Vừa Tỉnh Dậy Liền Nghe Nói Tôi Kết Hôn Rồi!!!

Contents

Vừa Tỉnh Dậy Liền Nghe Nói Tôi Kết Hôn Rồi!!! 3

1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 16
4. Chương 4 . . . 23
5. Chương 5 . . . 28
6. Chương 6 . . . 34
7. Chương 7 . . . 38
8. Chương 8 . . . 44
9. Chương 9 . . . 50
10. Chương 10 . . . 56
11. Chương 11 . . . 62
12. Chương 12 . . . 69
13. Chương 13 . . . 74
14. Chương 14 . . . 81
15. Chương 15 . . . 87
16. Chương 16 . . . 92
17. Chương 17 . . . 98
18. Chương 18 . . . 104
19. Chương 19 . . . 110
20. Chương 20 . . . 116
21. Chương 21 . . . 127
22. Chương 22 . . . 133
23. Chương 23 . . . 139
24. Chương 24 . . . 158
25. Chương 25 . . . 164
26. Chương 26 . . . 170
27. Chương 27 . . . 176
28. Chương 28 . . . 184
29. Chương 29 . . . 194
30. Chương 30 . . . 201
31. Chương 31 . . . 206
32. Chương 32 . . . 213
33. Chương 33 . . . 219
34. Chương 34 . . . 225
35. Chương 35 . . . 231
36. Chương 36 . . . 237
37. Chương 37 . . . 242
38. Chương 38 . . . 248
39. Chương 39 . . . 254
40. Chương 40 . . . 259
41. Chương 41 . . . 266

42. Chương 42 272
43. Chương 43 278
44. Chương 44 286
45. Chương 45 292
46. Chương 46 297
47. Chương 47 303
48. Chương 48 308
49. Chương 49 314
50. Chương 50 320
51. Chương 51 326
52. Chương 52 332
53. Chương 53 338
54. Chương 54 343
55. Chương 55 350
56. Chương 56 355
57. Chương 57 361
58. Chương 58 368
59. Chương 59 373
60. Chương 60 379
61. Chương 61 385
62. Chương 62 389
63. Chương 63 395
64. Chương 64 401
65. Chương 65 408
66. Chương 66 413
67. Chương 67 419
68. Chương 68 425
69. Chương 69 431
70. Chương 70 437
71. Chương 71 445
72. Chương 72 453
73. Chương 73 461
74. Chương 74 466
75. Chương 75 472
76. Chương 76 487
77. Chương 77 493
78. Chương 78 499
79. Chương 79 504
80. Chương 80 510
81. Chương 81 515
82. Chương 82 520
83. Chương 83 525
84. Chương 84 531
85. Chương 85 536
86. Chương 86 542
87. Chương 87 547
88. Chương 88 553
89. Chương 89 560
90. Chương 90 567
91. Chương 91 573
92. Chương 92 582
93. Chương 93 588
94. Chương 94 593
95. Chương 95 600

96. Chương 96 605
97. Chương 97 612
98. Chương 98 617
99. Chương 99 623
100. Chương 100 628
101. Chương 101 633
102. Chương 102 639
103. Chương 103 644
104. Chương 104 650
105. Chương 105 656
106. Chương 106 661
107. Chương 107 667
108. Chương 108 672
109. Chương 109 682
110. Chương 110 688
111. Chương 111 693
112. Chương 112 699
113. Chương 113 704
114. Chương 114 709
115. Chương 115 718
116. Chương 116 724
117. Chương 117 729
118. Chương 118 735
119. Chương 119 741
120. Chương 120 746
121. Chương 121 752
122. Chương 122 757
123. Chương 123 763
124. Chương 124 770
125. Chương 125 779
126. Chương 126 784
127. Chương 127 790
128. Chương 128 796
129. Chương 129 803
130. Chương 130 809
131. Chương 131 815
132. Chương 132 822
133. Chương 133 828
134. Chương 134 834
135. Chương 135 841
136. Chương 136 847
137. Chương 137 853

Vừa Tỉnh Dậy Liền Nghe Nói Tôi Kết Hôn Rồi!!!

Giới thiệu

Thể loại: giới giải trí, hệ thống, trong ngoài không đồng nhất tương phản công x đóa hoa cao lãnh một chút cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vua-tinh-day-lien-nghe-noi-toi-ket-hon-roi

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Trong ngày đặc biệt hôm nay, chúng ta nghênh đón lễ trao giải Kim Long lần thứ 52, lễ trao giải lần này long trọng cử hành tại thành điện ảnh Kỷ Niệm thành phố Long Loan, rốt cuộc cũng kéo ra màn che dưới sự mong đợi của tất cả mọi người…"

Lễ trao giải vạn phần long trọng, đèn đuốc lộng lẫy, các minh tinh vận trang phục chỉnh tề lên sàn. Ánh đèn cường độ cao từ trên chiếu xuống, những ánh đèn ấy trải qua sự điều chỉnh của thợ ánh sáng, biến ảo thành cảnh tượng xa hoa.

Nhóm nghệ sĩ yên tĩnh ngồi trong vùng sáng tối giao hòa này, một hàng lại một hàng, kéo dài về phía sau. Ngồi ở hàng thứ nhất là những nghệ sĩ lão làng đức cao vọng trọng, phía sau mới tới các tiểu thịt tươi mới nổi.

Họ không biết trên buổi lễ có thể quyết định địa vị sự nghiệp của mình hôm nay, rốt cuộc sẽ phát sinh những gì.

…

Là không thu hoạch được gì, hay là bước lên đỉnh hưởng thụ vinh quang chí cao vô thượng.

"Lần này các nam diễn viên điều kiện xuất sắc có thể nói là cạnh tranh tương đối kịch liệt, đưa ra mấy tác phẩm thực lực ngang nhau, muốn chọn ra vai nam chính xuất sắc nhất từ trong đó —— cũng chính là ảnh đế liên hoan phim lần này, thật khó đoán, tôi thực sự đoán không ra sẽ là ai, " nữ MC mặc lễ phục đẹp đẽ quý giá mặt mày tươi cười, ung dung không vội, cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông cùng trao giải bên cạnh, tùy ý hỏi, "Cố ảnh đế anh nói xem?"

Kiểu tóc của người đàn ông sạch sẽ lưu loát, kiểu dáng của bộ tây trang đen cũng đơn giản, đơn giản đến nỗi không quá hợp với vẻ ngoài của anh.

Đại khái là không muốn giọng khách át giọng chủ.

Cho dù anh mặc kiểu dáng gặp đầy ngoài đường, dù anh ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói dí dỏm mà nữ MC bên cạnh tung ra cho mình, chỉ đọc theo bản thảo không sai một chữ, chẳng thể tìm nổi một điểm sáng nào.

Nhưng anh là ai cơ chứ.

Anh là Cố Duyên Chu.

Năm đó Cố Duyên Chu đạt giải ảnh đế Kim Long ba năm liên tục, tổ giám khảo vì anh mà phải bất đắc dĩ thay đổi quy tắc bình chọn, trao tặng anh giải thưởng thành tựu cả đời sau đó vĩnh viễn loại khỏi danh sách người tranh cử.

Những lời này phiên dịch lại chính là: Chúng tôi phong cậu làm ảnh đế cả đời, cậu cũng đừng tham gia bình chọn nữa, làm ơn để lại con đường sống cho người khác… không thì giải thưởng của chúng tôi quả thực giống như vô dụng rồi, ai còn nhớ thương, đâu ra hồi hộp.

…

Nghe qua cực kỳ muốn ăn đòn.

Nhưng mà không ai dám phủ nhận, anh vĩnh viễn là ảnh đế, là thần thoại độc nhất vô nhị giới giải trí.

Lễ trao giải vẫn còn tiếp tục.

Nữ MC: "Cố ảnh đế, lẽ nào anh không hiếu kỳ ngôi sao mới kế thừa y bát của anh là ai sao?"

Cố Duyên Chu cầm lấy micro, gương mặt góc cạnh rõ ràng, dưới ánh đèn chiếu xuống càng thêm bắt mắt, anh cười nhạt một tiếng, chém sạch cảnh diễn mà nữ MC cưỡng ép thêm cho mình không còn một mống, chỉ nói: "Tin tưởng mọi người cũng thật tò mò, mời xem màn hình lớn."

Lúc này cameraman mới chịu dời ống kính khỏi người Cố ảnh đế, hướng về phía màn ảnh lớn, chỉ thấy trên màn ảnh phát một đoạn trích của «Tập độc», mở màn đã khí thế vượt trội, thu hút ánh nhìn.

«Tập độc» là tác phẩm kinh điển thu gặt cả danh tiếng và phòng bán vé năm nay, kể về câu chuyện của một cảnh sát chống ma túy, không có nhiều phân cảnh đánh nhau, chỉ chú trọng khắc họa cuộc sống sinh hoạt thông thường của cảnh sát chống ma túy, xem họ nhẫn nhục thế nào, chỉ để tạo ra thương tổn thấp nhất cho người nhà. Phần quang vinh và gian khổ này, thông qua diễn xuất của diễn viên, được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

"Tin tưởng «Tập độc» vừa xuất hiện các vị đều đoán được người này là ai." Nữ MC dẫn dắt bầu không khí lên cao nhất, "Nam diễn viên đoạt giải ảnh đế Kim Long lần thứ 52… Mọi người kêu tên anh ấy cùng tôi được không!"

Chỉ một thoáng tiếng người huyên náo.

"—— Thiệu Tư!"

"Thiệu Tư!"

…

'Bộp'.

Lý Quang Tông trơ mắt nhìn laptop nằm phịch trên đầu gối hắn… không còn phát ra bất cứ tiếng vang nào nữa.

Ngay vừa rồi, một cánh tay từ phía sau lười biếng đưa qua, không chút lưu tình khép máy tính của hắn lại.

Hắn quả thực khó có thể tin, quay đầu lại nói: "Thiệu Tư, cậu làm gì đó?!"

"Làm gì? Tôi còn muốn hỏi cậu đang làm gì đó."

Thiệu Tư vốn đang rúc ở ghế sau xe bảo mẫu*, đắp áo khoác ngủ. Một tuần gần đây thời gian giấc ngủ bình quân của hắn chỉ được ba tiếng rưỡi, thật vất vả đi vào mộng đẹp, bên tai lại là tiếng người đại diện líu ríu vừa thét chói tai vừa kinh hô, còn mang tính gián đoạn mà cười si mê cứ như bị điên.

*Xe bảo mẫu:

Tin rằng dù là người tính tình tốt hơn nữa cũng sẽ không chịu nổi, huống hồ tính tình Thiệu Tư thật sự không tính là tốt.

"Việc này cũng sắp qua non nửa năm mà mẹ nó cậu còn muốn xem, xem cái gì mà xem," Thiệu Tư vừa mới vứt áo khoác che ở trên mặt đi, biếng nhác tỉnh lại, có thể là hơi cảm, giọng hơi khàn, "Xem thì thôi đi phiền ngài có thể đừng cười ha hả giống như biến thái không?"

Lý Quang Tông: "Được rồi tôi chú ý một chút… Cơ mà cái gì kêu là biến thái, cậu có ý gì?"

Thiệu Tư: "Tôi biết bữa lễ trao giải đó tôi đúng là đẹp trai có chút quá mức, cậu nhớ mãi không quên cũng rất bình thường, ngoan nha không phải mỗi ngày tôi đây đều ở trước mặt cậu sao, cậu muốn nhìn chằm chằm thế nào mà chả được, cũng đừng giống như tên đần cả ngày ôm cái video nát không chịu buông tay"

Nếu không phải vì đang ở trong xe, Lý Quang Tông thề mình nhất định sẽ mạo hiểm nguy cơ đánh mất bát cơm mà đánh một trận với Thiệu Tư!

Dù cho vị đại gia này là người mà hắn nâng đỡ hot nhất trong nhiều năm qua, dù cho hắn không đắc tội nổi… hắn cũng muốn đánh!

Trên thế giới này sao lại có loại người mặt dày vô sỉ như vậy chứ!

"Ai nhìn cậu, tôi đang xem Cố ảnh đế!" Lý Quang Tông gần như giơ chân, "Đó là Cố nam thần của tôi! Thần thoại giới giải trí! Ai nhớ mãi không quên cậu!"

Đối với cái danh hiệu Cố ảnh đế này, Thiệu Tư thật sự rất quen tai, cũng biết đây là một nhân vật vang dội giới giải trí, có điều trước giờ hắn bị bệnh mù mặt, đồng nghiệp chưa từng hợp tác ở trong mắt hắn chẳng khác nào một vùng gạch men. (làm mờ, censored)

Cho nên hắn xoa xoa huyệt thái dương, híp mắt hỏi: "Cậu nói Cố… Cố…"

Cố cái gì nhỉ.

"Cố Duyên Chu."

Lý Quang Tông đã bình ổn lại, hầu hạ vị gia này nhiều năm như vậy, hắn ta đã sớm luyện ra một bộ thần công không dễ dàng tức chết.

Thiệu Tư lấy từ dưới ghế dựa ra một chai nước, vặn hai ba cái mở nắp, ngửa đầu uống mấy ngụm, lúc vặn nắp lại thì thấy người đại diện mặt không đổi sắc nhắc nhở hắn: "Người trao giải cho cậu ở lễ trao giải đó."

Thiệu Tư vắt hết óc nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng vẫn từ bỏ: "Dù cậu nói như vậy, tôi cũng…"

Lý Quang Tông hít sâu hai lần, lại mở máy tính ra, chuẩn bị cho hắn xem mặt nam thần của mình.

Mẹ nó thực sự phải cho hắn nhận mặt đàng hoàng, không thì sau này gặp nhau lúc làm việc, Thiệu Tư bày ra bộ dạng như đại lão gia hỏi 'anh là ai hả', khó tránh khỏi bị đồn đãi tạo ảnh hưởng không tốt, có thể sẽ tăng thêm vài loại vết nhơ như không kính trọng tiền bối không coi ai ra gì.

Hắn đang muốn nói 'cậu nhìn kỹ một chút, ghi nhớ bộ dạng anh ấy, đúng, chính là khuôn mặt này, nhớ kĩ cho tôi', lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã thấy ngón tay Thiệu Tư điểm hai cái trên touchpad, sau đó mặt Cố ảnh đế trên màn hình máy tính thoáng qua, chỉ còn dư lại một vệt tàn ảnh. Thanh tiến độ trực tiếp nhảy đến đoạn Thiệu Tư cầm cúp nói cảm nghĩ nhận giải, còn là cận cảnh.

Thiệu Tư hài lòng nhìn chính mình trên màn hình: "Đẹp vãi."

Lý Quang Tông: "…"

Lý Quang Tông nhìn Thiệu Tư, thầm nghĩ, vết nhơ thì vết nhơ đi, đồ ngu ngốc này không ai anti mới quả thực không bình thường.

Ông đây mặc kệ.

Thiệu Tư tự mình say mê chốc lát, sau đó lui về ghế sau ngủ bù, hắn mới vừa nhắm mắt lại, liền biết giấc này mình đã chú định là không ngủ được.

[Ha, đối tác.]

[Gần đây sống thế nào?]

Giọng nói lạnh băng như máy móc trong đầu vứt đi không được, Thiệu Tư không mở mắt, chỉ hơi nhíu mày lại.

Hắn biết người khác không nghe thấy âm thanh này, chỉ có hắn có thể đối thoại. Nhắc tới cũng thật ảo, cái thứ như hệ thống này, tựa như chỉ có ở trong mơ, nhưng trong thực tế lại gặp được.

[… Cút, còn không ngủ nữa tao sẽ đột tử đó, chớ phiền.]

Thiệu Tư trả lời xong, hệ thống cười hì hì, không cho là đúng: [cậu sẽ không chết, tuổi thọ cậu còn hai năm lận.]

[Hôm nay mày rảnh lắm hả?] nhắc tới tuổi thọ, lúc này Thiệu Tư mới mở mắt ra, [mỗi ngày nhắc nhở một người sắp chết là họ sắp chết có phải rất sướng không.]

[Người trẻ tuổi đừng có nóng nảy như vậy, bớt nóng, tôi chỉ nhắc nhở cậu không được quên làm nhiệm vụ thôi.] hệ thống lời hay khuyên bảo, [Dương Nhân Nhân kia, gần đây cậu theo dõi thế nào rồi?]

[Tao rất bận, mời thám tử tư đi theo dõi cô ta, nói là gần đây chưa từng ra cửa.]

[Không cảm thấy kỳ quái sao? Một ảnh hậu Kim Long sự nghiệp như mặt trời ban trưa, từ chối hết thảy công việc ở nhà cả một tháng.] giọng hệ thống càng ngày càng quỷ dị, tự phối thêm hiệu ứng kể chuyện ma cho mình, tự mang BGM, [tại sao?]

[…] Thiệu Tư không rảnh đi suy nghĩ cái tại sao kia, [tao muốn ngủ, tao nghiêm túc.]

Nghiệt duyên của hắn với cái hệ thống này, đại khái phải nói từ lúc học tiểu học.

Từ nhỏ tim hắn không tốt, dùng lời bác sĩ nói chính là —— có thể sống tới khi nào đều phải xem ý trời. Lúc trước thân hình hắn nho nhỏ gầy gầy, còn thường bị bạn học bắt nạt. Dù ngay cả bác sĩ cũng khuyên, tình huống như hắn vẫn nên ở nhà tĩnh dưỡng sẽ tốt hơn, thế nhưng Thiệu Tư không chịu, hắn không muốn lẻ loi một mình ở trong căn nhà lớn, mỗi ngày chỉ có bảo mẫu và giáo viên tư nhân ra ra vào vào. Hắn muốn đi học, muốn kết bạn, muốn chơi đùa với bạn cùng lứa.

Tùy hứng như vậy, rất nhanh liền cuốn vào một chuyện bất ngờ.

Có hôm Thiệu Tư phát bệnh, thuốc trong ngăn kéo không biết đã đi đâu. Có thể là bạn học nào đó trong lớp đùa cợt hắn, giấu thuốc đi, muốn nhìn bộ dạng hắn gấp đến độ tìm thuốc khắp nơi.

Con nít, làm sao biết cái gì là bệnh tim.

Chỉ cảm thấy chuyện gì cũng có thể đùa giỡn, bao gồm cả lọ thuốc viên trắng trắng kia.

Thiệu Tư nhanh chóng cảm thấy mình thở không nổi, như con cá rời nước không cách nào hô hấp, ở bên bờ vô lực giãy dụa, dù há mồm thở dốc cũng vô dụng, toàn bộ đường hô hấp tựa như đóng chặt…

Ngay khi đó, lúc hắn cắm đầu ngã ở cửa hành lang, từ nơi sâu xa có một âm thanh nói với hắn: “Cậu bạn, cậu khát vọng sinh mệnh không?”

…

Sau đó hắn cũng có xem qua các loại tiểu thuyết về hệ thống lưu hành trên internet, nhưng quan hệ giữa hắn và hệ thống nhà hắn lại không giống trong tiểu thuyết viết cho lắm, hai người họ không phải quan hệ giữa hệ thống và kí chủ, nếu một hai phải nói, thì hai người bọn họ càng giống như đối tác, cho nên có lúc hệ thống cũng sẽ diễn trò gọi hắn là ‘đối tác’.

Về phần tại sao lại là quan hệ này.

… Bởi vì cái hệ thống này là hệ thống hư.

Ý trên mặt chữ.

Chính là hệ thống nửa tàn phế sau khi xảy ra vấn đề bị cưỡng chế báo hỏng.

[Công việc của tôi là dựa theo dữ liệu cấp trên tuyên bố, khống chế sống chết của con người, duy trì cân bằng sinh thái.]

Đối với lai lịch của hệ thống này, Thiệu Tư chỉ biết nhiêu đó, cũng từng hỏi qua nguyên nhân tại sao nó bị cưỡng chế báo hỏng. Hệ thống chỉ trả lời dăm ba câu là bởi vì nó làm trái với quy định.

Thiệu Tư âm thầm suy đoán, có phải là hệ thống hư này chơi trò tình yêu cấm kỵ với ai không.

Nói chung, hai người bọn họ muốn sống, phải quấn lấy nhau.

Hệ thống tuy rằng bán bại liệt, nhưng vẫn có năng lực hấp thụ sức mạnh, hơn nữa chuyển hóa thành tuổi thọ.

Mà Thiệu Tư, phải cung cấp cho nó loại năng lượng này.

… Dù sao thì thứ hắn đụng phải chính là hệ thống nửa tàn phế.

Ngay lúc Thiệu Tư mơ mơ màng màng sắp rơi vào giấc ngủ say, điện thoại di động trong túi rung hai lần.

Là một cái tin nhắn.

Trên đó lời ít ý nhiều viết: Dương Nhân Nhân ra ngoài.

Thiệu Tư híp mắt, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ, toàn dựa vào cảm giác gõ xuống bốn chữ: Đi đến chỗ nào?

Thậm chí hắn đã bắt đầu nín thở ngưng thần, mãi đến tận khi đối phương cũng trả lại cho hắn bốn chữ:

—— Chợ mua đồ ăn.

…

—— Mua cà rốt, hai đồng nửa ký.

—— Còn có súp lơ, cái này có hơi đắt, hóa ra súp lơ đắt như vậy à? Hình như là nhập khẩu.

—— Ồ, tôm tít!

—— Không biết tay nghề ảnh hậu thế nào.

Thiệu Tư mặt không đổi sắc tắt điện thoại, bắt đầu cân nhắc có cần đổi một thám tử tư khác hay không, tên này thoạt nhìn hình như không đáng tin lắm.

Hết chương 1

Cái này tuy nói là Tịch làm nhưng kỳ thực Mắm gần như làm lại luôn, lần sau Tịch hứa sẽ làm cẩn thận hơn

2. Chương 2

Editor:Tịch

Beta: Mắm

Thiệu Tư ngủ thẳng một mạch đến tận phim trường, lúc bị Lý Quang Tông kéo khỏi xe bảo mẫu vẫn còn có chút mơ mơ màng màng.

Lý Quang Tông vô cùng lo lắng hỏi hắn: “Gia à, cậu còn nhớ rõ lời thoại không đó?”

“Không cần lo lắng,” Thiệu Tư xoa xoa đôi mắt đi tới phòng trang điểm, thầm nghĩ lát nữa trang điểm hẳn là còn có thể ngủ tiếp một lát, thuận miệng nói, “Ba đã nhìn qua là không quên được.”

Lý Quang Tông mang đồ đạc theo ở phía sau, thành khẩn nói: “Ba thì ba, chỉ cần phân cảnh này diễn

không sơ xuất gì, cậu bảo tôi kêu cậu là tổ tông cũng được…… tôi chỉ sợ cậu ngủ mớ thôi, cậu có quá nhiều tiền án rồi, tôi không yên tâm."

Trí nhớ Thiệu Tư xác thật là rất tốt, lời thoại cơ bản nhìn một lần là có thể nhớ kỹ, nhưng Lý Quang Tông làm người đại diện của hắn nhiều năm như vậy, quá hiểu hắn, cái gì cũng không sợ chỉ sợ hắn ngủ mớ.

Cái kiểu ngủ mớ này dẫn đến hai loại tình huống, quên lời thật ra còn là loại tương đối tốt.

Loại tình huống thứ hai thì cái tôi khá mãnh liệt, thích đoạt diễn.

Đoạt đến cha mẹ cũng không nhận.

Nhớ rõ hơn nửa năm trước lúc đóng phim «Tập độc», có một tình tiết là nam chính phải tham gia một nhiệm vụ bí mật tương đối nguy hiểm, rất có khả năng một đi không trở lại. Nam chính tự tiện rời khỏi đội ngũ, lén về nhà thăm vợ con, lúc đang muốn rời đi lại đụng phải vợ mình.

Trong cảnh đó, cô vợ vốn có sáu câu lời thoại, cuối cùng bị Thiệu Tư đoạt đến một câu cũng chưa thể nói ra, chỉ biết ngơ ngác đứng ở cửa khóc, cũng không biết là bởi vì cốt truyện mà khóc hay là bởi vì bị đoạt diễn nên mới khóc.

Sau đó tuy rằng đạo diễn vừa lòng, nhân viên cũng bị Thiệu Tư tràn ngập hai chữ 'diễn xuất' trên người làm cảm động tới phát khóc, nhưng lời thoại của nữ chính thật sự không thể yếu ớt như vậy, cho nên cuối cùng vẫn NG làm lại.

Lý Quang Tông càng nghĩ càng chột dạ, nhịn không được đề nghị: "Hay là bây giờ cậu đi rửa mặt trước đã? Chờ lát nữa trang điểm tận lực đừng ngủ…… chơi game một lúc đi, cái trò Vương giả nông dược gì đó mấy hôm trước không phải cậu chơi à, thật sự không được thì lướt weibo, cậu đã rất lâu không tương tác với fan rồi."

Bước chân Thiệu Tư dừng lại, gằn từng chữ: "Có phải thế nào cậu cũng muốn trơ mắt nhìn tôi đột tử mới vừa lòng không?"

Sau đó hắn vò vò tóc, đang muốn đẩy cửa phòng trang điểm chung của đoàn phim ra, đạo diễn đã từ trước mặt đi tới: "Vừa rồi đang nói gì vậy, tôi thấy các cậu nói vui vẻ thế."

Lý Quang Tông đẩy đẩy Thiệu Tư, ý bảo hắn câm miệng đừng nói lung tung, sau đó giành trả lời: "Vương đạo, chúng tôi đang nói chuyện cảnh diễn hôm nay. Từ khi nhận được phim của ngài, một giây tiểu Tư cũng không dám lơi lỏng, cứ luôn kéo tôi đối diễn với hắn…… kỳ thật trên đường tới đã đối diễn với hắn không dưới bảy tám lần, này nha, còn kéo tôi lát nữa trang điểm tiếp tục đối diễn với hắn kìa."

Thiệu Tư: "……" Mẹ nó thật dối trá.

Vương đạo nghe xong lời này quả nhiên vui vẻ: "Lúc nên nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi, đừng khiến mình mệt quá. Đã sớm nghe nói tiểu Tư là một đứa nhỏ rất nỗ lực…… Tôi tiêu phí sức lực lớn để tuyển người, cậu là người tôi rất vất vả mới chọn trúng, hy vọng bộ phim này chúng ta hợp tác vui vẻ."

Ban đầu Thiệu Tư dựa ở cạnh cửa, bộ dạng đứng còn ngại mệt, bị Lý Quang Tông âm thầm véo cho một phát sau eo mới miễn cưỡng đứng thẳng, chào hỏi với Vương đạo: "Chú đừng nghe hắn nói loạn, cháu ở trên xe vẫn luôn ngủ. Có chỗ nào không đúng Vương đạo ngàn vạn lần đừng khách khí với cháu, nên đánh cứ đánh nên mắng cứ mắng, con người cháu rất giỏi chịu đòn."

Lý Quang Tông muốn che miệng hắn cũng không kịp: "……" Cái tên ngu ngốc thiếu mắt nhìn này.

"Ha ha ha ha," thế nhưng Vương đạo cũng không để ý, chút tính toán của bọn họ ông nhìn rõ rõ ràng ràng, chỉ vỗ vỗ vai Thiệu Tư, "Ok, đi chuẩn bị trước đi, một tiếng sau khởi động máy."

Tên đầy đủ của Vương đạo là Vương *, tư lịch ở giới đạo diễn xem như rất sâu, từ những năm chín mươi mấy đã bắt đầu mày mò đóng phim.

Chuyện thích kể nhất chính là khi ông còn nhỏ đi bao nhiêu dặm đường chỉ để xem một bộ phim. Lúc đầu hiệu quả máy chiếu phim không được như hiện tại, nhưng mà trên màn chiếu bày ra vài hình ảnh, xen vào thời tiết nóng bức lúc ấy, mùi mồ hôi và mùi tanh nước tiểu của đám người…. còn có dưa và vỏ trái cây rơi đầy đất, tiếng trẻ con chạy tới chạy lui ồn ào. Những hình ảnh không quá tốt đẹp ấy hình thành ấn tượng không xóa đi được của ông về điện ảnh, cũng đặt căn cơ cho ông.

Ông là một vị đạo diễn có phong cách quay vô cùng tả thực. Không mang chút phù hoa, cho dù hiện tại không khí giới giải trí đã sớm một lời khó nói hết, phim thương nghiệp ùn ùn không dứt, nhưng Vương đạo có thể nói là một dòng nước trong.

Thiệu Tư rất kính trọng ông.

Có điều hiện tại hắn thật sự rất mệt……

"Đăng selfie, lướt weibo!"

Thiệu Tư vừa mới nhắm mắt lại, tùy ý cô chuyên viên trang điểm thoa phấn trên mặt, Lý Quang Tông liền ở bên tai hắn kêu la không ngớt. Hắn khó khăn lắm mới nhấc mí mắt lên được một cái khe, liền nhìn thấy giao diện Sina ở dạng phóng đại xuất hiện trước mặt hắn, gần như muốn dán lên mặt hắn luôn.

"……" Thiệu Tư mặt không cảm xúc nói, "Cục cưng bé bỏng, em muốn dùng di động vả chết anh hả?"

Lý Quang Tông giơ di động cho hắn xem: "Ba ba, cái weibo trước của ba còn dừng lại ở lễ trao giải Kim Long ba tháng trước, đính kèm con mẹ nó còn là ảnh tuyên truyền trộm trên trang weibo chính phủ, ba có thể lười thêm một chút không?"

Thiệu Tư trả lời phát ra từ nội tâm: “Có thể.”

Lý Quang Tông: “……”

Thiệu Tư sợ hắn ta nghe không hiểu, còn tiêu phí hai ba câu giải thích thêm: “Cho nên sau đó tôi cũng không lướt weibo nữa.”

Cuối cùng, lại bổ sung, “Hiện tại cũng không muốn lướt.”

Lý Quang Tông bị mười sáu chữ ngắn ngủn này chọc cho hoàn toàn tức giận, mạnh mẽ ấn đầu Thiệu Tư tìm góc độ tốt chụp một tấm selfie cho hắn, vừa soạn chữ đăng lên cho hắn vừa âm thầm cân nhắc trong lòng, mẹ nó nếu không thì chuyện này về sau hắn ta tự làm luôn, chứ chỉ dựa vào vị gia này đại khái là không có hy vọng.

Bấm máy rồi, hôm nay dáng vẻ tôi thế này này, mọi người đang làm gì đó?

[link hình ảnh]

Lý Quang Tông đăng xong, nghiến răng nghiến lợi tìm câu tàn nhẫn kích thích hắn: “Cậu còn như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày hết thời tôi nói cho cậu biết! Không nghe khuyên bảo không đăng weibo không củng cố quan hệ với fan, đến lúc đó cậu đừng khóc trách tôi không nhắc nhở cậu!”

Thiệu Tư: “À.”

“Ba à ba coi đi, con đăng ba giây rồi cũng chưa ai để ý! Con thật muốn chết mà!” Lý Quang Tông tiếp tục lắc lắc di động ở trước mặt hắn, tiếc là Thiệu Tư căn bản không để ý tới hắn ta, hắn ta tự thấy mất mặt, lắc hai cái liền thu tay về, ngay lúc đó di động liền rung lên như động đất cấp tám!

Vô số tin nhắn, bình luận,ụoượt like, giống như sóng thần thổi quét đến.

Căn cứ vào kinh nghiệm làm người đại diện nhiều năm của Lý Quang Tông, hắn ta không thể phủ nhận rằng, ba giây vừa rồi chỉ là tin tức nhiều quá bị lag mà thôi.

—— Trời ơi! Thiếu gia đăng weibo!!! Đẹp trai quá a a a a a không phải tôi đang lướt weibo giả chứ!

—— Mịa nó rõ ràng một idol khác mà mị thích mỗi ngày đều đăng weibo rải đường mà mị cũng chưa từng kích động như hôm nay! Mị sắp chết mị sắp chết mị sắp chết không cần cứu mị!

Lý Quang Tông nhìn bình luận gia tăng từng lần từng lần, gần mười phút sau bốn chữ ‘Thiệu Tư đăng weibo’ đã đứng đầu hot search, nhìn fan kích động thành cái dáng vẻ kia, hắn ta không hề muốn thừa nhận

rằng chiến lược lười biếng của Thiệu Tư lấy được thành công thật lớn.

Thiệu Tư nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, chỉ ngoài cười trong không cười hỏi: “Nhóc con, con kêu cái này là hết thời đó hả?”

…… Sớm muộn gì cũng hết thời!

Tức chết hắn ta!

Thói đời ngày nay!

Bảo mấy tiểu thịt tươi mỗi ngày chăm chỉ cần cù đăng weibo phải sống thế nào đây?!

Chuyên viên trang điểm ở bên cạnh nghe họ nói chuyện phiếm, nghẹn cười thật lâu, rốt cuộc vỡ bờ, cầm cọ cười đến không thở nổi.

Cô cười cười cũng biết mình như vậy quá vượt rào, nhưng muốn ngăn lại ngăn không được.

Thiệu Tư quay đầu lễ phép gật đầu chào hỏi nhân viên trang điểm, cố ý nói giỡn, em gái à em còn cười nữa tôi chỉ đành mang quầng thâm mắt lên ống kính đó, khi nói chuyện trong mắt mang bảy phần ý cười.

Hình tượng hắn luôn thiên về lạnh, vẻ ngoài cũng lạnh, ngũ quan nhẹ nhàng bâng quơ liền phác hoạ ra một loại hơi thở của đóa hoa cao lãnh, đặc biệt là hình dạng đôi mắt, hai mí, đuôi mắt hơi có độ cong lên trên, cực kỳ xinh đẹp, giống như một hồ nước trong —— còn là cái loại kết băng.

Chuyên viên trang điểm tuy rằng không phải fan của Thiệu Tư, cũng biết người này lúc ra mắt công ty tuyên truyền với bên ngoài chính là lấy danh cao lãnh, lúc này ở trước mặt cô lại cười với cô như vậy, thật là hành hạ đến chết mà… quá không chống đỡ được. Hơn nữa lúc nói chuyện phiếm với người đại diện quả thực quá đáng yêu!

Trước kia cô không phải fan Thiệu Tư, nhưng mà từ hôm nay trở đi cô muốn gom Thiệu Tư vào hàng ngũ bản mạng!

Chuyên viên trang điểm mặt đỏ hồng, khẽ khụ một tiếng, kỳ thật cô muốn nói sẽ lập tức trang điểm cho hắn, nhưng mà lời nói đến bên miệng cũng không biết nghĩ thế nào, lại biến thành: “Thật ngại quá, tôi…. tôi lại cười một lát….”

Thiệu Tư: ”Được, không vội, tôi cũng ngủ một lát. Dù sao thì da tôi đẹp, trang điểm cũng nhanh, moaz moaz moaz. ”

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Lý Quang Tông chỉ có thể ở một bên cười gượng, cực kỳ xấu hổ, tên bệnh tâm thần này.

Moaz moaz moaz cái quỷ á, ba chữ này chính là lúc trước hắn ta dạy Thiệu Tư dùng vào lúc đăng weibo trả lời fan, dưới tình huống hiện tại, cảm thấy thích hợp sao? Tôi hỏi cậu thích hợp sao?

Khi chuyên viên trang điểm tiếp tục trang điểm cho Thiệu Tư, toàn bộ hành trình đều phải đè nén lực hồng hoang muốn đăng weibo của mình, tận lực khống chế làm tay không run như vậy nữa.

Thật sự rất muốn đăng weibo khoe khoe Thiệu Tư đáng yêu như vậy với mọi người a a a!

Thiệu Tư tuy rằng nhắm mắt, nhưng suy nghĩ vẫn tỉnh táo, hắn thật sự phải tốn chút thời gian nhớ lời thoại một lần trong đầu, sau khi xong, lại không thể tránh né mà bắt đầu cân nhắc chuyện của Dương Nhân Nhân.

[Đối tác, đừng quên chúng ta là tấm màn đen song sát của giới giải trí.]

[Mục tiêu của chúng ta là vạch trần tấm màn đen, trả cho giới giải trí một cõi niết bàn.]

Hai câu nói của hệ thống nát còn rõ ràng trước mắt.

Ước chừng khoảng hai tháng trước, hệ thống cho danh sách nhiệm vụ, trên danh sách chỉ có ba chữ Dương Nhân Nhân, kêu hắn đi điều tra, nhưng tra đến hiện tại vẫn không thu được gì.

Một tháng trước phạm vi hoạt động của Dương Nhân Nhân là phim trường, nhà, nơi tụ hội với bạn bè. Để thăm dò, thậm chí hắn còn mạo hiểm nguy cơ bị Lý Quang Tông đánh chết mà đến làm khách mời chỗ đoàn phim của Dương Nhân Nhân, cũng không phát hiện ra bất cứ dị thường gì.

Cô gái Dương Nhân Nhân này, dịu dàng, thông minh, thấu tình đạt lý. Trở thành ảnh hậu cũng không phải một bước lên trời, mà là dựa vào danh tiếng chậm rãi tích góp ra từ tác phẩm.

Trên người cô ta sẽ có bí mật gì?

"Ai nha, ngại quá," lúc chuyên viên trang điểm kẻ mắt, trầm mê trong sắc đẹp trước mắt không thể tự kiềm chế, kết quả không cẩn thận vẽ lệch, thiếu chút nữa chọt vào mắt Thiệu Tư, vội vàng xin lỗi, "Không có việc gì đi? Đau không?"

"Không có việc gì." Thiệu Tư chớp mắt hai cái, không cảm thấy chỗ nào khác thường, "Tiếp tục vẽ đi."

( ) đã đẹp còn nổi tiếng lại còn không làm giá, người lại đáng yêu, thật là bị hắn cột thành fan cột muốn chết luôn. *(sao tui thấy giống tình cảnh của tui với Hoa Hoa vậy nè, Hoa Hoa là Hoa Thần Vũ đó, dễ thương cực kỳ:3)*

Chuyên viên trang điểm ôm ngực tiếp tục tô bóng mắt cho hắn, thuận miệng nói: "Kể ra cũng thật hổ thẹn, lần trước khi tôi theo đoàn, lúc kẻ mắt cho Dương Nhân Nhân tiểu thư cũng thiếu chút kẻ lệch."

Thiệu Tư: "Dương Nhân Nhân?"

"Đúng vậy, là cái vị mới đoạt ảnh hậu năm nay, hai người chân trước chân sau lãnh thưởng đó." Chuyên viên trang điểm nói tiếp, "Tính tình ảnh hậu cũng vô cùng tốt, không có trách cứ tôi, còn cho tôi ăn chocolate để tôi khỏi khẩn trương."

Gặp được chuyện có liên quan đến đối tượng nhiệm vụ, Thiệu Tư lên tinh thần, nói: "Tính tình Nhân Nhân rất tốt, chúng tôi từng có tiếp xúc trong bộ phim 'Thiếu phụ về thôn', quan hệ cá nhân cũng không tệ lắm."

Lý Quang Tông đang tìm ly giữ nhiệt trong ba lô, nghĩ Thiệu Tư hẳn là đã khát nước, rót nước cho hắn, thình lình nghe được bốn chữ 'Thiếu phụ về thôn', ly giữ nhiệt trong tay thiếu chút bị hắn ta ném văng ra.

…… Trời ạ! Còn có mặt mũi nói đến bộ phim này! Cậu ngu ngốc lén chạy tới làm khách mời chưa tính, còn dám nhắc!

Hơn nữa quan hệ cá nhân chỗ nào không tệ lắm, Dương Nhân Nhân tổng cộng cũng chưa nói được mấy câu với cậu đi.

Lý Quang Tông giận đến bùng nổ nghĩ như thế.

Chuyên viên trang điểm cũng không biết chân tướng này, cô kinh ngạc nói: "Thật vậy chăng?"

Thiệu Tư lời nói khách sáo tiếp tục lảm nhảm linh tinh, mặt lộ vẻ khó xử nói: "Ừm, có điều gần đây cô ấy…"

"Hửm?"

"Hình đây hình như cô ấy xảy ra chuyện gì đó, cũng không muốn nói với chúng tôi, tôi thực lo lắng cho cô ấy." Thiệu Tư nâng mắt, trong ánh mắt che kín chân thành, "Không biết lúc cô theo đoàn, có phát hiện chút manh mối không, tôi muốn giúp cô ấy lại không biết nên…"

Lý Quang Tông ở bên cạnh nghe vẻ mặt mê man: cậu đang nói gì vậy???

Chẳng lẽ là trí nhớ hắn ta có vấn đề, hai người này đã ám độ trần thương* biến thành bạn tốt sao?

**Ám độ trần thương (1 kế trong ba mươi sáu kế): Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.*

Trang điểm đã gần như xong xuôi, lúc em gái trang điểm thu dọn thùng trang điểm, vừa thu dọn vừa suy tư: "Không có đi? Có điều nhất định muốn nói…… hình như có một việc, tôi cảm thấy có chút kỳ quái."

Chuyên viên trang điểm nhớ lại: "Ngày đó là phân cảnh cuối cùng, nhiệm vụ của tôi hoàn thành có thể rời đoàn, có điều để quên mấy hộp bóng mắt ở phòng trang điểm, lúc tôi đi lấy, nghe được có người đang cãi nhau."

"Là Dương Nhân Nhân ư?"

"Tôi… tôi không xác định, nghe giọng hình như phải."

Thiệu Tư còn muốn tiếp tục moi vài lời nữa, Vương dạo lại dẫn phó đạo diễn cùng với hai vị biên kịch gõ cửa phòng trang điểm.

Đây gần như là sức chiến đấu cao nhất trong cả đoàn phim, không có việc gì đến phòng trang điểm chen cái gì mà chen?

Thiệu Tư nhìn Vương đạo ở cửa thân thiết thét to một tiếng: "Duyên Chu, để cậu đợi lâu!" Sau đó đoàn người lướt qua hắn, đi về phía góc phòng trang điểm, hình như là muốn gặp người nào đó.

Phòng trang điểm rất lớn, là phòng chung, không có đồ đặc thù gì, chẳng qua cảnh này là Thiệu Tư diễn đơn, bởi vậy phòng trang điểm không có ai. Tận đến lúc bọn họ đi vào trong, lúc này Thiệu Tư mới chú ý tới, từ phương hướng của hắn nhìn lại, vị trí vừa vặn bị cây cột chắn mất, hình như có một người ngồi.

Theo Vương đạo thét to, người nọ mới buông quyển sách trên tay, từ vị trí đứng lên.

Lần này ly giữ nhiệt trong tay Lý Quang Tông thật sự bị hắn ta mềm tay một phát ném ra ngoài.

…Cố, Cố Duyên Chu.

Hết chương 2

3. Chương 3

Lý Quang Tông run rẩy níu lấy tay áo Thiệu Tư.

Nề hà Thiệu Tư một chút phản ứng cũng không có, ngược lại móc từ trong túi ra một tờ giấy, nghiêng đầu hỏi hắn ta có bút không? Hắn muốn lưu số di động cho em gái.

"Bút gì mà bút," Lý Quang Tông quả thực hận rèn sắt không thành thép, "Cậu nhìn hướng nghiêng góc 45 độ xem —— mặt sau cây cột kia, là Cố Duyên Chu! Chời ơi! Tôi lại hít thở chung bầu không khí một căn phòng với nam thần!"

Thiệu Tư: "…… Tôi nhớ rõ cậu mang theo bút."

Lý Quang Tông hoàn toàn làm lơ nghệ sĩ nhà mình, hiện tại tất cả cảm quan của hắn ta gần như đều dính trên người Cố Duyên Chu, kích động qua đi ngược lại có chút hoảng loạn: "Hắn đến đây lúc nào? Lời chúng ta vừa nói có phải hắn đều nghe thấy hay không? Ba ba, tôi có nói cái gì không tốt lắm hay không, cậu thay tôi ngẫm lại, hiện tại tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông, không cách nào tự hỏi……"

Cậu cái đồ thiểu năng!

Thiệu Tư quay đầu lại, nhẹ nhàng cười một chút với em gái trang điểm: "Cô gái, có thể phiền toái mượn di động của em một chút không?"

Em gái hiển nhiên cũng bị vị ảnh đế nào đó dọa nhảy dựng, nghe Thiệu Tư nói chuyện mới hồi phục tinh thần lại. Chỉ thấy người trước mặt đôi mắt cong lên, đặc biệt khi trong mắt hắn chỉ nhìn một mình bạn, sẽ làm người ta không tự chủ được mà chìm đắm trong vẻ chuyên chú ấy. Như là rõ ràng sờ một tảng băng, đáy lòng lại không thể tưởng tượng được mà ấm lên.

Vì thế em gái không chút nghĩ ngợi móc điện thoại ra cho hắn, còn chủ động mở khóa.

Chiếc điện thoại di động kiểu nữ bị Thiệu Tư cầm trong tay, màn hình 5 inch trông có vẻ nhỏ đi một vòng.

Thiệu Tư dùng nó bấm gọi qua số mình, tiếng chuông còn chưa vang đã lập tức ngắt, toàn bộ quá trình tốc độ tay cực kỳ nhanh, không vượt quá hai mươi giây. Sau đó hắn móc di động của mình ra, đem dãy số xa lạ trên hiển thị cuộc gọi xếp vào danh sách người liên hệ.

Chuyên viên trang điểm: "……?"

Thiệu Tư bịa chuyện: "Tôi cảm thấy kỹ thuật trang điểm của em rất không tồi, hy vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác."

"A, như vậy ạ……" Gương mặt em gái đỏ như quả táo, "Vô cùng vinh hạnh, tôi quá kích động, cũng không biết nói cái gì mới tốt nữa."

Lý Quang Tông hoảng loạn xong, nhặt ly giữ ấm từ dưới đất lên, bỏ lỡ một phen tương tác giữa hai người này. Hắn ta vỗ vỗ Thiệu Tư, nhỏ giọng nói: "Đừng chơi di động, cậu đi qua, chào hỏi Cố ảnh đế một chút."

"Vì sao?" Kỳ thật Thiệu Tư chính là lười nhúc nhích, hắn ngồi ở trên ghế gác chân nói: "Tùy tiện như vậy có chút không tốt lắm đâu."

Một chân Lý Quang Tông nhẹ đá vào lưng ghế hắn, túm hắn dậy.

Chờ đến gần, rốt cuộc Vương đạo lưu ý đến trong phòng trang điểm còn có một hạt giống tốt mà ông tuyển chọn thật lâu mới chọn được, gật đầu một cái: "Tôi quên mất ha, cậu tới vừa lúc, vị này chính là Cố Duyên Chu, hẳn là không cần tôi giới thiệu…… Duyên Chu đây là Thiệu Tư, a tiểu Tư tôi nhớ cậu cũng là từ Đông Ảnh ra nhỉ? Vậy hắn chính là đàn anh của cậu, trên khóa cậu."

Hắn đúng là ra từ Học Viện Điện Ảnh Đông Hải không sai, có điều ở đại học hắn vẫn luôn vội vàng bóc trần các loại tấm màn đen để kiếm mạng, cái gì mà nữ sinh viên XX của khoa biểu diễn bị bao dưỡng, sự kiện bạo lực học đường, giáo viên chủ nhiệm nhận hối lộ, mấy loại này hắn xử lý không ít, bởi vậy đối với vị đàn anh tiếng tăm lừng lẫy ấy thực sự không có ấn tượng gì.

…… Chủ yếu vẫn là mù mặt.

"Chào đàn anh Cố, kính ngưỡng đã lâu, thật là trăm nghe không bằng một thấy." Thiệu Tư vươn tay ra, không chút nào ngượng ngùng, tốc độ nói đặc biệt lưu loát, nói xong ở trong lòng còn âm thầm cho mình một điểm max.

Mẹ nó hiện tại khoé miệng ông nâng độ cong lên quả thực hoàn mỹ, vừa không lạnh nhạt cũng không có vẻ thân thiện quá phận.

Hắn nói xong lời dạo đầu, lúc này mới có thời gian rảnh đánh giá người trước mắt, người đàn ông đứng ở đỉnh cao giới giải trí… trong truyền thuyết.

Độ đẹp trai của Cố Duyên Chu Thiệu Tư vĩnh viễn get không được, vì thế Lý Quang Tông đã từng thiếu chút nữa lấy dao phay đuổi giết hắn. Nhớ rõ ngày đó Lý Quang Tông làm bằng sắt phát sốt nằm ở nhà, Thiệu Tư và trợ lý quay phim xong liền đến nhà hắn ta thăm bệnh.

Trên bức tường trong nhà Lý Quang Tông dán đầy poster Cố Duyên Chu, thừa dịp trợ lý rót nước ấm cho hắn, Thiệu Tư vuốt cằm nói với người đại diện nhà mình: Nam thần của cậu, chỉ như vậy? Không bằng cậu treo poster tôi đi, đẹp trai hơn hắn nhiều.

Một phen lời nói này kích thích Lý Quang Tông tức khắc hồi quang phản chiếu, xoạt cái nhảy dựng lên

đánh hắn.

Chuyện cũ không đề cập tới cũng thế.

Thiệu Tư tự nhận ánh mắt không có vấn đề gì, tuy rằng tất cả mọi người xung quanh hắn đều cảm thấy ánh mắt hắn không tốt lắm.

Nhưng Thiệu Tư vẫn luôn cố chấp cho rằng, nếu tôi cảm thấy tôi rất tuấn tú, mấy người cũng cảm thấy tôi đẹp trai, sao lại có thể nói ánh mắt tôi có vấn đề? Không bị gì mà.

Bộ dạng người đàn ông Cố Duyên Chu này quả thật rất bình thường đó.

……

"Chào cậu." Lúc này người đàn ông 'diện mạo bình thường' kia khẽ cười, nắm lấy tay hắn, Thiệu Tư quan sát thấy trên tay anh không có bất kỳ trang sức dư thừa nào, thật sự đơn giản, khớp xương rõ ràng, ấm áp lại sạch sẽ.

Nắm chỉ ba giây, Cố Duyên Chu liền buông tay ra.

Hai người gật gật đầu với nhau, không nói thêm nữa.

Lý Quang Tông ở bên cạnh thật cẩn thận xen mồm nói: "Chào ngài, tôi là fan của ngài…… có thể bắt…… bắt tay với ngài không?"

Thiệu Tư đưa tay ra phía sau, lén nhéo hắn ta một phen, ý bảo hắn ta đừng lộ ra bộ mặt si hán hạ giá như vậy, vừa nhéo lại phát hiện sau lưng Lý Quang Tông kích động đến đều là mồ hôi, nhéo đến tay hắn đều ướt đẫm.

Biểu tình của Thiệu Tư cứng đờ, ghét bỏ hung hăng lau hai cái trên quần hắn ta.

Lý Quang Tông cũng tức khắc cứng đờ: "Cậu xoa mông tôi làm gì."

……

Tình cảnh một lần vô cùng xấu hổ.

May mắn Cố Duyên Chu không ngại, ngược lại chủ động duỗi tay chào hỏi Lý Quang Tông.

Thiệu Tư nhìn cái bộ dạng của Lý Quang Tông, phỏng chừng về nhà sẽ băm cả cái tay xuống dâng hương cúng.

Vương đạo chỉ làm bộ như cái gì cũng chưa nghe thấy, lần này ông liên lạc Cố Duyên Chu kỳ thật là cố ý muốn Cố Duyên Chu diễn vai nam thứ trong bộ phim mới của ông. Đứa nhỏ này cũng coi như là ông nhìn lớn lên, thiên phú cực cao, lúc Cố Duyên Chu mới vừa vào nghề hai người thường xuyên hợp tác.

Tuy rằng Cố Duyên Chu vẫn luôn gọi ông là ân sư, mới đầu Vương đạo không cho là đúng, ông đã ở trong giới nhiều năm như vậy, gặp qua rất nhiều tiểu minh tinh sau khi chen vào hạng một thành tai to mặt lớn thì căn bản là nhìn ông không vừa mắt, gọi điện thoại tới cũng cần phải hẹn trước.

Nhưng Cố Duyên Chu là trường hợp đặc biệt, mấy năm gần đây thù lao đóng phim của anh lên tới giá trên trời, nhưng mỗi lần báo giá cho Vương đạo lại vẫn giống trước kia, một trăm vạn một bộ phim, một trăm vạn.

Một trăm vạn là khái niệm gì?

Một trăm vạn thấp đến độ mặt mũi Vương đạo cũng không nhịn được, nhưng mỗi lần đều không chịu nổi Cố Duyên Chu an ủi ông, nói: Ngài cứ dùng nhiều tiền ở phần chế tác, không cần để ý những chuyện khác. Bộ phim này quay tốt, cháu cũng có thể dựa vào nó gia tăng danh tiếng và mức độ nổi tiếng đúng không, vậy coi như cháu không bị thiệt, thứ cháu kiếm được đều là thứ không mua được bằng tiền đó.

"Vương đạo, việc này nếu ngài nói với cháu sớm một chút, cháu khẳng định đáp ứng." Cố Duyên Chu tiếp tục nói chuyện chính sự với Vương đạo, giọng điệu ôn hòa, ngũ quan anh tuấn lãng đến độ kỳ thật có chút bắt mắt, nhưng lại bị khí chất bình thản trên người cứng rắn đè xuống, trở nên đơn giản giống như cách ăn mặc của anh, "Chỉ là tuần trước Phùng đạo mới vừa xác định nhân vật với cháu, thời gian có chút xung đột."

"Ha, lão Phùng này, lại tranh người với tôi." Vương đạo tức một trận, thực nhanh liền tiêu tan, lại nói, "Làm khó cậu còn tự mình lại đây một chuyến, về sau việc này nói với tôi qua điện thoại là được rồi, tôi nào dám chậm trễ người bận rộn như cậu chứ."

Cố Duyên Chu nói: "Nói chuyện chỉ là phụ, chủ yếu vẫn là muốn đến xem ngài, đã hơn nửa năm không gặp mặt ngài."

Công lực nói chuyện hạng nhất, có thể là mặt người dạ thú.

Ở trong lòng Thiệu Tư yên lặng ra kết luận.

Sau đó giây tiếp theo, hắn liền bị Vương đạo kéo đến trước mắt của mặt người dạ thú.

Vương đạo kéo tay Cố Duyên Chu qua, đặt ở trên mu bàn tay Thiệu Tư, gương mặt hiền từ nói: "Ban đầu

còn muốn cậu dẫn dắt tiểu Tư, đứa nhỏ này là hạt giống tốt, đi theo cậu khẳng định có thể học được không ít thứ, xem ra các cậu không có duyên phận này." *(Chúc mừng Vương đạo chuyển nghề thành bà mối)*

Thiệu Tư thầm nghĩ, cái gì mà không có duyên phận, sao lại giống như bà mối làm mai vậy.

Ánh mắt Cố Duyên Chu nhìn như không chút để ý lướt qua từ trên người Thiệu Tư, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở nơi bàn tay hai người giao nhau.

Thiệu Tư bị anh nhìn chằm chằm đến trong lòng phát run, đang muốn rút tay về, liền nghe Cố Duyên Chu giọng điệu vững vàng, lời nói lại rõ ràng là có ẩn ý: "Sao lại không có duyên phận."

……

Tận đến khi Vương đạo dẫn tập thể có sức chiến đấu mạnh nhất đoàn phim cung tiễn Cố Duyên Chu ra cửa, Thiệu Tư còn nắm danh thiếp trong tay hoảng hốt.

Nửa ngày, hắn mới mở miệng, quay đầu hỏi Lý Quang Tông: "Nhóc con, cậu nói hắn cho tôi danh thiếp làm gì?"

Lý Quang Tông: "Cua cậu?"

Lý Quang Tông thấy Thiệu Tư thật sự gật đầu cân nhắc khả năng của việc này, hận không thể đá một cước qua: "Tôi nói giỡn với cậu thôi! Cậu đừng có ba phần màu sắc đã đòi mở phường nhuộm, đều do cậu là người Vương đạo cố ý bồi dưỡng thật tốt, cậu nói hắn có thể không cho Vương đạo mặt mũi sao?"

Thiệu Tư: "Hóa ra là như thế, tôi đây liền yên tâm rồi."

Cậu yên tâm cái gì mà yên tâm!

Tôi thật sự là bị cậu làm cho tức chết rồi!

Nghệ nhân tôi dẫn dắt sao lại có thể không biết xấu hổ tới vậy? Cậu thật sự là người không biết xấu hổ nhất mà tôi từng dẫn dắt đó.

Lý Quang Tông bắt đầu suy nghĩ sâu xa xem đến tột cùng là cái gì chống đỡ hắn ta sống được đến bây giờ.

Cảnh đầu tiên tương đối dễ dàng, Thiệu Tư lại cực ít NG, Vương Đạo dự tính tám giờ xong việc, dưới hiệu suất cao của Thiệu Tư lại rút ngắn thành sáu giờ.

Người thanh niên này quả thật còn xuất sắc hơn so với dự tính của ông.

Giai đoạn trước khi bấm máy Vương đạo chuẩn bị tương đối lâu, bao gồm cả casting trước đó đã nói tới, chỉ casting thôi đã hao phí ba tháng

Bộ phim «Ẩn nấp» này vẫn là phim cảnh sát tội phạm, nhưng không giống cảnh sát chống ma tuý, mà là kể về câu chuyện nằm vùng xã hội đen.

Xuất phẩm của Vương đạo, tất là tinh phẩm.

Thái độ của Thiệu Tư đối với bộ phim này cực kỳ nghiêm túc, bởi vì hắn biết sau khi bộ phim này quay xong thì có tám chín phần mười là công ty sẽ an bài cho hắn một vài bộ phim thương nghiệp nát thù lao cao nhưng chất lượng thấp, cốt truyện cực kỳ hại não.

Lần này có thể để hắn nhận phim của Vương đạo, cũng bất quá là muốn mượn sự nổi bật do vừa mới đoạt được ảnh đế, đối ngoại làm cho hình tượng 'ảnh đế phái thực lực' rắn chắc hơn chút.

Thiệu Tư bắt đầu hoài niệm quãng thời gian có thể tự do chọn kịch bản mấy năm trước.

Trên đường trở về, hắn lên tinh thần thảo luận với Lý Quang Tông, là cái gì làm cho giới giải trí hiện tại ngày càng sa đọa.

"Ba ba, đầu óc ba có vấn đề gì đi? Hỏi cái loại vấn đề mà 1,3 tỷ người Trung Quốc nghe xong đều phải im lặng." Lý Quang Tông móc ra một chai nước từ trong thùng giấy bên chân, đưa cho Thiệu Tư, "Uống không?"

Thiệu Tư nhận lấy, nhưng vẫn không định từ bỏ đề tài này: "…Hiện tại kinh tế càng ngày càng phát triển, nhưng tinh thần của con người lại ở trạng thái cực độ thiếu thốn, cậu không cảm thấy thật đáng buồn sao."

Lý Quang Tông: "……"

Thiệu Tư: "Sao lại không nói lời nào?"

Lý Quang Tông xoa xoa huyệt thái dương: "Nếu không thì hay là cậu đi ngủ đi."

Thiệu Tư tự hỏi trong chốc lát, sau đó ném chai nước đi, nói ngủ liền ngủ.

Vừa rồi khi đóng phim đầu óc căng thẳng cao độ, đem cơn buồn ngủ đè xuống, hiện tại trải qua nhắc nhở, sâu ngủ liền cuồn cuộn không ngừng thoát ra.

Lý Quang Tông cũng đang tính khép mắt lại ngủ một chút, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, hắn ta đột nhiên nhớ tới: "Thiệu Tư! Danh thiếp Cố ảnh đế cho cậu mẹ nó cậu không ném đi chứ?"

"…… Ờ ha, sao tôi lại quên ném nhỉ."

Thiệu Tư rúc ở ghế sau, thảm lông thật lớn che cả mặt hắn lại.

Lý Quang Tông nhìn tay Thiệu Tư sột sột soạt soạt dưới thảm lông một trận, sau đó một cánh tay vô cùng tùy tiện từ dưới thảm lông vươn ra, đầu ngón tay mang theo tấm danh thiếp.

"Cậu cho tôi làm gì?" Lý Quang Tông quả thực bị hắn làm cho tức đến bật cười, "Cậu tự gửi tin nhắn cho hắn, lúc này mới vừa gặp mặt, nhân lúc hắn còn có ấn tượng với cậu, nhanh bu lên chào hỏi đi."

Thiệu Tư mặc kệ hắn ta.

"Có nghe thấy không? Nhanh lên."

"Tôi đếm tới ba! Bằng không tôi cho cậu tự gánh hậu quả đó!"

"Ba, hai……"

"Tức chết tôi," Lý Quang Tông đỡ lưng ghế khom lưng đứng lên, thân thể nghiêng ra ghế sau, sau đó duỗi tay tiếp nhận danh thiếp từ tay Thiệu Tư, nhận thua nói, "Đưa di động của cậu cho tôi, tôi giúp cậu gửi."

Lý Quang Tông cảm thấy mình quả thực giống như vú em giúp Thiệu Tư dọn phân lau nước tiểu, chuyện gì cũng không thể thiếu nhọc lòng thay hắn.

—— chào đàn anh Cố, tôi là Thiệu Tư, hôm nay mới vừa gặp mặt, kỳ thật tôi vẫn luôn đặc biệt ngưỡng mộ anh, anh là thần tượng của tôi, hy vọng về sau đàn anh quan tâm nhiều hơn [/đáng yêu]

Gửi đi thành công.

Lý Quang Tông đưa Phật đưa đến Tây Thiên, click mở weibo Thiệu Tư, tìm được Cố Duyên Chu, thêm follow.

Ngay lúc hắn chuẩn bị ném điện thoại trả cho Thiệu Tư, di động lại rung hai cái.

—— Cám ơn, tôi cũng rất thích cậu, phim mới cố lên, chúc thuận lợi.

Người gửi: Cố Duyên Chu.

4. Chương 4

[Đối tác, tiếp theo cậu còn công việc không?]

[……]

Nghe thấy cái âm thanh giống quỷ này, Thiệu Tư gian nan ở ghế sau lật mặt mình sang, mơ mơ màng màng dùng ý niệm trả lời: [chắc…… không.]

Hệ thống đè thấp âm điệu: [có phải chúng ta có thể làm chút chuyện chính sự hay không?]

Đối với vấn đề này, Thiệu Tư nghiêm túc lên: [tao đã nghĩ kỹ rồi……]

Hệ thống nín thở lắng nghe: [ừ?]

Thiệu Tư nửa tỉnh nửa mê trả lời: [chờ lát nữa tao phải về nhà tắm rửa một lượt sau đó ngủ một giấc thật ngon.]

[……] Hệ thống nửa ngày không nói chuyện, nghẹn nghẹn, [Cậu đang nghiêm túc sao?]

[…… Mày nghi ngờ tao.]

[Tôi đây không phải nghi ngờ, là đau lòng.]

[Tao lại không có lấy nắm tay đập vào ngực mày, đừng ồn, tao thật sự muốn ngủ.]

Sau khi nói xong một câu cuối cùng, Thiệu Tư liền hoàn toàn rơi vào hôn mê, hô hấp đều đều.

Hệ thống thở dài: [tôi mẹ nó còn có thể nói cái gì, cậu cái đồ tiểu yêu tinh quấy rầy người ta.]

Đường trở về khá xa, chờ Lý Quang Tông từ từ tỉnh lại, hắn ta nâng cổ tay lên, tính tính, ước chừng còn ngồi xe hai mươi phút nữa.

Ở trên xe dùng máy tính làm việc một lát, mở hộp thư ra sửa sang thông báo tuần này, viết mấy cái báo

cáo phải chuyển giao cho công ty.

Chờ sau khi mail được gửi đi, hắn ta lấy mắt kính, bắt đầu cân nhắc phát triển sau này của Thiệu Tư.

Đừng nhìn ngày thường hắn ta luôn lấy hai chữ 'hết thời' ra nói giỡn, kỳ thật đúng là rất sợ hết thời. Hết thời quá dễ dàng, trong hoàn cảnh xã hội tràn ngập giải trí fast-food hiện tại, tin tức dù hot hơn nữa thì cũng có thể dừng lại trong tầm mắt khán giả bao lâu? Có thể được bao nhiêu người nhớ rõ? Cảm giác mới mẻ qua đi còn dư lại bao nhiêu đề tài câu chuyện? Không xào nhiệt độ, không làm việc, một giây liền bị sóng sau chụp chết ở trên bờ cát.

Nghệ nhân cần đề tài, đề tài này mặc kệ là từ đâu tới, có thể là truyền tai tiếng, thậm chí là cố tình mướn thủy quân bôi đen chính mình, sau đó cách một đoạn thời gian lại tẩy trắng.

Trong cái giới này, rất nhiều người dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng ba Thiệu nhà hắn ta một cái cũng nhìn không lọt mắt.

Lý Quang Tông nghĩ đến các phương án lăng xê bị Thiệu Tư cự tuyệt mấy hôm trước, hắn ta liền đau đầu.

Hắn ta là nửa đường tiếp quản Thiệu Tư, mới đầu ấn tượng với người này cũng không tốt cỡ nào.

Khí chất quá lạnh, nhìn mà phát hoảng.

Bởi vì bề ngoài Thiệu Tư xuất sắc, từ lúc bắt đầu công ty đã tính toán đóng gói hắn thật tốt, liệt vào đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, phân phối người đại diện cho hắn cũng là người đại diện vương bài số một số hai trong giới, từng dẫn dắt rất nhiều tiểu thịt tươi* nổi tiếng.

**"Tiểu thịt tươi" là cụm từ dùng để chỉ những sao nam trẻ của làng giải trí Hoa ngữ đang tạo được sức hút lớn.*

Việc này nếu không liên quan tới hắn ta, hắn ta cũng không chú ý nhiều, tiếp tục cần cù chăm chỉ dẫn dắt người mới trên tay mình, không biết trong mấy người mình dẫn dắt bao giờ mới có thể hot được một người.

Sau đó Thiệu Tư trở mặt với người đại diện, ở công ty vung tay đánh nhau. Lúc ấy hắn ta vừa vặn dẫn nghệ nhân dưới tay mình hoàn thành thông cáo xong trở về, liền nhìn thấy người đại diện vương bài tên Tề Minh bị Thiệu Tư ấn trên mặt đất đánh, Tề Minh bị đánh đến gọng kính cũng gãy, co thành một cục trên mặt đất. Công ty trên dưới một mảnh ồ lên.

Ngày đó Thiệu Tư mặc một cây đen, phong cách hiphop lãnh khốc, có thể là mới từ phòng tập nhảy đi ra, trên đầu đội lệch mũ lưỡi trai, có xu thế tùy thời có thể rơi xuống.

Nếu không phải bảo vệ đúng lúc đuổi tới, Thiệu Tư thiếu chút nữa dùng cái bình hoa trang trí đặt ở lối đi nhỏ đập vỡ sọ Tề Minh.

Việc này không biết cuối cùng công ty xử lý như thế nào, dù sao cũng là đè mọi chuyện xuống. Lý Quang Tông không có cái nhìn gì khác với việc này, chỉ cảm thấy: người này quả nhiên thực đáng sợ.

Lại không nghĩ rằng ngày hôm sau công ty tìm hắn ta, hỏi hắn ta có đồng ý tiếp nhận hay không.

…… Thành thật mà nói, hắn ta không quá đồng ý.

Từ trên xuống dưới công ty đều đang nói Thiệu Tư tính tình lớn, không coi ai ra gì, không tuân theo quy củ.

Hắn ta cũng cho rằng Thiệu Tư là dạng người đó, sau khi bất đắc dĩ tiếp nhận mới biết được hoàn toàn không phải như vậy.

Sau này hai người quen thuộc, có một lần nói giỡn, hắn ta khinh bỉ Thiệu Tư EQ thấp, Thiệu Tư khịt mũi coi thường.

Lý Quang Tông: "Đừng không thừa nhận, EQ của cậu thật sự rất thấp, bằng không từ trên xuống dưới công ty làm sao lại đều coi cậu như ác bá đứng trên tủ lạnh chứ."

Thiệu Tư xoa xoa ấn đường*: "Cái gì chứ? Ác bá gì?"

**Khoảng cách giữa hai đầu lông mày*

Lý Quang Tông: "Phiên dịch một chút chính là ác bá cao lãnh."

"……"

Hóa ra 'đứng ở trên tủ lạnh' là dùng như vậy hả?

Thiệu Tư sờ sờ mũi: "Vì sao hình tượng của tôi lại biến thành như vậy?"

Lý Quang Tông: "Có thể vì cái gì, còn không phải do chuyện của cậu và Tề Minh. Tui thiệt khó hiểu, cậu đánh hắn làm gì? Hiện tại hắn nơi nơi bịa đặt về cậu, nói bốn năm năm cũng không chê chán…… A đúng rồi, nghe nói về sau công ty tìm cậu hỏi chuyện cậu cũng không giải thích."

"Chuyện đó hả……" Thiệu Tư ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên không mấy tốt đẹp, "Không vì cái gì, chỉ là

nhìn hắn không vừa mắt."

Kỳ thật đáp án này xem như trong dự kiến, Lý Quang Tông không quá kinh ngạc, vừa muốn nói với hắn 'về sau thu liễm chút, đừng làm mấy chuyện ngu xuẩn hoài', liền nghe Thiệu Tư nói tiếp: "Dưới tay hắn có tổng cộng bảy nghệ nhân, mỗi người đều có thể hot lên trong ngắn hạn, cậu biết vì sao không?"

Trong lòng Lý Quang Tông lộp bộp một chút, đoán được vài chuyện không tốt lắm, không dám nói lời nào.

"Hắn thấy mặt tôi lần đầu tiên, liền ném cho tôi một cái bảng —— cậu biết là cái gì không? Là bảng an bài hình tượng, hắn muốn cậu xây dựng hình tượng nào, đều ghi rõ ràng ở trên đó." Thiệu Tư bĩu môi, "Thứ rách nát kia tới bây giờ tôi còn có thể đọc thuộc lòng ra, cái gì mà thiếu niên quý tộc không dính khói lửa phàm tục đạp băng tuyết mà đến. Hắn còn nói với cậu cái gì là không thể cậu hiểu không? Lúc ấy tôi giận tới muốn cười, tên ngốc ấy kiến thức còn rất uyên thâm."

Lý Quang Tông: "……"

"Làm tôi tự xây dựng mình thành một thằng thiểu năng thì thôi đi, nhưng mà cái kịch bản an bài kim chủ cho nghệ nhân của mình rồi chuốc say đưa lên giường đó tôi nhịn không nổi, chỉ đánh gãy mũi hắn là còn nhẹ —— cậu là cái ánh mắt gì vậy?…… Tôi chưa nói người bị đưa lên giường là tôi mà."

……

Được rồi, hóa ra là một thanh niên nhiệt huyết thấy việc nghĩa hăng hái làm thay người ta ra mặt.

Lý Quang Tông còn đang hồi tưởng đến thất thần, tài xế đã đạp phanh, ngừng xe ở ven đường, quay đầu nhắc nhở hắn ta: "Anh Tông, tới rồi."

Lúc này không cần Lý Quang Tông gọi, Thiệu Tư tự giác tự động xốc thảm lông lên, đại khái là trong lúc ngủ mơ nghe được hai chữ 'tới rồi', mơ mơ màng màng kéo cửa xe ra, trước khi xuống xe còn không quên đeo khẩu trang và kính râm lên.

Lý Quang Tông nhìn hắn nhảy xuống xe, sau đó trực tiếp quẹo phải, vội vàng gọi hắn trở lại: "Cậu làm gì đó! Cậu chạy đi đâu?!"

Thiệu Tư bước đi tùy tiện, híp mắt không quay đầu lại nói: "Về nhà ngủ."

Ngủ cái đầu cậu!

Lý Quang Tông cũng nhảy xuống xe, ba bước kéo Thiệu Tư trở về, trong lúc hai người lôi kéo, Thiệu Tư đột nhiên dừng động tác lại, ngơ ngơ ngác ngác, giống như là mất đi hy vọng sống sót, chỉ vào nhà cao tầng trước mắt nói: "Không phải…… sao cậu lại mang tôi tới khách sạn? Tôi mẹ nó không phải hắn là đang hạnh

phúc đứng ở cửa tiểu khu nhà tôi sao?"

"Ngày hôm qua không phải đã nói với cậu, công ty làm tiệc khánh công, bộ phim nhảm lần trước công ty tự mình bỏ vốn mua nguyên tác được hưởng ứng đặc biệt tốt," Lý Quang Tông vừa kéo hắn đi vào, vừa dặn dò, "Chờ lát nữa Tề Minh cũng ở đó, cậu đừng xúc động, ngàn vạn lần phải lý trí, mặc kệ hắn kích thích cậu như thế nào cậu đều đừng để ý đến hắn, nghe thấy không?"

Thiệu Tư tháo một bên khẩu trang xuống, đi theo hắn ta, sắc mặt không tốt lắm: "Có để tôi sống……"

"Chúng ta ý tứ ý tứ ăn một chút liền đi, được chưa?" Lý Quang Tông dẫn Thiệu Tư đi vào sảnh trước, báo tên ông chủ, nhân viên phục vụ liền dẫn họ tới lầu ba, "Cậu đừng thối mặt, xem ảnh hưởng không tốt bao nhiêu, ai không biết còn tưởng rằng cậu lại xây dựng cái gì mà thiếu niên quý tộc đạp băng tuyết gì đó……"

"Đừng cứ luôn nhắc lịch sử đen tối của tôi," khóe miệng Thiệu Tư nhếch nhếch, "Hai mươi phút, tôi chỉ ở hai mươi phút, một giây cũng không hơn."

Trên tiệc rượu, Tề Minh quả nhiên vừa thấy Thiệu Tư liền trào phúng, nắm chặt không bỏ cái đề tài bộ phim mới không kiếm được tiền mà hắn nhận của Vương đạo, nhân tiện âm dương quái khí khoe tiểu thịt tươi gã mới bồi dưỡng gần đây có thù lao một bộ phim hơn một ngàn vạn. Tiểu thịt tươi cũng rất phối hợp, thường thường dùng giọng điệu giả ngây giả dại nói một câu 'nào có nào có, em mới ra mắt không được bao lâu, bất quá chỉ là có chút may mắn, sao có thể so sánh với đàn anh'.

Thiệu Tư tùy tiện ăn một chút, ăn xong gác chân bắt chéo, cúi đầu chơi di động, đối với hát xướng của hai người Tề Minh và tiểu thịt tươi vào tai trái ra tai phải, không để ý lắm mà nói có lệ: "À, không tồi, tiếp tục nỗ lực."

Tề Minh đắc ý bưng ly rượu vang đỏ lên nhấp một ngụm, giống như gà trống thắng trận, không yên lặng bao lâu, gã lại vỗ vỗ tiểu thịt tươi 'thù lao đóng phim ngàn vạn' bên cạnh, ý đồ không thể rõ ràng hơn: "Đi, chào hỏi đàn anh của cậu đi."

Tiểu thịt tươi tên Dương Trạch, bộ dạng xán lạn khỏe khoắn, mười phần soái khí, lúc cười rộ lên tựa như phát sáng giống chiếc khuyên bên tai phải cậu ta, cậu ta đứng lên, giơ ly rượu: "Đàn anh Thiệu, nghe danh đã lâu, ly này tôi kính anh trước, anh tùy ý."

Thiệu Tư thật sự rất tùy ý, rất tùy ý mà không uống.

Lý Quang Tông âm thầm nhéo hắn một phen, nhéo không hiệu quả, đành phải nhận mệnh đứng lên thay Thiệu Tư chắn rượu, cười làm lành nói: "Thật ngại quá, hai ngày này thân thể tiểu Tư không tốt lắm, bác sĩ nói, bỏ thuốc rượu."

Nhưng Dương Trạch còn không ngừng nghỉ, đặc biệt thân thiện muốn gắp đồ ăn cho Thiệu Tư, hai người cách nhau rất xa, cánh tay cậu ta duỗi lại đây, cũng không biết là cố ý hay vô tình, gạt đổ nước trái cây trước mặt Thiệu Tư, trực tiếp bắn ướt một thân Thiệu Tư.

Lý Quang Tông kinh hô một trận, vội vàng rút giấy ăn thay hắn chà lau.

Dương Trạch ngơ ngác tại chỗ, chân tay luống cuống nói: "Ngại quá…… Thật sự ngại quá, tôi không phải cố ý, chỉ là muốn gắp đồ ăn cho anh."

Một tay Thiệu Tư kéo khăn ăn qua, đem cái tin nhắn soạn nửa ngày kia vội vàng nhấn gửi đi, sau đó chuyên tâm lau quần áo, kết quả càng lau càng bẩn. Hắn dứt khoát đứng dậy, nói: "Không có việc gì, tôi đi toilet."

Mười phút sau, hắn cầm di động đứng ở toilet, tuôn ra một câu: "…… Phắc."

Không phải bởi vì quần áo, là bởi vì cái tin nhắn vừa rồi.

Cái tin nhắn kia hắn soạn hơn nửa ngày, chuẩn bị gửi cho chuyên viên trang điểm, muốn tiếp tục tìm hiểu chuyện của Dương Nhân Nhân.

Tuy rằng chỉ là chào hỏi, cũng không có đặc biệt tuỳ tiện…… cơ mà gửi sai người rồi!

Thiệu Tư nhìn chằm chằm hàng chữ 'có rảnh ăn một bữa cơm không' trên màn hình, tâm tình phức tạp.

Cố Duyên Chu nhìn thấy sẽ có phản ứng gì?

……Thật sự không phải cố ý muốn hẹn anh ta đâu.

Thiệu Tư gãi gãi đầu, phát hiện loại thời điểm này nếu lại thêm vào một câu 'ngại quá tôi gửi sai rồi' sẽ có vẻ con người hắn đặc biệt tâm cơ, hơn nữa còn làm ra vẻ.

Thật phiền.

Hết chương 4

5. Chương 5

Lúc nhận được tin nhắn Cố Duyên Chu đang ở phòng tập thể thao, thân trên trần trụi, trên cổ treo cái khăn lông. Mới bước xuống từ trên máy chạy bộ, dựa vào quầy bar giản dị bên cạnh nghỉ ngơi. Cả người đều là mồ hôi, có vài giọt chậm rãi từ ngọn tóc nhỏ xuống, chảy qua đuôi mắt, dính ở trên lông mi, làm cho lúc anh nhìn màn hình khó chịu nheo mắt lại.

Tiếng chuông báo tin nhắn quá mức vang dội, người đại diện của Cố Duyên Chu là Trần Dương vốn đang ngồi ở ghế sô pha bên kia làm việc, không khỏi ngẩng đầu, hỏi một tiếng: "Ai vậy?"

'Có rảnh ăn một bữa cơm không?'

Cố Duyên Chu nhìn đi nhìn lại bảy chữ này mấy lần, sau đó tuỳ ý ném điện thoại di động qua một bên, lấy lon bia lạnh ra, kèm theo tiếng kéo nắp lon cất tiếng nói: "Không có gì."

Trần Dương nghe vậy nâng hai ngón tay lên đỡ gọng kính, nghĩ đến đống chuyện rách nát trong giới gần đây, suy diễn rất xa mà nhắc nhở: "Cậu ngàn vạn lần đừng yêu đương nha, paparazzi nhìn chằm chằm vào cậu…… dù có muốn yêu, cũng không thể gạt tôi, tôi giúp cậu chuẩn bị tốt, bị chụp phải sẽ rất phiền toái. Lần trước scandal của cậu với Dương Nhân Nhân còn chưa hết đâu, chỉ vì từng hợp tác một bộ phim, liền mạnh mẽ ghép hai người thành CP."

Cố Duyên Chu không tiếp lời.

Hắn rót hai ngụm bia, sau đó cầm di động lên cất vào trong người: "Đừng nghĩ quá nhiều. Tôi đi lên tắm rửa cái đã, anh làm việc xong là có thể đi, trước khi đi nhớ đóng cửa lại."

"A từ từ," Trần Dương đột nhiên nhớ tới chuyện này, "Nghe nói đứa nhỏ hôm nay Vương đạo tiến cử cho cậu tên Thiệu Tư ư?"

"Thì sao?"

"Hiện tại cậu ta rất hot, sự nghiệp phát triển không ngừng, là một ngôi sao mới trong giới. Nếu hai người có thể cột vào cùng một chỗ xào xào nhiệt độ thì khá tốt, có điều phải xác định nhân phẩm đối phương không có vấn đề gì, bằng không xào thành anh em tốt, cậu ta xảy ra chuyện gì cũng liên luỵ đến cậu…… Thiệu Tư ra mắt năm sáu năm, cơ bản không có vết nhơ gì, nhân phẩm hẳn là không tệ."

Hắn ở bên này tưởng tượng đến tốt đẹp, không để ý thấy mày Cố Duyên Chu càng nhăn càng chặt, tưởng tượng xong, còn rất chờ mong hỏi: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Bước chân Cố Duyên Chu dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước: "Không thế nào cả."

Trần Dương nghe mà không hiểu ra sao, hắn loáng thoáng cảm thấy thái độ Duyên Chu nhà hắn đối với Thiệu Tư không quá tốt, thậm chí có thể nói là có chút không muốn nhìn thấy.

Bên kia, Thiệu Tư đang ngồi ở trên nắp bồn cầu, vắt hết óc cân nhắc làm sao cứu lại trận tai nạn xe cộ ngoài ý muốn này.

Lý Quang Tông mang theo áo khoác của hắn đến WC tìm hắn: "Ba à, ba còn đó không? Ba ở gian nào

vậy?"

Lý Quang Tông gõ cửa từng gian một, lúc đẩy cửa gian cuối cùng ra, liền thấy Thiệu Tư nghịch di động thích ý giả bộ ngầu lòi ngồi ở trên nắp bồn cầu, một chân nửa gấp lại, chân còn lại không chút khách khí mà thuận thế đạp lên nắp bồn cầu. Đầu cúi xuống, cần cổ dưới tác dụng của chiếc áo hoodie và mái tóc đen phụ trợ trở nên trắng bất ngờ.

"Chúng ta rút đi, cậu nói đúng, Tề Minh kia quả thực là cái đồ thiểu năng." Lý Quang Tông không chỉ là đi ra tìm hắn, nhìn bộ dạng chắc là lúc Thiệu Tư không ở đó đã gặp phải khó dễ gì rồi, "Dương Trạch kia cũng không phải người lương thiện…… Về sau tận lực tránh tiếp xúc, có đi không? Tôi bảo tài xế lái xe đến cửa đã. Còn có cái chân cậu nhanh buông xuống, bị người ta chụp được lại nói cậu không có tố chất phá hư của công, ngay cả nắp bồn cầu cũng giẫm, mau buông xuống."

"Nào có paparazzi nhàn rỗi không có việc gì chạy vào trong WC chụp tôi," Thiệu Tư ngẩng đầu, trên mặt ngoại trừ buồn ngủ thì không có vẻ gì khác, nhẹ nhàng bâng quơ nói với hắn ta, "Đúng rồi, vừa rồi tôi không cẩn thận hẹn nam thần của cậu ăn cơm."

Lý Quang Tông: "Gì?"

"Tôi nói tôi hẹn Cố Duyên Chu ăn cơm," khi nói chuyện rốt cuộc hắn buông cái chân gấp lên kia xuống, dưới sự phụ trợ của quần jean lủng lỗ, có vẻ đặc biệt thon dài, "Cố Duyên Chu, nam thần của cậu."

Nói xong, Thiệu Tư còn giơ di động lên, đem màn hình cho hắn ta xem.

—— Có rảnh ăn một bữa cơm không?

—— Ngại quá, không rảnh.

Lý Quang Tông hiển nhiên vẫn có chút mông lung, hắn ta không biết Thiệu Tư nhà hắn ta và nam thần, hai cái người bắn đại bác cũng không tới sao lại đột nhiên có quan hệ.

Cho nên nửa ngày hắn ta không vận hành não kịp, chỉ có thể lặp lại một lần theo: "… À, cậu hẹn nam thần của tôi ăn cơm, lại còn bị cự tuyệt."

Sau đó cách mười giây đồng hồ, hắn ta trừng lớn đôi mắt truy vấn: "Quá đột ngột, vì sao cậu lại hẹn nam thần của tôi ăn cơm, cậu hẹn hắn ăn cơm làm gì?!"

Thiệu Tư đứng lên, nhận áo khoác của mình từ trong tay Lý Quang Tông, đi ra ngoài: "Không cần biết vì cái gì, dù sao thì tôi cũng bị cự tuyệt. Đi thôi, đưa tôi về ngủ."

Hắn đi thật tiêu sái, chỉ để lại Lý Quang Tông muộn màng cân nhắc hàng chữ 'ngại quá, không rảnh' kia,

luôn cảm thấy có chút kỳ quặc. Nam thần của hắn ta rõ ràng là dịu dàng nhất toàn thế giới, nhưng mấy chữ kia nhìn thế nào cũng thấy có chút lạnh nhạt.

Sau khi Thiệu Tư về đến nhà liền ngủ đến trời đất u ám, có quỷ mới biết là cái gì chống đỡ hắn từ trong phòng tắm tắm rửa xong đi ra, sau đó mới lăn lên giường. Cảnh diễn của hắn ngày mai đến buổi chiều mới bắt đầu, buổi sáng cũng không có lịch trình khác.

Đây là ngày nhẹ nhàng nhất trong suốt ba tháng tiếp theo của hắn, sau đó liền phải chuyên tâm vào đoàn phim «Ẩn núp», đóng phim không biết ngày đêm.

Cố Duyên Chu cũng thường xuyên đến thăm Vương đạo, nếu nói lúc đầu chỉ có hai người đại diện là Lý Quang Tông và Trần Dương tương đối mẫn cảm, cảm thấy thái độ của Cố Duyên Chu đối với Thiệu Tư có chút kỳ quái, sau năm lần bảy lượt như vậy, Thiệu Tư cũng tự mình nhận ra.

Loại người cả ngày ngoại trừ đóng phim thì chính là ngủ bù như hắn, cũng có thể cảm giác được Cố Duyên Chu có chút bài xích với hắn.

Ngày thường gặp mặt không nhìn ra rõ ràng, có nhiều người ở đó, thái độ của Cố Duyên Chu với hắn đều rất khách khí.

Lúc tới gặp Vương đạo, mang đồ uống nóng gì đó cho thành viên đoàn phim cũng đều đưa hắn một phần.

Tận đến có lần Lý Quang Tông túm hắn đi cảm ơn 'đàn anh Cố'.

Thiệu Tư không chịu, ăn vạ trên ghế, vểnh chân, trên đùi còn để kịch bản: "Lúc tôi lấy trà sữa đã nói cảm ơn rồi, giờ lại lăn lộn một chuyến? Không cần thiết đâu, có vẻ rất cố tình."

"…… Tăng tiến tình cảm một chút đi ba à, chứng minh ba là đứa trẻ tốt đặc biệt khiêm tốn dễ dạy." Lý Quang Tông nã pháo lung tung xong, rốt cuộc nhịn không được bại lộ mục đích cuối cùng của mình, "Nếu cậu không đi, tôi cũng không có cách nào nói chuyện với nam thần cả."

Thiệu Tư chỉ cho hắn ta một tiếng cười lạnh tỏ vẻ đáp lại, chốc lát sau lại nhịn không được nói: "Nhóc con, có biết cậu như vậy paparazzi sẽ viết như thế nào không?… Đồ diễn trò."

Lý Quang Tông: "……"

Có điều hình như trời cao đứng ở bên phe 'đồ diễn trò', Thiệu Tư vừa dứt lời, liền thấy Vương đạo xa xa vẫy tay với hắn, kêu hắn nhanh qua đó: "Tiểu Tư, lại đây một chút, mang theo kịch bản, nhờ đàn anh Cố của cậu chỉ cho diễn thế nào."

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, sảng khoái!

Lý Quang Tông khụ một cái, sợ mình cười ra tiếng.

Vì thế Thiệu Tư bất đắc dĩ, mang trà sữa và kịch bản bu lại gần: "Chào đàn anh Cố."

Cố Duyên Chu: "Chào cậu."

Lúc này Cố Duyên Chu cởi áo khoác, áo sơmi mở ba cúc, biểu tình ôn hòa, nhưng mà nhìn từ cổ áo đi xuống, xương quai xanh cùng với khuôn ngực như ẩn như hiện kia lại cho người ta một loại tính chất xâm lược.

Thiệu Tư thật sự không am hiểu nói chuyện phiếm với người khác, đặc biệt là nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, sau đó liền không biết nên nói cái gì: "Đàn anh Cố, giảng phân đoạn nào?"

"Thật sự ngại quá," Cố Duyên Chu không tiếng động nâng cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó cầm lấy áo khoác đứng lên, hơi hơi gật đầu với hắn và Vương đạo nói: "Tôi nhớ ra giờ còn có việc, hôm khác đi, hôm khác nhất định sẽ giúp."

Thiệu Tư: "……" Ý gì hả.

Xong việc Lý Quang Tông an ủi hắn: "Người ta là đại ảnh đế, công việc bận rộn cũng là bình thường, thông cảm một chút độ lượng một chút…… Trà sữa nóng hổi uống ngon là được."

Chuyện này cũng coi như là bỏ qua đi.

Mỗi ngày đều bận rộn đóng phim, không biến sắc nói chuyện phiếm khách sáo với bất cứ ai từng có tiếp xúc với Dương Nhân Nhân trong đoàn phim, sinh hoạt phong phú làm Thiệu Tư rất nhanh đem Cố Duyên Chu quên không còn một xíu. Thậm chí không phát hiện ra lần đó Cố Duyên Chu tạm biệt, 'hôm khác' mà anh nói vẫn luôn không đến.

Ba chữ Cố Duyên Chu lại lần nữa xuất hiện trong lỗ tai Thiệu Tư, là lần nọ lúc Lý Quang Tông lại giúp hắn chụp ảnh đăng weibo, tiện tay lướt danh sách người theo dõi, phát hiện Cố Duyên Chu cũng không có follow lại.

Lúc ấy Thiệu Tư đang ở trong xe bảo mẫu học kịch bản, cả người tựa lưng vào ghế ngồi lười biếng giống như không xương: "Tôi có thể bỏ follow hắn không?"

Lý Quang Tông vô cùng ưu sầu: "Ba à, như vậy không tốt lắm, sẽ bị người ta bắt gió bắt bóng bàn luận lung tung, có thể là hắn đã quên… Nam thần của tôi, rất bận… cậu đó, rảnh quá không bằng tương tác với fan một chút?"

Thiệu Tư: "Ờ."

Có điều Lý Quang Tông phát hiện sau đó số lần Thiệu Tư nhà hắn lướt weibo lại nhiều lên.

Đương nhiên cái nhiều này so sánh với những nghệ nhân khác cũng không hề tính là nhiều, cùng lắm cũng chỉ là trong bảy tám ngày có một ngày lúc ăn cơm, ăn đến một nửa liền tỉnh bơ móc ra lướt một lần.

Lý Quang Tông quả thực khó có thể tin Thiệu Tư để bụng một cách hiếm có với việc 'Cố Duyên Chu không có follow lại'.

Tuy rằng hắn ta cũng biết Thiệu Tư để ý cái việc follow lại này, hơn phân nửa chỉ là xuất phát từ vấn đề tôn nghiêm đàn ông, không hề có quan hệ với việc đối phương là ai.

Hơn nữa Thiệu Tư còn làm bộ làm tịch, không chịu thừa nhận tâm tư nhỏ của mình, giải thích với hắn ta: "Tôi lên weibo chỉ là muốn chú ý tin tức thôi."

Chiếc đũa của Lý Quang Tông run lên: "Phải không?"

"Bằng không thì sao? Tôi nhàn rỗi không có việc gì cứ coi hắn làm chi? Cậu xem —— mấy ngày hôm trước đứa nhỏ bị bọn buôn người bắt đến núi cao rừng thẳm đã tìm được rồi, đã qua tám năm, nhóc con cậu nhìn xem, nói lên năng lực phá án của quốc gia mình vẫn rất không tồi, đáng giá khen thưởng."

Lý Quang Tông nói thầm, cái loại lời mở đầu không khớp với lời kết thúc này, mẹ nó tôi thiếu chút nữa liền tin rồi.

"Cậu nhìn lại cái này xem," Thiệu Tư ăn xong sau đó buông đũa, ngón tay lướt hai cái trên màn hình, hệt như MC mà niệm cho hắn ta nghe, "Tổng lượng view toàn mạng của Thiếu phụ về thôn vượt qua một tỷ, khai sáng lịch sử cho loại hình tình yêu nông thôn."

Cho dù cái giọng nói bên tai làm người ta nghe vui vẻ thoải mái.

Âm sắc thanh thấu, có hơi lạnh, hơn nữa âm cuối theo thói quen mang theo chút khàn khàn.

Hắn ta vẫn luôn cảm thấy nếu Thiệu Tư không làm diễn viên đổi nghề đi ca hát khẳng định cũng có thể hot.

Nhưng Lý Quang Tông vẫn nhịn không được tức giận đến bẻ gãy chiếc đũa: "Thiệu Tư, đừng mẹ nó làm tôi nghe được bốn chữ 'Thiếu phụ về thôn' này nữa!"

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian quay chụp khua chiêng gõ mõ rất mau liền qua, dựa theo tiến trình, «Ẩn núp» tổng cộng phải quay khoảng sáu tháng, nhưng lần này thiết kế kịch bản thật sự rất khéo, thiết lập hai nam chính khiến Thiệu Tư được hời lớn, cảnh diễn của hắn ước chừng ba tháng liền đóng máy.Bởi vì nhân vật hắn đóng, cũng chính là một trong hai nam chính, trên đường làm nhiệm vụ ngoài ý muốn gặp một vụ nổ lớn, tuẫn táng bỏ mình, cốt truyện sau này không liên quan tới hắn, nhưng lại tràn ngập bóng dáng của hắn.

"Ẩn núp" là một câu chuyện về kiên trì, tự mình cảnh tỉnh, giãy dụa giữa thiện ác lại không quên ước nguyện ban đầu.

Nhân vật Thiệu Tư sắm vai có tính cách mười phần tàn bạo, nếu không nói hắn xuất thân trường cảnh sát, thật sự là nhìn không ra.

Bởi vì bộ dạng xuất sắc, trong lúc nằm vùng lựa chọn việc phong lưu ngả ngớn làm ngụy trang.

Có đôi khi Lý Quang Tông đi theo bên cạnh xem Thiệu Tư đóng phim cũng không khỏi nuốt nước miếng đối với cái tên đàn ông quần áo ăn mặc lỏng lẻo, đầu ngón tay thường xuyên mang theo điếu thuốc, lúc đi đường lắc trái lắc phải, hơn nữa còn mang vẻ mặt 'ta muốn phắc mi' này.

Tuy rằng mỗi ngày Thiệu Tư đều nhìn như không tỉnh ngủ, nhưng chỉ cần vừa bấm máy, cameras vừa nhắm chuẩn hắn, là có thể lập tức tiến vào trạng thái. Lúc trước vì quay «Tập độc» mà Thiệu Tư cố tình luyện cơ bụng, có điều mấy khối cơ bụng kia nhìn thế nào cũng không có vẻ khoa trương, hơn nữa…… nói không chừng khi nào đó Thiệu Tư lại lên cơn lười, cơ bụng liền không còn.

Cảnh đang quay bù hiện tại, là Thiệu Tư dựa vào trên tường sàm sỡ nữ diễn viên.

Lý Quang Tông cầm áo khoác, chờ Thiệu Tư diễn xong thì khoác thêm cho hắn, hôm nay hạ nhiệt độ, khu phía nam ướt lạnh không thể nói được bằng lời.

Chờ chờ, ánh mắt hắn ta liền theo cái tay cầm thuốc của Thiệu Tư, dịch tới cái tay kia, đang bao ở trên mông nữ diễn viên.

……

"Nếu tôi không nhìn lầm, vừa rồi cậu còn xoa nhẹ một phen đúng không?" Chờ Thiệu Tư quay bù cảnh xong, lúc Lý Quang Tông khoác áo cho hắn liền hỏi một câu.

Thiệu Tư: "… Cậu có nghiêm túc xem kịch bản không đó, suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy."

Thiệu Tư nói xong, đi đến bên cạnh Vương đạo xem chiếu lại, sau khi xác định không có vấn đề gì, trịnh trọng khom người một cái với Vương đạo: "Vương lão vất vả rồi, cháu cũng không biết nói lời hay gì, nhưng ba tháng này quả thật cháu học được rất nhiều thứ, thật sự vô cùng cảm ơn ngài, hy vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác."

Đến tận lúc này, cảnh diễn của Thiệu Tư đã hoàn toàn chấm dứt.

Vương đạo vừa phiền muộn vừa vui mừng, chờ sau khi Thiệu Tư khom lưng nói lời cảm ơn với nhân viên công tác khác xong, ông đứng dậy, vỗ vỗ vai Thiệu Tư: "Về phương diện đóng phim, cái tôi có thể dạy đều đã dạy cho cậu, cuối cùng cũng chỉ có thể lấy thân phận trưởng bối dặn dò cậu một câu, ngàn vạn lần đừng kiêu ngạo đừng nóng nảy, đặc biệt ở cái giới này, lúc nổi tiếng vạn người nâng…… Con người một khi có lòng tham, càng vĩnh viễn không lấp đầy được, cậu phải rõ ràng cậu bước vào giới giải trí vì cái gì, ước nguyện ban đầu của mình là gì……. Nếu đem cậu so sánh với một con thuyền, vậy thì mỏ neo thuyền của cậu ở nơi nào. Điều này rất quan trọng, nó có thể nhắc nhở cậu, cố định giá trị của cậu vào lúc cậu mê man hoặc không cẩn thận đi nhầm đường."

Đây tuyệt đối là lời chân thành.

Đôi mắt Thiệu Tư giống như đã đỏ hồng, Lý Quang Tông đang nghịch ánh đèn studio nên không thấy rõ, cũng không biết hắn bị cảm động, hay là bị đông lạnh.

Trời đã về đêm.

Trên đường trở về, Thiệu Tư hiếm thấy mà không có ngủ, mỗi lần hắn đóng máy rời đoàn, đột nhiên giải thoát khỏi công việc bận rộn, đều ít nhiều có chút không thích ứng.

Lý Quang Tông ngồi ở ghế phó lái, cầm tờ giấy, trong tay còn nắm bút không ngừng viết vẽ trên giấy vừa thông báo cho hắn công việc sắp tới: "Tôi đã đề nghị với công ty, cho cậu mấy ngày rảnh nghỉ ngơi thật tốt."

Thiệu Tư nằm liệt trên ghế sau, mặt không biểu tình chơi xong một ván trò chơi, mới ngẩng đầu hỏi: "Công ty nào có dễ dàng cho tôi nghỉ như vậy?"

Lý Quang Tông: "Tôi tìm lý do cho cậu là lúc quay cảnh nổ cuối cùng bị trật chân, trật rất nghiêm trọng, cho nên mấy ngày này cậu đừng quên đóng giả người què."

Thiệu Tư: "……"

"Mấy ngày sau chúng ta sẽ bay một chuyến đến New York, tham gia triển lãm thời trang mùa xuân Louis." Lý Quang Tông lật trang giấy, "Louis nói rõ muốn cậu đi, làm người mẫu áp chót đi catwalk cho hắn… Ba à sao ba lại là cái vẻ mặt này? Louis rất có tiếng nha, mấy năm trước người hắn mời chính là nam thần của tôi, đừng bày cái mặt người chết này, đây là bước đầu tiên cậu bước ra thị trường quốc tế, ngồi máy bay có thể mệt chết cậu hay là sao hả."

Thiệu Tư không nói gì, nửa ngày mới ông nói gà bà nói vịt mà xả một câu: "Nhóc con này, vì sao cậu lại đi làm người đại diện vậy?"

Đề tài nhảy quá xa, Lý Quang Tông lập tức không phản ứng kịp: "A?"

"Thì trời xui đất khiến thôi, không đủ trình làm minh tinh, làm người đại diện cũng rất ngầu. Kỳ thật nếu cậu hỏi tôi rốt cuộc vì sao lại làm cái này, tôi cũng không biết, dù sao thì chỉ nghĩ, đã có duyên bước lên con đường này, liền đem hết toàn lực mà làm, làm tốt một chút." Ngày thường Thiệu Tư hiếm khi thảo luận loại vấn đề này với hắn ta, Lý Quang Tông nói nói liền nói nghiện luôn, "Cậu thì sao, nghe nói cậu học rất giỏi, thành tích thi đại học cao đến dọa người, nghĩ như thế nào mà làm nghề này?"

Nhưng mà chờ đến khi hắn ta nói xong liền phát hiện đôi mắt Thiệu Tư khép lại, đã ngủ: "……"

[… Tôi đều nghe được rồi, cậu giả vờ ngủ cũng vô dụng, mấy ngày kế tiếp cậu đều được nghỉ.] Âm thanh đầy oán niệm của hệ thống vang lên, [Chúng ta có thể tâm sự một chút hay không?]

[Nói cái gì? Chuyện của Dương Nhân Nhân không có manh mối, một tháng không có lịch trình, hiện tại lại bận đến xoay vòng vòng, công ty tuyên bố với bên ngoài là lần trước cô ta chỉ bị cảm.]

[Chỉ như vậy?]

[Còn có một ít tin vặt, bên cạnh cô ta có một trợ lý, hành tung không bình thường.]

[Ồ.]

[Mấy ngày nay tôi lại đến đoàn phim của cổ tiếp xúc với cổ, vừa vặn có một diễn viên chính tôi quen.]

[…… Cố lên! Tôi sẽ cổ vũ và ủng hộ trên tinh thần cho cậu!]

Ngày hôm sau Thiệu Tư liền què chân đi tham ban «Nhu phi truyện».

Vì thế, trước tiên hắn đánh tiếng với tiểu diễn viên chính mình quen biết: "Ngày mai tôi đến xem cậu."

Sau đó wechat của hắn bị 'tiểu diễn viên chính' oanh tạc.

Trì Tử Tuấn: "????"

Trì Tử Tuấn: "Anh đại à anh không có vấn đề gì đi? [hoảng sợ.jpg]"

Trì Tử Tuấn: "Em chỉ đóng vai thái giám nhỏ bé bên cạnh hoàng thượng…… tổng cộng lời thoại tính ra không vượt quá ba câu, anh muốn tới tham ban em à? [một con tôm tít chạy vù vù.jpg]"

Avatar wechat của Trì Tử Tuấn là một cái nồi to, trong nồi dường như còn nấu rất nhiều xiên que không nói rõ được là gì.

Cậu ta chính là nhóc đáng thương lúc trước debut chung lượt với Thiệu Tư, chỉ là kỹ thuật diễn không quá tốt, bị Tề Minh chuốc say đưa lên trên giường nhà đầu tư.

Thiệu Tư cũng chính vì thế mà bênh vực kẻ yếu, đè Tề Minh lại đánh một trận.

Sau đó Trì Tử Tuấn cũng vì chuyện này, gần như rời khỏi giới giải trí, đổi nghề bán ma lạt năng*, ngẫu nhiên có thể nhận được mấy nhân vật quần chúng không nổi bật.

*Ma lạt năng:

… Chẳng hạn như tiểu thái giám bên cạnh hoàng thượng đây.

Thiệu Tư: "Anh vừa mới tắm rửa, chờ nha, anh lập tức tới… Tiểu thái giám thì làm sao, cậu đừng xem thường tiểu thái giám."

Trì Tử Tuấn: "… Vâng."

Cơ mà chờ lúc Thiệu Tư đến phim trường, Dương Nhân Nhân đã đi rồi.

"Nữ chính không ở đây à?" Thiệu Tư ngồi xổm bên cạnh bồn hoa, mũ khẩu trang kính râm, vũ trang hạng nặng. Cái áo khoác màu đen to rộng trên người khiến dáng người hắn có vẻ còn gầy hơn trước đây, hắn lại tỉ mỉ nhìn lướt qua phim trường, xác thật không thấy bóng dáng Dương Nhân Nhân.

Trì Tử Tuấn một thân trang phục thái giám Thanh cung, ngũ quan thanh tú, cũng ngồi xổm trên mặt đất, hai người đầu dựa vào đầu: "Anh hỏi Dương Nhân Nhân à?"

Thiệu Tư không mặn không nhạt đáp: "Ừ."

Trì Tử Tuấn nhìn trái nhìn phải, xác định xung quanh không có ai, lại giảm âm điệu đi mấy phần, nhỏ giọng nói: "Hôm nay lúc diễn đột nhiên cảm xúc cô ấy suy sụp, người đại diện đi ra xin ngừng quay, trở về nghỉ ngơi."

"Cảm xúc suy sụp?" Thiệu Tư kéo kính râm xuống, lộ ra cặp mắt mang tính dấu hiệu kia, lạnh như băng, còn mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

"Anh à anh để ý xíu đi, che kín chút, hôm nay tổ chương trình «Phòng livestream giải trí» lại đây phỏng vấn, chính vì chuyện Dương Nhân Nhân… chụp đến anh liền phiền toái." Trì Tử Tuấn nhanh chóng giúp hắn đeo lại kính râm, sau đó dừng một chút mới tiếp tục nói, "Mới đầu chỉ là sắc mặt không tốt lắm, đổ mồ hôi, vẫn luôn bổ trang, sau đó đại khái qua mấy tiếng… bắt đầu nôn mửa, người đại diện và trợ lý của cô ấy liền ở bên cạnh kêu ngừng dắt cô ấy đi."

Đổ mồ hôi, nôn mửa?

Cô ta chỉ đơn thuần là thân thể không tốt, hay là… mang thai.

Hệ thống: [Mang thai… Chẳng lẽ bị hấp diêm?]

Thiệu Tư: [……]

Hệ thống hít một hơi: [Tấm màn đen giới giải trí, sự kiện luân gian ảnh hậu, tôi cảm thấy có khả năng tôi đã biết chân tướng.]

Thiệu Tư: [… Mày biết cái rắm, Trần Đông Húc lần trước, nam mà mày cũng nói là luân gian, kết quả người ta chỉ là bị trĩ, sao đầu mày lại đen như vậy.]

Thừa dịp Trì Tử Tuấn sung sướng bóc trần với hắn, Thiệu Tư không tiếng động gửi cái tin nhắn cho thám tử tư, nội dung đại khái là hỏi hiện tại Dương Nhân Nhân ở đâu.

Trì Tử Tuấn tính cách hoạt bát, cười rộ lên hai mắt cong cong: "Anh, em bán ma lạt năng bán siêu tốt, nước lèo canh xương hầm dưỡng sinh, mỗi ngày thật nhiều người xếp hàng! Em cách phát tài không xa rồi, mấy ngày nay em chuẩn bị mở thêm một chi nhánh ở trung tâm thành phố, anh cảm thấy thế nào?"

"Ừm, mở đi."

Thiệu Tư cúi đầu, không chút để ý thuận miệng nói.

Lúc hắn cúi đầu mũ che hơn phân nửa mặt hắn, ngón tay vừa thon vừa dài, ở trên màn hình lướt lướt nhấn nhấn vài cái, chờ gửi xong mới tắt đi màn hình, ngẩng đầu nhìn Trì Tử Tuấn, muộn màng nói: "…Cậu nói làm anh có hơi đói."

Trì Tử Tuấn yên lặng chốc lát: "Kỳ thật em cũng bị chính em làm đói bụng rồi."

Tiếp theo Thiệu Tư nhét điện thoại vào trong túi, đứng lên, từ góc độ của Trì Tử Tuấn nhìn qua thì dáng vẻ quả thực nghịch thiên, hắn chau mày hỏi: "Cậu còn phải diễn mấy cảnh?"

Trì Tử Tuấn vừa nghe lời này liền vui mừng: "Dương Nhân Nhân không ở đây, cảnh hôm nay của em cơ bản là không còn, chắc thêm nửa giờ là em có thể kết thúc công việc! Anh đợi em nha, em mời anh ăn ma lạt năng! Đặt bao hết luôn! Em đuổi tất cả mọi người ra luôn!"

Trì Tử Tuấn là người đơn thuần nhất mà Thiệu Tư lăn lộn ở trong giới nhiều năm từng gặp qua, đơn thuần đến độ EQ có chút quan ngại.

Tính cả lời này cậu ta nói cũng thật sự chỉ là muốn chiêu đãi Thiệu Tư ăn cơm, thẳng tính, không hề nghĩ tới việc cậu há mồm bảo một siêu sao hạng một đứng chờ cậu nửa tiếng có cái gì không ổn.

Cơ mà Thiệu Tư không ngại là được, hắn cảm thấy loại hình thức ở chung giữa bạn bè bình thường thế này rất hợp miệng hắn, hai người không tồn tại cái loại chênh lệch 'siêu sao' và 'người trong suốt'.

Trong lúc chờ Trì Tử Tuấn kết thúc công việc, Thiệu Tư cũng không nhàn rỗi, hắn từ chỗ thám tử tư biết được Dương Nhân Nhân trở về công ty.

…… Vì sao lại là về công ty?

Không đi bệnh viện, cũng không trở về nhà.

Thiệu Tư cân nhắc không ra, mơ hồ cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.

Hắn ngồi ở trên bồn hoa cân nhắc cân nhắc, ánh mắt bị Trì Tử Tuấn hấp dẫn qua.

Thiệu Tư quan sát một lát, không khỏi sờ cằm cảm thán, kỹ thuật diễn của cậu ta vẫn cứ… kém.

Năm đó bọn họ vào công ty cùng đợt, đều ở dưới tay Tề Minh. Lúc phát bảng an bài hình tượng là thống nhất phát ở trong phòng hội nghị, lúc phát xong liền từng người tản ra.

Sau đó Thiệu Tư đi WC rửa tay, rửa xong lau khô đang chuẩn bị chạy lấy người, một cậu trai xa lạ xông tới túm cánh tay hắn không bỏ.

Trì Tử Tuấn: "Bạn học, chào cậu, tôi muốn hỏi một chút, vừa rồi lời anh Tề nói là có ý gì? Tôi không nghe hiểu… OOC* là cái gì? Với lại, trên bảng biểu của tôi viết, dựng nên thể chất hút anti**, cái này lại là có ý gì?"

*OOC: out of character, nghĩa là tính cách nhân vật hoàn toàn không giống như nhân vật gốc.

**Thể chất hút anti: ý nói dễ kéo antifan, dễ bị người ta ghét, nổi tiếng dựa vào việc bị anti và bôi đen.

Thiệu Tư thừa nhận lúc ban đầu mình và Trì Tử Tuấn thành lập tình hữu nghị, thuần túy là bởi cái hình tượng 'thể chất hút anti' của Trì Tử Tuấn, so với 'thiếu niên băng tuyết' của hắn thoạt nhìn còn muốn thiểu năng hơn.Hết chương 6

7. Chương 7

Sáng sớm 7 giờ rưỡi.

Đúng là giờ đi làm cao điểm.

Thiệu Tư mơ mơ màng màng bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tiếng gõ cửa này còn kèm chung với tiếng gào rống khiến người ta quen thuộc nào đó.

“Ba! Ba mau mở cửa!”

“Việc lớn không tốt! Có phải ba còn đang ngủ hay không? Đừng ngủ, mau dậy đi!”

Thiệu Tư theo bản năng kéo chăn lên trên, trùm qua đỉnh đầu, làm cho âm thanh đó giảm đi chút.

“Thật sự sắp làm ra mạng người rồi ——!”

Ngay khi Lý Quang Tông thiếu chút nữa kêu đến cổ họng có chút phát đau, cánh cửa cao ngạo trước mắt rốt cuộc rộng mở với hắn ta.

—— Hắn ta vô cùng tinh tường nhìn thấy đại minh tinh rực rỡ, sự nghiệp như mặt trời ban trưa dưới tay hắn ta, mang cái bản mặt chưa tỉnh ngủ, dựa vào cạnh cửa, mang theo bực bội khi rời giường, cả người ‘LẠNH NHẠT’ viết hoa.

Nhìn dáng vẻ vị gia này chắc không hề hay biết bên ngoài đã nổ tung chảo.

Lý Quang Tông dựa vào tốc độ ánh sáng phi vào nhà, sau đó đóng cửa lại, chất vấn: “Gọi điện thoại cho cậu mắc giống gì mà tắt máy?”

Thiệu Tư gãi đầu, quẹo vào phòng bếp rót ly nước, sau đó ngồi xuống trên sofa: “Chẳng lẽ tôi nên mở di động, để phóng xạ không hề trở ngại mà tổn thương mỗi một tấc da thịt của tôi sao?”

Lý Quang Tông tức giận đến thổi râu trừng mắt: “… Cậu tiếp tục xạo đi, lần đầu tiên tôi gọi rõ ràng vẫn mở, lại bị cậu tắt, lúc gọi lại nữa mới biến thành tắt máy.”

Thiệu Tư nghĩ nghĩ: “Cậu muốn tôi nói cái gì? Một hai phải ép tôi thừa nhận chính là tôi không muốn nghe điện thoại sao.”

Chúc mừng Lý Quang Tông đạt được thành tựu hằng ngày đều bị tức chết [1/1].

Lúc Thiệu Tư uống nước, Lý Quang Tông chạy tới chạy lui, giúp hắn kéo hết rèm của mấy cái cửa sổ xung quanh lại.

Sau đó hắn ta đứng ở trước mặt Thiệu Tư, ngồi xổm xuống, tay vịn lên bờ vai Thiệu Tư: “Cậu nghe tôi nói, hiện tại đã xảy ra một chuyện cực nghiêm trọng.”

Thiệu Tư mặt không biểu tình, còn đắm chìm trong cơn bực bội mộng đẹp bị người ta phá nát.

Ngày hôm qua hắn với Trì Tử Tuấn ăn một bữa ma lạt năng, sau đó cảm thấy mỹ mãn mà về nhà ngủ.

Mấy năm trước Trì Tử Tuấn cùng nhau ra vào phòng luyện nhảy, cùng nhau tham gia gameshow với hắn, hiện giờ thành công chuyển hình sang một chủ tiệm ma lạt năng, trước ngực đeo tạp dề, xắn tay áo lên dùng công cụ nấu cá cho hắn trong một cái nồi to, canh chuẩn thời gian vớt lên, động tác thành thạo tưới dầu ớt lên trên.

Hương khí bốn phía.

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, cảm thấy hiện tại hắn không chỉ có bực bội, còn có hơi đói.

"Quần chúng dân mạng bắt gió bắt bóng, chế tạo cho cậu một ít tai tiếng —— cậu đừng có nhìn tôi như vậy, không phải tôi làm cũng không có liên quan tới công ty, thật sự chỉ là dân mạng rảnh rỗi sinh nông nổi tự làm ra cho cậu thôi, có khả năng mạng số cậu đã định trước phải có một kiếp này." Lý Quang Tông nói xong, móc điện thoại ra, hai ba cái click mở bảng xếp hạng hot search weibo, sau đó trở tay xoay lưng điện thoại qua, hướng mặt về phía Thiệu Tư, "Chính cậu nhìn đi, hàng thứ nhất, cái có chữ bạo đó."

Thiệu Tư tiếp nhận di động, phát hiện trên hàng thứ nhất chỉ có hai cái tên, là tổ hợp hắn và Cố Duyên Chu, hai cái tên vai sóng vai, ở giữa chỉ cách nhau một dấu cách.

Hạng hai hạng ba hot search phân biệt là hai cái tên của riêng bọn họ.

Thiệu Tư thật sự là nghĩ không ra, hai người bọn họ sẽ bị chuyện gì xâu lại với nhau chứ. Hắn sờ sờ cằm, đặt ly nước ở một bên: "Truyền thông phát hiện hắn không follow lại tôi à? Sau đó đôi ta liền bạo?"

Lý Quang Tông thật sự không biết nên nói với hắn như thế nào, chỉ nói: "Kỳ thật, lực tưởng tượng của cậu còn có thể phong phú thêm một chút."

Thiệu Tư nghe vậy chân mày nhướn lên, tùy tùy tiện tiện nhấn vào, sau đó bị chữ 'kết hôn' đầy màn hình đập cho chết máy.

[Kinh bạo độc nhất vô nhị: Cố Duyên Chu và Thiệu Tư hư hư thực thực kết hôn! Tiểu biên dắt bạn tiến vào thế giới tư mật của hai vị ảnh đế!]

Phía dưới là một ít bình luận đứng đầu:

—— Trời địu Cố Duyên Chu và Thiệu Tư kết hôn! Nhẫn! Hình xăm tình nhân! Tuần trăng mật! Mẹ kiếp thế mà lại cảm thấy có một chút lãng mạn!

—— Kết hôn???

—— Ngày thường mị đều chỉ dám yên lặng yy một chút, bọn họ thế mà lại im hơi lặng tiếng kết hôn! Còn đeo nhẫn! Nhẫn kia thật là đẹp mắt!

—— Hai ông xã của tui đều kết hôn, đáng tiếc đều không phải với tui. Hiện tại đàn ông bảnh tỏn đều đi chơi gay rồi sao?

Thiệu Tư ngẩng đầu, trên mặt không có biểu tình gì, từng câu từng chữ nói với Lý Quang Tông: "…Tôi kết hôn hả?"

Lý Quang Tông: "…Ai biết được."

Thiệu Tư nhấn vào đầu đề bài viết văn hay tranh đẹp kia, chau mày nhìn.

Lời dẫn đầu: "Muốn nói tới hai vị này, ở trong giới có thể nói là không ai không biết không ai không hiểu, nếu không phải có bạn mạng trong lúc vô tình lưu ý đến việc hai người đã từng đeo nhẫn kiểu dáng tương đồng, có khả năng chân tướng của vụ hôn nhân bí mật khiến người ta khiếp sợ này rất khó trồi lên mặt nước. [/link hình ảnh]"

Trên hình ảnh, là ảnh tuyên truyền của Thiệu Tư vào khoảng tháng 5 hai năm trước lúc tham dự một hoạt động khai mạc, bạn mạng nhiệt tình còn cố ý dùng nét màu đỏ vẽ quanh chiếc nhẫn hắn đeo trên tay lúc ấy.

Nhưng mà trùng hợp chính là, tháng 3 cùng năm, một tấm ảnh Cố Duyên Chu ở trên phố bị paparazzi chụp được, đeo trên ngón áp út tay phải, rõ ràng là cùng kiểu.

Người lôi ra hai tấm ảnh này đầu tiên tên là 'Yên Nhiên Nhất Tiếu', là fan cp Cố Duyên Chu và Thiệu Tư.

Có khả năng chính bản thân cô ấy cũng không dự đoán được, bởi vì moi ra hai tấm ảnh này, kích lên nhiệt tình cực lớn của dân mạng, không cần tới mười mấy tiếng, đã sôi nổi có dân mạng moi ra những 'bằng chứng' khác. Làm chuyện hai người kết hôn từ lời đồn thật giả khó phân biệt, biến thành 'chân tướng' tẩy cũng tẩy không sạch.

'Yên Nhiên Nhất Tiếu' tỏ vẻ, cô chỉ là vì lễ trao giải Kim Long, lúc Cố Duyên Chu trao giải cho Thiệu Tư, hình ảnh hai người đứng chung một chỗ quá môn đăng hộ đối mà âm thầm mê luyến cp này, cho nên thích ở mọi nơi thu thập ảnh chụp các thời kỳ của hai người, tìm ra ảnh của bọn họ rồi photoshop ở bên nhau, tạo thành cái gọi là 'ảnh chụp chung', để thỏa mãn ảo tưởng của mình, tạo phúc cho những fan cp khác.

Hoàn toàn không nghĩ rằng có thể để cô phát hiện loại bí mật này.

Về nhẫn, đã là chuyện hai năm trước, Thiệu Tư nhớ không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, phụ kiện khi hắn tham dự các loại trường hợp đều là do một tay stylist chuẩn bị.

Mà 'bằng chứng' khác lại càng vô nghĩa.

"Hình xăm tình nhân này… tôi có thể xác định sau eo Cố Duyên Chu xác thật là hình xăm không sai," Thiệu Tư phóng lớn hình ảnh, cẩn thận đối chiếu, "Nhưng cái của tôi hoàn toàn là mép quần lót lộ ra mà thôi, những người này không có đầu óc hả?"

Lý Quang Tông: "…… Ai biết được."

Thiệu Tư xem tiếp xuống dưới, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay vịn sofa: "Ba năm trước đây tôi ở Thuỵ Điển nghỉ phép, Cố Duyên Chu vừa vặn cũng ở Thuỵ Điển tham dự hoạt động, cho nên bốn làm tròn thành năm nói là tôi với hắn cùng nhau đi tuần trăng mật, còn suy tính ra thời gian tôi và hắn lãnh chứng nhận hẳn là mấy tháng trước tuần trăng mật, hoặc là lén trực tiếp lãnh giấy ở Thuỵ Điển…… sức tưởng tượng này thật không tồi, rất phong phú."

Lý Quang Tông xoay mặt đi: "Kỳ thật, nếu tôi không phải người đại diện của cậu, tôi xem xong bản tin này…… gần như tôi cũng sẽ tin."

Thiệu Tư: "Cậu đừng đột nhiên phun ra kiểu lời nói ngu xuẩn này, làm tôi bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của cậu đó."

"Chúng ta nghĩ theo hướng tốt đi?" Lý Quang Tông nói, "Cậu xem bình luận kìa, vẫn có rất nhiều người tin tưởng các cậu chỉ là đang lăng xê bán hủ chứ không có kết hôn, ba à ba nhìn xem, có phải cảm thấy có chút vui mừng hay không?"

"Đầu óc cậu có khả năng thật sự xảy ra vấn đề gì rồi." Thiệu Tư đang muốn rời khỏi, không cẩn thận trượt tay nhấn like.

Thiệu Tư: "……"

Lý Quang Tông: "……??!"

"Cậu làm gì!!!! ( ) cậu muốn chết hả!!!!" Lý Quang Tông luống cuống tay chân cướp điện thoại về, nhanh chóng hủy like, sau đó kiểm tra một phen, xác nhận mình đăng nhập là……

Đậu má, hắn ta đăng nhập chính là tài khoản weibo Thiệu Tư.

Weibo Thiệu Tư hiện tại cơ bản đều là hắn ta xử lý, hắn ta chủ yếu phụ trách việc định kỳ giúp hắn đăng lên vài thứ, tránh cho cái tài khoản này mọc cỏ, ngẫu nhiên còn phải bình luận đưa ấm áp cho fan, chẳng hạn như vào ngày sinh nhật của fan gửi lời chúc mừng sinh nhật gì đó.

Cho nên…… không biết từ khi nào, hắn ta vừa lên weibo, liền mặc định là tài khoản của Thiệu Tư.

Nhưng mà lúc này hủy like cũng chả có cái trứng tác dụng gì, dân mạng mắt sắc đã sớm chụp lại màn hình lưu chứng cứ, một đề tài hot search mới từ từ nâng lên: Thiệu Tư nhấn like.

Đối mặt ánh mắt vô cùng oán niệm của Lý Quang Tông, Thiệu Tư chỉ nhún nhún vai, biểu lộ ba phần xin lỗi: "Trượt tay."

Bởi vì Thiệu Tư trượt tay, tình thế bị xào đến đỉnh điểm, nhiệt độ đề tài sốt hơn nửa buổi tối không giảm ngược lại còn tăng.

—— Thiếu gia nhấn like, đây là cam chịu hả?

—— Lăng xê!!!! Tuyệt đối lăng xê!!!!

—— Lầu trên lăng xê chết đi, nhà ai xào nhiệt độ mà lại ấp ủ ba năm, đây rõ ràng chính là tình yêu đích thực!

……

Đối với loại chuyện này, dân nạng đứng lập trường nào cũng có, fan biến thành anti, người qua đường chuyển fan, ùn ùn không dứt.

Đương nhiên cũng có rất nhiều fan lý trí, tag hai người muốn nghe xem đương sự nói như thế nào.

Lý Quang Tông nói chuyện điện thoại với công ty xong, lại gọi điện thoại với người đại diện của Cố Duyên Chu, bận cứ như con quay, ngay cả thời gian nghỉ ngơi uống nước cũng không có.

"Anh Trần! Chào anh, là thế này, chuyện trên weibo hẳn anh cũng biết, muốn thương lượng đối sách với anh một chút," Lý Quang Tông đang phiền não, công ty muốn mượn chuyện này xào nhiệt độ cho Thiệu Tư, thì cũng phải xem Cố ảnh đế người ta có muốn hay không, cho nên hắn chỉ có thể đến chỗ của người đại diện Cố Duyên Chu là Trần Dương tìm hiểu thái độ đối phương, "Không biết các anh muốn lấy loại phương thức gì làm sáng tỏ?"

Trần Dương cũng là sáng sớm liền nhận đủ loại điện thoại thay phiên oanh tạc, hắn lén nhìn Cố Duyên Chu hai cái, mở loa ngoài, nói: "…Việc này dứt khoát gọn gàng giải quyết, tìm ra chứng cứ, giải thích với những ảnh chụp bịa chuyện đó, cho thấy lập trường, gửi thư luật sư yêu cầu ngừng bịa đặt."

Từ lúc Cố Duyên Chu debut tới nay chưa từng truyền ra tai tiếng, trước đó với Dương Nhân Nhân cũng là công ty nhà gái đơn phương lăng xê, biến tướng tuyên truyền cho phim mới.

"Được," chuyện này Lý Quang Tông cũng nghĩ không khác lắm, hắn quay người lại, phát hiện Thiệu Tư đã chuẩn bị xong một phần bữa sáng cho mình.

Vì thế Cố Duyên Chu và Trần Dương rành mạch nghe được trong điện thoại truyền đến một đoạn đối thoại như vầy:

"Ba à, ba còn rảnh ăn với uống hả? Trứng này chiên hồi nào? Ba thiệt rộng lòng nhỉ…… so với ăn cơm không bằng nhanh chóng giải quyết việc vừa rồi ba trượt tay nhấn cái like kia kìa, tức chết tôi chứ thật là."

“Nếu cậu đói thì trong phòng bếp còn có một gói mì đó.”

“…… Tôi! Không! Đói! Cậu vẫn nên câm miệng đi!”

8. Chương 8

Bài thanh minh mau chóng đăng lên, do một vị luật sư sửa sang lại tuyên bố, toàn bộ quá trình Thiệu Tư và Cố Duyên Chu đều không tỏ thái độ, người đại diện hai bên không muốn nghệ nhân lẫn vào việc này nhiều.

Vì nếu trộn lẫn vào thì có vẻ giống như chuyện này thực sự rất quan trọng vậy.

Đây đại khái là một bài thanh minh có một không hai giới giải trí, trong đó có một bưu kiện đến từ nhà thiết kế châu báu nổi danh quốc tế David, tỏ vẻ cái này tuy rằng ít thấy nhưng xác thật không phải nhẫn cưới, là một kiểu nhẫn trang sức mấy năm trước hắn sáng tác.

Sau đó liền giải thích tới cái… quần lót lộ ra của Thiệu Tư.

—— Gạt người, quần lót và hình xăm mấy người cho rằng chúng tôi thật sự không phân rõ ràng sao?

—— Đây rõ ràng chính là hình xăm!

—— Tôi lại cảm thấy là quần lót! Đám mù mấy người!

Vụ scandal này, tức khắc biến thành phân tranh giữa quần lót và hình xăm.

So với cái váy dẫn phát vụ rốt cuộc là “xanh đen” hay “vàng trắng” mấy năm trước, càng tranh luận sôi nổi hơn.

Tấm ảnh của Thiệu Tư, là do fan chụp, là lần nọ lúc hắn tham dự hoạt động khom lưng nhặt đồ, chất lượng ảnh cũng không tốt, hơn nữa chụp còn có hơi mờ.

Từ trên ảnh chụp không chỉ có thể nhìn thấy một góc mép quần lót màu đen, còn có thể nhìn thấy một đoạn eo gầy nhưng rắn chắc.

…… Eo còn rất thon.

Lần đầu tiên Trần Dương lướt lướt weibo liền cười rộ lên, rõ ràng trước đó hắn còn đang vì chuyện 'không gió lại dậy sóng' này mà phiền lòng. Hắn cười hai tiếng, cảm thấy mình có chút lỗi thời, liền khụ khụ, sau đó điều chỉnh tốt biểu tình nói với Cố Duyên Chu: "Thanh minh đã đăng lên, có khả năng trong lúc nhất thời chưa giảm xuống, qua trận này thì tốt rồi."

Cố Duyên Chu nhắm hai mắt tùy ý chuyên viên trang điểm đánh phấn cho anh, nghe vậy không nói gì.

Trần Dương nghĩ nghĩ, lại nói: "Thiệu Tư kia, rất thú vị. Tôi nhớ trước kia không phải cậu rất thích hắn sao, lúc hắn mới debut cậu còn từng khen hắn……"

Mí mắt Cố Duyên Chu giật giật.

"Sao hiện tại lại không thích người ta?" Trần Dương rất ít thấy Cố Duyên Chu có ý kiến với người nào.

Cố Duyên Chu mở mắt ra, bình thường trên mặt anh luôn mang theo ba phần ý cười, nhìn ôn hòa khiêm tốn.

Nhưng mà hiện tại đang make up, trên mặt không có biểu tình gì, như vậy nhìn qua, lại cảm thấy vị Cố ảnh đế từ trước đến nay xưng là 'ôn hòa' ấy giờ nhìn rất lạnh, hơn nữa đáy mắt có loại hung ác làm người ta sợ hãi.

Cố Duyên Chu nhìn Trần Dương một cái, tỉnh bơ chuyển đề tài: "Anh Dương, giúp tôi lấy kịch bản lại đây."

Trần Dương đứng dậy đi lấy kịch bản, nghỉ ngơi trong chốc lát vẫn nhịn không được, tiếp tục nói: "Để tôi ngẫm lại, trước kia cậu nói thế nào nhỉ…… đứa nhỏ đó có thiên phú, mặt mũi cũng không tồi…… Nếu tôi nhớ không lầm có phải cậu còn từng khen người ta dáng người tốt hay không?"

Lúc Thiệu Tư mới debut từng quay một bộ phim đề tài bơi lội, kể câu chuyện một cậu bé mắc bệnh tim mơ ước trở thành vận động viên bơi lội quốc gia.

Ở trong phim thường có cảnh lõa lồ chỉ mặc một cái quần bơi.

……

Tay Cố Duyên Chu lật kịch bản dừng một chút, sau đó ý bảo chuyên viên trang điểm không cần dặm thêm phấn.

Chờ chuyên viên trang điểm thu dọn xong đồ dạc rời đi, anh mới dựa vào ghế, bóp bóp khớp ngón tay, không quá để ý nói: "Anh nhớ lầm rồi."

Trần Dương càng nghĩ càng cảm thấy thái độ Cố Duyên Chu có chút thú vị, cố ý kiên trì nói: "Tôi sẽ không nhớ lầm."

Cố Duyên Chu nhún vai, nhìn nhìn thời gian: "Hiện tại gần 9 giờ, có phải anh còn cần về công ty một chuyến hay không?"

Trần Dương thầm nghĩ, chuyển đề tài còn có thể cố ý thêm một chút nữa không?

Nhưng bất luận thanh minh như thế nào, scandal của Thiệu Tư và Cố Duyên Chu vẫn đang không ngừng lên men, loại chuyện này tựa như chậu phân ụp lên đầu người, dù lấy chậu xuống, thì cũng đã thúi rùm trời.

Mọi người mặc kệ chân tướng sự việc như thế nào, bọn họ chỉ tình nguyện tin thứ mình muốn tin.

Không chặn được miệng ngàn ngàn vạn vạn dân mạng, không ngăn được từng người bọn họ xếp thành hàng.

Một ngày thực nhanh trôi qua.

Sắc trời bắt đầu tối, không khí nặng nề, ban đêm có khả năng sẽ nghênh đón một trận mưa to.

Ngay khi thành phố này rốt cuộc yên tĩnh lại, một sự kiện mang tính bùng nổ khác lại đang lặng lẽ ấp ủ.

"… Tao đã chịu đủ rồi, tao chịu đủ rồi," là giọng phụ nữ nghẹn ngào, đầu tiên là trầm thấp mà kéo dài, sau đó đột nhiên đề cao âm lượng, phát ra loại âm thanh như dao nhọn cứa qua trên đồ vật kim loại, khiến người ta đột nhiên cả kinh, "—— là bọn bây ép tao!"

Giọng nói kia gần như là muốn đem toàn bộ sức lực trong lồng ngực mình đều trút ra, giống như giữa răng có độc.

Một âm lại một âm rít ra từ trong cổ họng, lặp lại: "Đều là bọn bây ép tao."

Một đầu điện thoại khác, không biết người nọ nói gì, biểu tình cô gái an tĩnh lại, nhưng cũng chỉ là một giây. Một giây sau, cô cong cong đôi mắt, hé miệng cười.

Tiếng cười nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong phòng.

Nhưng biểu tình trên mặt cô gái hoàn toàn không phải vậy, đôi môi thoa son đỏ rực của cô gần như kéo đến tận mang tai, cười đến quỷ dị.

Giờ phút này cô đang đưa lưng về phía ban công, cánh cửa thủy tinh của ban công nối liền với phòng khách lầu hai mở rộng ra, gió thổi tốc bức rèm, giữa bức rèm bằng sa đong đưa, có thể từ khe hở nhìn trộm ra bóng đêm đen nhánh bên ngoài.

Trên người cô gái mặc trang phục diễn, sườn xám màu thủy lam, phụ trợ dáng người cô càng thêm phập phồng quyến rũ.

Cô cười cười nói: "Phải, tao không phản kháng được bọn bây, đời này đều bị bọn bây nắm chặt, sống tạm bợ như con rệp… Nhưng bọn bây sẽ gặp báo ứng… sẽ gặp báo ứng."

Cô gái nói xong, không hề nghe đối phương đáp lại, cô chậm rãi thả cánh tay nắm di động từ bên tai xuống, màn hình còn sáng, trên đó biểu hiện thời gian trò chuyện còn đang không ngừng kéo dài.

Đối phương còn đang không ngừng nói chuyện, hơn nữa giọng rấtt lớn, cho dù cách không khí, có mấy chữ phá lệ rõ ràng cũng có thể xuyên qua không khí, truyền tới lỗ tai.

'Kỹ nữ'.

'Đồ đê tiện'.

'Phắc'.

"…… Thật ồn." Cô gái dường như nhẹ giọng nói một câu như thế, sau đó liền ngắt điện thoại.

Cô khom lưng cầm một lọ thuốc màu trắng từ trên bàn, lại rót một ly vang đỏ cho mình, sau đó cầm chúng đi về phía ban công.

Đêm đã rất sâu, căn phòng này hiển nhiên lại ở vị trí hẻo lánh, cô gái lấy tư thế cực kỳ nguy hiểm ngồi ở mép ban công, lòng bàn chân lơ lửng.

Cô nhìn về nơi xa thật lâu, cũng không có nhìn thấy bao nhiêu ánh đèn.

Thật lạnh.

Cô nghĩ.

Cô gái mở lọ thuốc ra, chiếc nhẫn mã não phục cổ trên ngón tay lóe ra ánh sáng khiêm tốn trong bóng đêm. Tuy cô mặc trang phục diễn đẹp đẽ quý giá, đường may tinh xảo, nhưng trên người lại chỉ có một món phụ kiện này mà thôi.

Có khả năng cô cũng chú ý tới chiếc nhẫn này, bởi vậy mà ngơ ngẩn, như là nhớ lại cái gì đó.

Vì thế cô buông lọ thuốc, nhấn số điện thoại một người liên hệ khác.

Hiển thị trên đó chính là: anh Cố.

[Tôi có loại dự cảm không tốt.]

6 giờ rưỡi sáng hôm sau, hệ thống kêu Thiệu Tư dậy: […Thật, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.]

[Làm gì hả…… mới sáng sớm.]

Thiệu Tư trở mình, ngày hôm qua hắn nghiên cứu tài liệu mà thám tử tư gửi hắn cả một ngày, trong túi tài liệu có tất cả ảnh chụp, hành trình đã sửa sang lại.

Trong đó còn có một đoạn video quay lén, chính là video hôm thân thể Dương Nhân Nhân không khoẻ, bị người đại diện và trợ lý nâng vào công ty.

Hắn cân nhắc, người bình thường phải không thoải mái thành kiểu gì mới có thể toàn thân run rẩy giống như hít ma túy vậy.

…Hít ma túy cũng không phải không có khả năng.

Năm trước hắn và hệ thống đã liên thủ xử lý vài người hít ma túy.

Có điều bắt một người hít ma túy chỉ được một năm thọ mệnh, hắn với cái hệ thống rách đó chia AA, mỗi đứa được nửa năm.

Nhưng lúc này khi hệ thống phát nhiệm vụ đã nói rõ ràng, nhiệm vụ hoàn thành có thể được tận mười năm thọ mệnh.

Mười năm, campuchia với hệ thống một chút cũng còn có thể chia được 5 năm.

Cho nên nhiệm vụ này khẳng định không đơn giản như vậy.

Lúc này hệ thống đột nhiên yên lặng, cách một hồi lâu, lúc Thiệu Tư thiếu chút nữa ngủ gục mới kêu lên:

[Thật không thích hợp, mệnh số Dương Nhân Nhân thay đổi, có phải xảy ra chuyện gì hay không.]

[…Đừng có miệng ăn mắm ăn muối.]

Thiệu Tư nói xong, nghĩ đến mấy cái lịch sử đen tối 'miệng ăn mắm ăn muối' của hệ thống trước kia, đầu tê rần. Vì thế hắn nhận mệnh mở mắt ra, ngồi dậy.

Hệ thống tuy rằng rách rưới, nhưng trong số các năng lực không nhiều lắm của nó, năng lực tương đối mạnh chính là cái miệng quạ đen kia.

Bách phát bách trúng.

Thiệu Tư mở đèn, lấy di động từ trên tủ đầu giường, mới vừa lên mạng, một cái weibo hot đứng đầu liền 'ting' một tiếng nhảy vào.

—— Khiếp sợ! Một ngôi sao nữ họ D đêm khuya tử vong! Nghi là tự sát, cảnh sát còn đang điều tra nguyên nhân chết chính xác.

[Một ngôi sao nữ họ D,] Thiệu Tư gãi đầu, [Dương Nhân Nhân……? Thống Thống à, mày quả thực miệng quạ đen quá lợi hại.]

Hệ thống: [Người ta cũng hổng có muốn.]

[Nếu đối tượng nhiệm vụ đã chết, nhiệm vụ có tính là thất bại không?]

Trước đây Thiệu Tư làm nhiệm vụ, chưa từng đụng tới tình huống như vậy, cơ bản đều bị cảnh sát bắt sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà ngoài dự kiến của hắn, hệ thống nói với hắn: […Không tính.]

[Vậy cô ta còn tính là đối tượng nhiệm vụ gì chứ?] Thiệu Tư ngã ra sau, thất thần nhìn chằm chằm hai chữ 'tử vong' trên bản tin.

[Cô ta đã chết, nhưng đầu dây liên quan tới cô ta còn chưa đứt.]

Hệ thống cho ra một giải thích ba phải: [Tấm màn đen vẫn còn, nhiệm vụ sẽ không ngưng hẳn.]

Việc này tới quá đột ngột, ngay từ đầu Thiệu Tư tình nguyện tin tưởng đây là một tin tức giả dối, tựa như chuyện hắn và Cố Duyên Chu kết hôn vậy.

Nhưng đây là sự thật.

Đặc biệt Lý Quang Tông còn gọi điện thoại tới, thật cẩn thận tìm hắn tâm sự.

"Ba à, ba đừng có áp lực quá lớn nha, sinh mệnh vĩnh viễn là quan trọng nhất, con cũng biết gần đây công ty an bài lịch trình cho ba có hơi nhiều, thái độ con đây có đôi khi cũng không tốt… về sau con sẽ càng thêm dịu dàng với ba, bao dung tính tình thúi hoắc của ba nhiều hơn, đầu óc mình phải tỉnh táo, mặc kệ khi nào mặc kệ phát sinh chuyện gì, lựa chọn tự sát tuyệt đối là sai lầm……"

Lúc này, tim Thiệu Tư mới thật sự chìm xuống.

Loại tin tức này, truyền thông tự nhiên sẽ không lập tức công khai, đặc biệt dưới tình huống nguyên nhân chết chưa xác nhận. Nhưng người có chết hay không, người trong giới khẳng định là biết đầu tiên.

Tim Thiệu Tư lạnh đi: "Dương Nhân Nhân thật sự đã chết à?"

"Cậu biết rồi?" Lý Quang Tông đầu tiên là kinh ngạc, sau lại thổn thức, "Đã chết, chết triệt để, nốc cả lọ thuốc ngủ, sau đó từ lầu hai nhảy xuống."

"Cậu nói xem, có chuyện gì mà không thể giải quyết đàng hoàng, lại cứ luẩn quẩn trong lòng mà lựa chọn tự sát, người không còn thì không phải cái gì cũng hết sao…Cũng không để lại di thư gì đó…"

Lý Quang Tông nói đến một nửa, dừng một chốc: "Nhưng có một việc thật ra rất kỳ quái, lúc cô ấy nhảy lầu, mặc bộ sườn xám trong «Gió lửa chuyện xưa», chính là bộ phim truyền hình dân quốc rất hot năm trước."

9. Chương 9

Tin tức Dương Nhân Nhân tự sát thân vong, chấn động toàn bộ giới giải trí.

"Lục tiên sinh, anh làm người đại diện của nữ sĩ Dương Nhân Nhân, cảm thấy thế nào về việc tối hôm qua cô ấy tự sát? Trước đó có dấu hiệu gì không?"

"Nghe nói lúc cô ấy quay một phân cảnh cuối cùng trước khi chết, bởi vì thân thể không khoẻ mà khẩn cấp xin ngừng, có phải bắt đầu từ khi đó, thân thể và trạng thái tinh thần của cô ấy đã xảy ra vấn đề hay không?"

Thiệu Tư vừa mở TV lên, đầy màn hình đều là phóng viên truyền thông chật như nêm cối, bọn họ liều mạng duỗi dài cánh tay, một đám phía sau tiếp phía trước, vây quanh người đàn ông ở chính giữa.

Lục Gia Huy, người đại diện của Dương Nhân Nhân, năm nay ba mươi tám tuổi.

Đầu nhỏ, mặt chữ điền, dáng vẻ hàm hậu thành thật. Lúc này đang cúi đầu, mặt lộ vẻ bi thương, rõ ràng không muốn nói nhiều về đề tài này với truyền thông.

Hắn vừa đi, truyền thông cũng đi theo, giống như vòng tròn lưu động vây quanh hắn.

Lúc này, Lục Gia Huy mới không thể không dừng bước chân, hắn tháo kính râm xuống, dưới kính râm rõ ràng là một đôi mắt sưng đỏ.

"Nhân Nhân cô ấy, từ mấy năm trước, trạng thái tinh thần đã không quá tốt… bệnh trầm cảm càng thêm nghiêm trọng." Lục Gia Huy nói, "Cô ấy không muốn làm fan và người nhà lo lắng, cho nên vẫn luôn tự mình chống đỡ."

Vô số đèn flash nhắm ngay hắn, cánh tay truyền thông cũng càng duỗi càng dài: "Cho nên tiểu thư Dương Nhân Nhân là bởi vì bệnh trầm cảm phát tác mới có thể lựa chọn tự sát phải không?"

Lục Gia Huy lại đeo kính râm lên trên mặt, xua xua tay không muốn tiếp tục nói, bước chân nhanh hơn, cùng trợ lý ngồi trên xe đi mất.

Truyền thông không tha mà 'tách tách' chụp đuôi xe, có mấy người làm chủ trì phát sóng trực tiếp đưa lưng về phía khói xe mới ra lò tiến hành tổng kết cuối cùng: "Một thế hệ sao nữ cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn, thật là làm người ta tiếc hận, mong người chết an giấc ngàn thu. Ngày sau chúng tôi sẽ còn liên tục truy tìm đưa tin cho các bạn, có thể quét mã 2D dưới góc phải, follow WeChat của tiết mục……"

Thiệu Tư giơ tay, tắt TV.

Hệ thống than thở: [Đã chết, aizz.]

Thiệu Tư: […… Mày rất đau khổ hả?]

[Hết sức đau khổ, có điều dựa theo phim truyền hình diễn, tối hôm nay hẳn cậu nên trộm lẻn vào trong nhà Dương Nhân Nhân tìm xem manh mối.]

[Giống đứa não phẳng á hả?]

[Không nói chuyện với cậu nổi mà,] hệ thống nói, [mỗi lần đều tùy ý giẫm đạp mộng trinh thám của người ta.]

[Được, vậy tao đây liền không tùy ý nữa.] Thiệu Tư ngồi dậy, [trong nhà Dương Nhân Nhân hiện tại là hiện

trường thứ nhất, do cảnh sát trông coi tra xét, cả tòa lầu đều bị chặn, tao đi làm gì? Tao đi tìm chết hả?]

[……]

Thiệu Tư nói xong, lại bổ sung một câu: [Về sau ít coi phim não phẳng một chút, mày cách ngu dại không xa đâu.]

Thiệu Tư vốn dĩ cho rằng việc này cứ như vậy kết thúc, hắn với hệ thống rách đều đã tính toán đi tìm đối tượng nhiệm vụ mới……

Đó, chính là tùy tiện như vậy đó, không được liền tìm người tiếp theo.

Kết quả chờ một tuần sau hắn tham gia xong triển lãm thời trang về nước, mới vừa xuống máy bay, lại nhận được một cú điện thoại.

Hắn dừng bước, cầm rương hành lý trong tay giao cho Lý Quang Tông, móc di động từ trong túi áo khoác. Lý Quang Tông cũng dừng lại theo, ý bảo hai trợ lý bên cạnh đi lên phía trước chuẩn bị một phen, miễn cho fan tới đón máy bay và phóng viên truyền thông quá nhiều, chặn mất đường.

"Thiệu tiên sinh chào cậu, đây là Cục cảnh sát thành phố Long Nham. Về chuyện Dương Nhân Nhân, có vài tình huống muốn tìm cậu xác nhận một chút," một đầu điện thoại khác là giọng đàn ông trung niên, câu chữ rõ ràng, "Buổi chiều ngày mai ba giờ cậu có thời gian tới cục cảnh sát một chuyến không? Hy vọng cậu có thể tích cực phối hợp cảnh sát điều tra."

"……"

Cục cảnh sát?

Lý Quang Tông ở bên cạnh thúc giục: "Ai điện thoại? Không thể vừa đi vừa nói chuyện sao?"

Thiệu Tư qua loa đáp lại một câu 'được', sau đó liền cúp điện thoại, tuy rằng trên mặt không sinh ra gợn sóng, trong lòng thì lại nghi ngờ.

Nếu nói hắn và Dương Nhân Nhân có liên hệ gì, hơn nữa có thể khiến cho cảnh sát điều tra, vậy chỉ có chuyện thám tử tư.

Hắn nên nói cái gì?

Đắp nặn mình thành biến thái si tình yêu thầm Dương Nhân Nhân sao?

Một đường phất tay mỉm cười chào hỏi với fan đón máy bay, mãi tới lên xe, Thiệu Tư mới hạ khóe miệng, vỗ vỗ vai Lý Quang Tông: "Nhóc con, buổi chiều ngày mai tôi có lịch trình gì?"

Sau đó căn bản không đợi Lý Quang Tông trả lời, liền tiếp tục nói, "Dời."

"…… Cậu phải tham dự một hoạt động phát ngôn, cái này chỉ sợ dời không được, đã sớm định sẵn." Lý Quang Tông tra xét bản ghi chú di động, "Cơ mà nói với công ty thì cũng không phải không được, cậu có việc gấp gì?"

Thiệu Tư: "Nếu tôi nói bởi vì trước đó tôi mời thám tử tư theo dõi Dương Nhân Nhân, hiện tại cảnh sát muốn điều tra tôi, cậu sẽ có cảm tưởng gì."

Lý Quang Tông: "Cậu… biến thái hả?"

"Tốt," Thiệu Tư đặt tay bên cửa sổ xe, sắc mặt không quá dễ nhìn, "Xem ra tôi chỉ có thể làm tên biến thái thôi."

Buổi chiều ba giờ ngày kế, cục cảnh sát.

Lúc Thiệu Tư ở trong thẩm vấn, Lý Quang Tông còn khẩn trương hơn cả Thiệu Tư.

Làm một tiểu thị dân, hiện tại hắn ta sợ sệt giống như khi còn nhỏ bị giáo viên kêu đến văn phòng răn dạy vậy, tuy rằng bị răn cũng chả phải hắn ta.

Dù sao thì hắn ta chính là sợ sệt.

Nhưng hắn ta không biết, Thiệu Tư nhà hắn ta ngồi ở bên trong có bao nhiêu bình tĩnh.

Trong phòng thẩm vấn.

Một cái bàn, ba cái ghế dựa.

Thiệu Tư ngồi ở một đầu, bên kia là hai vị cảnh sát.

Quả nhiên, nội dung tra hỏi không ngoài dự liệu của hắn, có quan hệ với thám tử tư năng lực hành động vô cùng kém mà hắn mời.

"Đây là bảng kê chuyển tiền giữa cậu và Hoàng Khang Khang, thời gian phân biệt là ngày mười tám tháng ba năm nay cùng với ngày hai mươi tháng tư, cậu phân biệt gửi hắn bốn vạn, bảo hắn giúp cậu theo dõi

Dương Nhân Nhân, có việc này hay không?"

Thiệu Tư chỉ hơi hơi sửng sốt, sau đó thừa nhận: "Có."

Hai vị cảnh sát này, một người cầm bút phụ trách ghi chép, người lớn tuổi hơn thì phụ trách hỏi. Đại khái là không dự đoán được Thiệu Tư sẽ trả lời quyết đoán như thế, bọn họ trái lại có chút kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, dừng một chút mới hỏi vấn đề tiếp theo: "Vì sao? Vì sao cậu muốn tìm người theo dõi cô ấy?"

Vấn đề này, Thiệu Tư không có lập tức trả lời. Hắn hạ mắt, dường như đang cực lực che giấu cảm xúc của mình, nửa ngày mới nói: "…… Bởi vì tôi yêu thầm cô ấy."

Hai đồng chí cảnh sát im lặng trong chốc lát.

"Chúng tôi quen biết qua bộ phim Thiếu phụ về thôn……" Thiệu Tư thuần thục bày ra lý do thoái thác của mình, khi nói chuyện cất giấu ba phần đau khổ, "Nhưng cô ấy không thích tôi, ngày thường tôi cũng rất bận, lại muốn có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy cô ấy biết cô ấy đang làm gì……"

"Ngừng." Đồng chí cảnh sát xoa xoa huyệt thái dương, "Tốt, tình huống của cậu chúng tôi đã biết."

Thiệu Tư biết nghe lời phải, không nói tiếp chút, tới chỗ tốt liền ngưng.

Kỳ thật chuyện hắn mời thám tử tư, tương đối mẫn cảm, bởi vì cũng không có sử dụng đến thủ đoạn phi pháp như 'nghe lén điện thoại', 'xâm lấn máy tính', chỉ đơn giản đi theo giống như paparazzi mà thôi.

Điều lệ xâm phạm riêng tư của Trung Quốc cũng không tính là hoàn thiện, chẳng hạn như paparazzi cả ngày ngồi canh, trở ngại cuộc sống bình thường của minh tinh, phạm pháp không? Không hề.

"Chúng tôi có thể hiểu được tâm tình thích một người của cậu, nhưng phương thức này thật sự là không khen tặng nổi……" Cảnh sát phụ trách hỏi chuyện nói, "Rất cảm ơn cậu hợp tác với công việc của chúng tôi, cậu yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ không nói ra ngoài."

Thiệu Tư hơi hơi nhắm mắt lại, sau đó lại mở: "Cám ơn."

Hai phút sau, Thiệu Tư từ trong phòng thẩm vấn đi ra.

Tay Lý Quang Tông vốn dĩ khẩn trương đến độ xoắn thành bánh quai chèo, mũi chân bực bội di di trên mặt đất, nhìn thấy Thiệu Tư đi ra, lập tức đứng dậy: "Thế nào rồi, nên giải thích đều giải thích rõ ràng rồi chứ? Cảnh sát không có làm gì cậu đi…… cậu sẽ không có hiềm nghi phạm tội đi?"

Thiệu Tư tiếp nhận áo khoác từ trong tay Lý Quang Tông mặc vào, lúc chỉnh cổ áo thuận tiện trấn an hắn ta: "Không có việc gì, cậu đừng nghĩ quá nhiều."

Lý Quang Tông chờ hắn mặc tốt áo khoác, lại đưa khăn quàng cổ cho hắn: "Cậu bảo tôi làm thế nào có thể không nghĩ nhiều? Hả?! Cậu mời thám tử tư cái gì chứ? Chơi cái trò gì vậy……"

Sau khi Thiệu Tư buộc khăn quàng cổ xong, theo thói quen soi soi trên cửa thủy tinh ở hành lang hai cái, lại thuận miệng xây dựng hình tượng si tình biến thái cho mình, ngâm ra một câu thơ: "Tình yêu, vốn dĩ chính là không nói đạo lý."

Lý Quang Tông: "……"

Hai người đang chuẩn bị từ lối đi an toàn đi ra ngoài, liền thấy phía trước có hai gương mặt quen thuộc đi tới.

Trần Dương, Cố Duyên Chu.

Bốn người nói quen nhưng không quen giờ phút này mặt đối mặt, nhìn nhau không nói gì.

Lý Quang Tông có xíu xấu hổ, sờ sờ mũi: "Cái đó… hai người cũng tới phối hợp điều tra sao?"

Trần Dương cũng thực xấu hổ: "…Đúng vậy, thực hiện nghĩa vụ công dân."

Lại là một trận im lặng.

Tận đến khi Lý Quang Tông âm thầm chọc chọc sau lưng Thiệu Tư, Thiệu Tư mới lên tiếng nói một câu: "Chào đàn anh Cố."

Cố Duyên Chu khoác một cái áo khoác dài, sạch sẽ lưu loát, lúc nâng mắt vẻ mặt lạnh nhạt, anh cũng hơi hơi gật đầu nói: "Chào cậu."

Lúc này, một nữ cảnh sát ôm chồng văn kiện dày đi tới: "Cố tiên sinh phải không? Mời bên này."

Cố Duyên Chu ý bảo Trần Dương ở chỗ này chờ anh, sau đó liền đi theo nữ cảnh sát vào phòng thẩm vấn.

Ai ngờ nữ cảnh sát ấy như là đột nhiên nhớ tới cái gì, bước chân bỗng nhiên dừng lại, xoay người lại kêu: "Đúng rồi, Thiệu tiên sinh, phiền anh cũng theo tới đây."

Lúc cô nói lời này, Thiệu Tư đã sắp đi tới cửa, ngay cả kính râm khẩu trang cũng đã đeo lên, nghe vậy

thân hình cứng lại.

Trong lòng Lý Quang Tông lại bắt đầu nai con chạy loạn: "Không phải đã hỏi xong rồi sao?"

Thiệu Tư: "…… Ai biết được."

Vẫn là căn phòng thẩm vấn kia, vẫn là hai vị cảnh sát kia.

Nhưng khác biệt chính là, lúc này bên cạnh Thiệu Tư còn có một Cố Duyên Chu.

Vị cảnh sát hơi lớn tuổi tháo chứng nhận từ trước ngực mình xuống, để ở bên cạnh bàn, dùng bàn tay chậm rãi đẩy cho bọn họ.

Theo động tác đẩy giấy chứng nhận, hắn trầm giọng nói: "Ngại quá, vừa rồi không có làm rõ thân phận. Hiện tại tôi muốn tự giới thiệu với các cậu, tôi là tổ trưởng tổ trọng án số sáu ban điều tra hình sự, tôi họ Vương. Lần này kỳ thật là có một yêu cầu quá đáng, muốn tìm các cậu hỗ trợ, giúp đỡ cảnh sát phá án."

Cảnh sát Vương lại nói: "Chuyện này hết sức phức tạp, đồng dạng, cũng vô cùng nguy hiểm. Đương nhiên chúng tôi tuyệt đối không bắt buộc, nghe xong chuyện tiếp theo tôi muốn nói, mặc kệ xuất phát từ việc suy xét gì, các cậu đều có quyền cự tuyệt."

10. Chương 10

Vương Trung, bốn mươi hai tuổi, tổ trưởng tổ trọng án số sáu.

Mấy năm nay, các loại án hình sự hắn phá được nhiều đếm không xuể.

Nghe xong lời hắn nói, Thiệu Tư và Cố Duyên Chu thật ra lại có phản ứng tương đồng, đó chính là kinh ngạc.

Thiệu Tư thầm nói: [nghe rồi chứ Thống Thống.]

Hệ thống õng õng ẹo ẹo đáp lại: [nghe được! Thiệu Thiệu, cơ hội của chúng ta tới rồi, chúng ta cách ước mơ sống một trăm năm không còn xa nữa.]

[…… Ước mơ đó vẫn rất xa.]

Cảnh sát Vương đứng dậy, tiếp nhận văn kiện từ chỗ nữ cảnh sát vừa rồi dẫn bọn họ vào, một chồng dày nặng cứ như vậy nằm trên bàn, phát ra tiếng vang trầm.

Từng phần từng phần mở ra, hiện ra ở trước mặt bọn họ không chỉ là tư liệu điều tra Dương Nhân Nhân, còn có rất nhiều nghệ nhân nổi tiếng trong giới.

Mỗi một túi hồ sơ, đều dán ảnh chụp và tên họ.

Thiệu Tư xem từng tấm từng tấm ảnh chụp, bằng tốc độ nhanh chóng thu hồi vẻ khiếp sợ dưới đáy mắt, khi nâng mắt lên hắn đã thu liễm biểu tình, chỉ lộ ra vài phần hoang mang.

Trong lòng lại dần dần hiện ra một suy đoán lớn mật lại vớ vẩn.

"Lý Á Tâm, Hoắc Vĩ, Dương Đan Đan……" Cảnh sát Vương một lần nữa ngồi xuống, đeo giấy chứng nhận về trước ngực, bắt đầu nói chính sự, "Mấy người này đều là nghệ nhân trước đây sa lưới vì hít ma túy, đều quen biết chứ?"

Thiệu Tư: "Biết."

Nơi này có vài người còn là do hắn và hệ thống bắt.

Cố Duyên Chu rũ mắt xuống, không nói chuyện.

Cảnh sát Vương cũng không vô nghĩa, chọt thẳng trọng điểm: "Mới đầu ở trên người bọn họ, chúng tôi chỉ mơ hồ cảm giác được có rất nhiều điểm đáng ngờ."

"Chẳng hạn như vì sao tiền bọn họ chuyển ra ngoài đều chảy về phía tài khoản tiết kiệm nào đó không thể tra được ở nước ngoài, vì sao lời khai của bọn họ nhất trí như thế, vì sao bọn họ đều nhắc tới một người cung cấp hàng tên K…… tận đến khi Dương Nhân Nhân vừa chết, chúng tôi mới xâu chuỗi toàn bộ những điểm đáng ngờ đó lại —— giới giải trí có một nhóm buôn lậu thuốc phiện ngủ đông, thậm chí chúng tôi suy đoán, nhiều năm như vậy, bọn họ đã hình thành một đường dây sản nghiệp buôn lậu thuốc phiện cực kỳ thành thục."

Nữ cảnh sát trước đó tiến vào bưng vài tách trà cho họ, Thiệu Tư vừa lúc khát nước, bưng nước lên liền muốn uống, nghe được năm chữ 'nhóm buôn lậu thuốc phiện', bàn tay ngừng ở giữa không trung run lên.

Cái này rất giống với suy đoán lớn mật vừa rồi của hắn, lại khủng bố hơn xa so với suy đoán của hắn.

Hắn cho rằng nhiều nhất chỉ là một đám người tập thể hít ma túy, một lây thành hai, có khả năng trung gian còn bí mật mang theo thành phần cưỡng ép.

Cố Duyên Chu nhíu nhíu mi, không tiếng động mà thu nửa cánh tay gần bên phía Thiệu Tư về, để tránh cổ tay áo bị hắn làm ướt, còn không quên nhắc nhở hắn: "Cậu làm văng nước."

Thiệu Tư: "……"

Sau đó Cố Duyên Chu mới ngẩng đầu hỏi cảnh sát Vương: "Vì sao nói cái chết của Dương Nhân Nhân lại xâu chuỗi toàn bộ? Trước mắt đã tỏa định người hiềm nghi sao?"

Cảnh sát Vương gật gật đầu, trả lời vấn đề thứ hai trước: "Có mục tiêu."

Hắn nói xong, liền lấy ra một phần tư liệu từ túi hồ sơ của Dương Nhân Nhân, giao cho Cố Duyên Chu.

Thiệu Tư ghé sát mép bàn bu lại gần xem, tay cũng sắp đè lên cánh tay Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu phát hiện khoảng cách giữa hai người đột nhiên thu nhỏ lại, tay lấy văn kiện tức khắc cứng đờ.

Mà Thiệu Tư xem đến nghiêm túc, mấy lọn tóc vụn trên trán thuận thế rớt xuống dưới, che ở khóe mắt có hơi chắn tầm mắt cũng không để ý tới.

Cái tên và khuôn mặt trên văn kiện, hắn luôn cảm thấy có chút quen mắt.

Đầu nhỏ, mặt chữ điền, bộ dạng hàm hậu thành thật. Khóe mắt không quá lớn, trên má có một nốt ruồi.

Người bình thường liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, đó chính là nhân vật quét ngang các trang tin tức lớn giới giải trí trong khoảng thời gian này——

Người đại diện của Dương Nhân Nhân, Lục Gia Huy.

…… Nhưng cái đứa mù mặt như Thiệu Tư đã hoàn toàn không nhớ rõ.

"Hắn là ai?" Thiệu Tư nheo mắt, nhìn chằm chằm tấm ảnh nhỏ bốn tấc kia đánh giá. Hắn có chút cận thị rất nhẹ, lúc nghiêm túc xem gì đó liền theo thói quen híp mắt: "Có hơi quen."

Vừa vặn cảnh sát Vương muốn đi ra ngoài nhận điện thoại, ý bảo bọn họ ngồi chờ chốc lát, cho nên trong phòng chỉ còn lại hai người hắn và Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu buông văn kiện, nghiêng đầu nhìn hắn, từ góc độ của anh nhìn qua, có thể nhìn thấy nửa bên sườn mặt Thiệu Tư.

Lông mi rất dài, có hơi cong, đôi mắt lạnh lùng, lúc híp mắt nhìn biểu tình đặc biệt lười nhác.

"Lục Gia Huy." Cố Duyên Chu thu hồi tầm mắt, duỗi duỗi ngón tay, chỉ trên mục họ tên cho hắn xem, "Sinh năm 1982, người địa phương thành phố Long Nham."

Thiệu Tư bừng tỉnh đại ngộ, cũng không biết là thật sự có ấn tượng hay là giả: "À, hắn hả."

Cảnh sát Vương vừa đi, hai người cũng không có gì khác để nói.

Cố Duyên Chu vẫn luôn lật hồ sơ tư liệu, Thiệu Tư lại lười lật cái thứ này.

Hắn dùng cánh tay chống đầu, đánh giá căn phòng này vài lần, cuối cùng chán đến chết suy nghĩ nếu không thì nằm sấp xuống ngủ một lát đi.

[Ngủ cái gì mà ngủ, tiến lên nào, vì mơ ước của chúng ta!] Từ lúc nãy hệ thống đã muốn lên tiếng, lại sợ quấy rầy bọn họ, [người đàn ông bên cạnh cậu là ai?]

Thiệu Tư nhắm mắt: [Đại ảnh đế mà mày cũng không biết.]

[…… Đại ảnh đế? Còn bự hơn cậu hả?]

[Bự hơn tao cả một khúc, thù lao đóng phim là gấp ba của tao, mày nói đi?]

[Vậy là rất bự…… đắt như vậy, ai mời nổi.]

Đối với loại đẳng cấp giữa người với người, hệ thống cũng không cảm thấy hứng thú, nó càng để ý một việc khác: [đại ảnh đế bảnh bảnh bên cạnh cậu, có liên quan đến mệnh số Dương Nhân Nhân, tôi có thể cảm giác được.]

Thiệu Tư: [tao có thể tin tưởng cảm giác của mày không?]

[……Cảm giác của tôi luôn luôn rất chuẩn.]

Thiệu Tư nghĩ lại mỗi lần hệ thống đều hố hàng, trường hợp có thể phát huy tác dụng của nó quả thực ít rồi lại ít, không khỏi dò hỏi phát ra từ nội tâm: [tao đã sớm muốn hỏi mày, vì sao mày luôn có một loại tự tin mù quáng vậy?]

[……] Hệ thống nghẹn nửa ngày, nghẹn ra một câu nói không biết học được từ nơi nào, [chán ghét, người ta không chơi với cậu nữa.]

[Cậu đi hỏi thử đi, hỏi một chút cũng sẽ không chết, nếu hắn bị cảnh sát kêu tới hiệp trợ điều tra, thì tám chín phần là có quan hệ nói không rõ gì đó với Dương Nhân Nhân, đúng không? Cậu cảm thấy có đạo lý hay không?]

Vì thế Thiệu Tư không thể không mở mắt ra.

Hắn đầu tiên là nhẹ giọng khụ một chút, sau đó bu lại gần, tìm lời nói: "Đàn anh Cố…… anh, anh và Lục Gia Huy quen thuộc không?"

Cố Duyên Chu mặt không đổi sắc lật văn kiện qua một tờ: "Không thân."

Thiệu Tư nhìn bộ dạng anh ta, liền cảm thấy khó có thể tưởng tượng, anh ta lại là chàng trai ấm áp 'trung ương điều hòa' mà ngày thường Lý Quang Tông luôn miệng nói tới.

Ấm chỗ nào, có phải mắt mù không chời.

Thiệu Tư đang muốn tiếp tục hỏi, cảnh sát Vương nói chuyện điện thoại xong lại đẩy cửa tiến vào.

"Xin lỗi, để các cậu đợi lâu, chúng ta nói tiếp." Cảnh sát Vương ngồi xuống uống miếng nước, nghiêm mặt nói, "Vừa rồi nói đến……"

"Mục tiêu hiềm nghi." Cố Duyên Chu khép lại văn kiện, ngón tay ở trên bìa văn kiện gõ hai cái, "Cho nên Dương Nhân Nhân chính là bởi vì thành công dẫn ra đầu mối Lục Gia Huy, mới khiến mấy người xâu chuỗi sự việc lại với nhau ư?"

Cảnh sát Vương: "Đúng vậy, trước khi chết cô ấy không chỉ gọi điện thoại cho cậu, trước lúc gọi cho cậu, cô ấy và Lục Gia Huy có lịch sử trò chuyện dài đến hai phút, chi tiết này khiến cho chúng tôi hoài nghi."

……

À.

Ở trong lòng Thiệu Tư yên lặng thuật lại, trước khi Dương Nhân Nhân chết…… từng gọi điện thoại cho Cố Duyên Chu.

Hắn thuật lại đến một nửa mới ý thức được lượng tin tức của những lời này quá lớn, lớn đến độ làm hắn có chút ghen ghét.

Dựa vào cái gì chứ, lúc ấy hắn quay Thiếu phụ về thôn, mỗi ngày đưa hoa đưa đồ ăn vặt cho Dương Nhân Nhân, giảng triết lý nhân sinh cho cô chủ động quan tâm cô, lại không để lại dấu vết gì trong lòng cô ta à?

Sau đó cảnh sát Vương lại nói qua loa mấy lời, chủ yếu chính là biểu đạt ý nguyện hợp tác, hạng mục công việc cụ thể thì chờ bên họ xác nhận phương án chiến lược rồi lại tìm hai người họ nói tỉ mỉ.

Sau đó hắn và Cố Duyên Chu phân biệt ký tên một phần hiệp nghị bảo mật.

Mấy phân đoạn này Thiệu Tư cũng không nghiêm túc nghe, toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung trên cuộc điện thoại của Dương Nhân Nhân và Cố Duyên Chu.

—— Cuộc điện thoại cuối cùng trước khi chết.

Bọn họ ở trong phòng ước chừng hơn nửa giờ, lúc đi ra cả Trần Dương và Lý Quang Tông đều ngồi không yên, đứng lên nghênh đón.

Trần Dương: "Không có việc gì đi?"

Lý Quang Tông: "Ba à ba làm con sợ muốn chết, ba sẽ không ngồi tù chứ?"

Thiệu Tư nhảy qua bên cạnh, làm Lý Quang Tông vồ hụt: "…… Nói bừa cái gì đó, trước công chúng có thể đừng khiến tôi mất mặt không."

Phong cách của cặp nghệ nhân và người đại diện bọn họ, thoạt nhìn vĩnh viễn đều như là chơi xiếc khỉ.

Bên Trần Dương và Cố Duyên Chu mới là phong cách bình thường.

"Chờ lát nữa chúng ta đi ăn một bữa cơm, buổi chiều còn có hoạt động chụp bìa tạp chí ZIA." Con người Trần Dương nhìn không chút cẩu thả, thật sự nghiêm túc, hắn nói xong sửa sửa nếp nhăn vạt áo cho Cố Duyên Chu.

Chờ hai người sắp đi đến cửa exit, Thiệu Tư đột nhiên ở phía sau kêu: "Đàn anh Cố."

Bước chân Cố Duyên Chu khựng lại.

Quay đầu liền nhìn thấy Thiệu Tư đứng cách anh ba bước, lắc di động với anh, lúc cười má lúm đồng tiền chợt lóe, nhưng cho dù là cười, vẻ mặt vẫn như cũ mang theo vài phần ủ rũ ngủ không đủ: "Tôi thêm WeChat anh, anh nhớ thêm lại tôi…… là cái nick này đi? Trước đó anh đã cho danh thiếp."

11. Chương 11

Lý Quang Tông thật sự tưởng là Thiệu Tư thông suốt, còn biết thêm WeChat người ta.

Không nghĩ rằng Thiệu Tư chỉ là vừa rồi ở trong phòng thẩm vấn, thừa dịp Cố Duyên Chu đi ra ngoài không ở đó, lén hỏi cảnh sát Vương xem cuộc điện thoại kia là chuyện thế nào.

"Cái gì mà thế nào?" Cảnh sát Vương nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mới nói, "Cậu nói cuộc điện thoại trước khi chết Dương Nhân Nhân gọi cho Cố Duyên Chu đó hả?…… Cái này không thể nói với cậu, chúng tôi tôn trọng ý nguyện của đương sự."

Thiệu Tư cắm tay trong túi, không tiếp tục hỏi.

Vậy thì chỉ có thể phiền toái chút, hỏi thăm từ miệng Cố Duyên Chu.

Kỳ thật Cố Duyên Chu có hai số di động, một cái dùng làm việc, một cái khác là số cá nhân.

Cái ghi trên danh thiếp chính là số chuyên dùng làm việc.

Cái số làm việc đó ngày thường cơ bản đều không có dùng, dù liên hệ cũng là thông qua tin nhắn, người liên hệ phần lớn là một ít đồng nghiệp quen sơ sơ. Nếu là đạo diễn hoặc là nhà đầu tư, liền trực tiếp chuyển giao cho Trần Dương đi liên lạc.

Cho nên nhiều năm như vậy, nếu không phải Thiệu Tư nhắc tới, anh cũng không phát hiện, còn chưa có ai thêm WeChat dãy số này của anh.

[Ba Thiệu của mi] gửi lời mời kết bạn, chấp nhận or cự tuyệt.

Cố Duyên Chu mới vừa chuyển tài khoản WeChat xong, tin tức này liền 'đinh' một tiếng nhảy ra.

……

Ba Thiệu của mi.

Cố Duyên Chu nâng nâng mí mắt, nhìn chằm chằm bốn chữ này, trên mặt không có biểu tình gì.

Thiệu Tư đi chậm rãi từ từ, chờ xe của Cố Duyên Chu lái đi rồi mới vòng đến gara ngầm. Kéo cửa xe ra chui vào, một tay nâng di động một tay tháo mũ xuống, vẫy vẫy tóc, thành thạo mà nằm xuống ghế sau.

Lý Quang Tông cũng rất chịu phục công lực nằm của hắn, bởi vì Thiệu Tư không lùn, chiều cao gần 1m8, nhưng mỗi lần đều có thể cuộn tròn ra tư thế thoải mái nhất trong không gian nhỏ hẹp này.

"Cái chăn lông của tôi đâu?" Thiệu Tư nằm xong cảm thấy thiếu gì đó, khởi động nửa người trên, xoa xoa đầu hỏi, "…… Cậu đem nó đi đâu rồi? "

Chăn lông chăn lông!

Tôi cũng sắp bị cậu dọa ra bệnh tim mà cậu còn thảnh thơi như vậy!

Lý Quang Tông tức giận xuống xe, vòng đến phía sau, xách cái chăn lông từ cốp sau ra: "Này, chăn rồng của ngài."

Thiệu Tư tiếp nhận, hai ba phát mở ra, sau đó bắt đầu chờ người nào đó chấp nhận lời mời kết bạn của hắn.

Chờ nhàm chán, hắn liền chạy đi lướt trang new feed, nhìn mỗi ngày Trì Tử Tuấn đăng ma lạt năng đủ loại kiểu dáng, cùng với tiểu thịt tươi ngốc não mà Tề Minh dẫn dắt âm dương quái khí khoe khoang đủ kiểu.

A, còn có người đại diện đáng yêu của hắn, mỗi ngày đều hỏi uống cái gì có thể giảm cơn tức.

"Nhóc con, cậu nhích qua đây, để ba ba xem xem," Thiệu Tư buông di động, đánh giá Lý Quang Tông vài lần, ra kết luận, "…… Môi quả thật là nổi mấy cái đẹn kìa."

Lý Quang Tông: "Đây đều là nhờ phúc của ngài, cám ơn ngài nhiều."

Thiệu Tư sờ sờ mũi: "Cậu rảnh rỗi thì uống thêm chút trà hoa cúc đi."

Lý Quang Tông: "Cậu ít gây chuyện cho tôi là được."

Mới đầu Thiệu Tư còn nhớ thương WeChat, sau đó lúc tập trung vào công việc liền quên Cố Duyên Chu đến sạch sẽ.

Chờ hắn kết thúc tất cả công việc về nhà, đã là rạng sáng hơn một giờ.

Thiệu Tư tắm rửa xong, bên hông buộc khăn tắm, tóc cũng chưa sấy liền đổ lên trên giường.

Nhắm mắt lại, lúc sắp ngủ mới mơ mơ màng màng nhớ ra hình như hắn đã quên chuyện gì đó.

Vì thế hắn lộ một bàn tay ra từ trong ổ chăn sờ di động trên bàn, mấy ngón tay không ngừng sờ sờ trái phải, vẫn không chạm được.

Lúc này hắn mới lú đầu ra xem, tóc nửa ướt, mở to mắt mở to đến nửa ngày.

Mở WeChat, một thông báo đập cho hắn tiêu hơn phân nửa cơn buồn ngủ.

Ngài đã trở thành bạn với [Cố Duyên Chu].

Thiệu Tư lập tức túm điện thoại vào trong ổ chăn, đầu cũng thuận thế rụt vào, màn hình lấp lánh chiếu sáng khiến trong ổ chăn cũng sáng sủa vài phần.

Ngón tay hắn nhanh chóng nhấn vài cái trên màn hình, gửi một icon qua.

——

—— Đàn anh Cố, có onl không?

Thiệu Tư gửi xong hai câu này, lui ra ngoài chuẩn bị quan sát xem ngày thường Cố ảnh đế đăng gì trên WeChat.

Kết quả nhấn vào album cá nhân của anh ta, phát hiện bên trong không có một hoạt động nào.

Rỗng tuếch.

Vì thế Thiệu Tư lại lui về giao diện khung chat, lúc này hắn mới chú ý tới, thậm chí Cố Duyên Chu còn chẳng cài đặt avatar nữa.

…… Tựa như là tài khoản WeChat giả vậy.

Chờ Cố Duyên Chu hồi âm thật sự là chuyện thách thức thể lực, cần phải có đầy đủ kiên nhẫn.

Tận đến khi Thiệu Tư gần như sắp ngủ, bên kia mới vô cùng cao lãnh mà hồi âm lại một chữ: Onl.

Thiệu Tư cân nhắc cái chữ 'onl' này có ý gì.

[Cái chữ này rất thân thiết nha,] hệ thống không biết lại từ nơi nào chui ra, [thuyết minh đối phương rất có khả năng tiếp tục trò chuyện với cậu.]

Thiệu Tư: [phải không? Sao tao lại cảm thấy không giống.]

Mặc kệ Cố Duyên Chu rốt cuộc có thể tiếp tục nói chuyện với hắn hay không, hôm nay cũng cần phải nói.

[Tao trả lời cái gì tốt đây?] Thiệu Tư ở trong ổ chăn trở mình, lẩm bẩm, […… 'Anh đang làm gì?', 'Bận không¿]

Hệ thống: [Rất tục.]

[Tục cũng không có biện pháp, bằng không không nói chuyện nổi.]

Thiệu Tư hai ba phát đánh ra một hàng chữ: Ăn khuya chưa?

[Nhất định hắn sẽ cảm thấy cậu có bệnh.]

[Trên thực tế…… chính tao cũng cảm thấy mình như đồ ngốc vậy.]

Cách khoảng mười phút.

Cố Duyên Chu hồi âm lại sáu dấu chấm: ……

Thiệu Tư thừa thắng xông lên.

[Ba Thiệu của mi]: Chấm chấm chấm chấm chấm chấm là có ý gì?

Hệ thống: [một cái dấu ba chấm cậu cũng muốn hỏi, cậu thiệt nhàm chán.]

Thiệu Tư: […… Bằng không tao còn có thể nói cái gì.]

[Trước hết không nói cái này, tên WeChat của cậu có phải quá kiêu ngạo rồi không?]

Thiệu Tư căn bản không nhớ rõ tên WeChat của mình là gì, lúc trước tiện tay lấy, tận đến khi hệ thống nhắc nhở, hắn mới cố ý đi lật thông tin tài khoản của mình.

……

[Cái tên bị ngu như vậy tao lấy hồi nào thế?]

Thiệu Tư khó có thể tin, vừa rồi mình đội dòng chữ "ba Thiệu của mi" trò chuyện với Cố Duyên Chu lâu như vậy.

Sau đó hắn híp mắt ngẫm nghĩ chốc lát, nói với hệ thống: […… Kỳ thật, còn có hơi sướng.]

Hệ thống: [……]

Thiệu Tư sướng xong, đổi nick name từ "ba Thiệu của mi" thành "con trai Thiệu của bạn".

[Đủ rồi đi, có đủ khiêm tốn không, lúc này hắn ta hẳn là sướng rồi đi.]

Thiệu Tư vừa mở điều hòa vừa đắp chăn, không bao lâu liền cảm thấy có hơi nóng, hắn vừa nói, vừa duỗi nửa chân ra ngoài ổ chăn tản tản nhiệt.

Hệ thống không chút lưu tình: [đủ, có vẻ càng ngu hơn.]

Chờ Cố Duyên Chu tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, liền nghe di động luôn rung rung.

[Ba Thiệu của mi]: Ăn khuya chưa?

[Ba Thiệu của mi]: Đàn anh Cố, ngày mai tôi có cảnh diễn, nhưng có lời thoại tôi chưa ngẫm nghĩ ra, có thể thỉnh giáo anh một chút hay không?

[Cố Duyên Chu]: Lời thoại gì?

Đúng vậy, lời thoại gì.

Thiệu Tư chờ hồi âm chờ đến thiên hoang địa lão cũng suy nghĩ vấn đề này.

Thiệu Tư xốc chăn lên đi chân trần xuống giường, lật rồi lại lật trước bàn máy tính.

Một tháng kế tiếp hắn đều phải nhào vào một bộ phim truyền hình thiên lôi cuồn cuộn, bộ phim truyền hình nát kia hắn không xem kịch bản cũng có thể diễn.

…… Cái gì mà Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng.

Nội dung đại khái là kể câu chuyện không tầm thường về một thiếu gia nhà giàu tà mị quyến cuồng và cô gái bình thường trong trường học quý tộc. Trong đó xen lẫn ung thư, gia tộc ân oán, mất trí nhớ, các loại

tiết mục máu chó.

Thiệu Tư rối rắm nửa ngày, vẫn chụp lại một đoạn độc thoại của nam chính ở trang 31.

—— "Tôi mẹ nó cũng không biết tôi yêu em điểm nào, em cái đồ phụ nữ đáng chết, toàn thân em có điểm nào đáng để bổn thiếu gia thích?! Bổn thiếu gia muốn dạng phụ nữ gì mà không có, mắc cmn gì mà cố tình, cố tình lại khó có thể kiềm chế với em, đây chẳng lẽ là ông trời báo ứng tôi sao?!"

Lần này Cố Duyên Chu hồi âm thật sự mau.

[Cố Duyên Chu]:……

[Cố Duyên Chu]: có gì mà cân nhắc không ra.

Thiệu Tư thầm nói, không hổ là ảnh đế, một câu lời thoại thiếu não như vậy cũng có thể giảng ra ngô ra khoai.

Lại thấy Cố Duyên Chu trả về cho hắn một câu:

—— Tưởng tượng mình thành một nhi đồng liệt não là được.

[Thống Thống, tao nói không nổi nữa, hơn nữa tao rất buồn ngủ.] Thiệu Tư nhìn chằm chằm bốn chữ nhi đồng liệt não, không dám nghĩ xem cả đoạn đối thoại đêm nay hắn đã để lại ấn tượng gì cho Cố Duyên Chu, […… Tao muốn ngủ, ngày khác tái chiến đi.]

Sáu giờ sáng hôm sau, Thiệu Tư đã bị Lý Quang Tông túm lên từ trên giường.

"Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng sáng hôm nay 9 giờ làm nghi thức khởi động máy, mau dậy nào, không thể đến trễ, chuyên viên trang điểm đã ở trong xe bảo mẫu chờ cậu, mình phải tiết kiệm thời gian." Lý Quang Tông quen cửa quen nẻo kéo Thiệu Tư vào buồng vệ sinh, còn giúp hắn trét cả kem đánh răng, "Quần áo đợi chút thay luôn trên xe."

"Cái bộ phim nát kia, ngay cả nam thần của cậu cũng nói não tàn đó."

Thiệu Tư dựa vào tường đánh răng, dùng tường đỡ cho mình không lật ra sau.

"Cái gì mà nam thần……" Lý Quang Tông bận lên thì trong đầu chỉ tuần hoàn những việc phải làm, lúc này dù là nam thần cũng chen vào không lọt, "Cậu nhanh lên, chải đã hai phút rồi, có thể lẹ lẹ không?"

Giọng Thiệu Tư vô cùng lười nhác trả lời hắn ta: "Răng phải chải đủ ba phút."

Lý Quang Tông nhẫn nại tính tình chờ Thiệu Tư chải răng xong rửa mặt xong, sau đó không màng hắn còn mặc đồ ở nhà và dép lê, liền lôi kéo hắn chạy như bay xuống lầu.

Bộ phim Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng là công ty nhận cho Thiệu Tư, tuy rằng phim nát, nhưng thù lao đóng phim cực cao, hơn nữa người ta nói rõ muốn Thiệu Tư diễn.

Lúc ban đầu khi biết tin tức này, Thiệu Tư đã nói: "Bảo bọn họ tìm tên Dương Trạch dưới tay Tề Minh kia không tốt sao? Một bên bằng lòng đập tiền một bên bằng lòng đóng phim nát."

Nói tới nói lui, nhưng bất luận là Thiệu Tư hay là Lý Quang Tông đều biết, bọn họ còn chưa có năng lực cò kè với công ty.

Tuy nói Thiệu Tư đã cầm giải ảnh đế, nhưng tư lịch của hắn còn thật sự mỏng, chưa tính là gì.

Cái danh hào ảnh đế này hiện tại lại càng giống mánh lới, là vũ khí sắc bén mà công ty dùng để đóng gói hắn.

"Tôi ký với công ty mấy năm? Mười năm hả?" Thiệu Tư vừa mở WeChat, vừa nói, "Phiền chết, sớm đến hạn một chút đi."

[Con trai Thiệu của bạn]: Đàn anh Cố, chào buổi sáng.

Cái WeChat này, trước sau như một, đá chìm đáy biển.

Thiệu Tư vốn dĩ đã có chút bực dọc khi rời giường, có điều không nghiêm trọng lắm, chỉ là trong tiềm thức có chút bực bội.

Giờ hắn nhìn chằm chằm cái hình avatar mặc định của hệ thống nửa ngày không có động tĩnh, nhìn chằm chằm ba chữ Cố Duyên Chu, cũng có chút nóng máu.

…… Người này cũng thật phiền.

Thật khó tiếp cận.

Chẳng lẽ anh ta không thích loại hình tượng đàn em ngoan ngoãn đáng yêu cần cù và thật thà hiếu học này sao?

12. Chương 12

Bộ phim Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng này, nếu nói có chỗ nào làm Thiệu Tư tương đối vừa lòng, đại khái chỉ có một việc.

Đó chính là ở nghi thức khởi động máy, hắn gặp được Lục Gia Huy.

Sau khi Dương Nhân Nhân chết, Lục Gia Huy bắt đầu trọng điểm bồi dưỡng một nghệ nhân khác dưới tay, Liễu Kỳ.

Vị trí nữ chính lần này, cũng là hắn ta giúp Liễu Kỳ tranh thủ tới.

Thiệu Tư ở xa xa nhìn bọn họ, xem dáng vẻ Lục Gia Huy bận trước bận sau vì Liễu Kỳ, nào là giúp cô ta lấy kịch bản, rồi lại xách đồ.

Liễu Kỳ là một người mới, ở công ty làm thực tập sinh không bao lâu. Đột nhiên có cơ hội tốt như vậy, có thể thấy được cả người cô đều ở một loại trạng thái bay bổng, ngay cả lúc chuyên viên trang điểm make up cho cô cũng nhịn không được cong khóe miệng cười, mặt mày toàn là đắc ý.

[Thống Thống, Liễu Kỳ có thể biến thành Dương Nhân Nhân thứ hai không?]

Lúc Thiệu Tư hỏi lời này đang ngồi ở bên cạnh, chờ tổ chế tác chuẩn bị hiện trường nghi thức khởi động máy.

Hệ thống yên lặng nửa ngày.

[Có.]

Mặt trời dần dần treo cao, nhiệt độ không khí cũng chậm rãi tăng lên, Thiệu Tư lại cảm thấy có hơi lạnh: [Trong «Tập độc» có một câu thoại, một khi người ta đánh vỡ điểm mấu chốt của mình, liền không còn đường để rút lui.]

Buôn lậu thuốc phiện có lợi nhuận quá cao.

Hơn nữa vũng nước đục này vừa chảy, cả đời đều tẩy không sạch.

[Cậu đột nhiên nghiêm túc như vậy tôi không quen lắm.] Hệ thống nói, [Nhưng tôi cảm thấy cậu cần nương theo cơ hội lần này, bồi dưỡng tình cảm với Lục Gia Huy.]

[Bồi dưỡng cái gì? Làm bộ hít ma tuý, thành lập một tình hữu nghị giữa kẻ buôn ma túy và kẻ nghiện với hắn hả?]

[……Cái này, chưa chắc không thể?]

"Rồi rồi, có thể qua dâng hương." Không biết Lý Quang Tông và phó đạo diễn trò chuyện cái gì, hai người cùng nhau trốn ở góc phòng hút thuốc, lúc trở về miệng đầy mùi khói thổi vào trong lỗ mũi Thiệu Tư, "Dâng hương xong lại chụp tấm ảnh tập thể."

Đây là quy định bất thành văn trong giới, trước khi mỗi bộ phim bắt đầu quay liền phải dâng mấy nén hương, kỳ vọng hết thảy thuận lợi. Nói đến cũng rất mê tín.

Thiệu Tư lưu ý đến lúc dâng hương, tay Lục Gia Huy, vẫn luôn đặt ở bên hông Liễu Kỳ.

Cả buổi sáng, Thiệu Tư đều phụng bồi Liễu Kỳ NG, một đoạn diễn lặp đi lặp lại quay tới tận giữa trưa.

Đám lời thoại đó vốn dĩ đã ghê tởm, hiện tại còn phải lăn qua lộn lại mà nói.

Thiệu Tư vốn dĩ cố ý làm tốt quan hệ với Liễu Kỳ, tốt nhất là có thể moi ra vài lời, kết quả hiện tại hắn nhìn thấy cô gái đó liền muốn nôn.

Biểu tình của đạo diễn cũng không phải quá tốt, nếu không phải e ngại mặt mũi nhà đầu tư, hắn ta cũng muốn rống một tiếng: biết đóng phim hay không hả, kỹ thuật diễn thiếu một chút không sao, nhưng mà Liễu Kỳ này quả thực không hề có kỹ thuật diễn gì đáng nói! Đặc biệt là đóng chung với Thiệu Tư, khiến kỹ thuật diễn so sánh ra càng thêm hỏng bét.

Nhưng mà lời nói đến bên miệng, hắn ta vẫn chỉ có thể nói một câu: "Trước hết nghỉ ngơi chốc lát đi, Liễu Kỳ cô đi điều chỉnh trạng thái, hai mươi phút sau chúng ta tiếp tục."

"Ngại quá," Lục Gia Huy đưa ra khuôn mặt tươi cười sáp lại gần nhét điếu thuốc cho đạo diễn, "Chờ lát nữa tôi sẽ nói với cô ấy đàng hoàng, ngài cho cô ấy thêm một cơ hội."

Chờ Thiệu Tư quay xong đi tới, cũng bị Lục Gia Huy nhét một điếu thuốc, hắn còn chưa kịp cự tuyệt, tốc độ tay đối phương đã thực nhanh dùng bật lửa giúp hắn đốt lên.

Thiệu Tư nâng mắt lên thấy Lục Gia Huy thân thiết tươi cười, nhìn còn có chút hàm hậu: "Chậm trễ không ít thời gian của cậu, chút nữa hy vọng cậu dẫn dắt Kỳ Kỳ nhiều chút, tất cả mọi người đều là đi lên từ con đường người mới mà……"

Lời này nói thật hay, còn đánh bài tình cảm.

Thiệu Tư giơ giơ tay, cự tuyệt điếu thuốc kia: "Ngại quá, tôi không hút thuốc lá."

Lý Quang Tông tiến lên hai bước giảng hòa: "Anh Huy, cổ họng tiểu Tư không tốt lắm, không thể hút thuốc, hút nữa giọng cậu ấy sẽ khàn."

"Như vậy à…… là tôi không tốt, cậu xem tôi này," Tay Lục Gia Huy khựng lại, nhét thuốc vào miệng mình, vỗ vỗ đầu nói, "Là tôi suy xét không chu toàn, xin lỗi xin lỗi."

Chỉ có lúc hút thuốc, trên khuôn mặt Lục Gia Huy mới có thể hiện lên một ít vẻ mặt khác với bình thường.

Một ngụm khói hít vào phổi, hắn ta không khỏi nheo cặp mắt nhỏ tí lại, trong ánh mắt nhuộm vài phần trải đời.

Thiệu Tư chỉ nhìn thoáng qua, liền cáo từ, vào trong xe bảo mẫu nghỉ ngơi.

Thiệu Tư còn chưa có rủa xả Liễu Kỳ, Lý Quang Tông đã rủa xả không ngừng: "Cái gì mà mọi người đều đi lên từ con đường người mới, có bệnh hả…… Ai mọi người với hắn ta, làm diễn viên, ngay cả chút cơ sở diễn xuất cũng không có, người mới đều là học hỏi từ những nhân vật nhỏ có được không hả, một ngụm không ăn thành người mập được đâu. Cậu nói xem nếu cô ta có thiên phú thì cũng thôi, nhìn đã thấy không hợp nghề diễn viên rồi."

"Cả vị trí camera cô ta cũng không biết nhìn, đi lung tung, địa điểm quay đã xác định căn bản không bắt được…… Không nói không nói nữa, tức chết tôi." Lý Quang Tông vừa quay đầu lại, thấy Thiệu Tư đang nghịch di động, thò đầu qua, "Lại đang chơi nông dược của cậu hả?"

"Nông cái đầu cậu." Thiệu Tư thuận tay móc cây kẹo que từ trong túi áo Lý Quang Tông, kẹo này là vũ khí sắc bén mà Lý Quang Tông tuyên bố phải dùng để cai thuốc, cơ mà cai mấy tháng cũng chưa từng thấy hắn ta ăn.

Hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy cây kẹo kia, giơ lên nhìn nhìn hai cái: "Kẹo này không quá thời hạn đi, hương gì vậy?"

Lý Quang Tông nhìn một cái, hắn ta nào có nhớ rõ loại chuyện này: "Mới mua chưa đến nửa năm, sao có thể quá thời hạn…… hồng nhạt, dâu tây đi?"

"Dâu tây hả." Thiệu Tư lặp lại theo một lần, mặt không biểu tình nói, "Cậu thật râm đãng."

Lý Quang Tông tức giận đến nhảy dựng lên đánh hắn: "Ngại râm đãng thì có giỏi mi đừng ăn! Vô nghĩa nhiều như vậy!"

"Đừng quậy," Thiệu Tư nhẹ nhàng đá văng hắn ta, "Tôi đang xem fan bình luận nè."

Vì thế Lý Quang Tông lại thu cơn tức, lần thứ hai bu lại xem, phát hiện Thiệu Tư nhà hắn ta thế mà đang lướt Weibo!

Đây quả thực là kỳ tích trong kiếp sống người đại diện của hắn ta!

"Bình luận gì thế," tâm tình Lý Quang Tông rất tốt, "Rốt cuộc cậu cũng biết tương tác với fan rồi, ba ba, bé con rất là vui mừng…… cho bé con xem xem nào."

Thiệu Tư hai ba phát bóc vỏ kẹo, thoải mái hào phóng mà bật sáng màn hình cho hắn ta xem.

Trên đó rõ ràng là một hàng chữ:

"Nói này, đừng có kêu thiếu gia thiếu gia nữa, hôm nay đọc lời thoại thiếu não cả buổi sáng, trong mười câu có tám câu đều là bổn thiếu gia bổn thiếu gia, muốn ói."

Lý Quang Tông: "……" Hắn ta không biết nên nói cái gì mới tốt, nếu nghĩ tích cực, đây cũng coi như là tạo thế tuyên truyền cho phim mới nhỉ?

Kết quả nghẹn nửa ngày, hắn ta vẫn nhịn không được lải nhải: "Bốn chữ lời thoại thiếu não nói có hơi quá mức, hơn nữa cách dùng từ dùng câu của cậu…… mình có thể đừng tùy tùy tiện tiện như vậy không?"

Thiệu Tư căn bản không để ý tới hắn ta.

Có điều lướt bình luận mười phút, mười bài một kiểu đều đang cầu hình tự chụp.

—— Tới một tấm seo phì hết thảy đều dễ nói a a a a!

—— Chỉ cần một tấm hình selfie, kêu anh là ba ba cũng được! Anh muốn em kêu cái gì cũng được!

Thiệu Tư nhấn like cho cái bình luận kêu 'ba ba' kia.

Sau đó Lý Quang Tông trợn mắt há mồm nhìn hắn thật sự mở cameras bắt đầu selfie.

Thiệu Tư selfie đặc biệt tùy ý, tách một cái, tùy tùy tiện tiện chính là một tấm, ngay cả tạo hình cũng lười bày ra, chụp xong liền muốn đăng lên.

Lý Quang Tông vội vàng ngăn lại: "Tôi xem xem để tôi xem xem."

Hắn ta vốn lo lắng Thiệu Tư chụp không đẹp, kết quả nhìn đến tấm hình selfie dùng không quá ba giây để chụp trên màn hình, hắn ta cạn lời. Thậm chí còn có chút ghen ghét, vì cái gì mà người giá trị nhan sắc cao chụp loạn mấy cái cũng có thể đẹp như vậy!

Trên ảnh chụp, trên vai Thiệu Tư khoác cái áo lông mềm mại, bên trong mặc quần áo đoàn phim chuẩn bị, là bộ đồng phục cấp 3, hơn nữa cắt may cực kỳ tỉ mỉ.

Trong miệng còn ngậm cây kẹo que, ánh mắt hệt như đại gia.

Ảnh chụp mới vừa đăng lên không bao lâu, Lý Quang Tông mắt sắc nhìn thấy mục thông báo có thứ gì đó chợt lóe qua, di động đã bị Thiệu Tư cầm lại.

"A, không phải, vừa rồi hình như tôi nhìn thấy ba chữ Cố Duyên Chu," Lý Quang Tông lải nhải, "WeChat cậu hả?"

Thiệu Tư nằm trở về, click mở WeChat, mặt không đổi sắc nói dối: "Cậu nhìn lầm rồi."

Lý Quang Tông sờ sờ mũi, quay đầu lại, tiếp tục làm báo cáo mà tuần này hắn ta phải nộp lên cho công ty.

Còn Thiệu Tư lại thất thần nhìn chằm chằm hai chữ cộng thêm một cái dấu chấm câu mà Cố Duyên Chu hồi âm lại trên màn hình.

[Cố Duyên Chu]: Có việc?

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, quyết định dẫn câu chuyện từ một phương diện khác.

[Con trai Thiệu của bạn]: Đàn anh Cố, tôi đang quay Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng.

[Con trai Thiệu của bạn]: Chính là bộ phim não nằm liệt kia.

Lúc này Cố Duyên Chu hồi âm thật sự nhanh, hẳn là cũng đang nghỉ ngơi.

[Cố Duyên Chu]: Cũng tốt.

Thiệu Tư bĩu môi, tốt cái rắm.

[Con trai Thiệu của bạn]: Tôi nhìn thấy Lục Gia Huy.

[Con trai Thiệu của bạn]: Hiện tại hắn dẫn dắt một nghệ nhân mới, tên Liễu Kỳ.

Thiệu Tư gửi xong, chờ lại chờ, không chờ được hồi âm.

Không có khả năng, hắn đã cố tình nhắc tới Lục Gia Huy rồi.

Nói thế nào thì hiện tại Lục Gia Huy cũng coi như là cầu nối chung giữa hai người bọn họ.

À không đúng, còn có một cảnh sát Vương.

"Làm sao vậy?" Trần Dương đến phim trường lấy đồ trở về, liền nhìn thấy Cố Duyên Chu cầm di động không biết đang nói chuyện phiếm với ai, thấy anh đánh một hàng chữ xong lại xóa đi toàn bộ.

Sau đó qua chốc lát, Cố Duyên Chu ngẩng đầu hỏi hắn: "Cái tin nhắn trước đó anh gửi Thiệu Tư đâu, xóa hả?"

Trần Dương nhất thời không nhớ ra Cố Duyên Chu đang nói cái gì: "Tin nhắn nào?"

"À, cái tin nhắn đó hả." Hắn hỏi xong mới nhớ tới, là ngày đó lúc Vương đạo dẫn dắt hai người quen biết, Cố Duyên Chu cho mỗi người một tấm danh thiếp, sau đó Thiệu Tư cũng thực hiểu chuyện, gửi một tin nhắn lại đây thăm hỏi, cơ mà không biết vì sao Duyên Chu nhà hắn lại ném điện thoại cho hắn bảo hắn hồi âm, "Tin nhắn đó tôi chưa xóa mà, cậu tìm xem."

Lại nói lúc ấy Trần Dương từng cảm khái đứa nhỏ Thiệu Tư này thực hiểu chuyện, nếu để cho hắn biết cái tin nhắn kia kỳ thật là Lý Quang Tông nhắn thay, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Vì thế Cố Duyên Chu lại tìm một hồi, rốt cuộc tìm được dãy số xa lạ bao phủ trong các loại tin nhắn rác rưởi.

Anh xuống xe bảo mẫu, lên tiếng nói với Trần Dương: "Tôi đi gọi điện thoại, trở lại ngay."

Kết quả Thiệu Tư không chờ được hồi âm WeChat, mà là chờ được một cú điện thoại.

13. Chương 13

Cố Duyên Chu mới vừa ấn gọi không được vài giây, đối diện liền dứt khoát lưu loát nhận điện, còn nói một chữ: "A lô."

Thiệu Tư nhận điện thoại có một thói quen, lúc nói 'a lô', âm điệu luôn đi xuống.

Lần đầu tiên Lý Quang Tông gọi điện thoại với hắn đã từng bị kinh sợ, sao lại có người nhận điện thoại thôi mà cũng thiếu ăn đập như vậy.

Có điều hiển nhiên là Cố Duyên Chu mạnh hơn cái người đại diện không tiền đồ của hắn nhiều.

Thiệu Tư lấy kẹo từ trong miệng ra, vân vê giữa ngón tay, liền nghe được Cố Duyên Chu lời ít ý nhiều nói với hắn: "Đừng xằng bậy."

Giọng Cố Duyên Chu được công nhận là giọng trầm thấp, lúc đóng phim đọc lời thoại cơ bản đều không cần hậu kỳ phối âm, rất cừ.

Chẳng qua khi giọng người này từ trong điện thoại truyền ra, thông qua sóng điện, vô cùng rõ ràng mà chui vào lỗ tai Thiệu Tư, hắn nghe mà có chút ngứa ngáy.

Tim ngứa.

Hắn đại khái biết cái gì là sát thủ giọng trầm thấp trong truyền thuyết rồi.

"Cái gì mà xằng bậy, tôi không có xằng bậy." Hương vị trong miệng phai nhạt, Thiệu Tư lại nhét kẹo về.

Cố Duyên Chu không để ý đến hắn, hiện tại anh đang đứng hóng gió cạnh xe bảo mẫu, trực tiếp nói: "Đừng quá thân cận với hắn ta, có chuyện gì liền liên hệ cảnh sát Vương."

"Ồ."

"Hắn đưa đồ đừng lấy, tiệc tùng có thể tránh liền tránh đi."

"Ừm."

"Chính cậu cẩn thận một chút."

Thiệu Tư nheo mắt, trở mình trên ghế sau, lại ừ một tiếng.

Mấy câu nói bên tai thật sự rất lạnh nhạt, giống hệt Cố Duyên Chu mà hắn biết.

"Còn có chuyện khác không?" Cố Duyên Chu xoay người, chuẩn bị cúp điện thoại, "Không có việc gì tôi

cúp."

"Từ từ."

Thiệu Tư há mồm ngăn lại, kỳ thật hắn muốn hỏi 'có phải anh rất ghét tôi không', nhưng lời đến bên miệng, lại vòng vo biến thành: "…Anh ăn cơm trưa chưa?"

……

"Ăn rồi."

Sau khi nhận được hai chữ này, Thiệu Tư nhìn chằm chằm bốn chữ 'cuộc gọi kết thúc' trên màn hình di động tận nửa ngày.

[Cậu thật không biết nói chuyện phiếm, ngày thường không phải rất biết lừa tềnh sao.] Hệ thống đứng nói chuyện không đau eo, [nhìn người ta mặt lạnh kìa.]

[…… Mi thiệt phiền.]

[Tôi chỉ thiện ý phản hồi tình huống gần đây với cậu thôi, bắt đầu từ Dương Nhân Nhân, cậu cứ như là ném mất bàn tay vàng nhân vật chính vậy đó.]

[Tao có bàn tay vàng hồi nào, bàn tay vàng là cái gì? Mày sao? Cái đồ nửa tàn phế như mày hả?]

[……]

Hệ thống hằng ngày bị xỏ, mạnh mẽ biện giải cho mình: [tuy rằng em chỉ biết nói vài thứ vô nghĩa không có cái trứng tác dụng gì, nhưng trái tim yêu anh lại là thật đó.]

Thiệu Tư mở vương giả nông dược đã thật lâu không chơi, vẻ mặt hờ hững.

[Kỳ thật hai ngày này tôi vẫn luôn suy nghĩ, có phải cậu từng đắc tội Cố Duyên Chu khi nào hay không?] ngày thường hệ thống luôn chơi trò biến mất, chỉ là vì hiện tại kết cấu bên trong của nó thật sự quá nát, cho nên hiếm thấy mà online một lần, [người này tôi đã tìm tư liệu, qua tìm hiểu thì hình như là một chàng trai ấm áp.]

[Vấn đề này tao cũng nghĩ tới rồi, nhưng mà nghĩ cũng vô dụng.]

Thiệu Tư xoa xoa ấn đường, tiếp tục nói: […… Tao mù mặt, trước đó tao căn bản không nhớ được mặt hắn.]

Thời gian hai mươi phút thực mau liền qua, Thiệu Tư dọn dẹp một chút, tiếp tục trở về phụng bồi Liễu Kỳ NG.

Có điều trước lúc đó, Thiệu Tư đưa điện thoại cho Lý Quang Tông, còn chưa nói bảo hắn ta làm gì, Lý Quang Tông đã mang vẻ mặt không tình nguyện: "Không được, tôi không biết chơi trò nông dược của cậu đâu."

"……" Biểu tình Thiệu Tư cứng đờ, "Ai bảo cậu chơi nông dược, cậu cầm chờ lát nữa quay video cho tôi."

"Quay video làm gì?"

Thiệu Tư sao có thể nói với hắn ta, đây là thủ đoạn nhỏ hắn chuẩn bị để tiếp cận Cố Duyên Chu, để hết chuyện nói thì tìm lời nói tương đối tiện hơn một chút.

Hắn xoa xoa tóc, đi qua bên phía cameraman, bịa chuyện nói: "Lần đầu tiên gặp được kỹ thuật diễn nát như vậy, muốn làm kỷ niệm."

Liễu Kỳ quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tiếp NG.

Lúc Lý Quang Tông cầm di động lén quay cho Thiệu Tư cũng nhìn không nổi.

…… Đây là cái gì hả, là tới làm hề sao.

Liễu Kỳ đứng ở trước màn ảnh, toàn thân chính là hai chữ 'xấu hổ', cô xấu hổ đọc lời thoại, ngữ điệu không chút nào biến chuyển, lại càng đừng hy vọng xa vời biểu tình trên mặt cô có thể nhúc nhích một chút.

Hơn nữa không nhích thì thôi, vừa nhích lại càng muốn mạng, tức khắc biến xấu hổ thành khoa trương.

"Cắt," đạo diễn hít sâu hai cái, rít từ trong kẽ răng ra bốn chữ, "Quay lại lần nữa."

Vì thế Thiệu Tư một lần nữa trở lại vị trí đứng ban đầu, chậm rãi đi đến chính giữa màn ảnh, đọc câu thoại thiên lôi cuồn cuộn kia: "Hoàng Tiểu Thảo, chỉ người như cô, cũng xứng hô hấp cùng một bầu không khí với bổn thiếu gia. Học viện St.Peter's không phải nơi mà loại người như cô có thể tới, khuyên cô vẫn nên thức thời chút, cút đi sớm đi."

Liễu Kỳ cột tóc thành hai cái bánh quai chèo, cứng còng đứng ở cổng trường, duỗi dài cổ biểu đạt phẫn nộ: "Anh là ai? Vì sao anh lại nói thế?"

Phó đạo diễn ở bên cạnh cầm loa nhắc nhở cô: "Ngoại trừ phẫn nộ, còn có chút ngây ngô, cái loại cảm giác nhà quê mới vào trường học quý tộc, cô hiểu không?"

Đạo diễn lặng lẽ vỗ vỗ phó đạo diễn: "Nói nhiều như vậy làm gì…… cô ta ngay cả phẫn nộ cũng không có, có chút phẫn nộ tôi đã cám ơn trời đất chắp vá cho qua rồi…… Chú nhìn xem cô ta duỗi cổ làm gì, cho rằng mình là ngỗng sao."

Vì thế Liễu Kỳ lại cụp mắt xuống, hai ngón tay vòng tới vòng lui, tựa rằng như vậy liền diễn xuất ra hai chữ ngây ngô.

Lý Quang Tông cất di động, hoàn toàn quay không nổi nữa.

Lần này sau khi lại NG, Thiệu Tư đứng ở bên cạnh chốc lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà Lý Quang Tông nhìn biểu tình vị gia đó liền biết không ổn.

Quả nhiên, Thiệu Tư ngẩng đầu, đi về phía Liễu Kỳ, ra dấu với đạo diễn là mình có thể đơn độc nói hai câu với Liễu tiểu thư hay không.

Đương nhiên không ai ngăn cản, bọn họ biết Thiệu Tư muốn giảng cách diễn cho người mới một chút.

"Có phải lần đầu tiên đối mặt màn ảnh, không quá thích ứng hay không?"

Thiệu Tư và Liễu Kỳ đi trong hoa viên học viện 'St.Peter's', đi đến một chỗ phong cảnh không tồi liền ngừng lại.

Rất khó có cô gái nào không có thiện cảm với con trai nhan sắc cao, Liễu Kỳ cũng vậy.

Mới đầu cô cho rằng Thiệu Tư lạnh lùng như bề ngoài, nhưng mà giọng điệu nói những lời này lại mười phần ôn hòa, đặc biệt Thiệu Tư còn chuyên chú nhìn cô, nhìn đến độ trong lòng Liễu Kỳ rung động.

Có lẽ là ánh mặt trời quá tươi đẹp, người trước mặt lại còn loá mắt hơn cả ánh mặt trời.

Liễu Kỳ không e dè nói ra vấn đề của mình: "Ưm, em…… lần đầu tiên em đóng phim, nhiều nhân viên vây quanh như vậy, em không biết vì sao mà mình chẳng dám nhúc nhích nữa."

"Trước đó từng có hoạt động chụp bìa tạp chí không?"

"Có, cũng từng quay quảng cáo, nhưng mà lúc ấy đều quay khá tốt, không có tình huống như bây giờ."

Không biết hai người trò chuyện cái gì, vài phút sau lại vòng về cổng trường, chuyên viên trang điểm bổ trang cho hai người, liền tiếp tục quay phân cảnh bị NG nhiều lần kia.

Lúc này Liễu Kỳ có sự bay vọt về chất, tuy rằng vẫn rất nát, nhưng ít nhất còn có thể xem……

Một ngày quay chụp chấm dứt, trên đường trở về Lý Quang Tông nhịn không được hỏi: "Cậu với cô ta nói cái gì? Thần kỳ như vậy."

"Chẳng nói gì cả," Thiệu Tư kéo cửa sổ xe lên, gió bên ngoài quá lớn thổi hắn đau cả đầu, "Chỉ tán gẫu nói chuyện phiếm."

Lý Quang Tông liếc hắn một cái: "Thiệt hay giả, nói linh tinh à."

Thiệu Tư đạp lưng ghế hắn ta: "…… Linh tinh cục cớt, bảo cậu quay video có quay lại không."

"Quay rồi quay rồi," Lý Quang Tông trở tay đưa điện thoại di động qua, "Cậu về đến nhà gửi cho tôi một bản, cái này hoàn toàn có thể nhận thầu chuyện cười cả năm nay của tôi đó."

Thiệu Tư tiếp nhận, trực tiếp gửi qua cho Cố Duyên Chu một phần.

[Con trai Thiệu của bạn]: anh biết cái gì kêu là tay chân luống cuống không.

[Con trai Thiệu của bạn]: [/video]

Sau khi gửi xong Thiệu Tư thực tự giác mà rời khỏi WeChat không chờ hồi âm, hắn cũng biết, hơn phân nửa là đợi không được.

Cố đại gia hồi âm, nhanh nhất cũng phải một tiếng.

Có điều năm phút đồng hồ sau, Thiệu Tư ngoài ý muốn nhận được thông báo tin nhắn.

[Cố Duyên Chu]: Liễu Kỳ?

[Con trai Thiệu của bạn]: ừ.

[Con trai Thiệu của bạn]: Chỉ đoạn này, NG mười sáu lần.

[Cố Duyên Chu]: Trước khi cảnh sát ra sách lược, đừng rút dây động rừng.

……

Thiệu Tư thầm nghĩ, hiện tại phong cách của hai người bọn họ sao hệt như đặc vụ ngầm vậy.

"Tôi thật sự rất hiếu kỳ, cậu với cô ta nói gì đó." Lý Quang Tông nghỉ ngơi chốc lát lại xoay đầu qua, "Ba à, nói coi."

Thiệu Tư chống đầu, di động lăn qua lộn lại xoay hai vòng trong lòng bàn tay: "Có cái gì hay mà nói, chỉ tùy tiện trò chuyện xíu, lần đầu tiên đóng phim, lại không thân với cộng sự, khẳng định bó tay bó chân…… Còn nói chút vấn đề thường thức, chẳng hạn như nhìn vị trí camera như thế nào……"

Lý Quang Tông nghe xong cho ra định luận: "Vô hình thả thính là trí mạng nhất."

Thiệu Tư khịt mũi coi thường.

Hôm nay công việc kết thúc khá sớm, bọn họ âm thầm suy đoán có thể là chính đạo diễn cũng quay không nổi nữa.

Nhưng có một điểm thật ra bị Cố Duyên Chu nói trúng rồi, Lục Gia Huy thật sự bày bữa tiệc, mời cả đoàn phim ăn cơm.

Chỉ là lúc Lục Gia Huy nói chuyện này, Thiệu Tư đã sớm đi mất.

Hắn và người đại diện hiếm thấy có một việc vô cùng thống nhất, đó chính là về sớm.

Có thể sớm bao nhiêu thì sớm bấy nhiêu, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút quan trọng hơn bất cứ gì.

Cho nên lúc Lục Gia Huy gọi điện thoại tới, Lý Quang Tông hết sức xấu hổ, hắn ta mở loa ngoài, còn đẩy đẩy Thiệu Tư ý bảo hắn đừng nói bậy bạ: "A…… Chúng tôi còn có việc nên liền đi trước rồi, không chào hỏi mọi người thật là ngại quá."

Lục Gia Huy thì ở bên kia nói: "Không có việc gì, vốn dĩ muốn nói mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, hôm nay Kỳ Kỳ gây thêm phiền toái cho mọi người."

Thiệu Tư nghe, cúi đầu, lại gửi cái WeChat cho Cố Duyên Chu.

[Con trai Thiệu của bạn]: Đàn anh Cố, Lục Gia Huy mời khách ăn cơm.

Lúc này Cố Duyên Chu có thể nói là một giây hồi âm.

[Cố Duyên Chu]: Đừng đi.

Thiệu Tư nhếch nhếch khóe miệng, không chút để ý gõ màn hình.

[Con trai Thiệu của bạn]: Ừm, tống cổ rồi.

…… Loại cảm giác đặc vụ ngầm đó càng ngày càng mãnh liệt.

Thiệu Tư vừa nghe Lục Gia Huy ở bên kia léo nhéo, vừa nghĩ, cái này tính là chuyện gì nhỉ.

Hết chương 13

14. Chương 14

Lần thứ hai cảnh sát liên hệ bọn họ, đã là mười ngày sau.

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu dưới sự yểm hộ của từng người đại diện, lần thứ hai đi vào cục cảnh sát.

"Chờ một chút nhé, Vương đội còn có chút việc chưa xử lý xong." Vẫn là nữ cảnh sát kia, cô cúi người xuống, rót cho bọn họ mấy tách trà, "Đừng khẩn trương…… chỉ là trợ giúp, không cần nghĩ quá phức tạp."

Không khẩn trương.

Bốn người bọn họ chỉ là ngồi cùng nhau có chút xấu hổ mà thôi.

Đặc biệt là Lý Quang Tông, tay chân hắn ta đều không biết nên để chỗ nào, vậy mà có thể ngồi cùng nam thần kìa.

Khoảng cách gần như vậy, thở mạnh cũng không dám, tình cảm mãnh liệt ngập đầy không chỗ biểu đạt, lén lút gửi cho Thiệu Tư cái tin nhắn: "A ~ tôi kích động quá ~ tôi ngồi ở bên cạnh nam thần ~"

Thiệu Tư bắt chéo chân ngồi ở phía ngoài cùng bên phải sofa, nhận được tin nhắn click mở, lười trả lời, chỉ ngẩng đầu không tiếng động làm cái khẩu hình với hắn ta: cậu thật ghê tởm.

Lý Quang Tông tiếp tục cúi đầu nhắn tin: "Không được bây giờ tôi có chút thở không nổi."

"…… Thật sự, tôi cảm thấy tôi sắp hít thở không thông."

Thiệu Tư chụp màn hình hai câu nói có thể ghê tởm chết người này lại, gửi cho Cố Duyên Chu ở trạng thái offline, cũng thêm bình luận: fanboy của anh.

Nhưng mà đồng chí Lý Quang Tông vẫn không có ý muốn ngừng trữ tình.

Thiệu Tư bị hắn ta oanh tạc liên tục không ngừng, rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà đứng lên.

Hôm nay Thiệu Tư mặc một cái áo lông rộng thùng thình, lúc đứng lên có một tích tắc nào đó cổ áo mở đặc biệt rộng, xương quai xanh cùng với phần phía dưới lộ một mảng lớn.

Sau đó hắn chen vào giữa hai người ngăn cách bọn họ, trên mặt có chút không kiên nhẫn: "Cậu ngồi bên cạnh đi, vô nghĩa nhiều như vậy."

Lý Quang Tông: "……"

Trần Dương: "……???"

Một loạt hành động này, làm Cố Duyên Chu vốn đang xem sách ngẩng đầu lên, quay qua bên phải nhìn.

Thiệu Tư chú ý tới tầm mắt anh, cũng nghiêng đầu nhìn qua.

Vì thế hai người mắt đối mắt nhìn nhau hai giây.

Thiệu Tư nói một câu mà không biết hắn đã nói bao nhiêu lần: "Chào đàn anh Cố."

Lúc này ngón tay Cố Duyên Chu đặt trên trang sách, đang muốn lật trang.

Đôi tay của anh, khớp ngón tay rõ ràng, nhìn từ cổ tay lên, nút cổ tay màu đen tinh tế đơn giản.

Thiệu Tư tuy rằng mù mặt, hơn nữa thẩm mỹ có vấn đề, nhưng cái này không liên quan đến việc hắn là một tên nghiện tay.

Hắn còn chưa kịp nhìn thêm vài lần, đã nghe Cố Duyên Chu mở miệng nhắc nhở: "Áo cậu."

Lý Quang Tông phản ứng nhanh hơn cả Thiệu Tư, túm cổ áo hắn kéo lên: "Cổ áo của cậu! Chú ý hình tượng một chút, quần áo gì thế này ……"

Thiệu Tư tùy ý hắn ta kéo áo mình ra sau, mặt không đổi sắc: "Cái thứ đồ rách này, cậu hỏi stylist đi, cậu

nghĩ rằng tôi thích mặc hả?”

Lý Quang Tông: “Khi về tôi sẽ nói chuyện lại với Lisa, kỳ thật tôi đã sớm nhận ra, phẩm vị mặc quần áo của con bé này rất sexy……”

Lisa là stylist ngự dụng bên công ty đưa tới, trong scandal lần trước, nhẫn cũng là cô ấy phối cho Thiệu Tư.

Không ngờ rằng có thể xảy ra loại chuyện đó.

Nói đến scandal của hai người, trong khoảng thời gian này độ hot đã giảm đáng kể, nhưng vẫn có một số fan kiên định không đổi mà tin tưởng hai người bọn họ thật sự kết hôn.

Lý Quang Tông cho Thiệu Tư xem qua mấy cái bình luận mạnh mẽ ghép CP không có đầu óc đó.

—— Đừng nói nữa, khẳng định là ở bên nhau, nhẫn thì sao có thể thật sự đeo nhẫn cưới được, cũng chỉ có thể đeo cái này để giấu giấu, giải thích cũng hợp lý. Thím xem hiện tại kìa, tẩy cũng gần trắng rồi đó, mị chờ cái ngày chân tướng ập đến. Tuy rằng nhẫn là giả, nhưng tim buộc bên nhau lại là thật.

Đối với cái này Thiệu Tư chỉ nói bốn chữ, mẹ nó thiểu năng.

Bốn người ngồi ở phòng nghỉ, trà trên bàn còn bốc lên hơi nóng mờ mịt.

Hai người Trần Dương và Lý Quang Tông đều là người đại diện, rất nhanh liền trò chuyện với nhau. Không bao lâu, hai người liền hẹn nhau ra hành lang hút thuốc.

Trên sofa tức khắc thừa ra hai vị trí, Thiệu Tư nhích sang bên cạnh. Lúc này hắn mới chú ý tới quyển sách trong tay Cố Duyên Chu là «Mặt nạ», trong văn học đương đại xem như là một tác phẩm hay có một không hai, từng nhận rất nhiều giải thưởng, cũng liên tiếp truyền ra tin tức chuyển thể thành phim.

Thiệu Tư cất di động đi, nhìn chằm chằm cái câu ‘trên mặt mỗi người đều mang mặt nạ’ trên trang sách của Cố Duyên Chu một lát: “Nghe nói Âu đạo có ý chuyển thể quyển sách này.”

“Ừ.” Cố Duyên Chu lật qua một trang, “Tháng sau bấm máy.”

…… Nghe lời này ý là diễn viên đều đã chọn xong.

Thiệu Tư để ý thấy trên sách có mấy chỗ đánh dấu, đều là ở chỗ lời thoại và độc thoại nội tâm của nam chính.

Xem ra lần này Cố đại ảnh đế vẫn đóng vai nam chính.

Thiệu Tư nhẹ nhàng mím môi.

Vì sao lúc hắn quay cái loại phim nát như Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng, thì lại có người có thể chuẩn bị quay một bộ phim nổi tiếng.

....

"Xin lỗi, để các cậu đợi lâu." Cảnh sát Vương đẩy cửa vào, cầm văn kiện ý bảo bọn họ tiếp tục ngồi, "Không cần đứng lên, cứ nói tại đây đi, giống nhau cả. Chúng ta không cần câu nệ hình thức. Trước hết nói một câu, nhiệm vụ có tính nguy hiểm nhất định, nhưng cảnh sát có thể dảm bảo an toàn cho các cậu. Quan trọng nhất vẫn phải dựa vào năng lực ứng biến của hai người, đây cũng là nguyên nhân hôm nay chúng tôi tìm các cậu tới."

Hai nghệ nhân kỹ thuật diễn không tầm thường, có liên hệ chặt chẽ với cái giới này, để bọn họ tới làm tai mắt của cảnh sát, là một hành động sáng tạo, là một chiêu rất hay.

Đồng thời cũng là hành động bất đắc dĩ.

"Tính chất vụ án lần này tương đối đặc thù," Cảnh sát Vương lại nói, "Nói một chút chuyện ngoài lề, thế giới đã từng làm một thử nghiệm, thí nghiệm năng lực phản điều tra của nhân sĩ các ngành nghề, mà nghệ nhân, hoặc nên nói là minh tinh, năng lực phản điều tra của họ có thể xếp vào top 3."

Minh tinh, bao nhiêu đôi mắt, bao nhiêu phóng viên truyền thông paparazzi không biết ngày đêm nhìn chằm chằm.

Nếu bọn họ muốn giấu diếm một bí mật, vậy nhất định là cực kỳ cẩn thận.

Đặc biệt là bí mật này, liên lụy tới lợi ích của quá nhiều người —— minh tinh và người đại diện của minh tinh bị nghi ngờ có liên quan đến việc hít ma túy, các nhà đầu tư tiếp nhận nghiệp vụ buôn lậu thuốc phiện.

Những người này chặt chẽ ôm thành một vòng.

Vinh cùng vinh, thiệt cùng thiệt.

Khiến cảnh sát phá án càng thêm khó khăn.

"Hiện tại chúng tôi đã tìm được rất nhiều chứng cứ, nhưng chỗ đó vẫn chưa đủ, những người này cũng không thể bắt ngay bây giờ." Nhân lúc hai người Thiệu Tư và Cố Duyên Chu xem văn kiện trên bàn, cảnh

sát Vương uống ngụm nước, dừng một chút, tiếp tục nói, "Bởi vì trung tâm của đội buôn lậu thuốc phiện này chúng tôi vẫn chưa đột nhập được, chứng cứ cũng rất khó tìm, chúng tôi muốn kéo thì cũng chỉ có thể kéo rớt phụ tá đắc lực của họ thôi."

Cố Duyên Chu đơn giản nhìn thoáng qua, buông những tư liệu đó xuống, nói: "Cho nên các anh muốn lợi dụng bọn tôi, xuống tay từ trên người Lục Gia Huy, động tay chân từ cái chết của Dương Nhân Nhân. Điều này cũng cho thấy Lục Gia Huy không phải phụ tá đắc lực bình thường, hắn là một đầu mối có thể tiếp xúc trực tiếp đến trung tâm của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện."

Hai người đều không ngốc, bò lên đến vị trí bây giờ, không có chút đầu óc là không thể được.

Những lời Cố Duyên Chu nói là nêu ý chính, còn Thiệu Tư thì trực tiếp đưa kết luận: "Lục Gia Huy chính là người cung cấp hàng kia, K." *[phu xướng phu tuỳ ahihi]*

Cảnh sát Vương có chút khiếp sợ: "Những lời này tôi còn chưa nói ra, các cậu đã đoán được."

Hai thằng nhóc ngồi trước mặt hắn ta, một người dáng ngồi đoan chính, người kia lại lười biếng như không có xương.

Nhưng ánh mắt đều vô cùng nghiêm túc.

Chuyện này cũng không phải cái gì khó đoán, nếu Lục Gia Huy chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, cảnh sát cần gì phải phí nhiều tâm tư trên người hắn như vậy.

Mà trước đó cảnh sát Vương lại cố ý nhắc về chuyện từng bắt được một nghệ nhân, có nhắc tới một người cung cấp hàng thần bí.

Cảnh sát Vương thở dài: "Còn có một việc, chuyện Dương Nhân Nhân chúng tôi đã điều tra xong. Lục Gia Huy vẫn luôn lợi dụng những nghệ sĩ dưới tay, tiến hành hoạt động buôn bán thuốc phiện, thủ đoạn thường dùng đều là đi gặp một vài nhà đầu tư lớn, đầu tiên là dụ dỗ họ phát sinh quan hệ, sau đó liền dụ dỗ dùng thuốc. Trước khi Dương Nhân Nhân ra mắt, trong nhà có khoản nợ kếch xù đến mấy ngàn vạn, có thể Lục Gia Huy đã sớm nhắm ngay điểm này."

Sau khi Cố Duyên Chu nghe xong liền tổng kết: "Bọn họ buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa thích tìm một vài người đến hít. Sau đó lại mượn sức nhà đầu tư đi áp bức những quần chúng ở tầng chót xã hội."

Thiệu Tư nghĩ đến bộ phim hắn giành được giải ảnh đế, «Tập độc».

Biên kịch là một người có kinh nghiệm ở phương diện này, từ nhỏ cô ấy luôn nhìn cha mình nghiện ngập, nhìn người cha mình kính yêu biến thành ma quỷ như thế nào.

Có đôi khi Thiệu Tư diễn xong sẽ đi tìm cô ấy tâm sự, biên kịch đã hơn bốn mươi tuổi, nhắc tới hai chữ 'thuốc phiện', vẫn sẽ vô cùng kích động.

Vì thế Thiệu Tư ngẫm nghĩ, nhẹ giọng đọc lên lời thoại trong «Tập độc»: "Nó chính là quái thú, phóng đại những cảm xúc xấu xa của bạn, kích thích tất cả những ti tiện mà bạn đè nén ở góc sâu, làm bạn mất đi lý trí, độc ngấm tận tâm…. Nó làm bạn tươi sống chết chìm trong ao sâu. Nó mang cho bạn sung sướng nhất thời, nhưng cái giá lại là toàn bộ linh hồn bạn, cùng với đau khổ vô tận."

Giọng nói này nghe không hề trầm bổng, âm sắc lạnh nhạt.

Nhưng Cố Duyên Chu và cảnh sát Vương nghe được đều ngẩn ra.

"Nhớ lời thoại rất tốt." Rốt cuộc Cố Duyên Chu cũng nhìn thẳng vào hắn.

Thiệu Tư: "Quá khen."

Một giờ sau, Cố Duyên Chu và Thiệu Tư song song từ phòng nghỉ đi ra.

Cố Duyên Chu trông vẫn tốt, hắn vẫn luôn là bộ dạng gợn sóng không sợ hãi kia.

Thiệu Tư lại có vẻ im lặng.

Trên đường trở về, Lý Quang Tông cố ý kể chút chuyện cười giải tỏa không khí, Thiệu Tư cũng không giống bình thường ghét bỏ hắn ta.

Lý Quang Tông: "Ba, tâm tình ba không tốt à?"

"Cũng không phải, chỉ là cảm thấy có chút nặng nề." Thiệu Tư nói xong, giọng càng ngày càng thấp, cuối cùng chỉ có chính hắn mới có thể nghe thấy, "Luôn có những người không biết mang lòng cảm kích……"

[Ngày hôm nay bạn lãng phí, là ngày mai mà vô số người đã chết đi hy vọng xa vời.] Hệ thống đúng lúc xông ra, [Cậu muốn nói ý này đó hả? Có điều những lời này tôi quên là nhà triết gia nào nói rồi.]

Thiệu Tư nhắm mắt lại: [nhìn không ra mày còn rất có văn hóa.]

[Bình thường tôi cũng có xem sách chứ bộ,] hệ thống đáp, [lại nói ngày mai liền phải chấp hành nhiệm vụ, đặc công bé, cậu không có lời gì khác muốn nói ư?]

[Có.] Thiệu Tư trở mình, [nghĩ đến việc ngày mai Cố Duyên Chu phải tới Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục

cưng làm khách mời, tao liền cảm thấy thiệt sướng.]

Hết chương 14

15. Chương 15

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng. Nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh sương mù.

Bầu trời xám xịt pha chút màu than chì, khiến người ta nhìn mà thở không nổi, thỉnh thoảng có gió thổi qua, đập vào trên lá cây, phát ra tiếng vang sàn sạt.

Thiệu Tư đạp bóng đêm mờ tối, tốc độ cực nhanh chui vào ghế sau xe bảo mẫu, giơ tay tháo kính râm xuống.

Trước khi hắn ra cửa uống hai ly cà phê lớn, mới có thể miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ.

Lý Quang Tông ngồi ở bên cạnh hắn, móc ly giữ ấm từ trong túi ra, hỏi: "Còn buồn ngủ sao, muốn uống một chút nữa không?"

Thiệu Tư xua xua tay, kéo cửa sổ xe xuống một chút, nhiệt độ trong xe tức khắc cũng giảm xuống theo.

Gió thổi một trận, gương mặt xa lạ ngồi ở ghế phó lái xoay qua, duỗi tay đưa cho bọn họ hai cái hộp màu đen lớn bằng bàn tay: "Đây là tai nghe bộ đàm, các cậu cứ dựa theo bản hướng dẫn đeo lên, cảnh sát đã phân bố trong các diễn viên quần chúng, bảo an, và canh giữ sẵn ở các cứ điểm tại cửa học viện St.Peter's, các cậu nói gì làm gì, cảnh sát đều có thể biết đầu tiên. Cũng như vậy, các cậu cũng có thể nhận chỉ điểm và nhắc nhở từ phía chúng tôi."

Gương mặt xa lạ này, là một thành viên tổ trọng án mà Vương đội phái tới giả mạo làm trợ lý bên cạnh hắn.

Tài xế cũng thay đổi người.

Thiệu Tư thu hồi ánh mắt đánh giá, nhận đồ, lại kéo cửa sổ xe lên.

Lý Quang Tông đùa nghịch hai cái, cái tai nghe bộ đàm này vô cùng cao cấp, nho nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay: "Cái gì vậy, tôi cũng phải đeo sao? Tôi…… chỉ là người không liên quan thôi."

"Phải đeo," cảnh sát xa lạ hơi hơi mỉm cười với bọn họ, "Hành động lần này không thể xảy ra bất kỳ sai

lầm nào."

Khi đến địa điểm quay ở học viện St.Peter's, trời đã sáng lên.

Một đường này, bọn họ ngồi ở trong xe, rơi vào sự im lặng trước trận đại chiến, không hề nói chuyện với nhau.

Thiệu Tư tựa lên thành cửa sổ xe, nhìn mặt trời chậm rãi xuất hiện nơi cuối chân trời, trông như một cái trứng ốp la đang từ từ dâng lên.

Ngay khi hắn nhìn chằm chằm cái trứng ốp la, di động rung nhẹ.

[Cố Duyên Chu]: Tới chưa?

Lại cách hai giây.

[Cố Duyên Chu]: [/hình ảnh] người này là ai?

Trên ảnh là tấm hình fanboy mê trai mà ngày hôm qua Thiệu Tư gửi cho anh.

Thiệu Tư xoa xoa lỗ tai, từ sau khi nhét bộ đàm mini vào tai, liền cảm thấy nơi nào cũng không thoải mái.

Hắn xoa xoa chốc lát mới hạ tay xuống.

[Con trai Thiệu của bạn]: Chưa tới.

[Con trai Thiệu của bạn]: Tên ngốc kia là người đại diện của tôi, hắn là fan của anh từ lâu rồi, có cảm tưởng gì?

[Cố Duyên Chu]: Tôi có thể có cảm tưởng gì?

Không biết vì sao, ngày hôm qua sau khi đã gặp mặt ở cục cảnh sát, Thiệu Tư cảm thấy thái độ của Cố Duyên Chu đối với hắn có chút cải thiện.

Đương nhiên cũng không coi là thân thiện bao nhiêu, nhưng ít nhất đã thành giao lưu thông thường.

Thiệu Tư thầm than.

…… Quả nhiên lực lượng hữu nghị cách mạng thật mạnh mẽ.

Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng, lúc đầu vốn là bên chế tác cố ý muốn để cho Cố Duyên Chu diễn.

Lá gan rất lớn, ý nghĩ kỳ lạ, đương nhiên sẽ bị cự tuyệt. Sau đó lại mời anh làm khách mời, cũng liên tiếp từ chối.

Lần này có thể mời anh tới được, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Đạo diễn và phó đạo diễn bởi vì niềm vui ngoài ý muốn này, mà cả buổi nét mặt đều toả sáng, đối với kỹ thuật diễn cay mắt của Liễu Kỳ cũng chẳng hề nổi giận, thậm chí giảm bớt số lần NG, được tàm tạm liền cho cô qua.

Lúc nghỉ ngơi giữa chừng, Liễu Kỳ lại ngồi nói chuyện phiếm với Thiệu Tư, không hề tự biết mà hiển nhiên hỏi: "… Có phải hôm nay em có tiến bộ không?"

Thiệu Tư vốn dĩ ngồi ở dưới gốc cây nghe cảnh sát Vương nhắc lại những hạng mục cần chú ý trong lần hành động này, lời cảnh sát Vương nói thông qua tai nghe bộ đàm, vô cùng rõ ràng, nhưng mà âm sắc có chút sai lệch. Thình lình nghe thấy tiếng Liễu Kỳ, liền ngẩng đầu híp mắt nhìn cô.

Từ góc độ của Liễu Kỳ nhìn qua, chàng trai, hoặc nói là thiếu niên đó, lúc này mặc đồng phục học viện, cả người thanh lãnh, nhưng động tác híp mắt lại làm hắn thêm vài phần lười nhác, lại có loại khí chất không quá giống bình thường.

Thế mà cô lại nhìn đến không dời mắt được.

Không hề ngờ rằng giờ phút này trong lòng Thiệu Tư 'làm người ta không dời mắt được' chỉ có một câu:

—— mắc mẹ gì mà con nhỏ này lại đứng chỗ phản sáng nói chuyện, thiệt mẹ nó chói cả mắt.

"Ưm," Thiệu Tư nghĩ một đằng nói một nẻo cong cong khóe miệng, "Hôm nay em tiến bộ rất lớn."

…… Mới là lạ.

Hỏng nát.

Không biết Lục Gia Huy nói gì với phó đạo diễn, không đi theo bên cạnh Liễu Kỳ. Liễu Kỳ liền dứt khoát ngồi ở cạnh Thiệu Tư, nâng cằm nhìn rất là ngoan ngoãn, nói chuyện phiếm với hắn: "Nghe nói buổi chiều Cố ảnh đế muốn tới ư? Anh ấy chính là nhân vật rất lợi hại."

Thiệu Tư lấy ra cái câu mà ngày thường Lý Quang Tông luôn lải nhải cạnh tai hắn để đáp lời cô ta: "…… Lợi hại, thần thoại giới giải trí mà."

"Anh Thiệu, mỗi ngày kết thúc quay phim sao anh lại đi nhanh như vậy?" Liễu Kỳ không có dừng lại nhiều trên đề tài 'Cố Duyên Chu', trực tiếp hỏi chuyện có liên quan tới Thiệu Tư, "Mỗi lần quay xong liền không nhìn thấy bóng dáng anh, đoàn phim liên hoan anh cũng không tới."

Đối với vấn đề này, Thiệu Tư không có gì để giấu diếm: "Tôi quen về sớm."

Liễu Kỳ nghiêng nghiêng đầu, trong lúc nhất thời không theo kịp: "Về sớm?… Anh có việc gấp gì sao?"

"Không có, chỉ là muốn về nhà ngủ sớm một chút."

"……".

Sau khi đoạn đối thoại này chấm dứt, cảnh sát Vương ở đầu kia khụ khụ.

Thiệu Tư vì thế mà phân tâm đi lưu ý xem hắn định nói gì, liền nghe thấy Vương đội vững vàng bình tĩnh nói: Lục Gia Huy đang đi về phía các cậu, ở hướng ba giờ.

Vương đội nói xong, không tới một phút đồng hồ, mặt Lục Gia Huy quả nhiên xuất hiện trong phạm vi tầm mắt.

Thiệu Tư không tiếng động nhìn quanh bốn phía một chút, lướt qua một gương mặt xa lạ trong sân trường, cảm thấy hôm nay mỗi quần chúng trong đoàn phim đều không phải người thường.

Lý Quang Tông cũng bị trận thế này hù tới mức có chút mềm nhũn, nói cũng không nói nhiều, cũng không hề tìm Thiệu Tư ba hoa.

Lúc đi WC gặp được Lục Gia Huy, hắn ta cũng chả dám móc em trai nhỏ nhà mình ra tận tình đi tiểu.

"Tiểu Tông," Lục Gia Huy tiểu xong cười cười với hắn ta, vẩy vẩy thứ kia, xách quần lên, rửa tay xong, lúc đi ngang qua liền nói, "Hôm nay có phải tâm trạng cậu không tốt lắm hay không?"

Lý Quang Tông thấy nụ cười của hắn, cơn tiểu cũng trôi mất ba phần.

Còn may tâm tư hắn ta linh hoạt, năng lực ứng biến của người đại diện cũng đủ tư cách: "Xem anh nói kìa, hai ngày này tôi bị nóng, trong miệng mọc cái đẹn, còn có hơi loét, khó chịu…… làm nghề như chúng ta, thật sự là cái gì cũng phải nhọc lòng thay nghệ nhân, sầu chết tôi."

Sau đó Thiệu Tư nghe hắn ta oán giận chuyện này, điểm chú ý chỉ ở trên một việc: Con trai, vậy cuối cùng con tè ra quần hả?

……

Cảnh quay buổi sáng rất nhanh liền qua đi.

Lúc Cố Duyên Chu tới, tất cả mọi người đều đang ăn cơm trưa.

Mà Thiệu Tư và Lý Quang Tông đang giành một khối thịt ba chỉ, hai đôi đũa không ai nhường ai, tranh đến hô mưa gọi gió.

Lý Quang Tông: "Cậu phải khống chế hình thể, không thể ăn nhiều, duy trì dáng người của cậu."

Thiệu Tư: "Đánh rắm, ba ba đây căn bản ăn không mập."

Có điều khi Lý Quang Tông nhìn thấy Cố nam thần của hắn ta liền thất thần giữa đường, tay không khống chế được buông lỏng.

Thiệu Tư lập tức giành thịt vào trong bát mình.

Cố Duyên Chu hôm nay vẫn là một thân đen, áo khoác rất dài, khiến cả người anh thoạt nhìn ổn trọng lại đĩnh đạc.

Tóc hơi ngắn, vô cùng đơn giản.

Ôn nhuận lễ phép, đây đại khái là ấn tượng đầu tiên nổi lên trong lòng mỗi một người từng tiếp xúc với Cố Duyên Chu.

—— đương nhiên ngoại trừ Thiệu Tư.

Đạo diễn vốn dĩ cho rằng vị đại minh tinh từng cự tuyệt hắn vô số lần sẽ là người rất khó ở chung, không ngờ vừa gặp mặt, Cố Duyên Chu liền bắt tay với hắn.

"Thật sự xin lỗi, lúc trước không có thời gian trống." Cố Duyên Chu nắm lấy ba giây, buông tay ra nói, "Chỉ có thể rút ra một thời gian làm khách mời, hy vọng Hoàng đạo đừng để ý."

"Không ngại không ngại," đạo diễn vui vẻ ra mặt, liên tục xua tay, "Không biết cậu tới sớm như vậy, chúng tôi còn đang ăn cơm…… chờ lát, tôi bảo bọn họ ăn nhanh."

Cố Duyên Chu nói: "Ăn từ từ, không cần sốt ruột. Buổi chiều tôi cũng không có chuyện gì khác, lại đây làm quen kịch bản sớm một chút."

Anh nói tới đây, dừng một chút, nhìn về phía bóng người nào đó cực kỳ bắt mắt cách đấy không xa, sau đó mới nói ra nửa câu sau: "Thuận tiện, đối diễn với đàn em Thiệu một chút."

"Các cậu, các cậu quen biết à?" Đạo diễn nhìn nhìn người trước mắt, lại nhìn nhìn Thiệu Tư còn đang ăn cơm, cảm thán nói, "Hóa ra là người quen."

Cố Duyên Chu khách sáo cười cười nói: "Không tính là quen thuộc."

Thiệu Tư mới vừa ăn cơm xong, liền thấy Cố Duyên Chu cầm kịch bản đi về phía hắn.

"Nghe nói anh muốn đối diễn với tôi?" Thiệu Tư nốc hai ngụm nước, đóng nắp bình lại, ngón tay móc lấy cái chai, ngẩng đầu nhìn anh ta, nhịn nhịn, vẫn không nhịn nổi mà nói ra lời trong lòng, "… Với cái bộ phim liệt não này hả?"

Hết chương 15

16. Chương 16

Cố Duyên Chu ngồi ở bên cạnh hắn, giơ tay cởi bỏ nút áo khoác, sau đó lật lật kịch bản, mặt mày chứa vài phần nghiêm túc và tìm tòi nghiên cứu: "Tiểu Tư, tôi chỉ là muốn nói chuyện đàng hoàng với cậu."

Anh nói xong, Thiệu Tư mới phản ứng lại, hiện tại 'kịch bản' chân chính của bọn họ là dựa theo sách lược cảnh sát đưa ra.

Ngày đó ở phòng nghỉ, cảnh sát Vương kỹ càng tỉ mỉ nói qua nhiệm vụ lần này, kỳ thật cũng không phức tạp, nhưng nói đơn giản cũng tuyệt đối không tính là đơn giản.

Lúc Dương Nhân Nhân chết chẳng để lại thứ gì, nhưng mà hiện tại cảnh sát muốn bọn họ tạo ra một biểu hiện giả, giả vờ rằng Dương Nhân Nhân đã để lại gì đó.

"Không dối gạt các cậu, sau khi Dương Nhân Nhân xảy ra chuyện, chúng tôi liền nhìn chằm chằm vào, nhưng ở nơi đầu sóng ngọn gió, bọn họ quá yên tĩnh." Ngày đó ở phòng nghỉ, cảnh sát Vương giải thích như vậy, "Áp lực của cảnh sát rất lớn, chúng tôi tìm được chứng cứ phá án muộn một ngày, liền có thêm một đám người bị hại."

Sách lược hành động lần này, bộ phận Cố Duyên Chu và Thiệu Tư tham gia cũng chỉ là một góc núi băng,

cảnh sát còn chuẩn bị ở những mặt khác.

Tựa như một cái lưới thật lớn được con nhện dệt ra.

Giống như một dụng cụ tinh vi, bánh răng bên trong vòng vòng khớp nhau.

Cứ cách chốc lát, Vương đội lại nhắc nhở bọn họ một lần về những công việc cần chú ý, lúc nói chuyện câu chữ rõ ràng: "Đừng quên, thời khắc mấu chốt không thể rớt đài. Nghiêm khắc chấp hành theo sách lược, một bước cũng không thể lệch lạc. Hai người các cậu đem tin tức nhận được từ cảnh sát để lộ ra cho hắn, làm Lục Gia Huy tin tưởng —— hắn có nhược điểm nắm ở trên tay Dương Nhân Nhân."

……

Nói thật chớ, tổ trọng án thật sự là tưởng tượng quá nhiều.

Rất có tiềm chất làm biên kịch.

Trở lại chuyện chính, hiện tại giả thiết nhân vật của Thiệu Tư là kẻ si tình yêu thầm ảnh hậu cầu mà không được, hơn nữa quan hệ rất căng với Cố Duyên Chu.

Tổng kết mà nói chính là một mối tình tay ba.

Kỳ thật cái này rất giống tình hình hiện tại của bọn họ, chung quy thì ở trong mắt cảnh sát, Thiệu Tư xác thật là thích Dương Nhân Nhân, mà Dương Nhân Nhân lại là đối tượng tai tiếng của Cố Duyên Chu, trước khi chết còn có một cú điện thoại thần bí.

Cho nên cảnh sát hoàn toàn là dựa theo 'nguyên tác' tiến hành cải biên.

Khoảnh khắc cái bình nước trong tay Thiệu Tư 'rầm' một tiếng mạnh mẽ quăng ra ngoài, khiến tất cả mọi người sợ không hề nhẹ.

Mọi người chỉ thấy hắn đứng lên từ vị trí nghỉ ngơi, không nói chuyện, chỉ nhìn Cố Duyên Chu, biểu tình có hơi lạnh, còn có một loại cảm xúc đè nén thật sâu.

Thiệu Tư nói: "Tôi với anh không có gì để nói."

Hai người lại giằng co trong chốc lát, Cố Duyên Chu buông kịch bản, đứng dậy đi mất.

Lúc này, Lý Quang Tông hoàn toàn dựa theo cảnh sát an bài, ngồi ở bên cạnh phó đạo diễn hút thuốc,

cùng nhau hút còn có Lục Gia Huy.

Điếu thuốc kẹp ở đầu ngón tay phó đạo diễn run lên, khói bụi rung rung rớt xuống dưới: "Bọn họ đây là……?"

Lý Quang Tông hồi tưởng lời cảnh sát Vương nói, muốn hắn biểu lộ mơ mơ hồ hồ.

Hắn cân nhắc cái chữ 'mơ hồ' đó một chút, cuối cùng lựa chọn ý vị không rõ mà nói hai chữ: "…… Ha hả."

Phó đạo diễn: "……"

Lục Gia Huy nghiện thuốc lá rất nặng, hắn ta hút mấy hơi thuốc thật sâu, sau đó chậm rãi phun ra, mới nói: "Thật không nhìn ra, Thiệu Tư nhà các cậu còn kết thù với Cố ảnh đế."

Lúc này Lý Quang Tông đắn đo chữ 'mơ hồ' thuần thục hơn chút, thản nhiên nói: "Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết, không phải như các anh tưởng đâu."

Hai mươi phút sau, nhân viên đoàn phim chuẩn bị xong, tiến vào suất diễn do Cố Duyên Chu làm khách mời.

Kỳ thật chỉ là một nhân vật qua đường, xuất hiện không quá ba phút.

Lúc Thiệu Tư và Cố Duyên Chu diễn phối hợp, rất chuyên nghiệp, không hề đưa cảm xúc cá nhân vào công việc.

Cảnh này nhân số vây xem đông đảo.

Ngoại trừ nhân viên công tác, quần chúng cũng như ong vỡ tổ mà chen qua xem, hơn nữa không ngừng khe khẽ nói nhỏ: "Cố ảnh đế…… thật đẹp trai, người thật còn đẹp trai hơn cả trên TV. Lần đầu tiên hy vọng NG thêm vài lần, là tôi có thể nhìn hắn thêm vài lần."

Nhưng mà quay phim rất thuận lợi.

Vai Cố Duyên Chu làm khách mời chính là một thầy giáo tiếng Anh lớp bên cạnh, anh nhìn thấy Thiệu Tư ăn hiếp Liễu Kỳ, liền ra mặt ngăn cản.

Thiệu Tư nhập diễn rất nhanh, từ tích tắc camera nhắm ngay hắn, hắn liền nghiêm túc, khóe miệng treo lên một nụ cười ác liệt lại trào phúng, hướng tới gần Liễu Kỳ, tận tới khi ép cô đến góc tường: "Bổn thiếu gia ghét nhất loại con gái giống cô, tự cho là mình có bao nhiêu thiện lương, cô cho rằng toàn thế giới chỉ mình cô từ trong bùn mà không tanh mùi bùn hả? Giả vờ cho ai xem chứ. Cho rằng như vậy là có thể

quyến rũ được tôi hả, nói cho cô biết, hoa sen trắng tôi từng gặp, còn nhiều hơn cơm cô ăn đó."

Liễu Kỳ run bần bật, đôi mắt trừng bự bự, không khỏi lắc đầu: "Không, tôi không có……"

Đạo diễn cầm cái loa, tâm tình sung sướng: "Rất tốt, rất tốt, hôm nay Kỳ Kỳ tiến bộ rất lớn. Camera, chuẩn bị chuyển vị trí, chuyển sang bên phía Cố ảnh đế đi."

Cố Duyên Chu canh chuẩn thời gian từ đầu kia hành lang yểu điệu đi tới.

Trong tay anh cầm quyển tài liệu dạy tiếng Anh, trên mũi còn mang kính mắt.

Gọng vàng, loại hình rõ ràng là rất văn nhã, mang ở trên mặt anh lại không có vẻ yếu đuối.

"Các cô cậu đang làm gì?"

Cốt truyện phía sau liền có hơi não tàn, không biết biên kịch lý giải hai chữ lãng mạn rốt cuộc có sai lầm gì, nam chính dắt tay Hoàng Tiểu Thảo quay đầu chạy, lúc chạy còn thay Hoàng Tiểu Thảo chặn mặt cô lại miễn cho bị giáo viên lớp bên cạnh nhận ra.

Nam chính vừa lạnh nhạt vừa mang theo vài phần thâm tình nói: "Cô gái, tôi không phải đang giúp cô, tôi chỉ không muốn để cho người khác hiểu lầm giữa tôi và cô có quan hệ gì mà thôi."

Quạt máy thổi bay váy áo Hoàng Tiểu Thảo, bọn họ từ trên hành lang chạy miết đến rừng cây nhỏ.

Sau khi đạo diễn kêu 'cắt', Liễu Kỳ còn chặt chẽ nắm tay Thiệu Tư không buông ra, cô cười thở dốc, hiển nhiên có cùng chỉ số thông minh với biên kịch: "Thật lãng mạn, giống như về tới những năm tháng thanh xuân vậy."

Thiệu Tư: "……" Thiểu năng hả chời.

Lúc này, cảnh sát Vương lại hạ một mệnh lệnh: "Duyên Chu cậu xong liền đến phòng trang điểm chờ, khoảng một giờ sau, Lục Gia Huy sẽ về phòng trang điểm lấy đồ giùm Liễu Kỳ…… Thiệu Tư một lát nữa cậu cũng tìm thời cơ qua đó."

Cảnh sát Vương nói xong, ánh mắt Thiệu Tư và Cố Duyên Chu giao nhau trên không trung một giây đồng hồ.

Sau đó Thiệu Tư cúi đầu xuống, nhìn tay Liễu Kỳ còn nắm chặt tay hắn không bỏ, nhắc nhở: "Em có thể buông tay không?"

Liễu Kỳ đỏ mặt, vội vàng buông ra.

Qua nhiều ngày như vậy, Thiệu Tư chú ý rằng Liễu Kỳ này kỳ thật rất đơn thuần, từ ngày cô mới vừa khởi động máy, không chút nào che giấu đắc ý là có thể nhìn ra, không có tâm cơ gì.

Nhưng lúc sau liên tiếp bị NG đả kích, làm cô dần dần nhận ra khuyết điểm của mình, phần đắc ý và tự mãn kia liền tiêu tán.

Có khả năng đây cũng là tiêu chuẩn chọn người của Lục Gia Huy đi, chung quy thì người đơn thuần tương đối dễ khống chế.

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, chủ động trao đổi số với cô: "Em…… về sau có việc, có thể gọi điện thoại cho tôi."

Những lời này, cùng với lúc Thiệu Tư trả di động cho cô không cẩn thận chạm đến chút da thịt ấm áp, làm rặng mây đỏ trên mặt Liễu Kỳ hơn nửa ngày cũng chưa thể tiêu tan.

Cố Duyên Chu làm khách mời xong, lại ngồi ở bên cạnh chốc lát, mới tỉnh bơ đứng lên, tạm biệt mọi người.

Cách hơn hai mươi phút, Thiệu Tư cũng đứng dậy.

Hai cảnh kế đều là nam thứ và nữ chính phối hợp, không có quan hệ với Thiệu Tư, bởi vậy hiện tại hắn rời phim trường, những người khác đều không phản ứng, chỉ có Lý Quang Tông dong dài một câu đi WC xong trở về sớm một chút.

Hết thảy đều thực thuận lợi.

Thiệu Tư đi về phía phòng trang điểm, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục Gia Huy, nhìn thấy hắn ta đang cúi đầu chơi di động.

"Vương đội, đợi chút nữa các anh có thể dẫn hắn lại đây không?" Thiệu Tư chọn chỗ không có ai, dừng lại hỏi, "Chốc lát tôi còn một tuồng kịch, thời gian nắm không chuẩn, tuồng này liền xong đời."

"Có thể," cảnh sát Vương nói, "Yên tâm đi, dẫn hắn lại đây là việc nhỏ, trọng điểm phải xem các cậu."

Không bao lâu, quả nhiên dưới sự dụ dỗ thật mạnh, Lục Gia Huy đi tới phòng trang điểm, nhìn dáng vẻ là có thứ gì để ở nơi đó.

Bước chân hắn ta thanh thản, vừa xem di động vừa đi đường, miệng còn huýt sáo đứt quãng.

Bắt đầu từ một khắc mơ hồ nghe thấy huýt sáo, hai người Thiệu Tư và Cố Duyên Chu liền tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, một ngồi một đứng.

Thiệu Tư dùng sức xoa đôi mắt ửng đỏ căm tức nhìn Cố Duyên Chu, chân tướng là gấp đỏ mắt.

Toàn bộ thân thể căng ra thẳng tắp, tay hung hăng nắm thành quyền.

Cố Duyên Chu ngồi ở trên ghế sô pha, xem tư thế của Thiệu Tư, có loại cảm giác 'một con mèo hoang lười nhác đột nhiên hóa thân thành sói'.

Lúc Thiệu Tư diễn xuất, thật sự rất có sức giãn.

Cái loại sức giãn này, phát ra vào lúc cả bản nhân hắn cũng không ý thức được.

Tiếng huýt sáo càng ngày càng gần.

Thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng rõ ràng lên.

Vương đội đếm ngược 'ba, hai, một'.

Vào lúc âm cuối chữ 'một ' còn chưa tan hết, Cố Duyên Chu liền mở miệng, lạnh giọng chất vấn: "Thiệu Tư, rốt cuộc cậu muốn làm gì?!"

Tuy anh đang ngồi, khí thế lại một chút cũng không thua Thiệu Tư.

Lúc nói chuyện đôi mắt hơi hơi nheo lại, thoạt nhìn đặc biệt sâu, hơn nữa có chút dấu hiệu không kiên nhẫn.

Tiếng bước chân ở cửa dừng lại, tiếng huýt sáo đột nhiên im bặt.

"Tao muốn làm gì ư? Mày còn có mặt mũi hỏi tao muốn làm gì." Thiệu Tư giận đến bật cười, hắn tiến lên hai bước, túm chặt cổ áo Cố Duyên Chu, "Mày tưởng tao không biết —— mày là hung thủ hại chết Nhân Nhân."

Thiệu Tư tiếp tục nói, chỉ là trong lời nói hiển nhiên đã có chút điên cuồng, còn có chút nói năng lộn xộn, âm điệu chợt cao chợt thấp: "Trước khi chết cô ấy từng điện thoại cho mày, cô ấy điện thoại cho mày…… Là mày hại chết cô ấy, lúc cô ấy nhảy lầu thậm chí cả điện thoại cũng không ngắt! Mày nói gì với cô ấy, mày là hung thủ giết người!"

Cố Duyên Chu giơ tay phủ lên tay hắn, muốn kéo tay hắn xuống: "Cậu nói đạo lý chút đi, tôi biết cậu thích cô ấy, cậu bình tĩnh lại đã."

Thiệu Tư thấp giọng rống ra một câu từ trong cổ họng: "—— tao không bình tĩnh nổi! Cô gái tao yêu nhiều năm như vậy đã chết, tao làm thế nào bình tĩnh!"

Đây là một câu nói nghẹn ngào, lại quyết tuyệt, rõ ràng âm sắc lạnh nhạt như thế, nghe vào tai lại toàn là cố nén thâm tình.

Từ ý nghĩa chân chính mà nói, Cố Duyên Chu còn chưa từng hợp tác với Thiệu Tư.

Anh không khỏi hồi tưởng tới lời Vương đạo nói với anh ngày ấy, đây là một hạt giống tốt.

Thật sự là hạt giống tốt.

Cảm xúc Thiệu Tư phẫn nộ quá độ, cuối cùng trực tiếp cưỡi ở trên người Cố Duyên Chu, đôi tay bóp cổ anh, gắt gao nhìn chằm chằm anh: "…… Mày nói gì với cô ấy, vì sao cô ấy nhảy xuống, mày nói đi, nói!"

Cốt truyện rốt cuộc tiến vào cao trào.

Cố Duyên Chu tùy ý để người bên trên bóp cổ, không phản kháng, giọng trầm thấp nói: "Mặc kệ cậu tin hay không, tôi thật sự cái gì cũng không biết."

"Điện thoại là cô ấy gọi cho tôi, hình như cô ấy nói với tôi gì đó…… nói két sắt có thứ gì đó, nhưng mà gió quá lớn, tôi không có nghe rõ."

"Người đã chết, nhìn về phía trước đi, tiểu Tư, cậu không thể mải đắm chìm trong quá khứ như vậy."

17. Chương 17

Trong lúc nhất thời hai người giằng co không dứt, cổ tay Thiệu Tư bóp Cố Duyên Chu tuy không có dùng nhiều lực, lại không khỏi run lên, mười ngón tay căng chặt gắt gao, gấp thành độ cong sắc bén, gân xanh lồi ra.

Cố Duyên Chu nhìn đôi mắt hắn, lại nói: "Tỉnh táo chút đi, cậu nhìn cậu hiện tại kìa, tựa như người điên vậy."

Những lời này không biết chọc tới chỗ nào của Thiệu Tư, chỉ thấy hắn chậm rãi buông tay ra, bụm mặt,

yên lặng nửa ngày không nói nữa.

Trong căn phòng trang điểm nói lớn không lớn này, không khí đột nhiên nặng nề xuống, làm người ta thở không nổi.

Hơn nửa ngày, Thiệu Tư mới khàn giọng nói: "Đại khái vậy đi, tôi có thể là điên rồi, chỉ có điên thì tôi mới dễ chịu chút."

Khi nói chuyện trên trán hắn có vài sợi tóc rũ xuống, ngũ quan bị bàn tay che khuất, chỉ lộ ra một đoạn cằm.

Cố Duyên Chu nhìn hắn chốc lát, lên tiếng nhắc nhở: "Người đã đi rồi."

"Cô ấy đi rồi," Thiệu Tư một phen đẩy tay anh ra, đắm chìm trong đau khổ của chính mình, "Tôi biết cô ấy đi rồi, Cố Duyên Chu, anh không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi, dù sao tôi chính là không khống chế được chính mình, tôi đau khổ đến độ sắp thở không nổi, tôi ——"

"Tôi nói, Lục Gia Huy đi rồi."

"……"

Nửa câu sau của Thiệu Tư đột nhiên im bặt, sau đó hắn chớp chớp đôi mắt sưng đỏ.

Có xíu xấu hổ.

Lúc này hắn mới muộn màng hiểu được, cái câu 'người đã đi rồi' lúc nãy là có ý gì.

Kỳ thật Vương đội đã sớm lên tiếng nhắc nhở một lần, chỉ là cảm xúc hắn quá kích động không có chú ý nghe.

"Diễn không tồi, rất tập trung," Cố Duyên Chu nói, "Hiện tại có thể bò xuống khỏi người tôi không?"

Thiệu Tư nhìn thoáng qua tư thế hai người lúc này, phát hiện mình đang rất đĩnh đạc hơn nữa còn hết sức kiêu ngạo mà khóa ngồi trên thân người ta, áo khoác trên người Cố Duyên Chu cũng bị hắn túm có hơi nhăn.

Vì thế hắn vội vàng đứng lên lui ra sau, biểu tình trên mặt lại không bởi vậy mà có chút thay đổi nào, cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng, chỉ là lúc nói chuyện giọng còn có hơi khàn: "Đều là cốt truyện yêu cầu, tôi hẳn là không cần xin lỗi anh……"

Lời còn chưa nói xong, dưới chân Thiệu Tư không chú ý, lui lại quá gấp, không cẩn thận giẫm lên một cái ly nhựa hay là gì đó —— mặc kệ đó là cái gì, tám chín phần là vừa rồi lúc hắn ngẫu hứng biểu diễn thuận tay quăng ra.

Thấy hắn đứng không vững, Cố Duyên Chu duỗi tay kéo hắn một phen, miễn cho hắn ngửa ra sau.

Nhưng cái kéo này, bên kéo không khống chế tốt lực độ, bên bị kéo lại không khống chế được quán tính.

Một khắc Thiệu Tư ý thức được mình đã đè Cố Duyên Chu ở dưới thân, liền ngu cả người.

Hơn nữa Cố Duyên Chu ở dưới thân hắn cổ áo mở rộng, nút áo sơ mi rớt mất một cái, lộ ra lồng ngực gầy nhưng rắn chắc bên trong, dáng người cực tốt, ngày thường khẳng định bỏ không ít công phu ở phòng tập thể thao.

……

Nhưng một cơn đau ở mũi triệu hồi lại ý thức hắn, hắn nằm trên người Cố Duyên Chu, ngoại trừ đau thì cái gì cũng không suy nghĩ.

Cố Duyên Chu hẳn là cũng bị đụng đau, chung quy thì anh là đứa lót đế mà. Anh hòa hoãn chốc lát, giơ tay đẩy đẩy đầu Thiệu Tư: "Này, tránh ra."

Thiệu Tư đau đến không có tâm tình nói chuyện, ấp úng hai tiếng, Cố Duyên Chu cũng nghe không rõ hắn đang nói gì.

Sau đó Thiệu Tư rất phối hợp mà lăn sang bên cạnh hai vòng, từ trên người anh lăn xuống, nằm ở bên cạnh che mũi không nhúc nhích.

Cố Duyên Chu chống cánh tay ngồi dậy, nhìn hắn nằm dưới đất mặt nhăn thành một đống, hỏi câu: "Không sao chứ?"

Thiệu Tư: "…… Không sao, may mà mũi tôi không phải đồ giả, bằng không cũng đụng văng rồi."

Lúc này, giọng Vương đội lại vang lên: "Rất tốt, hành động lần này viên mãn hoàn thành. Nhưng Thiệu Tư cậu phải cẩn thận, kế tiếp rất có khả năng Lục Gia Huy sẽ tiếp cận cậu. Hắn là người cẩn thận, tuy rằng dùng loại thủ pháp này có thể mê hoặc hắn, cho hắn tin tức sai lầm dẫn hắn mắc câu, nhưng hắn cũng tuyệt đối không ngốc như vậy, trước khi hắn hành động khẳng định sẽ tiến hành các loại tìm hiểu."

Từ sáng sớm Vương Đội đã dẫn tiểu đội giám sát phân tán trên đường phố gần học viện, tùy ý mai phục ở ven đường báo cáo các loại tin tức về, hạ mệnh lệnh, thao tác tiết tấu cả hành động.

Hắn biết hai người này là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng loại hiệu quả hiện trường này hắn chưa bao giờ đoán trước được.

Quá chân thật, tăng cực lớn xác suất thành công cho hành động kế tiếp của bọn họ.

Thiệu Tư nằm dưới đất, nghe Vương đội nói, cảm thấy đầu cũng có chút đau: "A…… hắn phiền người như vậy hả?"

Sau đó Vương đội lại không yên tâm dặn dò thời khắc mấu chốt không được lòi đuôi linh tinh một lần, Thiệu Tư vào tai trái ra tai phải, nhưng Cố Duyên Chu ở bên cạnh hắn bảo hắn buông tay ra thì hắn nghe rõ.

Vì thế Thiệu Tư buông tay che mũi, Cố Duyên Chu nhìn hai cái, đến tủ lạnh trong góc tìm ra hai túi chườm đá cho hắn.

Cố Duyên Chu ngồi xổm xuống, đưa hắn túi chườm đá: "Tôi còn có việc, đi trước."

Thiệu Tư tiếp nhận: "Cám ơn."

Vương đội có chút thất bại: "Các cậu có nghe tôi nói đàng hoàng không? Vừa rồi nhớ kỹ hết chưa?"

Thiệu Tư đắp túi chườm đá ở trên mũi, đồng thời cũng có lệ nói: "Nghe rồi nghe rồi, nhớ kỹ."

Cố Duyên Chu từ cửa sau học viện "St.Peter's" đi ra ngoài, ba tiếng trước Trần Dương đã ở bên kia chờ anh.

Mà Thiệu Tư lại ngồi trong phòng trang điểm chốc lát, đến khi Lý Quang Tông gửi tin nhắn cho hắn, nói với hắn rằng cảnh kết thúc lập tức bắt đầu, hắn mới đứng dậy trở về.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vương đội, từ lúc hắn trở về, tiến vào tầm mắt Lục Gia Huy, Lục Gia Huy liền không ngừng lén đánh giá hắn.

Cho dù cách xa, tầm mắt kia cũng làm người ta không cách nào bỏ qua.

Lý Quang Tông nghẹn chốc lát, nhịn không được rủa xả: "Ba à, bộ dạng hắn hiện giờ nhìn thật biến thái, tôi có hơi sợ."

Thiệu Tư lén móc ngón tay nói với hắn ta: "Đừng chết nhát, so với việc này, hiện tại có chuyện càng quan trọng hơn bày trước mặt cậu này."

Lý Quang Tông hiếu kỳ nói: “Gì cơ?”

“Giúp tôi nhìn xem, mũi tôi có sưng hay không.”

Tuy rằng Lý Quang Tông cảm thấy không thể hiểu được, nhưng vẫn nghiêm túc cẩn thận quan sát một phen: “Không có, mũi cậu làm sao hả?”

“Không có là tốt,” Thiệu Tư lại cầm di động soi vài cái, xác định không sưng lên, sau đó không chút lưu tình nói, “Được rồi, cậu cứ sợ tiếp đi.”

Lý Quang Tông: “……” Đờ mờ.

Mười phút sau, Lục Gia Huy đi về phía bọn họ.

Hắn ta rất thông minh, không chỉ đi một mình tới, còn mang theo Liễu Kỳ.

Liễu Kỳ cầm kịch bản cười với Thiệu Tư, đi còn nhanh hơn cả Lục Gia Huy: “Anh Thiệu, có thời gian đối diễn không? Muốn theo anh học tập một chút.”

Lục Gia Huy dọn cái ghế dựa ngồi ở bên cạnh, phụ họa nói: “Kỳ Kỳ cũng hiếu học, mong rằng cậu có thể chỉ điểm giúp.”

Nói nghe không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt Lục Gia Huy……

Từ trước đến nay Thiệu Tư luôn rất mẫn cảm với mấy thứ như ánh mắt.

Trong cặp mắt kia cất giấu dục vọng nhìn trộm rất sâu.

[…… Gian trá.] Hệ thống nhảy ra, [cậu đỡ nổi không ba Thiệu?]

Đầu Thiệu Tư có hơi đau: [Cái xưng hô ba Thiệu này từ đâu ra, sao mày cũng biến thành con trai tao rồi.]

[Hiện giờ trên Weibo, fan của cậu đều kêu cậu như vậy.]

À.

Weibo, đã một đoạn thời gian hắn không dạo rồi.

Nếu Lục Gia Huy thật sự xáp lại đây, cảnh diễn của Thiệu Tư liền phải tiếp tục diễn.

Một tên đàn ông giữa trưa còn ở phòng trang điểm sụp đổ phát cuồng vì cô gái mình yêu mến, hiện tại nên là biểu hiện gì?

Lần này Thiệu Tư đối diễn với Liễu Kỳ, cũng không quá giống trước đây.

Độ bao dung của hắn đối với kỹ thuật diễn của Liễu Kỳ thấp đi, lúc chỉ ra một ít sai lầm cũng dùng từ hơi nặng, có thể nói là không hề giữ mặt mũi cho con gái nhà người ta.

"Nếu đã đóng phim, cơ bản nhất chính là học thuộc lòng lời thoại, cả lời thoại cô cũng nhớ không nổi, còn nói cái gì?" Thiệu Tư nói xong một câu cuối cùng, khiến Liễu Kỳ sửng sửng sốt sốt.

Mọi người im lặng chốc lát, Thiệu Tư đột nhiên đứng lên, hỏi Lý Quang Tông có thuốc lá hay không.

Hắn xin Lý Quang Tông hộp thuốc còn có bật lửa, sau đó quay đầu nói: "Xin lỗi, hôm nay cảm xúc tôi có chút không tốt, để tôi một mình yên tĩnh chút."

Nói xong liền vội vàng rời đi.

Thiệu Tư đi đến khu hút thuốc, tay run rẩy móc điếu thuốc ra từ trong hộp, động tác thành thạo châm lên —— đây là tuyệt kỹ luyện được lúc quay «Ẩn núp», tư thế hút thuốc, động tác châm thuốc, hắn đều cố ý học qua.

Hắn híp mắt, phun ra một ngụm khói, xuyên thấu qua sương khói, từ xa xa nhìn thấy biểu tình của Lục Gia Huy, liền biết lần này xem như thành công.

Mặc cho lòng dạ hắn ta có sâu thế nào nữa, cũng sẽ không ngờ rằng mấy người đồng nghiệp cùng nhau cho hắn ta ăn hành.

Hơn nữa chuyện Thiệu Tư thích Dương Nhân Nhân, cũng không phải không có dấu vết để tìm.

Lúc trước Thiệu Tư nhận thù lao thấp làm khách mời Thiếu phụ về thôn, ở trong đoàn phim có thái độ không bình thường với Dương Nhân Nhân.

Lục Gia Huy từng suy đoán có phải hắn muốn cua Dương Nhân Nhân hay không, không ngờ lại là người si tình.

Hôm nay Thiệu Tư vẫn về sớm, hơn nữa về còn sớm hơn cả trước đây.

Lúc ngồi trên xe bảo mẫu, Lý Quang Tông thở một hơi dài: "…… Sống lại rồi, hôm nay khẩn trương chết tôi."

Cảnh sát xa lạ buổi sáng còn ở trên xe, hiện tại biểu tình hắn hiển nhiên cũng thả lỏng hơn buổi sáng một chút, mang theo vài phần ý cười: "Gỡ máy liên lạc xuống đi, thật sự vô cùng cảm ơn các cậu có thể phối hợp trợ giúp chúng tôi, sinh ra tác dụng rất lớn với việc phá án."

Lý Quang Tông cũng cười ha hả: "Đây là nghĩa vụ mà công dân chúng tôi phải làm, không cần phải khách khí, hy vọng các anh sớm ngày phá án, đúng không tiểu Tư?"

"Ừm," lần đầu tiên Thiệu Tư không ghét bỏ Lý Quang Tông khách sáo, "Hy vọng có thể sớm ngày phá án."

Về đến nhà, Thiệu Tư tắm rửa, lúc ra khỏi phòng tắm tóc còn nhỏ nước, hắn cũng không vội lau, tùy ý giọt nước chảy thành từng hàng từng hàng theo cổ vào trong quần áo.

Sau đó hắn cầm lon bia từ trong tủ lạnh, nửa nằm ở trên sofa, chút có chút không mà uống.

Trên TV phát gameshow nhàm chán, Thiệu Tư xem xem liền có chút mệt nhọc.

Lúc này, di động trên bàn rung hai cái.

Thiệu Tư chống đầu, nửa khép mắt túm điện thoại tới.

[Cố Duyên Chu]: nhìn thấy liền gọi lại cho tôi.

18. Chương 18

Một tay Thiệu Tư bắt lấy di động, nhìn chằm chằm hàng chữ trên màn hình nửa ngày.

Hắn gập chân, để chân trần đạp lên mặt đất, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn mở số điện thoại Cố Duyên Chu ra gọi qua.

"Tút…… tút…… tút……"

Tút đại khái hai mươi giây, rốt cuộc Thiệu Tư nhịn không được nhăn mi, ngón tay vô thức gõ trên lon bia.

Làm cái gì vậy, bảo người ta gọi cho anh ta rồi lại không nhận điện thoại.

Ngay tích tắc tất cả kiên nhẫn của Thiệu Tư đã dùng hết, tính toán cúp điện thoại, cuối cùng điện thoại cũng thông.

Giọt nước theo cổ chảy xuống, lúc chảy lướt qua ngực, rốt cuộc Thiệu Tư run run một chút, cảm thấy có hơi lạnh, vì thế hắn vừa nói chuyện vừa cúi người lấy khăn lông từ bên cạnh lại: "A lô."

"A lô?"

Bọn họ gần như là cùng thời gian lên tiếng, cơ mà một là câu trần thuật, một là câu nghi vấn.

"……"

Thiệu Tư xoa tóc, nhắc nhở: "Đàn anh Cố, anh bảo tôi gọi điện thoại cho anh."

Lúc này Cố Duyên Chu đang đứng ở cửa phòng KTV.

Hành lang này trang hoàng cực kỳ xa hoa, đèn tường vàng cam kiểu Tây Âu phục cổ, thảm Ba Tư, chất liệu mềm mại, hoa văn xinh đẹp.

Ngay lúc Thiệu Tư nói chuyện, Cố Duyên Chu đi về phía trước thêm hai bước, có điều bước đi không quá ổn. Cuối cùng anh vẫn dừng lại, dựa ở vách tường bên cạnh, cố sức suy tư một phen: "…… À, đúng là có chuyện này."

Đó là tin nhắn mấy tiếng trước anh gửi, có thể là tín hiệu trong phòng không tốt, đi ra khỏi phòng mới gửi đi thành công.

Cố Duyên Chu lấy ra một hộp thuốc từ túi áo khoác, một tay rút ra một điếu, kẹp ở đầu ngón tay, cũng không có vội vã châm lên, ánh mắt sâu thẳm mỏi mệt, nói: "«Mặt nạ» của Âu đạo, còn có một nhân vật chưa định, cuối tuần thử vai."

Lời này nói tuy đơn giản, cũng không có chỉ rõ cái gì. Nhưng Thiệu Tư nghe xong, tay lau tóc lại đột nhiên dừng lại: "Ý của anh là……"

"Tôi không có ý gì," giọng điệu Cố Duyên Chu bình tĩnh, "Cũng không có cửa sau cho cậu đi, không cần cảm ơn tôi."

"……"

Thiệu Tư cũng không thèm để ý, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn rõ ràng. Loại đạo diễn lớn giống vầy, tuyển diễn viên đều rất nghiêm khắc.

Chẳng hạn như Vương đạo, Vương đạo luôn thích casting. Trong biển người mênh mông chọn một người thích hợp, bất luận có xuất thân chính quy hay không, bất luận bộ dạng chiều cao, chỉ cần cảm giác đúng rồi thì mặc kệ ai cũng được.

Trong giới thường xuyên có người nói giỡn với Vương đạo, nói ông chọn nhân vật cứ như chọn vợ vậy.

Vương đạo không chút để ý, thổi thổi râu: cũng không phải, chỉ là đang tìm kiếm cảm giác rung động. Một nhân vật, chỉ dựa vào diễn xuất là không thể được, quan trọng nhất vẫn là phù hợp, linh hồn phù hợp.

"Không cần cảm ơn, vậy tôi đây liền không khách khí," Thiệu Tư một phen ném khăn lông, từ trên sô pha ngồi dậy, thẳng đến chủ đề, "Nhân vật nào?"

Lúc này Cố Duyên Chu hồi lâu không trả lời.

Mới đầu Thiệu Tư cho rằng Cố Duyên Chu cúp điện thoại của hắn, nhưng cầm lấy di động nhìn thì thấy còn đang trò chuyện. Hắn khụ hai tiếng, cân nhắc có phải tín hiệu không tốt hay không:

"Đàn anh Cố?"

"…… Anh Chu?"

Thiệu Tư cầm di động lặp đi lặp lại xem xét, cảm thấy chất lượng ái phi Xplus của mình vượt qua thử thách, hẳn là không có vấn đề mới đúng.

Sau đó hắn lại đánh bạo gọi tên đầy đủ: "Cố Duyên Chu?"

……

Vừa rồi Cố Duyên Chu choáng váng một trận, chống tường hòa hoãn hơn nửa ngày, hoàn hồn liền nghe ba chữ như thế.

Đọc nhấn từng chữ rõ ràng, âm sắc thanh lãnh, nhưng âm điệu lại mang chút lười nhác theo thói quen.

"Ừm, tôi đây." Cố Duyên Chu giơ tay xoa mũi, phun ra một hơi, bị âm thanh này kích thích đến tỉnh táo vài phần, "Xin lỗi, vừa rồi không nghe thấy."

Giọng điệu anh không quá thích hợp, từ lúc nãy Thiệu Tư đã mơ hồ có một ít cảm giác này.

"Có phải anh không thoải mái hay không?"

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, bê ra một câu vạn năng nhưng lại là vô dụng nhất: "…… Uống nhiều nước ấm."

"Cám ơn. Nhân vật là nam thứ, Âu đạo vốn dĩ chọn một người, có điều lúc thi vòng hai……"

Giọng Cố Duyên Chu đột nhiên im bặt.

Một giọng nói khác Thiệu Tư cũng rất là quen thuộc vang lên, từ xa tới gần: "Ha hả, Duyên Chu, tìm cậu đã nửa ngày, sao lại ở cửa? Đi vào chơi đi, tất cả mọi người đều chờ cậu đó."

Tiếp theo trong điện thoại truyền đến một trận tạp âm sột sột soạt soạt, hình như là Cố Duyên Chu vội vàng giấu điện thoại ở nơi nào đó.

"Tôi ra hít thở không khí, uống hơi nhiều…… một lát liền đi vào, mọi người tiếp tục chơi đi."

"Được —— tôi chờ cậu đó, tôi còn có mấy bình rượu, đã nói một hơi cạn mà."

Thiệu Tư nghe đoạn đối thoại này, trái tim chìm xuống, chờ tiếng bước chân của Lục Gia Huy xa dần, mới nói: "Anh và Lục Gia Huy ở bên nhau làm gì? Vương đội nói, không thể tự mình hành động, anh còn bảo tôi đừng xằng bậy, anh……"

"Tôi không sao," Cố Duyên Chu cắt lời hắn, cũng dặn dò, "Nếu một lúc sau, tôi không có liên hệ với cậu, cậu liền đi tìm Vương đội. Nói với hắn thổ hoàng đế Long Nham, hắn sẽ rõ."

"Cái gì mà cẩu hoàng đế, anh ở đâu?"

"KTV Long Duyệt quốc tế, phòng 039."

Thiệu Tư đã thật lâu không lái xe, lấy bằng lái vẫn là chuyện thời đại học, sau khi debut thành danh, cơ hội tự mình lái xe ra cửa cũng không nhiều lắm, mua xe phần lớn đều ném dưới garage ngầm để chúng nó tự mọc nấm.

Trước khi Thiệu Tư ra cửa, thông báo Vương đội một tiếng, Vương đội cắn răng mắng câu 'nhãi ranh, toàn làm bậy'.

Còn chưa mắng xong, Vương đội liền nghe được bên phía Thiệu Tư có chút tiếng động, tức khắc yết hầu căng thẳng, vội vàng hỏi: "Cậu lại ở đâu?"

Thiệu Tư kéo cửa sổ xe xuống, giẫm chân ga, tùy ý gió thổi qua đầu tóc nửa ướt của hắn.

Một tay hắn nắm vô lăng, một tay khác dùng tư thế nhận điện thoại chống ở cửa sổ xe bên cạnh: "…… Nhà tôi cách đó rất gần, tôi đi nhìn một cái."

Vương đội còn chưa kịp mắng 'hai thằng nhãi ranh', Thiệu Tư đã cúp điện thoại.

Gần nửa đêm, cục cảnh sát vốn dĩ rất yên tĩnh, mấy cảnh sát trực đêm khác nhìn thấy sắc mặt Vương đội cực kém, không khỏi hỏi: "Làm sao vậy Vương đội? Xảy ra chuyện gì?"

Vương đội cất di động, nhận mệnh nâng nâng tay: "Thôi thôi, tới hai người, cùng tôi đến Long Duyệt."

Lúc Thiệu Tư đến rất vừa vặn, đoàn người bọn họ kề vai sát cánh từ đại sảnh lầu một đi ra, đứng ở cửa nói chuyện.

Cố Duyên Chu đứng giữa nhóm người này, cũng không có vẻ đột ngột.

Hoặc là nói, đêm nay Cố Duyên Chu không quá giống ngày thường.

Vị trí xe Thiệu Tư dừng có hơi lệch, nhưng cũng không gây trở ngại hắn đánh giá bên kia.

Chỉ thấy Cố Duyên Chu mặc một cái áo sơ mi đen, cổ áo còn tương đối hỗn độn. Áo khoác cầm ở trên tay, cổ tay áo sơ mi gấp lên trên hai nấc, lộ ra một đoạn cổ tay.

Còn ngũ quan, quá xa, sắc trời lại tối, cho dù Thiệu Tư híp mắt cũng nhìn không rõ lắm.

…… Cho dù nhìn không thấy mặt, người này ở trong đám người cũng vẫn bắt mắt như vậy.

Thiệu Tư lại nghĩ, có khả năng là bởi vì không thấy mặt, nên khuôn mặt xác thật nhìn cũng chẳng ra sao cả.

Ba Thiệu lúc này, chứng mù mắt còn chưa có chữa khỏi.

Thiệu Tư ngồi ở trong xe đợi rồi lại chờ, qua khoảng mười mấy phút, rốt cuộc bọn họ cũng ở trong gió lạnh tán gẫu xong, từng người nghiêng ngả lảo đảo bước chân phù phiếm đi ra ngoài.

Cố Duyên Chu đứng ở cửa, chờ từng chiếc xe đều lái đi rồi, lúc này mới rời khỏi cửa, đi ra bên ngoài.

Thiệu Tư khởi động xe một lần nữa, chậm rãi lái theo sau.

Cách gần hơn, Thiệu Tư mới chú ý, hôm nay tóc Cố Duyên Chu có hơi hai mái, đương nhiên cũng có thể là bị gió thổi.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Cố Duyên Chu chuyên chọn vài chỗ đen thui mà đi. Thiệu Tư theo một lát, mất kiên nhẫn, hắn dứt khoát ấn ấn kèn, còn mở đèn pha.

Sau đó hắn kéo cửa sổ xe xuống, dò đầu ra, cái đầu kia bởi vì không lâu trước mới vừa gội quá mức, tóc đặc biệt mượt mà: "Hi, soái ca, đi đâu đó, chở anh đoạn đường nhé?"

Cố Duyên Chu hứng ánh đèn mặt không đổi sắc, không biết là uống ngốc hay là cả ngày đối diện với đèn tụ quang gì đó, đã luyện ra một thân bản lĩnh.

"…… Thiệu Tư?"

Thiệu Tư vừa định bảo hắn lên xe, không ngờ phía sau có chiếc xe ấn kèn với bọn họ.

Vương đội dắt hai cảnh sát xuống xe, bọn họ đều mặc quần áo thường, nhìn cũng không bắt mắt. Nếu không phải nửa giờ trước Thiệu Tư từng gọi điện thoại cho họ, còn có chút ấn tượng, bằng không có lẽ hắn còn phải híp mắt đánh giá trong chốc lát.

"Năng nổ quá rồi, nhiệm vụ mà các cậu nên phối hợp cảnh sát hoàn thành thì đều đã hoàn thành, không có mệnh lệnh không cho phép xen vào nữa, nghe thấy không?" Vương đội chỉ chỉ Cố Duyên Chu, lại chỉ chỉ Thiệu Tư, "Tự mình hành động, không ai dám cam đoan an toàn nhân thân của các cậu cả."

Thiệu Tư mở cửa xe, tự nhiên hào phóng đi xuống xe, thuận miệng ứng phó: "À, biết rồi."

Vương đội lại quay đầu hỏi một vị khác: "Cậu thì sao? Có thể cam đoan hay không?"

Thiệu Tư phụ họa nói: "Cố Duyên Chu, hỏi anh kìa."

"Cậu đừng xen mồm lung tung," Vương đội đi lên trước hai bước, phát hiện trạng thái Cố Duyên Chu lúc này rõ ràng không đúng, ngực nhảy dựng, "…… Bọn họ cho cậu uống thứ gì?"

Cố Duyên Chu không đáp lời, đôi mắt nhắm lại, không hề dự liệu đổ ập về phía trước.

Lúc nhóm Vương đội khiêng Cố Duyên Chu nhét vào xe Thiệu Tư, hắn cự tuyệt.

"……Nhét xe tôi làm gì, tôi lại không biết nhà hắn ở đâu, chẳng lẽ ở nhà tôi?" Thiệu Tư đứng ở bên cạnh cửa xe, có chút không quá tình nguyện, "Các anh có số điện thoại của người đại diện hắn không? Gọi điện thoại cho người đại diện của hắn."

Hắn tình nguyện lái xe lại đây nhìn anh ta, hoàn toàn là xuất phát từ nhiệm vụ cộng thêm đã lâu lắm chưa chạm vào xe có hơi ngứa tay, muốn đi ra hóng gió.

Vương đội nghe người này một thân mùi rượu, nói: "Hẳn chỉ là uống say…… chung quy không thể dẫn hắn về cục cảnh sát, papparazzi trong giới các cậu quá lợi hại, nguy hiểm rất lớn."

Vương đội lại dặn dò vài tiếng, rằng nếu người tỉnh lập tức gọi điện thoại cho bọn họ, sau đó liền đi mất.

Để lại một mình Thiệu Tư ở trên xe, cân nhắc phải làm sao.

Lúc Lý Quang Tông nhận được điện thoại, đang ngủ mê, mơ mơ màng màng nghe có người hỏi hắn ta: "Cậu có số điện thoại Trần Dương không?"

Lý Quang Tông chép chép miệng, đầu óc không theo kịp, theo bản năng thuận miệng có lệ: "Ngại quá, bạn gọi lộn số rồi."

Nhưng mà câu tiếp theo của đối phương liền đuổi hết sâu ngủ của hắn ta đi:

"Gọi lộn cái rắm, mi tỉnh dậy cho ba."

19. Chương 19

Lý Quang Tông lập tức từ trên giường ngồi dậy, hắn ta nhìn thoáng qua màn hình di động, xác định là ông ba Thiệu nhà hắn ta không sai.

Hắn ta gãi gãi đầu, trầm tư suy nghĩ: "Mấy giờ mà cậu lại không ngủ được vậy, Trần Dương? Trần Dương đúng không…… để tôi nghĩ đã, nhưng cậu tìm hắn làm gì?"

Thiệu Tư cũng không biết nói như thế nào, lười giải thích. Hắn dựa vào bên cạnh cửa xe, nhìn cái người kia.

Cố Duyên Chu gấp chân dài, nằm rất không tự nhiên ở ghế sau.

Gió dần dần lớn, Thiệu Tư ngồi vào trong xe, lúc đóng cửa xe thuận miệng đáp lời: "Hắn có một thứ để quên ở chỗ tôi."

"……"

Lý Quang Tông không quá rõ ràng: “Hai người giấu tôi thông đồng từ hồi nào?”

“Cái gì kêu thông đồng?” Thiệu Tư nói, “Tôi là ba cậu hay cậu là ba tôi? Sau khi tìm được gửi tôi, cứ như vậy đi, ngoan nha ngủ ngon.”

Lý Quang Tông thình lình lại bị mắng, đánh một cây búa xong còn đút một ngụm đường.

Thiệu Tư nói xong liền cúp điện thoại, chỉ còn lại Lý Quang Tông ngồi ở trên giường, nghĩ trăm lần cũng không ra mà bắt đầu lật danh bạ.

Lúc Thiệu Tư gọi cho Trần Dương, bên Trần Dương rộn ràng nhốn nháo đặc biệt ồn, có điều sau khi hắn ta nhận điện thoại liền cố ý đi ra ngoài, tránh đi những âm thanh đó, tiếng nói chuyện cũng càng rõ ràng: “…… Xin chào, xin hỏi là ai vậy?”

“Chào anh Trần, tôi là Thiệu Tư, quấy rầy. Là thế này, đàn anh Cố uống say không còn biết gì, hiện tại ở trên xe tôi, anh có thời gian lại đây đón một chút hay không? Xe tôi ngừng ngay cửa KTV Long Duyệt.”

Trong nhà Trần Dương xảy ra chút chuyện, bảy cô tám dì chen trong một căn nhà nhỏ cãi nhau.

Buổi chiều sau khi hắn ta đưa Cố Duyên Chu về nhà liền chạy qua, ai ngờ vừa quay đầu, bên này lại xảy ra chuyện.

“Hả…… sao lại thế này?” Trần Dương đi ra ngoài, “Hắn uống rượu với ai? Còn uống đến say không biết gì?”

Cái này căn bản không giống tác phong của Cố Duyên Chu, bất luận là tự chủ hay là năng lực khống chế sự việc, anh đều rất đúng mực. Thậm chí có đôi khi Trần Dương cũng cảm thấy, Cố Duyên Chu căn bản không cần người đại diện, một mình mình là có thể giải quyết tốt tất cả mọi việc.

Thiệu Tư dăm ba câu trả lời: “Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, anh đón hắn rồi tự hỏi hắn đi.”

“……”

Bên Trần Dương yên tĩnh chốc lát, sau đó Thiệu Tư rành mạch mà nghe thấy một người phụ nữ khẩu âm quê cha đất tổ từ trong phòng lao tới, trong miệng kêu: tiền này tui tuyệt đối sẽ không cho mấy người, nhà này cũng hông thể chia!

“Tình huống bên tôi cậu cũng nghe rồi, chốc lát sợ là không tới được,” Trần Dương bất đắc dĩ nói, “Có thể nhờ cậu chăm sóc Duyên Chu một chút hay không?”

Thiệu Tư: “Không có lựa chọn khác ư?”

Trần Dương: "……"

"Được rồi."

Thiệu Tư tự mình an ủi: Coi như anh ta là một thi thể, khiêng về nhà ném lên sofa cái gì cũng không cần xen vào, kỳ thật vẫn rất tiện.

Sau khi Cố Duyên Chu uống say rất yên tĩnh, chỉ nhắm mắt lại ngủ. Không ngáy, cũng sẽ không đột nhiên nói mớ thâm tình chân thành kêu tên ai.

Chờ Thiệu Tư một đường lái xe vào gara ngầm, đã là rạng sáng một giờ.

Hắn tắt máy, xuống xe, vòng đến mặt sau mở cửa xe sau.

Sau đó hắn lại do dự.

Hắn thật sự không muốn khiêng anh ta lên, nhìn cũng khiến người ta mệt mỏi rồi.

Vì thế Thiệu Tư dựa ở cạnh cửa ưỡn ẹo nửa ngày, chưa từ bỏ ý định mà nói với Cố Duyên Chu: "Tới rồi, anh có thể tự mình đi không?"

"……"

Yên tĩnh.

Vô cùng yên tĩnh.

"Thôi." Thiệu Tư nhận mệnh, xắn tay áo lên, khom lưng chui vào.

Cố Duyên Chu rất nặng, Thiệu Tư khiêng có chút cố sức.

Hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi liếc liếc Cố Duyên Chu một cái, phát hiện cổ áo Cố Duyên Chu càng mở càng lớn. Có thể là tư thế hắn khiêng không quá hợp, tóm lại ai không biết còn tưởng rằng giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết.

Từ cổ áo đi xuống, ngoại trừ khoảng ngực lộ ra bên ngoài, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng mấy cục cơ bụng.

…… Khó trách nhìn không mập, khiêng lên lại cố sức như vậy.

Thiệu Tư cũng là người từng luyện cơ bụng, có điều cục cơ bụng của hắn lớn lên cứ như đùa vậy, có đôi khi lên ống kính còn cần chuyên viên trang điểm dùng phấn tạo khối và đánh sáng gia tăng thêm vài cục.

Hiện tại còn hơn nữa, đã biến thành cơ bụng như có như không.

Khi đó mỗi tuần Lý Quang Tông đều chế định phương án tập thể hình cho hắn, cơ mà cả ngày Thiệu Tư chỉ biết lười biếng.

Chỉ cần Lý Quang Tông vừa đi, đi ra ngoài nhận điện thoại hay gì đó, hắn lập tức nhảy xuống khỏi máy chạy bộ, làm ổ trên sofa chơi game.

Thiệu Tư khiêng người tới cửa, dành ra một bàn tay ấn mật mã vân tay.

Sau đó hắn nói được thì làm được, ném Cố Duyên Chu lên sofa xong liền không quản anh nữa.

[Mình như vậy có phải không phúc hậu cho lắm hay không?]

Thiệu Tư có chút bệnh ở sạch, ngửi thấy trên người lây dính mùi rượu khó chịu, đi vào trong phòng cầm quần áo tắm rửa: [Có gì mà không phúc hậu, tao đã tận tình tận nghĩa. Nhưng thật ra là mày đó, lần trước tìm mày thì thấy trả lời tự động nói hệ thống đang sửa chữa, một tháng mày muốn sửa chữa mấy lần? Tao thật sự sợ ngày nào đó mày liền báo hỏng luôn.]

Hệ thống: [không cần cậu nói, chính tôi cũng sợ nữa kìa.]

Thiệu Tư bắt đầu cởi quần áo, hệ thống lại phiền muộn nói: [tôi thật là một hệ thống đáng thương vận mệnh nhiều chông gai.]

[…… Đừng lải nhải dài dòng,] Thiệu Tư nói, [nhiệm vụ này hiện tại có cảnh sát tham gia, tính như thế nào?]

Những nhiệm vụ trước kia, đều là cá nhân độc lập hoàn thành, hiện tại không biết có tính là gặp phải đột biến hay không.

Huống hồ dù cuối cùng cảnh sát phá án, vậy công lao nghĩ như thế nào cũng có quan hệ không lớn với hắn.

Hệ thống thản nhiên nói: [nói thật thì, nếu cậu có thể một mình hốt trọn ổ buôn lậu thuốc phiện này, mộng tưởng sống đến một trăm tuổi của chúng ta liền không còn là mộng tưởng nữa rồi.]

[À, vậy hả.]

Cho nên khen thưởng của nhiệm vụ này, vốn là đưa ra dựa theo mức độ tham dự.

Thiệu Tư tắm rửa xong, đến phòng khách cầm thảm tới cho Cố Duyên Chu.

Kết quả mới vừa cúi người xuống chuẩn bị ném thảm lông lên trên người anh ta, tay trái đột nhiên bị người cầm lấy.

Trong lúc nhất thời hắn có chút sững sờ.

Chỉ thấy Cố Duyên Chu chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy, vài phần tỉnh táo vài phần men say.

Lúc nắm tay hắn, sức lực cũng không nhẹ. Ngón tay khớp xương rõ ràng, móng tay cắt thật sự sạch sẽ.

Thiệu Tư không gội đầu, có điều lúc tắm rửa đuôi tóc dính nước, hiện tại tư thế hắn lại là nghiêng về phía trước, hai ba giọt nước liền trực tiếp nhỏ giọt ở trong cổ Cố Duyên Chu.

Hơn nữa vài giọt nước kia còn có xu thế không ngừng chảy xuống, chảy nghiêng xuống ngực Cố Duyên Chu, cuối cùng biến mất không thấy, chỉ để lại một hàng vệt nước.

Thiệu Tư né né cổ tay, mới vừa né ra, Cố Duyên Chu liền trực tiếp ôm eo hắn, khiến hắn đè lên trên người mình.

……

Phắc.

Cánh tay Thiệu Tư chống ở hai bên sườn anh ta mượn lực, miễn cưỡng tránh thoát một kiếp, mặt không dán lên trên ngực anh ta.

"Đàn anh Cố, anh lỏng lỏng tay nào." Thiệu Tư âm thầm thở ra, vô cùng hối hận không trực tiếp ném anh ta ở cửa Long Duyệt.

Không ngờ Cố Duyên Chu nhắm hai mắt, nằm ở dưới thân hắn áo mũ không chỉnh ôm hắn thì cũng thôi đi, một tay khác còn nâng lên xoa nhẹ hai cái trên đầu hắn, trong miệng dỗ dành hai câu: "Luci, đừng quậy."

Thiệu Tư đương trường đỡ không nổi, năm ngón tay nắm cổ áo Cố Duyên Chu: "Lu mẹ nó chứ ci."

Hai người cách gần nhau, có vài sợi tóc của Thiệu Tư dán ở trên ngực anh. Có thể là Cố Duyên Chu cảm thấy lạnh lẽo, anh nhíu nhíu mày, sau đó chậm rãi mở mí mắt ra một cái khe, lại nói một câu: "Có phải mông ngứa hay không, tìm đánh hả?"

"……"

Cố Duyên Chu cứ như vậy nửa híp mắt, nhìn hắn chốc lát.

Sau đó anh lại dùng ngón tay lau lau vệt nước trên ngực, lại giơ tay, chuẩn xác mà đem đầu ngón tay dính nước dán đến bên miệng Thiệu Tư.

"Liếm sạch sẽ." Trong giọng nói của Cố Duyên Chu mang theo chút ngữ điệu mệnh lệnh, nhưng càng nhiều là như đang dỗ người, "…… Liếm."

Phắc, nhất thời mềm lòng hình như nhặt về nhà một tên lưu manh rồi.

"Liếm cái rắm," Thiệu Tư lạnh mặt, "Buông tay xuống, còn có ngón tay…… cờ mờ nờ anh có bỏ ra không? Cẩn thận tôi đến phòng bếp lấy dao phay trực tiếp băm rớt anh đó anh tin không?"

Hai người lại giằng co chốc lát, Cố Duyên Chu thậm chí còn giơ tay cào tóc hắn, ngón tay cắm giữa tóc hắn, trong miệng nỉ non 'Luci là bé ngoan'.

"Luci này cũng là vận xui tám đời nhỉ," Thiệu Tư lẩm bẩm, "Không biết là chó nuôi trong nhà hay là tiểu tình nhân nuôi trong nhà nữa."

Vài phút sau, cuối cùng Thiệu Tư cũng bò dậy từ trên người anh.

Thiệu Tư thả tay áo xuống, để chân trần đạp lên đất, trước khi đi còn không quên đá Cố Duyên Chu một cú: "…… Yên tĩnh chút, lão lưu manh."

Còn quấy rầy hắn ngủ, liền thật sự ném anh ta ra cửa đó, nói được thì làm được.

Ngày hôm sau Thiệu Tư phải dậy sớm, tính tổng cộng thời gian ngủ chỉ có bốn giờ.

Lúc Lý Quang Tông tới gõ cửa, Thiệu Tư đang đánh răng, giẫm dép lê chậm rãi từ từ đi tới mở cửa cho hắn ta.

"Nhanh lên nhanh lên," Lý Quang Tông ở chỗ huyền quan đổi dép lê đi vào trong, thúc giục nói, "Còn có mười phút, có thể làm ở trên xe thì cứ làm ở trên xe, quần áo cũng thay trên xe…… hôm nay cậu mặc bộ nào tôi đi lấy giúp cậu, mấy cái cổ áo quá lớn liền thôi bỏ đi hôm nay trời tương đối lạnh hơn nữa……"

…… Hơn nữa dễ dàng lộ hàng.

Chẳng qua mấy chữ phía sau kẹt ở trong cổ họng Lý Quang Tông, không thể nói ra.

Hắn ta đứng ở phòng khách, gần như là trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông ngủ ở trên sofa.

"Cố, Cố, Cố……" Ngón tay Lý Quang Tông ở trong không khí run a run, rẩy a rẩy, "Cố ảnh đế sao lại ở đây?!"

Thiệu Tư chải xong, vòng về toilet súc miệng, mơ hồ không rõ đáp lại: "Nhặt trên đường."

Chờ Thiệu Tư súc miệng xong lại đi ra, nhìn thấy người đại diện nhà mình rất không tiền đồ mang vẻ mặt mê trai, ngồi xổm bên cạnh sofa.

Thiệu Tư đi qua: "Cậu đang làm gì?Quần áo tôi đâu?"

Lý Quang Tông xua xua tay, ánh mắt một giây cũng không nỡ nhích khỏi mặt nam thần: "Quần áo đâu có liên quan tới tôi, tự mình cầm đi."

Chờ Thiệu Tư thay xong quần áo trở ra, Lý Quang Tông vẫn duy trì tư thế kia chưa từng nhúc nhích, vô cùng chấp nhất vô cùng biến thái.

Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường một cái, nhắc nhở: "Con trai, gần mười phút rồi."

"Không vội, từ từ đi." Lý Quang Tông nói, "Nếu không thì cậu tự đến phòng bếp chiên cái trứng ăn cái bữa sáng đi?"

"À," vẻ mặt Thiệu Tư buồn ngủ gãi gãi đầu, "Tôi xem như thấy rõ cậu rồi, hai người một lão lưu manh một tiểu biến thái, thật thích hợp."

20. Chương 20

Lý Quang Tông ngẩng đầu, mặt mờ mịt: "Cái gì lưu manh?"

"……" Thiệu Tư khụ một tiếng, lại im lặng chốc lát, nói, "Không có gì."

"Cơ mà ngày hôm qua cậu nói đồ Trần Dương để quên ở chỗ cậu không phải là Cố nam thần của tôi đi?"

Trong chớp nhoáng, Lý Quang Tông nhìn người đàn ông trên sofa cho dù trên người dính đầy mùi rượu cũng không chút nào giảm đi độ đẹp, lại nhìn Thiệu Tư, đem hai việc này liên hệ với nhau.

Thiệu Tư không tỏ ý kiến: "Có đi hay không, bị muộn rồi, có người đại diện như cậu sao? Cậu tránh ra cho tôi."

Lý Quang Tông lưu luyến mỗi bước đi, Thiệu Tư dứt khoát kéo thảm lông trên người Cố Duyên Chu lên trên, che khuôn mặt kia lại, nói: "Hết rồi, đừng nhìn."

"Cậu có nấu canh giải rượu cho ảnh không?" Cũng đã ra cửa, Lý Quang Tông vẫn không yên tâm, "ảnh uống quá nhiều, ngủ lâu quá cũng không tốt, rất tổn thương dạ dày, cậu hẳn nên kêu ảnh dậy cho ảnh uống chén canh giải rượu……"

Gió bên ngoài vẫn rất lớn, dự báo thời tiết nói mấy ngày gần đây có khả năng nghênh đón một trận bão Đài Loan.

Thiệu Tư ra cửa, đi về phía xe bảo mẫu, đi hai bước liền đội mũ lên.

Sau đó hắn vừa khom lưng chui vào ghế sau, vừa bỏ mũ xuống: "Cái gì mà canh? Cậu quen biết tôi nhiều năm như vậy có từng gặp tôi vào phòng bếp chưa?…… tôi cmn còn phải nấu canh cho hắn hả?"

Lý Quang Tông nghe rất là đau lòng, lên án nói: "Lạnh nhạt, ba là cái người ba lạnh nhạt."

Thiệu Tư: "…… Con trai ngốc xít."

Trên đường, Thiệu Tư sắp ngủ rồi, lại nghĩ tới một chuyện: "Con trai ngốc, cậu đã là fan hắn, cậu biết Luci là ai không?"

Lý Quang Tông: "A, Luci gì?"

Thiệu Tư bình tĩnh nói: "Thôi."

"Thôi gì mà thôi," Lý Quang Tông thiếu chút nữa quăng ngã máy tính, lên án, "Mỗi lần đều như vậy, quyến rũ người ta xong liền chạy, lần nào có thể nói xong hết đàng hoàng hả! Luci gì! Luci là cái gì hả! Có quan hệ gì với nam thần của tôi!"

"Tôi cũng chẳng biết quan hệ gì nữa," Thiệu Tư nằm trở về, nói, "Dù sao cũng không liên quan tới cậu."

……

Lúc Cố Duyên Chu tỉnh đã là giữa trưa, Thiệu Tư không biết một mình anh ta tỉnh lại ở trên sofa xa lạ sẽ phản ứng ra sao.

Có điều Cố Duyên Chu thật ra lại là lần đầu tiên, chủ động gửi WeChat cho hắn nói lời cảm ơn.

[Cố Duyên Chu]: Tối hôm qua cám ơn.

Lúc Thiệu Tư nhìn thấy tin nhắn, vừa vặn một cảnh quay xong, ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi, thuận tiện tâm sự với đạo diễn.

"Tôi cảm thấy thủ pháp quay của hắn không được, cậu xem, bên này kéo cảnh quay xa, lúc sau bất luận là dùng kết cấu tam giác hay là kết cấu S đều cảm thấy thiếu chút gì đó, màn ảnh này thiếu sức giãn……" Đạo diễn nói dõng dạc hùng hồn, "Sức giãn cậu hiểu không? Đáng tiếc đoạn này, không thể được mô tả hoàn mỹ nhất."

Thiệu Tư ừm ừm à à, không chút để ý mà phụ họa hai tiếng.

Mới đầu hắn chỉ đi hỏi đạo diễn vì sao hôm nay Lục Gia Huy không có tới, bên cạnh Liễu Kỳ chỉ có một tiểu trợ lý đi theo. Kết quả lại bị đạo diễn lôi kéo bàn về vấn đề chuyên nghiệp, còn càng bàn càng hăng hái.

"Góc độ đưa vào cũng có chút vấn đề, bộ phim mạng này thật là……"

Thiệu Tư lén lút hồi âm WeChat, lời đạo diễn nói vào tai trái ra tai phải.

[Con trai Thiệu của bạn]: đừng khách khí, Vương đội bảo anh sau khi tỉnh liền liên hệ hắn.

[Cố Duyên Chu]: Được, biết rồi.

Vẫn là đối thoại bình thường giống như trước.

Thiệu Tư không thể tránh né mà đem Cố Duyên Chu ngày thường với bộ dạng tối hôm qua sau khi say rượu liên hệ với nhau, đặc biệt rõ ràng nằm ở dưới thân hắn, lại mang dáng vẻ lưu manh, nơi nào còn có 'ôn nhuận như ngọc' mà ngày thường mọi người thổi phồng.

Đầu ngón tay Thiệu Tư chạm vào trên màn hình dừng một chút, do dự hai bận, vẫn đánh một hàng chữ:

[Con trai Thiệu của bạn]: Luci là thứ gì vậy?

Hắn mới vừa gửi đi, đạo diễn liền ở bên cạnh cầm loa nhỏ hét lớn một tiếng: "Liễu Kỳ! Cô làm gì đó!"

"Nói bao nhiêu lần chú ý vị trí đứng, đừng cứ xoay qua đưa lưng về phía màn ảnh! Hai ngày trước mới vừa khen, sao hôm nay kỹ thuật diễn lại lùi về rồi?"

Màng tai Thiệu Tư chấn động, tay run lên, theo bản năng nhét điện thoại về trong túi.

Hôm nay trạng thái Liễu Kỳ không tốt, không biết có phải vì Lục Gia Huy không ở đây hay không, diễn có chút sốt ruột.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Liễu Kỳ kinh hoảng thất thố dừng lại, "Lại đến một lần đi, lúc này tôi nhất định……"

"Được rồi được rồi," đạo diễn xua xua tay, "Mọi người nghỉ ngơi trước một chút đi, cũng nên ăn cơm trưa, hai mươi phút sau lại đến."

Thiệu Tư đứng dậy, tính về xe bảo mẫu tìm Lý Quang Tông đi ăn cơm.

Lại bị Liễu Kỳ gọi lại.

"Anh Thiệu," Liễu Kỳ mặc một thân đồng phục, đứng ở chỗ ngoặt, muốn nói lại thôi, "Em, em có lời muốn nói với anh."

Thiệu Tư thật không có kiên nhẫn gì để theo con gái tản bộ trong vườn hoa hoài, nhưng Liễu Kỳ cũng coi như là đối tượng liên quan tới nhiệm vụ.

Hai người im lặng đi hai vòng, cảm xúc Liễu Kỳ chuyển biến tốt, rốt cuộc cười cười, chạy chậm hai bước đuổi theo Thiệu Tư phía trước, sau đó đi ngược đối mặt với hắn. Làn váy đồng phục tung bay, đuôi ngựa cũng đang nhảy lên: "Anh có thích ai không?"

"Không có," vấn đề này Thiệu Tư ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, "Chưa từng có."

"Như vậy à."

Bước chân Liễu Kỳ thả chậm một ít, sau đó cô nghiêng nghiêng đầu, lại nói: "Vậy anh thích dạng người nào?"

Thiệu Tư nhẫn nại tính tình, không có đem câu 'liên quan quái gì cô' nói ra.

Cho nên hắn nghĩ nghĩ, nói dăm ba câu: “Chưa từng gặp, cho nên không biết.”

Sau khi hắn nói xong lời này, Liễu Kỳ đột nhiên chạy ra xa.

Sau đó cô dừng lại ở chỗ cách khoảng năm mươi mét, đôi tay làm thành hình loa, hô to: “—— em có một câu muốn nói với anh.”

Nhưng mà nửa câu sau, Liễu Kỳ lại nói rất nhỏ tiếng, gió thổi qua, cũng có thể dễ như trở bàn tay thổi tan câu nói ấy.

Từ nhỏ đến lớn Thiệu Tư từng được rất nhiều nữ sinh thổ lộ.

Tư thế này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Câu nói bị gió thổi tan đó, đơn giản chỉ là ba chữ.

Em thích anh.

Liễu Kỳ nói xong, khẽ cười, chạy xa hơn, cuối cùng ở xa xa vẫy vẫy tay với hắn.

Thiệu Tư nhìn cô, loáng thoáng cảm thấy lời thổ lộ này càng giống tạm biệt, giống như nói ra, liền định vứt nó đi.

“…… Không hiểu những người trẻ tuổi đó mỗi ngày nghĩ gì nữa.” Thiệu Tư vừa lên xe, Lý Quang Tông liền nghe được nghệ nhân nhà mình đang lầm bầm lầu bầu.

“Cái gì mà người trẻ tuổi?” Lý Quang Tông nghiêng đầu hỏi, “Phát sinh chuyện gì?”

Thiệu Tư chui vào ghế sau, thảo luận với người đại diện: “Cái loại phim thanh xuân tỏ tình, cậu thấy thế nào?”

“Rất lãng mạn mà, gần đây tôi vẫn luôn xem ‘Vương tử vườn trường đến từ sao băng’, lúc nữ chính kêu em thích anh em thích anh, cái loại ngây ngô lại mông lung lại thuần túy lại điên cuồng ấy……”

“Xì tốp,” Thiệu Tư nằm ngả ra sau, “…… Không thể hiểu, không muốn nghe. Giữa chúng ta có thể là có sự khác nhau.”

“Đúng rồi sao hôm nay Lục Gia Huy không tới?” Lý Quang Tông buông di động, “Hôm nay tôi vẫn luôn phập phồng, hắn không có tới thật là cảm thấy nhẹ nhàng hết biết.”

“Nói là trong nhà có việc, xin công ty nghỉ một tuần.”

Việc này chắc do nhóm Vương đội, phỏng chừng Lục Gia Huy bị tầng tầng bẫy rập lừa gạt, hiện tại đang chui rúc trong vỏ ốc.

Lý Quang Tông nghĩ nghĩ, lại hỏi ra một vấn đề khiến hắn ta bối rối thật lâu: “Nhưng tôi vẫn không hiểu lắm, vì sao cảnh sát lại tìm tới các cậu, để các cậu diễn một tuồng như vậy?”

Thiệu Tư ngoắc ngoắc ngón tay với hắn ta: “Tới đây, ba dạy trinh thám cho con một phen.”

Sách lược của cảnh sát kỳ thật cũng không khó suy đoán, lấy ‘chứng cứ’ Dương Nhân Nhân để lại làm nhược điểm, ép Lục Gia Huy tự mình lộ ra dấu vết, sau đó lại buộc Lục Gia Huy đi đến cậy nhờ ‘ông chủ’.

Qua một vòng như vậy, tất cả thành viên chủ chốt của đội buôn lậu thuốc phiện đó, đều bị bại lộ trước mắt bao người.

Lần trước Vương đội từng để lộ, Lục Gia Huy có thể đi đến vị trí như hôm nay ở đội buôn lậu thuốc phiện, bởi vì hắn ta nắm giữ nhược điểm của ‘ông chủ’, không ai dám động tới hắn ta.

Nói trắng ra là, kích thích một trận đấu tranh nội bộ.

Một khi ích lợi sinh ra xung đột, chó cắn chó, vậy mới kêu là lợi hại.

……

Lý Quang Tông nghe mà trợn mắt há mồm.

“Ngốc không quan trọng, đọc nhiều sách xem nhiều báo.” Thiệu Tư vỗ vỗ vai hắn ta, “…… Tôi cũng là đoán mò, đừng quá xem là thật, giữa trưa ăn cái gì?”

“…… Đến tiệm ăn? Quanh đây có quán món cay Tứ Xuyên, muốn ăn cái gì tôi đi đóng gói cho cậu.”

Thiệu Tư cơm nước xong mới chú ý tới tin nhắn Cố Duyên Chu hồi âm cho hắn.

[Cố Duyên Chu]: Luci?

[Cố Duyên Chu]: Không biết cậu chỉ cái gì, có điều trước kia tôi từng nuôi một con chó, cũng tên Luci.

[Con trai Thiệu của bạn]: Phắc.

Thiệu Tư không nhịn nổi, sau khi gửi liền có chút hối hận, đang rối rắm có nên thu hồi hay không.

Cơ mà hắn rối rắm cũng vô dụng, Cố Duyên Chu đã thấy được.

[Cố Duyên Chu]: Hửm?

……

Thiệu Tư lau lau miệng, mặt không đổi sắc hồi âm: Ngại quá, gửi nhầm

Mấy ngày kế tiếp, hết thảy tiến hành theo kế hoạch quay chụp đã có.

Thiệu Tư chuẩn bị thử vai «Mặt nạ», buổi tối trước khi ngủ hắn xem một chút, thời gian mấy ngày xem xong trọn bộ, sau đó bắt đầu nghiền ngẫm nhân vật.

Lần đó sau khi thổ lộ, Liễu Kỳ cũng không có bất cứ hành động dị thường gì với hắn, không tạo thành bối rối gì cho hắn, Thiệu Tư cũng lười đi truy vấn là cô có ý gì.

"Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng, còn có nửa tháng nữa đóng máy. Cậu thử vai mà qua, trực tiếp sửa soạn vào đoàn phim Mặt nạ." Lý Quang Tông thay hắn tính toán, "Chỉ sợ công ty ngại thù lao đóng phim không đủ cao…… chạy ra cắm một chân."

"……" Cái này thật đúng là khó mà nói.

Thiệu Tư ký với công ty mười năm, trong đó tiêu phí thời gian 5 năm chậm rãi hot lên.

Hắn không có khả năng ký tiếp với công ty, đã sớm có kế hoạch tự mình ra ngoài mở phòng làm việc độc lập. Cho nên thời gian còn lại, công ty khẳng định sẽ nhân dịp tiếng tăm vẫn còn, không chừa sức lực mà áp bức. Mặc kệ kịch bản tốt hay không tốt, chỉ xem thù lao đóng phim.

"Mặt mũi Âu đạo, bọn họ vẫn phải nhìn." Thiệu Tư nói, "Thật sự không được, liền nhận chút quảng cáo."

"Cũng chỉ có biện pháp này…… Nói thật, lúc trước sao cậu chọn công ty này thế."

Thiệu Tư sờ sờ mũi không nói gì.

Bởi vì hệ thống rách nói công ty này nhiều tấm màn đen.

Ngày tháng nhìn như bình tĩnh trôi qua.

Hôm Ác ma vương tử lạc mất tiểu cục cưng thành công đóng máy, toàn đoàn phim đến khách sạn ăn bữa cơm chia tay.

Rượu quá ba tuần.

Đạo diễn đỏ mặt, đột nhiên vỗ bàn, sau đó chống mặt bàn run run rẩy rẩy đứng lên, rung đùi đắc ý nói: "Tôi biết, bên ngoài đều nói, chúng ta quay chính là phim lôi, là phim nát…… là phim não tàn. Truyền thông chê chúng ta đến không đáng một đồng!"

Tay Lý Quang Tông kẹp thịt khựng lại, dùng mu bàn tay vỗ vỗ Thiệu Tư: "…… Làm gì đây hả."

Thiệu Tư đang cúi đầu, di động nằm trên đùi, nói chuyện phiếm với Trì Tử Tuấn, nghe vậy đầu cũng không nâng: "Uống say phát điên đi."

Phó đạo diễn và biên kịch vội vàng giữ chặt hắn, khuyên hắn ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

"Đạo diễn, ngài ngồi đi, đừng đứng."

"Đúng vậy có cái gì ngồi xuống chậm rãi nói, ngồi xuống đi nào."

Đạo diễn vung tay lên, khó khăn lắm mới ổn định chính mình, không có nhào đầu lên bàn cơm, cự tuyệt nói: "Không! Lời hôm nay tôi nghẹn ở trong lòng thật lâu rồi!"

"Tôi cũng là đạo diễn, tôi cũng có tôn nghiêm, tôi……"

Hắn ta nói nói, dừng lại, có chút buồn nôn, đại khái là uống quá nhiều muốn phun.

Thiệu Tư không tiếng động mà nhích ghế dựa ra sau hai tấc.

May mắn thợ chỉnh sáng đúng lúc khiêng đạo diễn ra ngoài, lúc đạo diễn đi qua cửa còn không ngừng vùng vẫy đôi tay: "Tôi là một đạo diễn có thực lực! Tôi cũng có ước mơ!"

……

Chờ đạo diễn đi rồi, Lý Quang Tông mới đến bên tai Thiệu Tư nhắc nhở: “Biểu tình chán ghét của cậu vừa rồi, quá lộ liễu.”

“Tôi sợ hắn nôn trên người tôi.” Thiệu Tư ngẩng đầu, “Cậu còn muốn ăn bao lâu? Có thể đi rồi chưa.”

“Đi thôi đi thôi, thời gian cũng không sai biệt lắm.”

Sau khi Lý Quang Tông nói xong, dùng khăn giấy lau lau miệng, sau đó đứng dậy khách sáo một phen với diễn viên và nhân viên công tác cùng bàn: “Tới tới tới, ly này tôi đại diện tiểu Tư kính mọi người, từ từ ăn, chúng tôi còn có chút việc, liền đi trước, chúc mọi người sau này sinh hoạt vui vẻ công việc thuận lợi…… Trong khoảng thời gian này tiểu Tư ít nhiều nhờ mọi người chăm sóc, vạn phần cảm tạ……”

Thiệu Tư cất di động, đứng lên, cùng Lý Quang Tông khom lưng với mọi người.

Lúc đi ra ngoài, Lý Quang Tông đi đi liền dừng lại, xoay đầu: “A áo khoác tôi bỏ quên đó, cậu từ từ nhé tôi trở về lấy.”

Tuy rằng trong miệng Thiệu Tư cứ mải lải nhải ‘cả ngày vứt bừa bãi’, nhưng vẫn dựa vào vách tường hành lang chờ hắn ta lấy áo khoác trở về cùng nhau.

[Trì Tử Tuấn]: anh, anh còn đó không?

[Trì Tử Tuấn]: Đúng rồi, ngày hôm qua em nhìn thấy Cố ảnh đế ở đoàn phim cách vách, siêu đẹp trai! A! Không thở nổi luôn!

Cố Duyên Chu.

Thiệu Tư nhìn chằm chằm ba chữ đó, nheo mắt lại.

Sự kiện Long Duyệt lần trước, lúc sau hắn lại quấn lấy Vương đội hỏi nửa ngày.

Vương đội không chịu nổi hắn lì lợm la liếm, còn thường thường chạy tới cục cảnh sát mang bữa sáng cho bọn họ, cuối cùng mới tiết lộ cho hắn là Lục Gia Huy gài bẫy.

Con người Lục Gia Huy, cẩn thận đến cực điểm.

Ngày đó Thiệu Tư diễn xuất lừa gạt được hắn ta còn chưa đủ, hắn ta còn muốn xác định thêm một lần từ chỗ Cố Duyên Chu.

Cho nên Cố Duyên Chu đành phải dự tiệc, lại diễn cùng một vở diễn.

"Xem ra là đã lừa gạt được, vậy hiện giờ Lục Gia Huy đâu?"

Thiệu Tư hỏi xong, Vương đội im lặng chốc lát. Hắn đi đến bên bàn công tác, lật lịch qua một tờ, nhìn chằm chằm ngày trên đó, thở dài nói: "Chạy rồi."

Khác với bề ngoài hàm hậu, Lục Gia Huy trơn hệt như cá chạch.

Sau khi ý thức được mình chui vào bẫy liền suốt đêm chạy trốn, hiện cảnh sát đang toàn lực tìm kiếm.

"May mắn những thành viên trung tâm đó, chúng tôi đã thông qua hắn thăm dò gần xong, chứng cứ cũng lục tục thu thập được từ vài nằm vùng mà chúng tôi phái đi." Vương đội nói, "Lục Gia Huy sa lưới, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Trò chuyện vài phút, Thiệu Tư lại nhắc đến một vấn đề: "Vậy cú điện thoại kia, đến tột cùng Nhân Nhân nói gì?"

"…… Sao cậu quan tâm cú điện thoại kia dữ vậy? Hỏi không dưới mười lần rồi đi?"

"Tôi yêu thầm cô ấy mà, đương nhiên đặc biệt để ý."

Thiệu Tư nghĩ tới chỗ này, Lý Quang Tông đã cầm áo khoác đi tới cửa: "Chờ đưa cậu trở về trước, tôi còn phải đến công ty, mở một cuộc họp. Cậu ở trong nhà đợi đừng chạy loạn, gần đây bên ngoài tin đồn nhảm nhí đặc biệt nhiều, cũng không biết có phải là cuối năm, paparazzi đều bắt đầu đua công trạng hay không."

Thiệu Tư: "Ờ."

"Cái hạng nhất hot search hôm qua cậu có thấy không, còn khó hiểu hơn cả scandal của cậu và Cố Duyên Chu nữa." Lý Quang Tông chậc hai tiếng, "Khiếp sợ! Thiên vương nọ đi ngoại tình!…… Kết quả chỉ là thiên vương người ta mập ra mà thôi, đêm đen gió lớn paparazzi không nhận ra."

"Không thấy," đầu tiên Thiệu Tư trả lời vấn đề nửa câu đầu, sau đó mới bình luận, "Bệnh tâm thần đi."

Lúc này bên ngoài trời đã tối, mặt trăng thật ra rất tròn, treo ở giữa không trung.

Xe ngừng ở gara ngầm, tài xế mới vừa nhận được điện thoại, đang lái tới cửa.

Nhập đông rồi.

Thiệu Tư cảm giác được một trận lạnh lẽo. Hắn hơi khom lưng, chà xát đầu gối, theo động tác này, cổ áo to rộng trượt xuống một khoảng lớn.

Từ chính diện nhìn qua, có thể nhìn thấy bên trong hắn còn mặc một cái áo lót màu đen.

"Bảo cậu mặc quần giữ ấm cậu không nghe," Lý Quang Tông liếc hắn một cái, "Hiện tại biết lạnh đi."

Thiệu Tư đứng dậy nói: "Nếu tôi thật sự nghe cậu, mặc thêm quần giữ ấm bên trong quần jean rách, vậy tôi nhất định là điên rồi."

Lý Quang Tông: "Vậy có gì đâu, có lẽ cậu liền lắc mình biến hoá thành một thế hệ giáo chủ thời thượng mới. Nói thật chứ, mỗi lần theo cậu xuất ngoại tham gia họp báo catwalk thời trang kiểu dáng xuân thu hay là thu đông của đại sư nào đó, tôi đều cảm thấy tôi bị mù, quần áo gì đâu mà, mặc ra ngoài được hả, đó vẫn còn là quần áo sao…… Đặc biệt có một cái tôi nhớ rất sâu sắc, toàn thân bọc một cái 'ống tròn lớn' đường kính một thước, đi một vòng trên đài chữ T."

Khi nói chuyện, xe đã chạy đến trước mặt.

Thiệu Tư dẫn đầu ngồi vào, sau đó kéo cửa sổ xe xuống, tựa vào cửa sổ ngoắc ngón tay với người đại diện: "Dế nhũi em, mau lên xe."

Lý Quang Tông: "……"

Nửa đường, Thiệu Tư nhớ tới một chuyện, hắn lật lật lịch sử trò chuyện với Trì Tử Tuấn, hỏi: "Cậu biết chương trình «Chúng lí tầm tha» không?"

"Chúng lí tầm tha?" Lý Quang Tông đang xem thông báo mới nhất của công ty, nghe vậy buông máy tính, lấy mắt kính xuống nói, "Cái chương trình trước đây không giống ai sau này không ai giống đó hả? Sao cậu đột nhiên hỏi cái này?"

«Chúng lí tầm tha» cải biên từ một chương trình xem mắt đồng tính ở Thái Lan, tên gốc kêu là gay khí. Trước đó không lâu một công ty giải trí lớn mua bản quyền lại, gây ra sóng to gió lớn.

Chương trình này khẳng định không thể chiếu trên TV, chỉ có thể đi con đường internet.

Đa số đồng nghiệp trong giới đều không xem trọng chương trình này.

Vứt bỏ độ tiếp nhận hiện tại của công chúng đối với đồng tính luyến ái không đề cập tới, lại có bao nhiêu người bằng lòng lên chương trình này, đối mặt khán giả toàn thế giới, thẳng thắn thành khẩn nói với mọi người, tôi là gay chứ?

"Tử Tuấn nhận được lời mời của tổ đạo diễn, bảo cậu ta đi tham gia." Thiệu Tư xoa xoa ấn đường, "Thằng nhỏ ngốc đó còn rất vui vẻ nữa."

"Làm khách quý hả?"

"Không phải…… là giáo viên yêu đương, cái loại lúc người tham gia thành công hoặc là thất bại, ngồi ở bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ đó."

Lý Quang Tông không biết nên đánh giá như thế nào: "Sống chết có mệnh phú quý do trời, bảo cậu ta tự bảo trọng."

21. Chương 21

Thời gian chương trình của Trì Tử Tuấn quay hình là ba ngày sau, cậu ta lời nói khẩn thiết bảo Thiệu Tư có rảnh thì qua xem cậu ta.

[Trì Tử Tuấn]: anh ơi chỗ em ghi hình là ngay tòa cao ốc điện ảnh gần nhà anh đó.

[Trì Tử Tuấn]: nếu anh có rảnh thì tới đây nhé, em có hơi sợ hãi, tổ đạo diễn gửi sách cho em bảo em tự mình lần mò, em sợ em phát huy không tốt……[/link hình ảnh]

Thiệu Tư ở trên xe, click mở tấm hình cậu ta gửi lại đây, trên đó là năm sáu quyển sách chồng ở bên nhau, từ mặt bên nhìn qua, có thể tinh tường nhìn đến từng hàng tên sách.

——«Làm thế nào nắm giữ tinh túy độc miệng», «Ba phút dạy bạn học được cách phun tào».

……

Xem ra đây là muốn dựng hình tượng một giáo viên tình yêu sắc bén.

Thiệu Tư tuy nói 'anh đi làm gì, làm khán giả vỗ tay cho chú mày sao', trong ngôn ngữ tràn đầy ghét bỏ, nhưng vẫn đáp ứng cậu ta, hẹn ngày đó sẽ đến hiện trường ghi hình cổ vũ cho cậu ta.

Trì Tử Tuấn đã thật lâu không nhận được thông cáo giống vậy, lần này cũng là vì trước đó có paparazzi moi chuyện cậu ta ra, nói lung tung một hồi cái gì mà 'tiểu thịt tươi đổi nghề bán ma lạt năng, nguyên nhân sau lưng lại là như vậy! Xem xong 1,3 tỷ người Trung Quốc đều chấn kinh¡.

Tiêu đề não tàn như vậy lại lên hot search Weibo, trong lúc nhất thời Trì Tử Tuấn biến thành hotface.

Mấy ngày kế tiếp Thiệu Tư đều bận rộn quay quảng cáo, là một kiểu nước hoa mới ra của nhãn hiệu ZB, hương vị có chút cao lãnh, loại watery.

Đi theo con đường cao cấp, kịch bản quảng cáo cường điệu muốn nói rằng kiểu nước hoa này thích hợp với người trẻ tuổi, cho nên Thiệu Tư có hai tạo hình, quảng cáo cũng có hai phiên bản, phân biệt là thiếu niên và người làm việc.

Trong đó có một cảnh tượng yêu cầu Thiệu Tư tóc ướt dầm dề nhỏ nước, giẫm ván trượt từ đầu đường đi đến cuối phố, sau đó ném ván trượt lại chạy một đoạn. Chống tường thấp, hai ba cái bò lên trên tường, một cô bé ở phía sau theo mùi hương chạy tới.

Thật vất vả quay xong động tác chủ yếu, Thiệu Tư dựa theo kịch bản, ngồi ở trên tường, một chân gập lại, cánh tay đặt ở trên đùi, cảnh cuối cùng, lúc quay đầu nhìn cô bé, cô bé đột nhiên oa oa oa khóc to.

Thiệu Tư: "……"

Cô bé có mái tóc quăn, mặt mũi tinh xảo đáng yêu. Mặc một bộ đầm phồng phồng, giày da vớ công chúa, mép vớ ren màu trắng.

Cánh tay thịt thịt của cô bé che mắt, búp bê thỏ tai dài trên một tay khác cũng bị cô bé trực tiếp ném đi, khóc đến độ làm nhân viên công tác bó tay không biện pháp.

"A, Sanh Sanh, sao lại khóc," đạo diễn vội vàng chạy qua, lau mặt cho cô bé, xoa bóp gương mặt nó, hỏi, "Con khóc cái gì vậy?"

Những nhân viên công tác khác cũng như ong vỡ tổ xáp qua.

Đạo diễn vung bàn tay lên: "Làm gì đó, bu tới nhiều người như vậy, định dọa con bé có phải không…… tản ra tản ra, mấy người vừa bu lại đây, không khí cũng kém đi rồi."

Vì thế Lý Quang Tông lui ra phía sau hai bước, lui về bên cạnh Thiệu Tư: "Sao lại thế này, đang quay yên lành sao lại khóc?"

"Cái này sao tôi biết, tôi cũng chả chạm vào nó." Thiệu Tư từ trên tường nhảy xuống, vỗ vỗ quần áo, "Bộ dạng tôi rất dọa người sao? Vừa quay đầu lại nó liền khóc."

Lý Quang Tông đẩy đẩy hắn: "Cậu nhanh đi qua dỗ, con nít khóc mà không dỗ là không dứt đâu, cả ngày hôm nay mình cũng đừng mơ được nghỉ."

Chuyện khác còn dễ nói, chuyện này Thiệu Tư có chút khó khăn, hắn xoa xoa nước chảy vào trong cổ, mày nhăn lại: "…tôi không biết dỗ con nít."

"Cười cười với nó sau đó cho viên kẹo…… nghe nói đứa nhỏ này lai lịch rất lớn, tổ công tác mượn con bé với người giám hộ thật lâu mới đồng ý cho mượn lại đây quay hình một ngày đó."

Lý Quang Tông lại nói: "Cậu cũng không thể cứ đứng đây, có vẻ đặc biệt lạnh nhạt."

Thiệu Tư thầm nghĩ:…… tôi đúng là rất lạnh nhạt mà.

Dưới sự thúc giục không ngừng của Lý Quang Tông, Thiệu Tư giơ tay moi viên kẹo cai thuốc lá từ trong túi áo hắn ta, nắm ở lòng bàn tay nói: "Được rồi, tôi thử xem."

Cô nhóc kia, vốn dĩ đã được đạo diễn dỗ tàm tạm rồi.

Kết quả Thiệu Tư vừa đi qua, cầm kẹo còn chưa kịp nói gì, đã thấy con bé lại nhắm mắt há to miệng, dáng vẻ lại muốn khóc.

……

"Con tên Sanh Sanh à?" Thiệu Tư ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cô bé, sau đó mở lòng bàn tay ra, "…… Ăn kẹo không?"

Một phút đồng hồ sau, Thiệu Tư trở lại bên cạnh Lý Quang Tông, cô nhóc phía sau khóc đến thở hổn hển.

Lý Quang Tông xem thế là đủ rồi: "Đời trước có phải hai người có nghiệt duyên gì hay không?"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nhét viên kẹo kia trở lại túi áo Lý Quang Tông, sau đó đi thương lượng với đạo diễn xem cảnh cuối cùng quay như thế nào.

Nhưng mà đạo diễn cầm di động, xua tay với hắn: "Cậu từ từ."

Nghe di động truyền ra ba tiếng 'tút' sau đó được nhận, giọng điệu đạo diễn lập tức trở nên có chút cẩn thận: "Cái đó, Sanh Sanh vẫn luôn khóc…… có điều chúng tôi chẳng làm gì cả, dỗ thế nào cũng dỗ không được, nếu không thì, cậu có rảnh lại đây một chuyến nhé?"

Đầu kia điện thoại không biết nói gì, đạo diễn 'à' vài tiếng, sau đó mới ngắt điện thoại.

"Cảnh đó dù tách ra quay thì hiện tại cũng không làm được, con bé khóc thành như vậy." Đạo diễn xoay người lại, ghé sát bên tai Thiệu Tư, "Không nghĩ tới trẻ con nhà Cố ảnh đế, tính tình còn rất lớn."

Những lời này xoay vòng vòng trong đầu Thiệu Tư.

Vốn dĩ hắn đứng không phải quá thẳng, biếng nhác dựa vào một bên, lúc này không khỏi đứng thẳng dậy: "Con riêng hả? Thật nhìn không ra……"

……

Thiệu Tư lại nhìn thoáng qua Cố Sanh, tỉ mỉ so sánh ngũ quan, cảm thấy xác thật có chút giống.

Cố Duyên Chu năm nay hai mươi chín, gần ba mươi.

Đứa nhỏ này, nhìn qua sáu bảy tuổi. Từ tuổi hai người tính lên mà nói, cũng vừa vặn.

"Cậu nghĩ đến đâu vậy," đạo diễn cuộn kịch bản gõ gõ đầu Thiệu Tư, "Là cháu gái hắn!"

Thân thế bối cảnh Cố Duyên Chu, ở trong giới giải trí vẫn luôn là ẩn số.

Ẩn số này cũng đại biểu cho, bối cảnh anh ta sâu không lường được.

Cố Duyên Chu tới rất nhanh, vừa xuống xe liền nhanh chóng chạy lại.

Khi anh xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mọi người tức khắc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà Cố Sanh nhìn thấy ông chú nhà mình xuất hiện, ngược lại khóc càng dữ.

Vừa khóc vừa chạy về phía trước, tung ta tung tăng.

Nếu không phải hiện tại con bé khóc quá thảm, bộ dáng kia thật sự còn rất đáng yêu.

Cố Duyên Chu sợ cô bé bị ngã, chân bước nhanh hơn, không được mấy bước đã đến trước mặt cô bé, một phen bế nó lên, sau đó lau nước mắt, dỗ dành: "Làm sao vậy? Ai chọc bé cưng khóc?"

Cố Sanh không đáp, hít hít mũi, chôn mặt vào trong ngực Cố Duyên Chu. Cố Duyên Chu cũng không ngại đứa nhỏ này đem cả nước mũi cọ lên áo khoác anh, chỉ giơ tay xoa xoa đầu cô bé.

Một câu nói và một phen động tác này đánh trúng tim biết bao nhiêu nhân viên công tác.

Lý Quang Tông ôm ngực, miệng cảm thán: "A! Đời trước nó cứu vớt hệ Ngân Hà hả!"

Thiệu Tư ghét bỏ đẩy hắn ta ra, sau đó hắn phát hiện Lý Quang Tông thế mà lại đang nghiêm túc.

"Hâm mộ cái gì, tôi cũng có thể mỗi ngày kêu cậu là bé cưng." Thiệu Tư ôm bả vai Lý Quang Tông, giọng điệu lạnh nhạt thử một câu, "Bé cưng."

"……" Lý Quang Tông ném tay hắn ra, cả người nổi da gà, "Mi mi mi chết xa ra!"

Có thể nhìn ra, Cố Duyên Chu dỗ con nít kịch bản thành thạo, sau khi dỗ xong, bắt đầu nghiêm khắc dạy dỗ con bé: "Có phải chính con khóc la muốn tới quay quảng cáo hay không? Ảnh hưởng cô chú làm việc như vậy, chính là con không đúng."

Anh nói mấy câu xong, Cố Sanh bĩu môi, bị nói ấm ức, nhưng vẫn nãi thanh nãi khí nói: "Con sai rồi."

Con bé nói xong, lại dẩu miệng, vặn vặn trong lòng Cố Duyên Chu, xoay người qua, ngón tay chỉ về phía Thiệu Tư: "Nhưng mà con nhìn thấy cái ông đáng ghét, ổng là người xấu lần trước."

Thiệu Tư bị chỉ đến không hiểu ra sao, hắn theo bản năng quay đầu lại xem, nhưng mà phía sau không có ai khác.

"Con trai," Thiệu Tư véo véo sau eo Lý Quang Tông, "Chẳng lẽ là cậu?"

Ánh mắt Lý Quang Tông sắc bén đánh giá qua lại giữa ba người bọn họ, lắc đầu: "…… Sao tôi cảm thấy nó đang nói cậu nhỉ."

Thiệu Tư tự nhận hắn chưa từng ăn hiếp con nít, cũng không hề giao tiếp với con nít.

Tiếp theo Cố Duyên Chu lại cúi đầu, không biết nói gì đó với Cố Sanh, Cố Sanh liên tiếp ngẩng đầu nhìn Thiệu Tư, lúc mới bắt đầu nhìn lén còn có chút sợ hãi, cuối cùng đã khôi phục thành biểu tình bình thường.

Thiệu Tư sờ sờ cằm, xem không hiểu cặp chú cháu này đang làm cái quỷ gì.

Nhưng mà mặc kệ quá trình như thế nào, kết cục vẫn tốt đẹp.

Mười phút sau, Cố Sanh ôm búp bê, định quay lại cảnh cuối cùng một lần nữa.

Cố Duyên Chu ngồi ở bên cạnh đạo diễn, mỉm cười với con bé.

Thiệu Tư lại ngồi về trên bức tường, đang bày tạo hình, liền nghe đạo diễn cầm loa kêu: "Thiệu Tư, cậu xuống trước đã! Không được, tóc cậu hết nước rồi, thêm chút nước! Chúng ta phải làm rõ nước hoa này là

loại watery."

…… Wa cái rắm chứ mà tery.

"Tư thế này rất khó làm," Thiệu Tư gấp chân, lười biếng đi xuống, duỗi tay với Lý Quang Tông, "Lấy nước khoáng lại đây."

Lý Quang Tông chăm hắn mấy năm, tính tình Thiệu Tư ít nhiều cũng lần mò được tàm tạm, hắn ta có hơi đoán được phát triển kế tiếp, khuyên nhủ: "Trời lạnh, sẽ bị cảm, để stylist phun sương cho cậu đi."

Thiệu Tư không để ý đến hắn ta, tiếp nhận nước, vặn nắp chai ra, trở tay dội lên trên đầu mình.

Đổ cũng không nhiều lắm, trút xuống hai ba cái, vẫy vẫy đầu lắc rớt nước thừa.

Lý Quang Tông á khẩu không trả lời được, động tác tên này thật nhanh nhẹn.

Lúc này, đạo diễn cũng không nói thêm nữa, vung tay lên nói: "Bắt đầu đi."

Chỉ là một cảnh nhỏ thôi, quay hình rất nhanh liền kết thúc. Thiệu Tư nhảy xuống, đang muốn nói thêm vài câu với Cố Sanh, nhưng mà tay khựng ở giữa không trung còn chưa sờ đến đầu con bé, Cố Sanh đã quay đầu chạy đi mất.

Khóe mắt Thiệu Tư thoáng thấy Cố Duyên Chu nhìn sang bên này.

Cố Sanh chạy hai bước, lại quay về, chủ động ghé sát vào hắn, đôi tay vòng thành hình loa nói với hắn: "Chú người xấu, kỹ thuật diễn của chú thật tốt."

Thiệu Tư nghe mà không hiểu ra sao, nhưng mà hắn còn chưa kịp phản ứng lại, Cố Sanh đã chạy đi rồi.

"…… Con nhóc thối, còn hiểu cái gì kêu kỹ thuật diễn nữa chứ?"

Có điều hắn mơ hồ cảm thấy, 'kỹ thuật diễn' này dường như không phải nói về chuyện hôm nay.

Trong lòng hắn nổi lên một suy đoán, trước kia có phải hắn từng gặp Cố Duyên Chu và Cố Sanh hay không, hơn nữa còn để lại ấn tượng kỳ quái gì cho bọn họ.

Hết chương 21

22. Chương 22

Đến tận đây, quay hình toàn bộ kết thúc.

Thiệu Tư ở tại chỗ nghỉ ngơi vài giây, rốt cuộc vẫn không có đi lên trước.

Hắn và Cố Duyên Chu hiện tại không có gì cần phải tiếp xúc, lúc trước tiếp cận anh ta, là để có được tin tức mấu chốt về Dương Nhân Nhân. Nhưng mà trong khoảng thời gian này thông qua đánh giá và từ lời nói của Vương đội, có thể xác nhận, cú điện thoại kia cũng không có quan hệ lớn với vụ án.

Hắn từ xa xa nhìn Cố Duyên Chu một cái, liền đi về phòng trang điểm, vừa đi vừa tiếp nhận khăn lông từ tay Lý Quang Tông để lau tóc.

Thiệu Tư hơi hơi cúi đầu, cổ tay áo bởi vì thiết kế quá rộng, lúc giơ tay liền thuận thế trượt xuống, lộ ra một đoạn cổ tay.

"Công việc hôm nay đều đã kết thúc, chờ lát chúng ta trực tiếp trở về," Lý Quang Tông nhìn bảng an bài hành trình, cẩn thận xem từ trên xuống dưới một lần, không có bỏ sót, có điều hắn ta lại nghĩ tới một sự kiện, "Tối hôm nay công ty có liên hoan, có đi không? Không đi tôi giúp cậu từ chối, miễn cho nhìn thấy cặp đôi bệnh tâm thần âm dương quái khí kia."

"Từ chối, thấy bọn họ liền phiền."

Thiệu Tư lại lau hai phát, mới buông khăn lông, lấy bộ quần áo của mình trốn vào phòng trong mặc lên người.

Lúc Cố Duyên Chu dắt Cố Sanh đi vào phòng trang điểm, Lý Quang Tông vừa vặn đi ra ngoài điện thoại, ba người đối mặt nhau.

"Cố, Cố ảnh đế chào anh." Lý Quang Tông hốt hoảng vươn tay, "Có thể, bắt tay không?"

Cố Duyên Chu duỗi tay bắt lại: "Chào cậu."

Lý Quang Tông như mộng như ảo, chờ Cố Duyên Chu buông rồi hắn ta mới buông tay: "Thật khéo, không ngờ Sanh Sanh là cháu gái anh."

Cố Sanh chớp chớp mắt, cũng học hai người bọn họ duỗi tay, móng vuốt nhỏ bụ bẫm vội vàng duỗi ra phía trước: "Nắm, nắm nắm!"

Lý Quang Tông cong lưng, cũng nắm tay với cô bé: “Chào con.”

Cố Sanh cười rộ lên.

Cố Duyên Chu dắt Cố Sanh tới phòng trang điểm, là bởi vì Cố Sanh ồn ào nói mấy bím tóc trên đầu buộc thật chặt, con bé khó chịu.

Vì thế anh ôm Cố Sanh lên trên ghế, lại cầm lược chải đầu cho con bé.

Nhưng mà không được mấy phút, người nào đó trần trụi nửa người trên đĩnh đạc từ phòng trong đi ra, tay nắm một cục quần áo: “Lý Quang Tông, đây là thứ gì, có phải cậu lấy nhầm cho tôi hay không……”

Nửa câu còn lại tự động tắt tiếng.

“Sao anh ở đây?” Thiệu Tư giũ cái áo trong tay ra, che khuất thân trên, tuy rằng sắc mặt trấn định, nhưng vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, “…… Nhìn chằm chằm tôi làm gì!”

Màu da Thiệu Tư rất trắng, cho nên lúc mặc đồ đen đặc biệt bắt mắt. Lộ đoạn cần cổ lộ đoạn mắt cá chân, lúc đi lại làm người ta hoa cả mắt.

Tay Cố Duyên Chu chải đầu cho Cố Sanh dừng một chút, khách sáo nói: “Người đại diện của cậu ở bên ngoài.”

Hắn đang muốn xoay người quay về phòng trong cầm di động gọi cho Lý Quang Tông, Cố Sanh chỉ vào hắn kêu: “Không mặc quần áo, xấu hổ xấu hổ.”

Thiệu Tư: “……”

Thiệu Tư trở lại phòng trong, moi di động từ túi áo khoác, đang muốn bấm số, di động lại tự mình vang lên.

Người hiển thị: Liễu Kỳ.

Thiệu Tư dựa vào ván cửa, chân mày nhướn lên.

Liễu Kỳ tìm hắn, sẽ có chuyện gì?

Hắn nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng nói gì, bên phía Liễu Kỳ liền truyền đến một trận tiếng hít thở dồn dập mà áp lực, một nặng một nhẹ, còn kèm theo tạp âm khác, giống như tai nghe đang bị thứ gì

đó vuốt ve.

Thiệu Tư nghe mà trái tim buộc chặt, hắn kêu một tiếng: “A lô.”

Lúc này Liễu Kỳ đang quần áo không chỉnh, váy dài màu trắng có dấu vết bị người ta xé rách. Cô chạy dọc theo lối đi nhỏ, chạy ra một khoảng, sau đó chui vào một gian tạp hoá.

Trong tai nghe mơ mơ hồ hồ đều là tiếng vang do quần áo và di động ma xát ồn ào với nhau khi chạy, Liễu Kỳ không dám nói chuyện quá lớn, tỉ mỉ nghe, còn mang theo âm rung, âm rung ấy làm cho câu chữ của cô mất điệu, làm người ta nghe không rõ ràng.

“Anh Thiệu……” Liễu Kỳ trở tay khóa cửa, sau đó cả người giống như mất đi sức lực, tựa vào ván cửa trượt xuống, ôm đầu gối, cả người phát run, không ngừng lặp lại, “Anh Thiệu.”

Thiệu Tư hoài nghi dường như mình có thể nghe thấy cả tiếng trái tim cô kịch liệt nhảy lên, lại có lẽ đó chỉ là ảo giác từ trong giọng nói Liễu Kỳ mang ra, nghe vào làm người ta cũng khẩn trương theo cô.

Lúc này Thiệu Tư cũng bất chấp cái gì mà quần áo, trực tiếp bỏ qua cái áo trong kia, hai ba phát mặc áo khoác vào.

Lúc mặc áo hắn nghiêng đầu qua, kẹp điện thoại giữa lỗ tai và bả vai, cố sức nhét bàn tay vào tay áo, nói: “Liễu Kỳ? Em làm sao vậy?”

Liễu Kỳ cũng muốn nói chuyện, nhưng lúc này giọng cô run đến không thành bộ dáng, nói không thành lời, môi trên và môi dưới gần như không gặp được nhau.

“Sao lại không nói lời nào? Xảy ra chuyện gì?” Thiệu Tư mặc xong áo khoác, đẩy cửa đi ra ngoài, “Em hiện tại ở đâu?”

“A lô?”

“Đừng sợ, em nói tôi biết, hiện tại tôi lập tức tới.”

Cố Duyên Chu nghe thấy lúc Thiệu Tư mở cửa nói hai chữ ‘Liễu Kỳ’, liền ngừng động tác trên tay, nhìn sang phòng trong.

Thiệu Tư vội vội vàng vàng đi ra, lúc đi thoáng qua anh, Cố Duyên Chu một phen túm chặt cổ tay hắn.

Hai người một trước một sau.

Cố Duyên Chu nói: "Đưa điện thoại tôi, tôi thử xem."

Tính tình Thiệu Tư rất nóng vội, kém xa bình tĩnh như mặt ngoài thoạt nhìn. Thường thường đều là trên mặt đơ đơ đặc biệt gợn sóng không kinh sợ còn có chút lạnh nhạt, kỳ thật trong lòng sắp lật cả trời.

Cho nên Cố Duyên Chu vừa nói như vậy, Thiệu Tư cũng không có cự tuyệt.

"Liễu tiểu thư, đừng khẩn trương, tôi và Thiệu Tư hỏi cô mấy vấn đề. Nếu chúng tôi nói đúng, cô liền gõ một chút trên di động." Cố Duyên Chu buông cổ tay Thiệu Tư ra, mở loa, tiếp tục nói, "Lục Gia Huy hiện tại ở bên cạnh cô sao?"

Liễu Kỳ gõ một chút.

"Hiện tại cô ở nhà ư?"

Lúc này Liễu Kỳ không có gõ di động.

Thiệu Tư nhìn mà không rõ lắm, hắn bóp khớp ngón tay nói: "Nhất định phải gõ tới gõ lui hả? Có chuyện không thể nói thẳng sao?"

"Môn tâm lý học khoa diễn xuất là môn bắt buộc, cậu chưa học hả? Con người dưới điều kiện cực độ sợ hãi rất có khả năng sẽ phát sinh hiện tượng mất tiếng, xuất hiện việc câm tạm thời." Cố Duyên Chu giơ tay cởi cổ áo, đổi điện thoại di động sang tay trái, sau đó dành ra tay kia moi trong túi áo khoác, móc di động của chính anh ra: "Gọi cho Vương đội, mật mã là 0116."

Thiệu Tư tiếp nhận di động, mở khóa, tìm số Vương đội trong danh bạ.

Cho dù tốc độ tìm thật sự rất nhanh, hắn cũng liếc mắt một cái liền thấy được từ danh bạ —— hai chữ 'Dương Trạch'.

Tiểu thịt tươi thù lao đóng phim giá trên trời ấy, ở trong mắt hắn luôn được buộc chặt với Tề Minh, mỗi lần nhìn thấy liền nhịn không được chán ghét trên sinh lý.

Hai người họ quen biết ư?

Ánh mắt Thiệu Tư cũng không dừng lại nhiều lắm, tìm được số Vương đội gọi qua. Vương đội nhận rất mau, chưa 'tút' được hai tiếng đã nhận: "Duyên Chu à, chuyện gì?"

"…… Vương đội, tôi là Thiệu Tư."

"Á," năng lực phản ứng của Vương đội cũng thực mau, hơn nữa Cố Duyên Chu mở loa ngoài, hắn ta cũng nghe được một ít âm thanh, vội vàng hỏi, "Phát sinh chuyện gì? Có phải có ai xảy ra chuyện hay không?"

"Đúng vậy, xảy ra chút tình huống…… Các anh tìm được Lục Gia Huy chưa?" Thiệu Tư nói, còn phân tâm lưu ý bên Cố Duyên Chu và Liễu Kỳ.

Liễu Kỳ đã hòa hoãn lại, có thể phát ra mấy từ đơn âm tiết.

Giọng điệu Cố Duyên Chu ôn hòa, không vội không loạn, âm thanh nghe vào khiến cho người ta cảm thấy an tâm: "Đừng nóng vội, cô chậm rãi nói."

"Em ở…… đường Bàn Sơn……" Liễu Kỳ tựa như không biết nói, mỗi một chữ đều thực cố sức, "Đường Bàn Sơn, sáu……"

Cô còn chưa nói xong, Cố Duyên Chu đã nghe được vài tiếng đánh nặng nề, sau đó Liễu Kỳ hét lên: "A!!!"

Tiếng thét kia thật sự chói tai, Vương đội nghe mà ngực căng thẳng.

Hắn ta vội vàng đứng dậy, bước đi đến cửa văn phòng, bắt lấy áo khoác cảnh phục trên giá treo đồ: "Bên chúng tôi còn chưa tìm được tin tức Lục Gia Huy, cô gái kia là Liễu Kỳ sao? Lục Gia Huy ở bên cạnh cô ta ư?" Kỳ thật cảnh sát cũng có phái nhân thủ qua nhìn chằm chằm Liễu Kỳ, nhưng lại không hề phát hiện hành tung cô dị thường.

Tình thế gấp gáp, Thiệu Tư lời ít ý nhiều nói một lần về sự việc, đặc biệt là nửa cái địa chỉ Liễu Kỳ đưa ra.

"Tôi lập tức bảo người đi tra." Giọng Vương đội đoan chính uy nghiêm, "Các cậu tận khả năng giữ cuộc trò chuyện."

Sau đó Vương đội lại liên hệ mấy tổ viên phụ trách vụ Liễu Kỳ, phụ trách theo dõi chính là một nam cảnh sát trẻ tuổi, xe của hắn ngừng ngay dưới lầu nhà Liễu Kỳ, nghe Vương đội nói như vậy, hắn có chút kinh ngạc: "Không có khả năng, buổi chiều cô ta từ đoàn phim trở về, liền chưa từng ra ngoài, đèn trong nhà còn sáng."

Nam cảnh sát lại nghiêng nghiêng đầu, lú ra ngoài cửa sổ xe, nhìn vài lần, xác nhận: "Hiện tại cô ta còn ở trên ban công phơi quần áo."

Vương đội làm cảnh sát vài chục năm, kinh nghiệm phong phú, sắc mặt hắn ta trầm xuống, nói: "Cậu nhìn kỹ xem, đó là Liễu Kỳ sao."

Nam cảnh sát tức khắc ứa ra mồ hôi lạnh.

“Nơi đó không cần trông nữa, mang cô ta về tra hỏi.”

Thiệu Tư chờ Vương đội cúp điện thoại, liền thuận tay nhét điện thoại trở lại túi áo khoác Cố Duyên Chu, sau đó cầm di động của mình tới.

“Cậu muốn làm gì?”

Thanh tuyến Cố Duyên Chu vốn đã thấp, hiện tại càng đè thấp âm điệu, nghe vào có vài phần mờ ám.

“Đến đường Bàn Sơn.”

Thiệu Tư nói rất kiên quyết, Cố Duyên Chu lại đầy vẻ không ủng hộ.

Cố Sanh ngồi ở trên ghế, nhìn người này lại nhìn người kia, nghe ra chuyện bọn họ đang nói rất quan trọng, toàn bộ hành trình đều thực ngoan mà không nói chuyện.

Quả nhiên, Cố Duyên Chu nhíu mi, phân tích: “Trước hết không nói hiện tại còn chưa hiểu biết cụ thể tình huống, dù cậu đi qua thì thế nào? Xông vào đơn đả độc đấu với Lục Gia Huy hả? Hành sự xúc động, đối với cục diện hiện tại cũng không có bất cứ trợ giúp gì.”

“Tôi đứng ở chỗ này, đối với cục diện cũng không có trợ giúp gì.” Thiệu Tư xoay người, nhìn thẳng đôi mắt Cố Duyên Chu, “Đại khái hơn nửa tháng trước, chúng tôi còn cùng nhau đóng phim, cô ấy nói với tôi một câu, tôi không có để ý. Lúc nói cô ấy đứng ngay dưới tàng cây, có thể chạy có thể nhảy.”

Sự việc tiến triển đến bây giờ, đã không có quan hệ với nhiệm vụ hay không nhiệm vụ nữa rồi.

Hệ thống đã lâu không online: [tôi biết ngay ba Thiệu của chúng ta là đứa nhỏ tốt thiện lương mà.]

[……] Thời điểm mấu chốt luôn rớt mạng, hiện tại nhảy ra làm gì.

[Tới giúp cậu một tay,] hệ thống tự tin nói, [có tôi ở đây, tuyệt đối vạn vô nhất thất.]

Thiệu Tư không hơi sức đâu mà vô nghĩa với hệ thống, cũng không hơi sức đâu mà một chân nghiền nát sự tự tin mù quáng của hệ thống, hắn đang định đi ra ngoài, Cố Duyên Chu liền ở phía sau nói: “Tôi cùng đi với cậu.”

Bước chân Thiệu Tư dừng lại: “Vừa rồi không phải ngài còn rất không muốn sao?”

“Không quá tin tưởng chỉ số thông minh của cậu, miễn cho thêm phiền cho cảnh sát.” Cố Duyên Chu nói

xong khom lưng xoa xoa đầu Cố Sanh, sau đó lại đứng dậy. Chiều cao hơn Thiệu Tư nửa cái đầu.

Kết quả Lý Quang Tông vừa tới, trong ngực đã bị nhét một búp bê tinh xảo đáng yêu.

"Đưa nó về nhà hả? Nhà nó ở đâu? Hả?! Hai người lại muốn đi đâu?" Lý Quang Tông ôm Cố Sanh, vẻ mặt ngu người, xuất phát từ bản năng của người đại diện, hắn ta lớn tiếng dặn dò, "Bên ngoài nhiều tai mắt, tai tiếng của hai người mới vừa giảm xuống, đừng có luẩn quẩn trong lòng chớ ——"

23. Chương 23

Lúc Cố Duyên Chu tới là tự mình lái xe lại đây, cho nên hiện tại hai người họ chạy qua rất tiện.

Có điều Thiệu Tư ngồi xe có thói quen nằm ở ghế sau, khi hắn động tác thành thạo kéo cửa sau ra, Cố Duyên Chu một tay túm hắn trở về: "Cậu chạy ra sau cái gì?"

"……"

Tuy rằng Cố Duyên Chu tiếp xúc với hắn không nhiều lắm, nhưng trên phương diện nào đó vẫn hiểu biết một ít, anh đánh giá Thiệu Tư trên dưới một cái, hỏi: "Mệt à?"

"Không có," Thiệu Tư mặt không đổi sắc biện giải cho chính mình, "Tôi không phải một người cả ngày chỉ biết ngủ."

"Phải không?" Cố Duyên Chu không tỏ ý kiến.

Lên xe, Thiệu Tư một lần nữa bật sáng màn hình di động, phát hiện trò chuyện còn chưa có gián đoạn. Hắn xoa xoa ấn đường: "…Lời chúng ta nói vừa rồi đều bị nghe thấy à?"

Cố Duyên Chu giẫm chân ga, đánh tay lái, lúc này mới có rảnh phân tâm nhìn Thiệu Tư một cái: "Hẳn là không, Liễu Kỳ kêu xong liền ném văng điện thoại ra, cậu nghe một chút xem."

Xác thật không có.

Trong điện thoại gần như không nghe được âm thanh gì, cho dù có một ít tiếng vang, xuyên thấu qua ống nghe và không khí, truyền tới trở nên xa xôi lại mơ hồ.

"Tiếng bước chân," Thiệu Tư dán ống nghe ở bên tai, nghe chốc lát, ngưng thần nói, "Nói chuyện."

Lúc này Liễu Kỳ đang rúc ở trong góc run bần bật, cái váy ngủ màu trắng trên người cô đã bị Lục Gia Huy xé rách, lộ ra đôi ngực trắng run rẩy phía trước.

"Anh đừng tới đây, rốt cuộc anh muốn làm gì……"

Hiện tại sắc mặt Lục Gia Huy rất không thích hợp, con ngươi phóng đại. Gương mặt ngày thường hàm hậu kia giờ phút này nhìn toàn là dữ tợn, thịt trên mặt có chút run rẩy. Hắn chậm rãi tới gần Liễu Kỳ, lại kêu tên một người khác: "Phương Phương……"

"Phương Phương, hiện tại anh có tiền, anh có rất nhiều tiền, anh có thể cho em cuộc sống tốt nhất." Lục Gia Huy vừa nói vừa đi qua, ôm Liễu Kỳ vào trong ngực, "Chúng ta xuất ngoại đi, em muốn đến nước nào liền đi nước đó, được không?"

Giọng Liễu Kỳ run đến gần như tắt thở, cô giơ tay đẩy hắn, nhưng không dùng ra được sức lực gì: "Anh Huy, em không phải Phương Phương, anh nhìn rõ ràng xem, em là Liễu Kỳ."

"Cô không phải Phương Phương?" Biểu tình vốn dĩ còn tính là ôn hòa của Lục Gia Huy bắt đầu buông lỏng, hai mắt hắn nổi lên tơ máu.

Hắn có chút bực bội, nhưng thực nhanh lại đè xuống, thậm chí hắn lộ ra một nụ cười tự nhận là hiền lành: "Phương Phương, đừng nói giỡn, em chính là Phương Phương của anh."

Liễu Kỳ đối diện gương mặt gần trong gang tấc, lại vạn phần quỷ dị đáng sợ này, trái tim kịch liệt co rút.

Cố Duyên Chu nghe vài phút, giẫm chân ga tăng tốc: "Nếu cô ta đủ thông minh, hiện tại hẳn là nên nương theo Phương Phương, trước hết ổn định Lục Gia Huy."

Thiệu Tư: "Tôi đoán cô ta không đủ thông minh."

Cố Duyên Chu: "Tôi cũng cảm thấy vậy."

"Có điều trạng thái Lục Gia Huy không đúng, từ giọng nói có thể nghe ra, bằng trắc, phập phồng, ngữ điệu, đều không thuộc về phạm trù người bình thường." Cố Duyên Chu lại nói, "Không phải uống nhiều thì chính là hít nhiều, từ toàn bộ sự kiện mà xem, tôi càng thiên về loại sau."

"Đàn anh Cố, trên giang hồ có truyền thuyết, nói anh là sách giáo khoa khoa diễn xuất, xem ra không phải thổi phồng." Thiệu Tư vốn dĩ rất sốt ruột, nhưng nói chuyện với Cố Duyên Chu, bất quá chỉ hai ba câu, hắn lại khó hiểu mà bình tĩnh lại.

Cố Duyên Chu tựa như một liều thuốc an thần mạnh.

"Ừm, tôi danh xứng với thật."

"…… Anh thật đúng là không khách khí."

Một tay Cố Duyên Chu nắm tay lái, kéo kéo cà vạt, cổ áo tức khắc trở nên lỏng lẻo. Hơn nửa tháng không thấy, tóc của anh dường như trở nên càng ngắn.

"Phương Phương, Phương Phương……" Thiệu Tư thu hồi ánh mắt đánh giá anh, lẩm bẩm. Tay chống ở bên cạnh cửa sổ xe, ngón tay nhẹ nhàng gõ, nhặt hết những chi tiết vụn vặt lúc ở phim trường trước đó về.

"Liễu Kỳ diện mạo bình thường, cũng không có tư lịch gì, sau khi Dương Nhân Nhân chết, Lục Gia Huy hoàn toàn có thể đi tìm chọn người thích hợp hơn cô ta."

Nhưng hắn lại không, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, chuyện Lục Gia Huy tranh thủ cho Liễu Kỳ vai nữ chính Ác ma vương tử, cũng lộ ra cổ quái.

"Lúc trước hắn nâng Dương Nhân Nhân thế nào?" Thiệu Tư hồi tưởng, "Cũng bất quá là để cô ấy làm nữ thứ, diễn một vai trong phim điện ảnh của Hồ đạo thôi, biểu hiện bình thường."

Thiệu Tư lại hồi tưởng hiện trường khởi động máy ngày đó, toàn bộ hành trình tay Lục Gia Huy đều gác trên eo Liễu Kỳ.

……

"Hỏi Vương đội một chút." Cố Duyên Chu bật hướng dẫn GPS, điều chỉnh một con đường càng nhanh và tiện, "Hắn đào Lục Gia Huy lâu như vậy, chút chuyện này hẳn là biết."

Sắc trời dần dần tối xuống, mưa gió sắp đến.

Thiệu Tư vốn dĩ để lại một khe cửa sổ hít thở không khí, hiện tại ngay cả gió chui vào từ cái khe nho nhỏ kia cũng thổi cho cả người phát lạnh.

"Chưa chắc," Thiệu Tư nói, "Phương Phương này hẳn là mặt mũi rất giống Liễu Kỳ, hoặc là phương diện khác tương tự. Nếu cảnh sát tra được, sẽ không giám thị Liễu Kỳ rời rạc như thế."

Trên thực tế, bị Thiệu Tư nói trúng rồi.

Vương đội quả thật không có tra được Phương Phương gì.

Lục Gia Huy rất cẩn thận, dù sao cũng là làm nghề này, lại liên lụy ích lợi lớn như vậy. Gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, nói chuyện thật giả nửa nọ nửa kia, miệng đóng kín mít.

Đầu kia di động im lặng hồi lâu, có thể là Lục Gia Huy muốn làm hành động gì đó tiến thêm một bước, Liễu Kỳ đột nhiên bạo phát, kêu anh đừng chạm vào tôi, sau đó truyền đến một tiếng đồ sứ vỡ vụn.

"Phương Phương……"

Sức Liễu Kỳ vẫn quá nhỏ, cô liều mạng nện xuống, cũng chỉ làm thái dương Lục Gia Huy trầy da chảy máu. Lục Gia Huy hoàn toàn bị chọc giận, hắn đột nhiên túm Liễu Kỳ đè cô ở trên tường: "Đồ tiện nhân này! Lúc trước em chê tôi không có tiền! Hiện tại tôi có tiền rồi, em còn có cái gì không hài lòng?!"

"Em lại muốn rời khỏi tôi sao?" Lục Gia Huy điên điên khùng khùng cười, "…… Không, tôi sẽ không để em chạy trốn lần thứ hai."

"Chúng ta cùng đi chết đi."

……

Thiệu Tư nghe mà lạnh run một trận.

Giọng nói kia như là ngâm trong địa ngục nhiều năm, lại chậm rãi nổi lên.

"Bệnh cũng không nhẹ." Cố Duyên Chu nói xong, lại chuyển lời, "Ngồi vững."

Thiệu Tư còn chưa kịp phản ứng, tốc độ xe đột nhiên tăng lên, hắn cảm giác giống như vừa rồi mình còn đang cưỡi xe đạp, lập tức ngồi lên tên lửa, gần như bị ném bay ra.

Cố Duyên Chu đang chơi xe bay.

Nhìn Cố Duyên Chu 'ôn ôn nhuận nhuận' thế mà lại bão xe, hơn nữa kỹ thuật lái xe còn thật thành thạo.

Dáng vẻ anh hiện tại, Thiệu Tư nhìn mà cảm thấy tựa như cái loại đàn ông cuồng dã ương ngạnh trong phim, vừa thô tục kiêu ngạo vừa sắc bén.

"Rất kinh ngạc ư?"

Thiệu Tư chớp chớp mắt.

"Tôi trước kia, rất trẩu tre." Cố Duyên Chu thật lâu chưa bão xe, anh chậm rãi nheo mắt, vừa nói vừa tăng tốc độ lên trên thêm một nấc, "…… Từng hút thuốc từng uống rượu, tóc mái để đặc biệt dài, còn nhuộm màu, đeo hoa tai đinh màu đen."

"Cả ngày đánh nhau với người ta, lệ khí nặng hệt như một tên dã man."

"……" Vô tình nghe chuyện cũ khinh cuồng thời niên thiếu của Cố Duyên Chu, Thiệu Tư sờ sờ mũi, nói, "Tôi có hơi buồn nôn. Anh lái quá nhanh, tôi say xe."

Bên Vương đội rất nhanh kết nối với cuộc điện thoại này, ở cục cảnh sát tìm chuyên gia nghe lén.

"Đi tra về Phương Phương một chút, còn có camera ở các ngã tư đường Bàn Sơn, cùng với tất cả khu dân cư lấy 'Lục' mở đầu trên đường Bàn Sơn, nơi đó hẳn là tài sản tư nhân của Lục Gia Huy, nhưng có khả năng đăng ký không phải tên của hắn." *(bên TQ khi nói địa chỉ thường nói khu, xong rồi mới tới số nhà, nên Liễu Kỳ nói "lục" khiến mọi người tưởng là tên khu bắt đầu bằng chữ Lục)*

Vương đội phân phó xong, lại nghe bên phía Thiệu Tư có tiếng kèn rất nhỏ và tiếng gió vù vù: "Các cậu lại đang làm gì?"

Thiệu Tư kéo cửa sổ xe lên, ngăn cách tiếng kèn ngoài cửa sổ, mặt không đổi sắc nói: "Tôi ở nhà mà."

Vương đội: "Phải không?"

"Ừm ừm."

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, cho rằng tôi không biết đúng không." Vương đội vung tay lên, "Trước khi làm việc tự mình suy xét rõ ràng."

Lúc này, Cố Duyên Chu dừng xe, ý bảo hắn đã tới 'đường Bàn Sơn'.

Quanh đó, là vùng ngoại ô.

Có chút hoang vắng.

Toàn bộ đường Bàn Sơn, chỉ có vài chỗ quanh núi là có người ở.

Bên kia, sau khi nam cảnh sát phụ trách theo dõi ở cửa nhà Liễu Kỳ xông vào, người bên trong quả nhiên không phải Liễu Kỳ.

Chỉ là cô ta mặc quần áo Liễu Kỳ, kiểu tóc cũng rất tương tự.

Nếu hắn có thể xem nhiều phim truyền hình chút, sẽ phát hiện, cô ta là minh tinh điện ảnh hạng ba Tần Tình.

Tần Tình đó, ngay từ đầu cũng không thừa nhận mình đang giả mạo Liễu Kỳ, nói là cô ta và Liễu Kỳ quan hệ tốt, ở nhà mà thôi.

Nhưng khi cảnh sát đem bằng chứng đưa đến trước mặt cô ta, cô ta luống cuống: "…… Là hắn ép tôi, tôi không có biện pháp, tôi cũng là người bị hại đó cảnh sát!"

"Hắn bảo tôi đánh ngất Liễu Kỳ, sau đó nâng lên một chiếc xe jeep màu đen ở cửa sau tiểu khu, hắn nói góc đó rất an toàn, không có camera." Mấy ngón tay Tần Tình gắt gao túm vạt áo, nắm miếng vải kia đến phát nhăn, "Tôi không biết hắn mang cô ấy đi đâu."

"Vì sao cô muốn giúp hắn?"

"……"

Nhìn biểu tình của Tần Tình, đại để cũng có thể đoán ra được.

Chỉ sợ cô ta cũng là khách 'làm ăn' của Lục Gia Huy.

Nam cảnh sát vỗ mấy phần văn kiện trên tay lên bàn, nói: "Một người tới đây, mang cô ta đi kiểm tra nước tiểu."

Trên đường Bàn Sơn căn bản không có khu dân cư nào bắt đầu bằng 'Lục'.

"Con đường này tổng cộng chỉ có nhiêu đó," Thiệu Tư ở dưới chân núi vòng tới vòng lui, "Hỏi mấy dân bản xứ cũng đều nói không biết, nơi này chỗ duy nhất có người ở chính là mấy căn biệt thự đơn lẻ trong núi."

Cố Duyên Chu tuần tra ở xung quanh một vòng, sau đó nói: "Lên núi xem."

"Trời đã hoàn toàn đen," Cố Duyên Chu vừa nói vừa đi lên trên, "Trên núi ẩm ướt, mấy ngày hôm trước trận mưa vừa qua, lúc đi đường cẩn thận một chút."

Trong núi rừng cây rậm rạp, một chân sâu một chân cạn, có đôi khi đeo vài bước, lúc nhấc chân còn có

nước bùn bắn lên dính vào ống quần. Đặc biệt là loại người hàng năm lộ mắt cá chân như Thiệu Tư, bùn lầy càng trực tiếp dính trên mắt cá chân hắn.

[…… Vùng hoang vu dã ngoại, đêm nay xác định là các cậu có thể qua một đêm kinh hồn.]

[Có phải mày rảnh lắm không hả?] Thiệu Tư nói, lại giẫm một cái hố, [Phắc.]

[Nói đứng đắn, hiện tại dấu hiệu sinh mệnh của Liễu Kỳ trở nên rất yếu ớt. Cho nên tôi có thể cảm giác được, cô ta ở ngay quanh đây.]

Đây cũng là một trong những năng lực không nhiều lắm của hệ thống nát.

Trong phạm vi nhất định, nó có thể thăm dò được dấu hiệu sinh mệnh mạnh yếu.

"Chúng ta cùng đi chết đi."

Những lời này của Lục Gia Huy âm hồn không tan, lần thứ hai hiện lên bên tai Thiệu Tư.

Đặc biệt là hiện tại hắn đi trong núi sâu. Bên tai là tiếng kêu của loài chim không biết tên hoặc là loại động vật bò sát, còn có tiếng gió thổi qua cây cối, có vẻ đặc biệt âm lãnh.

"Lục này, có thể thật ra không phải Lục không?" Thiệu Tư nghĩ đến xuất thần, lúc giẫm thềm đá không cẩn thận giẫm hụt, nhào về phía trước, vừa lúc nhào lên lưng Cố Duyên Chu.

Bước chân Cố Duyên Chu khựng lại, quay đầu lại nói: "Có ý gì?"

Thiệu Tư ổn định thân hình, khoa tay múa chân một chút: "Chẳng hạn như nói, số 6?"

Lúc ấy Liễu Kỳ nói chuyện, vốn dĩ đã nói mơ hồ. Xét thấy bên này cũng không có Lục gì, đều là nhà riêng lẻ, Thiệu Tư liền suy đoán như vậy.

Không có tiểu khu, nhưng tóm lại sẽ có biển số nhà đi.

"Vươn tay ra." Cố Duyên Chu vừa định mở đèn di động lên, vừa nghiêng người nói.

Thiệu Tư không rõ nguyên do mà vươn tay, sau đó bị Cố Duyên Chu một phen nắm lấy.

"6," Cố Duyên Chu một tay nắm hắn, một tay khác moi di động từ túi áo khoác, bật đèn pin, một luồng

ánh sáng từ sau lưng di động chiếu ra, chui thẳng vào trong bóng đêm, "Qua xem biển số nhà đi."

Thiệu Tư suy đoán không sai, chẳng qua trước mắt bọn họ còn quanh quẩn ở chân núi, biển số nhà đều là '1' đi đầu.

"Càng lên cao, số càng lớn." Cố Duyên Chu đến gần chút, giơ điện thoại di động lên, có thể nhìn thấy cửa mấy căn biệt thự ít ỏi đều treo biển số nhà, nhìn mấy căn, càng thêm khẳng định suy đoán này, sau đó anh lại dừng một chút, nói, "Cậu có thể đi đường đàng hoàng hay không?"

"……" Thiệu Tư thản nhiên nói, "Vậy anh có thể buông tay hay không?"

Đi đường thì đi đường, lôi lôi kéo kéo làm gì.

Cố Duyên Chu chỉ là thấy hắn đi đường có loại cảm giác tùy thời đều sẽ té ngã, nghe hắn nói như vậy, liền theo lời buông tay, thuận tiện cảnh cáo nói: "Lần sau lại ngã về phía trước, thì đừng đâm lên trên người tôi."

"Nói cứ như tôi không biết đi đường vậy." Thiệu Tư cố ý không đi theo dấu chân Cố Duyên Chu, hơn nữa càng chạy càng nhanh, sau đó dưới chân lại trượt.

"……"

May mắn đúng lúc ổn định, vãn hồi được tự tôn.

Thiệu Tư ho nhẹ một tiếng, quay đầu lại thấy Cố Duyên Chu mặt không biểu tình nhìn hắn, như là đang im lặng trào phúng.

Hắn lại vòng về phía sau Cố Duyên Chu, sau đó chủ động duỗi tay bắt lấy cái tay mới nãy dắt hắn của Cố Duyên Chu, như là vừa rồi không phát sinh gì cả, chẳng biết xấu hổ nói: "…… Đường này thật cần cỗi khó đi, nắm lấy tôi này, sợ anh ngã."

Cố Duyên Chu lười so đo với hắn.

Lúc biển số nhà xuất hiện tới số '5', đã tiếp cận đỉnh núi.

Cho dù tốc độ bọn họ thực mau, sau khi thăm dò được quy luật lại càng là trực tiếp chạy lên, nhưng vẫn mơ hồ lo lắng Liễu Kỳ chống không được.

[Còn chưa có chết, cơ mà cũng sắp rồi.] hệ thống nói, [cách càng gần, tôi càng có thể cảm giác được nó dao động, rất không ổn định. Không tốt lắm.]

[Cô ấy còn có thể chống đỡ bao lâu?]

[Không quá hai mươi phút.]

Lúc bọn họ đi đến đỉnh núi, nhìn thấy ba căn nhà.

601, 602 và 603.

Mới đầu Liễu Kỳ quả thật bị dọa điên rồi, nhưng không ngừng giãy giụa chỉ càng thêm chọc giận Lục Gia Huy.

Dưới tình thế cấp bách, đầu cô trống rỗng, sau đó vào một khắc kề bên tử vong, rốt cuộc chỉ số thông minh online.

Lúc Lục Gia Huy như phát điên túm cổ cô, Liễu Kỳ ở dưới thân hắn, gian nan nói: "Gia Huy…… em yêu anh."

Biểu tình của Lục Gia Huy cứng lại.

Liễu Kỳ giơ tay xoa mặt hắn: "…Em là Phương Phương nè."

"602 có thể loại trừ, trong nhà rất náo nhiệt." Cố Duyên Chu chỉ chỉ hai bên, "Cậu đi 601, tôi đi 603."

[Thiệu Thiệu, ở 601, tôi đã cảm giác được, cậu mau nói với hắn, 601, trực tiếp vọt vào đi.]

[Có phải mày bị ngu hay không, dưới loại tình huống này, sao tao lại biết ở 601.]

[…… Cậu cứ nói, trực giác?]

[Trực cái rắm.]

[Có máy cảnh báo hay không? Bên trong có nuôi chó không?] Thiệu Tư đi đến cổng lớn, quan sát, [vì sao tổ trọng án tới còn chậm hơn chúng ta?]

Hắn và Cố Duyên Chu lại đây, cũng không định hai người đi vào đơn đả độc đấu. Sau khi đưa tất cả manh mối cho cảnh sát, bọn họ chỉ không muốn cứ như vậy khoanh tay đứng nhìn, không ngờ cảnh sát tới còn chậm hơn bọn họ.

"Bọn họ bị người ta tính kế," Cố Duyên Chu nhìn thấy tin nhắn Vương đội gửi lại đây, "Lục Gia Huy tìm người giả trang Liễu Kỳ, người nọ lộ ra manh mối, nói Liễu Kỳ bị người khác đánh ngất nhét vào một chiếc xe jeep màu đen, sau khi xem camera theo dõi liền phát hiện, cái xe jeep màu đen đó chạy qua một ngã rẽ khác ở đường Bàn Sơn, là ngụy trang."

"Hiện tại họ đang chạy tới, không tới mười phút là đến nơi."

Thiệu Tư ngửa đầu, từ dưới lầu nhìn lên trên, lầu hai có ánh đèn mỏng manh.

Ngay khi hắn suy nghĩ nếu không thì chờ cảnh sát tới rồi lại nói, hệ thống lại cao giọng kêu lên: [không được! Không còn kịp rồi!]

Hiện tại bọn họ đứng ở ngoài cổng sắt, trong hàng rào còn có một con đường nhỏ u tĩnh, hoa dệt như gấm, đi vài bước mới đến cửa chính.

Kiểu nhà cũng không phức tạp, từ chính diện nhìn qua, còn có thể nhìn thấy cửa sổ phòng khách.

Cửa sổ sát đất, bức màn màu đỏ.

Nhưng mà lúc này, bức màn đột nhiên bị người kéo ra từ bên trong.

Liễu Kỳ đầu tóc tán loạn xuất hiện trong tầm mắt hai người bọn họ, đôi tay cô không ngừng vỗ lung tung, trong miệng kêu: "Cứu tôi! Cứu tôi!"

Lục Gia Huy lại không vội, hắn chậm rãi từ cầu thang lầu hai đi xuống, trong tay còn cầm một con dao.

……

Lúc Cố Duyên Chu trèo tường đi vào làm khởi động máy cảnh báo, Thiệu Tư hoàn toàn bị tốc độ của anh làm kinh sợ.

Gần như ngay một khắc Lục Gia Huy xuất hiện, Cố Duyên Chu liền cởi áo khoác ném cho Thiệu Tư, tay chống lan can bật lên trên, hai ba phát trèo vào. Một phát cuối cùng trực tiếp từ giữa không trung nhảy xuống.

Hệt như vô số lần nhìn thấy trong phim, mạnh mẽ hữu lực, mỗi một

động tác đều không ướt át dây dưa, không chút nào hàm hồ.

Hiệu suất cao, tính thưởng thức cũng cực cao.

"Có phải anh từng luyện hay không?" Thiệu Tư cầm áo khoác của anh, đánh giá cánh cửa sắt kết cấu phức tạp kia, chỗ cao nhất cửa sắt là mấy cây trụ tinh xảo nhòn nhọn, hắn tự nhận không có công lực trèo tường cao siêu như Cố Duyên Chu, chỉ có thể nói, "Anh đừng vội đi vào, giúp tôi mở cửa từ bên trong đã……"

Tình huống khẩn cấp, lúc này cũng bất chấp máy cảnh báo vang rền, chó ở hậu viện sủa như điên. Cũng căn bản không có thời gian chờ cảnh sát chạy tới.

Cứu người quan trọng.

Lục Gia Huy nghe được âm thanh, đứng ở trên cầu thang, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người vội vàng.

Ngoại trừ tiếng vang của máy cảnh báo, còn có tiếng Thiệu Tư vặn then cửa, vặn trái vặn phải vặn chả ra, khiến kết cấu bên trong khoá cửa va chạm nhau.

Liễu Kỳ gần như dùng tốc độ nhanh nhất, từ cửa trước chạy như bay qua, muốn mở cửa cho Thiệu Tư.

"Anh Thiệu!" Cô kích động đến run tay, nhưng bởi vì không biết khoá cửa nên xoay theo hướng nào mà chân tay luống cuống, cô thử vài lần cũng không có thành công, chỉ có thể ở tại chỗ gấp đến độ đổ mồ hôi, "Mở cửa ra, mở ra…… mở ra!"

Lục Gia Huy bị tiếng 'anh Thiệu' này kích thích cho bạo nộ lên, hắn ta hai ba bước đi về phía Liễu Kỳ, trong tay xách theo dao, giơ lên cao cao: "Tiện nhân, mày kêu ai đó, hôm nay ai cũng đừng hòng sống sót từ nơi này đi ra ngoài!"

Lục Gia Huy còn chưa dứt lời, Liễu Kỳ không tìm được kết cấu mà xoay loạn, rốt cuộc cửa 'lạch cạch' một tiếng mở ra.

Đồng thời khi Thiệu Tư từ ngoài cổng chen vào, cái cửa sổ sát đất ở phòng khách ầm ầm vỡ ra!

Tay Cố Duyên Chu cầm cây sắt không biết lấy được từ đâu, đập vài cái liền đập nát cửa kính, trực tiếp phá cửa sổ mà vào.

Thiệu Tư cũng không rảnh quan tâm bên kia là tình hình gì, hắn thừa dịp Lục Gia Huy bị tiếng vang lớn đó chấn cho hoảng thần, tốc độ cực nhanh đẩy Liễu Kỳ ra ngoài cửa: "Chạy mau!"

Dưới chân Liễu Kỳ lảo đảo, không ở lại thêm, cũng không có học theo mấy cái phim truyền hình ngu ngốc, dừng lại nói một câu 'vậy các anh làm sao bây giờ em không thể cứ như vậy mà đi một mình muốn đi chúng ta cùng nhau đi', để chân trần liền chạy như điên ra ngoài cổng, bóng dáng tiêu điều lại hoảng loạn.

Lục Gia Huy thấy thế, hung tợn, đỏ mắt vung dao chém vào lưng Thiệu Tư!

May mắn Thiệu Tư phản ứng mau, hắn nghiêng thân mình, mũi dao kia hung hăng cắt một đường sau eo hắn.

Vết máu liền từ trong vải lan ra bên ngoài. Cũng may quần áo là màu đen, cho nên thoạt nhìn cũng không bắt mắt.

Thiệu Tư 'shhhh' một tiếng, sau đó không chút để ý cười cười với Lục Gia Huy, ý cười không đạt tới đáy mắt, càng như là khiêu khích. Hắn trở tay đóng cửa lại, tựa sau lưng trên ván cửa nói: "Người anh em đừng nhìn nữa, Phương Phương của mày đi rồi."

Lục Gia Huy gào rống một tiếng, hiện tại hắn có thể xác định người này tuyệt đối là nốc thuốc, tiêu cự mắt cùng với biểu tình trên mặt khoa trương đến cực điểm, lý trí đã sớm bị cắn nuốt sạch sẽ.

"Phương Phương sẽ không rời khỏi tao, bọn tao muốn ở bên nhau cả đời." Lục Gia Huy liều mạng muốn dùng dao đâm vào cổ Thiệu Tư.

Thiệu Tư cố sức giữ chặt cổ tay hắn ta, miệng lại tiếp tục kích thích: "Ai cả đời với mày, mày cũng không nhìn xem hiện tại bộ dạng của mình thế nào. Mày lấy cái gì nuôi cô ấy, tiền của mày sạch sẽ sao, sao cô ấy lại thích một tên bệnh tâm thần cắn thuốc buôn lậu thuốc phiện được?"

Lời thì nói nhẹ như mây gió, nhưng kỳ thật tay Thiệu Tư càng không dùng được lực, cơ bắp đau đến độ muốn nổ toạt ra.

Mũi dao kia cách cần cổ hắn càng ngày càng gần, vài giây sau Thiệu Tư thật sự đỡ không nổi nữa. Cuối cùng hắn gia tăng sức lực, nâng cổ tay Lục Gia Huy lên trên, nghiêng đầu kêu với Cố Duyên Chu: "Nhanh lên, tôi hết sức rồi, trực tiếp nện một gậy xuống đi."

Vừa rồi hắn nói những lời kích thích đó, bất quá chỉ là để phân tán lực chú ý, để Cố Duyên Chu từ phía sau trực tiếp xử lý Lục Gia Huy.

Có lẽ là sau khi say thuốc, tư duy đại não trở nên trì độn, lúc này Lục Gia Huy mới muộn màng nhìn qua phía sau.

Nhưng mà nghênh diện chính là một gậy.

……

Dù sao cũng là gậy sắt, Cố Duyên Chu không thể không khống chế sức lực chút. Lục Gia Huy bị đánh đến lắc lư tại chỗ hai cái, hắn ta miễn cưỡng chống đỡ thân hình, giơ tay sờ sờ sau đầu, sờ đến một tay ẩm ướt.

Mùi máu tươi dần dần tràn ra trong không khí.

"Mày đánh tao?" Lục Gia Huy bị màu máu đỏ tươi kích thích đến hai mắt sung huyết càng sâu, "Mày là cái thá gì, mày dám đánh tao?"

Thiệu Tư từ phía sau trực tiếp đạp hắn ta một cú: "Nếu hắn là cái thá gì, thì mày ngay cả cái thá gì cũng không phải, rác rưởi."

Ai ngờ một cú này, vừa vặn đạp Lục Gia Huy đến trước mặt Cố Duyên Chu, hai người tức khắc nhào vào đánh nhau.

Đối mặt loại đấu pháp không muốn sống của Lục Gia Huy, Cố Duyên Chu thế mà vẫn có thể ứng đối tự nhiên.

—— Tôi trước kia, rất trẩu tre. Từng hút thuốc từng uống rượu, tóc mái để đặc biệt dài, còn nhuộm màu, đeo hoa tai đinh màu đen.

—— Cả ngày đánh nhau với người ta, lệ khí nặng hệt như một tên dã man.

Hai câu Cố Duyên Chu thuận miệng nói ở trên xe, dường như bày thành cảnh tượng, chồng lên Cố Duyên Chu hiện tại.

Thiệu Tư gật đầu, thầm nghĩ, xác thật rất biết đánh nhau.

Cho dù Lục Gia Huy giống như một dã thú bạo nộ, sau khi cắn thuốc sức chiến đấu lại càng tăng mạnh giống như mở máy ăn gian, Cố Duyên Chu cũng không chút nào kém cỏi, hẳn là trước kia từng học tán thủ*, hơn nữa thường xuyên thực tiễn, mỗi chiêu mỗi thức vô cùng tùy tính, mỗi một kích đều tương đối tàn nhẫn.

**Tán thủ: là loại võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở TQ.*

Dứt khoát lưu loát, không giữ lại đường sống cho người khác.

Thiệu Tư quyết định sau khi trở về phải livestream cho Lý Quang Tông xem, nói cho hắn ta biết nam thần Cố Duyên Chu của hắn ta…… còn rất cuồng dã.

Gần như là cùng lúc đó —— ngoài cửa vang lên tiếng còi cảnh sát, đèn xe xanh đỏ đan xen chiếu sáng bóng đêm.

Cảnh sát rốt cuộc cũng tới.

"Hoàng Mai Mai, nhũ danh Phương Phương, cùng một thôn với Lục Gia Huy. Hai người thi đại học cùng năm, một thi đậu một thi rớt."

Lúc ấy Liễu Kỳ chạy ra bên ngoài, không chạy quá xa, liền gặp xe cảnh sát. Thông qua manh mối Liễu Kỳ đưa, cảnh sát rất nhanh tra được 'Phương Phương' này là ai.

"Sau khi cô ta thi rớt, cùng Lục Gia Huy đến Long Nham, Lục Gia Huy học hành, cô ta làm việc. Sau đó không biết vì nguyên nhân gì, hai người chia tay. Sau nữa bởi vì một vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, năm ấy hai mươi mấy tuổi qua đời."

Vương đội đem tình huống biết được trước mắt nói sơ lược với bọn họ: "Liễu Kỳ có dáng vẻ tương tự Hoàng Mai Mai, nguyên nhân chính là vì điểm này, Lục Gia Huy mới có thể không màng tất cả mạo hiểm mà trở về."

Nông thôn hai mươi năm trước, một đôi tiểu uyên ương.

Lúc trước có phải thật sự vì Phương Phương ngại Lục Gia Huy nghèo, mới làm Lục Gia Huy đi lên con đường này hay không, hết thảy Lục Gia Huy đều ngậm miệng không nói, bọn họ cũng không thể biết được.

Chỉ có điều nếu giới hạn đạo đức xuất hiện lệch lạc, vậy bất luận là nguyên nhân gì, cũng không thể trở thành cái cớ để phạm tội.

Đến tận đây, vụ trọng án buôn lậu thuốc phiện ngủ đông trong giới giải trí, lấy công ty kinh tế làm vật dẫn, hướng dẫn đông đảo nghệ nhân cùng với nhà đầu tư hít ma túy rốt cuộc được phá. Mười mấy thành viên cấp cao công ty sa lưới, càng nhiều 'nhà dưới' còn đang trong quá trình thanh lý.

Bản tin ngày mai sẽ dành ra phần lớn trang báo cùng với thời gian, đặc biệt kể lại chuyện này.

Hẳn sẽ gây ra một trận oanh động không nhỏ.

Chung quy thì sự kiện lần này lan đến hơn hai mươi diễn viên, hơn ba mươi nhà đầu tư, những người bán lẻ từ nhà đầu tư trở xuống lại vô số kể.

Mà lúc này, Thiệu Tư không rảnh suy nghĩ những việc đó, lúc hệ thống kích động chúc mừng hắn có 5 năm thọ mệnh tới tay, cũng không có phản ứng gì. Bởi vì hắn đang ở phòng y tế cục cảnh sát, để y tá giúp hắn khử trùng đơn giản cho miệng vết thương.

Một miệng vết thương thật dài, bắt mắt lại đường hoàng treo sau eo hắn.

Thiệu Tư nằm trên giường bệnh giản dị, cảm giác được quần áo bị người nhẹ nhàng vén lên, nhưng mà vén đến một nửa, liền bị lực cản. Bởi vì da thịt và vải dính vào nhau, không thể trực tiếp kéo ra, sẽ gia tăng trình độ xé rách của miệng vết thương.

Y tá nghiêng người, lấy từ trong khay ra một cái kéo nhỏ, tỉ mỉ cắt vải xung quanh miệng vết thương xuống, sau đó lại làm bước xử lý tiếp theo.

Lúc Cố Duyên Chu và Vương đội chạy tới, Thiệu Tư đang để trần sống lưng, mặt chôn trên gối, vòng eo sạch sẽ mảnh khảnh, vị trí nối liền với mông lõm xuống.

Từ trước đến nay hắn luôn không chịu được đau, có thể là vì da mềm, rất nhiều lúc chẳng hạn như bị đứt da linh tinh, Lý Quang Tông cảm thấy là việc nhỏ, hắn lại thật sự cảm thấy đau.

"Cậu có ổn không?" Cố Duyên Chu dẫn đầu đi vào.

Thiệu Tư nghe được âm thanh, hơi nâng mặt từ trên gối lên, vừa định khách sáo nói 'tôi rất ổn', nhưng mà khi cái nhíp trên tay y tá nhẹ nhàng dùng sức, xé một góc vải cuối cùng xuống, Thiệu Tư lại kêu to một tiếng: "Đau!"

Tay y tá run lên, bỏ mảnh vải vào một cái khay đựng khác, sau đó nói: "Ngại quá, tôi cố gắng nhẹ một chút."

Cô nói xong, Thiệu Tư lại một lần nữa vùi đầu vào gối, miệng nói không có việc gì, tay lại rất thành thật mà nắm chặt rap giường không bỏ.

Vương đội đứng ở cửa tức giận nói: "Không cần, nặng một chút mới tốt, làm hắn nhớ lâu lâu xíu, xem lần sau còn dám xúc động như vậy không."

"Không xúc động chờ mấy người chạy tới, phỏng chừng đều đã chết sạch rồi." Thiệu Tư nghiêng đầu nhìn bọn họ, tóc che mặt, nghiêm túc nói, "Vương đội anh nên cho chúng tôi cờ thưởng mới đúng."

"Cờ thưởng sẽ có, phê bình cũng không thể miễn."

"Chuyện hôm nay, coi như các cậu gặp may mắn. Nhưng nếu lần sau lại đụng vào việc tương tự, ngàn vạn lần không thể áp dụng loại phương thức xông vào này. Nếu lúc ấy, bất luận một phân đoạn nào xảy ra vấn đề, chẳng hạn như cửa kính là thủy tinh chống đạn đập không vỡ, lại chẳng hạn như Liễu Kỳ chưa kịp mở cửa cho các cậu, hiện tại các cậu còn có thể yên ổn đứng ở chỗ này, Liễu Kỳ còn có thể yên ổn mà chạy ra sao?"

Quả thật, lúc ấy tình huống khẩn cấp, không chấp nhận được suy nghĩ quá nhiều. Vội vàng hành động, không hề có bố cục đáng nói.

Nơi đó khẳng định tồn tại rất nhiều vấn đề.

"Đương nhiên, chúng tôi cũng có lỗi." Ngoài dự đoán, Vương đội khom lưng thật sâu với bọn họ, sau khi đứng dậy nói, "Khiến các cậu rơi vào nguy hiểm, là trách nhiệm của chúng tôi. Nếu lúc ấy không phải quá mức tín nhiệm manh mối xe jeep màu đen, cũng không đến mức quên chuẩn bị thêm. Lúc trước chỉ quanh quẩn xung quanh đường Bàn Sơn, không có lên núi xem xét, là chúng tôi làm việc sơ sẩy."

Rõ ràng Liễu Kỳ đã đưa ra phạm vi, rõ ràng phạm vi nhỏ như vậy.

Nhưng bọn họ cứ nghĩ quá nhiều, cho rằng Lục Gia Huy khôn khéo như vậy, chỉ lấy đường Bàn Sơn làm ngụy trang.

May mắn cuối cùng sự việc viên mãn, không có gây ra sai lầm lớn.

Cố Duyên Chu khom lưng đáp lễ với Vương đội: "Ngài không cần như vậy, lễ này tôi chịu không nổi."

Thiệu Tư dùng cánh tay gối đầu, gật gật đầu: "Tôi cũng chịu không nổi, chỉ là hiện tại tôi cũng nhúc nhích không được, cái vái này thiếu trước đã, hôm nào vái trả cho ngài."

Miệng vết thương của Thiệu Tư có hơi sâu, sau này cũng không biết có để lại sẹo hay không. Sau khi khâu lại đơn giản rồi dán băng gạc lên, y tá cho hắn một bình thuốc nhỏ, trợ giúp miệng vết thương khép lại, bảo hắn nhớ đổi thuốc.

"Ừm, biết rồi, cám ơn." Thiệu Tư vừa định đứng dậy mặc áo, liền nhớ tới cái áo đã bị y tá một kéo cắt mất, "……"

Hắn trần thân trên, ngồi ở trên giường, gãi gãi đầu, tìm di động chuẩn bị gọi điện thoại cho Lý Quang Tông.

"Tổ tông à, thứ đó không thể đụng vào!" Lý Quang Tông nhận điện thoại, còn chưa nghe là chuyện gì, đã ồn ào, "Chú Cố của con thực sự sắp về tới rồi, con nhìn xem, đầy tường đều treo chú Cố của con kìa, con chậm rãi xem, thích xem bức nào thì xem bức đó."

"…… Cố Sanh còn ở chỗ cậu hả?" Thiệu Tư mới vừa hỏi xong, đầu kia điện thoại quả nhiên xuất hiện giọng bé gái mềm mềm mại mại.

"Cho con chơi đi."

“Bật lửa, con không thể chơi được ngoan nha.”

Lý Quang Tông dỗ người xong, lúc này mới có thời gian nói chuyện điện thoại với Thiệu Tư: “Ba à, các cậu trở lại chưa? Nam thần của tôi có đó không, bảo ảnh lại đây một chuyến đón Sanh Sanh đi đi……”

Thiệu Tư trộm đánh giá Cố Duyên Chu đang nói chuyện với Vương đội, nói: “Như vậy đi, cậu dẫn nó tới cục cảnh sát, thuận tiện mang cho tôi bộ quần áo, áo tôi rách rồi.”

Cố Duyên Chu và Thiệu Tư, hai người có việc đi ra ngoài. Ở cục cảnh sát, quần áo còn rách.

Lý Quang Tông xoay chuyển bốn cái manh mối này một lần ở trong đầu, sau đó khó có thể tin nói: “Các cậu dạo nhà chứa hả? Không thể chứ?”

“…… Chứa cái quỷ.” Thiệu Tư rất muốn trực tiếp cúp điện thoại, nhưng hắn nghĩ nghĩ vẫn nhịn xuống, nói, “Cậu nhanh lại đây.”

Hắn nói điện thoại xong, y tá và Vương đội đều đã đi ra ngoài. Một mình Cố Duyên Chu còn đứng ở bên cạnh nhìn hắn.

Thiệu Tư: “……” Nhìn cái gì mà nhìn.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Cố Duyên Chu đột nhiên bắt đầu cởi áo.

Anh cởi áo khoác ra ném cho Thiệu Tư: “Mặc trước đi.”

Cố Duyên Chu nói xong lại bổ sung: “Cậu có cái biểu tình gì thế? Không mặc cũng được, vậy cậu liền ở chỗ này đợi một mình đi, tôi đi ăn cơm.”

Ăn cơm.

Thiệu Tư muộn màng cảm thấy rất đói bụng.

Từ buổi chiều hắn kết thúc công việc đến bây giờ, đã là đêm khuya, chưa uống một giọt nước.

Vì thế Thiệu Tư tròng áo lên, đi theo anh cùng nhau ra ngoài kiếm ăn.

Áo Cố Duyên Chu với hắn lớn hơn một size, có hơi thùng thình, hắn xắn tay áo lên trên hai nấc, sau đó biếng nhác đi ra ngoài: “Cố Duyên Chu tôi nói với anh nha, gần đây có quán đồ cay Tứ Xuyên cũng không tệ lắm.”

Có thể là bởi vì đêm nay hai người cùng trải qua quá nhiều, thái độ giọng điệu của Thiệu Tư đối với Cố Duyên Chu không tự giác trở nên có chút tùy ý, lúc gọi anh cũng hô thẳng tên, không còn giống như trước, cứ đàn anh Cố đàn anh Cố mà kêu.

"…… Cậu như vậy còn ăn món cay Tứ Xuyên, ăn thanh đạm chút."

Thiệu Tư không để bụng: "Như ngón tay có một vết thương nhỏ thôi."

Cố Duyên Chu cười nhạo: "Thương nhỏ, khâu mười tám mũi, vừa rồi cậu còn kêu hệt như giết heo."

Thiệu Tư: "……"

Cuối cùng hai người từ thông đạo ngầm đi ra ngoài, đến Lý Ký ăn một bát cháo.

Canh suông nước lã.

Hai người ngồi ở phòng thuê, chờ phục vụ đi rồi mới tháo khẩu trang xuống.

Thiệu Tư ăn hai ngụm, thừa nhận cháo này quả thật không tồi. Cũng có thể là vì lúc đói ăn cái gì cũng thơm.

Cố Duyên Chu ăn rất nhanh, ăn xong liền lau lau miệng, ngồi ở đối diện chờ Thiệu Tư.

Ăn đến cuối cùng, Thiệu Tư ngụm có ngụm không nuốt xuống, hắn dùng chiếc đũa quấy quấy cháo, hỏi một vấn đề nghẹn trong bụng thật lâu: "Hôm nay, vì sao anh lại đi cùng tôi?"

Nói là miễn cho hắn kéo chân sau cảnh sát, những lời này rõ ràng là đang nói bừa.

Cố Duyên Chu ngồi ở đối diện hắn, sau khi nghe thấy vấn đề này cũng không hề thay đổi sắc mặt. Lúc Thiệu Tư cho rằng anh sẽ không trả lời, Cố Duyên Chu đột nhiên trầm giọng nói: "Tối hôm đó lúc Dương Nhân Nhân gọi điện thoại cho tôi, tôi không để bụng. Nếu không phải công việc quá bận không có tâm tư miệt mài theo đuổi, vốn dĩ tôi có thể chú ý tới, cảm xúc cô ấy rõ ràng không đúng."

"Hửm?" Thiệu Tư ngậm muỗng hỏi, "Cô ấy nói gì?"

Cố Duyên Chu giơ tay kéo kéo cổ áo, cả người dựa ra sau, dựa vào lưng ghế gỗ, hơi hơi khép mắt.

Câu nói kia vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

—— Anh Cố, cái ngày gặp được anh, em rất vui.

Cho nên Liễu Kỳ xảy ra chuyện, anh muốn đền bù.

Đền bù những chuyện lúc trước không có làm.

Thiệu Tư nghĩ, trước đó hắn tiếp cận Cố Duyên Chu, chính là muốn biết nội dung trò chuyện. Mà nội dung trò chuyện này cũng giống lúc trước hắn suy đoán, không hề có trợ giúp đối với vụ án.

Thiệu Tư im lặng chốc lát, đưa ra một câu an ủi cực kỳ cứng nhắc: "…… Đừng nghĩ quá nhiều, cô ấy sẽ không trách anh."

Sau khi đề tài này lật qua, Cố Duyên Chu ngồi thẳng, đánh giá hắn nửa ngày, ánh mắt kia nhìn chằm chằm đến độ Thiệu Tư ăn cũng không được tự nhiên.

Thiệu Tư nuốt xuống một ngụm cháo cuối cùng, sờ sờ mặt: "Trên mặt tôi có gì hả?"

"Không có." Cố Duyên Chu ý vị thâm trường nói, "Chỉ là cảm thấy, so với trước kia, cậu thay đổi không ít."

"Trước kia?"

Thiệu Tư buông thìa, liếm liếm môi dưới: "Có một câu tôi đã sớm muốn hỏi, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không."

Trên đường về cục cảnh sát, Thiệu Tư chỉ nghĩ đến câu nói của Cố Duyên Chu: năm năm trước, buổi lễ phim truyền hình.

…… Năm năm trước.

"Mình từng tham gia buổi lễ gì đó sao?"

Thiệu Tư đi bên cạnh Cố Duyên Chu, giẫm lá rụng vang sàn sạt, vẫn cứ không nghĩ ra, hắn duỗi tay túm túm góc áo Cố Duyên Chu: "Anh có thể nói rõ ràng chút hay không?"

Bọn họ đi rất nhanh, không hề phát hiện cách nửa con phố, có một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đi theo bọn họ.

Từ trong xe hơi màu đen chậm rãi lộ ra một cái camera, bí ẩn mà lại cẩn thận đặt trên cửa sổ xe, một bàn tay vươn ra điều chỉnh tiêu cự, sau đó camera phát ra một tiếng 'tách'.

24. Chương 24

Ước chừng hơn mười phút sau, Lý Quang Tông dắt tiểu tổ tông Cố Sanh chạy tới cục cảnh sát.

Đối với đứa nhỏ này, hắn ta thật là cầm trong tay sợ ngã ngậm trong miệng sợ tan. Hơn nữa trước đó rõ ràng Cố Duyên Chu nói con bé rất ngoan, còn thuộc địa chỉ gia đình.

Ngoan chỗ nào, căn bản là một tiểu ma vương bắt nạt kẻ yếu!

Cố Duyên Chu vừa đi, Cố Sanh liền nhảy nhảy nhót nhót leo lên xe hắn, phẩy tay nói: "Chú, con muốn đi công viên giải trí chơi ~"

"Đã khuya rồi, công viên giải trí đều đóng cửa, con nói cho chú biết nhà con ở nơi nào đã? Ngày mai lại đi công viên giải trí chơi được không."

Cố Sanh móc từ trong túi ra một tờ giấy nhăn nheo dúm dó, là tờ rơi của công viên giải trí XX: "Chú đừng gạt con, trên này rõ ràng viết 9 giờ, chú dẫn con đi, con liền nói cho chú biết nhà con ở đâu."

Trên tờ rơi còn in mấy cái bong bóng động vật đáng yêu, bay trong công viên giải trí.

Năm nhất tiểu học, nhận chữ còn chưa quá đầy đủ, có điều '21:00', vẫn biết là có ý gì.

Bản mặt già của Lý Quang Tông đỏ lên, đang muốn nói thêm gì đó như buổi tối ra ngoài sẽ bị sói xám ăn mất linh tinh, lại phát hiện Cố Sanh là hạ quyết tâm chẳng sợ bị sói xám ăn sạch cũng không chịu về nhà.

"Hôm nay con cãi nhau với ba ba, con một chút cũng không thích đàn dương cầm." Cố Sanh vóc dáng nhỏ, ngồi ở trên ghế chân cũng không với tới đệm, lắc lư hai cái giữa không trung, "Con muốn chơi ô tô nhỏ, nghe nói công viên giải trí có xe đụng đụng, chú biết xe đụng đụng không?"

Thật là……

Lý Quang Tông thật là đau đầu.

"Có thể nhìn thấy chú con ngay bây giờ đấy, chuyện công viên giải trí tìm chú con nói đi, chọn ngày đẹp trời đi chơi xe đụng đụng." Lý Quang Tông ôm Cố Sanh xuống xe, sau đó đóng cửa lại, nhỏ giọng nhắc mãi, "Xem như giải thoát rồi…… hầu hạ còn khó hơn cái tên Thiệu Tư kia nữa, không đúng, nghiêm khắc mà nói thì Thiệu Tư càng khó hầu hạ……"

Lúc từ thông đạo ngầm đi thang máy lên, Cố Sanh đột nhiên giật nhẹ ống tay áo hắn ta: "Chờ lát nữa chú có thể đừng mách lẻo với chú con hay không?"

Lý Quang Tông nhìn số tầng nhảy lên, nghe vậy cảm thấy có chút kỳ quái: "Mách cái gì?"

Cố Sanh bĩu môi: "Chú biết mà."

Chú…… không biết cho lắm đâu.

Sau khi Lý Quang Tông đổi vị trí tự hỏi một chút: "Bởi vì con không ngoan ngoãn về nhà à?"

Cố Sanh gật gật đầu: "Bị chú con biết thì con nhất định phải chết đó, lúc chú ấy dữ lên thì cực dữ luôn."

Lý Quang Tông gãi gãi đầu, nghĩ trước nghĩ sau làm thế nào cũng tưởng tượng không ra Cố Duyên Chu dữ lên là bộ dáng gì: "Hẳn là không đâu…… được rồi, chú không nói."

Cơ mà việc này cũng không phải hắn ta không mách lẻo, thì Cố Duyên Chu liền không biết.

Nguyên nhân sự việc căn bản là không cần động não suy nghĩ, đã rõ như ban ngày. Cho nên nói thế giới của con nít vẫn là quá đơn thuần.

Lúc Lý Quang Tông dắt Cố Sanh ra khỏi thang máy nhìn thấy Vương đội trưởng, thì ba Thiệu nhà hắn ta còn chưa có về.

"…… Hắn đi đâu?" Trái tim Lý Quang Tông căng thẳng, "Nói với hắn bao nhiêu lần đừng chạy loạn đừng có chạy loạn."

"Thiệu Tư và Duyên Chu đi ra ngoài ăn cơm," trọng án được phá, cảm xúc Vương đội tăng vọt, gương mặt hàng năm không hay nói cười cũng thả lỏng lại, giơ tay tùy ý chỉ chỉ phương hướng, "Ngay tiệm cháo Lý Ký gần cục cảnh sát, còn là tôi đề cử đó."

"……"

Muốn húp cháo gì mà không thể gọi người đóng gói về rồi lại húp hả!

Lại tự mình đến tiệm húp cháo!

Bệnh gì vậy!

Lý Quang Tông hít thở thật sâu, cưỡng ép lửa giận đầy ngập không ngừng xao động xuống, tẩy não chính mình: nếu đã xảy ra chuyện, sốt ruột cũng không có tác dụng gì, phải bình tĩnh, phải lạc quan, phải tích cực.

"Như vậy à, tôi biết rồi, cám ơn cảnh sát Vương." Lý Quang Tông gật gật đầu, "Lại nói, có phải Thiệu Tư lại gây chuyện gì không? Thiệu Tư tuy rằng nhìn không tim không phổi, nhưng tuyệt đối là công dân tốt tuân thủ pháp luật, nếu có chuyện gì khẳng định đều là hiểu lầm, nhất định không có khả năng, đứa nhỏ đó đặc biệt tốt……"

Vương đội nói: "Cậu khiêm tốn rồi, lần này ít nhiều nhờ hai người họ, vụ án mới có thể phá nhanh như vậy."

Lý Quang Tông thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải gây ra chuyện gì là tốt rồi, dọa hắn ta nhảy dựng. Từ lúc Thiệu Tư vội vội vàng vàng đi ra ngoài, hắn ta liền bắt đầu lo lắng.

Nhưng mà lời Vương đội nói kế tiếp lại làm hắn ta trực tiếp nghẹn một hơi trong cổ họng, lên không được xuống không nổi.

"Hai người họ không màng nguy hiểm, xông vào nhà riêng ở đỉnh núi đường Bàn Sơn thành công chế phục Lục Gia Huy, giải cứu con tin là Liễu tiểu thư."

……

"Giỏi dữ quá ha," chờ hai người trở về, Lý Quang Tông đơn giản chào hỏi Cố Duyên Chu xong liền kéo Thiệu Tư sang một bên, đồng thời Cố Sanh cũng nhào qua Cố Duyên Chu kêu chú giòn tan, "Cố nam thần của tôi thì cũng thôi đi, cậu xem náo nhiệt cái gì, không muốn sống nữa hả? Nhìn mấy múi cơ bụng thoái ẩn giang hồ của cậu xem, có thể làm gì?"

Thiệu Tư liếc hắn ta một cái: "Cậu thế này là tiêu chuẩn kép*."

**Tiêu chuẩn kép: là việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc, ví dụ như một số việc được xem là hoàn hảo và tuyệt vời nếu do một nhóm người làm nhưng cũng chính việc đó lại là thứ không thể chấp nhận và cấm kị nếu do nhóm người khác làm.*

"Tôi tiêu chuẩn kép thì thế nào, chỉ hỏi cậu có cúp quán quân tán thủ* quốc tế không?" Lý Quang Tông nói, "—— Cố Duyên Chu người ta có."

**Tán thủ: là loại võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở TQ.*

Cũng không biết Thiệu Tư nghĩ như thế nào, có khả năng là bởi vì không thông qua đầu óc, tốc độ cực nhanh phản lại một câu: "Cúp tôi không có, nhưng tôi có Cố Duyên Chu."

Trong tích tắc kia, không khí tựa như ngừng lại.

"Tôi không phải ý đó," Thiệu Tư gãi gãi đầu, cảm thấy lời này nói ra nghe có hơi kỳ quái còn có hơi xấu hổ, hắn định tổ chức ngôn ngữ một lần nữa, cuối cùng vẫn từ bỏ, nói, "…… Kỳ thật ý của tôi cũng không biểu đạt sai mà."

Thiệu Tư nâng mắt nhìn về hướng cửa thang máy, Cố Duyên Chu và Cố Sanh, hai người một lớn một nhỏ, đang không nói một lời nhìn hắn.

……

Thiệu Tư cảm thấy vẫn cần giải thích lại một chút: "Ý tôi là, tôi dựa vào đầu óc…… còn về thể lực, không phải có quán quân tán thủ đó rồi sao."

"Thôi," nói hết hai câu, Thiệu Tư ngậm miệng, "Tôi vẫn không nói vậy."

Lặng im-ing.

Cố Duyên Chu dắt Cố Sanh lại đây làm dịu không khí, hơi hơi gật đầu với Lý Quang Tông, nói: "Cậu không cần quá lo lắng, lần này cũng là vì tình huống khẩn cấp, chuyện giống như hôm nay, tin tưởng sẽ không xảy ra nữa." Anh nói xong, dừng một chút lại nói, "Yên tâm đi, lúc đánh nhau cậu ta chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi."

Lý Quang Tông: "…… Chết nhát vậy hả?"

Thiệu Tư mặt không biểu tình kêu: "Cố Duyên Chu!"

Cố Duyên Chu: "Ăn ngay nói thật, có vấn đề sao."

Xảy ra rất nhiều chuyện, cũng coi như là đi dạo một vòng bên bờ sinh tử, vạn phần mạo hiểm. Bộ quần áo trên người Cố Duyên Chu dù đã cẩn thận sửa sang lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài nếp nhăn rõ ràng, cùng với chỗ góc áo sơ mi dính hai ba vết máu.

Càng miễn bàn nút áo sơ mi rớt hai cái trong lúc đánh nhau, từ xương quai xanh đi xuống, nhìn không sót gì.

Cũng may anh là Cố Duyên Chu, mặc vào không có vẻ lôi thôi.

Lý Quang Tông đánh giá xong nam thần của mình, lại đem ánh mắt chuyển tới cái vị ở bên cạnh. Lúc này hắn ta mới chú ý tới, cái áo khoác Thiệu Tư mặc trên người, có hơi xa lạ lại có chút quen mắt.

“Hôm nay lúc cậu tới là mặc cái này hả?” Lý Quang Tông nói, “Không đúng, không phải cậu nói áo cậu rách……”

Lý Quang Tông nói tới đây, xâu chuỗi nguyên nhân hậu quả lại, tức khắc hiểu ra gì đó.

“Ba à, ba mặc…… áo của…… hửm?”

Thiệu Tư không hiểu hắn ta phản ứng vi diệu như vậy là vì cái gì, thản nhiên nói: “Bằng không thì sao, để tôi ở trần chạy rông hả?”

Mặc áo của nam thần nhà hắn ta mà còn tự nhiên như ruồi vậy nữa!

Lý Quang Tông vừa kích động lên liền thích vỗ vỗ véo véo hắn, có khi vỗ sau lưng, có khi véo sau eo.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân chiều cao, Thiệu Tư cao hơn hắn ta một cái đầu, cho nên véo sau eo tương đối tiện hơn.

Thói quen này có thể dưỡng thành, hơn phân nửa cũng phải quy công do ngày thường Thiệu Tư quá lười.

Có thể nằm liệt liền nằm liệt, thật sự không được nhất quyết phải đứng, thì liền dựa trên tường. Hệt như không xương, nhìn liền phát bực.

Cho nên Lý Quang Tông giơ tay, muốn véo véo hắn, nhưng mà tay mới vừa chạm đến eo Thiệu Tư, còn chưa có dùng sức, Cố nam thần của hắn ta đã mở miệng nói: “Cẩn thận chút, eo Thiệu Tư có thương tích.”

Tay Lý Quang Tông khựng lại.

Thiệu Tư đi sang bên cạnh hai bước: “…… Con trai chết tiệt, con muốn mưu sát ba ruột sao? Bảo mang theo quần áo đâu?”

Lý Quang Tông vừa định nói đang ở trước mặt nam thần đừng có không đứng đắn mà đả kích hình tượng, nhưng nghe Thiệu Tư nói xong, hắn ta tức khắc xoay đầu: “Tôi nói mà tôi cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, tôi quên lấy quần áo tới rồi, còn ở trên xe.”

Thiệu Tư: “…… Cậu còn có thể làm được gì.”

Cố Duyên Chu nói: “Xe của tôi vừa vặn cũng ngừng ở phía dưới, đi xuống trước rồi lại nói.”

“Ngại quá, Thiệu Tư thay quần áo rất nhanh, không chậm trễ mất bao nhiêu thời gian,” Lý Quang Tông

chủ động tiến lên ấn nút thang máy, “Mời.”

Lúc Cố Sanh đi theo bên cạnh Cố Duyên Chu xác thật đặc biệt ngoan, nhìn ra được con bé vô cùng thân cận anh, chỉ là trong sự thân cận này còn có chút sợ hãi với trưởng bối.

Trong thang máy, Thiệu Tư dựa vào bên cạnh chơi di động, Cố Duyên Chu dắt Cố Sanh.

Lý Quang Tông giống hệt tên biến thái qua lại đánh giá bọn họ.

Lúc ra khỏi thang máy, Thiệu Tư vừa mới lên mạng, liền nhận được tin nhắn thoại đáng thương của Trì Tử Tuấn: anh, anh nói tới xem em mà, hôm nay em quay hình quay đến muốn chết mà cũng……

Di động Thiệu Tư không biết thế nào, lại tự mở loa ngoài.

Lý Quang Tông: “Tử Tuấn?”

“Ừm, tôi quên mất cậu ấy.” Thiệu Tư cất di động, tính trở về rồi lại tìm cậu ta nói chuyện.

Cái chương trình của Trì Tử Tuấn, nghĩ thế nào cũng thấy sẽ không quá thuận lợi.

Trong dự kiến.

Thiệu Tư mở cửa sau xe, chui vào thay quần áo. Tốc độ cực nhanh, dùng không tới hai mươi giây, chỉ là khi mở cửa xe chui ra, vạt áo vội vội vàng vàng không có chuẩn bị tốt, lộ ra một đoạn eo và mép quần. Gần như tức khắc Cố Duyên Chu liền liên tưởng đến cái weibo ‘lộ hàng’ lúc trước.

Chờ Thiệu Tư hai ba phát gấp áo của Cố Duyên Chu lại, trả cho anh, liền nhớ tới một chuyện: “Đàn anh Cố, anh có thể follow lại cho tôi hay không?”

Tay Cố Duyên Chu tiếp nhận áo khoác khựng lại: “Cái gì?”

“Weibo.”

Thiệu Tư lặp lại một lần: “Follow lại weibo.”

Lý Quang Tông ở bên cạnh nghe được cũng hết chỗ nói rồi: “……”

Hắn ta quả thực không biết vì sao Thiệu Tư lại đặc biệt coi trọng chuyện này, loại thời điểm này mà còn

có thể nhớ tới.

25. Chương 25

"Có thể đừng muốn nói lại thôi mà nhìn tôi như vậy hay không?" Thiệu Tư ngồi ở ghế sau, vểnh chân, không chịu nổi Lý Quang Tông không ngừng xuyên qua kính chiếu hậu liên tiếp đánh giá hắn, "Cậu còn nhìn nữa thì tôi sợ hôm nay hai chúng ta sẽ xảy ra tai nạn xe cộ đó… Phía trước đèn đỏ, giảm tốc độ."

Một chân Lý Quang Tông giẫm phanh, thừa dịp chờ đèn đỏ xoay đầu hỏi: "Cậu và Cố ảnh đế hiện tại quan hệ rất hài hòa hả?"

Thiệu Tư không tỏ ý kiến: "Cậu ghen tị hả?"

Lý Quang Tông nghẹn: "…… Tôi ghen cái rắm!"

"À." Thiệu Tư lại nói, "Nếu không ý kiến thì cũng đừng léo nhéo, ngoan đi chuyên tâm lái xe kìa."

"……"

Lý Quang Tông an tĩnh chốc lát, vẫn không nhịn được: "Không phải, tôi cảm thấy……"

"Cảm thấy cái gì? Không có gì quá hài hòa, quan hệ bình thường, lần này chỉ do trùng hợp." Thiệu Tư có chút mệt nhọc, hắn nghiêng đầu qua cửa kính nhìn bên ngoài, trong bóng đêm đèn đỏ đèn vàng lập loè biến hóa phá lệ chói mắt, vì thế hắn nheo mắt ngắt lời, "Đèn xanh rồi, tôi nói chứ cậu có thể nhìn đường đàng hoàng hay không."

Lý Quang Tông lái xe rất ổn, mà Thiệu Tư ngồi trên xe lắc lư buồn ngủ.

Nhẹ nhàng lay động, lúc Thiệu Tư cũng sắp bị lắc đến ngủ gục, mơ mơ màng màng nhớ ra là hắn còn có một việc chưa làm rõ.

Lý Quang Tông vừa xem hướng dẫn vừa lái xe, thình lình nghe được phái sau truyền đến một giọng nói lười nhác: "Con trai, con biết buổi lễ phim truyền hình không?"

"Buổi lễ phim truyền hình?" Lý Quang Tông không nhanh không chậm đánh tay lái sang bên trái nửa vòng, nói, "Đương nhiên biết, không phải mỗi năm cậu đều tham gia sao? Có điều năm trước bận đóng phim điện ảnh hình như không đi."

Hắn ta nói xong lại cẩn thận nghĩ nghĩ, bổ sung: "Đúng rồi, năm trước mình không tham gia. Cái người Tề Minh dẫn dắt đó, cầm giải nam chính xuất sắc nhất, còn ôm cúp lại đây diễu võ dương oai với tôi, việc này tôi sẽ không nhớ lầm. Sau đó năm nay chúng ta cầm giải ảnh đế, mặt Tề Minh đen xì luôn."

Thiệu Tư xoa xoa huyệt thái dương: "Không ấn tượng."

"…… Cậu chỉ không ấn tượng với điển lễ phim truyền hình, hay là không ấn tượng với việc Tề Minh ôm cúp?"

"Hai cái đều không ấn tượng."

Lý Quang Tông thầm nói, tôi đoán ngay là đáp án này mà.

Nhưng mà hắn ta vẫn rất muốn phun xả: "Cúp cũng bày ở nhà cậu bốn năm rồi mà cậu nói với tôi là không có ấn tượng?"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc biện giải: "Cậu cũng nói, năm ngoái tôi không tham gia, đó đều là chuyện năm kia. Chuyện năm kia, nhớ không được đương nhiên rất bình thường."

"Tốt lắm," Lý Quang Tông nói, "Không hổ là ba tôi."

Điển lễ phim truyền hình 5 năm trước.

Trong lòng Thiệu Tư nghẹn vấn đề này, về đến nhà tắm xong, nằm trên giường nửa ngày không ngủ.

Nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng hắn vẫn bực bội bò dậy từ trên giường, gãi đầu, mở đèn, cầm di động tra Baidu.

—— Năm 2012, điển lễ phim truyền hình, Thiệu Tư dựa vào Đứa con biển cả, một lần liền lấy được giải người mới xuất sắc nhất.

—— Cố ảnh đế được mời tham gia bình chọn! Ghế giám khảo điển lễ phim truyền hình lần này tụ tập tai to mặt lớn!

……

Đứa con biển cả.

Bộ đó chính là một bộ phim vườn trường đề tài bơi lội lúc Thiệu Tư mới ra mắt, công ty thay hắn nhận.

Bởi vì có lịch sử bệnh tim, cho nên lúc Thiệu Tư diễn nam chính, căn bản là diễn theo bản sắc, thường thường phát bệnh.

Trong đó có một cảnh não tàn kinh điển, để đắp nặn nhân vật này, biên kịch lại có thể biên ra cốt truyện 'trong cuộc thi bơi 400 mét nam thế giới, bơi tới cuối cùng ở trong nước tái phát bệnh tim!'.

Thiệu Tư bĩu môi, không hồi tưởng nữa, tùy tay click mở hình ảnh tỉ mỉ xem.

Cố Duyên Chu 5 năm trước, không quá giống hiện tại.

Nếu nói Cố Duyên Chu hiện tại, là đại ảnh đế đã hoàn toàn mài phẳng góc cạnh hơn nữa còn chậm rãi lắng đọng lại. Vậy thì Cố Duyên Chu trên tấm ảnh này, vẫn có vài phần sắc bén không ngăn cản được.

Kỳ thật ăn mặc cũng không có gì khác biệt, Cố Duyên Chu vẫn luôn lấy một loại phong cách đơn giản đi ở tuyến đầu giới thời thượng.

Duy nhất khác biệt chính là, Cố Duyên Chu trên tấm ảnh này…… quá……

Quá bắt mắt.

Anh còn chưa có hoàn toàn che đi mũi nhọn của mình.

Bất luận là từ thần thái đến cử chỉ, đều hơn người một bậc.

Lướt qua từng tấm từng tấm ảnh chụp, Cố Duyên Chu chỉ xuất hiện mấy tấm, phía sau đều là ảnh thảm đỏ của minh tinh được mời khác.

Thiệu Tư lướt đến cuối cùng, thấy được chính mình.

Bởi vì tác phẩm được đề cử là 'Đứa con biển cả', cho nên ngày đó hắn mặc tây trang màu xanh biển, bị Tề Minh và chuyên viên trang điểm make up y như tiểu thịt tươi Hàn Quốc, kẻ mắt mèo trang điểm khói, trên tay đeo một chuỗi phụ kiện kim loại.

Thẩm mỹ này 5 năm trước, đặt ở hiện tại thật là muốn ngố bao nhiêu là có ngố bấy nhiêu.

Đặc biệt bên cạnh hắn còn có Tề Minh đi theo.

Ngày đó hiện trường mất khống chế, xuất hiện bạo động, Tề Minh cùng mấy trợ lý lao tới chặn vài fan điên cuồng ở bên ngoài.

Thiệu Tư nhìn khuôn mặt Tề Minh, mơ hồ có một ý niệm nhảy ra, trong lòng hắn tức khắc lộp bộp một chút.

…… 5 năm trước, chẳng phải là lúc hắn mới vừa vào giới, ở dưới tay Tề Minh dựng hình tượng băng tuyết thiếu niên gì đó sao?

Đoạn thời gian kia, vài người chung đợt bọn họ đều bị việc xây hình tượng bức bách sâu sắc.

Trì Tử Tuấn vì muốn dựng nên thể chất kéo anti, nghe người đại diện nói, mua thuỷ quân cả ngày bôi đen mình trên Weibo.

Đóng phim gì đó thì liền mướn người mắng cậu ta diễn nát, có thể được đóng nhân vật này tuyệt đối có giao dịch gì không muốn người biết, đến cuối cùng thậm chí uống miếng nước cũng có thể mắng.

Ngay từ đầu là thuỷ quân, sau đó căn bản đều không cần dùng thuỷ quân, dân mạng tự động tập thể công kích cậu ta.

Cũng căn bản không cần lý do gì, chỉ cần một cái 'cả ngày lúc ẩn lúc hiện xào nhiệt độ thoạt nhìn liền không phải thứ gì tốt', liền hoàn toàn đủ rồi.

Đối với việc này, Tề Minh giải thích vầy: "Cậu cảm thấy như vậy không tốt hả? Vậy cậu nói xem, trên người cậu có ưu điểm gì có thể cho tôi nâng? Trước mắt cậu có mấy bộ tác phẩm lấy ra được? Trong giới này, có một trăm người thích cậu quỳ liếm cậu, với có một trăm người bôi đen cậu cả ngày mắng cậu, bốn tính thành năm thì đều là giống nhau mà. Quan trọng nhất chính là độ đề tài, là mức độ nổi tiếng. Đừng quá xem trọng fan, fan có thể nâng cậu đến tận trời, đảo mắt là có thể bởi vì một vài lời đồn không thật mà đạp cậu dưới chân. Hơn nữa cậu phải hiểu được một điểm, đáng sợ nhất không phải có người bôi đen cậu, mà là người ta ngay cả nhắc cũng lười nhắc đến cậu, tục xưng là hết thời."

Lúc đầu Trì Tử Tuấn thật đúng là bị dọa.

Sau đó có lần làm việc, cùng nhau quay tổng nghệ, lúc nghỉ ngơi, Thiệu Tư đang uống nước, nghe Trì Tử Tuấn nói xong trực tiếp cười lạnh: "Cậu nghe hắn ta nói lung tung."

"A? Không phải như vậy sao?"

"Oan là cậu gánh, người khác mắng cái gì khó nghe cũng là cậu nghe," Thiệu Tư uống xong vặn nắp lại, lại nói, "Tề Minh hắn lại thu hoạch một nghệ nhân nhanh chóng có được mức độ nổi tiếng trong ngắn hạn."

Hoặc có thể nói, Tề Minh cũng không xem trọng Trì Tử Tuấn.

Gã có đối tượng trọng điểm bồi dưỡng, đối với loại giống Trì Tử Tuấn, không có kiên nhẫn gì để nghiêm

túc nâng bọn họ.

Sở dĩ Thiệu Tư biết, là bởi vì, lúc trước hắn chính là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Tề Minh.

Tề Minh bảo hắn làm thiếu niên băng tuyết, đáy lòng hắn khịt mũi coi thường, nhưng bên ngoài lại không thể đắc tội gã. Cho nên Thiệu Tư bắt đầu cố chết xây cái hình tượng này, dùng sức quá mạnh, trực tiếp biến mình thành một tên ngốc lạnh như băng lại tâm cao khí ngạo thích dùng lỗ mũi nhìn người..

Vốn dĩ là muốn cho Tề Minh một cái ra oai phủ đầu: không phải mi muốn ta dựng hả, ta đây liền dựng lên một cái cho mi xem, dựng đến độ làm mi quỳ xuống kêu ba ba luôn.

Kết quả Tề Minh đó còn không phải người bình thường, gã lại rất vừa lòng với loại nhân vật ngạo mạn lại cao lãnh này, vỗ vai Thiệu Tư hai phát nói: "Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu, cậu rất có tiền đồ, chỉ cần có thời gian, tôi nhất định có thể dắt cậu đứng ở đỉnh giới giải trí."

Thiệu Tư: một mình mi thiểu năng thì cũng thôi đi, cho rằng toàn thế giới đều là thiểu năng sao.

Thiệu Tư càng nghĩ càng ngồi không yên, đến tột cùng là hắn để lại ấn tượng gì cho Cố Duyên Chu vậy?

Hắn rời khỏi trình duyệt, click mở WeChat, luôn mãi do dự, vẫn gửi qua một tin nhắn cho Cố Duyên Chu.

[Con trai Thiệu của bạn]: tôi hỏi anh nhé, 5 năm trước lúc anh nhìn thấy tôi…… có phải tôi lấy lỗ mũi nhìn anh hay không.

Thiệu Tư gửi xong, tự mình an ủi nói, trên thế giới nào có chuyện khéo như vậy.

Lúc giả vờ thiểu năng mà còn có thể bị anh ta gặp phải.

Không có khả năng.

Ừm, khả năng không lớn.

Nhưng mà tự mình an ủi hiển nhiên không có tác dụng gì.

Năm phút đồng hồ sau, Cố Duyên Chu hồi âm lại:

[Cố Duyên Chu]: Nghĩ ra rồi?

[Con trai Thiệu của bạn]:……

[Cố Duyên Chu]: cậu há chỉ là dùng lỗ mũi xem người.

[Con trai Thiệu của bạn]: tôi…… còn làm cái gì?

Cố Duyên Chu hồi âm cho hắn một cái mỉm cười lạnh nhạt.

Thiệu Tư quyết đoán ném di động, chuyện chín không rời mười đại khái hắn có thể đoán được.

Còn Cố Sanh, vẫn luôn có lời đồn là ngẫu nhiên bên cạnh Cố Duyên Chu sẽ dắt theo một bé gái, chỉ là không có truyền thông nào bắt được mặt mũi đứa bé kia. Buổi lễ ngày đó, đại khái là Cố Sanh cũng có mặt.

Hắn ở dưới tay Tề Minh không đến nửa năm, nửa năm kia thật sự là lịch sử đen tối của hắn, cũng là nhiệm vụ tấm màn đen thứ nhất sau khi hắn bước vào giới giải trí.

Lúc ấy đối tượng nhiệm vụ chính là Tề Minh.

Có điều nhiệm vụ lần đó cũng không có thành công, bởi vì nếu hắn đi tố giác, liền có nghĩa chuyện Trì Tử Tuấn bị quy tắc ngầm sẽ hoàn toàn bại lộ trước mặt công chúng, bất luận cậu ấy trong sạch hay không, thau nước bẩn đó vẫn đổ xuống, Trì Tử Tuấn làm thế nào cũng tẩy không sạch.

Thiệu Tư không suy nghĩ tới những việc phát sinh 5 năm trước nữa, đầu dính lên gối không lâu, liền ngủ say.

Nhưng mà, cho dù đêm đã khuya, có vài người vẫn chưa nghỉ ngơi. Bọn họ không phân ngày đêm, nhìn chằm chằm cái giới giải trí này.

Từng đôi tay không ngừng đánh ở trên bàn phím, gõ ra từng phần hồ sơ, tập hợp thành các loại tin tức.

Nhìn lên trên, là những đôi mắt hoặc mỏi mệt, hoặc sưng đỏ, hoặc điên cuồng.

Paparazzi Vương XX, đêm khuya hai giờ đăng một cái Weibo ý vị sâu xa: Sáng mai gặp .

Bạn mạng A: lại muốn công bố chuyện gì đây?

Bạn mạng B: hai cái nhẫn này, tôi nghĩ có khả năng tôi đoán được cái gì rồi……

Kết quả sáng hôm sau, không ngoài dự liệu của dân mạng, lúc 5 giờ Vương XX liền đăng một bài Weibo văn hay tranh đẹp.

Mọt lần nữa đẩy hai cái tên Thiệu Tư và Cố Duyên Chu lên nơi đầu sóng ngọn gió.

—— "Hai vị ảnh đế đêm khuya hẹn hò dây dưa không rõ lôi lôi kéo kéo, hôm nay Vương XX dẫn các bạn đi vào thế giới chân thật của đôi chồng chồng ẩn hôn."

Sau khi Vương XX đăng nội dung này xong, lại hoả tốc để lại một bình luận bên dưới Weibo của mình: Lần trước đoán là quần lót hay hình xăm, hôm nay là đảng hình xăm thắng lợi

26. Chương 26

Vương XX lúc đầu là chủ biên của «Tuần san giải trí», nhiều năm trước đã từ chức, lớn mật dự kiến tương lai lực ảnh hưởng của báo chí TV sẽ bị suy yếu dưới lực trùng kích của Internet, dứt khoát kiên quyết rời khỏi tạp chí xã, tự lập môn hộ.

Phấn đấu nhiều năm, hiện tại hắn đã trở thành một paparazzi lớn có ngàn vạn fan, được xưng là paparazzi đệ nhất trong giới paparazzi, gần như ôm đồm các tin tức lớn quan trọng trong giới giải trí.

Weibo này vừa đăng lên, liền giống như bom nguyên tử nổ tung trên toàn thế giới.

Hơn nữa Vương XX rất thông minh, hắn sẽ không đem tin tức lớn dùng hết một lần, đặc biệt am hiểu từng bước tiến dần, vật tẫn kì dụng.

Trên bài viết, hắn chỉ đăng mấy tấm ảnh, sau đó đơn giản trình bày sự việc, không tiếng động dẫn dắt tiết tấu, bẫy rập ngôn ngữ vừa đào liền chuẩn.

—— Trời ạ!!!! Thế mà lại là thật!!!!

—— Đảng hình xăm! Để tôi nhìn thấy tay của các bạn nào! Đảng hình xăm hôm nay follow toàn bộ!

—— Không có video nói cái beep.

Hàng trước luôn là dân mạng bị kích động đến không thể tự hỏi giành trước công chiếm, sau đó cách một lát, trong số bình luận mênh mang có một bạn mạng tên 'Đạp Tuyết Vô Ngân' lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, giống như ngồi hỏa tiễn được đưa lên top bình luận. Chỉ vì em gái đó đã yếu ớt đăng một tấm hình đồng thời tỏ vẻ:

“Chỉ có một mình tôi chú ý tới ba Thiệu mặc áo của Cố ảnh đế sao? [/link hình ảnh]”

Em gái đó nói ngày hôm qua cô vừa vặn đến đoàn phim tham ban thần tượng, cái gọi là tham ban cũng chỉ là ở xa xa chụp một tấm, nhìn hai cái mà thôi.

Bởi vì em gái giữa đường kẹt xe, lúc chạy tới thì cảnh của Cố Duyên Chu đã toàn bộ đóng máy, đang từ biệt với nhân viên đoàn phim, vừa đi vừa xắn tay áo, mặc trên người chính là cái áo khoác mà Thiệu Tư mặc trên hình.

Cô vừa nói thế, hình vừa đăng ra, Weibo trở nên càng thêm náo nhiệt, mấy cái hot search hàng đầu đều là đề tài liên quan.

“Xong rồi, tẩy không sạch.” Lý Quang Tông ngồi ở trong xe gấp đến độ hận không thể nhảy xe, buổi sáng lúc hắn ta nhìn thấy việc này, cả người rơi vào một loại trạng thái cuồng nộ, ra cửa ngay cả râu cũng quên cạo, mang cái cằm lởm chởm ồn ào, “Khó trách ngày hôm qua tôi ở cục cảnh sát mí mắt nhảy kinh hoàng, chuyện này dù thanh minh thì cũng tẩy không rõ, Vương XX có tiếng diễn sâu, Đạp Tuyết Vô Ngân tám phần là nick nhỏ của hắn.”

“……”

“Tôi phải liên hệ với anh Dương cái đã, nói một tiếng, ngẫm lại việc này nên làm thế nào.”

Lý Quang Tông nói xong, mới phát hiện Thiệu Tư căn bản không có đáp lại hắn ta, vì thế buông di động, xoay đầu nhìn ra sau.

Thiệu Tư nhắm hai mắt, đã ngủ mất tiêu.

Lý Quang Tông thật sự cảm thấy mình hoàng đế không vội thái giám gấp, sửng sốt nửa ngày, nghiến răng nghiến lợi nói với bản mặt ngủ say nửa che nửa chắn của Thiệu Tư: “Tốt, rất tốt, ngài thật là gặp nguy không loạn.”

Có điều Thiệu Tư ngủ không sâu, chờ lúc gặp được đèn đỏ phanh lại, thân xe hơi lắc, hắn liền dụi dụi mắt tỉnh dậy.

Thiệu Tư xoa mũi, thuận miệng hỏi: “Con trai, vừa rồi con nói đến đâu rồi?”

Lý Quang Tông: “……” Hiện tại tôi không muốn nói chuyện cho lắm.

Hắn ta không nói, Thiệu Tư chỉ có thể tự mình mở Weibo lướt tin tức.

Bởi vì tin nhắn với tag linh tinh quá nhiều, hắn mới vừa đăng nhập vào, màn hình liền đứng.

Vốn dĩ muốn xem hot search, kết quả trong lúc nhất thời lag đến độ xảy ra chút vấn đề, ngược lại click mở tin nhắn.

Số lượng mấy trăm vạn +, còn đang không ngừng tăng lên, đầu ngón tay Thiệu Tư vừa vặn chạm vào một cái: ba Thiệu, anh thật sự kết hôn với Cố ảnh đế sao? Các anh nhất định phải hạnh phúc đó, mặc kệ anh lựa chọn thế nào, bọn em đều sẽ yên lặng ủng hộ anh!

……

Thiệu Tư tắt Weibo.

"Sáng hôm nay công ty mở cuộc họp, đại khái là chúng ta phải ở đến giữa trưa."

Lý Quang Tông mới vừa nhận được chỉ thị của công ty, nói tạm thời không cần tự mình ra mặt làm sáng tỏ.

Hắn ta suy đoán là công ty có ý cột chặt bán hủ, cơ mà đoán thì đoán, hắn ta cũng không nói với Thiệu Tư. Chủ yếu là sợ nói xong thì cuộc họp sáng nay sẽ không mở được, dựa theo tính tình ba Thiệu, đập phòng họp cũng không phải không có khả năng.

Thiệu Tư chống đầu hỏi: "Họp gì?"

"Chắc là báo cáo quý, không phải bọn họ luôn thích làm cái đó sao." Lý Quang Tông ổn định cảm xúc, nói, "Hơn nữa công ty mới ký với vài nghệ nhân, định lập một nhóm nam trọng điểm bồi dưỡng, cuộc họp lần này hắn là cũng sẽ tham gia, cổ vũ linh tinh."

"À."

Mấy năm nay Thiệu Tư ở công ty có thể xem như vai chính.

Hơn nữa ở trong tay công ty, hắn đã biến thành một tờ ngân phiếu, tờ ngân phiếu này làm cho mỗi một hậu sinh đều tre già măng mọc coi đây là mục tiêu, không tiếc hao phí hết thảy, khát vọng trở thành hắn tiếp theo.

—— Dương Trạch chính là một trong số đó.

——

Tổng bộ công ty.

Trong văn phòng người đại diện.

Tề Minh ngồi bên bàn, trên mũi đeo một cặp mắt kính gọng vàng, trong tay cầm bút máy, đang ký tên trên văn kiện.

Kỳ thật con người gã nhìn vẫn ra hình ra dạng, ngũ quan đoan chính, nếu muốn nói, thậm chí còn có chút phong độ trí thức.

Đúng lúc này, Dương Trạch đá văng cửa tiến vào, vứt điện thoại di động lên trên bàn, sắc mặt tương đối khó coi: "Dựa vào cái gì, hôm nay hot search Weibo lại là hắn. Không phải anh hứa hẹn với tôi, hôm nay bọn họ tuyệt đối sẽ chú ý việc tôi đóng nam thứ «Mặt nạ» sao?"

Nói là nam thứ, cũng chỉ là nói vậy thôi, nếu tính đúng nghĩa, nhiều lắm là tính như nam ba nam bốn. Chỉ là một vai phụ nhỏ nhoi.

Đối mặt Dương Trạch chất vấn, Tề Minh nhíu nhíu mày, viết xong một bút cuối cùng, lúc này mới khép lại văn kiện, gỡ mắt kính xuống nâng mắt nhìn hắn: "Cậu làm gì vậy? Đừng quên hình tượng của cậu."

Dương Trạch hiện tại, trên mặt tràn đầy đố kỵ và không cam lòng, lúc nói chuyện như là rắn độc phun lưỡi.

Nơi nào còn có dáng vẻ tiểu thịt tươi dương quang.

"Chỗ này lại không có ai khác! Dương quang hoạt bát liền thôi bỏ đi." Dương Trạch nói xong, nhấc chân đá lật ghế dựa, "Hiện tại chuyện quan trọng nhất là nhanh chóng mua hot search cho tôi, tôi nhất định phải đè ở trên hắn!"

Tề Minh tiếp tục không chút sứt mẻ ngồi đó chốc lát, lúc sau mới đứng lên, ánh mắt gã đột nhiên chìm xuống, lộ ra vài phần tàn nhẫn: "Gần đây có phải tôi quá dung túng cậu hay không?"

Dương Trạch bị ánh mắt gã nhìn đến trong lòng hốt hoảng.

"Tôi có thể nâng cậu đến độ cao bao nhiêu, thì có thể làm cậu rơi thảm bấy nhiêu. Cậu có giá trị gì, quyền chủ động ở tôi, tôi muốn cậu biến thành thứ gì, cậu mới có thể biến thành thứ đó…… Hiện tại nâng cậu lên cao, fan cả ngày vây quanh cậu, thật đúng là xem trọng mình rồi à?" Tề Minh cười lạnh một tiếng, "Chó bán mông, bản lĩnh lớn rồi, dám ở trước mặt tôi sủa loạn."

Dương Trạch nghe, cơn lạnh chậm rãi dâng lên.

Vừa rồi xác thật hắn quá xúc động, ngày thường hắn tuyệt đối sẽ không dùng loại thái độ này nói năng với Tề Minh. Chỉ là vừa gặp được chuyện liên quan tới Thiệu Tư, tất cả lý trí của hắn đều tiêu tán bằng tốc độ thật nhanh.

Nhưng hắn cũng thực sự không ngờ, Tề Minh nổi giận lên, thế mà lại là cái dạng này. Thế mà sẽ nói năng như vậy.

"……"

Tề Minh nói xong, cầm mắt kính từ trên bàn đeo lên, nhoáng cái tựa như lại biến trở về người đại diện kim bài văn nhã kia: "Xin lỗi, tôi có chút nói không lựa lời."

Dương Trạch lại cảm thấy, tiếng xin lỗi này có lệ đến cực điểm. Người đàn ông trước mặt chỉ là nhanh chóng tròng lên một lớp da khác.

Ánh mắt Tề Minh xuyên thấu qua gọng kính, lóe ra một tia sáng càng thêm lạnh băng: "Có điều, tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một câu, tâm tư đối với Cố Duyên Chu, nên thu lại thì phải thu lại đi. Cậu muốn làm ra scandal với hắn, làm không nổi đâu."

Dương Trạch: "Vì sao? Thiệu Tư có thể bán hủ xào nhiệt độ với hắn……"

Tề Minh: "Cậu và Thiệu Tư có thể so sánh sao?"

Lúc Dương Trạch đi ra khỏi văn phòng Tề Minh, sức lực sập cửa có hơi mạnh.

Sau khi hắn ra cửa, trong lòng nghẹn một hơi, vì thế hắn nhấc chân đá thùng rác hai phát: "Phắc!"

Trong đầu Dương Trạch hiện ra tình cảnh mà hắn nhìn thấy lúc mới vừa vào công ty.

Thiệu Tư chúng tinh phủng nguyệt, từ cửa đi vào. Một thân đồ đen, trên chân mang một đôi ủng quân đội.

Giống như ánh sáng toàn thế giới đều chiếu vào trên người hắn.

Ngày đó Dương Trạch tới tham gia vòng hai thi tuyển chọn, phương diện trang phục cũng tiêu phí tinh lực rất lớn —— nhưng ngày đó hắn ta giống như trò cười, fan và truyền thông chỉ đuổi theo Thiệu Tư, ngay cả khóe mắt cũng không phân cho hắn ta.

Sau khi vào công ty lại càng là vậy.

Nơi có người kia, Dương Trạch hắn ta liền chỉ có thể trở thành bụi đất.

"Thiệu Tư," Dương Trạch đá hai phát xả giận, ngực phập phồng không kịch liệt như vậy nữa, bình tĩnh lẩm bẩm tự nói, "Chỉ cần là thứ mày có, có một ngày đều sẽ biến thành của tao."

Đối với hết thảy những điều này, Thiệu Tư hoàn toàn không biết gì cả.

Sức tưởng tượng của hắn có phong phú như thế nào nữa, cũng sẽ không ngờ rằng có một tên ngốc lúc hắn phiền não vì scandal mà còn ghen ghét hắn.

Bởi vì tình hình giao thông thông thuận, lúc bọn họ đến công ty, trong phòng hội nghị còn chưa có người nào.

Thiệu Tư chọn vị trí xa nhất ngồi xuống, thành thật không được hai phút đã bắt đầu vểnh chân chơi game.

Sau khi Lý Quang Tông chào hỏi một vòng người xung quanh xong mới ngồi vào bên cạnh hắn, thấy thế, vỗ vỗ chân Thiệu Tư: "Nhanh buông xuống, giống kiểu gì."

"Ờ," Thiệu Tư không chút để ý đáp lời, buông chân xuống, không quá hai giây liền tùy ý ném điện thoại lên trên bàn một phát, cảm thán, "Trời ạ, chết rồi."

Lý Quang Tông: "…… Hôm nay Lục tổng tự mình lại đây mở họp, cậu chú ý chút."

Thiệu Tư: "Tôi biết, không phải còn chưa tới sao."

"A, Quang Tông, các cậu đến khi nào? Tôi cũng không thấy." Tề Minh từ cửa đi vào, bắt tay với Lý Quang Tông.

Lý Quang Tông đứng dậy cười ha hả: "Vừa tới, vừa tới."

Dương Trạch đi theo sau Tề Minh, chào hỏi Thiệu Tư: "Đàn anh."

Thiệu Tư thuận miệng nói: "Ừm."

Ánh mắt Tề Minh chợt lóe, đang muốn nhắc tới cái hot search Weibo hôm nay, di động Thiệu Tư ném ở trên bàn vừa rồi đột nhiên rung hai phát.

Màn hình sáng lên, ba chữ to Cố Duyên Chu lóe lên giữa màn hình.

……

Bốn người, bốn đôi mắt đều nhìn chằm chằm ba chữ này. Chỉ là tâm tư khác nhau.

Có điều Thiệu Tư chỉ liếc mắt một cái, liền cầm di động đứng lên, chân dài sải bước đi ra ngoài: "A lô."

Có khả năng là vừa rồi Cố Duyên Chu đang tập thể hình, còn chưa lấy hơi lại, lúc nói chuyện âm cuối mang theo tiếng thở dốc nặng nề: "Cậu xem Weibo chưa?"

"Rồi," Thiệu Tư không đi quá xa, chỉ đứng ở cửa phòng họp, dựa vào tường nói, "…… Đám ngốc kia."

27. Chương 27

Cố Duyên Chu vừa nói vừa kéo khăn lông trên máy chạy bộ đến, hai ba phát lau xong mồ hôi trên tóc, liền tùy ý vắt khăn lông trên cổ: "Không phải hot search, là cái tôi tag cậu, không thấy hả?"

"…… Không," Thiệu Tư xoa xoa huyệt thái dương, "Nơi đầu sóng ngọn gió, anh còn tag tôi."

Cố Duyên Chu: "Cậu xem sẽ biết."

Anh nói xong, lại dừng một chút, đổi đề tài nói: "Có người tên Dương Trạch, cùng công ty với cậu hả?"

"Đúng vậy, anh quen à?" Thiệu Tư nhớ tới ngày đó dùng di động của Cố Duyên Chu gọi điện thoại cho Vương đội, trong danh bạ có tên này, nghĩ hẳn là quen biết.

Cố Duyên Chu thản nhiên nói: "Gặp mặt một lần."

Thiệu Tư không quá để ý 'ờ' một tiếng, lại nghe Cố Duyên Chu bổ sung: "Ở hiện trường thử vai «Mặt nạ», ngày đó tôi vừa vặn đi ngang qua."

Gặp mặt một lần, vừa vặn đi ngang qua, liền lưu số di động người ta.

Công lực lì lợm la liếm của Dương Trạch này thâm hậu há.

Thiệu Tư lại cân nhắc trong lòng, kỹ thuật diễn nát như vậy, còn có thể đi thử vai hả?

Cơ mà cũng chỉ là nghĩ trong lòng, chưa nói ra miệng, hắn và Cố Duyên Chu còn chưa có quen thuộc đến mức đó.

"Hắn thử vai thông qua," Cố Duyên Chu đi lên lầu hai, chuẩn bị lấy quần áo tắm rửa, "Kết quả hôm nay Âu đạo mới vừa biết được, cảnh thử vai đó có người lộ đề cho hắn."

Dương Trạch chưa bao giờ là phái thực lực, kỹ thuật diễn căn bản không được. Mà mỗi yêu cầu thử vai nhân vật của Âu đạo, đều là căn cứ vào nhân vật, ra đề mục ở hiện trường, làm cho bọn họ ngẫu hứng phát huy.

"Đã bao nhiêu năm, còn không có chút tiến bộ." Thiệu Tư nhỏ giọng nói.

Hắn thuộc làu những kỹ xảo Tề Minh quen dùng, bỏ tiền mua đề, đả thông giám khảo, đảo đi đảo lại đơn giản chỉ nhiêu đó: "Có điều anh nói với tôi mấy cái này làm gì?"

"Tùy tiện tâm sự," khi nói chuyện, Cố Duyên Chu đã đi tới lầu hai, anh đẩy cửa ra, "Được rồi tôi cúp đây, cậu nhớ xem Weibo."

Thiệu Tư nghĩ tới nghĩ lui cũng thực sự không nghĩ sẽ là đáp án 'tùy tiện tâm sự' này: "Ê!"

Sau đó hắn liền nghe được đầu kia điện thoại truyền đến hai tiếng cười trầm thấp, giọng nói trêu đùa của người đàn ông truyền vào lỗ tai hắn: "Còn muốn tiếp tục trò chuyện à?"

Thiệu Tư bị anh nói mà cứng người: "…… Không có."

"Tôi ở phòng tắm, cầm điện thoại cởi quần áo không tiện." Cố Duyên Chu lại nói, "Nếu cậu muốn nói tiếp, chờ tôi tắm rửa xong đã."

Lúc Cố Duyên Chu nói 'cởi quần áo', 'tắm rửa', cắn chữ bật hơi đều hết sức phạm quy, trong đầu Thiệu Tư tức khắc hiện ra hình ảnh không đuổi đi được.

Tận đến khi trong điện thoại dần dần truyền đến một trận tiếng nước, lúc này Thiệu Tư mới phục hồi tinh thần lại, nhấc chân đi vào trong phòng họp, mặt không đổi sắc nói: "Không muốn nói, hẹn gặp lại."

Cố Duyên Chu: "Ừm, ngày kia gặp."

Ngày kia, «Mặt nạ» chính thức khởi động máy.

Hội nghị thật sự nhàm chán, Thiệu Tư làm ổ ở chỗ ngồi không chớp mắt, tự cho là bí ẩn mà cúi đầu chơi di động.

Lý Quang Tông thật muốn nói cho hắn biết, động tác này của cậu nhìn từ trước mặt thật sự là thấy không sót gì có được không.

Thiệu Tư lên Weibo, tìm được cái Weibo Cố Duyên Chu tag hắn, sau đó hắn thiếu chút nữa đánh nghiêng ly trà trong tay.

Lý Quang Tông đang ghi chép, nghe được động tĩnh ngẩng đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Thiệu Tư nhìn chằm chằm màn hình di động, dở khóc dở cười.

Hóa ra là nick đại V chính thức của cục cảnh sát là "Công an Long Nham" phủ định lời Vương XX, nói là bên Vương XX nói bậy, cũng tuyên bố muốn mời Vương XX đến cục cảnh sát uống trà.

Cố Duyên Chu share cái Weibo này, cũng tag Thiệu Tư: Mau tới cám ơn chú cảnh sát nào Thiệu Tư.

Thiệu Tư theo cái của Cố Duyên Chu tiếp tục share: Cám ơn chú cảnh sát

Đụng tới hai người bọn họ, Vương XX cũng đúng xui xẻo, tiết tấu đang dẫn dắt tốt lại bị rối loạn.

Hiện tại đang nhanh chóng thoát cương theo phương hướng không dự đoán được.

—— Lão phu bấm tay tính toán hẳn là có chuyện lớn phát sinh.

—— Tôi thế mà một chút cũng xem không hiểu phát triển này, thế giới này đến tột cùng làm sao vậy?

—— Nam sinh trầm mặc, nữ sinh rơi lệ! Cảnh sát chặn ngang một chân đến tột cùng là vì sao! Giữa hai vị ảnh đế và cục trưởng có chuyện gì không thể cho ai biết…… Thực xin lỗi tôi bịa không nổi nữa.

Bất luận bên ngoài đàm luận như thế nào, ngày tháng vẫn phải trôi qua.

Sau khi từ công ty trở về, Thiệu Tư ở nhà ngủ cả ngày.

Buổi tối bảy tám giờ, Liễu Kỳ gọi một cuộc điện thoại cho hắn, Thiệu Tư mơ mơ màng màng chỉ nghe được hai chữ ăn cơm.

"Chuyện lần trước…… thật sự rất muốn cám ơn các anh đàng hoàng, có thể mời anh và anh Chu cùng nhau ra ăn một bữa cơm không?"

Thiệu Tư xoay người, hàm hồ nói: "Tôi với hắn gần đây tai tiếng quấn thân, sợ là không tiện lắm."

Vương XX nhất định sẽ phái người mọi thời tiết đi theo bọn họ, càng đừng nói cùng nhau ra ngoài ăn cơm, ngày kia vào đoàn phim chỉ sợ cũng không được an bình.

Tuy rằng hắn không ngại, nhưng hiện tại xảy ra scandal này, ảnh hưởng không chỉ mình hắn, liên lụy Cố Duyên Chu, hắn không thể tùy hứng.

Liễu Kỳ xấu hổ cười hai tiếng, cũng cảm thấy mình nói lời này có hơi bị ngu ngốc, cô im lặng chốc lát, lại nói: "Vậy, qua một đoạn thời gian, em có thể tới đoàn phim tham ban các anh không, em nấu canh hay gì đó mang lại cho hai anh……"

"Ừm, được."

Sau khi nói xong mấy câu đó, hai người đều im lặng hồi lâu, Thiệu Tư vừa muốn nói không có việc gì tôi liền cúp, Liễu Kỳ đột nhiên mở miệng, giống như đã ấp ủ hồi lâu: "…… Anh Thiệu, anh, anh thấy thế nào về đồng tính luyến ái?"

Thiệu Tư sửng sốt: "Vì sao hỏi vậy?"

Đương nhiên Liễu Kỳ ngại nói là bởi vì em cảm thấy anh và Cố Duyên Chu đi cùng một chỗ có cảm giác CP rất mạnh……

"Em chỉ thuận miệng hỏi thôi, không có gì, anh coi như em đang nói hươu nói vượn đi……"

Liễu Kỳ còn chưa nói xong, đã nghe Thiệu Tư rất là nghiêm túc trả lời cô: "Tôi nói, chỉ cần tôi thích, cái gì cũng sẽ không để ý."

[Thật là một thằng nhóc cuồng vọng,] hệ thống xem thế là đủ rồi, không chút lưu tình đâm thủng, [nhưng mà đến nay cậu cũng chưa từng thích ai, nói cứ như rất có kinh nghiệm vậy.]

[…… Mày có ý kiến hả?]

Thiệu Tư đang chuẩn bị cúp điện thoại, Liễu Kỳ lại lải nhải nói một chốc: "Anh Thiệu, em đột nhiên cảm thấy hết thảy trước kia đều như là một trò chơi không lo không nghĩ. Sau ngày đó, trong một đêm em hiểu rõ rất nhiều chuyện —— đặc biệt là lúc Lục Gia Huy bóp cổ em thiếu chút nữa sống sờ sờ giết chết em…… nó rèn luyện em, không ngừng mài giũa em……"

“Người đã đi một chuyến bên lề sinh tử, em bắt đầu nghĩ, vì sao em muốn vào cái giới này…… Em suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định ở lại, em muốn ở lại, dựa vào chính bản thân chậm rãi nỗ lực, em muốn biến thành người giống anh và anh Cố. Tựa như mặt trời, cho người khác dũng khí sống tiếp……” Tựa như các anh cho em vậy.

Liễu Kỳ tiếp tục nói, “Anh cảm thấy em lựa chọn đúng không?”

“Em cảm thấy đúng, liền đúng.” Đôi mắt nửa khép của Thiệu Tư đã hoàn toàn mở, thật sự tỉnh táo, “Chỉ cần em cảm thấy đúng, thì cứ nỗ lực chạy về phía trước.”

Hắn nghĩ nghĩ, lại lấy lời Vương đạo ra để nói với cô: “Nhưng nếu so sánh em với một con thuyền, em phải biết rõ ràng neo của em ở nơi nào.”

Liễu Kỳ trầm ngâm nói: “Cám ơn…… em biết rồi.”

Sau khi ngắt điện thoại, cách hồi lâu hệ thống mới nói: [cậu thì sao, cậu cảm thấy cái gì là đúng? Tôi vẫn luôn quên hỏi cậu, vì sao lựa chọn giới giải trí?]

Lúc ấy hắn có rất nhiều loại lựa chọn, tấm màn đen ở giới giải trí xác thật nhiều, nhưng những nghề khác cũng có.

Thiệu Tư chậm rãi nhắm mắt lại, không có trả lời.

Buổi tối này, bởi vì một cuộc điện thoại của Liễu Kỳ, có vẻ đặc biệt nặng nề.

Những lời nói kia xoay vần trong lòng Thiệu Tư.

Vì sao lựa chọn cái giới này?

Nói từ tư tâm, là muốn được người khác nhớ kỹ, muốn sống vô số cuộc đời trong sinh mệnh tùy thời có khả năng kết thúc này.

Thiệu Tư nhớ rõ lúc hắn còn rất nhỏ, đại khái là tiểu học.

Chủ nhiệm lớp ngày thường hung dữ nhưng ngày đó đặc biệt dịu dàng, cũng không có phạt mấy bạn lên lớp ầm ĩ. Trước khi hết giờ, cô bật một đoạn băng. Băng cassete xoay từng vòng từng vòng trong máy, phát ra không phải bài khoá tiếng Anh, mà là giọng hát của một người đàn ông.

Giọng hát của người đàn ông đó đã sớm mơ hồ, có chút mông lung hát ê ê a a, mọi người cũng nghe không rõ hắn đang hát cái gì.

Một bài phát xong.

Cô giáo nói, anh ấy là thần tượng của cô, anh ấy đã qua đời sáu năm.

Anh ấy tên Diệp Thanh.

Sau đó Thiệu Tư lại đi tìm poster Diệp Thanh, chỉ có thể tìm được mấy tấm trắng đen, chất lượng thô ráp.

Mơ hồ có thể thấy được hắn thân là một người đàn ông, nhưng mặt mày lại lãnh diễm.

Là một con hát, sau khi hóa trang hát vai nữ, thiên kiều bá mị.

Nói đến con hát, lần này Thiệu Tư đóng vai nam thứ trong «Mặt nạ», cũng là một con hát.

Tẩm ra khí khái, vạt áo tung bay, hoa văn phiền phức giống như nước chảy đảo quanh trên không trung. Hắn thấp hèn chế nhạo nịnh hót, là tiểu nhân vật mà người trong thiên hạ khinh thường, nhưng hắn cũng là nhân vật nhìn thấu hết thảy, đôi khi hút điếu thuốc, thân thể lại thanh tuấn đĩnh bạt như tùng trúc.

Mặt nạ tràn ngập các loại nhân tính mâu thuẫn.

Hai ngày sau, Thiệu Tư vào đoàn.

Ngày khởi động máy, các lộ truyền thông chen chúc tới. Tất cả đều là tới vì Thiệu Tư và Cố Duyên Chu.

Kết quả đều bị Âu đạo mời vệ sĩ ngăn ở bên ngoài.

"……"

Con người Âu đạo, hoàn toàn không giống Vương đạo, Vương đạo tương đối bình dân, mà Âu đạo tương đối nhiều ý tưởng.

…… Nói tóm lại, là kỳ quái.

Thiệu Tư đi con đường thẳng tới thành điện ảnh, theo lý thuyết truyền thông không vào được. Nhưng mà Thiệu Tư vừa xuống xe bảo mẫu, đã lập tức bị đồng chí truyền thông thần thông quảng đại dùng đèn flash lóe mù đôi mắt, một đám microphone hận không thể chọt đến trên mặt hắn.

"Lần này hợp tác với Cố ảnh đế, anh có cảm tưởng gì hay không?"

“Lời đồn anh và Cố ảnh đế kết hôn là thật chăng?”

“Các anh và cục công an Long Nham có quan hệ gì?”

“……” Thiệu Tư tháo kính râm xuống, trong khoảnh khắc kia rất muốn chửi má nó.

Lý Quang Tông thay hắn ngăn cản mấy paparazzi càng dựa càng gần, quay đầu nói với Thiệu Tư: “Cậu về trong xe trước đi!”

Thiệu Tư nghe lời xoay người, góc áo lại bị người ta túm: “Đừng đi mà, nói vài câu thôi, xin hỏi đối với việc Vương XX tiết lộ sáng nay……”

Lý Quang Tông nhìn đến sắc mặt Thiệu Tư, cho dù ứng phó truyền thông ứng phó đến sụp đổ, vẫn bớt thời giờ dặn dò Thiệu Tư: “Ba à, đừng xúc động, ngàn vạn lần không thể động thủ…… Đừng động nha, thật sự không thể động thủ đâu.”

Trong lúc giằng co, một chiếc xe khác từ bên ngoài theo cùng tuyến đường lái vào, truyền thông tức khắc dời tầm mắt, đôi mắt bọn họ đều đang tỏa sáng, nhìn đến biển số chiếc xe kia liền biết là ai: “Cố Duyên Chu! Cố Duyên Chu tới! Chặn kín!”

Hai đương sự đụng nhau, bọn họ đương nhiên không thể buông tha thời cơ tốt này.

Từ thật xa Trần Dương đã nhìn thấy phía trước đầu người chen chúc, hắn vừa định bảo tài xế quay đầu lái ra ngoài, Cố Duyên Chu liền giành trước hắn một bước nói: “Tiếp tục lái.”

“Cái này……” Trần Dương tự nhận ngày thường đầu óc nghệ nhân nhà mình dùng khá tốt, sao hôm nay lại không quá thích hợp vậy, “Cậu nghĩ sao thế? Tình huống phía trước chúng ta không thể cứng đối cứng được.”

Cố Duyên Chu tùy ý bẻ khớp hai ngón tay, không tỏ ý kiến.

Trần Dương đã hiểu, hắn thở dài, nói với tài xế: “Lái về phía trước đi.”

Nói xong, hắn mở điện thoại chuẩn bị gọi cho Âu đạo, để ông kêu mấy vệ sĩ lại đây.

“Âu đạo, là thế này, chúng tôi đến lối đi an toàn, kết quả bị truyền thông chặn, đúng vậy, cũng không biết bọn họ vào bằng cách nào, ngài có thể……” Trần Dương còn chưa nói xong, Cố Duyên Chu đã khom lưng kéo cửa xe ra đi xuống, hắn vội vàng kêu, “—— Duyên Chu cậu làm gì đó! A thật là, điên mất.”

Thiệu Tư đang do dự nên dùng phương thức gì vứt cái tay túm góc áo hắn không bỏ, không hề dự liệu, bên

tai truyền đến một tiếng nói nhỏ quen thuộc: “Cậu ngốc sao?”

Hắn nghe mà sửng sốt, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Duyên Chu nắm cổ tay phóng viên kia, trong ánh mắt toàn là khí độ bình tĩnh. Ánh mắt Cố Duyên Chu đảo qua bảng tên trước ngực phóng viên, nói: “Bạn…… phóng viên tuần san Giải trí mới này, mời bạn buông tay.”

Tay phóng viên kia lập tức buông lỏng.

Thiệu Tư thầm nghĩ, dựa vào cái gì Cố Duyên Chu một câu là được, mà hắn vừa rồi nhẫn nại tính tình khuyên can mãi cũng vô dụng.

……

Rốt cuộc là đạo đức chôn vùi hay là nhân tính mất đi.

Cố Duyên Chu đã đứng ra, Thiệu Tư cũng không thể tiếp tục chui vào trong xe nữa.

Hắn đành phải xoay người, vai sóng vai đứng cùng Cố Duyên Chu, đối mặt đèn flash càng thêm mãnh liệt, cau mày thật sâu.

“Xin hỏi đến tột cùng là hai người có quan hệ gì?”

Thiệu Tư bị hỏi đến phiền, lấy ra đòn sát thủ mà thường ngày Lý Quang Tông dùng để nói sang chuyện khác: “Hôm nay là ngày vào đoàn, chúng ta tới bàn một chút về đề tài Mặt nạ đi.”

Hắn nói xong, trực tiếp đoạt cái microphone cách hắn gần nhất, giơ lên hỏi Cố Duyên Chu: “Đàn anh Cố, anh cảm thấy kịch bản Mặt nạ này như thế nào? Nhân vật Tưởng Phương đối với anh mà nói thì khó khăn lớn không?”

Cố Duyên Chu thật không ngờ Thiệu Tư sẽ dùng chiêu giọng khách át giọng chủ, nhướn mày lên, theo hắn tự biên tự diễn: “Mặt nạ ở trên văn học có địa vị không thể lay động, lần này thực vinh hạnh, cũng thực may mắn có thể sắm vai nhân vật Tưởng Phương, vì sao nói là may mắn ư —— bởi vì kỳ thật ngay từ đầu tôi thử vai, không có thành công.”

Thiệu Tư: “Hửm? Thế mà còn có việc này ư?”

Cố Duyên Chu hơi mỉm cười: “Đúng vậy, cho nên tôi không phải người thích hợp nhất với nhân vật Tưởng Phương, đối với tôi mà nói, cũng là một lần khiêu chiến hoàn toàn mới…… Lại nói, cậu thì sao? Nghe nói lúc cậu thử vai cũng biến đổi bất ngờ nhỉ.”

Thiệu Tư cố ý đối nghịch với anh, nói: “Không có mà, hoàn toàn không có. Tôi rất thuận lợi, nhân vật đó rất thích hợp với tôi.”

Tất cả truyền thông ở đây bị hai tên so deep này đoạt diễn đoạt đến á khẩu không trả lời được: “……”

28. Chương 28

“Có thể nói một chút về việc các anh và Vương XX…” Vẫn có phóng viên không chịu buông tha, một mực hỏi, “Còn có áo khoác lại là chuyện gì…”

Cố Duyên Chu tận lực dừng lại nghe phóng viên kia nói xong, tiếp đó giống như thật sự đang trả lời vấn đề của hắn ta, nghiêm trang chững chạc nói: “Lần này Mặt nạ đầu tư chế tác cũng là hạ vốn gốc, cảnh tượng trang phục toàn là tự thiết kế, cố hết sức khiến độ tái hiện đạt cao nhất.”

Thiệu Tư: “Hai tuần đầu chúng tôi vào đoàn không phải quay phim, mà là đi theo học tập tri thức chuyên nghiệp, chẳng hạn như tôi không quá hiểu biết về hí khúc, lần duy nhất học về cái này cũng là để ứng phó thử vai, căn bản không đủ dùng… Tiếp xúc mới biết được kinh kịch thật là một môn học vấn, mọi người có thời gian có thể phát huy phát huy quốc túy mạnh hơn.”

“Cho nên Mặt nạ, đáng giá mọi người chờ mong.” Cố Duyên Chu nói xong, giao micro cho Thiệu Tư.

Thiệu Tư tiếp lời: “Phải, đáng giá chờ mong.”

“Cái này đăng sao đây?”

Một trận im lặng qua đi, mấy truyền thông bắt đầu khe khẽ nói nhỏ thảo luận: “… Aizz, bản thảo nhà mấy người tính viết thế nào?”

“Tôi không biết tôi báo với cấp trên còn chưa có hồi âm cho tôi, Tiền tuyến giải trí mấy người tính làm sao?”

“Chúng tôi cũng không biết, hỏi ‘Giới giải trí sóng lật trời’ phía sau một chút đi…”

Anh trai “Giới giải trí sóng lật trời” phái lại đây khiêng máy quay, khóc không ra nước mắt: “Chúng tôi là chiếu trực tiếp…”

…

Nhưng mà bọn họ không có cơ hội tiếp tục rối rắm, Âu đạo mang người rất nhanh giết lại đây.

Đầu lĩnh chính là một ông lão ục ịch, cưỡi xe đạp, từ xa xa chạy lại, còn vươn ra một bàn tay chỉ vào bọn họ kêu: "Làm gì hả —— địa bàn của ông đây cũng dám giương oai, đều cút ra ngoài cho tôi, nói cậu đó, còn thất thần, trực tiếp tắt cái thứ rách nát của cậu cho tôi!"

"Cẩn thận một chút, ông đây mang mười tám vệ sĩ tới, đánh cho mấy người tìm không ra hướng bắc!"

Âu đạo xuất mã, truyền thông nhất thời như ong vỡ tổ tán loạn.

Mấy phút đồng hồ trước Trần Dương gọi điện thoại cho Âu đạo, hiện tại người đến, hắn coi như thở phào một hơi.

Mà Lý Quang Tông chưa từng gặp Âu đạo, trước đó theo Thiệu Tư đi thử vai cũng chỉ là chờ ở cửa, chợt nhìn thấy, nghẹn họng nhìn trân trối nói: "… Rất, rất có cá tính nha."

Cố Duyên Chu đi lên trước một bước, chào hỏi: "Âu đạo."

Thiệu Tư: "Chào Âu đạo."

Âu đạo đậu xe đạp ở bên cạnh, phất phất tay với bọn họ: "Chào chào chào, tôi còn phải cám ơn các cậu, tuyên truyền cho phim của tôi lớn như vậy."

Nói xong, Âu đạo đi qua chỗ bọn họ.

Cố Duyên Chu nói: "Ngài khách khí, mặc kệ nói thế nào, là chúng cháu mang đến phức tạp cho đoàn, thật sự xin lỗi."

Điểm chú ý của Thiệu Tư lại ở trên người đám 'vệ sĩ' phía sau Âu đạo, hắn chưa từng thấy đạo diễn nào mang theo một đám vệ sĩ lên sân khấu, nhỏ giọng oán thầm: "… Hây dà, hắc đạo sao."

"Nghĩ cái gì đó, " Cố Duyên Chu đứng gần hắn, nghe được rõ ràng, anh đưa tay nhẹ nhàng búng búng trán Thiệu Tư, nói, "Đều là quần chúng."

Thiệu Tư nghiêng nghiêng đầu: "Làm gì hả, đừng động tay động chân."

Hắn vừa động, tay Cố Duyên Chu chẳng những không thu về mà ngược lại còn hung hăng xoa xoa đầu hắn.

"…" Thiệu Tư bĩu môi, không so đo với anh nữa.

Quần chúng.

Đâu ra quần chúng chuyên nghiệp như vậy, trái thanh long phải bạch hổ, thuần một sắc tây trang đen, mỗi người đều cao lớn thô kệch.

Thiệu Tư nói: “Hôm nay chúng ta lại không có quay phim, không phải nói bế quan tập huấn trước sao.”

Lý Quang Tông sờ sờ ót: “Vấn đề này tôi cũng muốn hỏi.”

“Những người đó hả, ” Âu đạo nói xong tiện tay chỉ sang hướng tây, “Đều là tôi hỏi mượn đoàn phim ‘Cổ hoặc tử’ cách vách. Lão Tề còn nói hơn ba trăm quần chúng đều tùy tôi thuyên chuyển… lão thật là có bệnh, đâu dùng đến hơn ba trăm, tôi cũng không phải ra chiến trường.”

…

Đơn giản tán gẫu vài câu, Âu đạo nói: “Đi đi, vậy các cậu tiếp tục chạy lên trước đi, chờ một lát tập hợp ở cửa đại sảnh.”

Bọn họ sao có thể tự mình ngồi xe bảo mẫu, để Âu đạo cưỡi xe đạp trở về. Thành điện ảnh lớn như vậy, đi qua cũng phải phí chút thời gian, huống hồ Âu đạo lại lớn tuổi.

Ban đầu ý kiến này là Cố Duyên Chu đưa ra, bảo Âu đạo ngồi xe anh, anh cưỡi xe đạp Âu đạo đi qua.

Trần Dương đương nhiên không đồng ý: “Xe đạp vẫn là tôi cưỡi đi, Duyên Chu cậu và Âu đạo ngồi xe.”

Cố Duyên Chu: “Anh xem náo nhiệt cái gì.”

Tối hôm qua Trần Dương vội vàng làm việc, gần như một đêm không ngủ.

Ở trong lòng Lý Quang Tông đem nam thần của mình khen một lần, khen con người đẹp trai tốt bụng, sau đó không chút nào mềm tay mà đẩy Thiệu Tư ra: “Nhanh lên, đoạt xe! Kính già yêu trẻ có biết không, cậu đứng ở đây làm gì.”

Đây chính là cơ hội cực tốt để đắp nặn hình tượng trước mặt đạo diễn đó!

Lên nào ba ba!

Kết quả cuối cùng hai cái xe bảo mẫu đều lái đi rồi, chỉ còn lại có Thiệu Tư và Cố Duyên Chu tranh chấp không dứt với xe đạp.

Thiệu Tư sờ sờ mũi, nhìn khoảng sân trống trải quanh thân, không tình nguyện nói: "Như vậy đi, chơi oẳn tù tì, ai thua đứng phía sau."

Cái xe rách này, ngay cả chỗ ngồi phía sau cũng không có, chỉ có chỗ bánh xe sau có hai thanh đặt chân nhô ra.

Cố Duyên Chu cao thấp đánh giá hắn hai cái: "Chơi oẳn tù tì?"

"Ánh mắt gì hả?" Thiệu Tư nói, "Không thì đánh một trận?"

…

Thiệu Tư nắm quyền, kêu xong 'kéo búa bao', Cố Duyên Chu không chút do dự ra 'bao'.

Thiệu Tư cúi đầu nhìn nắm tay không thay đổi của mình, nghẹn: "Làm sao anh biết tôi sẽ ra búa?"

"Đoán." Cố Duyên Chu đẩy cái xe đạp đã dùng nhiều năm kia đi hai bước, thuận tiện giải thích, "Đoán cậu lười đổi tư thế tay, kết quả cậu còn thật sự lười đổi."

Lười mở tay ra bao, hoặc là vươn hai ngón tay ra kéo.

Thiệu Tư: "…"

Hắn thế mà không biết phải nói lại cái gì.

Lý Quang Tông và Trần Dương giống hai hòn vọng phu, đứng ở cửa đại sảnh khu C căn cứ thành điện ảnh, chờ hai vị kia cưỡi xe tới.

Trần Dương tính khoảng cách một chút, nói: "Đã qua hai phút, sao còn chưa tới."

Lý Quang Tông: "Sẽ không gặp phải papparazi nữa đi?"

Hai người im lặng chốc lát, đột nhiên kịp phản ứng, hai miệng một lời nói: "Chiếc xe kia có chỗ ngồi phía sau không?"

Không có.

Không có chỗ ngồi phía sau.

Thiệu Tư gian nan đứng trên thanh đặt chân có thể minh xác trả lời vấn đề này.

Hắn nắm bả vai Cố Duyên Chu, tùy ý làn gió nghênh diện thổi tới, thổi vào trong vạt áo hắn, lạnh đến run run.

"Còn rất xa đó." Thiệu Tư đứng mệt, còn cảm thấy tư thế hiện tại thật ngốc.

Hắn hơi hơi xoay người nói bên tai Cố Duyên Chu, "Hai chúng ta đổi chốc lát nhé?"

Cố Duyên Chu: "Không thương lượng, có chơi có chịu."

"… Chỉ chốc lát thôi."

"Đừng nghĩ, tôi không muốn đứng ở phía sau hệt như tên ngốc đâu."

Thiệu Tư nghẹn một hơi: "Anh mắng tôi là đồ ngốc à?"

Cố Duyên Chu cưỡi xe quẹo cua: "Cậu nhất định phải nói rõ ra sao?"

"Cố Duyên Chu!"

Đối mặt người phía sau tức đến khó thở gọi tên anh, Cố Duyên Chu cười khẽ đến không thể nghe thấy: "Lại nói, đã thật lâu không chạy xe đạp rồi."

Sau khi vào nghề này, rất nhiều chuyện đều bị hạn chế.

Nói cái gì làm thế nào, luôn có người nhìn chằm chằm.

Có đôi khi đi dạo phố chọn quà sinh nhật cho Sanh Sanh, vận khí không tốt bị người ta nhận ra, còn tạo thành bạo động trung tâm thương mại.

"Anh nhất định càng chưa nếm thử cảm giác đứng ở phía sau xe đạp, càng tự do hơn."

Thiệu Tư vẫn cứ không chịu buông tha, kiên trì nói, "Nói nghiêm túc, anh có muốn thử một chút hay không."

…

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Quang Tông từ xa xa nhìn thấy ba Thiệu nhà hắn hạc trong bầy gà đứng đón gió, tay áo bay tán loạn.

"Làm gì đây hả, " Lý Quang Tông nói xong lén dùng di động chụp được thời khắc mang tính lịch sử này, còn nhịn không được cười ra tiếng, "Ha ha ha ha ha ha như vậy nhìn siêu ngốc, Thiệu Tư cậu cũng có hôm nay."

Chuyện đầu tiên Thiệu Tư làm sau khi xuống khỏi xe đạp, chính là soi cánh cửa sổ thủy tinh ở đại sảnh chỉnh tóc.

Hôm nay hắn ra cửa vốn dĩ là kiểu tóc có hơi hai mái, hiện tại toàn bộ phần trán lộ ra bên ngoài, không có một sợi tóc nào may mắn thoát khỏi.

Cố Duyên Chu từ bên cạnh hắn đi qua, một tay vò đầu tóc hắn mới vừa chỉnh xong thành cái ổ gà. Thiệu Tư ôm đầu kêu: "Anh đừng lộn xộn."

"Suy xét việc cắt cái đầu đinh đi, bớt việc." Cố Duyên Chu nói xong, thân hình ngừng lại, đứng ở bên cạnh hắn, trong cửa sổ thủy tinh nhất thời chiếu ra bộ dạng hai người bọn họ.

Thiệu Tư: "Không cân nhắc, cám ơn."

Trần Dương không biết là do mình quá mẫn cảm hay là gì, luôn cảm thấy giữa hai người này có một loại không khí nói không được, nhìn không thấy. Hắn vỗ vỗ Lý Quang Tông: "Quan hệ giữa bọn họ tốt vậy hồi nào thế?"

Lý Quang Tông hốt hoảng đáp: "… Đúng vậy, thật hâm mộ thật ghen tỵ."

Trần Dương: "…" Cảm giác người này cũng không đúng lắm.

Phòng họp ở lầu hai, Âu đạo vốn dĩ muốn cho mấy diễn viên chính làm quen nhau trước một chút.

Nữ chính là sinh viên tốt nghiệp học viện hí khúc, tên Diệp Tuyên. Bình thường rất khiêm tốn, tuy rằng cũng đóng phim nhưng bất quá đều là mấy nhân vật nhỏ. Mọi người đều suy đoán, cô có thể dựa vào bộ phim này nhảy vọt biến thành phượng hoàng hay không.

"Tốt, hiện tại người đều đến đông đủ, " Âu đạo đứng ở phía trước, tay chống trên bàn nói, "Mọi người tự giới thiệu trước một chút đi?"

Cố Duyên Chu xung phong, một phen tự giới thiệu ngắn gọn rõ ràng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đến phiên Thiệu Tư, trong phòng hội nghị đột nhiên có một người xông tới.

Dương Trạch ngay cả cửa cũng không gõ đã trực tiếp đi tới, ánh mắt hắn ta đảo qua Thiệu Tư và Cố Duyên Chu, cuối cùng dừng ở trên người Âu đạo, ngực kịch liệt phập phồng: "Âu đạo, vì sao đổi cháu đi? —— vì sao?"

Trong một đêm hắn ta liền biến thành trò cười, trước đó tiêu tiền mua hot search mướn thuỷ quân, đều gậy ông đập lưng ông.

Âu đạo cũng là tính tình thẳng như ruột ngựa, không e dè ở đây nhiều người: "Cậu mua đề, mà còn không biết xấu hổ hỏi tôi vì sao đổi cậu. Đừng nói lúc ấy tôi với cậu còn chưa có ký hợp đồng, cho dù ký rồi, tôi cũng tình nguyện bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho cậu. Tôi không cho phép trong đoàn có một người như cậu."

Trên mặt Dương Trạch một trận xanh một trận trắng, hắn ta là lén Tề Minh đi tới đây. Lúc ấy chỉ kịp nghe được một câu hắn bị đổi, nhất thời đại não sung huyết không thể tự hỏi, chỉ có thể vội vội vàng vàng lại đây.

Nhưng không biết hết thảy đều là do việc hắn và Tề Minh làm bị bại lộ.

"Đứa trẻ, giữ mặt mũi chút." Âu đạo nói, "Lăn lộn trong giới này, không phải lăn lộn như vậy."

[Đạo diễn này thật ngay thẳng,] hệ thống nghe mà nhịn không được, [tôi cảm thấy có một đối tượng nhiệm vụ đang đi xa chúng ta.]

[Đối tượng nhiệm vụ? Hắn ta?] Thiệu Tư bĩu môi, [tôi tình nguyện không kiếm được mạng cũng không muốn sống chung một chỗ với người như thế, tuyệt đối giảm thọ, thu không bằng chi.]

Hệ thống: [cậu đã tùy hứng như vậy, tôi chỉ có thể nhảy qua Dương Trạch, công bố đối tượng nhiệm vụ kế tiếp.]

Thiệu Tư không khỏi đứng thẳng: [đối tượng nhiệm vụ? Nơi nào?]

[Từ tay trái cậu tính qua, thứ ba.]

Ánh mắt Thiệu Tư lướt qua phó đạo diễn và biên kịch, dừng trên một người an tĩnh thanh tú, nhìn như không có cảm giác tồn tại.

—— Diệp Tuyên.

Sau khi Dương Trạch bị vệ sĩ 'mời' ra ngoài, Thiệu Tư một lần nữa bắt đầu tự giới thiệu.

Diệp Tuyên luôn cảm thấy ánh mắt người trước mặt giống như biết nói, hơn nữa ánh mắt cố ý vô tình dừng ở trên người cô, cười với cô, khóe mắt khẽ cong.

...

[Thiệu Thiệu, tôi đã muốn nói từ rất lâu rồi, mỗi lần cậu tiếp cận con gái đều là thủ đoạn này.] hệ thống khinh thường nói, [thật cứng nhắc.]

Thiệu Tư: [nhưng mà lần nào cũng đúng.]

Đến phiên Diệp Tuyên tự giới thiệu, cô có vẻ hơi câu nệ, hơi xoay người khom lưng với mọi người: "Chào mọi người, tôi là Diệp Tuyên."

Có thể là do hàng năm hát kinh kịch, lúc cô nói chuyện âm cuối có hơi đánh vòng, tinh tế, hàm ý dài lâu.

Có loại cảm giác bén nhọn và dịu dàng trộn cùng một chỗ, nhưng không có vẻ không hợp.

Diệp Tuyên.

Người này ở trong giới không có tiếng tăm gì, một lòng hát hí khúc.

Sau lưng cô ta, lại sẽ có câu chuyện gì.

Hệ thống: [nhiệm vụ bắt đầu, không có kỳ hạn, không có manh mối.]

Hệ thống: [phần thưởng nhiệm vụ, hai năm.]

«Mặt nạ» là bộ phim dân quốc, nữ chính và nam thứ đều là con hát, nam chính là quan quân, đơn giản mà nói, chính là một tình yêu tay ba.

Nhân vật phức tạp nhất trong này, không phải hai nam chính, mà là nữ chính.

Đoạn nội dung cuối cùng, ngoài tường cao gió lửa nổi lên bốn phía, cô ta mặc một thân diễn phục, ngồi ở trong đại viện vẽ mi cho mình.

Sau đó cầm súng, xoay vòng, hát một bài «Phong xuy hà diệp sát».

“Long hoa trên trời sẽ héo tàn… gấm vóc khắp chốn vốn là giả, cạm bẫy đều là ta đây tự đùa giỡn, núi Mãng Linh dây buộc dây treo, lãng phí mấy bộ áo cà sa… Mặc cho ta rửa sạch duyên trần, chơi đùa giới luật. Muôn vàn nào sinh nào diệt nào mê nào ngộ, mặc người làm sao giãy dụa, ngôn ngữ văn tự sai lầm.”

Hát đến cuối cùng, cô ta nhét khẩu súng vào miệng, ca từ dừng ở hai chữ ‘giãy dụa’, bởi vì há miệng, thậm chí mất âm, nghe vào có vài phần buồn cười.

Sau đó cô ta không chút do dự bóp cò súng.

—— ‘Pằng’.

…

Đoạn tình tiết này, bất luận Thiệu Tư lật xem bao nhiêu lần, trong đầu cũng nghẹn đến hoảng.

Bởi vì nữ chính và nam thứ nghề nghiệp giống nhau, cho nên Thiệu Tư chiếm món hời lớn, ngoại trừ giáo viên hí khúc mà Âu đạo mời cho hắn, hắn còn có thể thỉnh giáo Diệp Tuyên ở bất cứ chỗ nào không hiểu.

Chỉ cần có cớ để tiếp cận cô, hắn liền có nắm chắc moi ra vài thứ từ trong miệng cô.

Diệp Tuyên là một cao thủ hát hí khúc, diễn xuất lại không có gì nổi bật, cho nên lúc Thiệu Tư học lớp hí khúc, Diệp Tuyên ở cách vách học diễn xuất.

Buổi sáng lên lớp, giáo viên chủ yếu dạy hắn rất nhiều tri thức trụ cột, chờ đến lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Thiệu Tư uống nước hỏi Lý Quang Tông: “Nam thần của cậu đang học gì? Hắn lại không cần hát hí khúc, diễn xuất cũng không thành vấn đề.”

Lý Quang Tông không hổ là fanboy, nhất cử nhất động của Cố Duyên Chu đều dưới sự giám thị của hắn ta, hắn ta trả lời: “Tự dạy lớp diễn xuất cho Diệp Tuyên.”

Thiệu Tư thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước: “…”

Âu đạo thật đúng là tận dụng mọi thứ.

Vì thế Thiệu Tư mặc một thân trang phục diễn đỏ thẫm đi qua cách vách, ở cửa chợt nghe thấy Cố Duyên Chu đang nói gì đó: “Cô ngẫm lại, trên thế giới này cô giống như cái xác không hồn, thậm chí từ đầu tới đuôi cô còn chưa từng giãy dụa… cô vẫn luôn khinh thường tình yêu của hai người bọn họ, cô lập bẫy hại chết bọn họ, vào lúc đó tâm tình cô là thế nào?”

Diệp Tuyên nhỏ giọng trả lời: “Vặn vẹo? Tôi là một người vô tình ư?”

"Cô có tình, " Thiệu Tư đẩy cửa vào, lúc nhấc chân vạt áo lắc lư một chút, màu đỏ ấy đỏ đến độ có hơi chói mắt, "Tình cảm của cô đều ở trong vở diễn… Nhưng hiện thực và diễn hoàn toàn khác nhau, cho nên cô không biết cô nên sống như thế nào."

"Cô là người duy nhất không mang mặt nạ trong toàn bộ kịch bản, bởi vì cô căn bản không có mặt của mình. Lúc cô diễn Ngu Cơ, cô chính là Ngu Cơ. Lúc cô diễn Tô Tam, cô chính là Tô Tam."

"Cô vĩnh viễn sống trong vở diễn."

Diệp Tuyên: "…"

Cố Duyên Chu buông kịch bản xuống, nhìn Thiệu Tư: "Cậu nói như vậy, cô ấy nghe không hiểu."

Thiệu Tư: "Nghe không hiểu?"

Diệp Tuyên gật gật đầu.

"Ồ, vậy cô coi như cái gì tôi cũng chưa nói đi, cái này vẫn là phải dựa theo chính mình lý giải, " Thiệu Tư sờ sờ mũi, chuyển lời nói: "Giữa trưa có rảnh cùng ăn một bữa cơm không? Có vài thứ thuộc về chuyên môn, muốn hỏi cô một chút."

Lời này rõ ràng là Thiệu Tư nói với Diệp Tuyên, Cố Duyên Chu lại đóng kịch bản, nghiêm túc trả lời hắn: "Đi đâu ăn? Vừa lúc tôi cũng có chút đói bụng."

"…" Hoài nghi người nọ là cố ý.

Thiệu Tư nghĩ nghĩ nói: "Quán mì dưới lầu? Tương đối gần, sẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian."

Bọn họ tập huấn chỉ có hai tuần lễ, lượng công việc tương đối lớn, bình thường đều là cần hai ba tháng, cũng không biết Âu đạo là quá mức tự tin với bọn họ hay là gì… chỉ định hai tuần lễ.

Diệp Tuyên là một cô gái nhìn văn văn tĩnh tĩnh, rất thanh tú, ở chung lâu, Thiệu Tư lại cảm thấy trong bản chất cô có chút lạnh nhạt.

Thời gian một bữa cơm, mới đầu Thiệu Tư còn thật sự làm bộ làm tịch hỏi vài vấn đề chuyên môn, Diệp Tuyên kiên nhẫn thay hắn giải đáp: "… Xướng, niệm, tố, đả, là kiến thức cơ bản khi biểu diễn kinh kịch."

Sau khi hỏi xong mấy vấn đề, Thiệu Tư lại hỏi một ít vấn đề linh tinh như 'vì sao cô lại lựa chọn học viện hí khúc', Diệp Tuyên đều nói hàm hồ hai ba câu cho qua.

Sau đó cô không lên tiếng ăn xong mì, để đũa xuống muốn trả tiền, Thiệu Tư ngăn thế nào cũng không ngăn được.

"Không có đạo lý nào để hai người trả tiền cả, mong hai người đừng làm khó dễ tôi." Diệp Tuyên nói xong, bỏ tiền xuống đi mất.

Lúc này Thiệu Tư mới ý thức được, cô gái nhỏ này cũng không dễ nói chuyện như thoạt nhìn.

Cố Duyên Chu nhìn hắn, dùng đũa gõ gõ bàn: "Hoàn hồn, người đã đi rồi còn nhìn."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: "… Tôi đang nhìn thời gian, trên tường bên kia treo đồng hồ, cách khá xa nhìn không rõ lắm."

Cố Duyên Chu gắp một đũa mì, không có vạch trần hắn.

Kết quả hai người ăn mì xong, lúc tính tiền chạy lấy người, Cố Duyên Chu ngồi ở trên ghế, đột nhiên nói một câu: "Tôi phát hiện cậu rất thích trêu hoa ghẹo bướm."

"…"

Dưới chân Thiệu Tư thiếu chút nữa bị trượt, hắn gian nan ổn định lại, hoài nghi mình có nghe lầm hay không: "Cái gì?"

29. Chương 29

"Cái gì mà trêu hoa ghẹo bướm?" Thiệu Tư dừng bước lại, đứng ở tại chỗ không động đậy.

Cố Duyên Chu khẽ cong khóe miệng: "Không có gì."

Sau đó hai người nhìn nhau nửa ngày, Cố Duyên Chu tựa lưng vào ghế ngồi, mặt không đổi sắc.

Nhìn anh bộ dạng bình tĩnh, Thiệu Tư nhất thời cũng không xác định vừa rồi rốt cuộc mình có nghe lầm hay không.

Lúc này Cố Duyên Chu lại đứng lên, anh đưa tay kéo tay áo sơ mi xắn một đoạn xuống, nói: "Tôi trả tiền."

"Đã nói tôi mời."

Hai người nói nói lại tranh đoạt.

Cố Duyên Chu đi ở phía trước, Thiệu Tư đầu tiên là kéo cánh tay anh, nhưng mà hiệu quả quá nhỏ.

Mắt thấy Cố Duyên Chu sắp sửa bỏ tiền, dưới tình thế cấp bách tay Thiệu Tư xuyên qua eo anh, nhìn qua như là đang ôm anh, cố tình bản thân Thiệu Tư còn không tự biết, một hơi nói: "Cố Duyên Chu, anh đừng ép tôi nha."

"…" Cố Duyên Chu cứng ngắc tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết có nên nói buông tay hay không.

Thiệu Tư theo tay anh, đụng đến ví tiền trong túi áo trái của anh, sau đó đè lại chung với tay anh không bỏ. Tự cho là thông minh mà kiềm chế Cố Duyên Chu, sau đó dùng tay kia moi tiền trong túi quần.

Cố Duyên Chu nghiêng đầu, từ độ cao của anh vừa vặn có thể nhìn thấy cổ áo rộng không cẩn thận là có thể biến thành lộ vai của Thiệu Tư.

Trong khoảng thời gian gần đây bắt đầu mùa đông, nhiệt độ không khí giảm kịch liệt. Mà người này như là không sợ lạnh, vĩnh viễn ăn mặc rộng thùng thình lại mỏng manh.

Kỳ thật vấn đề này Thiệu Tư cũng nhiều lần phản ánh với stylist rồi, hắn cũng không muốn mặc sexy như vậy, hơn nữa quan trọng là… thật sự rất lạnh.

Nhưng mà mỗi lần em gái stylist đều chỉ vào mũi hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng: "Thật giận mà, anh căn bản là không hiểu về thời thượng!"

"Nếu cô nói thời thượng là dựa vào miếng dán giữ ấm để chống đỡ, vậy thì tôi đúng là không hiểu lắm." Lúc ấy Thiệu Tư đang chơi game, dừng lại nghiêm túc hỏi cô, "Lisa, loại thời tiết này, có thể đừng làm dáng hay không?"

Stylist Lisa tiểu thư đương trường cường điệu bộ váy ngắn mình mặc trên người, còn không có mặc đồ giữ ấm bên trong, hai cái đùi trơn bóng: "Loại thời tiết này là thời tiết gì, chỗ nào lạnh?"

Thiệu Tư im lặng nửa ngày, chỉ có thể nói một câu: "… Con gái các cô là quái vật sao."

Kết quả tiền vẫn là Cố Duyên Chu trả, Thiệu Tư vốn đã đem tiền vỗ lên trên bàn của bà chủ, nhưng lại đối diện với ánh mắt cười như không cười còn có chút mờ ám của chị ta.

Thiệu Tư: "…"

Trái lại Cố Duyên Chu rút thẻ ra, lãnh tĩnh đưa qua: "Quét thẻ, cám ơn."

Bà chủ cười ha ha tiếp nhận, bất luận làm chuyện gì ánh mắt chị ta đều không dời ra khỏi hai người bọn họ. Tận đến khi trả thẻ lại, rốt cuộc chị ta nhịn không được nói: "Các cậu phải hạnh phúc nha."

Cố Duyên Chu: "…"

Thiệu Tư: "… Có phải chị cũng hiểu lầm cái gì không?"

Bà chủ xoay người lấy ra máy chụp hình từ trong tủ, thoạt nhìn chính là kiểu thường xuyên tìm minh tinh chụp ảnh chung, đối với vấn đề Thiệu Tư hỏi trốn tránh không đáp, chỉ nói: "Có thể chụp tấm ảnh với các cậu không? Tôi là fan của Vương đạo."

Thiệu Tư thuận tay nhéo nhéo eo Cố Duyên Chu, lén hỏi: "Quan hệ fan này có phải hơi xa hay không?"

Mà Cố Duyên Chu chỉ hơi hơi gật đầu nói với bà chủ: "Xin lỗi, hôm nay không tiện lắm, còn có việc bận, hy vọng chị có thể hiểu cho, hôm khác nhất định sẽ chụp."

Bà chủ thoạt nhìn dáng vẻ bốn năm mươi tuổi, cửa hàng này mở trong thành điện ảnh cũng đã rất nhiều năm, không phải loại người ngoài giới không hiểu chuyện.

Chị ta nghe vậy cười cười, không có phản ứng quá lớn gì, chỉ cảm thấy đáng tiếc buông máy chụp hình xuống: "Được, lần sau đến nữa nhé."

Chờ hai người trẻ tuổi đi ra cửa rồi, bà chủ mới cầm lấy di động gọi điện thoại: "Niếp Niếp, mẹ gặp hai thằng ngóc con nhắc tới cả ngày đó, có phải bọn họ kết hôn không, mẹ nhìn như… một cậu trai còn luôn ôm eo một cậu trai khác nữa… Ai ôm ai? Mẹ không nhận ra ai là ai cả."

Đầu kia điện thoại có chút ồn ào, không bao lâu, trong tiếng ồn ào truyền ra giọng một cô gái hưng phấn: "Mẹ, mẹ thật sự nhìn thấy hả? Có giúp con chụp ảnh không? Người nhìn qua tương đối lạnh chính là ba Thiệu, rất dễ nhận!"

Bà chủ nghĩ nghĩ: "Không có lạnh lùng đâu…"

"Không thể nào, " cô gái được kêu là 'Niếp Niếp' kia im lặng một chốc, "… Đây chẳng lẽ là sức mạnh của tình yêu?"

Tình yêu cái rắm.

Đây là sức mạnh giành trả tiền.

Thiệu Tư làm người vẫn có nguyên tắc, anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, bình thường hắn mời

người khác còn chưa tính, một khi để cho người khác trả tiền hắn luôn theo thói quen mà cả người không thoải mái.

Cái tật xấu này Lý Quang Tông thân là người đại diện của Thiệu Tư cực kỳ rõ ràng, có đôi khi hắn tự mình bỏ tiền mua chai nước cho ba Thiệu, ba Thiệu nhà hắn cũng sẽ không quên trả hắn hai đồng tiền xu.

Lúc không có tiền xu liền trực tiếp ném tiền giấy, trên người mang bao nhiêu vứt bấy nhiêu.

Rốt cuộc có một lần Lý Quang Tông chỉ đi hai ba bước giúp Thiệu Tư mua ly kem, lại nhận được tờ một trăm đồng, hơn nữa đối phương còn nâng nâng tay không chút để ý nói hắn khỏi thối.

Lý Quang Tông ngẫu nhiên cũng là người đàn ông rất có cốt khí, hắn không nhận một trăm kia.

Kết quả Thiệu Tư nghiêm nghiêm túc túc mở Alipay chuyển khoản cho hắn.

Cho nên hiện tại hắn từ thật xa nghe thấy trên hành lang giống như có người đang cãi nhau, đi ra hai bước mở cửa, chợt nghe thấy Thiệu Tư nhà hắn đang kêu tên nam thần của hắn.

"Cố Duyên Chu!"

Thiệu Tư đi ngược, ở phía trước Cố Duyên Chu, mặt đối mặt với anh, cường điệu nói: "Chia AA, không thương lượng."

Cố Duyên Chu tựa như nhìn thú cưng trong nhà ở trước mặt mình cố tình gây sự, không nói gì, chỉ là lúc Thiệu Tư đi ngược có khả năng đụng phải cái gì đó thì kéo hắn một phen, sau khi kéo hắn lại liền trách mắng: "Đi đứng đàng hoàng."

"..."

Lý Quang Tông đứng ở cửa, tâm tình phức tạp, hắn ta vội vàng đi lên trước ngăn Thiệu Tư lại: "Làm gì đây hả, cậu cãi nhau với Cố ảnh đế cái gì? Càng ngày càng không ra dáng."

Thiệu Tư: "Không có cãi với anh ta."

Lý Quang Tông mới mặc kệ hắn nói gì, chỉ lo tạ lỗi với nam thần: "Ngại quá khiến anh chê cười, kỳ thật Thiệu Tư nhà chúng tôi ngày thường không phải như thế, cậu ta là đứa nhỏ rất hiểu chuyện, thành thục ổn trọng... hai người hẳn có hiểu lầm."

Thiệu Tư ở bên cạnh lạnh lẽo nói: "Nói không cãi mà."

Lý Quang Tông trừng hắn một cái: “Cậu thôi đi.”

… Phản rồi.

Cuối cùng Cố Duyên Chu làm sáng tỏ là thật sự không cãi nhau, Lý Quang Tông mới nhét trái tim về lại trong ngực.

Không nói trước hết Cố Duyên Chu là nam thần của hắn ta, chỉ nói hiện tại thân phận của hai người này, tiền bối hậu bối, còn thật sự không tiện trở mặt.

Con người Thiệu Tư hắn ta quen đến không thể quen hơn, nếu thật sự chọc đến điểm mấu chốt của hắn, hắn căn bản sẽ mặc kệ đối phương là ai, trực tiếp nhảy dựng lên đánh một trận. Tựa như lúc trước Tề Minh bị đánh đến gãy mũi vậy.

Không bao lâu, Trần Dương cũng chạy lại đây, còn mang mấy ly cà phê cho bọn họ.

Mấy người đang ở trong phòng nghỉ tự xem tư liệu, Thiệu Tư vểnh chân thật cao, một quyển «Nhập môn hí khúc» thật dày đặt ở trên đùi.

Lý Quang Tông uống cà phê đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Ba ba, chuyện mở họp hôm trước cậu có nhớ không?”

Thiệu Tư hơi hơi nghiêng đầu: “Cái gì?”

“Livestream đó ——” Lý Quang Tông trực tiếp nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, “Mỗi tháng ba tiếng livestream.”

Lúc hắn ta nói chuyện không khống chế tốt âm lượng, rất lớn tiếng, Trần Dương và Cố Duyên Chu nhất thời cũng không khỏi nhìn về phía hắn ta.

“Ngại quá, quấy rầy hai người.” Sau khi nói xong, Lý Quang Tông kéo Thiệu Tư lên, “Đến, chúng ta đi ra ngoài nói… quy củ mới này hình như bắt đầu thực hiện từ tháng này, nhưng hiện tại đã cuối tháng rồi…”

Bước chân Thiệu Tư lảo đảo, đi theo phía sau hắn ta, không kiên nhẫn híp mắt: “Cái gì mà livestream, sao tôi không nhớ rõ.”

Lý Quang Tông tức giận: “Cậu còn mặt mũi nói, cậu vẫn luôn ở đó chơi game!”

Thiệu Tư nhất thời không nói gì.

Kết quả hai người đi đến cửa WC, Thiệu Tư tựa vào trên tường chờ Lý Quang Tông lật ghi chép, mấy phút đồng hồ sau, rốt cuộc bọn họ không thể không đối mặt một vấn đề thật lớn.

"Livestream không thành vấn đề, một tháng ba tiếng livestream cũng không có vấn đề. Có điều chuyện này nghĩ như thế nào cũng không nên bắt đầu thực thi từ tháng này chứ, hôm nay cũng đã hai mươi chín rồi."

Đối mặt Lý Quang Tông oán giận, Thiệu Tư có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Cách thời gian tiếp tục tập huấn còn có nửa giờ, nếu không thì hiện tại live trước đi?"

Lý Quang Tông: "Vậy còn lại thì sao?"

Thiệu Tư nắm nắm tóc, trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc: "Cậu nói xem buổi tối tôi livestream đi ngủ, bọn họ có muốn xem hay không."

Lý Quang Tông: "…"

Bây giờ là giữa trưa mười một giờ đúng.

Scandal của Thiệu Tư và Cố Duyên Chu vốn dĩ đã ồn ào huyên náo, rất không rõ ràng.

Nhưng mà lúc trưa khi 'Giải trí sóng lật trời' trực tiếp ngồi canh ở lối đi an toàn thành điện ảnh, phỏng vấn hai vị đương sự, hướng gió lại tức khắc thay đổi.

—— Đây là cái quỷ gì? Đây là đang đoạt diễn sao? Tôi lại rất muốn cười.

—— Cưỡng ép tuyên truyền, tốt lắm, tôi phục rồi. Thuận tiện nói, cảm giác CP thật sự sắp tràn ra ngoài màn hình luôn rồi.

—— Hai bạn trên lầu không cần nói nữa, chúng ta nói về «Mặt nạ» đi.

—— Ha ha ha ha ha cái bạn nói Mặt nạ kia bạn đứng lại đừng đi!

Cho nên khi Thiệu Tư chui trong căn phòng tận cùng trong WC, không hề dự liệu mà bắt đầu livestream, mọi người lại nổ tung.

Nhân số theo dõi tăng nhanh.

Mấy phút đồng hồ sau, rất nhiều người đã bắt đầu lag đến đen màn hình.

Thiệu Tư gấp chân ngồi ở trên nắp bồn cầu, bởi vì cận thị nhẹ lại thêm bình luận chạy quá nhanh chói hoa mắt, hắn không thể không ghé sát vào chút, híp mắt nhìn màn hình.

Vô số 'kết hôn', còn có 'Cố Duyên Chu', giống như hai tia chớp không ngừng bổ qua trước mắt hắn.

"Cái này có thể cấm ngôn không vậy?" Thiệu Tư nhìn mệt, nhăn mày, "Làm thế nào?"

Giọng Lý Quang Tông cách ván cửa truyền tới: "Không thể, cậu đừng làm bậy."

Hai chữ 'cấm ngôn' vừa nói ra, bình luận biến thành thuần một sắc: chúng ta tâm sự về «Mặt nạ» đi.

——«Mặt nạ» thật sự là một cột mốc lịch sử trong văn học.

—— Phải, đó thật sự là một truyền kỳ không thể vượt qua.

—— Cá nhân tôi cho rằng nó làm nổi bật thủ pháp chủ nghĩa siêu hiện thực, tiến hành khoa trương tăng dần lên, cùng với tuyến thời gian giao nhau sử dụng vô cùng tài tình, hòa thêm yếu tố hoang đường trong hiện thực.

——… Xin lỗi tôi bịa không nổi nữa.

Bình thường Thiệu Tư bận công việc, rất ít tương tác với fan, nhất là ở một nơi vàng thau lẫn lộn như Weibo, hiện tại nhìn thấy ngược lại cảm thấy rất mới mẻ.

Lúc này hắn lại lưu ý có một bình luận hỏi hắn ở nơi nào, nói mấy khối gạch men sứ phía sau ba Thiệu có cảm giác không đúng lắm, có phải đang ở trong cảnh tượng gì mà đoàn phim mới dựng hay không.

—— Gạch men sứ màu trắng, đây nhất định là cảnh thứ bốn mươi sáu, mọi người lật sách đến trang một trăm hai mươi, trong tờ đó xuất hiện gạch men sứ màu trắng ba lần.

—— Lầu trên vua kỹ thuật nha.

—— Có phải chúng ta điên rồi không, không khí văn học nồng nàn như vậy?

—— Không nói nhiều nữa, chờ tôi xem quyển sách này xong lại chiến với mấy người.

Thiệu Tư giơ di động để mấy trăm vạn người tham quan căn WC nhỏ hẹp này một chút, cuối cùng đem tiêu cự nhắm ngay nắp bồn cầu mình ngồi lên: "… Thấy rõ chưa?"

Mấy trăm vạn dân mạng đang online:…

30. Chương 30

"Là như vậy, giải thích có chút phiền toái, cho nên tôi liền không giải thích." Thiệu Tư ngồi ở trên nắp bồn cầu thay đổi một tư thế khác, buông cái chân gấp khúc xuống, nói, "Trước hết live nửa tiếng… buổi tối còn live một lần, hỏi một vấn đề, tôi live đi ngủ mọi người xem không?"

"Mấy bạn đừng viết nhanh như vậy, tôi sắp mù rồi… đều xem đúng không, vậy buổi tối tôi phát, " Thiệu Tư híp mắt chọn chọn bỏ bỏ trong vô số bình luận điên cuồng lăn lộn, "… Ngủ với ai? Cái gì mà ngủ với ai, còn nhỏ tuổi tư tưởng đều rất phong phú nhỉ."

Thiệu Tư tự động loại bỏ ba chữ 'Cố Duyên Chu', sau đó bi ai phát hiện còn lại cũng không có bình luận gì để nhìn.

Thật vất vả có một cái, là hỏi hắn có lạnh hay không.

Thiệu Tư cúi đầu nhìn chiếc áo bự một chút cũng khó giữ được nhiệt độ trên người mình, sau đó ngẩng đầu nói: "Lạnh, ở nơi này tôi muốn long trọng giới thiệu stylist Lisa tiểu thư của tôi một chút, Weibo cô ấy tên là 'Lisa tiểu cẩu đản', có thể phiền toái mấy bạn hỗ trợ chuyển cáo cô ấy, tôi thật sự rất muốn mặc áo lông."

Nhắc tới stylist, Thiệu Tư tìm được đề tài nói chuyện phiếm với bọn họ: "Ngày đông lạnh lẽo cô ấy mặc váy ngắn kỳ thị tôi, nói cái gì mà mặc áo lông liền không tính là đàn ông, quả thực cố tình gây sự."

Lý Quang Tông gõ gõ ván cửa cách gian: "Cậu nói chuyện cẩn thận một chút, trước đó Lisa mới lấy tới tay một cái áo trong suốt, cô ta mơ ước cậu muốn cậu làm người mẫu cho cô ta lâu rồi đó."

"… Cô ta không có cơ hội."

Đã có đồng chí tay tốc độ nhanh tới chiến trường, sau đó bọn họ dở khóc dở cười quay về bình luận trong livestream: ba Thiệu! Cái gì mà tiểu cẩu đản! Người ta rõ ràng tên tiểu tiên nữ!

Anh xong rồi! Chờ mặc áo trong suốt đi!

Weibo Lisa tuy rằng cũng là đại V, có điều bình thường mọi người đều cho rằng cô là blogger thời trang. Cô chưa từng nương theo Thiệu Tư xào nhiệt độ, cho dù có Weibo về Thiệu Tư, cũng dùng từ 'hắn'. Dân mạng càng moi ra càng cảm thấy chơi vui, bởi vì trong Weibo cô tràn ngập phun tào với Thiệu Tư.

Chẳng hạn như cái này: hôm nay thật sự tức giận, măc thêm quần giữ ấm bên trong quần jean rách tính

là cái đề nghị quỷ gì hả, hai người kia điên rồi sao, hằng ngày đều muốn từ chức [buông tay]

Vì thế Weibo Lisa tức khắc luân hãm.

Thời gian trực tiếp qua rất nhanh, Thiệu Tư nhắc nhở: "Còn năm phút đồng hồ nha —— "

—— Đừng mòa QAQ! Lại phát thêm chốc lát đi a a a a a a!

—— Có ai chú ý tới biểu tình ba Thiệu không, vô cùng không thể chờ đợi được.

—— Hữu tình gợi ý: các bạn mới tới, live WC lần này sắp viên mãn chấm dứt, buổi tối live ngủ gặp lại.

"Năm phút đồng hồ, tán gẫu cái gì tốt đây." Thiệu Tư nghĩ nghĩ, "Livestream có phải đều nên nói cám ơn xxx tặng hỏa tiễn gì gì đó không…"

Không để ý quảng đại dân mạng phản đối.

Thiệu Tư bắt đầu làm phát thanh viên: "Cám ơn 'Hoa hồng cá mặn'…"

Nhưng mà hắn nói hai câu, cảm thấy đặc biệt ngốc, cuối cùng sờ sờ mũi nói: "Thế này đi, hồi sáng học hai câu hát xướng, hát cho các bạn nghe một chút."

Thiệu Tư hát hí khúc cũng không chuyên nghiệp, từ việc lấy hơi liền nghe ra có chút nghiệp dư, cơ mà hắn cũng chỉ mới vừa vào nghề, thiên phú xem như không tồi. Hơn nữa vài giai điệu quanh quanh quẩn quẩn réo rắt như tranh kia, thay vì nói là thê oán, nghe ra lại có vài phần lạnh lùng đặc hữu trong giọng nói của Thiệu Tư.

Lúc Thiệu Tư ca hát, mí mắt theo thói quen hơi hơi nhắm lại.

Tận đến khi một âm cuối cùng kết thúc, hắn mới chậm rãi mở to mắt, khiến người ta cảm thấy đường cong rất nhỏ ở khóe mắt hắn cũng giống âm thanh của hắn, cong thành một gợn sóng.

Trăm vạn dân mạng: tuy rằng nghe không hiểu đang hát cái gì… có điều thật là hay!

Thiệu Tư hát xong một đoạn ngắn, lại nhìn thời gian, không chút lưu luyến nói: "Đã đến giờ, tôi tắt livestream đây, hẹn gặp lại."

"Buổi tối cậu thật sự livestream ngủ sao?" Hai người từ WC đi ra ngoài, Lý Quang Tông vẫn khó có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó.

Thiệu Tư: “Không thì sao, tôi trực tiếp chơi Nông dược sao? ”

Lý Quang Tông: “…”

“Đúng rồi, trong xe bảo mẫu có áo khoác, nếu cậu lạnh thì tôi lấy cho cậu.”

Lý Quang Tông nói xong, xoay người chạy chậm đến garage.

Bước chân Thiệu Tư không dừng, lắc lắc lư lư đi đến căn phòng dùng làm phòng học, nhưng mà lúc sắp đi tới cửa, từ trong cánh cửa khép của căn phòng cách vách truyền đến vài âm thanh khẽ đến không thể nghe thấy.

—— Là Diệp Tuyên.

Hắn thử thăm dò đẩy cửa ra, nhìn bên trong hai cái, cũng không nhìn thấy người.

Theo âm thanh, đi đến cánh cửa nhỏ ở góc phòng.

Đó là kho hàng nhỏ dùng để bỏ đạo cụ, vị trí bí ẩn, không nhìn kỹ, rất khó phát hiện trong góc phòng còn có một cái cửa nhỏ.

Có đôi khi đồ đạc trong đoàn phim chất không hết, thì sẽ chất vào trong này.

Thiệu Tư đi tới cửa, không dám tiếp tục đi về phía trước —— bởi vì âm thanh kia đã rất gần, tuy rằng cách ván cửa, có vài âm nghe vào vẫn mơ hồ khó phân biệt, nhưng ý tứ đại khái vẫn có thể dựa vào những từ ngữ vụn vặt âm lượng khá lớn khác mà suy đoán ra.

Cảm xúc Diệp Tuyên nghe ra thật không tốt, nhưng lại đè nén loại cảm xúc kích động quá phận đó, ra vẻ trấn định hỏi: “Bao giờ tôi có thể gặp mặt?”

Đầu kia không biết nói gì, Diệp Tuyên im lặng đi qua đi lại bên trong.

Có nhiều lần đi tới cửa dừng lại, Thiệu Tư cũng cho rằng cô sẽ trực tiếp đẩy cửa đi ra. Nhưng mà mỗi lần sau khi chuẩn bị sẵn sàng, bước chân lại đi xa.

“… Tôi không có ý đó, ” Diệp Tuyên trầm tĩnh lại, ngữ điệu vẫn như thường ngày, nhẹ nhàng uyển chuyển, “Được, vậy liền kính nhờ ngài thay tôi chuyển cáo lão tiên sinh một tiếng.”

Lão tiên sinh đó…

Là ai?

Thiệu Tư âm thầm ghi tạc ba chữ kia trong lòng.

Ngay lúc hắn cân nhắc, cửa 'lạch cạch' một tiếng mở ra.

Bước chân Diệp Tuyên vốn muốn đi về phía trước nhất thời thu hồi lại, còn lui về phía sau hai bước, trong ánh mắt cô mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Thiệu Tư chớp chớp mắt, nói dối mặt không đổi sắc: "Tôi tìm Cố Duyên Chu."

Hắn nói xong, phát hiện Diệp Tuyên vẫn đang đánh giá hắn.

Thiệu Tư biết rõ nên diễn như thế nào mới có thể làm cho cô tin phục, trong mắt lưu chuyển một ít luống cuống và hoang mang vừa vặn: "Vừa mới đến, nghe thấy có âm thanh gì đó muốn lại đây nhìn xem, sau đó cô liền mở cửa… Xin lỗi, có phải dọa cô hay không?"

Diệp Tuyên quả nhiên trầm tĩnh lại, tuy rằng vẫn có chút cứng ngắc, nhưng tốt xấu cũng khách sáo nở nụ cười, nói: "Không có."

"Vậy là tốt rồi."

Thiệu Tư đang muốn nói thêm gì đó, lại thấy Diệp Tuyên đưa tay chỉ ra phía sau hắn, đầu ngón tay điểm hai cái trên không trung giống như bươm bướm sắp sửa giương cánh muốn bay, khí khái hát hí khúc nhiều năm không phải đùa.

Hắn trầm ngâm, sau khi quay bộ phim này xong, có thể nào hắn duỗi một ngón tay trên không trung thôi cũng nhìn giống một 'lão diễn viên' hay không.

Sau đó Diệp Tuyên nói: "Cố tiên sinh ở cửa."

"…" Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Cố Duyên Chu mang theo kịch bản đi tới, bởi vì nhiệt độ không khí bên trong tương đối cao, cho nên cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc một cái áo đơn màu đen. Anh xoay người tùy ý đặt kịch bản trên mặt bàn: "Nghe nói cậu tìm tôi?"

Thiệu Tư thầm nói, anh tới nhanh như vậy làm gì, tôi còn chưa nghĩ ra cái cớ nữa.

"Ừm, đúng vậy." Hắn kiên trì đi ra phía trước, đứng lại đối diện Cố Duyên Chu.

Lúc Cố Duyên Chu đánh giá từ trên xuống dưới, Thiệu Tư lấy từ trong túi ra một tờ năm mươi đồng, tiếp đó lại moi ra vài đồng tiền, đồng thời nhét vào trong tay anh: "Đưa anh… hay là anh muốn Alipay chuyển khoản?"

Cố Duyên Chu: "Cậu đối nghịch với tôi đúng không?"

Thiệu Tư: "Đương nhiên không phải, tôi không có ý đó."

Hắn nói xong lại âm thầm nhìn Diệp Tuyên một cái, cảm thấy cô gái này thật sự là sâu không lường được.

Cô ta cực kỳ am hiểu phân rõ giới hạn với người khác.

Hơn hai mươi tuổi, đã có sự trưởng thành hoàn toàn không tương xứng với bạn cùng lứa. Có thể nói hai ba câu, tránh đi tất cả thân thiện, giống như vĩnh viễn đắm chìm trong thế giới của mình.

Xem ra muốn tiếp cận cô ta, nhất định phải đánh một trận chiến lâu dài.

Có điều hành trình quay «Mặt nạ» định ra là nửa năm, trong nửa năm này, cơ hội rất nhiều.

Nhưng mà hắn thật không ngờ cơ hội đó tới nhanh như vậy.

Buổi chiều.

Thiệu Tư lại mặc trang phục diễn, đi theo giáo viên học từng động tác một.

Hắn có chút bản lĩnh vũ đạo, nhưng cũng chính vì trước đây học thể loại nhảy hiện đại, cho nên động tác có rất nhiều thói quen nhỏ mà chính mình cũng không phát hiện.

"Chỗ này, cánh tay cậu chém ra rất cứng, cổ tay đừng đơ, nhu hòa một chút." Thầy Mai đã qua bảy mươi, tóc hoa râm, nhưng lúc răn dạy người không chút nào giảm uy phong năm đó, nghe nói còn là hậu nhân của Mai Lan Phương* lão tiên sinh.

**Mai Lan Phương: một nghệ sĩ kinh kịch huyền thoại của TQ.*

"Động tác này cậu luyện thêm, lúc nào luyện tốt chúng ta lại tiếp tục."

Cái Thiệu Tư đang học hiện tại, là "Bá vương biệt Cơ" tương đối nổi danh.

"Khuyên quân uống rượu nghe Ngu ca, điệu vũ bà sa giải muộn phiền. Doanh Tần vô đạo giang sơn phá, bốn phương anh hùng dậy can qua... Từ xưa người nói nào có sai, thành bại hưng vong trong chớp mắt."

Không chỉ động tác, khi hát ra còn phải châm chước những cảm xúc bách chuyển thiên hồi, trừ đó ra, ánh mắt cũng tương đối quan trọng.

Chỉ một đoạn ngắn như vậy, Thiệu Tư luyện cũng không biết đã là bao nhiêu lần, luyện đến cuối cùng, chóp mũi cũng đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Mai lão ngồi ở bên cạnh, pha một ấm trà, chậm rì rì uống mấy tách, như là ở trong rạp hát nghe khúc.

Sau khi luyện nửa canh giờ, rốt cuộc Mai lão lạnh nhạt nói: "Được rồi."

Sau đó ông lại lấy một tách trà không, tách trà màu xanh biếc.

Lão tiên sinh xách ấm trà lên rót một tách, nhất thời mây khói cuồn cuộn, hương khí bốn phía.

Mai lão mặc áo bông kiểu cũ, cổ tay áo rộng thùng thình thoáng rũ xuống, khi ông nói chuyện đưa tay đặt tách trà kia sang đối diện: "Uống tách trà, nghỉ ngơi một chút đi."

Thừa dịp Thiệu Tư uống trà, ông cụ ngồi ở đối diện hắn, bàn tay che kín nếp nhăn thâm nâu tùy ý gõ trên mặt bàn, miệng nhẹ giọng hát làn điệu không biết tên, y y a a, phóng túng trong thanh sắc.

Chờ Thiệu Tư đặt tách trà xuống, tay Mai lão nhẹ gõ mặt bàn thoáng khựng lại, ông dường như xuyên thấu qua Thiệu Tư, nhìn một người khác, đáy mắt có chút tiếc hận và buồn bã: "Tôi có nói với cậu chưa, cậu có vài phần giống một đệ tử trước kia tôi từng dạy."

Mới đầu Thiệu Tư không để bụng, tận đến khi Mai lão lại thở dài nói ra tên người đó.

—— "Đứa bé kia tên Diệp Thanh."

31. Chương 31

Diệp Thanh.

Thiệu Tư không dám xác định Diệp Thanh mà Mai lão nói đến tột cùng là Diệp Thanh nào.

Là người mà thời niên thiếu hắn nghe được từ trong đoạn băng cassete, giọng hát tinh xảo, âm thanh rè đến mức tận cùng kia sao?

"Cậu với nó có vài phần tương tự, có thể là dáng người, hoặc là lúc hát âm thanh tương đối giống… Vừa rồi tôi hoảng thần, giống như lại trở về thời gian dạy nó hát hí khúc trong đại viện trước kia."

Ánh mắt Mai lão cực kỳ xa xăm, chẳng sợ đã lớn tuổi, đáy mắt vẫn rõ ràng: "Nó là một đứa nhỏ tốt, đáng tiếc, ông trời lại không đối xử tốt với nó."

[Mai lão, một người đầu mối.] Hệ thống nhảy ra nhắc nhở, [những cái khác vẫn là tình huống không rõ.]

[Ông ấy là người đầu mối?]

[Phải.]

Hệ thống rất ít khi cung cấp người đầu mối cho hắn, bởi vì nhiều năm xuất phát từ trạng thái báo hỏng, năng lực không đủ.

Thiệu Tư lại nghĩ tới một việc, trước kia hệ thống từng cung cấp vài người đầu mối số lượng không nhiều lắm, không phải già yếu thì chính là bệnh tàn.

[Bởi vì tôi chỉ có thể kiểm tra ra những người triệu chứng sinh mệnh yếu kém.]

[… Không cần mày nói, tao đại khái đã đoán được.]

Hệ thống im lặng chốc lát: [ông lão trước mặt cậu, sống không quá cuối năm nay.]

Mai lão thoạt nhìn thể trạng rất tốt, không giống như là người mắc bệnh nặng gì.

Thiệu Tư nghe xong, nỗi lòng trăm cong ngàn chuyển. Tuy rằng biết sống chết vô thường, hắn cũng hàng năm dạo bước bên ranh giới, nhưng vẫn không có biện pháp xem nhẹ.

"Diệp Thanh mà ngài nói, là Diệp Thanh hai mươi mấy năm trước… hát «Cuối năm trời rét» sao?" Thiệu Tư tạm thời vứt bỏ những cảm xúc đó, đứng thẳng người, vào chủ đề chính, "Hắn là học sinh của ngài hả?"

Mai lão có vẻ rất bất ngờ: "Cậu biết nó à?"

Người bây giờ ai còn nhớ rõ, năm đó có một Diệp Thanh phong hoa tuyệt đại.

Thiệu Tư nói: "Bởi vì phải diễn nhân vật đó, nên cháu tìm hiểu rất nhiều… hơi nghe nói về hắn."

Nói như vậy, quả thật hợp lẽ.

Mai lão lại rót đầy một tách trà cho mình, lúc cầm lấy tách trà tay run rẩy rất khẽ, ông thở dài: "Khó được, còn có người biết nó."

"Lần đầu tiên nhìn thấy nó, nó mới mười ba tuổi. Lúc ấy tư lịch của tôi cũng không đủ, nói nghiêm khắc, cũng không được gọi là thầy của nó."

Nước trà mờ mịt bốc lên hương khí, tỉ mỉ ngửi, còn có chút đắng chát.

Diệp Thanh tư chất cao, từ tiểu học đã tập hát hí khúc, sau đó nghề điện ảnh sân khấu nhanh chóng phát triển, 'tìm kiếm ngôi sao' hoành hành, Diệp Thanh cứ như vậy mơ hồ mà vào giới diễn nghệ.

"Lúc ấy tôi nên ngăn cản nó, " Mai lão nói, "Có lẽ sau đó sẽ không phát sinh nhiều việc như vậy… Thôi, hiện tại nói mấy cái này cũng vô dụng, đều qua rồi."

Từ trong miệng Mai lão, Thiệu Tư có thể đơn giản chỉnh lý ra cuộc đời của 'Diệp Thanh' này.

Sau khi Diệp Thanh vào giới diễn nghệ, ở mặt ngoài xuôi gió xuôi nước, sau lưng ăn chút đau khổ, cuối cùng hậm hực tự sát.

Nhưng mấy cái này đều là ở mặt ngoài, không thể nói rõ gì cả.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Thiệu Tư nghĩ đến, người mấu chốt của tấm màn đen —— Diệp Tuyên.

Một Diệp Tuyên, một Diệp Thanh, hai người này sẽ có liên hệ gì?

Nhưng mà những lời kế tiếp của Mai lão, đánh mất nghi ngờ của Thiệu Tư: "… Chỉ là đáng thương tiểu Thanh, không cha không mẹ, từ nhỏ được một lão sư phụ trong ban nhặt nuôi, hơn nữa đến chết… cũng không có con cái."

Trẻ mồ côi, đến chết đều là cô độc.

Thiệu Tư thầm nghĩ, hẳn là mình suy nghĩ nhiều.

Trên thế giới này người cùng họ nhiều như vậy, cũng không gọi là đầu mối gì được.

Thời gian một buổi chiều vội vàng đi qua, sáu giờ chiều đúng giờ tan học.

Sau sáu giờ, Thiệu Tư còn phải về công ty một chuyến.

Buổi chiều này, quan hệ giữa Thiệu Tư và Mai lão có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Đối với Thiệu Tư mà nói, không đơn giản bởi vì Mai lão là người đầu mối, hắn đúng thực là thích ông lão này. Một thân cổ vận, trầm ổn đại khí, giống như ly rượu lâu năm.

Mà Mai lão, luôn không có sức chống cự đối với con nít chăm chỉ khắc khổ.

Cố Duyên Chu dạy lớp trụ cột biểu diễn cho Diệp Tuyên xong, từ cách vách đi ra, liền nhìn thấy Thiệu Tư đang tiễn Mai lão ra cửa.

Thiệu Tư thoáng xoay người, đi ở bên cạnh Mai lão, tay cố ý vô tình đỡ hờ ông lão, hẳn là sợ đỡ rõ ràng sẽ khiến cho ông lão sinh ra tâm lý phản nghịch. Rất nhiều người già lòng tự trọng mạnh, đều không thích hậu bối chăm sóc quá mức, giống như bọn họ thật sự là hành động rất bất tiện vậy.

Chờ tiễn Mai lão xong, Thiệu Tư quay ngược về, thình lình bị Cố Duyên Chu chặn ở cửa.

Thiệu Tư đặc biệt phối hợp, tự động lui ra phía sau hai bước, dựa lên ván cửa, hỏi: "Anh… có việc à?"

Cố Duyên Chu hỏi lại: "Buổi tối có rảnh không?"

Thiệu Tư ra vẻ khó xử chốc lát, sau đó thực rõ ràng nói: "Không rảnh."

Khóe miệng Cố Duyên Chu khẽ nâng, cười như không cười nói: "Cũng không hỏi xem tôi tìm cậu làm gì à?"

"…" Thiệu Tư phối hợp nói, "Vậy anh tìm tôi làm gì?"

"Buổi tối Âu đạo tổ chức bữa tiệc, Chu Vệ Bình tiên sinh cũng sẽ tới."

Chu Vệ Bình, chính là người sáng tác «Mặt nạ». Năm đó dựa vào quyển sách này, ông ấy thu vào túi mấy giải thưởng văn học lớn, hiện đang đảm nhiệm chức chủ tịch hiệp hội tác giả, có điều sau «Mặt nạ», lại không thể lấy ra tác phẩm nào khác so sánh được.

Thiệu Tư quay phim vài năm, nhiều nhất chỉ là chuyện trò liên hệ với biên kịch, còn chưa lần nào có cơ hội tiến hành thảo luận với tác giả nguyên tác.

Nghĩ thế, Thiệu Tư đứng thẳng, sửa lời: "Cẩn thận ngẫm lại, buổi tối tôi vẫn có thể rút ra thời gian."

Lúc này, Trần Dương sửa soạn đồ tốt, từ cách vách đi ra: "Chúng ta có thể đi rồi…"

Trần Dương nói xong bước chân dừng lại, nhìn thoáng qua trong phòng học của Thiệu Tư: "Quang Tông đâu?"

"Hắn đi ra ngoài có chút việc, " Thiệu Tư đưa tay, nhìn thời gian, "Hẳn là cũng sắp trở lại rồi."

Trần Dương: "Như vậy hả, nếu cậu không để ý, có thể đi cùng xe chúng rôi. Tính tính thời gian, nếu cậu chờ Quang Tông, có khả năng sẽ không kịp."

Âu đạo cái gì cũng thực tùy ý, nhưng mà có một điểm, ghét nhất người khác đến trễ, cho dù là ăn bữa cơm chiều.

Thiệu Tư nghĩ như vậy, liền vui vẻ tiếp nhận: "Cũng được, vậy liền phiền toái các anh."

Kết quả lúc Lý Quang Tông lòng như lửa đốt, vừa nhìn thời gian vừa lái xe quay về căn cứ thành điện ảnh, liền nhận được điện thoại của ba Thiệu, ba Thiệu lạnh băng bảo hắn không cần đến.

Lý Quang Tông có chút mơ hồ: "Gì? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Papparazi lại tới vây thành hả?"

"Không có, " Thiệu Tư ngồi ở bên cạnh Cố Duyên Chu, nghiêng đầu, dựa trên cửa sổ thủy tinh, có đôi khi thân xe lắc lư sẽ bị đụng trán, "Âu đạo làm một bữa tiệc, cậu trực tiếp đến khách sạn Cẩm Nguyệt… Tôi? Hiện tại tôi ở trên xe Cố Duyên Chu, muốn tôi đưa điện thoại cho hắn bảo hắn chào hỏi cậu không?"

Lý Quang Tông: "… Không cần, hiện tại tôi liền chạy tới."

Cúp điện thoại, Thiệu Tư nhắm mắt lại.

Có chút buồn ngủ.

Thói quen tích lũy quanh năm suốt tháng, dẫn đến hắn ngồi xuống xe liền theo sinh lý mà mệt rã rời.

Bên tai là giọng Cố Duyên Chu, truyền ra trong không gian chật chội nhỏ hẹp này.

Anh đang bàn chuyện công việc với Trần Dương, tuy rằng không có chú ý nghe xem rốt cuộc anh đang nói gì, nhưng mà âm thanh kia chậm rãi tiến vào trong lỗ tai hắn, khiến người ta nghe… vừa tê vừa ngứa.

Trần Dương: "Tổng kết mà nói chính là như vậy, nếu không có vấn đề gì quá lớn, chúng ta liền trực tiếp ký hợp đồng với họ, kỳ thật nhãn hiệu AL này, so sánh với Kohl…"

Hắn đang nói êm đẹp, Cố Duyên Chu đột nhiên ý bảo hắn nhỏ giọng chút.

Trần Dương nhất thời không kịp phản ứng: "Hửm? Làm sao vậy?"

Cố Duyên Chu đỡ đỡ cái đầu tựa vào vai anh, nói: "Cậu ấy đang ngủ, nhỏ giọng xíu."

"…"

Không biết từ lúc nào Thiệu Tư đã dựa lên trên người Cố Duyên Chu, đại khái là ngủ mơ hồ lại cảm thấy cửa sổ xe cấn đau trán, liền đổi phương hướng ngủ, kết quả bị Cố Duyên Chu trực tiếp đặt trên vai.

Trần Dương thấy hết thảy, quay đầu đi, không tiếp tục bàn về hợp đồng nữa, thực thức thời lấy điện thoại di động ra tự mình chơi tiếp.

…

Tâm tư đàn ông không thể suy đoán. Trong lòng Trần Dương thầm nói, hơn nữa Cố ảnh đế, đoán đến đoán đi cũng đoán không rõ.

Rõ ràng lúc đầu không phải là không thích gặp tiểu Thiệu người ta sao.

Lúc Thiệu Tư ngủ rất yên tĩnh.

Cố Duyên Chu nhìn chốc lát, đột nhiên vươn tay giúp hắn vén tóc rũ trên mắt ra sau, lộ ra nửa cái trán.

Sau đó anh buông tay ra, vài sợi tóc ngoan cố kia lại rơi xuống, che khuất nửa khuôn mặt Thiệu Tư.

Chơi như vậy mấy lần, trái lại giống như anh đang xoa tóc Thiệu Tư vậy.

Thiệu Tư nửa mê nửa tỉnh còn không quên đẩy tay anh ra, mơ hồ không rõ nói: "Đừng lộn xộn."

Tay Cố Duyên Chu khựng lại.

Chỉ nghe Thiệu Tư lại cau mày, nói ra nửa câu sau: "… Kiểu tóc sẽ loạn."

"…"

"… Chỉ mấy cọng lông này, còn kiểu tóc."

Cố Duyên Chu nói xong, ngẫm lại cảm thấy trò nói mớ này xác thực có chút thần kỳ, vì thế lại tiện tay bóp mũi Thiệu Tư, thử thăm dò kêu tên hắn: "Thiệu Tư?"

Kỳ thật Thiệu Tư không ngủ sâu.

Thường ngày Lý Quang Tông luôn thích thừa dịp hắn ngủ quấy rầy hắn, nếu hắn không đáp lại liền cằn nhằn không dứt. Cho nên lúc hắn ngủ quen giữ lại một lỗ tai, nhưng mà đại não lại hoàn toàn trống rỗng, đáp lại cái gì thì cơ bản là ngẫu nhiên.

Chẳng hạn như hiện tại, Thiệu Tư không đầu không đuôi đáp Cố Duyên Chu một câu: "… Không biết, hỏi nữa cưỡng gian."

…

Tận đến lúc sắp xuống xe, Thiệu Tư mới phát hiện hắn xem bả vai Cố ảnh đế như gối đầu mà dùng.

Cố Duyên Chu: "Thoải mái không?"

Thiệu Tư mới vừa dậy, mạch não hơi dài, cách vài giây mới khách sáo nói: "Rất thoải mái."

Cố Duyên Chu xoa xoa cánh tay: "Nhưng tôi không quá thoải mái."

"…" Thiệu Tư hoàn toàn không biết mình đã bị gài bẫy hỏi, "Loại thời điểm này ngoại trừ nói tiếng xin lỗi tôi còn có thể làm gì?"

Cố Duyên Chu nâng cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ: "Còn có mười phút, cậu có thể thay đổi một chút hành động thực tế."

Kết quả lúc Lý Quang Tông chạy tới, ba Thiệu nhà hắn đang đấm vai cho Cố Duyên Chu.

"Lực độ thế này được chứ?"

"Cậu gãi ngứa hả? Chưa ăn cơm sao."

Thiệu Tư không tình nguyện nói: "… Nếu anh nói là cơm chiều, vậy quả thật còn chưa ăn."

32. Chương 32

Chu Vệ Bình lão tiên sinh, hơn năm mươi tuổi, nhìn cũng không có vẻ già lắm. Mái tóc hoa râm cố ý nhuộm thành màu đen thùi, ánh mắt thâm thúy, mắt hai mí vừa rộng vừa lớn, lõm xuống, khiến cả khuôn mặt ông đều lập thể lên.

Ông vừa vào cửa, Âu đạo đã dời tầm mắt khỏi cái đồng hồ treo bên tường, nhìn chuẩn thời gian nói: "Mỗi lần ông đều đến sát giờ, không hơn một phút không thiếu một phút, thật sự là một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn."

Khuỷu tay Chu Vệ Bình vắt áo khoác, cười nói: "Ông cũng không phải vẫn như trước hả… luôn chú ý vặt vãnh, không đến trễ không phải là được rồi sao."

Âu đạo nói giỡn: "Phải, trong nhà có vợ hiền con thảo đầu giường ấm áp, mới không hiếm lạ ông già như tôi đâu."

Tất cả mọi người ở đây đều không quen biết Chu lão tiên sinh, ngoại trừ tập thể đứng lên nghênh đón, thì trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Vẫn là Cố Duyên Chu giơ ly rượu lên, ngửa đầu một hơi cạn, giơ giơ đáy ly trống không về phía Chu Vệ Bình, gật đầu nói: "Chào thầy Chu, kính ngưỡng đại danh đã lâu."

Từ mấy phút đồng hồ trước Thiệu Tư đã bắt đầu baidu search về Chu Vệ Bình, còn hỏi trong nhóm bạn bè xem thầy Chu này có sở thích đặc biệt, tính cách đặc thù gì không, bình thường thích ăn gì.

Hắn đứng ở cạnh Cố Duyên Chu, nhìn Cố Duyên Chu lúc uống rượu hầu kết lăn lộn hai cái, ngay sau đó di động của hắn cũng run hai phát.

Thiệu Tư không tiếng động nhấn mở bình luận trong nhóm bạn, nhanh chóng thoáng nhìn, nhìn thấy một chị gái biên kịch trước kia từng hợp tác hồi âm thế này: tôi chỉ biết tuy rằng quê quán thầy Chu ở thành phố Dư Nam, nhưng kỳ thật từ nhỏ lớn lên ở Giang Bắc, người bên kia uống rượu rất lợi hại.

Thiệu Tư xem xong liền trở tay nhét điện thoại di động lại về túi quần, lúc này Cố Duyên Chu vừa vặn buông ly xuống, ngón tay khớp xương rõ ràng.

…

Thiệt gian trá.

Người này quả thực sâu không lường được.

Thanh danh tiếng tăm của Cố Duyên Chu ở trong giới có thể xây dựng lên dễ như trở bàn tay, rất nhiều người đều quy kết do EQ của anh cao.

Lý Quang Tông thường xuyên lấy anh ra để lên lớp Thiệu Tư, dạy hắn đối nhân xử thế phải làm như thế nào như thế nào.

Mới đầu Thiệu Tư không để bụng, vểnh chân thuận miệng nói: "… Nhất định phải hùa theo mấy tên ngốc đó ư?"

"Cái này sao có thể gọi là hùa theo, đây là xuất phát từ lễ phép và tôn trọng, không phải nói cậu cúi đầu khom lưng với người ta thì chính là hùa theo, cũng không phải nói cậu rõ ràng không thích người này mà còn phải nói chuyện tốt đẹp với hắn thì là hùa theo." Lý Quang Tông có ý đồ phổ cập khoa học về tri thức kết giao cho Thiệu Tư, "Đây chỉ là một loại thủ đoạn tránh phiền toái, đồng thời lại tiết kiệm thời gian."

Nề hà Thiệu Tư tùy tâm sở dục quen rồi, hắn vào tai trái ra tai phải, miệng thì ậm ờ, thật sự có chuyện gì thì vẫn đều dựa vào tâm tình làm việc.

Vẫn là vì chuyện Trì Tử Tuấn, hắn thiếu chút nữa đem Tề Minh bệnh nặng mới khỏi lần thứ hai ấn xuống đất đánh, đều nhờ mấy người xung quanh tới can ngăn.

Thằng nhãi Tề Minh kia từ dưới đất đứng lên, đưa tay lau khóe miệng, chỉ vào Thiệu Tư nói: "Mày chờ cho tao, tao không bảo công ty đóng băng mày, chỉ là muốn cho mày biết —— không có tao, mày chẳng là cái thá gì! Muốn lăn lộn trong cái giới này, bớt đùa đi! Đừng cmn không biết điều."

Lúc ấy Lý Quang Tông mới vừa tiếp nhận Thiệu Tư, chân tay luống cuống kéo hắn lui sang bên cạnh: "Đừng động thủ chứ, có chuyện nói đàng hoàng…"

Thiệu Tư thật muốn vứt tay hắn ta ra, nói một câu 'hoảng cái gì, đánh chết tính cho tôi'.

Nhưng mà ngón tay Tề Minh dịch khỏi mặt Thiệu Tư, lại nhắm thẳng vào Lý Quang Tông, âm dương quái khí nói: "Thiệu Tư, tên bên cạnh mày, Lý gì đó, xuất thân gà mờ, lăn lộn ba năm, nghệ nhân dưới tay một người cũng không hot, mày cứ theo loại người đại diện tư chất như vầy đi, cùng nhau thu dọn cút đi sớm chút đi!"

Sự việc quả thật vốn nên giống như Tề Minh nghĩ, Thiệu Tư không có tài nguyên lại thêm một người đại diện quan hệ trong giới không quá rộng, hai người chống đỡ tới chết chỉ có thể ở "hạng ba".

Nhưng có lẽ đúng là bởi vì Tề Minh quá tự tin, cho nên làm cho bọn họ chui chỗ trống.

Sau khi Thiệu Tư diễn vài vai phụ, ngoài ý muốn nhận được lời mời một chương trình gameshow.

Gameshow kia tương đối ảm đạm, các loại phân đoạn thiết kế trò chơi cũng là trước đây chưa từng có, đại khái tổ chế tác cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, nó lại đột nhiên cực hot.

Thiệu Tư nổi tiếng, dù tay Tề Minh có dài hơn, cũng không có biện pháp làm gì với một "người có thể mang đến ích lợi thật lớn cho công ty".

Công ty liền thành núi dựa cứng nhất của Thiệu Tư.

Có điều mâu thuẫn giữa hai người này vẫn luôn khiến Lý Quang Tông cảm thấy vô cùng lo lắng, hắn thường xuyên nói với Thiệu Tư: "Cậu đừng động thủ hoài, tôi kể với cậu chuyện về nam thần của tôi nhé… Mấy năm trước có buổi tiệc tối điện ảnh, lúc nam thần của tôi lên đài đọc diễn văn, một tiểu thịt tươi không có mắt uống say vọt lên trên đài, hắt nước đầy mặt anh ấy, còn mắng rất nhiều lời khó nghe, việc này đổi thành cậu, cậu làm thế nào?"

Thiệu Tư không cần suy nghĩ nói: "Hắn xong rồi, đừng mơ còn sống xuống đài."

"Đây là chênh lệch giữa cậu và ảnh đế!" Lý Quang Tông ôm ngực nói, "Cậu biết không, Cố ảnh đế ngay cả mày cũng không nhăn một chút… Vĩnh viễn đều như vậy… dịu dàng như gió nhẹ mùa xuân…"

Gió nhẹ…

Thần mẹ nó chứ gió nhẹ.

Chờ Thiệu Tư lấy lại tinh thần từ câu chuyện cũ này, mọi người đã ngồi ở vị trí, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, cụng rượu cụng rượu.

Không bao lâu, trong phòng sương khói lượn lờ.

Đêm nay Diệp Tuyên cũng ở đây, Thiệu Tư âm thầm quan sát cô nửa ngày, không nhìn ra cái gì dị thường.

Cô gái này từ đầu tới đuôi chỉ gắp mấy đũa rau xanh, uống vẫn là nước lọc.

Cuối cùng Thiệu Tư thật sự là chịu không nổi mùi thuốc càng ngày càng nồng trong phòng, đứng dậy ra cửa, tính ra bên ngoài hít thở không khí.

Hắn vòng một vòng, cuối cùng lựa chọn một chỗ bí ẩn gần WC, dựa vào tường gửi wechat cho Trì Tử Tuấn.

Ai biết lần trốn này, lại thấy một trò hay.

Đầu tiên là Cố Duyên Chu chậm rãi xuất hiện trong phạm vi tầm mắt hắn.

Chỉ thấy cổ áo Cố Duyên Chu dựng thẳng lên, đầu ngón tay kẹo thuốc, hàn huyên chốc lát với một người đàn ông trung niên nhìn không rõ mặt.

Tán gẫu xong, Cố Duyên Chu lại lấy ra một xấp gì đó, giao cho người đàn ông kia.

Người kia nhận lấy, nhìn xung quanh vài lần, sau đó bước chân vội vàng đi vào trong WC nam.

… Cái xấp vừa rồi, là tiền đi?

Thiệu Tư híp mắt, trong lòng nhảy lên bốn chữ: giao dịch bẩn thỉu.

Từ góc độ của Thiệu Tư nhìn qua, chuyện xảy ra bên kia nhìn một cái không sót gì.

Có điều đối phương lại nhìn không thấy hắn, bởi vì góc phòng Thiệu Tư ngồi xổm có một chậu hoa lớn che đi, hình thành lá chắn thiên nhiên.

Mấy phút đồng hồ sau, Thiệu Tư nghe rõ ràng trong WC phát ra một trận tiếng heo kêu, "ngao" một cái, nghe mà đột nhiên cả kinh.

Lúc này Cố Duyên Chu ở ngoài cửa phun ra một ngụm khói cuối cùng, sau đó hai ba phát bóp tắt tàn thuốc.

"…"

Âm thanh trong WC càng nghe càng mê huyễn, đầu tiên là kêu 'cứu mạng', sau đó lại trực tiếp kêu cái gì mà 'tôi sai rồi tha tôi đi'.

Thiệu Tư nghe mà tay run lên, không cẩn thận nhấn vào đoạn ghi âm Trì Tử Tuấn gửi tới, cố tình di động còn là trạng thái mở loa ngoài…

Thằng nhỏ ngốc Trì Tử Tuấn này, giọng còn đặc biệt vang:

—— “Anh Tư! Chuỗi cửa hàng ma lạt năng của em mở rồi nè ha ha ha ha ha! Có rảnh đến ủng hộ nha ~ ”

…

Thiệu Tư tự hỏi, chờ chốc nữa Cố Duyên Chu theo âm thanh lại đây, hắn nên nhanh chóng chạy, hay là trực tiếp thoải mái lú đầu ra chào hỏi người ta.

Lúc Thiệu Tư do dự không quyết, Cố Duyên Chu đã đi tới, còn một tay đẩy cành lá bụi cây trong góc phòng ra, nhìn thấy Thiệu Tư thoải mái ngồi ở bên cạnh bệ cửa sổ, hai chân gấp lại, di động còn để trên đùi.

Thiệu Tư chớp chớp mắt: “Thật khéo, anh cũng đi ra hít thở không khí à?”

“Không phải.” Lúc Cố Duyên Chu đi tới mang theo một làn mùi thuốc lá nhàn nhạt, có điều khác với mùi lúc ở trong phòng trang điểm, có thể là bởi vì trên người anh còn kèm theo mùi nước hoa Cologne.

Chỉ nghe Cố Duyên Chu nói: “Tôi đi ra xử một người.”

Thiệu Tư: “… A?”

“Trong WC có một tên say, vừa rồi quấy nhiễu tình dục nhân viên phục vụ, tôi đi qua ngăn cản, bị hắn phun mặt đầy nước miếng.”

Cố Duyên Chu nhẹ nhàng bâng quơ nói xong, lạnh lùng đến cực điểm mà nâng khóe miệng lên một chút: “Thiếu đòn.”

Lúc anh nói hai câu này, tiếng kêu thảm thiết trong WC còn chưa có tạm ngừng, còn xen lẫn hai tiếng “a ——” thê lương.

Trong đầu Thiệu Tư không biết thế nào, hồi tưởng lại câu nói mà trước kia Lý Quang Tông thường thường nhắc tới: nam thần của tôi, dịu dàng tựa như gió nhẹ mùa xuân…

…

Gió xuân cái rắm, đây là gió rét đi?

Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, tiểu thịt tươi lúc trước hất Cố Duyên Chu mặt đầy nước ở lễ điện ảnh, dường như đã sớm bị đóng băng, rất nhiều năm không có tin tức của cậu ta.

Cố Duyên Chu lại lấy ra một điếu từ trong hộp thuốc lá, vừa muốn đốt lên, lại nghĩ người trước mặt là bởi vì muốn thông khí mới ra đây, vì thế ngón tay dừng một chút, lại nhét về, thuận tiện hỏi: "Không thích mùi thuốc à?"

"Không có, " Thiệu Tư nói, "Tôi ngẫu nhiên cũng sẽ hút… chỉ là không thích hít khói thuốc của người khác."

Hai người trò chuyện chốc lát, tận đến khi WC an tĩnh lại, tên đàn ông trung niên nhìn không rõ diện mạo kia vội vàng trở về, làm tay đấm xong liền đi mất. Chỉ còn lại tên bị đánh bụm mặt, cong thắt lưng, hơn nửa ngày mới từ bên trong đi ra.

Tên say kia nhìn xung quanh hai cái, xác định không có ai mới dám hung tợn phun một ngụm nước miếng xuống đất phát tiết.

"Cũng nên đi vào rồi, " Cố Duyên Chu đưa tay nhìn đồng hồ, "Còn nửa tiếng."

Thiệu Tư đang muốn nói hắn cũng sắp sửa phải về, ai ngờ xa xa liền nhìn thấy Chu Vệ Bình lão tiên sinh từ trong phòng đi ra.

… Hơn nữa đi theo phía sau ông ấy, còn có Diệp Tuyên.

Vì thế lời Thiệu Tư nói đến bên miệng lại lái đi: "Tôi ở đây thêm chút nữa, bên trong rất ngộp."

Chỉ thấy Diệp Tuyên một đường chạy chậm, đuổi tới: "Thầy Chu, có thể mượn mười phút của ngài không, cháu có một chuyện muốn hỏi."

Lúc này, hệ thống đột nhiên online nói: [chỗ này hẳn nên có gợi ý, nhưng hai ngày nay tôi có chút cạn kiệt, cái gì cũng không kiểm tra ra được, cậu tự xem rồi làm đi.]

[…] Thiệu Tư nói, [nếu như vậy, mày căn bản không cần phải lên sân khấu đâu.]

Hệ thống: [tôi chỉ muốn cho cậu biết, ở nơi mà cậu nhìn không thấy, cậu có biết tôi có bao nhiêu cố gắng không.]

[Dẹp đi.]

Thiệu Tư xem nhẹ hệ thống, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia.

Chu Vệ Bình dừng bước lại, sắc mặt coi như nhu hòa: "Cô gái này, cháu có chuyện gì không?"

Diệp Tuyên nhìn ông ta, gằn từng chữ: "Trước kia, có phải chú từng dùng… cái tên Chu Kiến Bang hay không?"

33. Chương 33

Thiệu Tư đột nhiên thấy may mắn, ông thầy khoa diễn xuất hồi đại học cả ngày cứ túm lấy hắn, đặc biệt là ở môn tâm lý học.

"Muốn diễn hay, em nhất định phải nghiền ngẫm được tâm lý mỗi người… rất nhiều người không xem trọng chương trình tâm lý học, bọn họ càng chú trọng lớp diễn xuất… tâm tư giả vờ nhìn không thấu, những biểu hiện giả cố gắng xây dựng ra, rất nhiều thời điểm giả đến mức chính bản thân người đó cũng tin tưởng."

"Thiệu Tư, em có thiên phú, chỉ là em quá làm biếng, không chịu tốn tâm tư tiếp tục tìm hiểu sâu, quyển «Đồ đằng và cấm kỵ» của Freud này em trở về đọc hết đi, sau đó viết năm nghìn chữ cảm tưởng cho tôi."

Những lời của thầy giáo lớp diễn xuất, đến nay Thiệu Tư cũng chưa thể quên.

… Đó là ác mộng thời đại học của hắn.

Thiệu Tư có thể dựa vào diễn xuất đi đến tình trạng hôm nay, ngoại trừ thiên phú, một phần rất lớn phải quy công cho người thầy này.

Ngoại trừ việc kêu hắn đọc rất nhiều sách, an bài lớp học huấn luyện cũng đặc biệt đáng sợ.

Có lần, từ lúc bắt đầu học đến tan học, toàn bộ hành trình thầy đều không nói một câu nào, mọi người không rõ lí do ngồi ở phía dưới. Kết quả lúc sắp tan học, ông ấy gọi tên từng người đặt ra câu hỏi, người đầu tiên chính là Thiệu Tư.

"Đừng khẩn trương, tôi tổng cộng chỉ hỏi em một vấn đề. Lúc buổi học được một nửa, bạn học bên cạnh em đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, thông qua biểu hiện của bạn ấy ở nửa tiết sau, em cảm thấy cuộc điện thoại này đến từ ai, nói nội dung gì?"

"…"

Kết quả tiết học kia, cả lớp đều bị ông ấy ghi là trốn học.

Lúc này, Thiệu Tư nhìn chằm chằm mặt Chu Vệ Bình, quan sát động tác nhỏ ông ta làm ra lúc vô thức, ánh mắt, biểu tình, ngữ điệu nói chuyện, thậm chí là khoảng cách tạm dừng khi nói chuyện.

Đối mặt vấn đề của Diệp Tuyên, Chu Vệ Bình sửng sốt chốc lát, dường như không hiểu vì sao cô lại nói tới vấn đề này: "Chu… Kiến Bang? Có phải cháu nhận sai không? Chú chưa từng nghe qua tên này."

—— Ông ta đang nói dối.

Đối với kết luận này, Thiệu Tư có năm phần nắm chắc.

"Con ngươi mở to một giây, tay không tự giác gập lại, ngữ điệu nói chuyện không tự nhiên." Lúc Cố Duyên Chu nói chuyện, bởi vì không gian nhỏ hẹp, cho nên hơi nóng đều phả ra trên vành tai Thiệu Tư.

Thiệu Tư chịu đựng không để ý tới nhiệt độ nơi vành tai, tiếp lời: "Quan trọng nhất là, lúc nghe được ba chữ kia, ông ta không dám nhìn thẳng ánh mắt đối phương."

Bọn họ đã nhìn ra, nhưng mà Diệp Tuyên đứng ở trước mặt Chu Vệ Bình lại hoàn toàn không phát hiện.

Cô lại nhìn chăm chú Chu Vệ Bình nửa ngày, ánh mắt dời khỏi gương mặt càng ngày càng thả lỏng của ông ta, dừng trên cái áo lông màu xám trước mặt.

"… Xin lỗi, có thể là cháu nhớ lầm." Diệp Tuyên hơi xoay người.

Chu Vệ Bình: "Không có việc gì, nhưng cô gái à, Chu Kiến Bang cháu muốn tìm là ai? Nói với chú đi, không chừng chú còn có thể giúp được cháu gì đó."

"Không có gì." Diệp Tuyên nói xong lui về phía sau hai bước, "Chỉ là vì… bởi vì cháu, trước đó từng nhìn thấy một bản thảo trên tạp chí, rất thích, cảm thấy rất giống ngài viết… Cho nên muốn hỏi một chút, xin lỗi, quấy rầy ngài."

Diệp Tuyên nói xong liền quay đầu chạy đi.

Một suy đoán, vừa rồi Thiệu Tư chỉ có năm phần nắm chắc, còn lại năm phần, phải xem sau khi Diệp Tuyên đi, ông ta sẽ lộ ra biểu tình gì.

Bởi vì thường thì lúc này, người ta mới bày ra bản thân chân thật.

—

Bữa tiệc chấm dứt rất nhanh, bởi vì ngày mai còn có công việc, dù cho Âu đạo ôm chai rượu kêu: "Đừng đi chớ —— tiếp tục uống, đến đến đến, lão Chu, ông ngồi xuống, chúng ta cụng mấy ly."

Chu Vệ Bình vứt tay ông ấy qua một bên, cầm lấy áo khoác, bất đắc dĩ cười nói: "Người lớn bao nhiêu rồi, vẫn không đứng đắn như vậy, đợi lát nữa mấy người đỡ ổng chút, tôi đi trước đây."

"Người kết hôn rồi chính là… giỏi lắm ha, " Âu đạo đứng dậy, tới lui nói, "Không giống, tên già độc thân tôi đây… già độc thân!"

Mọi người đi đi, tán tán, không bao lâu đã đi hơn phân nửa.

Lý Quang Tông cũng dẫn Thiệu Tư nói tiếng bai bai với Âu đạo, Thiệu Tư đang xoay người muốn đi, vạt áo lại thình lình bị Âu đạo một phen kéo lấy.

Thiệu Tư vừa muốn kéo áo về, vừa nói: "Âu đạo, ngài uống say…"

"Tôi không có say! Tôi là tên già độc thân!" Âu đạo nói xong thế mà lại bật khóc, "Tôi cũng muốn có một gia đình… Đã từng có một cô gái xinh đẹp đứng trước mặt tôi, tôi không quý trọng, năm đó tôi mười bốn cô ấy mười ba, đang độ tuổi như hoa…"

Thiệu Tư: "…"

Hoa không hoa gì Thiệu Tư không biết, hắn chỉ biết là công lực bám riết không tha của mấy tên say không thể khinh thường.

Thiệu Tư: "Ngài thật sự uống say rồi, vậy xe ngài đậu ở đâu? Cháu đưa ngài qua."

Âu đạo: "Cậu biết không? Mỗi lần có cuộc thi, tôi đều cho cô ấy chép, tôi cho rằng cô ấy cũng thích tôi, thời gian tốt đẹp nhất tình cảm hồn nhiên nhất cuộc đời tôi đều đặt trên người cô ấy… ợ."

Lý Quang Tông và Thiệu Tư kéo thế nào cũng kéo không ra, Âu đạo hoàn toàn hóa thân thành thuốc bôi da chó, không nghe ông kể xong một trăm việc vặt vãnh thời thanh xuân, ông liền vừa khóc vừa gào còn muốn leo lên bàn.

Trần Dương vốn đã đi rồi, xoay người trở về lấy đồ, liền nhìn thấy cảnh tượng vô cùng thê thảm trong phòng.

Hắn nhất thời sững sờ ở tại chỗ: "Làm cái gì vậy?"

Thiệu Tư không rảnh quan tâm là ai vào, hắn đang một lòng một dạ ứng phó Âu đạo, để Âu đạo đừng ôm đùi Lý Quang Tông không bỏ nữa, nói kích: "Uống rượu chỉ biết kêu tên cô ấy thì tính là gì, trực tiếp lái xe tới, đứng trước mặt nói cho cô ấy nghe."

Âu đạo dù đã say, thì vẫn có một chút lý trí, trong ánh mắt mê mang đột nhiên hiện lên vài phần kiên định: "Nhưng cô ấy đã kết hôn!"

"..."

Yêu ai yêu đi, ông không muốn quản.

Thiệu Tư bảo Lý Quang Tông cùng hắn trực tiếp khiêng Âu đạo vào garage.

Lý Quang Tông: "Vậy... không tốt đi?"

Thiệu Tư kéo khăn tay bên cạnh sang lau tay: "Vấn đề có thể dùng bạo lực để giải quyết, vì sao phải lãng phí võ mồm. Bưng ổng lên, cậu khiêng đầu này, tôi đầu kia."

Cuối cùng Âu đạo ngã xuống như lợn chết, dưới con mắt nghẹn họng nhìn trân trối của Trần Dương bị hai người đồng tâm hiệp lực bưng ra ngoài.

Lúc Thiệu Tư đi qua bên cạnh Trần Dương liền 'suỵt' một tiếng: "Ngày mai phỏng chừng Âu đạo nhớ không ra chuyện này, dù có nhớ tới, anh cũng đừng nói lộ hết... Chúng ta thống nhất khẩu cung một chút, sau khi ông ấy uống say liền ngủ, ok?"

Cuối cùng Trần Dương cầm đồ đạc trở lại trên xe bảo mẫu, tán gẫu với Cố Duyên Chu về việc "thống nhất khẩu cung".

Tay Cố Duyên Chu khoát lên cạnh cửa sổ xe, cúi đầu cười một tiếng: "Uống rượu say liền ngủ à? Thật là dám bịa."

"Không ngờ rằng Thiệu Tư còn rất hoạt bát, vẫn luôn cảm thấy hắn quạnh quạnh quẽ quẽ." Trần Dương nói xong, lại nói, "Nghe nói buổi tối hắn muốn livestream đi ngủ à? Trên Weibo náo loạn cả ngày."

Cố Duyên Chu cúi đầu chơi di động, không nói gì.

Trên màn hình di động, là danh bạ wechat trống rỗng, chỉ lưu một người liên hệ.

Anh nhấn vào avatar Thiệu Tư, là ảnh hắn tự chụp, nhìn vào hẳn là nằm ở trên giường, mới vừa tỉnh ngủ, ôm gối không chịu buông tay.

Thiệu Tư thật vất vả bưng Âu đạo lên trên xe, hai trợ lý vốn đi theo Âu đạo mới từ trong thang máy đi ra, bọn họ một đường chạy chậm, vừa chạy vừa kêu: “Âu đạo —— ”

“Xin lỗi, không ngờ chúng tôi chỉ rời đi chốc lát… Âu đạo liền say thành như vậy, thật sự là phiền toái các anh.”

“Không có việc gì, ” Thiệu Tư vỗ vỗ tay, thẳng eo nói, “Nếu các cậu đã đến, Âu đạo liền nhờ các cậu.”

Mấy người chào hỏi, liền ai về nhà nấy.

Thiệu Tư lên xe mới có thời gian tĩnh tâm tỉ mỉ hồi tưởng chuyện đã xảy ra hôm nay.

Chu Kiến Bang.

Cái tên gặp đầy đường này, dù có baidu thì cũng không bai được gì.

Thiệu Tư nhìn chằm chằm di động, một trận phiền não.

Đối mặt màn hình đầy ắp: bác sĩ ngoại khoa Chu Kiến Bang, nhà thiết kế trang phục Chu Kiến Bang, phó cục trưởng cục giáo dục Chu Kiến Bang.

…

Rực rỡ muôn màu.

Thiệu Tư tắt giao diện, mở phương thức liên lạc của thám tử tư mà lần trước phái đi theo dõi Dương Nhân Nhân.

Tuy rằng trải qua sai lầm đợt Dương Nhân Nhân, nhưng Thiệu Tư vẫn tương đối tín nhiệm hắn ta. Lúc trước khi hắn chọn người, đã từng suy tính, huống hồ trước đó lúc cục cảnh sát tham gia điều tra, cũng không có đem thân phận của Thiệu Tư tiết lộ cho thám tử tư.

Hơn nữa, lúc này Thiệu Tư cũng không phải muốn phái hắn ta theo dõi người nào, chỉ là điều tra quan hệ giữa hai cái tên Chu Vệ Bình và Chu Kiến Bang.

Đâu ngờ thám tử tư một hơi cự tuyệt: anh hai à, anh tha tôi đi, lần trước phát sinh chuyện lớn như vậy, địa vị của tôi ở trong giới trinh thám cũng bị vũ nhục… Tôi không muốn đến cục cảnh sát uống trà nữa đâu.

Thiệu Tư trực tiếp tăng cao giá, đem tiền thuê tăng gấp hai.

Thám tử tư tức khắc sửa miệng: tốt, không thành vấn đề, trễ nhất là trước ngày 13 cũng chính là ngày kia sẽ gửi tư liệu ngài muốn vào mail của ngài, chú ý kiểm tra và nhận nha thân!

[Người hiện giờ, thật là thực dụng.] hệ thống nói, [… ngoại trừ cái này, còn tra ra thứ gì khác không?]

Thiệu Tư: [không, Diệp Tuyên giống như sống trong thế giới của mình, cự tuyệt bất cứ ai tiếp cận.] Từ góc độ nào đó mà nói, còn rất phù hợp với hình tượng nữ chính Mặt nạ.

[Có điều lúc ở cửa WC, ông ta tuyệt đối là nói dối. Sau khi Diệp Tuyên rời khỏi, ánh mắt ông ta rõ ràng bối rối lên, sửng sốt hơn nửa ngày, thiếu chút nữa vào nhầm WC nam nữ.]

[Ồ.]

[Còn lại, qua mấy ngày liền biết, Chu Vệ Bình từng đổi tên, lúc trước vì sao ông ta muốn đổi, có khả năng có quan hệ gì đó với tấm màn đen.]

Chờ Thiệu Tư trở về nhà, tắm rửa xong đã gần mười một giờ, hắn tính thời gian, vừa lau tóc vừa mở livestream.

Lúc này có báo trước, người ngồi xổm canh giữ tăng mấy lần so với giữa trưa, gần như là ngay một giây đồng hồ Thiệu Tư mới vừa mở livestream, số người xem đã không ngừng tăng lên mấy vạn mấy vạn.

Thiệu Tư hai ba phát lau xong tóc, mặc kệ nửa ướt liền nằm lên giường ngủ.

Nói livestream ngủ liền livestream ngủ, một câu vô nghĩa cũng không có, cameras vừa lúc đối diện mặt hắn, còn có thể nhìn thấy một đoạn chăn.

—— Ôi thật mẹ nó là live ngủ kìa! Tôi cho rằng ít nhất có thể nghe được một câu ngủ ngon chứ!

—— Tóc phải lau khô rồi mới ngủ tiếp chứ ba Thiệu!!!

—— Lầu trên +1, tóc còn chưa khô sẽ đau đầu!

Hai tiếng sau.

—— Ước chừng một tiếng trước, mắt thấy tóc ba Thiệu cũng khô rồi, trong lòng lưu luyến không rời còn có chút lo lắng, nhưng mà trăm triệu lần không ngờ hắn lại ngủ luôn quên tắt livestream thật là hoảng hoảng hốt hốt.

34. Chương 34

Thiệu Tư càng ngủ càng rúc vào trong chăn, cuối cùng chỉ còn lại có mấy nhúm tóc lộ ở bên ngoài, số người xem cũng vẫn cao cao không giảm.

Mọi người đều sôi nổi tỏ vẻ: chẳng sợ chỉ còn lại mấy dúm tóc nhỏ này, mị cũng có thể liếm cả đêm!

Tổng thể mà nói, tố chất của fan Thiệu Tư đều tương đối cao, nhìn ra hắn không muốn nói đến đề tài kết hôn, liền không ép hỏi, càng bởi vì lâu như vậy hắn mới xuất hiện một lần… hơn nữa còn là phát sóng trực tiếp, không dám nói lung tung sợ chọc người ta xù lông.

Tính tình ba Thiệu của họ rất lớn.

Có điều hiện tại Thiệu Tư ngủ, những ngôn luận lung tung lộn xộn đó không đè xuống được, bắt đầu từ từ nổi lên, rất có xu thế ngập tràn bình luận.

—— Cái đó, về chuyện Thiệu Tư và Cố ảnh đế kết hôn, mấy thím thấy thế nào?

—— Còn cần nói sao, chắc chắn kết hôn, chỉ là không biết bao giờ cái vỏ ngoài đó bị chọc thủng. Hơn nữa lúc ba Thiệu kéo góc áo Cố ảnh đế đi đường, trái tim bà thím của tui nổ tung.

—— Ba Thiệu của mị đã kết hôn, đây không phải là sự thật mọi người rõ như ban ngày ngầm hiểu trong lòng sao?

…

Hài hòa một cách thần kỳ.

Thiệu Tư bị một cú điện thoại của Cố Duyên Chu đánh thức.

Di động hắn dùng để livestream chính là 'di động Meitu' Lý Quang Tông cố ý đưa cho hắn, nói là tự động cà mặt, hiệu quả rất tốt, thuận tiện quảng cáo cho nhà sản xuất.

Cho nên nhóm dân mạng nghe được tiếng chuông điện thoại không biết từ nơi nào truyền đến, sau đó Thiệu Tư ở trong ổ chăn bực bội chốc lát mới rầm rì hai tiếng, lú đầu ra mò di động từ tủ đầu giường.

Hắn vừa xoa xoa mắt, còn chưa để ý cuộc điện thoại này là ai gọi tới, chợt nghe thấy giọng nói có độ công nhận đặc biệt cao của Cố Duyên Chu từ trong ống nghe truyền tới: "Cậu định livestream cả đêm à?"

…

Thiệu Tư nghe xong mới muộn màng xoay đầu về phía di động Meitu cố định ở một bên, híp mắt để ý số người xem và thời gian trực tiếp: "… Tôi quên tắt, có điều anh đang xem à?"

Cố Duyên Chu không trả lời, chỉ nói: "Lần sau nhớ lau khô tóc rồi ngủ tiếp."

"Ồ."

Hai người không tán gẫu được mấy câu, Cố Duyên Chu liền cúp điện thoại, Thiệu Tư để ý đến âm thanh ồn ào bên phía anh, không biết trễ như vậy anh còn đang bận những gì.

Thiệu Tư nắm nắm tóc, đi chân trần xuống giường, cách cameras di động càng ngày càng gần, cuối cùng cả khuôn mặt ghé vào trước màn hình chào hỏi mọi người: "Tôi tắt livestream đây."

Hắn nói xong, lại nhìn bình luận quay cuồng phát điên vài lần, lựa ra hai ba cái đọc lên: "… Rút chym vô tình? Cái gì vậy, tư tưởng của mấy bạn đều rất có vấn đề đó."

"Vừa rồi là ai gọi điện hả?" Thiệu Tư đọc xong cái bình luận này, mặt không đổi sắc nói lung tung một trận, "Ba tôi, có phải rất phiền không… lại nói trễ như vậy, rạng sáng hai giờ, mấy bạn đều không ngủ được hả?"

—— Không ngủ, muốn ngủ anh!!!!

Cũng không biết là người nào khởi xướng, bình luận phía sau đều thuần một sắc 'Ngủ anh'.

"…"

"Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon."

Nói xong, Thiệu Tư không để ý một mảnh kêu rên, tắt livestream.

Lúc này, Cố Duyên Chu đang đứng trong hành lang hút thuốc, một tay kẹp tàn thuốc, một tay cầm di động. Chờ người trên màn hình biến mất không thấy, màn hình đen lại sau đó nhảy ra năm chữ to 'trực tiếp đã chấm dứt'.

Anh phun ra một ngụm khói, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

Ngay khi Duyên Chu sắp hút xong một điếu thuốc, từ một đầu khác của hành lang có một bóng người

chậm rãi đi ra, người nọ lưng cao chân dài, tây trang phẳng phiu, tay tùy ý cắm trong túi quần, thoạt nhìn trầm ổn lại cường thế.

Hắn nói: “Duyên Chu, chúng ta nói chuyện.”

Cố Duyên Chu bóp tắt thuốc, ngẩng đầu hô một tiếng: “Anh.”

Cố Phong cũng không đến gần, hắn dừng lại ở vị trí cách Cố Duyên Chu hai thước, không đi về phía trước nữa.

“Em và cậu trai kia xảy ra chuyện gì?” Cố Phong nhíu mày nói, “Khắp đường đều là tin tức của hai đứa, sao anh không biết em tìm cho anh một đứa em dâu từ hồi nào thế.”

Cố Duyên Chu tựa vào trên tường, áo có chút hỗn độn: “Chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

Anh nói xong, lại bồi thêm một câu: “Hiện tại tạm thời còn chưa có, về sau thực sự có chuyện gì thì em sẽ nói cho anh biết.”

Cố Phong làm anh trai không phải là làm chơi, tuy rằng bình thường anh em hai người ai cũng không nhìn ra tâm tư của ai, có điều Cố Duyên Chu nói lời này tương đối rõ ràng, Cố Phong cũng không phải ngốc, vừa nghe liền có thể nghe ra được, giọng điệu nhịn không được tăng lên vài phần: “Em còn tính làm chuyện gì với cậu ta?”

“Việc này em có nói cũng không tính là gì hết, ” Cố Duyên Chu đi ra phía trước choàng vai Cố Phong, “Đi ngủ sớm một chút đi, nếu Sanh Sanh dậy không nhìn thấy anh, lại náo loạn.”

“Em còn có thể lái xe không?” Cố Phong bị đẩy đi hai bước, dừng lại ở cửa cầu thang hỏi, “Nếu không anh bảo lão Vương lái xe đưa em đi.”

Cố Duyên Chu chỉ chừa cho ông anh mình một bóng lưng, mà còn vô cùng thiếu đòn, không quay đầu lại phất tay hai cái.

…

Tính hướng của Cố Duyên Chu, Cố Phong đã phát hiện không thích hợp từ rất sớm.

Trước kia chỉ mơ hồ có chút phát hiện, tận đến lúc Cố Duyên Chu học lớp 11, dẫn một cậu đàn em về nhà. Cậu bé kia thanh thanh tú tú, hai người nói là ở trong phòng ôn tập bài vở, nhưng khi Cố Phong đẩy cửa ra, cậu đàn em đỏ mặt, hoang mang rối loạn chỉnh lý quần áo.

Trái lại Cố Duyên Chu ngồi ở một bên, mặt không đỏ tim không đập loạn, chỉ chống đầu nói với hắn: "Trước khi anh vào có thể gõ cửa hay không."

Đêm đã khuya.

Ai cũng có thể nghỉ ngơi, đoàn đội truyền bá thông tin lại không thể nghỉ ngơi.

Bọn họ không phân ngày đêm vội vàng chỉnh lý các loại tin tức, sau đó đem những tin tức đó đổi trắng thay đen truyền ra ngoài, cho dù là nửa đêm cũng phải mời thuỷ quân xào nhiệt độ, để sáng hôm sau mọi người tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, mặc kệ là trên đường đi làm hay là lúc ăn sáng, đều có thể nhìn thấy những tin tức từng bị bọn họ động thủ 'gia công'.

"Kinh ngạc, Thiệu Tư trực tiếp 18+! Miệng đầy lời lẽ dơ bẩn, muốn biết chân tướng mời nhấn vào… ặc…" Lý Quang Tông đọc cái đầu đề tin tức này được một nửa, để di động xuống, có chút đau đầu xoa xoa ấn đường, "Sao tôi không biết, cậu còn biết nói bậy thế?"

Thiệu Tư nhắm mắt lại, hệt như xác chết nằm ở chỗ ngồi phía sau: "Cậu hỏi tôi? Tôi cũng không biết."

"…"

"Nếu không thì cậu ấn vào xem."

Đại khái là lúc đọc bình luận của bọn họ, nói câu 'rút chym vô tình' kia.

"Ấn cái gì mà ấn, cống hiến lưu lượng cho bọn họ hả." Lý Quang Tông nói xong liền im lặng hai giây, nói tiếp, "Chuyện livestream ngày hôm qua, trách tôi, tôi quên mất."

Bởi vì Thiệu Tư từ từ nhắm hai mắt, không chú ý tới biểu tình trên mặt Lý Quang Tông, bởi vậy không phát hiện hôm nay cảm xúc của con trai không quá bình thường. Hắn kéo thảm lông lên trên, vừa kéo vừa nói: "Chuyện lớn bằng cái rắm, không cần giải thích với tôi."

Lý Quang Tông nhìn Thiệu Tư vài lần, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn xoay đầu lại tiếp tục làm chuyện trên tay.

Nhưng mà nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cảnh tượng phát sinh chiều hôm qua trong phòng làm việc của giám đốc lại tràn vào trong đầu hắn ta.

Mặt Tề Minh, mặt giám đốc Vương.

Ngay cả những lời bọn họ nói, cũng xoay quanh lỗ tai hắn ta không xóa đi được.

Lý Quang Tông cúi đầu, tầm mắt tan rã hồi lâu.

Có điều những việc đó Thiệu Tư cũng không biết, hai tuần này hắn đi theo Mai lão học diễn xuất, mỗi ngày bận đến không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác, ngẫu nhiên rảnh rỗi, chạy đến cách vách tìm Cố Duyên Chu và Diệp Tuyên nói chuyện phiếm.

Tính tình Diệp Tuyên có lạnh nhạt thế nào nữa, qua hai tuần lễ, ít nhiều cũng có chút khởi sắc.

Huống hồ Thiệu Tư không phải dạng chọc người ta chán ghét, chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể dựa vào phản ứng của đối phương, đắn đo đúng mực, vừa không khiến người ta cảm thấy thân thiện quá mức mà cũng không có vẻ xa cách.

Không quá vài ngày liền nương theo lý do đối diễn, lấy được số điện thoại di động của Diệp Tuyên.

Nhưng mà ngay khi Thiệu Tư vô cùng vui vẻ lưu số, Diệp Tuyên lại chủ động nói với Cố Duyên Chu: "Anh Chu, số của anh là mấy? Em muốn lưu lại, lúc có nhiều chỗ không hiểu muốn hỏi anh một chút, có thể chứ?"

Ngón tay Thiệu Tư nhất thời cứng đờ, dừng trên giao diện nhập số.

[Ê,] Thiệu Tư ngồi trên ghế, có chút khó chịu, [vì sao mỗi đối tượng nhiệm vụ, đều rất thân với Cố Duyên Chu vậy.]

Mặc kệ là Dương Nhân Nhân trước kia, hay là Diệp Tuyên hiện tại.

Hệ thống im lặng hai giây: [bởi vì người ta đẹp trai hơn cậu?]

[… Câu trả lời này, tao không chấp nhận.]

Hệ thống xùy một tiếng, sau đó đột nhiên sinh ra một ý nghĩ: [kỳ thật theo lời cậu nói, chúng ta không ngại đổi suy nghĩ… tôi nghĩ đến một chủ ý tuyệt diệu.]

[Chủ ý này khẳng định không đáng tin.]

[Đáng tin, cậu nghĩ xem, nếu như vậy, dứt khoát trực tiếp túm lấy Cố Duyên Chu không phải được rồi sao. Hơn nữa tôi nhìn Diệp Tuyên này, thật sự là không có khả năng với cậu.]

Thiệu Tư giương mắt nhìn qua, nhìn thấy khóe miệng Diệp Tuyên khẽ mím lại, treo một nụ cười nhạt.

Hơn nữa lúc Cố Duyên Chu dạy diễn xuất cho cô, ánh mắt đầu tiên của cô là chăm chú vào trên tay Cố Duyên Chu, sau đó bắt đầu thất thần.

…

Tên đàn ông Cố Duyên Chu này là xuân dược biết đi sao?

"Cô cẩn thận đọc lời thoại này một chút, " Cố Duyên Chu buông kịch bản xuống, đưa tay cởi bỏ hai nút cổ tay, xắn tay áo lên trên hai nấc, sau đó lại cầm lấy kịch bản, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng chữ, "Tôi biết anh yếu đuối, ích kỷ, tôi biết anh là tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ, tôi biết anh không yêu tôi."

Diệp Tuyên luyện hai lần, cũng không hiểu nổi ý cảnh này cho lắm.

Thiệu Tư nhìn thời gian cảm thấy tàm tạm, đang muốn đứng dậy trở về, bị Cố Duyên Chu gọi lại: "Đối diễn đi, lời thoại của nữ chính cậu nhớ rõ không, không nhớ rõ thì hiện tại nhìn xem."

"… Nhớ."

Thiệu Tư còn nói: "Có thể không nhớ rõ sao, hai người đã ở đó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi."

Vì thế Cố Duyên Chu trực tiếp đi lên trước, một tay đặt hắn trên tường.

Lúc giương mắt nhìn hắn, ánh mắt thay đổi. Bây giờ anh là một người đàn ông vừa bị người ta nhìn thấu nhược điểm, nổi giận.

Thiệu Tư chỉ cảm thấy cổ tay bị anh nắm đến đau, theo bản năng giãy dụa hai cái, nhưng lại bị cảm xúc dưới đáy mắt Cố Duyên Chu cảm nhiễm, hắn tức khắc an tĩnh lại, ý thức được hiện tại họ đang đối diễn.

Thiệu Tư hồi tưởng lại kịch bản, sau đó chú tâm phóng túng mình hòa nhập vào đó.

"Anh xem bộ dạng anh hiện tại kìa." Bởi vì hai tay bị cố định, Thiệu Tư không thể động đậy, chỉ có thể dùng gò má cọ Cố Duyên Chu —— đó là một loại hành động nguy hiểm lại thân mật.

Thiệu Tư nhìn như không có biểu tình gì, giống như thực vô vị, nhưng mơ hồ lại giống như đang cười: "Anh đang tức giận với tôi sao?"

Mu bàn tay Cố Duyên Chu nổi gân xanh, đè giọng nói: "Câm miệng."

"Tôi không muốn, " Thiệu Tư lại ngửa đầu ra sau, rời khỏi anh, bỏ đi tư thế thân mật, "Tôi có chỗ nào nói sai sao? Tôi biết anh yếu đuối, ích kỷ, tôi biết anh là một tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ."

Thiệu Tư nói tới đây, tạm dừng thật lâu.

Sau đó hắn đột nhiên cười, lại đến gần, dán môi bên cạnh khóe miệng lạnh băng bạc tình của Cố Duyên Chu: "… Tôi biết anh không yêu tôi."

Chờ Thiệu Tư lấy lại tinh thần, mới bỗng nhiên cảm nhận được mình đã làm những chuyện gì.

Hắn đẩy Cố Duyên Chu ra, liền nhìn thấy Diệp Tuyên đứng ở bên cạnh, ngây ra như phỗng.

Đang cân nhắc nên nói gì cho phải, lại thấy ngón tay Cố Duyên Chu đặt trên khóe miệng —— nơi hắn vừa mới hôn lên, có ý ám chỉ: "Diễn không tồi."

35. Chương 35

Một ngày huấn luyện chấm dứt, Lý Quang Tông ở trên xe chỉnh lý an bài hành trình, thuận tiện báo cáo cho Thiệu Tư một phen: "Hai ngày trước cả đoàn phim Ẩn núp đóng máy, tôi đã lên Weibo cậu chia sẻ… Sau đó mấy ngày có một cuộc tuyên truyền lớn, không thể vắng họp, đến Phi Tranh thành phố Nam Dương, cũng đã nói trước với Âu đạo rồi…"

Hắn nói nói liền cảm thấy không đúng lắm, trước kia lúc hắn nghiêm túc báo cáo công tác, Thiệu Tư dù thế nào cũng sẽ đáp vài tiếng, hôm nay lại nằm ở phía sau một chút phản ứng cũng không có.

"Cậu có đang nghe hay không?" Lý Quang Tông buông văn kiện xuống, quay đầu lại nhìn, "… Ba à, ba mang cái bộ dạng thất thần nghèo túng như vậy là đang làm gì đó?"

Tay Thiệu Tư chống bên cạnh cửa sổ xe, cố ý vô tình che miệng, nửa ngày mới đáp lại: "Không có gì, chỉ là đầu có hơi choáng."

"…"

"Sao lại choáng đầu?" Lý Quang Tông một tay đỡ lưng ghế dựa, chen người qua, nghiêng sang sờ trán Thiệu Tư, "Không phải phát sốt chứ?"

Tay Lý Quang Tông nóng hầm hập đặt ở trên trán Thiệu Tư, khiến đầu hắn nóng bừng càng thêm choáng nặng. Huống hồ có đôi khi Lý Quang Tông nói chuyện, khẩu âm từng chữ một không quá chuẩn, chợt nghe rất dễ nghe nhầm.

Vì thế Thiệu Tư một phen đẩy tay hắn ta ra, từ chối: "Không phát tao, cám ơn." *("Sốt" đọc là shāo, "tao" đọc là sāo, phát âm gần giống nhau)*

"Nói cái gì đó, kỳ kỳ quái quái." Lý Quang Tông sờ sờ mũi ngồi trở về.

Nửa tiếng đường xe rất nhanh liền qua, cũng không biết lúc Thiệu Tư xuống xe đang suy nghĩ gì, thiếu chút nữa bước hụt, lảo đảo vài bước khó khăn ổn định thân hình.

Lý Quang Tông ở trong xe nhìn mà một trận kinh hãi: "Ôi ba của tôi ơi, ba cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng có ngã nha."

Thiệu Tư ráng vờ trấn định, không quay đầu lại khoát tay với hắn ta: "Không có việc gì, hẹn gặp lại, cậu đi ngủ sớm một chút."

Kết quả Thiệu Tư trở về nhà, lúc tựa ở chỗ đổi giày tại huyền quan, tất cả cảm xúc đều dâng lên.

Cuối cùng hắn đơn giản cởi giày trực tiếp để chân trần ngồi xuống đất, nắm nắm tóc, có chút phiền não nghĩ: mẹ nó có phải mình quá ngây thơ không.

Trước đây cũng không phải chưa từng quay cảnh hôn, lúc trước hắn quay «Đứa con của biển» đã cùng nữ diễn viên ở trong nước hôn tròn nửa tiếng. Không biết NG bao nhiêu lần, cuối cùng bò lên từ trong bể bơi, cảm giác duy nhất chính là lạnh.

Thiệu Tư còn rất bài xích cảnh hôn, kỳ thật lần trước «Tập độc» có thể đoạt giải, tồn tại rất nhiều nhân tố may mắn. Mặc dù Thiệu Tư diễn xuất tốt, nhưng ở phương diện 'tình yêu', hắn tồn tại vấn đề rất lớn, hoặc là nói tuổi hắn còn rất nhỏ, nhận thức đối với chữ 'yêu' không đủ khắc sâu.

Đạo diễn từng cố ý nói với hắn về vấn đề này, mà còn không chút lưu tình hỏi hắn có phải chưa từng yêu ai không, còn chỉ ra kỹ thuật hôn của Thiệu Tư rất kém.

"Nguồn gốc của nghệ thuật là từ cuộc sống, tuy rằng hiện tại rất nhiều công ty đều không cho phép nghệ nhân yêu đương, nhưng tiểu Tư à, cậu nghe tôi khuyên nhủ một câu, gặp được người thích hợp liền lên đi, " cuối cùng đạo diễn vỗ vai Thiệu Tư, lời nói thấm thía, "Thuận tiện học hôn môi như thế nào cho tốt, cảnh hôn của cậu thật sự quá kém."

...

Thiệu Tư vẫy vẫy đầu, trực tiếp nằm vật xuống trên sàn nhà gỗ lim.

Hắn đại khái là điên rồi, không thì sao lại hồi tưởng mấy cái đó.

Tắm xong, Thiệu Tư vắt cái khăn trên cổ chân trần đi ra, chân lõm xuống trong thảm trải sàn lông dê. Hắn hai ba bước bò lên giường, tựa vào đầu giường đăng nhập mail.

Thám tử hắn mời trước đó, nói với hắn tối đa ba ngày là có thể gửi tất cả tư liệu cho hắn, kết quả ba ngày sau người này cố ý dùng máy biến giọng gọi điện thoại cho hắn: "Cố chủ thân mến, bởi vì tôi đánh giá quá cao chính mình… tư liệu ngài muốn có khả năng phải kéo dài thời hạn, xin cho tôi thêm thời gian một tuần. Đời người cũng không phải luôn thuận buồm xuôi gió, thường xuyên tràn ngập bất ngờ, nhưng chính những bất ngờ đó, mới khiến cho cuộc đời của chúng ta càng thêm phấn khích không phải sao?"

Phấn khích cái rắm.

Thiệu Tư nghe xong lời hắn ta nói, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: lần sau tuyệt đối phải đổi công ty trinh thám khác.

Nhưng mà khi hắn mở tệp văn kiện, nhìn thấy tư liệu về Chu Kiến Bang, liền đánh mất suy nghĩ này.

Chu Vệ Bình, từng dùng tên Chu Kiến Bang, ba mươi ba năm trước, là tên ông ta sử dụng sau khi rời khỏi quê hương đến thành phố Nam Dương làm việc.

Lúc ấy ông ta cũng từng dùng tên này để đăng bài viết trên báo tạp chí, có điều số lượng cũng không nhiều.

Ông ta ở Nam Dương khoảng ba năm, ở trong một khu nhà lầu kiểu cũ bên phải đường Dân Tiến, phòng ở là thuê tới, thường xuyên không đóng nổi tiền thuê nhà.

…

Phần tư liệu này, không hề nghi ngờ, vô cùng hoàn thiện, gần như bao hàm các loại việc nhỏ linh linh vụn vặt.

Nhưng Thiệu Tư vẫn sinh ra rất nhiều hoài nghi với nó, bởi vì tra được những tài liệu này, ngược lại khiến sự việc trở nên phức tạp lên.

Vì sao Chu Vệ Bình thề thốt phủ nhận mình đã dùng cái tên đó?

Cái tên đó lại có liên hệ gì với Diệp Tuyên?

Ba mươi ba năm trước, Diệp Tuyên cũng chưa sinh ra.

Thiệu Tư do dự đôi chút, lại gửi qua một tin cho thám tử tư: giúp tôi tra một người.

Đối diện rất nhanh hồi âm: tra ai?

Ngón tay Thiệu Tư gõ nhẹ vài cái trên màn hình, cuối cùng gửi đi hai chữ: Diệp Thanh.

—-

Hai tuần đặc huấn trước khi quay trôi qua rất nhanh, một tiết dạy cuối cùng, Mai lão vỗ vai Thiệu Tư nói: "Không tồi, không tồi, tuy rằng còn kém rất xa, có điều nửa tháng ngắn ngủn này, có thể học thành như vậy đã rất không dễ dàng."

"Vẫn là thầy dạy tốt."

Thiệu Tư tiễn ông cụ ra cửa một lần cuối cùng. Nghĩ đến ngày mai, trong căn phòng nhỏ này, sẽ không còn ai ngồi bên cái bàn cũ kĩ pha trà, cũng không còn ai dạy hắn động tác gì âm điệu gì lại có vấn đề gì.

Tuy rằng mấy tháng quay phim lúc sau, Mai lão cũng sẽ lại đây chỉ đạo, nhưng dù sao ông cũng lớn tuổi, không thể gây sức ép quá mức, cho nên thời gian tới tương đối ít. Huống hồ một khi bọn họ khởi động máy, liền phải ở trong gió mưa, không phân ngày đêm mà quay.

Lúc đi tới cửa, Mai lão dừng lại, sờ sờ đầu Thiệu Tư. Tay ông cụ che kín nếp nhăn, tang thương rồi lại ấm áp: "Đứa nhỏ, đoạn Ngọc Đường Xuân mấy ngày hôm trước dạy cậu, là đoạn hát không có trong kịch bản, cũng là xuất phát từ tư tâm… lúc cậu diễn đoạn kia, đặc biệt giống nó."

Nó?

Chờ Mai lão lên xe, Thiệu Tư mới kịp phản ứng nó là ai.

[Tao cảm thấy chính là người chúng ta đang tra, là Diệp Thanh.] Thiệu Tư nói với hệ thống ở trong lòng, [bằng không, vậy cũng quá trùng hợp.]

[Giác quan thứ sáu của đàn ông à?]

[Mỗi lần mày cho đối tượng tấm màn đen, đều chỉ là một lời dẫn. Chẳng hạn như chuyện Tề Minh mấy năm trước, đối tượng mày đưa lại là Trì Tử Tuấn, lúc ấy rất lâu tao đều tưởng có phải Trì Tử Tuấn có vấn đề hay không.]

Hệ thống quỷ dị mà im lặng hai giây: [nói đến Tề Minh…]

[Hửm?]

[Thôi, không có gì.]

Hệ thống vừa dứt lời, Lý Quang Tông liền vội vội vàng vàng chạy tới: “Mai lão đi chưa?… Mau mau mau, chuẩn bị hóa trang, cảnh đầu tiên hôm nay chính là cậu với Cố ảnh đế đối diễn, cậu nên giữ vững tinh thần.”

Bước châm Thiệu Tư không nhanh không chậm: “… Có cái gì mà gấp.”

“Lúc trang điểm hai người nhớ đối diễn, ” Lý Quang Tông nói, “Không phải trước kia hai người chưa từng đối diễn sao, sợ hai người sẽ có chút vấn đề trên việc ăn ý…”

Thiệu Tư nhớ tới lúc trước ở trong phòng trang điểm của đoàn phim ‘Ác ma vương tử’, hắn trực tiếp khóa ngồi trên đùi Cố Duyên Chu, bóp cổ anh, lại liên tưởng đến cảnh diễn trước mặt Diệp Tuyên mấy ngày hôm trước.

“Đối hai lần rồi, ” Thiệu Tư khẽ kéo khóe miệng nói, “Quả thật rất không ăn ý.”

“Đối hai lần hồi nào? Tóm lại đợi một lát thái độ cậu tốt xíu, nhờ đàn anh Cố, để ảnh đối diễn với cậu… với lại tôi phát hiện không biết từ lúc nào mà cậu bắt đầu không biết lớn nhỏ, trực tiếp kêu Cố Duyên Chu Cố Duyên Chu, để ấn tượng không tốt cho người ta.”

“Rồi, biết rồi.”

Lý Quang Tông nghe hắn phản ứng có lệ đến cực điểm, nhất thời hồ nghi nhìn qua, vốn định cảnh cáo hắn thêm một lần, điểm chú ý lại bị một việc khác hấp dẫn: “… Ba à, lỗ tai ba sao lại đỏ như thế?”

Thiệu Tư đi đến trước cửa phòng trang điểm, dừng bước lại, nghe vậy đưa tay sờ sờ tai, mặt không đổi sắc nói: “Chắc là lạnh.”

Thiệu Tư hóa trang rất nhanh, bản thân nhân vật của hắn cũng chỉ là nam thứ, huống hồ thân phận địa vị cách xa nam chính, cho nên Thiệu Tư vẽ mặt tương đối ngắn gọn một chút.

Sau khi hắn làm xong, lại cố gắng kéo dài chốc lát dưới con mắt nóng bỏng chờ đợi của Lý Quang Tông, cuối cùng ngược lại là Cố Duyên Chu chủ động hỏi hắn có muốn đối diễn hay không.

Thiệu Tư chủ động cho Cố Duyên Chu một cơ hội cự tuyệt mình, nói: “Nếu như anh không phiền…”

Nhưng mà hắn mới nói đến một nửa, chợt nghe Cố Duyên Chu nói: “Không phiền toái, lại đây đi.”

Cố Duyên Chu diễn một quan quân gia thế hiển hách, nhưng trong tay cũng không có bao nhiêu quyền lực.

Anh ở thế gia quân phiệt, là dòng chính, ngày sau hết thảy những thứ trong nhà vốn nên do anh kế thừa. Nhưng mà gừng càng già càng cay, quyền lực của anh gần như đều bị mấy người bác phân chia sạch sẽ, về phần anh, cuối cùng chỉ còn cái hư danh 'Kinh thành đại thiếu' thôi.

Thiệu Tư đánh giá người đàn ông trước mặt hai phát, phát hiện anh mặc quân trang càng nổi bật hơn mặc tây trang. Dáng người cân xứng, mặc quần áo nhìn gầy cởi ra thì có thịt, áo tạm thời còn chưa có cài lại, lộ ra xương quai xanh và phần lớn lồng ngực, phỏng chừng chút nữa còn phải bôi ít phấn làm sậm màu da.

Mặt mũi Cố Duyên Chu đến tột cùng có dễ nhìn hay không thì hắn vẫn nhìn không rõ, có điều dáng người thì quả thật…

Quá tốt.

Lúc này Cố Duyên Chu đang nhắm mắt lại, tùy ý thợ trang điểm quét bóng mắt, vừa trang điểm vừa chờ Thiệu Tư đọc lời thoại, kết quả đợi nửa ngày, người bên cạnh lại hệt như người câm, vì thế anh khẽ hé mí mắt nói: "Cậu đang phát ngốc cái gì thế?"

… Anh nói những lời này trái lại đã nhắc nhở hắn.

Thiệu Tư không khỏi tự hỏi mình, mình đang nổi điên cái gì.

"Tôi đang ấp ủ cảm xúc, " Thiệu Tư tùy tiện tìm cái lý do, làm bộ làm tịch mở ra hai trang kịch bản, lại lặp lại một lần, "Ấp ủ."

Cố Duyên Chu từ chối cho ý kiến, chỉ nói: "Bao giờ cậu ấp ủ xong."

"Sắp, ngay đây."

Thiệu Tư hắng giọng một cái, đang chuẩn bị nói câu lời thoại đầu tiên, Diệp Tuyên mặc trang phục diễn từ cửa đi vào, xem ra tâm tình không tồi, miệng nhỏ giọng kêu: "Anh Chu…"

Sau đó lời của cô kẹt trong cổ họng, không nói tiếp.

Ba người sáu mắt nhìn nhau chốc lát.

Diệp Tuyên lui về phía sau hai bước: "… Các anh lại đang đối diễn à? Còn cảnh hôn không, nếu có thì tôi có thể lảng tránh."

Thiệu Tư nhìn cô hai cái, khép kịch bản lại nói: "Có phải cô có hiểu lầm gì với hai chúng tôi không."

36. Chương 36

Phân cảnh vốn định quay đầu tiên không quay được, bởi vì lâm thời phát sinh biến cố, giữa lúc đó cảnh tượng không bày tốt, có một cái lều nhỏ ngoài ý muốn sụp xuống một góc, cho nên cảnh đầu đã sớm định ra phải hủy bỏ, đẩy cảnh thứ hai lên trước.

Cảnh thứ hai là Cố Duyên Chu và mấy người bác của anh ngồi trên một bàn, nói chuyện với nhau.

Người sắm vai mấy ông bác, đều là lão diễn viên lớn tuổi, quan hệ cá nhân với Âu đạo rất tốt, lần này cũng là lại đây làm khách mời hữu nghị.

"A, người đối diện Cố ảnh đế, nhìn thật quen mắt." Lý Quang Tông đưa một bịch bánh quy cho Thiệu Tư, "Hoàng Thịnh Vĩ? Trong bộ «Phách Đổ Hiệp»?"

Thiệu Tư ngồi trên ghế tiếp nhận bánh quy, chọn chọn bỏ bỏ bốc một miếng: "… Đại khái đi."

Nói xong, hắn lại thuận tay đưa bịch bánh quy tới trước mặt Diệp Tuyên, hỏi: "Ăn không?"

Diệp Tuyên mặc một bộ diễn phục xanh trắng, tóc thật dài rũ ở sau đầu, tay nắm chặt khăn tay, nhìn như thực khẩn trương. Lúc nhìn qua Thiệu Tư, dưới sự phụ trợ của đường kẻ mắt, đuôi mắt nhìn như muốn bay lên: "Không cần, cám ơn."

Trong dự kiến.

Thiệu Tư thu hồi tay, tùy ý đặt bịch bánh quy kia ở trên đùi, sau đó nhìn phía trước, híp mắt nhìn Cố Duyên Chu diễn một lát.

"Mấy người muốn làm gì?" Hai tay Cố Duyên Chu giao nhau, đặt ngang trên mặt bàn, một tách trà nóng đặt ở bên tay anh.

Đối mặt mấy ông bác điêu ngoa vô lý thỉnh cầu, anh tiếp tục chất vấn: "Năm đó khi cha còn tại thế, mấy người cũng không phải là sắc mặt này. Cha tôi đối đãi mấy người như thế nào, trong lòng mấy người hẳn đều biết."

Hoàng Thịnh Vĩ —— là nhân vật trung tâm trong mấy vai phụ này.

Vừa rồi lúc Cố Duyên Chu nói chuyện, ông đã bắt đầu khinh miệt cười lạnh, hiện tại lại đột nhiên đứng lên, mãnh liệt vỗ bàn nói: "Trong lòng chúng tôi, tự nhiên là có tính toán, có điều cháu nên tự kiểm điểm lại đi, đây là thái độ nói chuyện với người lớn sao?"

Nhân vật Cố Duyên Chu diễn, khoác lớp da đại thiếu gia cố làm ra vẻ, bản chất chính là người nhát gan. Kỳ thật anh sợ bọn họ, nhưng mà thua cái gì cũng không thể thua khí thế.

Cho nên Cố Duyên Chu không vội vã trả lời vấn đề của Hoàng Thịnh Vĩ, mà là nhấc nắp tách trà, chậm rãi đặt nắp ở bên mép tách ma xát hai cái, lại nâng lên uống.

Cục diện nhất thời rơi vào bế tắc.

Diệp Tuyên nhìn mà cả người đều ngây ngẩn, khẽ buông tay, có chút hoảng hốt nói: "Anh Chu diễn xuất thật tốt."

Thiệu Tư vội vàng lựa lựa cái còn nguyên trong số bánh quy vỡ còn lại trong bịch, nghe như thế đầu cũng không nâng nói: "Ừm, anh ta rất lợi hại."

"Gần như không cần thế thân, rất chuyên nghiệp…" Thiệu Tư bất tri bất giác đếm ưu điểm của Cố Duyên Chu, "Bản lĩnh lời thoại rất tốt, yêu cầu bản thân cao, là một diễn viên tốt."

Tuy rằng thời gian ở chung cũng không nhiều, có điều Diệp Tuyên rất ít khi thấy hắn khen người khác như vậy, không khỏi nghiêng đầu hỏi: "Vậy còn anh?"

"Tôi cái gì?"

"Tôi từng xem bài báo về anh, bọn họ đều thích đặt hai người các anh chung chỗ nói…"

Có thể là gần đây truyền scandal truyền ra phản xạ có điều kiện, kỳ thật Diệp Tuyên muốn nói, bởi vì hai người họ đều còn rất trẻ đã đạt được danh hiệu ảnh đế, cho nên lúc truyền thông đánh giá, luôn phải lấy ra so sánh một phen, chẳng hạn như hôm Thiệu Tư nhận được giải ảnh đế, mọi người đều sôi nổi suy đoán hắn có thể là 'đời hai của Cố Duyên Chu' hay không.

Nhưng mà Diệp Tuyên còn chưa kịp nói xong, lời này chui một nửa vào lỗ tai Thiệu Tư, hắn liền buông nửa miếng bánh quy kia xuống, hiếm thấy mà nghiêm túc làm sáng tỏ: "Không có kết hôn."

Diệp Tuyên: "A?"

Thiệu Tư rút ra một tờ khăn giấy ướt lau tay, vừa tiếp tục nói: "Tôi và anh ta không có kết hôn, không có nhẫn, không có hình xăm tình nhân, giả, đều là giả."

…

Diệp Tuyên há há mồm: "Tôi… không phải ý đó."

Cô đang muốn giải thích, lại thấy Thiệu Tư ném khăn giấy, nhẹ nhàng bâng quơ chứng thực cái 'ý' của cô: "Không sao, tôi sẽ không để ý."

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, Thiệu Tư lại quỷ dị mà quen với bầu không khí 'đã kết hôn'.

Chỉ cần lướt Weibo, dưới Weibo đều là bong bóng màu hường phấn, tản ra mùi chua thối như toàn thế giới đều đang thay hắn yêu đương. Chỉ cần vừa đăng cái gì đó, tất cả mọi người liền tag Cố Duyên Chu, cố tình Cố Duyên Chu còn rất nể tình mà dạo sang bình luận, mỗi lần đều kích lên mấy tầng sóng.

Thiệu Tư và Diệp Tuyên yên lặng trong chốc lát.

Tổ đạo diễn bên cạnh thường thường truyền đến tiếng chỉ huy, cùng với tiếng bước chân anh trai camera đi tới đi lui, còn có giọng Cố Duyên Chu trầm thấp nặng nề, không ngừng lên xuống.

Vừa lúc đó, Diệp Tuyên đột nhiên mở miệng hỏi hắn: "Sao anh lại muốn làm diễn viên vậy?"

Thiệu Tư nghiêng đầu nhìn cô: "Vì sao hỏi như vậy?"

Diệp Tuyên rũ mắt xuống: "Không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút."

Thiệu Tư quan sát mặt mày cô, biết đây là một cơ hội tốt, có lẽ nếu thuận lợi —— có thể cách suy đoán của hắn càng gần một ít.

Vì thế Thiệu Tư ngả thân thể ra sau, lấy một loại tư thế tùy ý, nhìn như vô ý kỳ thực thăm dò nói: "Hồi còn rất nhỏ, lúc lên lớp giáo viên phát một ca khúc cho chúng tôi nghe, tuy rằng lúc ấy nghe không rõ, nhưng sau này biết được, hắn là một minh tinh."

Diệp Tuyên nghiêm túc nghe.

Thiệu Tư dùng khóe mắt đánh giá cô, đem nửa câu còn lại nói hết: "Hắn tên Diệp Thanh, ngày đó là ngày giỗ của hắn. Giáo viên của chúng tôi rất thích hắn, qua đời nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ… Nói thực ra, tôi… rất hâm mộ, cho nên đại khái tôi cũng muốn được người ta nhớ kỹ…"

Lời này đương nhiên là nói thật, chỉ có điều lúc này dụng ý hắn nói vậy cũng không đơn thuần.

Thiệu Tư lường trước Diệp Tuyên nghe xong sẽ có phản ứng gì, là ngây người, hay là kinh ngạc, hoặc là cố gắng biểu hiện ra dáng vẻ chưa từng nghe nói về người này.

Nhưng hắn xác thực không ngờ rằng ——

Diệp Tuyên sẽ thất thố như vậy.

Lúc đứng lên dùng sức quá mạnh, ghế gỗ ngã xuống đất cái rầm, phát ra một tiếng vang thật lớn trong căn phòng không lớn không nhỏ.

Cố Duyên Chu vừa vặn nói xong câu lời thoại cuối cùng, nghiêng đầu nhìn qua.

Âu đạo đưa tay, hô tiếng 'cắt', sau đó lại chuyển sang hướng Thiệu Tư, quát: "Xảy ra chuyện gì, làm cái gì?"

Diệp Tuyên không quay đầu lại chạy đi.

Cũng nhờ hàng năm cô mặc diễn phục, làn váy thật dài đối với cô mà nói không tính là trở ngại gì.

Lúc này Thiệu Tư cũng không tiện đuổi theo, chỉ có thể ngồi ở tại chỗ, lười biếng nhún vai, tỏ vẻ mình không biết gì cả.

"Có thể là cô ấy quá khẩn trương, từ lúc vừa rồi đã thấy cô ấy không ngừng đổ mồ hôi." Chờ Cố Duyên Chu diễn xong đi tới, Thiệu Tư giải thích như vậy xong sau đó lại chỉa chỉa bịch bánh quy trên đùi, dùng phương thức giống vậy nói sang chuyện khác, "Ăn không?"

Cố Duyên Chu không giống Diệp Tuyên, anh không chút khách khí nói: "Cho cậu mặt mũi."

Thiệu Tư: "… Vậy thật đúng là cám ơn ngài."

Chờ Thiệu Tư đưa cho anh, Cố Duyên Chu cũng không có trực tiếp nhận, anh xắn tay áo lên một khoảng lớn, nói: "Tay tôi bẩn."

"Toilet ra cửa quẹo phải, hoặc là anh dùng khăn ướt lau lau tay đi?" Thiệu Tư cúi đầu lựa lựa cho mình một miếng, thuận tiện chỉa chỉa bịch khăn ướt trên bàn bên cạnh.

"Không cần phiền toái như vậy."

Sau đó nhân lúc Thiệu Tư không kịp phản ứng, Cố Duyên Chu trực tiếp vươn tay chế trụ cổ tay hắn, cúi đầu, trực tiếp cắn đi miếng trên tay hắn.

…

Cố Duyên Chu hai ba phát ăn xong, như đại gia mà bình luận: "Cũng được."

Thiệu Tư mãnh liệt đứng lên, ném túi bánh quy kia vào trong lòng anh: "… Vậy anh từ từ ăn, tôi đi qua xem cô ấy."

Cảnh sau là Thiệu Tư và Diệp Tuyên đối diễn, hiện tại nữ chính chạy, hắn cũng không thể một mình diễn một vai.

Lúc Thiệu Tư xuống cầu thang, không biết có phải vì đi quá nhanh hay không, dẫn đến tim đập không quá quy luật.

"… Người bao lớn còn muốn người ta đút ăn, tay bẩn không biết đi rửa tay hả?"

Lý Quang Tông ở trong hành lang dưới lầu gọi điện thoại, xa thật xa chợt nghe thấy ba Thiệu của hắn ta vừa xuống lầu vừa nói gì đó, hắn ta cúp di động, đi qua nhìn: "Tôi nói cái giọng này sao nghe giống cậu, cậu nói cái gì đó."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: "Học lời, đúng rồi vừa rồi cậu có nhìn thây Diệp Tuyên không."

"Thấy, cô ấy vừa mới chạy xuống, đi qua bên kia, " Lý Quang Tông chỉa chỉa rừng cây nhỏ bên tay phải, "Có phải không diễn tốt, bị Âu đạo mắng hay không? Hốc mắt thật đỏ, tôi còn kêu cô ấy hai tiếng… không thèm để ý tôi luôn."

Rừng cây kia chiếm diện tích rất lớn, trong đó đang có một đoàn phim quay tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân.

Thiệu Tư vừa đi vào liền nghe được một tiếng rung vang trời 'Aaa ——', sau đó là tiếng binh khí đụng vào nhau.

"Ngừng! Nổ đi! Mấy người lại quên có phải không, nói bao nhiêu lần, thích khách đi ra, kiếm vung lên, tảng đá liền nổ tung." Đạo diễn cầm loa nhỏ kêu, "Đều nghe rõ chưa, không thể sai nữa, đến, cảnh năm mươi sáu lần thứ bảy."

…

May mà Diệp Tuyên đi không xa, cô ngồi trên một cái ghế đá gần đó.

"Cảnh thứ hai quay ngay giờ đó, " Thiệu Tư đứng lại trước mặt cô, tìm từ ngữ, "… Cảm xúc của cô không tốt lắm, có phải vừa rồi tôi nói sai câu nào hay không?"

Diệp Tuyên lau mặt một phen: "A, không có, chỉ là vừa rồi đột nhiên thân thể tôi có chút không thoải mái, có thể là buổi sáng ăn quá nhiều."

Không biết có ai từng nói với cô hay chưa, cô căn bản không thích hợp nói dối.

Đối với việc này, hệ thống tâm phục khẩu phục: [giác quan thứ sáu của cậu mỗi lần đều thực chuẩn.]

[Trước đó Mai lão nói Diệp Thanh là trẻ mồ côi, nhưng hắn cũng không phải trong tảng đá chui ra, tuy rằng giả thiết đó không quá đáng tin, nhưng đây là chỗ duy nhất mà cả đầu mối có thể miễn cưỡng dính dáng đến, mà sự thật chứng minh, chúng quả thật dính liền.] Thiệu Tư không nhanh không chậm đi ở sau Diệp Tuyên, [hai người bọn họ, có liên hệ.]

Hai người trở lại chỗ quay phim, sau mấy lần NG, cuối cùng quay xong cảnh hai người liên lạc tại gánh hát, vừa luyện tập vừa nói chuyện.

Cảnh phải quay ngay sau đó chính là đoạn Thiệu Tư và Cố Duyên Chu vung tay đánh nhau vì nữ chính, cuối cùng lăn thành một đống.

Đây cũng là cảnh cuối cùng của buổi sáng.

Vốn dĩ hết thảy đều rất thuận lợi, dựa theo kịch bản viết, lúc đầu hai người đánh nhau không phân hơn kém, nhưng Cố Duyên Chu rất nhanh liền chiếm thượng phong.

Vấn đề liền xảy ra ở chỗ, lúc Thiệu Tư bị Cố Duyên Chu đặt dưới đất, quên lời thoại.

37. Chương 37

"..."

Bộ dạng Cố Duyên Chu hiện tại —— áo bị Thiệu Tư kéo ra toàn bộ, cổ áo còn lệch.

Chóp mũi hai người gần như dính vào nhau.

Bất luận là hô hấp hay là thở dốc, thậm chí là hương vị trên người đối phương, đều cách thật gần.

Ánh mắt Thiệu Tư dừng ở cạnh đường cong khóe môi đông cứng lại lạnh nhạt của người trước mặt, sau đó câu lời thoại trên miệng liền nghẹn lại.

Ngay từ đầu Âu đạo cho rằng hai người này muốn sửa kịch bản. Có đôi khi quay quay, diễn viên hòa vào nhân vật, sẽ căn cứ tiến hành một ít sửa chữa thích hợp.

Phó đạo diễn đang muốn lên tiếng gọi bọn họ, bị Âu đạo ngăn lại.

Chỉ thấy Âu đạo trịnh trọng từ chỗ ngồi đứng lên, xua tay phân tích: "Cậu tỉ mỉ ngẫm nghĩ một chút, loại im lặng hiện tại… Tôi cảm thấy thực vi diệu."

Đầu óc phó đạo diễn lơ mơ, nhưng mà đạo diễn nói cái gì thì chính là cái đó, vì thế hắn nắm nắm ót, đứng ở bên cạnh Âu đạo, quan sát chốc lát: "Đây là, có lợi ích gì?"

Âu đạo: "… Tôi cũng không nhìn ra, nhưng đừng vội suy đoán, nhìn tiếp chút nữa xem."

Nhưng mà, tiếp chút nữa chính là Thiệu Tư xin lỗi nói với bọn họ: "Ngại quá đạo diễn, cháu quên lời."

Âu đạo mất hết mặt mũi trước mặt phó đạo diễn, ông ném quyển kịch bản cuốn thành một ống trong tay lên trên bàn, giận sôi máu: "Quần tôi cũng cởi rồi mà cậu lại cho tôi…!"

"Âu đạo, đừng nói bậy, " Cố Duyên Chu từ trên người Thiệu Tư đứng lên hoà giải, đi qua, mấy ngón tay nhẹ nhàng xách chai nước trên bàn, vừa vặn nắp ra vừa nói, "Cậu ấy còn là con nít đó."

Âu đạo: "…"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc, theo Cố Duyên Chu chuyển đề tài: "Cháu còn nhỏ, không thể nghe nói bậy được."

Giỏi cho cặp vợ chồng nhỏ hai người! Tức chết người!

Âu đạo bại trận, phẫn nộ: "… Đi đi, nói không lại các cậu, nghỉ ngơi trước một lát, năm phút sau tiếp tục." Những lời này vừa dứt, Âu đạo lại xoay người hô với quần chúng phía sau: "Vừa rồi đội ngũ có hơi loạn, người đứng đối diện camera số ba, lúc cậu chết vì sao lưu luyến không rời như vậy? Có phải muốn cướp diễn hay không?"

Chờ Âu đạo đi rồi, Thiệu Tư còn ngồi dưới đất, nghĩ lại có phải gần đây mình quá mệt mỏi hay không.

Không thì sao lại hệt như trúng tà vậy.

Kỳ thật vừa rồi nhìn Cố Duyên Chu, hắn thất thần chính là đang suy nghĩ một vấn đề: mặt mũi người này hình như cũng không xấu như vậy.

Lời này nếu để Lý Quang Tông nghe thấy, phỏng chừng sẽ cám ơn trời đất mà còn cảm động đến độ dập đầu, cho rằng chứng mắt mù của hắn rốt cuộc cũng được cứu rồi.

Đang suy nghĩ, thình lình bên má truyền đến một cơn lạnh.

Ngẩng đầu nhìn qua, Cố Duyên Chu hơi cong thắt lưng, cầm một chai nước khác dán trên mặt hắn: "Vừa rồi nhìn tôi ngay cả lời thoại cũng nói không ra à?"

…

Thiệu Tư tiếp nhận nước: "Cám ơn, có điều hình như anh nghĩ quá nhiều rồi."

"Phải không?"

Cố Duyên Chu không nói gì, lại tự động tái hiện cảnh tượng NG vừa rồi, ấn vai Thiệu Tư ép xuống, cánh tay chống đỡ ghé vào lỗ tai hắn.

Thiệu Tư không cầm chắc nước trong tay, chai nước kia nhanh như chớp lăn ra bên ngoài vài vòng.

Hắn chớp mắt mấy cái, đọc ra lời thoại vừa rồi quên mất: "Tao chính là không ưa nhìn mày, luôn mang cái bộ dạng cao cao tại thượng… cái thứ con rệp dựa dẫm vào công tích bậc cha chú như mày, lớn vởn ở trước mặt tao, tao chỉ cảm thấy buồn nôn."

Cố Duyên Chu nhìn hắn chốc lát, buông ra nói: "Quên lời là tối kỵ, nói rõ không có học bài tốt, ấn tượng để lại cho người ta cũng sẽ rất kém, may mà Âu đạo không so đo."

Thiệu Tư cúi đầu: "Ừm, tôi biết, thật sự rất xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì mà xin lỗi, một câu xin lỗi có thể xong việc sao?" Âu đạo ở xa xa đã bắt đầu hô, chờ đi tới gần liền vươn ra một ngón tay run run trong không khí, "Nói bao nhiêu lần rồi, cùng ở khách sạn cạnh đây với chúng tôi đi, cứ nhất định phải về nhà, có thể không mệt hả? Mỗi ngày quay phim chấm dứt cũng đã nửa đêm, cậu lại phí hai tiếng đường xe… phí phạm chi vậy."

Trong đoàn phim có cung cấp nơi ở, ngay cạnh chỗ quay phim. Theo lý mà nói, Thiệu Tư cũng có thể theo bọn họ ở khách sạn 'Hilton' kia.

Có điều trong khoảng thời gian sắp tới bọn họ chủ yếu đều quay phim ở quanh đây, cách nhà coi như tương đối gần. Lại thêm Thiệu Tư không quen ở bên ngoài, cho nên có thể về nhà liền về nhà… Còn sau này đổi chỗ lấy cảnh khác, bị ép bất đắc dĩ thì lại nói sau.

Chuyện này vẫn là Lý Quang Tông thay hắn tranh thủ với Âu đạo thật lâu mới tranh thủ được, xây dựng Thiệu Tư thành hình tượng một đứa trẻ mồ côi tuy rằng trong nhà không có ai nhưng vẫn cực lưu luyến gia đình.

Đối với việc này Âu đạo vốn đã không quá vừa lòng, lần này NG, coi như là cơ hội.

"Ngày mai cậu thu xếp dọn lại đây đi, không đúng, hiện tại cho người đi thu xếp luôn đi." Âu đạo vỗ vỗ vai Thiệu Tư, "Đến tìm tôi lấy thẻ phòng, con người chung quy vẫn phải trưởng thành mà."

Thiệu Tư: "…"

Âu đạo giải quyết dứt khoát: "Cứ như vậy đi."

Cố Duyên Chu ở bên cạnh xem náo nhiệt, chờ Âu đạo đi rồi, anh mới vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Thiệu Tư: "Không thích ở khách sạn à?"

Thiệu Tư: "… Quả thật thích không nổi."

Hắn đến một chỗ mới, đều cần thích ứng thật lâu, năng lực thích ứng ở phương diện này có thể nói là cực kém. Không phải nhà mình thì luôn cảm thấy không thoải mái, hai ngày đầu căn bản ngủ không ngon.

Lý Quang Tông nhân thời gian non nửa ngày buổi chiều, hoả tốc chạy về nhà Thiệu Tư, đóng gói quần áo tắm rửa cho hắn, còn có một ít đồ đạc Thiệu Tư chỉ định.

Trước khi hắn ta đi, Thiệu Tư đưa cho hắn ta một tờ danh sách, trên đó bày ra một chuỗi thật dài.

Chữ viết qua quýt đến cực điểm, giống như những chỗ có thể giảm bớt thì đều tận khả năng làm cho nó giản lược, Lý Quang Tông vội vội vàng vàng ấn mật mã cửa phòng trộm, giày cũng chưa kịp cởi liền đi thẳng phòng ngủ, cầm danh sách đối chiếu: "Đây là cái gì hả, kem đánh răng bàn chải đánh răng khăn mặt khăn tắm sữa tắm dầu gội đầu… mấy cái đó không phải khách sạn đều có sao? Còn có cái gì…"

Lý Quang Tông kề giấy sát vào, cẩn thận phân biệt một chút, xác định mình không có nhìn lầm: "Trên này viết là… con trai?"

"Con trai cái quỷ gì chứ." Lý Quang Tông lẩm bà lẩm bẩm, vừa vơ lung tung mấy bộ quần áo từ trong tủ, vừa quan sát phòng ngủ của Thiệu Tư, xác định nơi này không có sinh vật khả nghi gì.

Thiệu Tư có chút chứng cưỡng bách, đồ vật bày thực chỉnh tề, ngay cả quần áo cũng là từng bộ từng bộ treo lên, cho nên tìm rất tiện.

Trước khi đi Lý Quang Tông vẫn không tìm được cái gọi là 'con trai', cũng không dám gọi điện thoại cho Thiệu Tư sợ hắn đang bận, chỉ gửi một tin nhắn qua, kết quả chờ nửa ngày không chờ được hồi âm.

Cuối cùng hắn ta lượn trong phòng ngủ một vòng, không biết nghĩ như thế nào, xốc chăn lên, bên trong

quả nhiên có một con thú nhồi bông nhìn không hiểu rốt cuộc là con gì.

"… Hắn còn thích cái thứ này hả?"

"… Đây là heo hay chó?"

Lý Quang Tông đi theo Thiệu Tư gần năm năm, chưa bao giờ biết Thiệu Tư đi ngủ thích ôm thú bông.

"Đây là Alpaca." Buổi tối sau khi kết thúc công việc, Thiệu Tư hỏi Âu đạo lấy thẻ phòng, vừa xách đồ trong rương hành lý ra vừa nói, "… Có phải rất xấu không? Muốn cười liền trực tiếp cười đi, tôi cũng thấy nó xấu."

"Lúc ấy tôi còn rất nhỏ, có hôm sinh nhật, ồn ào muốn đi vườn bách thú." Thiệu Tư ném con Alpaca bên đầu giường, tiếp tục chỉnh lý những thứ khác, "Nhưng lúc ấy thân thể không tốt, không thể tùy tiện ra ngoài, kết quả Vương quản gia mua cái này cho tôi."

Thiệu Tư hiếm khi nhắc chuyện trong nhà, trước đây Lý Quang Tông đã cảm thấy kỳ quái, chưa từng thấy hắn gọi điện thoại cho ba mẹ, cũng không nghe hắn nhắc tới người nhà… hiện tại vừa nhắc, lại là nói về một vị "quản gia".

"Ba à trong nhà của ba, còn có quản gia hả?" Lý Quang Tông tỉ mỉ nhai nuốt hai chữ này, nghĩ thế nào cũng thấy lộ ra một loại hương vị đại gia.

Thiệu Tư khẽ dừng động tác: "Ừm, nhưng ông ấy đã qua đời."

Loại đề tài bi thương này, tự nhiên không nên tiếp tục tiến hành, cho dù trong lòng Lý Quang Tông cực tò mò, hắn ta vẫn chỉ có thể nói: "Nén bi thương."

Âu đạo là một người rất biết tìm việc, rất nhanh liền dẫn những người khác lại đây gõ cửa, nói một tràng cái gì mà muốn hắn xem khách sạn như nhà mình, nói trình độ phục vụ nơi này tốt như thế nào như thế nào, quả thực giống như giám đốc khách sạn: "… Tôi đã nói với cậu rồi, nơi này thật sự rất tốt, đối diện đường cái có mấy tiệm xiên nướng, đi, chúng ta đi qua ăn hai xiên."

"Âu đạo, cháu không đi đâu." Thiệu Tư bị ông ấy ôm, muốn tránh ra lại không thể dùng lực, bước chân hắn thả chậm dây dây dưa dưa nói, "Ngày mai còn có cảnh."

"Người trẻ tuổi, không có cuộc sống về đêm phong phú sao được!"

"…" Thiệu Tư nhìn ông tinh thần chấn hưng, dáng vẻ không thể kháng cự, cũng chỉ đành đi theo.

May mà lúc tới gần cửa khách sạn, nửa đường gặp được Cố Duyên Chu và Trần Dương, vì thế Thiệu Tư dừng bước lại, nhìn Cố Duyên Chu hai cái.

Cố Duyên Chu rất nhanh hiểu ý, đi lên trước kéo Thiệu Tư lại, giả vờ vô ý nói một câu 'làm gì đó, không phải nói đến phòng tôi đối diễn sao', lúc này mới tránh thoát ma trảo của Âu đạo.

"Âu đạo ông ấy, mỗi ngày đều như vậy sao?" Thiệu Tư đi cạnh Trần Dương, cùng đi thang máy lên trên lầu, "Tinh lực tràn đầy như vậy."

Cố Duyên Chu ấn nút tầng, không nhanh không chậm nói: "Có thể là cô đơn đi, lớn tuổi bên người cũng không có bạn, lúc bận rộn còn ổn, lúc rảnh thì khó tránh khỏi cảm thấy lạnh lẽo."

Thiệu Tư tựa vào bên cạnh, thuận miệng nói: "À, như vậy à."

Đã vào đêm, sắc trời đen xuống, nhóm Âu đạo uống đến nghiêng ngả đảo đảo đi vào trong khách sạn.

Phó đạo diễn thấy Âu đạo đi đi liền dừng lại, dựa lan can nôn khan, đi qua vỗ vỗ lưng ông: "Ngài không có việc gì chứ, tôi đỡ ngài đi qua."

Âu đạo khoát tay, giọng ông nghe ra căn bản không giống như là uống rượu, ngược lại có chút lãnh tĩnh, ông nói: "Mấy người đi trước đi, mình tôi yên tĩnh một chút."

Mọi người tan hết, Âu đạo mới cong eo, bụm mặt, nửa ngày mới nghẹn ra một đoạn hát xướng không đúng nhịp: "… Oan khuất có miệng khó nói, hiện giờ trời cao mở mắt, thù báo thù oan báo oan, mãn diện xuân phong hạ đường chuyển."

…

Mãn diện xuân phong hạ đường chuyển.

Diệp Tuyên ngồi ở trên giường, trên đùi mở ra một quyển sổ cổ xưa, đầu ngón tay chậm rãi lướt qua bảy chữ này, cuối cùng ngừng trên chữ 'chuyển' nửa ngày.

Quyển sổ kia thoạt nhìn cũng đã rất nhiều năm, chất giấy ố vàng, còn hơi nhăn, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt, giống như không cẩn thận là có thể chọt rách.

Chữ viết trên giấy tinh xảo thanh tú, hình thể thon dài, mơ hồ có thể xuyên thấu qua con chữ nhìn thấy nhiều năm trước, người chấp bút viết ra những hàng chữ này.

Diệp Tuyên nhẹ nhàng lật qua một tờ, ánh mắt dừng trên mấy hàng chữ qua quýt ở tờ cuối cùng.

Ngày 14 tháng 4 năm 1998.

Có lẽ chỉ có lúc diễn, dựa theo kịch bản, đối diện ngọn đèn, tôi mới có thể quên đi chính mình.

Nhưng tôi vẫn không rõ, vì sao tôi lại là người như thế?

Thời tiết ngoài cửa sổ bắt đầu nặng nề, Âu đạo hốt hoảng mở mắt ra, mu bàn tay đột nhiên chợt lạnh, dính vào vài giọt nước mỏng manh.

Ông ngửa đầu nhìn trời.

Hóa ra là đổ mưa.

38. Chương 38

Mùa xuân năm 1998, đầu tháng tư.

Một cuộc phỏng vấn cuối cùng Diệp Thanh nhận khi còn sống, ở trong một căn phòng thu âm chật chội nhỏ hẹp.

Sofa vải bông màu xám tràn ngập cảm giác niên đại đặt đối diện nhau, trên đỉnh đầu là đèn cường quang giống như một cái bát chiếu xuống, không bao lâu liền nâng nhiệt độ trong căn phòng thu âm ấy lên vài độ, khiến nó thoạt nhìn khô nóng vô cùng.

Màu sắc sàn nhà cũng là mờ mịt, nhìn không ra chất liệu gì, nhưng lại bóng loáng đến độ phản quang, mơ hồ có thể phản chiếu ra ảnh ngược tổ đạo diễn ở bên cạnh đi lại bận rộn lúc quay hình.

Video này, hiện tại xem lại, chất lượng thô ráp không chịu nổi, sắc điệu cũng thiên về tối, nhưng mà Diệp Thanh ngồi ở đối diện MC, mặc áo lông mềm mại, cả người yên tĩnh đến sáng lên.

Mặt mày giống như bức tranh sơn thủy, vài nét bút không nhẹ không đậm, lại phác hoạ ra nét buồn nào đó gần như sắc bén.

MC là một gương mặt Thiệu Tư chưa từng gặp qua, cô uốn một đầu tóc xoăn, hai chân mặc quần ống loe bắt chéo, tuổi bất quá chỉ hơn hai mươi, trên mặt treo nụ cười tiêu chuẩn, nhìn phía trước nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi một chút, anh cảm thấy đối với anh mà nói, thứ gì quan trọng nhất?"

Ánh mắt đầu tiên của Diệp Thanh là nhìn chằm chằm một góc, nửa ngày mới chuyển tầm mắt lên mặt

MC, giọng hắn rất đặc sắc, nghe qua liền không quên được.

"… Tình yêu, tự do."

"Không khí cùng với không gian công khai biểu đạt thân phận của mình."

…

Toàn bộ phỏng vấn, sau khi Thiệu Tư xem xong toàn bộ, lại kéo thanh tiến độ trở lại chỗ kia, một lần lại một lần nghe câu trả lời của Diệp Thanh.

Nghe không rõ.

Tình yêu? Tự do? Hai cái này đều dễ nói, nhưng câu phía sau là có ý gì?

Đoạn video phỏng vấn này là nội dung đài truyền hình chưa công khai, đã sớm định ra 8h tối ngày 13 tháng 4 sẽ phát sóng ở kênh số 12, nhưng mà gần 0h tối một ngày trước, Diệp Thanh từ lầu cao rớt xuống, đương trường bỏ mình.

Cảnh sát phán định là, tự sát.

Thiệu Tư đang ngồi trên thảm trải sàn ở cửa phòng ngủ, lưng tựa ván cửa, nhìn chằm chằm những tư liệu khác trong mail hồi lâu, di động đột nhiên rung hai cái, âm thanh dưới tác dụng của thảm trải sàn lông nhung yếu bớt rất nhiều, một cái tin nhắn im ắng nằm trong hộp thư của hắn.

—— Chỉ có thể tra được nhiêu đó, nhiều nữa tôi cũng tra không được, video này coi như là tặng phẩm. Nếu anh nhất định muốn tra tiếp, tôi có thể cho anh số của sư huynh tôi, hắn lợi hại hơn tôi nhiều, chẳng qua giá cũng tương đối cao.

Lời này chợt nghe thì thấy không vấn đề, nhưng mà cẩn thận cân nhắc, không khó phát hiện mờ ám trong đó.

Nếu không có gì để tra, vì sao còn đề cử cái người gọi là sư huynh kia?

Thiệu Tư lười đánh chữ hồi âm, trực tiếp một cú điện thoại gọi qua, đầu kia 'tút' hai tiếng mới nhận, theo thường lệ dùng máy biến giọng, nghe vào cổ cổ quái quái, giống một lão quái vật hạc phát đồng nhan: "A lô, chào ngài."

"… " Thiệu Tư gập chân, thay đổi tư thế, "Không có giọng nào khác sao? Cái này rất khó nghe."

"Có, ngài chờ."

Cách nửa ngày, Thiệu Tư nghe được âm sắc đối diện càng ngày càng kỳ quái, cảm thấy vẫn nên buông tha người này thôi, trực tiếp vào chủ đề hỏi: "Cậu nói không có gì để tra, mà còn cho số của sư huynh cậu, cho nên trong chuyện này, rốt cuộc có vấn đề gì?"

Đối diện im lặng hai giây.

"Kỳ thật thì không có bất cứ vấn đề gì, nhưng tôi tìm được một diễn đàn loại nhỏ năm đó, đương nhiên hiện tại đã sớm đóng cửa, tôi tìm được ghi chép của nó —— sau khi phục hồi như cũ phát hiện một ít chuyện tương đối kỳ quái."

Diễn đàn loại nhỏ thế này, có chút giống Thiên Nhai hiện tại, hội tụ một đám dân mạng nặc danh, mỗi ngày lảm nhảm linh tinh, bên trong tin tức thiệt giả nửa nọ nửa kia.

"Không dễ nói, cụ thể, ngày mai tôi chỉnh lý gửi ngài."

Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại.

Thiệu Tư vốn đã ngủ không được, huống hồ vào đêm tối thế này, cảm xúc còn thực dễ dàng lên men.

Trong lúc nhất thời đầu óc hắn hiện lên vô số loại suy đoán, cuối cùng đều bắt không được.

Chuyện tạm thời còn nghĩ chưa thông, Thiệu Tư cũng không tiếp tục miễn cưỡng chính mình nữa, hắn chống tay đứng lên, tính toán xuống lầu uống ly rượu giết thời gian.

Khách sạn Âu đạo chọn, bảo vệ tương đối tốt, các loại phương tiện cũng đều vô cùng đầy đủ.

Lúc Thiệu Tư xuống lầu đã là rạng sáng hơn hai giờ, đa số mọi người đều đã ngủ, nhà ăn dưới lầu ngay cả phục vụ cũng không có mấy.

Hắn vốn muốn trực tiếp đến quầy bar lấy rượu, kết quả lúc lấy rượu xong trở về, đi đến nửa đường, dừng lại trước một cây đàn dương cầm màu đen chính giữa nhà ăn.

Kỳ thật lúc Thiệu Tư mới ra mắt, công ty gom cho bọn họ một nhóm thần tượng, thử đưa vào hoạt động. Chính là để mấy luyện tập sinh bọn họ, bắt chước nhóm nhạc Hàn Quốc vừa hát vừa nhảy, lên show lộ diện hút fan.

Tuy rằng sau này không còn ai nhắc tới cái nhóm 'B17' không hề có cảm giác tồn tại thậm chí bây giờ nhớ lại còn cảm thấy vô cùng ngốc nghếch đó nữa.

Bọn họ mười bảy người một nhóm, chỉ từng ra album một lần, mở mấy buổi fan meeting, lên show tổng hợp hai lần, ngay cả mặt mũi khán giả còn chưa nhận biết hết, đã bị công ty cưỡng chế giải tán.

…

Thiệu Tư ca hát không tính là quá tốt, cơ mà may mắn ngũ âm đều đúng nhịp, âm sắc cũng ổn, chỉ là không có biểu lộ tình cảm gì.

Hắn không hát được nhạc trữ tình, cũng không bắn được rap, bảo hắn tình cảm mãnh liệt mênh mông ở trên đài sủa… không bằng bảo hắn đi chết.

Trước kia Thiệu Tư ở trong B17 tương đối hành xử khác người, người khác phần lớn là nhắm mắt lại, tay đặt ở ngực nắm quần áo vẻ mặt thâm tình thống khổ mà hát, thường thường mở mắt ra cho màn ảnh một ánh mắt lãnh khốc suất khí, nhưng mà chỉ mình Thiệu Tư đứng ở nơi đó, ngay cả khóe miệng cũng không nhấc một chút.

Tuy rằng hắn ca hát không mang tình cảm, có điều đàn dương cầm lại là luyện từ nhỏ đến lớn.

Nghĩ lại chuyện cũ, Thiệu Tư tùy tay đem ly rượu kia đặt ở bên cạnh, đứng ở bên đàn dương cầm, tùy tay gõ vài âm luyện tập, sau đó ngồi xuống đàn bài nhạc chính «Sao đầy trời» ngốc đến không chịu được lúc trước.

Giai điệu vừa nhẹ nhàng vừa đau thương chậm rãi du đãng trong nhà ăn trống trải.

“Muốn tặng em một bó sao đầy trời, rúc vào bên tai em nói cho em biết rằng yêu em, nhưng vì sao em lựa chọn đi xa, để mình anh ở nơi này…”

…

Cố Duyên Chu đi vào nhà ăn, hoàn toàn là ngoài ý muốn. Anh vốn dĩ đến phòng tập thể thao lấy đồ, lúc chạng vạng ở trong phòng tập thể thao chốc lát, hiện tại mới phát hiện không cẩn thận bỏ bản sao kịch bản trong phòng thay quần áo.

Nhưng mà lúc đi qua nhà ăn, nghe được bên trong truyền ra tiếng gì đó.

Ngón tay Thiệu Tư vừa thon vừa dài, không nhanh không chậm nhảy múa trên phím đàn. Hắn khép mắt, có khả năng bởi vì đã tắm xong chuẩn bị đi ngủ, tóc mái trên trán dùng thun buộc lại, vểnh lên cao cao lộ ra toàn bộ vầng trán. Trên người mặc áo lông màu đen kiểu dáng rộng thùng thình, phụ trợ cho màu da càng thêm trắng, bóng đèn treo trên đỉnh đầu hắt ánh sáng xuống, nhẹ nhàng vẽ một lớp viền cho hắn.

Cố Duyên Chu vẫn luôn biết bộ dạng Thiệu Tư rất phạm quy, toàn thân còn mang ý lạnh người lạ chớ gần,

bình thường lúc không nói lời nào khí thế mạnh mẽ, chiều cao gần một mét tám, dáng người gầy.

Nơi hấp dẫn nhất trên người Thiệu Tư có khả năng chính là loại cảm giác khoảng cách khó có thể tới gần ấy.

Nhưng mà tiếp xúc lâu, phát hiện hắn chỉ là một người làm biếng đến tận xương mà thôi.

Đoạn trước Thiệu Tư đều đàn thực thông thuận, cuối cùng lúc kết thúc, có mấy âm nhớ không rõ lắm, mỗi âm đều thử một lần, càng thử càng loạn, cuối cùng đơn giản phủi tay mặc kệ. Hắn mở mắt ra, phát hiện Cố Duyên Chu dựa tại cửa không biết nhìn hắn đã bao lâu: "… Sao anh tới đây?"

Cố Duyên Chu giơ giơ xấp văn kiện trong tay: "Lấy đồ. Cậu sao?"

Thiệu Tư gấp một chân, đầu nghiêng qua gác lên trên đầu gối, nói: "Ngủ không được, có chút mất ngủ."

Hắn nói xong, vươn tay đi lấy ly rượu vừa rồi đặt ở bên cạnh.

Cục đá đã tan một nửa, sau khi tan thành nước thì trở nên có chút nhạt nhẽo.

Nhưng mà Cố Duyên Chu đi tới, ba ngón tay cố định mép ly, rút ly rượu ra khỏi tay Thiệu Tư: "Vừa rồi nghe cậu đàn lâu như vậy, để hồi báo, chế cho cậu ly rượu, muốn uống gì."

Thiệu Tư vẫn là bộ dạng lười nhác như trước, ăn vạ trên ghế không chịu nhúc nhích, vì thế Cố Duyên Chu lại nắm cổ tay hắn, lúc này mới kéo hắn đi được.

Thiệu Tư đi theo phía sau anh, nhìn Cố Duyên Chu từ cửa hông đi vào, thừa dịp anh lấy ly rượu, hắn xoay người tựa vào cạnh quầy bar, ngón tay rà trên menu, cuối cùng chỉ vào hai chữ to 'nước cam' nói: "Cái này đi, anh biết ép cam không."

Cố Duyên Chu cầm hai ly rượu, đang chuẩn bị pha chế Martini cho hắn, nghe hắn nói như vậy không khỏi đặt ly rượu xuống, nhìn hắn nói: "Cậu nghiêm túc à?"

"Nghiêm túc, đặc biệt nghiêm túc, " Thiệu Tư kiễng chân nhìn vào trong quầy bar hai cái, lo lắng nói, "… Có máy ép nước trái cây không."

Cuối cùng Cố Duyên Chu thật sự ép ly nước cam cho hắn.

Thiệu Tư nhìn anh hơi xắn ống tay áo lên rửa cam trong bồn nước, sau đó cầm lấy dao, thành thạo cắt ra, lột vỏ.

Hai người rất hài hòa tán gẫu việc vặt, Cố Duyên Chu vừa lột vỏ vừa không ngẩng đầu lên hỏi: "Bài cậu vừa mới đàn tên là gì?"

"Anh vẫn đừng nên biết tốt hơn, một ca khúc đặc biệt làm ra vẻ." Giờ phút này Thiệu Tư đang ngồi trên chiếc ghế cao cao, chân gấp lại, mủi chân chạm đất, đung đưa trái phải, hoàn toàn là một nhân sĩ nhàn tản, "… Anh có từng nghe qua một tổ hợp tên là B17 chưa?"

Cố Duyên Chu lột xong miếng vỏ cuối cùng, buông dao xuống, dùng khăn giấy lau lau tay, giương mắt hỏi: "Chưa, Hàn quốc sao?"

"Không phải, sản phẩm trong nước." Thiệu Tư nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, "Năm đó tôi còn là đội trưởng."

Cố Duyên Chu thâm sâu nhìn hắn hai cái, nói: "Khó trách giải tán."

"…" Thiệu Tư bất mãn gõ gõ bàn, "Anh có ý gì?"

Cố Duyên Chu rót nước trái cây đã ép xong vào trong ly thủy tinh, đưa cho hắn, thuận tiện nói: "Không có ý gì, nước cam của cậu, chậm rãi dùng."

Thiệu Tư tiếp nhận, một tay kẹp ống hút một tay đỡ ly nói: "Cám ơn."

Chuyện cuối cùng phát triển thành Thiệu Tư uống nước cam, tán gẫu với Cố Duyên Chu về mấy việc vặt lúc mới debut.

Khi đó mười bảy người chen trong một căn phòng trang điểm, thời gian đổi trang phục diễn chỉ có không đến mười phút.

Hết thảy đều là chuyện nho nhỏ, vui vẻ cũng có, phiền não cũng có.

Bọn họ tựa như hạt giống mới vừa gieo xuống, vài giọt mưa, vài làn gió chính là toàn bộ.

Có hôm Weibo Trì Tử Tuấn tăng mấy chục fan cậu ta cũng vui mừng gần chết, vui vẻ cả ngày, còn ngốc nghếch đăng một cái status chúc mừng số fan vượt một ngàn.

"… Có điều người giống như anh, hẳn là không có trải qua những việc đó." Thiệu Tư nói xong chống đầu, nhìn Cố Duyên Chu rót ly Vodka cho chính anh, thêm ba cục đá, tiếp tục nói, "Anh vừa ra mắt liền lấy giải lấy đến mềm tay, biết bên ngoài nói anh như thế nào không, nói anh là ảnh đế hack."

Có thể không giống hack sao, một tác phẩm liền phong thần.

“Ít xem mấy cái tin tức lung tung đó đi, ” Cố Duyên Chu nhếch khóe miệng nói, “Lúc tôi làm quần chúng các cậu còn đang chơi bùn đó.”

39. Chương 39

“Quần chúng? Thiệt hay giả.” Thiệu Tư thiếu chút nữa sặc một ngụm nước cam trong cổ họng.

Cố Duyên Chu: “Tôi lừa cậu làm gì.”

Thiệu Tư ngồi thẳng, dấy lên vài phần hứng thú, hỏi: “Chuyện lúc nào?”

“Rất nhiều năm trước, ” ngón tay Cố Duyên Chu dán trên ly thủy tinh, đề cập đến đoạn lịch sử ấy lại không có vẻ để ý bao nhiêu, nhẹ nhàng bâng quơ nói, “Từng làm quần chúng, từng diễn thi thể… thử qua các loại chết, cũng từng thử qua việc chờ một bộ phim, mà chờ thẳng đến hừng đông.”

Bí mật này có hơi lớn.

Thiệu Tư thử tưởng tượng hình ảnh kia một chút, phát hiện nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được: “… Nhưng vì sao tôi chưa từng nghe người ta nói tới.”

“Công ty đóng gói.” Một tay Cố Duyên Chu chống bên mép quầy bar, uống một ngụm rượu cuối cùng, nói, “Huống hồ dù tôi chỉ ra cho cậu xem, cậu cũng chưa chắc có thể nhận ra được.”

Thiệu Tư nghĩ thấy cũng đúng, cái thời đó chất lượng phim thế nào mọi người rõ như ban ngày, lại thêm Cố Duyên Chu đóng quần chúng cũng không nhất định lộ mặt.

Về phần đóng gói, đối với hai chữ “đóng gói” này hắn không thể quen thuộc hơn được nữa. Lúc vừa mới vào công ty, Tề Minh từng nói với bọn họ, nói nghệ nhân tựa như thương phẩm, lúc chưa có quyền lên tiếng chưa có lực ảnh hưởng, cũng sẽ không có quyền lợi tận tình triển lãm chính mình.

Chuyện duy nhất có thể làm, chính là cố gắng phối hợp định vị thị trường của mình, dựa theo hướng gió mà xây dựng và duy trì hình tượng giả.

Cố Duyên Chu đại khái cũng giống vậy, bắt đầu từ một khắc anh bị đóng gói thành ‘thần thoại giới giải trí’, đã định trước những cố gắng, những nghèo túng không muốn người ta biết trước đây của anh, đều bị vứt bỏ không chút do dự.

Trong mắt mọi người nhìn thấy, là một Cố ảnh đế lòe lòe sáng từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân.

Anh không gì không làm được, anh tụ tập tất cả vinh quang trên người.

"Rất vất vả nhỉ, " Thiệu Tư nói xong, uống nước cam xong liền đưa tay rót cho mình một ly không biết là rượu gì, dù sao thì đặt ở bên tay hắn, cách rất gần. Có thể là bởi vì có từng trải gần giống nhau, không khỏi cảm thấy khoảng cách giữa hai người gần lại, Thiệu Tư ngửa đầu ực một ngụm nói: "Đóng gói, thực sự quan trọng như thế sao?… Trước kia cho rằng xây cái hình tượng quỷ gì đó đã đủ rồi, sau này lên show thực tế mới biết được, ngay cả show thực tế cũng có kịch bản có lời thoại."

Chuyện Thiệu Tư tự động liên tưởng ra có chút khác với thực tế, Cố Duyên Chu mới nói có một nửa, trên thực tế đóng gói anh không phải ai khác, là anh trai Cố Phong của anh.

Có điều Cố Duyên Chu cũng không có vội vã giải thích, anh nắm trọng điểm nắm đến vô cùng tinh chuẩn: "Xây hình tượng?"

Thiệu Tư nốc vài hớp rượu xuống bụng, tửu lượng hắn vốn đã không tốt, non nửa ly liền có chút choáng váng, bởi vậy nói chuyện không quá có đầu óc, đem đống chuyện hỏng bét năm xưa nói ra: "Người đại diện ngu ngốc của tôi trước kia… nói anh cũng không biết."

"Lúc vào công ty, hắn cho tôi một tờ giấy, hình tượng thiếu niên băng tuyết là cái gì anh biết không, là cái loại đi đường cũng không thể cúi đầu, hàng năm dùng lỗ mũi nhìn người." Thiệu Tư tiếp tục nói, "Khóe miệng cong lên liền bị cảnh cáo —— bởi vì thuộc tính phụ gia của thiếu niên băng tuyết có một mục là mặt than."

Ánh mắt Cố Duyên Chu thâm trầm nhìn hắn, đang muốn nói gì đó, nhìn dáng vẻ Thiệu Tư có chút không tốt lắm, vì thế vội vàng ngăn bàn tay lại muốn rót rượu uống của hắn: "Rượu này số độ cao, không thể uống quá nhiều."

"Không có khả năng, tôi lớn như vầy chưa từng uống say…" Hắn lớn như vầy cũng chưa từng nghiêm nghiêm túc túc uống rượu.

Thiệu Tư nói xong, hai má có chút phiếm hồng, hắn giơ ly lên nói: "Tửu lượng tôi siêu tốt."

Sau đó không quá mười phút, cái người tửu lượng siêu tốt ấy liền ngã đầu xuống, ngón tay hơi hơi cuộn tròn, khoát lên mép quầy bar.

Cố Duyên Chu nhìn nhúm tóc mái nhếch lên cao cao, đuôi tóc còn hơi xoăn trên đỉnh đầu hắn hồi lâu, vươn tay đẩy đẩy hắn: "Ê."

"…"

Đáp lại anh chỉ có tiếng hít thở đều đều của Thiệu Tư.

Cố Duyên Chu từng thử nghĩ rất nhiều loại khả năng, về nguyên nhân tính tình Thiệu Tư thay đổi. Nhưng nguyên nhân xây hình tượng, anh hoàn toàn không ngờ tới.

Nói thành thật thì, ngay từ đầu ấn tượng của anh với Thiệu Tư rất tốt.

Lần đầu tiên thấy hắn, là trên màn hình TV trong phòng trang điểm, Trần Dương tùy ý chỉnh đài, mở TV lên, đập vào mắt chính là Thiệu Tư chỉ mặc một cái quần bơi, tóc ướt sũng đạp chân lên, nắm tay vịn từ trong bể bơi đi lên.

Trần Dương buông remote xuống, nói: "Bộ phim này rating phá kỷ lục… Diễn viên chính tên là cái gì Tư, là một người mới có diễn xuất có nhan sắc, đúng là hiếm có, tiền đồ rất tốt."

Cố Duyên Chu không phủ nhận, là loại hình anh cảm thấy hứng thú.

Đương nhiên loại hứng thú này cũng chỉ là với bề ngoài —— chỉ từ bên ngoài, nói từ dáng người mà thôi.

Lần thứ hai thấy hắn, chính là điển lễ phim truyền hình.

Cố Duyên Chu không đặc biệt chú ý tới tình cảm, nhìn hợp mắt liền thử xem, lúc chấm dứt cũng sẽ không dài dòng dây dưa.

Khi đó là anh cố ý tiếp cận Thiệu Tư.

Cơ mà không ngờ rằng người nọ là một tên não tàn ngạo mạn đến độ gần như tự đại.

Hơn nữa Thiệu Tư ngồi ở trên ghế sofa, vểnh chân, híp mắt, cầm khẽ nâng, không ai bì nổi mà ngoắc ngoắc ngón tay với anh: "Cậu, lại đây."

Cố Duyên Chu không rõ lí do.

Sau đó Thiệu Tư lại chỉa chỉa buffe ngọt bên cạnh, nghiễm nhiên là xem anh như phục vụ: "Lấy cho tôi hai miếng Tiramisu."

Cố Duyên Chu không có nửa phần do dự, trực tiếp kéo cái tên Thiệu Tư vào sổ đen.

Ngày đó Cố Sanh cũng ở đấy, tuy rằng con bé còn rất nhỏ tuổi, lời nói cũng nghe không quá đầy đủ, nhưng con nít rất mẫn cảm, nhìn sắc mặt người ta thì vẫn biết nhìn.

Cố Sanh bi ba bi bô mắng vài câu "ông chú bại hoại", vốn dĩ việc này cũng liền xong, ai ngờ bởi vì Thiệu

Tư thường xuyên lên TV, Cố Sanh thấy một lần mắng một lần, cuối cùng thế mà vẫn chưa từng quên.

"Nhìn không ra, còn rất nặng." Cố Duyên Chu đầu tiên là đỡ Thiệu Tư, đi vào trong thang máy, đi được hai bước cảm thấy tư thế này có chút không tiện, dứt khoát trực tiếp ôm ngang hắn lên.

Eo rất thon.

Thiệu Tư mơ mơ màng màng rầm rì một tiếng.

Cố Duyên Chu đi ra khỏi thang máy, hỏi hắn: "Cậu ở phòng nào?"

Ngay khi Cố Duyên Chu cho rằng Thiệu Tư sẽ không đáp lại anh, người trong ngực hơi nhấc mí mắt lên một cái khe, không biết là bởi vì tác dụng của cồn hay là gì, khiến cho khóe mắt hắn thoạt nhìn có chút phiếm hồng, giống như một nét mực, nhẹ nhàng vẽ ra hình dáng nơi đuôi mắt.

Thiệu Tư vươn tay chỉ lung tung: "Tôi, tôi ở đây."

"... Đừng chỉ bậy, cậu ở cùng phòng với Âu đạo hả?" Cố Duyên Chu nói xong, cảm thấy hiện tại mình nói chuyện với con ma men này cũng vô dụng, trước hết tìm một chỗ dàn xếp xong lại nói.

Cố Duyên Chu quét thẻ phòng, mang người đi vào. Bởi vì bố cục mỗi phòng ở năm tầng đều giống nhau, sau khi Thiệu Tư nhập nhèm tỉnh lại trên ghế sofa, trực tiếp lần mò vào phòng ngủ.

Cố Duyên Chu đơn giản tắm rửa, tắm xong đi ra, phát hiện vật thể không rõ vốn dĩ nằm trên ghế sofa đã không thấy đâu.

"Thiệu Tư?"

Anh hô hai tiếng, đi vào phòng ngủ, bật đèn lên.

Thiệu Tư ngủ trên giường anh, lộ ra cẳng chân và một đoạn cánh tay. Cùng lộ ra bên ngoài, còn có mấy lọn tóc mỏng màu đen.

Anh từng gặp qua rất nhiều loại dáng vẻ lúc Thiệu Tư ngủ.

Trong phòng ở cục cảnh sát, phim trường, phòng trang điểm, trên xe, còn có lúc livestream.

Phần lớn thời điểm chính là bệnh làm biếng phát tác không muốn nhúc nhích, hoặc là quá mệt mỏi

Không có loại nào giống như bây giờ, an tĩnh thanh thản, thậm chí là có chút tùy ý.

"Xin lỗi, trễ như vậy còn quấy rầy cậu…" Cố Duyên Chu lật đến số Lý Quang Tông, vừa nói vừa đi về phía trước, ngồi ở bên giường lau tóc, "Là như vầy, Thiệu Tư —— "

Tiếng nói chuyện đột nhiên im bặt.

Trái tim Lý Quang Tông cũng chìm xuống, hắn ta hoàn hồn từ trong niềm vui sướng Cố Duyên Chu gọi điện thoại cho hắn ta, vội vàng ngồi dậy từ trên giường: "Hắn làm sao hả? Phát sinh chuyện gì? Có phải hắn lại gây họa hay không…"

"A lô?"

Lý Quang Tông cẳn nhẳn nửa ngày, đối diện lại không phát ra bất cứ âm thanh gì nữa, hắn vạn phần sốt ruột lại hô một tiếng: "Cố ảnh đế? Anh còn đó không?"

Thiệu Tư đang nằm mơ thấy mình đi trong sa mạc, vừa khát vừa nóng, lại tìm được một nơi lạnh lẽo giải khát.

Cho nên khi hắn ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy eo Cố Duyên Chu, sau đó chui đầu vào cổ anh dùng đầu lưỡi liếm tới liếm lui, cả người Cố Duyên Chu đều cứng ngắc.

Lý Quang Tông: "Tại sao không nói chuyện? Có phải gặp vấn đề gì hay không? Lại bị papparazi chụp hình hay là…"

Lý Quang Tông: "Nói gì đi, tôi rất gấp đó QwQ."

Lý Quang Tông chờ đến chờ đi, cuối cùng chỉ chờ được giọng Cố Duyên Chu trầm thấp lại mờ ám, không biết đang nói chuyện với người nào: "Đừng làm rộn, cút ngay… shhh, sao cậu còn cắn nữa."

"…"

Lý Quang Tông quả thực nghe mà trợn mắt há mồm.

Rạng sáng ba giờ! Cố ảnh đế à trong phòng anh có ai vậy hả!

Nghe ra hình như là bản hạn chế đó!

Nhưng dù có cho Lý Quang Tông thêm một cái đầu óc nữa, hắn cũng đoán không được, đối tượng cấp hạn

chế của Cố ảnh đế chính là ba Thiệu nhà hắn.

Sau gáy Cố Duyên Chu bị Thiệu Tư tợp một phát, lực còn rất mạnh.

"Cậu tuổi chó hay tuổi mèo đó?"

Cố Duyên Chu đẩy đầu Thiệu Tư ra, muốn ấn hắn về trên giường, ai ngờ Thiệu Tư thuận thế trực tiếp móc lấy cổ anh, hai người liền đồng loạt ngã xuống.

Tư thế này ngược lại dễ dàng hơn, Thiệu Tư liếm cổ xong lại theo cổ liếm lên trên, sau khi phát hiện quanh lỗ tai càng ướt hơn liền chuyên tâm gặm lỗ tai.

"Cậu uống say."

Cố Duyên Chu định cách một lát lại tìm Lý Quang Tông tới đây, trước hết phải kéo cái tên trên người ra đã.

"Không có, tôi không có say." Ngữ điệu Thiệu Tư nói chuyện kéo nhừa nhựa, nghe vào lại có chút mềm mại, "… Tôi chỉ có hơi khát."

"Khát liền đứng lên uống nước, liếm bậy là cái sở thích kỳ kỳ quái quái gì hả."

Hai người anh tới tôi đi giằng co một trận, nề hà Thiệu Tư ôm eo anh nói cái gì cũng không chịu buông tay.

Trong lúc đó Cố Duyên Chu nói lời đe dọa hắn cũng vô dụng.

Lại thêm thời gian quả thật đã khuya, cơn buồn ngủ đánh úp lại, cuối cùng hai người yên tĩnh lại, Cố Duyên Chu nhắm mắt, lúc sắp rơi vào giấc ngủ say, anh lật người, trở tay ôm Thiệu Tư vào trong ngực.

Vì thế chỉ còn lại Lý Quang Tông gấp đến độ giống như kiến bò chảo nóng, ở trong chăn lăn qua lộn lại, một đêm ngủ không ngon.

40. Chương 40

Buổi sáng sáu giờ đúng.

"Reng reng reng, rời giường, rời giường."

Tiếng chuông báo di động nghe có chút mông lung, như là bị cái gì đó bao lại, cũng không biết đến tột cùng nó giấu ở trong góc phòng nào.

Vang lên đại khái hai ba phút, bởi vì Cố Duyên Chu ngủ không sâu, anh chậm rãi mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là bím tóc vểnh lên trên đỉnh đầu người nào đó.

Mặt Thiệu Tư chôn hết trong ngực anh —— tư thế vô cùng mờ ám.

Chăn còn bị Thiệu Tư đá đến chân giường, rất có xu thế tiếp tục rơi xuống.

"…" Đầu Cố Duyên Chu mơ hồ có chút đau.

Tối hôm qua nói say thì anh không có say, nhưng cũng không biết sao lại phát triển thành bộ dạng hiện tại.

Anh hoàn hồn lại, đẩy đẩy đầu của người trong ngực: "Di động của cậu vang hả? Dậy nào."

Thiệu Tư nghiêng qua, trong lúc ngủ mơ không vui chau mày lại.

Khi Cố Duyên Chu đẩy cái thứ hai, Thiệu Tư một phát bắt được tay anh, mơ mơ hồ hồ than thở: "… Đừng ồn."

Tính tình còn rất lớn.

Ánh mắt Cố Duyên Chu dừng trên bàn tay hai người giao nhau —— ngón tay Thiệu Tư dài nhỏ, khung xương hơi nhỏ hơn anh một ít, lúc nắm chặt anh cũng không có khí thế cho lắm, trên tay cũng không dùng bao nhiêu sức lực, rất mềm yếu.

"Reng reng reng."

"Rời giường, nhanh rời giường, rời giường rời giường rời giường rời giường."

Chuông báo vẫn vang không ngừng, Cố Duyên Chu dùng một tay khác chống đỡ ngồi dậy, tùy ý tìm kiếm hai phát ở đầu giường.

Dưới gối không có. Tủ đầu giường cũng không có.

Sau khi cẩn thận phân biệt anh mới phát hiện, âm thanh đại khái là truyền tới từ nơi nào đó trên người Thiệu Tư, có thể là trong túi, cũng có khả năng bị hắn đè ở dưới thân.

Hôm nay thời gian khởi công là bảy giờ, cũng không thể phí phạm với hắn tiếp được, cho nên Cố Duyên Chu không chút do dự áp dụng thủ đoạn cưỡng chế.

Thiệu Tư vốn đang ngủ ngon lành, đột nhiên bị đạp một cước xuống giường, tích tắc kia quả thực ngu cả người.

Hắn che nửa khuôn mặt, cuộn tròn trên mặt đất.

Kỳ thật Cố Duyên Chu không dùng bao nhiêu sức, đá xuống đúng là ngoài ý muốn, anh không ngờ chỉ đẩy hai cái Thiệu Tư liền tự mình lăn xuống rồi.

Vì thế anh đi chân trần xuống giường, đi đến cạnh Thiệu Tư, vươn một bàn tay mở cái tay che mặt của hắn ra, khom người nói: "Cậu không sao chứ?"

Có sao.

Ba Thiệu đã mở mắt ra, nhưng cơn tức rời giường của hắn cũng bị cú ngã này hoàn toàn câu lên.

Lý Quang Tông làm người đại diện của hắn nhiều năm, có lần trong bài báo cáo quý thật sự không có gì để nói, để gom đủ số lượng từ, trực tiếp bày ra ba ổ mìn của Thiệu Tư, trong đó cái việc bực bội khi ngủ dậy, xếp hạng nhất.

Cũng là khó dỗ nhất.

...

Mới sáng sớm, ý thức của Thiệu Tư còn chưa hoàn toàn thu hồi, đã đánh một trận với Cố Duyên Chu.

Có điều, không đánh thắng.

Cố Duyên Chu phí chút sức lực mới kiềm chế được hắn.

Anh đè chặt bả vai Thiệu Tư, đặt hắn trên đất, vươn tay vỗ nhẹ mặt Thiệu Tư: "Chưa tỉnh ngủ hay là thế nào hả, nổi điên làm gì."

Thiệu Tư nhìn chằm chằm trần nhà —— còn có đèn treo thủy tinh lòe lòe sáng trên trần nhà, ý thức từ từ thu hồi.

Hai phút sau, Thiệu Tư lấy điện thoại ra từ trong túi, ấn tắt chuông báo ồn ào, sau đó ngồi dưới đất gãi

gãi tóc, tâm tình có chút phức tạp: “Ngại quá, tôi… đại khái là ngủ mơ hồ.”

Có điều hắn nói xong, lại bắt được một chuyện càng nghiêm trọng: “Cơ mà vì sao tôi lại ở trong phòng anh?”

Thiệu Tư chỉ chỉ cái giường hỗn độn, lại chỉ chỉ Cố Duyên Chu, cuối cùng chỉ về phía mình, ngắn gọn tổ chức ngôn ngữ xong, nói ra một câu mang theo nghĩa khác: “Tối hôm qua, chúng ta… ngủ hả?”

“…” Những lời này hỏi rất thú vị.

“Nếu cậu nói là ngủ trên ý nghĩa đơn thuần, như vậy tôi có thể minh xác mà nói cho cậu biết, ” Cố Duyên Chu vừa nói vừa cúi người nhặt bông tai của Thiệu Tư rơi ở trên giường lên, trả lại cho hắn, cũng kèm theo đáp án khẳng định, “Phải.”

Thiệu Tư tiếp nhận bông tai, một chiếc màu đen, nho nhỏ tinh tế, viền màu bạc, bên trong được khảm một viên hắc diệu thạch.

Hắn ngửa đầu nhìn Cố Duyên Chu, phát hiện đối phương cũng đang nhìn hắn.

Vì thế hắn nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể đáp lại một tiếng “ồ”.

“Về sau đừng uống rượu, tửu lượng cậu quá kém.” Cố Duyên Chu đi tới cửa, mở cửa, làm tư thế ‘mời’, “Bảy giờ khởi công, hiện tại đã sáu giờ hai mươi phút, cậu còn có bốn mươi phút chuẩn bị, hơn nữa người đại diện của cậu…”

Người đại diện của cậu hẳn là đang tìm cậu.

Cố Duyên Chu không thể nói xong những lời này, bởi vì lúc anh mở cửa, ngoài cửa rõ ràng truyền tới tiếng kêu cha gọi mẹ của Lý Quang Tông: “Muốn chết, ai nhìn thấy Thiệu Tư nhà tôi không? Không phải hắn rời đoàn trốn đi chứ?”

Lý Quang Tông túm lấy phó đạo diễn không bỏ, phó đạo diễn khoát tay tỏ vẻ mình không biết, vì thế Lý Quang Tông lại đi qua tiếp tục gõ cửa phòng Thiệu Tư: “Ba, ba đâu rồi, con biết ba không ở trong đó, bởi vì vừa rồi con đã đi vào tìm rồi… Nhưng con vẫn muốn nói cho ba biết, con mua cho ba cháo hải sản ba thích ăn nhất nè.”

“Ồn ào cái gì, khóc tang à.” Thiệu Tư mặt không đổi sắc đi ra từ trong phòng Cố Duyên Chu, vòng về phòng mình, sờ soạng túi quần hai cái, không tìm được thẻ phòng. Vì thế dưới ánh mắt hoảng sợ của Lý Quang Tông, xoay người đi đến cửa phòng Cố Duyên Chu, nói, “Thẻ phòng của tôi có phải cũng lạc trên giường anh không?”

Nửa ngày, từ trong cửa vươn ra một bàn tay, đầu ngón tay kẹp theo một tấm thẻ phòng.

"Cảm ơn." Thiệu Tư tiếp nhận nói, "Hôm nào mời anh ăn cơm."

Mười phút sau.

Thiệu Tư đơn giản thu thập xong, ngồi xuống ăn cháo.

Lý Quang Tông nghẹn nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được: "Cậu… và Cố ảnh đế, hai người các cậu làm cái gì? Tối hôm qua ở trong phòng anh ấy hả? Hai người các cậu ngủ chung à?"

"Tôi nói tôi với hắn đối kịch bản cả đêm cậu tin không."

"Nghe cậu cái rắm, nói thật, aizz —— đừng có ăn miết, cậu ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi này."

Thiệu Tư dùng thìa múc một muỗng, nói: "Không nhìn."

Lý Quang Tông: "Tôi cảm thấy chúng ta cần hiểu nhau."

Thiệu Tư: "Tôi cảm thấy hương vị cháo hôm nay có hơi mặn."

Tức giận!

Căn bản không thể nói chuyện đàng hoàng!

Lý Quang Tông bại trận: "Được rồi, tốt, kỳ thật tôi hẳn nên sớm phát hiện, tối hôm qua nửa đêm cậu đăng status… Tôi làm thế nào cũng không nghĩ tới."

Thiệu Tư khẽ dừng động tác ăn cháo: "… Status gì?"

Lý Quang Tông mở wechat ra, mở status kia lên cho hắn nhìn: "Cậu tự xem một cái, đây là cái gì hả, tối lửa tắt đèn."

Đó là một tấm ảnh, đen thùi, ánh sáng không quá tốt, phía trên còn viết ba chữ cộng thêm một cái dấu chấm câu.

—— "Tôi thật bảnh."

Dưới status, bình luận thứ nhất là Trì Tử Tuấn: chẳng lẽ đây chính là bị vẻ đẹp trai của mình làm cho ngủ không yên trong truyền thuyết sao?

Còn lại đều là mấy nghệ nhân và đạo diễn từng hợp tác, bình luận của Lý Quang Tông chen ở bên trong, khí thế ngất trời: Đi! Ngủ! Mấy giờ rồi!

Kỳ thật ấn tượng của Thiệu Tư đối với tối hôm qua cũng không phải quá sâu, hắn vừa nốc rượu liền dễ dàng lật trời. Có điều nhìn thời gian, hẳn là đăng lên nhân lúc Cố Duyên Chu đi tắm, mà sau khi đăng xong, hắn còn đặt đồng hồ báo thức sáu giờ sáng cho mình.

Ngẫm lại thật đúng là chuyên nghiệp đến mức có chút cảm động.

Trong phòng trang điểm.

"Ngày hôm qua cảnh sát công khai chân tướng sau màn trong vụ án 'Dương Nhân Nhân', còn có tập đoàn tội phạm lớn lớn nhỏ nhỏ liên lụy sau lưng cô ấy." Trần Dương nói, "Cám ơn trời đất, scandal của cậu và Thiệu Tư bị việc này đả kích khiến cho giảm đi hơn phân nửa."

"Ừm, rất bình thường." Cố Duyên Chu lật kịch bản qua một tờ, tuy rằng tối hôm qua chỉ ngủ đại khái không đến ba tiếng, nhưng cả người anh nhìn qua không chút nào ủ rũ, "Tin tức có lớn hơn nữa, nhiệt tình của cư dân mạng cũng có hạn, tựa như một trận gió, mặc kệ là gió nhẹ hay là gió lốc, thổi qua cũng liền qua."

Trần Dương: "Nhưng gần đây cậu và hắn không khỏi có hơi gần quá, đừng nói là truyền thông, thậm chí tôi cũng bắt đầu hoài nghi…"

Hắn nói một nửa, cuối cùng vẫn không có nói tiếp.

Cố Duyên Chu là tính cách gì, hắn không thể rõ hơn. Bề ngoài nhìn rất dễ nói chuyện, trên thực tế mặc kệ là chuyện gì đều có cách làm của mình.

"Gần sao?" Cố Duyên Chu nắm đầu ngón tay, có ý ám chỉ, "Tôi còn chưa dám chân chính tới gần đâu."

Trước khi gặp được Thiệu Tư, tình cảm đối với anh chưa bao giờ là nhu yếu phẩm.

Cho nên anh còn chưa chuẩn bị tốt.

Liên tiếp vài ngày, cảnh diễn quay rất thuận lợi, Thiệu Tư theo thường lệ vẫn là vừa có thời gian rảnh, liền

đi theo cạnh Diệp Tuyên, khơi thông quan hệ.

Dù Diệp Tuyên có phòng bị với người ngoài hơn nữa, trải qua khoảng thời gian này, cũng buông xuống cảnh giác, quan hệ với Thiệu Tư coi như không tồi.

"Không phải hôm nay anh xin phép, muốn đi tham gia buổi tuyên truyền sao?" Trên đùi Diệp Tuyên dặt kịch bản, trên bụng còn lót miếng dán giữ ấm, "Sao không đi?"

"Vốn dĩ muốn đi, " Thiệu Tư khép lại kịch bản, "Nhưng mà lâm thời bởi vì nguyên nhân thời tiết, dự báo thời tiết nói có khả năng đổ mưa to… Liền sửa lại thời gian, dời ra sau."

"Như vậy à."

Diệp Tuyên dừng một chút lại hỏi: "Cuối cùng định ngày nào?"

"Ngày kia."

"Ngày kia vừa lúc cả đoàn phim được nghỉ." Diệp Tuyên nói, "Vậy thật đúng là khéo."

"Đúng vậy, thật khéo."

Chuyện được nghỉ, Thiệu Tư có nghe nói.

Có điều mới đầu hắn cho rằng đây là lời đồn, giống như lúc đi học mọi người ồn ào bảo ngày mai không lên lớp vậy.

Hơn nữa loại người chuyên nghiệp như Âu đạo, làm sao có thể dễ dàng cho mọi người nghỉ?

Nhưng mà, những lời đồn đó đều là thật.

Buổi tối trước khi kết thúc công việc, Âu đạo lấy lý do "cảm thấy mọi người quá cực khổ", tuyên bố hôm kia nghỉ ngơi một ngày.

Lý Quang Tông từ chỗ nhân viên công tác moi được rất nhiều bí mật: "Nghe nói, vào ngày này hàng năm, chỉ cần Âu đạo có công việc, thì tuyệt đối sẽ đình công một ngày."

Đoàn phim đình công một ngày, mức tổn thất vượt quá tưởng tượng.

"Mới đầu mọi người đều cho rằng, là ngày kỷ niệm kết hôn gì đó, sau lại biết Âu đạo độc thân… Tóm lại một đống cách nói, rất loạn."

Cụ thể là Lý Quang Tông nói những chuyện gì, Thiệu Tư không cẩn thận nghe. Đầy đầu óc hắn đều là ánh mắt của Diệp Tuyên vừa rồi lúc chủ động hỏi hắn.

Giống như cô đang chờ mong hắn sẽ trả lời chút gì đó.

Nhưng Thiệu Tư không có cho cô câu trả lời vừa lòng thuyết phục.

Cô cho rằng hắn sẽ biết nguyên nhân ngày kia đình công ư? Hoặc là nói, cô muốn biết nguyên nhân đình công?

…

Thiệu Tư nghĩ như vậy, tiện tay lật lịch một chút, nhìn thấy một ngày quen thuộc.

Ngày kia là.

Ngày 14 tháng 4 âm lịch.

Hết chương 40

41. Chương 41

Thiệu Tư ngồi chuyến máy bay sáu giờ sáng ngày kia, trên cơ bản mỗi lần đến sân bay đều phải vòng vo một phen.

Stylist xách theo bao lớn bao nhỏ, thừa dịp Thiệu Tư còn đang trong giấc mộng liền kéo áo hắn túm hắn lên từ trên giường, sau đó đem từng món quần áo ném ở trên giường, không ngừng khoa tay múa chân trên người hắn.

"Anh đứng lên một chút, em nhìn xem là cái quần này ổn hơn hay là cái kia." Hôm nay Lisa vẫn mặc váy ngắn, lộ hơn phân nửa cẳng chân, thân trên là áo len bất quy tắc, dài dài ngắn ngắn kỳ kỳ quái quái, lại là một bộ quần áo Thiệu Tư nhìn không hiểu lắm, "Anh có thể phối hợp một chút hay không? Anh có biết chụp hình có bao nhiêu quan trọng không?"

Lisa nói xong liền ném quần áo, chống nạnh chỉ vào hắn nói: "Chụp hình, là trường hợp quan trọng nhất

để bày ra phẩm vị quần áo của một nghệ nhân, anh nhất định phải lên mười hai vạn phần tinh thần! Đây là một show catwalk loại nhỏ!"

Thiệu Tư lại nằm vật xuống, hắn kéo chăn lên cao, lười biếng nói: "A, vậy liền vất vả em."

"Anh dậy nào!" Lisa cởi giày cao gót leo lên trên giường, ý đồ giảng đạo lý với hắn, "Đứng lên!"

Thiệu Tư lật người: "Anh ngủ tiếp một lát."

"Anh ngủ nữa em liền đăng Weibo, " Lisa mở camera di động, đem màn ảnh nhắm ngay hắn, cuối cùng ra lệnh cưỡng chế nói, "Cám ơn lần trước anh nhắc tới em trong livestream, hiện tại em cũng là người có trăm vạn fan, mấy ngày hôm trước còn có vài chỗ quảng cáo tìm em… lạc đề rồi, tóm lại anh còn không dậy, em để cho bọn họ xem ba Thiệu bọn họ tâm tâm niệm niệm rốt cuộc làm biếng thành bộ dạng gì."

Thiệu Tư cũng không để ý tới cô.

"Lý! Quang! Tông!" Cuối cùng Lisa hết cách, nhảy xuống giường, kéo cửa đi ra ngoài, "Anh xem anh chăm nghệ nhân gì kìa, đời trước là sâu ngủ chuyển thế sao? Có giấc gì mà không thể giữ lại lên máy bay ngủ chứ?"

Lý Quang Tông đang ốp la trứng cho Thiệu Tư, nghe vậy luống cuống tay chân dùng xẻng lật mặt trứng, sau đó vội vàng giao xẻng cho Lisa: "Hắn là cái đức hạnh gì em còn không biết sao —— em giúp anh nhìn, chờ chút nữa liền bỏ thêm cây lạp xưởng vào, anh đi kêu hắn."

Lisa cầm xẻng, mặt lộ vẻ không tốt, đứng đặc biệt xa, duỗi dài cánh tay đi lật trứng, miệng lẩm bẩm: "Cái gì chứ, bà cô đây tám trăm năm chưa từng xuống bếp, dầu này bắn hư quần áo thì làm thế nào."

Lý Quang Tông tiêu phí một phen sức lực, mới kêu được Thiệu Tư từ trên giường đứng dậy.

"Bây giờ là bốn giờ đúng giờ Bắc kinh, " Lý Quang Tông nói, "Nhanh dậy, tôi làm sandwich cho cậu, quần áo… Lisa, quần áo mặc bộ nào?"

Lisa từ phòng bếp lú đầu ra, cách không khí kêu: "Áo khoác dài —— cái hiệu L của Pháp đó, thôi anh đừng động tới, em lại lấy cho anh."

Thiệu Tư từ trong nhà xuất phát, lúc ngồi trên xe, vẫn bảo lưu ý kiến với bộ quần áo này: "Từ từ, anh muốn hỏi một chút, vì sao anh phải ăn mặc hệt như Cố Duyên Chu vậy?"

Áo khoác dài màu đen, áo trong phong cách giản lược, không phải chính là phiên bản Cố Duyên Chu sao?

Cố lắm thì cũng chỉ có giày không quá giống, giày da kiểu Anh quốc khiến phong cách cả bộ trang phục lệch sang nơi khác.

Lisa đối diện gương trang điểm thoa son môi, cô vừa nói vừa nhếch miệng, đưa tay lau một ít son bên khóe môi, nói: "Không mà, đâu giống đâu, anh mặc vào nào có đẹp trai như Cố ảnh đế."

Thiệu Tư chống mí mắt nói: "Có phải em hết muốn làm việc rồi không."

"Phẩm vị của Cố ảnh đế, kéo dài không suy, chẳng qua năm nay bên Âu Mỹ cũng bắt đầu lưu hành phong cách này…" Lisa nhún nhún vai, "Chúng ta phải theo trào lưu."

Thiệu Tư giật nhẹ khóe miệng, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

… Ít nhất hôm nay còn có áo khoác mặc, không cần lộ cổ tùy ý cho gió lạnh thổi vào, đã rất tốt rồi.

Sân bay đã sớm bị truyền thông và fan vây đến chật như nêm cối, chờ xe chậm rãi dừng lại, Thiệu Tư vừa mới vươn ra một chân, vô số cánh tay liền chen chúc tới, vẫy tay muốn sờ đến hắn —— chẳng sợ chỉ là một góc áo.

Lý Quang Tông ở cửa xe che chở Thiệu Tư, quay đầu lại kêu: "Bảo vệ! Đều làm ăn cái gì không biết! Sơ tán người ra, nhanh lên!"

Vừa rồi cũng là vì Thiệu Tư xuất hiện, truyền thông vốn dĩ bị ngăn chặn liền nóng nảy lên, gần như liều mạng chen về phía trước, lại để cho bọn họ chen vào được một đám.

Hiện tại bảo vệ đã có phòng bị, tự nhiên không thể làm cho bọn họ thực hiện được lần thứ hai, chặt chẽ dựng lên một đường phòng tuyến.

Vì thế Thiệu Tư thuận lợi từ trên xe bước xuống, không coi ai ra gì đi vào trong sân bay.

Lý Quang Tông đi theo bên cạnh nói với phóng viên: "Ngại quá, hôm nay Thiệu Tư không tiếp nhận phỏng vấn, tôi cũng biết mọi người đều không dễ dàng, mọi người thông cảm tôn trọng lẫn nhau một chút, được không, lần sau có cơ hội chúng ta ngồi xuống nói đàng hoàng…"

Đa phần bạn bè truyền thông vẫn tương đối thông tình đạt lý, bọn họ chụp chút ảnh, liền không ép hỏi những chuyện khác nữa, ngược lại cùng chúc mừng nói 'Hy vọng mọi người hết thảy thuận lợi, phòng bán vé Ẩn núp nước lên thuyền lên'.

"Cám ơn, cám ơn, mượn lời hay của mọi người, " Lý Quang Tông gật đầu ý bảo, "Mời trở về đi, chúng tôi phải vào rồi."

Hắn nói xong, trộm nhéo sau eo Thiệu Tư, vì thế Thiệu Tư không tiếp tục đi về phía trước nữa, nói với bọn họ cũng như nói với fan: "Vất vả, mọi người về đi, trên đường cẩn thận."

Nhưng mà luôn có vài người vì đầu đề mà dùng bất cứ thủ đoạn nào, giống như thuốc bôi da chó, hung hăng dán lên trên người, mà còn mở mồm liền nhắc tới đề tài mẫn cảm: "Anh và Cố Duyên Chu đã thương lượng trước sao? Nghe nói xế chiều hôm nay hắn ngồi máy bay, cũng là đi Nam Dương, có phải các anh hẹn trước không?"

Lý Quang Tông đẩy gã sang bên cạnh, rời xa Thiệu Tư, lặp lại: "Ngại quá, chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn."

Nhưng mà người nọ căn bản không chỗ nào sợ hãi.

Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, Lý Quang Tông liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu gã muốn làm gì.

Đơn giản chính là muốn ép họ động thủ.

Đánh phóng viên, đây là một đề tài cực kỳ mẫn cảm.

Lợi dụng dân mạng đứng ở điểm cao đạo đức mà bình luận sự việc, kiếm lời cho mình. Cho nên có vài truyền thông không có giới hạn, thậm chí còn chuyên môn dạy phóng viên làm thế nào chọc giận nghệ nhân —— hoặc là, làm thế nào ăn vạ.

Thiệu Tư ở phía sau Lý Quang Tông, nhìn thấy tên phóng viên không ngừng dán lên ấy, sau lưng phát lực, lúc Lý Quang Tông vươn tay chắn cameras của gã, thân hình gã nhoáng lên một cái, làm bộ sắp sửa ngã xuống.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông, Lý Quang Tông cảm thấy mình bị ai đó từ phía sau kéo một cái, dưới chân trượt đi, cũng thuận thế ngã ra sau.

Tên phóng viên kia 'gian nan' chống tay từ dưới đất ngồi dậy, đang muốn chỉ trích bọn họ sử dụng bạo lực, cố ý đẩy gã, kết quả vừa nhấc đầu, gã liền trợn tròn mắt.

...

Bởi vì Lý Quang Tông thoạt nhìn còn ngã thảm hơn gã.

—— Vô nghĩa, biết vừa rồi lúc kéo hắn tôi dùng sức bao lớn không.

Trong lòng Thiệu Tư lạnh lùng nghĩ.

Tóm lại trận ăn vạ này, bị bọn họ dùng thủ đoạn đánh đòn phủ đầu mượt mà hóa giải.

Thiệu Tư nâng Lý Quang Tông dậy, lạnh mặt nói: "Mời cậu xin lỗi."

Phóng viên kia còn chưa kịp hoàn hồn, lại thêm thái độ Thiệu Tư quá mức cường ngạnh, lại còn tự nhiên, khiến gã nhất thời quên mất lập trường của mình, ngơ ngác nói theo: "Xin, xin lỗi…"

Chờ gã nói xong, gã mới kịp nhận ra đây là trúng chiêu. Gã vừa xin lỗi như vậy, không phải tương đương ngầm thừa nhận bên có lỗi là mình sao?

"Hy vọng lần sau cậu có thể cẩn thận một chút, lần này may mà không xảy ra vấn đề gì, nếu thật sự có chuyện gì, cậu liền gặp phiền toái lớn rồi." Thiệu Tư nhìn chằm chằm gã, mặt không đổi sắc nói xong, sau đó xoay người đi vào trong.

Lý Quang Tông vỗ vỗ ống quần đuổi theo.

"Ba, chiêu này của ba thật sự là tuyệt!"

"Lần sau không cần tôi kéo cậu, chính mình tự giác chút biết chưa, " lúc qua cửa kiểm soát, Thiệu Tư vừa lấy vé máy bay ra vừa nói, "Tự giác tự mình té ngã, hơn nữa nhất định phải ngã thảm hại hơn đối phương."

… Lý Quang Tông nhìn bóng dáng gầy gầy của Thiệu Tư, thầm nghĩ, chiêu này thật sự là rất tổn hại.

Cũng chỉ có ba Thiệu của hắn ta có thể nghĩ ra.

Trên máy bay.

Thiệu Tư khép mắt, bên tai là âm thanh Lý Quang Tông lật báo.

Ngay lúc Lý Quang Tông cho rằng hắn đã ngủ, lại thấy Thiệu Tư tháo chụp mắt xuống, hỏi hắn ta: "Buổi chiều Cố Duyên Chu cũng đến Nam Dương à?"

"…" Lý Quang Tông nói, "Không biết, không nghe anh Dương nói chuyện này."

"Ồ, " Thiệu Tư vén tóc mái có hơi dài sang bên cạnh, sau đó đeo chụp mắt lên lại, vờ vịt giải thích, "Tôi không có ý gì khác, không có quan tâm hắn, chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Lý Quang Tông cảm thấy kỳ quái, hắn ta nói: “Tôi cũng chưa nói cậu có ý gì mà…”

Thiệu Tư: “Đủ, câm miệng.”

——-

Gặp lại Vương đạo, đã là cách mấy tháng.

Trước khi tuyên truyền bắt đầu, Vương đạo lôi kéo Thiệu Tư trò chuyện một chút, đề tài chủ yếu xoay quanh trên người ‘Âu đạo’.

“Con người ổng, tính tình có chút bướng bỉnh, cố chấp muốn chết.” Vương đạo nói, “Cậu đi theo ổng quay phim, tháng ngày cũng không sống tốt.”

“Âu đạo rất tốt, ông ấy yêu cầu vô cùng cao về chất lượng, thậm chí có thể nói là gần như hà khắc, cháu học được rất nhiều thứ, hơn nữa hôm nay Âu đạo cho bọn cháu nghỉ…”

Thiệu Tư nói lời này, không có ý gì khác, hắn chưa từng liên hệ Âu đạo với chuyện có liên quan đến Diệp Tuyên, chỉ là không ngờ… lời này nói ra, ngược lại nhận được manh mối ngoài ý muốn.

Vương đạo thở dài một tiếng: “Cái gì mà nghỉ, lại chạy tới chỗ nào uống rượu đi… Diệp Thanh đã đi bao nhiêu năm rồi, ổng còn chưa thoát ra.”

“Diệp Thanh?”

Thiệu Tư một lần cho là mình nghe lầm.

“Cậu biết hắn ư? Đều là mấy chuyện mục nát vặt vãnh thôi, ” Vương đạo khoát tay, cảm xúc cũng vì cái tên ấy mà thấp xuống rõ ràng, “Được rồi, cậu chuẩn bị đi, chúng ta lập tức bắt đầu.”

Thiệu Tư còn muốn truy vấn, Vương đạo đã xoay người nhanh chóng rời đi.

Cụm sương mù này, dường như bao phủ rất nhiều người.

Từ một khắc nhiệm vụ tấm màn đen mở ra, la bàn vận mệnh của mỗi người, bắt đầu im ắng chuyển động. Ngẫu nhiên giao nhau, rồi lại chia lìa.

Đến tột cùng… nó muốn chỉ dẫn bọn họ đi đến đâu, lại tìm kiếm chân tướng gì đã xói mòn trong thời gian?

Chờ chuyên viên trang điểm cất hộp trang điểm chuẩn bị rời đi, Thiệu Tư lấy điện thoại di động ra, nhấn vào một cái mail tên là "Diễn đàn".

[Giao lưu] ngôi sao nam họ D có phải đồng tính luyến ái hay không?

Lâu chủ: vẫn luôn cảm thấy hắn bất nam bất nữ, một người đàn ông lại có bộ dạng như vậy, còn hát hí khúc… hát vai nữ riết hát thành biến thái luôn đi.

…

Diễn đàn nặc danh loại nhỏ lúc ban đầu như thế này, đã sớm bị tiêu hủy, chỉ có thể thông qua con đường khác, phục hồi từng bài thảo luận về Diệp Thanh trong đó.

Bất luận nội dung có thật hay không, không thể phủ nhận chính là, dư luận, không khí, cùng với độ bao dung đối với đồng tính luyến ái của xã hội năm đó, đều cực kỳ hẹp.

Trước năm 97, đồng tính luyến ái thậm chí có khả năng vào tù vì "tội lưu manh".

42. Chương 42

Tuyên truyền tiến hành tương đối thuận lợi.

Thành phố Nam Dương là vùng sông nước nổi tiếng, khí hậu ôn nhuận, nước chảy qua cầu, có cổ vận do lịch sử lắng đọng lại, an tĩnh mà lại nội liễm.

Sở dĩ Vương đạo chọn chỗ này… là bởi vì, nơi này là quê nhà của ông.

Vương đạo đã rất già rồi.

Từ góc độ của Thiệu Tư nhìn qua, khóe mắt ông cụ chen ra nếp nhăn càng ngày càng sâu.

"Ban đầu làm bộ phim Ẩn núp này, kỳ thật cũng là muốn, trở thành một món quà cuối cùng tặng cho chính mình." Vương đạo từ chỗ ngồi đứng lên, đối mặt phóng viên, ngữ điệu trầm ổn lại thong thả, "Đây là một lần làm điện ảnh cuối cùng của tôi, cũng là một tác phẩm cuối cùng của tôi, hy vọng mọi người có thể thích."

Những lời này nói xong, truyền thông nhấc lên sóng to gió lớn.

Các nhà sản xuất ngồi trên đài, giờ phút này cũng đều đứng lên, nhìn nhau, không biết nên nói cái gì, hiển nhiên bị ngôn luận 'thoái ẩn' của Vương đạo làm khiếp sợ.

Thiệu Tư đứng ở bên cạnh ông, nói: "Vương đạo…"

Vương đạo cười cười với hắn, đưa micro vào tay Thiệu Tư: "Đến, đến cậu, đơn giản nói hai câu với mọi người nào."

Thiệu Tư nắm micro, hơn nửa ngày mới tìm về ngôn ngữ.

Chờ hắn ứng phó truyền thông xong, một lần nữa ngồi xuống, khóe mắt nhìn thấy Vương đạo đặt một tay trên môi, nhẹ nhàng ho khan.

Ông không còn là tên nhóc chưa vắt mũi lúc trước, một cái ba lô, mấy khối lương khô, dứt khoát kiên quyết rời khỏi thành phố Nam Dương, bước trên con đường làm điện ảnh. Vừa đi chính là vài chục năm không quay đầu lại.

Màu bạc đã sớm lặng yên bò lên hai bờ tóc của ông.

"Năm đó, chúng tôi chỉ có một khoảnh sân rách nát, máy chiếu phim loại cũ kỹ nhất, xem phim câm trắng đen." Thiệu Tư vẫn luôn nhớ rõ có hôm nghỉ trưa, Vương đạo không biết mệt mà kể về thời thơ ấu của ông với mọi người, mấy ngón tay ở giữa không trung run run, trên mặt tràn đầy nụ cười cực kỳ hoài niệm, "Rất là hay, thứ mới mẻ mà, mấy củ khoai lang tôi cố ý nhét trong túi đem từ nhà tới cũng quên ăn, con nít lớn lớn nhỏ nhỏ trong sân đều đang nô đùa, chỉ mỗi mình tôi ngồi ở chỗ kia, xem nghiêm túc hơn ai hết —— kỳ thật tôi nào có thể xem hiểu đâu, cái gì cũng không hiểu, nhưng chỉ biết hay, người xung quanh đều đang cười, tôi cũng thấy vui vẻ. Làn váy của nữ diễn viên kia ở bên trong xoay xoay xoay."

…

Tuyên truyền chấm dứt, đã là buổi chiều ba giờ.

Mọi người sôi nổi rời đi, Thiệu Tư đuổi theo, kêu Vương đạo: "Lời ngài nói mới nãy, đều là thật ư? Ngài tính thoái ẩn à?"

Vương đạo dừng bước lại, im lặng chốc lát mới xoay người, nói: "Phải."

"Vì sao?"

"Lớn tuổi, làm không nổi nữa." Vương đạo cười cười, vỗ vai Thiệu Tư nói, "Hiện tại tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, định cư ở quê hương, nuôi cá chăm mèo, không có việc gì liền đi ra ngoài tản bộ… Không có nguyên nhân gì, không cần lo lắng. Thời đại hiện giờ nắm giữ trên tay người trẻ tuổi các cậu, phải cố lên."

Thiệu Tư im lặng nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể nói: "Vậy thì, ngài phải tự bảo trọng thật tốt. Có chuyện gì có thể gọi cháu, số điện thoại ngài biết rồi, cháu cơ bản là không tắt máy."

"Được được được." Vương đạo nói liên tục ba chữ 'được'.

"Nhưng mà Vương đạo, có một chuyện, cháu muốn hỏi ngài một chút." Thiệu Tư do dự hai lần, các loại lấy cớ xoay chuyển trong đầu, cuối cùng vẫn hỏi ra, "Có một tiền bối tên Diệp Thanh… trước đó ngài cũng nói ngài quen biết. Là thế này, lần này nhận phim của Âu đạo, cháu tra rất nhiều tư liệu ở phương diện hí khúc, tra được Diệp tiên sinh, khi còn sống cũng là hát hí khúc, định vị có chút tương tự với nhân vật trong kịch bản, muốn tìm chút hình ảnh về hắn làm tham khảo, chỉ là tài liệu về hắn trên mạng ít càng thêm ít."

Phải, tư liệu quá ít, đó cũng là nguyên nhân Thiệu Tư sinh lòng đa nghi với Diệp Thanh.

Cuộc đời Diệp Thanh thoạt nhìn rất sạch sẽ, ngay cả diễn đàn lúc trước, cũng phải phục hồi lại mới có thể nhìn trộm được một phần nhỏ nội dung.

Như là…

Như là sau khi hắn chết có ai đó tận lực gạt bỏ hắn.

"Tôi không muốn lừa gạt cậu." Vương đạo nói xong câu đó, còn nói: "Chỉ là chuyện này, cậu vẫn đừng biết tốt hơn."

Thiệu Tư còn muốn hỏi tiếp, Vương đạo lại quyết tâm lảng tránh không nói, có điều trước khi đi ngược lại nói một lời khác.

"Tôi hy vọng cậu nhớ kỹ, cái giới này không phải hiện tại mới loạn, là từ trước đã loạn như vậy —— nhưng chúng ta ngàn vạn lần không thể thỏa hiệp, mặc kệ phát sinh cái gì cũng không thể."

Tiễn bước Vương đạo, trên đường trở về Lý Quang Tông ngồi ở ghế phó lái báo cáo: "Hiện tại chúng ta trực tiếp về khách sạn, cậu nghỉ ngơi cho tốt, cảnh cáo cậu trước, phố ăn vặt gì đó, kiên quyết không thể đi. Cậu đừng có lén tôi chuồn đi nữa đó, cho rằng đeo kính râm quấn khăn mặt là quảng đại nhân dân quần chúng đều không nhận ra cậu à? Dù cậu hóa thành tro bọn họ cũng có thể nhận ra… đấu với bọn họ, cậu thật sự là tự tìm đường chết, có nghe không vậy hả."

Thiệu Tư rúc ở chỗ ngồi phía sau, không lạnh không nhạt 'ưm' một tiếng, đối với lời Lý Quang Tông nói, trên cơ bản chính là vào tai trái ra tai phải.

Hơi nhắm mắt, lúc Thiệu Tư gần như sắp ngủ, di động bị đặt ở dưới thân rung hai cái, một tin nhắn mới gửi vào.

Lý Quang Tông thuận miệng nói: "Cái gì vậy? Ong ong ong."

Thiệu Tư chống tay, hơi hơi nâng eo lên, xách di động ra, nói: "Không có gì, bán hàng đa cấp."

Thiệu Tư vừa nói vừa mở khóa màn hình nhấn vào:

—— Diệp Thanh chôn ở mộ viên Lăng An thành phố Nam Dương, nằm ở số 117 khu A, địa chỉ cụ thể của mộ viên là số 168 đường Dân Hòa.

—— Có tâm nhắc nhở, lúc tôi xâm lấn hệ thống theo dõi của mộ viên, nhìn thấy một người quen thuộc trong camera [hình ảnh].

Người trên hình ảnh, đúng là người lần trước hắn nhờ thám tử tư điều tra...

Chu Vệ Bình.

Thiệu Tư tỉnh táo vài phần, ngồi dậy, áo bành tô từ trên người hắn thuận thế trượt xuống: ông ta còn đó không?

—— Hiện tại hẳn là còn đó, nhưng mà chờ anh chạy qua thì không xác định là còn đó không.

Xe chậm rãi ngừng ở cửa khách sạn.

Lý Quang Tông nhìn Thiệu Tư vào phòng ngã đầu liền ngủ, lúc này mới yên tâm mang theo máy tính về phòng của mình làm việc.

Ai biết lá gan ba Thiệu nhà hắn còn lớn hơn hắn tưởng tượng, ngay mấy phút đồng hồ sau khi hắn ra cửa, Thiệu Tư lén lút chuồn ra khách sạn.

"Đến mộ viên Lăng An." Trên cổ Thiệu Tư quấn cái khăn choàng bự gần như muốn bao lại cả khuôn mặt hắn, chỉ có đôi mắt trong trẻo lộ ở bên ngoài, tài xế nhìn mà sau lưng lạnh run, "Phiền toái nhanh một chút, tôi có chuyện rất vội."

Từ bên này đi qua, lộ trình cũng không xa, Nam Dương vốn chỉ là một địa phương nhỏ. Lúc xuống xe, Thiệu Tư ngay cả giá tiền cũng không nhìn, trực tiếp móc ra tờ mệnh giá lớn: "Không cần thối."

"Không được, tổng cộng là ba mươi hai đồng, làm người phải nói chữ tín, cậu chờ một chút, tôi thối cho cậu."

Thiệu Tư: “Thật sự không cần.”

Tài xế nghiêm mặt: “Có phải cậu khinh thường tôi không?”

Cuối cùng Thiệu Tư nắm một xấp tiền lẻ xuống xe.

Khu A mộ viên gần ở phía nam, dựa vào núi non, có thể nói là khu vực có giá cao nhất trong toàn bộ mộ viên.

Sắc trời có hơi tối, bởi vì buổi chiều thời tiết chuyển mây —— trận bão mấy ngày hôm trước đại khái là vẫn chưa hoàn toàn rút lui khỏi thành phố này, gió đánh vào trên lá cây, sàn sạt rung động.

Mưa phùn rơi xuống, rất nhanh dính ướt tóc Thiệu Tư.

Vừa rồi từ chỗ bảo vệ cửa biết được, vị trí 117 rất xa, nằm ở đỉnh núi, đi dọc theo cầu thang lên trên mãi là có thể nhìn thấy.

“Người bình thường sao lại chọn nơi như thế này?” Thiệu Tư đi đến một nửa, hơi mệt chút, thả chậm bước chân nhẹ nhàng thở dốc, lẩm bẩm, “… Với lại mưa này chừng nào thì tạnh vậy.”

Hy vọng Chu Vệ Bình còn ở đây.

“… Ngày 14 tháng 4 hàng năm, đều sẽ đổ mưa, A Thanh, là em đang khóc sao?”

Lúc gần tới đỉnh núi, Thiệu Tư mơ hồ nghe được tiếng người kia nói chuyện.

Hắn thả chậm bước chân, mỗi một bước đều nhìn chuẩn rồi mới hạ xuống, sợ quấy nhiễu giọng nói kia.

Giọng nói có chút quen tai, nhưng bởi vì cách xa, lại thêm ngữ điệu giọng nói quá mức dịu dàng, trong lúc nhất thời Thiệu Tư phân không rõ đây có phải là giọng của Chu Vệ Bình không.

Nửa ngày, người nọ lại không đầu không đuôi nói ra một câu: “Anh yêu em.”

Quen.

Rất quen.

Nhưng tuyệt đối không phải Chu Vệ Bình.

Thiệu Tư lại đi lên một bước, cảnh tượng phía trước từng chút một mở ra trước mắt hắn, rốt cuộc hắn có thể thấy rõ…

…

Nhưng mà Thiệu Tư im lặng nửa ngày, cuối cùng vẻ mặt hờ hững hỏi: "Sao mấy người lại ở đây?"

Hiển nhiên Cố Duyên Chu cũng thật không ngờ lại gặp được hắn ở chỗ này.

"Nhỏ giọng chút." Cố Duyên Chu cầm ô, dưới ô trừ anh ra còn có một người khác —— nhìn bóng dáng là một cô gái, tóc dài đến thắt lưng, bóng dáng tinh tế, nhưng từ đầu đến cuối đều không hề quay đầu nhìn Thiệu Tư một cái.

Cô chỉ chuyên chú nhìn đối diện, nhìn động tĩnh trước mộ Diệp Thanh.

"Sao cậu lại đến? Không mang ô à?" Chờ Thiệu Tư đi vào, một tay Cố Duyên Chu kéo hắn đến bên người, mà còn nghiêng ô về phía hắn vài phần, tận khả năng khiến hắn không dính nhiều mưa.

Thiệu Tư vừa nói cám ơn, vừa đưa tay lau đi bọt nước trên mí mắt, lại nâng mắt lên, hắn mới nhìn rõ, cô gái bên cạnh… là Diệp Tuyên.

Ô cũng không lớn, vị trí bí mật dùng để rình coi này cũng không đủ trống trải, chen ba người vẫn là có chút miễn cưỡng.

Không thể chen sang phía Diệp Tuyên, nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên Thiệu Tư chỉ có một lựa chọn —— tiếp tục ở trong ngực Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, thuận tiện giúp hắn vuốt vuốt mái tóc hơi ướt: "Sao lại chạy tới đây."

"… Tôi nói là tới tản bộ, anh tin không?"

Cố Duyên Chu: "Lấy cớ này chả ra làm sao."

Thiệu Tư không để ý đến anh, không chớp mắt nhìn chằm chằm đối diện: "Cơ mà lại nói, sao Âu đạo cũng ở đây?"

Ngồi ở trước mộ Diệp Thanh, người ôm bình rượu, uống một ngụm liền vẩy xuống đất hai cái, còn không ngừng lầm bầm lầu bầu, không phải chính là Âu đạo sao.

Cố Duyên Chu là được Vương đạo nhờ vả, lại đây tế bái.

Tuy nói là Vương đạo quyết tâm thoái ẩn muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng truy tìm nguồn gốc thì vẫn là thân thể xảy ra chút vấn đề. Chuyện này vốn dĩ Vương đạo không định nói với ai cả, vẫn là Cố Duyên Chu mẫn cảm, rào đón mấy bận mới moi ra được.

"Không lay chuyển được cậu, cậu đã biết, vậy liền giúp tôi làm một chuyện đi, " ngày đó Vương đạo ở trong điện thoại nói, "Sau khi tuyên truyền xong tôi muốn đi bệnh viện, Duyên Chu cậu thay tôi, đi thăm một người bạn cũ."

Người bạn cũ này là ai, Cố Duyên Chu không rõ lắm.

Chỉ là trên đường lên núi lại gặp Diệp Tuyên.

Nghe Cố Duyên Chu cúi đầu kề bên lỗ tai hắn giải thích một phen xong, Thiệu Tư vừa cảm thấy ngứa lỗ tai, vừa suy nghĩ, chuyện này khéo biết bao nhiêu, có thể gom đủ một bàn mạt chược rồi.

43. Chương 43

Mưa đánh vào trên lá chuối tây, tí ta tí tách.

Sắc trời hơi hơi đen xuống, Thiệu Tư cũng không biết hiện tại ba người họ nấp ở bên cạnh nhìn Âu đạo uống rượu nổi điên rốt cuộc là có ý gì.

Mới đầu Âu đạo nói bọn họ còn có thể nghe hiểu, đến cuối cùng thành thì thà thì thầm căn bản không biết ông ấy đang nói cái gì, chốc thì khóc chốc thì im lặng.

Như vậy tiếp cũng không phải biện pháp, Cố Duyên Chu lại nhìn Âu đạo mấy phút, cuối cùng cởi áo khoác ra, chuẩn bị đi ra phía trước phủ thêm cho Âu đạo.

Nhưng mà Diệp Tuyên trong khoảng thời gian này vẫn luôn im lặng không lên tiếng lại vươn tay ngăn anh: "Đừng đi qua."

Lúc này mặt Diệp Tuyên bình tĩnh, thấy không rõ cảm xúc. Thiệu Tư trộm quan sát cô, cảm thấy ý nghĩ đem cô và Diệp Thanh liên hệ với nhau càng ngày càng kiên định. Giữa hai người này, tuyệt đối có liên hệ.

Nhưng mà... liên hệ đó là cái gì?

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, một trận tiếng bước chân từ xa tới gần vang lên, đó là gót giầy đạp trên tảng đá —— một bước nặng một bước nhẹ.

"Thầy Chu Vệ Bình?"

Cố Duyên Chu thấp giọng nói một câu, sau đó bàn chân bước ra lại thu về, ba người tiếp tục nấp trong không gian chật chội nhỏ hẹp này.

Người tới đúng là Chu Vệ Bình, ông mặc lễ phục màu đen, nhìn vô cùng trang trọng. Năm tháng để lại dấu vết trên mặt ông cũng không sâu, không khó nhìn thấy dung mạo anh tuấn ban đầu, hơn nữa dưới sự tôn lên của bộ lễ phục hoa mỹ ấy, thân thể có vẻ vô cùng thẳng.

[Sao ông ta cũng tới?] Thiệu Tư đưa tay lau lau nước không ngừng nhiễu xuống từ đuôi tóc, nói với hệ thống, [một chút manh mối cũng không có, còn đến nhiều người như vậy.]

Hệ thống luôn yên lặng quan sát: [… Cậu đừng vọng tưởng nữa, chỉ đối thoại với cậu thôi tôi cũng đã dùng hết toàn lực rồi.]

[Mày còn có thể vô dụng thêm một chút không?]

Hệ thống: [có thể, tôi cảm thấy tôi có chút chống đỡ không nổi, off trước. Chúc mọi người may mắn.]

Hệ thống nói được thì làm được, bất luận Thiệu Tư có kêu nó như thế nào, nó quả thực cũng không có động tĩnh nữa.

Ban đầu Chu Vệ Bình đã tới nơi này một chuyến, lúc ông tới Âu đạo đang bởi vì tình hình giao thông không tốt mà bị chặn ở nửa đường, bởi vậy hai người không có đụng nhau.

Trời mưa lớn, cho dù Chu Vệ Bình cầm ô, ống quần vẫn không thể tránh né mà bị tạt ướt.

"Lão Chu?" Âu đạo híp mắt đánh giá ông ta nửa ngày, sau đó thu hồi mắt, không nhìn ông ta nữa, ngữ điệu bình tĩnh nói, "Ông cũng tới."

Chu Vệ Bình dừng bước lại, sau đó đi qua, đứng bung dù cho ông. Bởi vì Âu đạo ngồi dưới đất, bởi vậy Chu Vệ Bình không thể không nhìn xuống: "… Tôi trở về lấy đồ, di động có khả năng rơi ở đây."

Hai người im lặng nửa ngày, Âu đạo ném vỏ chai rượu ở một bên, chỉ vào bó hoa trước mộ Diệp Thanh: "Ông đưa hả?"

Chu Vệ Bình: "Ừm."

"Hoa hồng trắng, rất trắng trong thuần khiết." Âu đạo nói xong lảo đảo chống tay đứng lên, cũng không quản trên tay bẩn hay không, giống hệt như anh em ôm lấy bả vai Chu Vệ Bình, "Bất tri bất giác đã qua nhiều năm như vậy, trong mấy người chúng ta, chỉ mình ông thông minh nhất… thông minh."

Ai cũng không ngờ rằng, ngay giây tiếp theo, Âu đạo buông tay ra, kéo nắm tay trực tiếp đánh vào bụng Chu Vệ Bình!

Chu Vệ Bình bị đau, khẽ buông tay, ô thuận thế rơi xuống mặt đất.

"Ông thông minh bao nhiêu, " Âu đạo cũng không cao, người đến trung niên có chút mập ra, khi so sánh với Chu Vệ Bình căn bản không cùng một đẳng cấp, nhưng lúc này cả người ông phát ra khí tràng lại làm cho người ta không dám tiếp lời, ông đứt quãng nói, "… Vĩnh viễn bo bo giữ mình, vĩnh viễn không làm khó mình."

Chu Vệ Bình cong thắt lưng, bị ông liên tiếp đánh ba cú, nôn khan nói: "Ông… ông bình tĩnh một chút."

"Ông xem hiện tại ông sống thật tốt kìa ——" Âu đạo đại khái là uống say, nói không lựa lời, mặt mũi đỏ bừng, ngay cả mắt cũng đỏ, ông kéo áo Chu Vệ Bình, "Tôi biết tôi không có lập trường gì chỉ trích ông, nhưng ông tại sao có thể giống như người không có việc gì vậy? Hả? Ông nói cho tôi biết đi, ông làm sao có thể tùy tiện tìm người phụ nữ kết hôn, sinh con… trở thành người chồng mẫu mực trong miệng mọi người, ông tại sao lại có thể?!"

Chu Vệ Bình cũng không có tùy ý cho Âu đạo đánh, ông ta nắm chặt tay Âu đạo, ý đồ nói đạo lý: "Trình Thụy, ông uống say rồi."

Âu đạo bỏ tay ông ta ra, lại là một quyền, đánh cho Chu Vệ Bình nói không ra lời: "Tôi rất tỉnh táo! Tôi biết mình đang làm gì, tôi cũng biết ông là ai."

Mới đầu Chu Vệ Bình muốn ngăn ông lại, nhưng mà không bao lâu, ý tứ "ngăn lại" liền thay đổi, hai người tay không dứt khoát quấn vào nhau đánh lộn.

"Tôi chỉ là…" Chu Vệ Bình cũng đánh một quyền vào bụng Âu đạo, chậm rãi phun ra vài chữ, "Tôi chỉ là muốn có cuộc sống giống người bình thường thôi."

…

Thiệu Tư nghẹn họng nhìn trân trối, còn chưa kịp chỉnh lý quan hệ giữa hai người này, nhìn Chu Vệ Bình và Âu đạo quấn làm một cục, bình tĩnh nói: "… Đánh nhau luôn à?"

Cố Duyên Chu đem ô nắm trong tay giao cho Thiệu Tư, sau đó lẻ loi một mình đi ra ngoài: "Còn đánh tiếp sẽ xảy ra chuyện, cậu cầm ô đi, tôi đi qua khuyên nhủ."

Lúc này Diệp Tuyên trái lại không có ngăn cản.

"Cô cầm đi, " Thiệu Tư lại đưa ô cho Diệp Tuyên, tựa như chơi ba người tiếp sức, nói, "Tôi cũng đi nhìn xem."

Mặt mày Diệp Tuyên lạnh nhạt, nói không rõ trong đó đến tột cùng có hàm nghĩa gì, cô vươn tay tiếp nhận ô, đáp "ừm".

"Được rồi, đừng đánh nữa."

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu mỗi người kiềm chế một người, kéo bọn họ ra hai bên: "Người bao lớn rồi, đánh cái gì chứ, có khó coi không."

"Đánh nhau cũng phải phân trường hợp, " Cố Duyên Chu nắm tay Chu Vệ Bình chặt chẽ, nhất châm kiến huyết nói, "Tôn trọng người chết một chút."

Nhắc tới Diệp Thanh, Thiệu Tư cảm giác biên độ Âu đạo giãy dụa giảm xuống, phụ họa: "Đúng vậy, muốn đánh thì đổi chỗ khác lại đánh…"

Nhưng mà hắn nói đến nửa đường, cảm giác cổ tay mãnh liệt trầm xuống, cúi đầu nhìn, Âu đạo đã nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Cả người Âu đạo mất đi trọng tâm, Thiệu Tư thiếu chút nữa không bắt được ông, phí sức thật lớn mới đứng vững, hắn vỗ vỗ mặt Âu đạo: "Âu đạo? Ngài không có việc gì đi?… Này."

Mưa lớn hơn.

Mấy người bọn họ rất nhanh ướt đẫm.

Thiệu Tư nhớ rõ trong nhà Lý Quang Tông có tấm poster, treo trong phòng ngủ cực kỳ bắt mắt. Chính là ảnh đặc tả cả người Cố Duyên Chu ướt đẫm sexy đến không chịu nổi, đũng quần bò sẫm màu nửa khép nửa mở, áo sơmi ướt đẫm dính sát trên người, khuôn mặt… khuôn mặt hắn nhớ không rõ lắm, đại khái là rất khêu gợi.

Mà hiện giờ loại cảnh tượng đó ngay ở trước mắt hắn.

"Ông ấy uống nhiều lắm, nốc bảy tám chai, dạ dày ông ấy vốn đã không tốt cỡ nào rồi."

Cố Duyên Chu buông Chu Vệ Bình ra đi qua cùng đỡ Âu đạo, thuận tiện quét mắt nhìn bảy tám cái chai rỗng ngang dọc dưới đất, tiếp tục suy đoán: "Hay là thật sự uống ra vấn đề gì… cậu có mang di động không,

gọi xe cứu thương."

Thiệu Tư sờ sờ túi quần: "Có đem."

Vừa khởi động máy, màn hình lóe ra trên cơ bản đều là mấy chục cuộc gọi chưa nhận của Lý Quang Tông, còn có rất nhiều tin nhắn.

Lý Quang Tông: Cậu! Đi! Đâu!!

Điện thoại còn tắt máy!

Cậu xong rồi tôi cho cậu biết!

Tôi thật sự là bị cậu làm tức chết rồi! Người đâu! A!

Thiệu Tư lựa chọn mắt mù, cực kỳ dứt khoát lướt qua Lý Quang Tông, trực tiếp nhấn 120: "Xin chào, nơi này có người say rượu hôn mê… Vị trí ở mộ viên Lăng An… Đúng, phiền các anh nhanh một chút."

"Phỏng chừng chạy tới phải mười mấy phút đồng hồ, làm sao bây giờ?" Thiệu Tư cúp điện thoại, nhìn Âu đạo, có chút luống cuống tay chân nói, "Hôn mê, hít thở không thông, có phải nên làm hô hấp nhân tạo hay không, hô hấp nhân tạo làm như thế nào…"

Hắn nói xong, lại nghiêng đầu sang chỗ khác kêu: "Diệp Tuyên, cô lại đây che ô cho Âu đạo."

Chuyện xảy ra đột ngột, trong lúc nhất thời mọi người đều có chút bối rối, ai cũng không biết Âu đạo đến tột cùng là thủng dạ dày hay là trúng độc cồn… Hy vọng chỉ là hôn mê bình thường, nhưng mà xem gần mười chai rượu bên cạnh, tỷ lệ này không quá lớn.

Cố Duyên Chu làm hô hấp nhân tạo đơn giản cho Âu đạo, nâng hàm dưới của ông lên, quan sát trong đường hô hấp có dị vật hay không, trọn bộ động tác không nhanh không chậm, khiến người ta chỉ nhìn, cũng đồng loạt tỉnh táo lại theo.

Thiệu Tư ngồi xổm người xuống, xáp đầu lại, nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng của Cố Duyên Chu giao nhau cùng một chỗ, không ngừng ấn giữa ngực Âu đạo, báo cáo: "Hình như hô hấp thông thuận hơn một ít, anh lại thêm sức đi."

Chờ xe cứu thương chạy tới, nhân viên y tế khoác áo mưa trong suốt đi xuống, khuân cáng, vững vàng nâng Âu đạo đặt lên, một loạt động tác nhanh chóng mà lại thành thạo.

"Ai làm hô hấp nhân tạo cho ông ấy vậy?" Một y tá ở trên xe cứu thương, lúc dùng chụp ôxi lâm thời trang

bị chụp lên cho Âu đạo, thuận miệng nói, “Làm rất tốt, không thì có khả năng ông ấy không chống đỡ được đến hiện tại.”

“Hiện tại ông ấy thế nào?” Thiệu Tư lau mặt hỏi.

“Bước đầu giám định là trúng độc cồn, chuẩn xác hơn còn phải đến bệnh viện tiến thêm một bước kiểm tra.”

Hiện giờ bộ dạng bọn họ ướt sũng, lại thêm tình huống khẩn cấp, lực chú ý của mấy nhân viên y tế đều ở trên người bệnh nhân, chờ bình ổn lại, các cô mới có thời gian tỉ mỉ quan sát hai vị người nhà, nhưng mà vừa quan sát, liền phát hiện có gì đó không đúng: “Các anh là —— ”

Cố Duyên Chu nhìn bọn họ, đem ngón trỏ để ở bên môi, tức khắc hủy diệt nửa câu sau của bọn họ: “Suỵt.”

Mấy nhân viên y tế cũng không phải người không phân rõ chủ yếu và thứ yếu, bọn họ chỉ nhìn thêm vài lần, lại đem lực chú ý tập trung trên người bệnh.

—

Ngày 18 tháng 7 năm 1996, mưa dầm.

Tôi thích đàn ông, tôi là biến thái.

Nhưng những người lăng mạ, đùa cợt, thậm chí đùa bỡn tôi… đem tôi cởi sạch, đặt ở trên giường đùa bỡn như con chó —— bọn họ lại là cái gì?

Nếu có một ngày tôi chết, tôi sẽ lôi bọn họ cùng xuống địa ngục.

Tôi nhất định.

—— *Nhật kí Diệp Thanh.*

Diệp Tuyên nhắm mắt lại, tựa vào trên tường ngoài cửa phòng cấp cứu, đoạn văn đọc làu làu này không ngừng quay cuồng trong đầu cô.

Giống như hết thảy đều biến thành màu đen, đen đến không có giới hạn, từ đầu sợi tóc nổi lên từng trận lạnh lẽo.

“Cô có lạnh không? Uống chút đồ nóng trước, bằng không cô đi về trước đi, thay bộ quần áo.” Thiệu Tư

cầm cà phê nóng, nói xong mới phát hiện Diệp Tuyên giống như căn bản không có nghe hắn nói, vì thế vẫy tay vài cái trước mặt cô, gọi cô, "Này."

"…" Lúc này Diệp Tuyên mới mở mắt ra, chỉ là lúc tiếp nhận cà phê nóng, tay có chút run rẩy rất nhỏ, "Ngại quá, vừa rồi không nghe thấy. Cám ơn anh."

Cố Duyên Chu đang ở hành lang gọi điện thoại cho Trần Dương, dạo bước trái phải, có thể là đang nói chuyện công việc, mà Chu Vệ Bình ngồi ở trên hành lang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Là một thời cơ tốt.

Thiệu Tư đứng ở bên cạnh Diệp Tuyên, một tay xé bịch ra, theo một tiếng "xoẹt" ngắn gọn hữu lực, hắn nói: "Hình như cô có tâm sự."

Diệp Tuyên ôm cà phê sưởi ấm, lắc đầu: "Có sao?"

Thiệu Tư nhìn cô chốc lát. Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể đánh cược một ván.

Loại tính cách như Diệp Tuyên, không chủ động thả mồi, là đừng mơ tìm hiểu ra cái gì từ miệng cô.

Hắn phải thích hợp lộ ra vài thứ cho cô, chủ động dắt lấy đầu mối Diệp Thanh này, nhưng mà "mức độ" đó lại rất khó nắm chắc.

"Trước đó tôi có nói, ban đầu bước vào giới giải trí, là bởi vì một tiền bối quá cố. Nói đến cũng rất kỳ quái, rõ ràng chưa từng gặp mặt, nhưng chính là… sau khi nghe xong cảnh diễn kia, vẫn luôn nhớ mãi không quên." Cuối cùng, Thiệu Tư lựa chọn tiếp tục đề tài khiến Diệp Tuyên kích thích đến xoay người bỏ chạy ở phim trường lần trước, "Hôm nay là ngày giỗ của hắn, vừa lúc tôi cũng tham dự hoạt động ở đây, tôi muốn đến thăm hắn."

Lần thứ hai thăm dò từ đề tài này, nói thực ra, chính Thiệu Tư cũng không có gì nắm chắc.

Hắn không biết có thể bưng đá đập chân mình hay không.

Cơ mà lần này ——

Hắn thành công.

"Lần trước anh có nói, anh hâm mộ hắn." Diệp Tuyên xoay người, đối mặt Thiệu Tư, nhẹ giọng lặp lại, "Anh hâm mộ hắn, muốn giống hắn được người ta nhớ kỹ, lần trước anh nói như thế."

Thiệu Tư không nói chuyện, chỉ gật gật đầu, miễn cho nói nhiều bại lộ cũng nhiều.

Nhưng mà Diệp Tuyên lại chuyển đề tài, trở nên có chút bén nhọn, thậm chí có chút châm chọc: "Anh sai rồi, ngoại trừ người hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu, không có ai nhớ rõ hắn cả."

Lúc cô nói lời này, Cố Duyên Chu đang cúp điện thoại đi về phía này. Âm lượng của cô lại hệt như cố ý, càng lúc càng lớn, cảm xúc đè nén quá lâu rốt cuộc bộc phát ra: "Không ai nhớ rõ Diệp Thanh là ai, ngay cả người yêu trước đây của hắn, sau khi hắn chết nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ dám bại lộ quan hệ giữa bọn họ. Ông ta rất nhanh cưới một người phụ nữ, xây dựng gia đình, sinh con cái…"

Chu Vệ Bình nghe thấy lời này, mãnh liệt ngẩng đầu lên.

Diệp Tuyên nhìn ông ta cười cười, nụ cười kia nhìn mà khiếp người, cô tiếp tục nói: "Hơn nữa, ngay cả dũng khí thừa nhận chính mình ông ta cũng không có. Ông ta thay đổi tên, giống như giấu diếm vết nhơ mà giấu đi quá khứ giữa bọn họ… Đường hoàng, dường như không có việc gì mà tiếp tục sống."

Nửa câu nói nghẹn trong cổ họng Chu Vệ Bình nửa ngày: "Cháu… là ai?"

"Ông là ai?" Diệp Tuyên chậm rãi đi qua chỗ ông ta, đứng lại trước mặt ông ta, "Thầy Chu Vệ Bình? Hay là, tôi nên gọi ông là, Chu Kiến Bang."

Ánh mắt Thiệu Tư dao động giữa hai người bọn họ, đại não xoay chuyển cực nhanh, trong thời gian ngắn nhất, hắn liên hệ lại tất cả đối thoại giữa bọn họ từ trước tới nay, bao gồm cả tin tức nhận được từ chỗ thám tử tư.

… Có chút phức tạp, có khả năng là mắc mưa phát ngốc, hiện tại đầu Thiệu Tư phình to cả ra.

Cố Duyên Chu đi tới, cầm đi cà phê trong tay Thiệu Tư, hỏi: "Tình huống thế nào? Đang cãi nhau à?"

Lúc ấy hai người bọn họ đến tiệm tạp hóa đối diện bệnh viện mua thức uống nóng, bởi vì không thể quét thẻ, liều mạng gom góp hết tất cả tiền lẻ trên người cũng chỉ đủ mua ba ly. Thiệu Tư khẽ cắn môi, nhịn bệnh ở sạch xuống, nói "mỗi người một nửa là được".

Cho nên hiện tại Thiệu Tư vừa phân tích tình huống, vừa nhịn không được rối rắm vấn đề "hắn uống rồi chờ chốc nữa mình còn uống không đây", nhất thời sọ não càng đau.

"Được rồi, đừng làm ánh mắt này." Cố Duyên Chu lại nhét cà phê vào trong tay hắn, nói, "Của cậu, của cậu hết."

Hết chương 43

44. Chương 44

Ngày 19 tháng 7 năm 1996, nhiều mây.

Tháng bảy, hoa sen nở.

Kiến Bang, cho dù tình yêu của chúng ta trong mắt người ngoài là đáng xấu hổ, nhưng xin anh nhất định phải nắm tay em.

Bởi vì anh là dũng khí duy nhất của em.

—— *Nhật kí Diệp Thanh.*

——

Chu Vệ Bình và Diệp Tuyên giằng co, Thiệu Tư đứng ở bên cạnh Cố Duyên Chu, mắt không hề chớp.

Hệ thống: [tôi chỉ rời đi trong chốc lát, sao không khí đột nhiên khẩn trương lên rồi? Đây là muốn làm gì?]

[Cách mạng lấy được tiến triển mang tính đột phá.]

[Có thể hơi thuận lợi quá rồi không?] hệ thống trầm ngâm nói, [tôi luôn cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.]

[Xem trước rồi lại nói.]

Tuy rằng Thiệu Tư đáp lại không chút để ý, nhưng tim lại đột nhiên chìm xuống.

Hắn cũng không biết cơn uất nghẹn trong lòng là vì sao, đại khái là trực giác nào đó —— hắn cảm thấy chuyện này, có lẽ thật sự không đơn giản như vậy.

Nửa ngày, Chu Vệ Bình mới nghiêng ngả lảo đảo đứng lên, hơi cong thắt lưng, dưới chân hệt như không dùng được lực. Ông ta thất thần lảo đảo đi về phía trước hai bước, hai tay đặt lên vai Diệp Tuyên, lúc này mới miễn cưỡng ổn định thân hình, gian nan nói: "Cháu là ai? Cháu làm sao lại biết những chuyện đó… cháu… cháu và tiểu Thanh…"

Diệp Tuyên hiển nhiên lãnh tĩnh hơn ông ta rất nhiều, ánh mắt cố định trên bóng đèn chân không chói lọi

cách đó không xa, đâm vào ánh mắt có hơi đau, nhưng mà cô lại không hề chớp mắt, nói: "Ông đừng có gấp, chờ Âu đạo tỉnh, chúng ta bàn lại, nói chuyện đàng hoàng."

Âu đạo được chẩn đoán là trúng độc cồn cấp tính.

Từ phòng cấp cứu đi ra, đổi thành phòng bệnh bình thường, treo bình nước, cũng không biết bao giờ mới tỉnh.

Xem không khí giữa bọn họ hiện tại, Thiệu Tư cũng không thể tùy tiện chủ động khơi mào đề tài vừa rồi nữa, rất không hợp thời điểm.

Vì thế hắn đành phải từ xa xa cách thủy tinh bán trong suốt nhìn Âu đạo nằm ở trên giường bệnh chốc lát, sau đó nghiêng đầu sang, hỏi họ: "Mọi người không đói bụng sao, muốn ra ngoài ăn chút gì không?"

Diệp Tuyên và Chu Vệ Bình ngay cả đầu cũng không nâng một chút.

"… Xem ra là không có ai."

Thiệu Tư tựa vào trên tường, quần áo ướt sũng trên người đã khô một nửa, hắn vừa định hỏi tiếp có cần hắn đóng gói mang về hay không, cái ót đã bị Cố Duyên Chu không nhẹ không nặng vỗ một chút: "Ăn cái gì, tôi đặt mấy căn phòng ở gần đây, trước hết sửa soạn lại bản thân đã."

Thiệu Tư nâng mắt nhìn qua: "Anh có quần áo hả?"

Cố Duyên Chu: "Bảo Trần Dương lâm thời mua mấy bộ."

Thiệu Tư: "…" Người đại diện này thật sự là thân kiêm mấy chức.

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn tương đối quan tâm một vấn đề khác: "Mạo muội hỏi một chút, phẩm vị của hắn ta thế nào?"

Cố Duyên Chu cao thấp đánh giá hắn hai cái, ý vị sâu xa nói: "Cậu cũng có thể lựa chọn không mặc."

Thiệu Tư: tôi có bệnh đâu.

Bởi vì toàn bộ hành trình Diệp Tuyên đều che ô, trên người cũng không có ướt bao nhiêu, cô yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, đầu cũng không nâng nói: "Các anh đi đi, tôi không cần."

Chờ bọn họ trở lại bệnh viện, đã là hơn một tiếng sau.

Âu đạo còn chưa tỉnh.

Đã gần đêm khuya, kim đồng hồ treo trên tường chuyển động từng vòng từng vòng.

Thiệu Tư nằm ở trên ghế, mệt mỏi muốn ngủ.

Không biết qua bao lâu, Trần Dương đứng ở cửa, nói với bọn họ: "Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!"

Thiệu Tư đang muốn vào cùng với bọn họ, di động đột nhiên bắt đầu rung điên cuồng. Ngay trong tích tắc điện thoại được thông, Lý Quang Tông bộc phát ra một tiếng giận dữ: "—— Con mẹ nó cậu ở chỗ nào vậy?!"

Những lời này, ngay cả Cố Duyên Chu bên cạnh cũng nghe rõ một năm một mười.

Thiệu Tư duỗi dài cánh tay, đưa điện thoại di động cách xa chút, cau mày xoa xoa lỗ tai nói: "Ồn cái gì mà ồn, nếu còn la nữa tôi trực tiếp cúp điện thoại, chờ cậu tỉnh táo rồi lại tìm tôi."

"Cậu được lắm, ngay cả một tiếng cũng không nói, cứ như vậy lén chuồn đi, nếu xảy ra vấn đề ai chịu trách nhiệm? Hả?! Gọi điện thoại cũng không nhận, còn tắt máy…" Lý Quang Tông quả thực giận run cả người, hắn đơn giản biểu đạt xong, cưỡng chế lửa giận, ra vẻ dịu dàng hỏi, "Được rồi, tôi không chửi nữa, cậu nói cho tôi biết hiện tại cậu ở đâu?"

Thiệu Tư có lệ nói: "… Tôi hả, ở bên ngoài tản bộ thôi."

"…" Lý Quang Tông lúc này là thật sự nhịn không nổi, hắn 'xoạt' một phát từ trên sofa đứng lên, đi qua đi lại ở trong phòng, tiếng hít thở phá lệ nặng nề, "Tản bộ… nếu cậu nói tản bộ chính là cùng Cố ảnh đế chen trong một tiệm tạp hoá nhỏ bé rách nát, moi túi quần nửa ngày chỉ moi ra vài đồng bạc cùng với một cuộn tiền lẻ, vậy rất tốt, cậu tản bộ vô cùng tốt!"

"Cái gì?" Thiệu Tư dừng bước không đi về phía trước nữa, trong lòng lộp bộp một chút.

Bên kia Lý Quang Tông còn chưa tổ chức tốt ngôn ngữ, nói một trận đều không ở trên trọng điểm.

Mà Cố Duyên Chu nghe xong toàn bộ quá trình, cúi đầu nghịch di động hai phát, sau đó đưa màn hình tới trước mặt Thiệu Tư: "Hot search."

[Vương XX]: không có gì muốn nói, mọi người tự xem video đi, ha hả.

Thiệu Tư nhịn không được thô tục một câu.

Video này cũng không phải quay từ bên ngoài, trực tiếp dùng camera theo dõi trong tiệm người ta để ghi hình.

Chất lượng hơi kém, hai người bọn họ tuy rằng bọc rất kín, nhưng mà có một cảnh bởi vì Thiệu Tư cảm thấy quá nghẹn, hơi hơi kéo khẩu trang xuống, hít thở một lát.

Thiệu Tư đơn giản nhìn vài lần, đột nhiên có chút tò mò lần này hot search đánh hashtag gì cho bọn họ.

Vì thế hắn lại quay về, nhìn thấy một đề tài mới được đẩy lên trên bảng hot search Weibo: chồng chồng nghèo đêm khuya hẹn hò.

…

Dân mạng khẳng định không ăn kiểu này, đi dạo tiệm tạp hoá không mang tiền thôi, thật rửng mỡ mà.

Thiệu Tư mang theo loại ý nghĩ này, click mở bình luận của dân mạng.

Nhưng mà đầy màn hình đều là:

—— trời ạ, quá đáng yêu đi! Vốn dĩ quét sạch một đống đồ, kết quả lúc quẹt thẻ trực tiếp ngu người ha ha ha ha chỉ có thể bỏ hết đồ đạc trước đó lại.

—— Có ai chú ý tới bảy phút lẻ sáu giây hay không, ba Thiệu không dám tin trong túi tiền của mình chỉ có bốn đồng, còn muốn đi moi của Cố ảnh đế ha ha ha ha ha.

—— Làn sóng bánh chó bần cùng này mị ăn.

Thiệu Tư nghẹn lời: "Đều là cái gì vậy?"

Cố Duyên Chu thu tay lại: "Tôi tương đối muốn biết, một cái tiệm ngay cả máy quẹt thẻ cũng không có, vì sao lại trang bị camera."

… Đây thật là một vấn đề hay.

Nhưng mà hiện tại cũng không phải lúc chú ý loại chuyện này, Thiệu Tư báo tên bệnh viện xong liền cúp điện thoại.

Đoàn người chen trong một phòng bệnh, tiếng hít thở của Âu đạo vẫn có chút hỗn loạn, ông mở to mắt, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trần nhà, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Trang phục bệnh nhân rộng thùng thình, mặc trên người Âu đạo lại có vẻ nhỏ hơn một size.

"Ngại quá, khiến mọi người thêm phiền toái." Âu đạo chậm rãi nói xong, ngón tay gấp thành tư thế vô lực trên nệm giường, "Tôi đã không có việc gì, mọi người về trước đi, ngày mai đều còn cảnh quay… Tôi có thể ở một mình."

Diệp Tuyên đã nói, chờ Âu đạo tỉnh, cô liền khơi chuyện đó ra nói cho đàng hoàng.

Quả nhiên, dưới cái nhìn chăm chú của mấy người bọn họ, Diệp Tuyên chậm rãi mở miệng nói: "Âu đạo, cháu muốn tự giới thiệu với ngài một lần nữa, cháu tên Diệp Tuyên, Diệp Thanh là chú ruột của cháu."

Âu đạo giãy dụa ngồi dậy, kim truyền dịch đâm trên mu bàn tay thiếu chút nữa lệch đi: "Cháu nói cái gì?"

Thiệu Tư cũng hợp thời biểu hiện ra vài phần kinh ngạc, bởi vì trong lòng hắn đã sớm có suy đoán.

Quả nhiên là…

Quan hệ thân thuộc.

"Lúc cháu còn rất nhỏ, ở trên gác nhà mình, tìm thấy một quyển nhật kí." Diệp Tuyên chậm rãi nhắm mắt lại, đề cập đến đoạn hồi ức kia, mặt lộ vẻ khó xử, "Lần đầu tiên nhìn thấy quyển nhật kí kia, cháu còn chưa biết chữ, nhưng cháu hiểu được chữ 'Diệp' trên bìa sách, bởi vì trong tên cháu cũng có một chữ đó."

Thời gian giống như một cánh cửa phong trần đã lâu, cứ đẩy ra một lần, liền bị bụi bặm tích trên người nó rớt xuống khắp mũi miệng, sặc đến hít thở không thông.

Khi đó Diệp Tuyên vẫn chỉ là đứa trẻ, không biết cô tùy tay ném nhật ký vào trong góc phòng nào.

Tận đến nhiều năm sau, đột nhiên phải chuyển nhà, lúc cô chỉnh lý đồ đạc, lại phát hiện quyển nhật ký kia ở trong góc phòng trên gác.

Lúc này cô nhận ra, chủ nhân nhật kí tên: Diệp Thanh.

Một quyển rất dày, bởi vì kỹ thuật đóng sách không tốt, lại thêm trang giấy đã có chút tản ra, thậm chí còn có vài chỗ bị thiếu trang.

Quyển nhật kí ấy làm bạn với Diệp Thanh nhiều năm, tính hướng bị chính mình, bị xã hội đè nén, đại khái chỉ có lúc viết nhật kí mới có thể thoải mái nói ra toàn bộ.

Hắn là đồng tính luyến ái, ba mươi ba năm trước, độ bao dung của xã hội đối với đồng tính luyến ái có bao nhiêu?

Diệp Thanh nói mình không cha không mẹ, kỳ thật là giả. Diệp gia là một dòng dõi thế gia thư hương, hắn là con út được cưng chiều của Diệp gia, từ nhỏ đã bị ký thác rất nhiều kỳ vọng. Nhưng ai từng ngờ được, hắn lại trở thành vết nhơ của Diệp gia.

1.3.1992, mưa dầm.

Hôm nay hình như gặp anh cả ở đầu đường, nhưng anh ấy cũng không muốn nhìn thấy tôi.

Có lẽ tôi nên đổi tên… Nhưng cái tên 'Diệp Thanh' này, là liên hệ cuối cùng của tôi với người nhà. Thế gian nhiều người họ Diệp như vậy, chỉ cần tôi không nói, sẽ không có ai biết.

17.3.1992, trời trong.

Tôi thích hát hí khúc, chỉ có ở trên sân khấu, mới không có ai chỉ trỏ tôi.

Tôi đóng vai Ngu Cơ yêu Hạng Vũ, tôi hát khuyên quân uống rượu nghe Ngu ca, điệu vũ bà sa giải muộn phiền, mọi người vỗ tay bảo hay.

Chỉ có lúc đó, tôi mới là tự do.

Diệp Tuyên: "Cháu vẫn không biết, Kiến Bang viết trong nhật kí là ai, cháu từng nhờ người đi thăm dò, chỉ là không tra được người này."

Chu Vệ Bình không dám đối diện với cô.

"Vì sao ông có thể bình thản như vậy, dường như không có việc gì mà tiếp tục sống? Trước đó lúc ông phủ nhận, tôi đã cảm thấy không thích hợp, sau đó tôi lại lén theo dõi ông."

Đêm đó Diệp Tuyên đứng ở cửa nhà Chu Vệ Bình, nhìn cảnh tượng vui vẻ ấm áp bên trong, cô đã cảm thấy cả người lạnh run.

Nửa ngày Chu Vệ Bình mới nói: "Cháu sống ở thế kỷ 21, từ nhỏ đã sinh hoạt trong một hoàn cảnh tương đối thoáng, trong giáo dục cháu tiếp nhận —— đồng tính luyến ái là bình thường. Nhưng nếu cháu trở lại ba mươi năm trước, thời điểm kia, toàn thế giới đều không xem chúng tôi là người."

"Tôi không chịu nổi áp lực đó —— rất khó khăn, tôi chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường, muốn cho cha mẹ trưởng bối ở trước mặt người khác có thể ngẩng cao đầu… ngay cả Diệp Thanh, em ấy cũng

không chống đỡ tiếp nổi… Tôi nghĩ tôi có quyền lợi lựa chọn."

Diệp Tuyên nghe vậy liền cười: "Ông cho là hắn vì vậy mới tự sát ư? Hắn còn chưa có yếu ớt như vậy, bởi vì sống trong một thế giới không được tán thành liền lựa chọn qua loa chấm dứt sinh mệnh của mình."

Chu Vệ Bình sửng sốt: "Cái gì?"

Thiệu Tư đang nghe nghiêm túc, cửa đột nhiên "rầm" một tiếng bị người mở ra, Lý Quang Tông còn chưa vào, giọng đã tới trước: "Thiệu Tư —— cậu đứng yên đừng nhúc nhích, hôm nay tôi phải đánh nhau với cậu một trận!"

"…"

Lý Quang Tông trung khí mười phần, rảo bước tiến một chân lên, xắn tay áo, xoa tay: "À há, hôm nay không phải cậu chết thì chính là tôi sống."

Nhất thời, trong phòng bệnh im lặng xuống.

Mấy người đồng loạt nhìn ra cửa.

Thiệu Tư đau đầu xoa xoa huyệt thái dương: mẹ nó thiểu năng.

45. Chương 45

"Có biết trước khi vào phải gõ cửa hay không?" Thiệu Tư chỉ chỉ cửa, "Đi ra ngoài, đóng cửa lại làm lần nữa, tôi đếm ba, hai, một…"

Lý Quang Tông: "…"

Thiệu Tư rất ít khi mệnh lệnh người khác, nhưng chỉ cần hắn dùng cái loại ngữ điệu mệnh lệnh này, liền đặc biệt dọa người.

Gương mặt kia không hề đổi sắc, lại thêm bộ dạng đúng lý hợp tình, không cẩn thận không phòng bị liền bị hắn dắt mũi đi.

Vì thế Lý Quang Tông phản xạ có điều kiện lui về phía sau hai bước, khép cửa lại, sau đó lập tức đưa tay gõ hai cái: "Xin chào, tôi có thể vào không."

Thiệu Tư rõ ràng lưu loát khóa trái cửa, cùng với tiếng khóa, hắn trả lời: "… Không thể."

A! Thật sự là!

Lý Quang Tông vẻ mặt mờ mịt bị nhốt bên ngoài, giống như thằng nhóc mồ côi đáng thương đến cực điểm.

Lý Quang Tông xuất hiện, làm dịu đi không khí trong phòng, Diệp Tuyên bình tĩnh trở lại, thái độ với Chu Vệ Bình không còn cay nghiệt như vậy nữa.

Tựa như chính Chu Vệ Bình đã nói —— ông ta có quyền lợi lựa chọn cuộc sống của mình, ông ta không cần thay Diệp Thanh 'thủ tiết', ông ta không có nghĩa vụ thỏa mãn chờ mong của mọi người đối với tình yêu, chờ mong ông ta sẽ dùng cả đời cô độc để hoài niệm hắn.

Diệp Tuyên chỉ giận ông ta, ngay cả dũng khí thừa nhận mình là 'Chu Kiến Bang' cũng không có.

Thừa nhận mình đã từng là người yêu của Diệp Thanh, là tác giả nghèo khó thất vọng ngay cả tiền thuê nhà cũng không đóng nổi. Là Kiến Bang vào mùa đông nắm bút khớp xương bị đông cứng, sẽ cười dán tay trên mặt Diệp Thanh đùa dai.

"Chờ anh kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, anh mua một căn nhà lớn, chỉ hai người chúng ta, ai cũng không cần để ý tới, em không muốn ra ngoài liền không cần ra ngoài, an tâm ở nhà làm bà Chu của anh. Em nấu cơm anh rửa bát, em có thể quấy rầy anh lúc anh viết văn, anh sẽ không tức giận. Nhưng em phải mỗi ngày xướng khúc cho anh nghe, anh thích nghe em hát."

Hứa hẹn mà Chu Kiến Bang từng nói với hắn, đều bị Diệp Thanh ghi lại từng chữ không sót trong nhật kí.

Lúc hắn viết hẳn là tâm tình rất tốt, lúc kết thúc còn bỏ thêm một câu: mặt trời rất nhanh sẽ ló dạng, tôi tin tưởng.

Nhưng chỗ nào có mặt trời đâu, bốn năm sau đó, Diệp Thanh vẫn luôn sống trong địa ngục nhân gian.

"Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên lảng tránh một chút, " Cố Duyên Chu nghe, cảm thấy mình xác thực không có lập trường gì đứng ở chỗ này, chuyện tình cảm thì vài đương sự bọn họ giải quyết là được, "Mọi người trò chuyện đi, tôi và Thiệu Tư đi ra ngoài trước."

Trong lòng Thiệu Tư vô cùng không tình nguyện: muốn đi anh đi đi, kéo theo tôi làm gì.

"Có lẽ tôi có thể giúp đỡ cái gì đó, " Thiệu Tư vắt hết óc tìm cớ, cuối cùng chọn đến chọn đi, chỉ gượng ép nói một câu, "Diệp tiên sinh vẫn luôn là người tôi rất kính trọng… Nghe cô ấy nói thế, luôn cảm thấy có ẩn tình gì đó, tôi không có biện pháp không để ý."

Diệp Tuyên cũng đơn giản không quan tâm bọn họ có ở đây không, mục đích của cô, chỉ là muốn tìm đến bọn họ, sau đó lại tìm hiểu nguồn gốc tìm được một người khác mà thôi.

Chuyện năm đó đã qua lâu lắm, cô không thể nào tra được.

"Tôi chỉ là muốn biết, ba mươi ba năm trước, có người xưng là quan nhị đại tứ gia, gã là ai." Hai tay Diệp Tuyên thả bên chân không tự giác nắm chặt, cô tận lực bình tĩnh ngắn gọn nói, "Tôi muốn thay Diệp Thanh báo thù, dựa vào cái gì loại súc sinh táng tận lương tâm ấy còn sống yên lành, dựa vào cái gì."

Âu đạo từ trên giường ngồi bật dậy, động tác có chút kịch liệt, kim tiêm đâm trên mu bàn tay dùng để truyền dịch mãnh liệt lệch đi, thiếu chút nữa rơi ra: "Cháu đang nói bậy cái gì, Diệp Thanh là tự sát, nói cái gì mà báo thù."

Diệp Tuyên nâng mắt, vẻ mặt sắc bén, trong lời nói của cô lộ ra sự tàn nhẫn: "Mấy người thật sự tin là hắn tự sát ư?"

"Không phải tự sát còn có thể là cái gì."

Môi Âu đạo trắng bệch, ông nói những lời này tựa như đang thuyết phục chính mình, nhưng sau khi nói ra lại cảm thấy giả thiết khó tin ấy có lẽ không phải tuyệt đối, vì thế ông run giọng nói: "Cháu có chứng cớ gì."

"Ngày 12 tháng 6 năm 1994, hôm nay quay hình trong đoàn phim, tôi cảm thấy thật vui vẻ, cũng thấy bi ai, tôi chỉ có thể tìm được tự do từ trong thế giới giả dối. Tối hôm qua Kiến Bang đáp ứng sẽ lại đây gặp tôi, tôi hẹn hắn gặp mặt trong rừng cây sau núi. Hắn mang bánh rán hành cho tôi, nói sợ tôi bận quá không ăn cơm đàng hoàng." Diệp Tuyên đọc làu làu nhật kí Diệp Thanh, cho dù ngữ điệu cô không có gì phập phồng, nhưng ngọt ngào chua xót giữa những hàng chữ vẫn nhìn một cái không sót gì.

"Quần áo trên người hắn có hơi cũ, cổ tay áo bị mài đổ lông, tôi cười dùng môi dính dầu hôn hắn, hắn hôn trả lại tôi, đặt tôi ở trên cỏ hôn. Trời rất xanh, tôi nhắm mắt lại. Thật thích loại thân mật không kiêng nể gì như thế này, giống như hết thảy đều hợp lẽ thường, cái gì cũng không cần lo lắng… để em ôm anh thêm chốc lát đi, như vậy mới có thể tiếp tục cùng đối đầu với thế giới."

Nhật kí Diệp Thanh, so với con người hắn, càng thêm vài phần mềm mại và yếu ớt —— thậm chí là có chút bi quan, những con chữ ấy, nhất định được miêu tả tại vô số đêm khuya yên tĩnh, tất cả buồn vui cùng với cảm xúc phức tạp đồng thời trào ra trong lòng. Nhưng Thiệu Tư tin tưởng, hắn nhất định là một người cứng cỏi, ngày hôm sau thức dậy mở mắt ra, đối mặt người yêu bên cạnh, hắn càng có dũng khí kiên trì hơn ai hết.

"Ngày 13 tháng 6 năm 1994, tứ gia tìm tôi qua đó, không biết vì nguyên nhân gì, nhưng tôi không thích người này. Gã nói với tôi, gã biết bí mật của tôi."

Diệp Tuyên tiếp tục nói: "Đây là nhật kí ngày mười ba, cũng chỉ có một câu ngắn ngủn như vậy, chữ viết

vô cùng qua quýt, sau đó tròn nửa tháng, hắn đều không có viết tiếp."

Thiệu Tư mơ hồ có một dự cảm.

Quan nhị đại kêu tứ gia này… Chẳng lẽ chính là mấu chốt trong cái chết của Diệp Thanh?

Lúc người khác nói chuyện Cố Duyên Chu hiếm khi xen mồm, Thiệu Tư lén vỗ anh: "Anh có biết tứ gia gì không?"

"Tôi làm sao biết, " Cố Duyên Chu nhướn mi, "Ba mươi ba năm trước tôi vẫn còn trong bụng mẹ."

Nhật kí lúc sau, Diệp Tuyên không có tiếp tục đọc ra, chỉ đơn giản khái quát một chút.

Năm đó tình yêu giữa Diệp Thanh và Chu Kiến Bang bị người ta phát hiện, nếu như là người khác, vậy còn dễ nói, nhưng tứ gia đó là tên biến thái nổi danh.

Gã thích chơi người, mặc kệ là nữ hay nam, đều không ăn kiêng.

Trước đây gặp được đàn ông, đều là bị ép bức đi ra bán, Diệp Thanh là gay đầu tiên gã gặp được… hơn nữa mặt mũi còn đẹp như vậy.

Diệp Thanh đương nhiên không chịu, hắn nhìn thì xương cốt mềm mại, kỳ thật là một người cực bướng bỉnh. Tứ gia cưỡng ép mấy lần, cũng thấy không ổn, vì thế gã bắt đầu uy hiếp hắn.

"Em chỉ cần ngoan ngoãn, hầu hạ tôi thoải mái liền không có việc gì…" Trong gian phòng đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ, trên người tứ gia vẫn chỉnh tề, chỉ cởi quần, vật kia chôn thật sâu trong cơ thể Diệp Thanh, gã cúi đầu nói bên tai Diệp Thanh, "Em hẳn là biết, loại thỏ già giống em, đưa vào trong lao cải tạo, thật sự rất dễ dàng, dù ngày sau đi ra, cả đời cũng rửa không sạch."

"A ——" tiếng thở dài ghê tởm này, không biết có phải vì vật kia bị kẹp gắt gao quá thoải mái gây nên không, tứ gia hòa hoãn chốc lát, lại nói, "Em còn có một tiểu tình nhân, viết sách có đúng không, tên là gì, Chu cái gì nhỉ… Nếu không thì tôi đưa cả hắn vào đó, hai người các em làm bạn nhé?"

Nhưng mà sau khi tứ gia chơi chán, cũng không có buông tha cho hắn giống như trước đó gã đã nói.

Trong vòng quan hệ nhỏ hẹp của bọn họ, bình thường chơi đùa thường xuyên chia sẻ bạn giường cho nhau, lần đầu tiên Diệp Thanh bị mang đi, tròn hai ngày sau mới trở về.

Ngày 14 tháng 10 năm 1994, trời râm.

Bọn chúng đều là súc sinh.

Diệp Thanh viết ra sáu chữ như vậy trong nhật kí.

Thời gian thật dài, trong phòng bệnh không có ai chủ động nói chuyện.

Tận đến khi Chu Vệ Bình chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu, im lặng nửa ngày mới nghẹn ngịọng nói: "Tôi hẳn nên sớm phát hiện… tôi…"

Mấy năm đó, ông ta là người bên gối của Diệp Thanh.

Cảm xúc của Diệp Thanh như thế nào, ông ta không thể rõ ràng hơn.

Nhưng ông ta cũng không có chủ động hỏi đến.

Ông ta và Diệp Thanh chen trong một căn phòng nát, tình yêu sự nghiệp đều không nhìn thấy tương lai. Bài viết nhiều lần bị trả về, có đôi khi ấm no cũng không thể thỏa mãn, toàn dựa vào chút tiền thù lao của Diệp Thanh chống đỡ. Ông ta không những không thể cùng vào cùng ra với Diệp Thanh, đi trên đường cũng tận lực không đối diện nhau, mỗi ngày đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Ngày qua ngày, ông ta dần dần mệt mỏi.

Lúc ông ta nhận thấy thay đổi của Diệp Thanh, nói thẳng thì, trong đầu có chút chờ mong nhỏ nhoi đáng xấu hổ.

Ông ta nghĩ, xem ra tiểu Thanh cũng kiên trì không nổi nữa, không bằng bọn họ liền buông tha đi, trở về cuộc sống bình thường.

…

Cuối cùng bọn họ chia tay.

Ngày 3 tháng 1 năm 1998, Diệp Thanh ngồi ở bên cửa sổ, đề bút viết: đây là kết cục tốt nhất, Kiến Bang, anh phải an khang.

Cùng ngày Chu Vệ Bình thu dọn xong tất cả đồ đạc, trời tờ mờ sáng liền xách theo hành lý đến nhà ga xe lửa, triệt để rời khỏi Nam Dương.

Tháng 4 cùng năm, Diệp Thanh nhảy lầu tự sát.

Nhật kí dừng lại tại ngày 14 tháng 4 năm 1998, một ngày cũng hết sức bình thường, dừng lại tại hàng chữ: vì sao tôi lại là người như thế.

Thiệu Tư hoàn hồn từ trong câu chuyện này, hắn phát hiện Âu đạo khóc.

Người lớn tuổi như vậy, khóc đến rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng: "Khó trách, khó trách… đêm đó đoàn phim đóng máy, tôi nói giỡn kêu hắn xướng khúc cho tôi nghe, hắn hát bài Ngọc Đường xuân."

Năm đó Âu đạo và Diệp Thanh quen biết thông qua một bộ phim, bộ phim kia cũng là bộ cuối cùng Diệp Thanh quay khi còn sống.

Lúc ấy ông ở giới đạo diễn bất quá chỉ là vô danh tiểu tốt mới ra đời. Ông thích Diệp Thanh, bởi vì tự ti, sự thầm mến ấy cuối cùng không bệnh mà chết.

… Oan khuất có miệng khó nói, hiện giờ trời cao mở mắt, thù báo thù oan báo oan, mãn diện xuân phong hạ đường chuyển.

Nhiều năm như vậy, ông đều không hiểu được ý của mấy câu này, liền xem nó như niệm tưởng, lúc đêm khuya thanh tĩnh học theo hát hát, nhớ về hắn.

"Tứ gia là ai, ngài còn ấn tượng không?" Diệp Tuyên truy vấn, "Lúc trước hai người trong cùng một đoàn phim, khẳng định là biết."

Có đôi khi người bi thương quá độ, ngược lại sẽ không làm ra hành động quá mức kích thích.

Chẳng hạn như Âu đạo lúc này chỉ hung hăng gập ngón tay lại, bấu vào trên đệm giường, ông hoà hoãn cảm xúc nói:

"Gã là người đầu tư bộ phim đó, Vương Sơn."

46. Chương 46

Cái tên này, Thiệu Tư nghe chỉ cảm thấy quen tai, nhưng lại nghĩ không ra từng nghe thấy ở nơi nào.

"Về gã, tôi biết được cũng không nhiều lắm, nhưng tiếng tăm người này quả thật không quá tốt, bối cảnh gia đình rất sâu… nói là trong nhà có ai năm đó từng đi theo làm cách mạng, tóm lại không phải người chúng ta có thể tùy tiện tiếp xúc." Âu đạo nhớ lại, "Năm 94 quay 'Mãn giãng hồng', gã bỏ ra phần lớn tài chính."

Vào thời bọn họ, cái danh hào 'Tứ gia' tựa như thái tử đất, tiếng tăm lừng lẫy, phàm là nhắc tới gã đều không người nào dám tùy ý nói bậy.

Nhưng mà theo thời đại thay đổi, loại tên mang theo chút hơi hướm phong kiến như 'Tứ gia' chậm rãi biến mất trong giới, sau này mọi người đều gọi gã là 'Vương tổng'.

"Vương Sơn, là Vương tổng của Thiên Ngu à?"

Cố Duyên Chu vừa nói lời này, Diệp Tuyên nghiêng đầu sang: "Anh biết hả?"

Lúc trước sau khi hợp đồng của Cố Duyên Chu đến hạn liền thoát ly Cố Phong tự mở phòng làm việc, hơn nữa vài năm gần đây, ý nghĩ chuyển ra phía sau màn càng ngày càng mãnh liệt, đàm phán rất nhiều vụ đầu tư, người tiếp xúc cũng tương đối nhiều.

Vương Sơn —— người nắm quyền cao nhất của truyền thông Thiên Ngu, anh đương nhiên biết.

Nửa tiếng sau.

Lý Quang Tông rốt cuộc chờ được Thiệu Tư đi ra, cơn giận của hắn ta cũng đã tự động tiêu tán gần hết, chờ đến không còn tức tối luôn.

"Cái đó, cậu nói với Âu đạo một tiếng, bảo lát nữa ông ấy đăng cái Weibo, phối hợp với chúng ta một chút." Lý Quang Tông đi ở bên cạnh Thiệu Tư, dặn dò, "Tôi bảo bên PR làm sáng tỏ cho hai người, bởi vì thân thể Âu đạo không khỏe, cho nên cậu và Cố Duyên Chu mới có thể cùng xuất hiện ở gần bệnh viện… trong tiệm tạp hoá. Với lại, cậu tự nói một chút xem bao lâu cậu không đăng Weibo rồi, sau khi livestream cậu liền mất tăm luôn."

Thiệu Tư đi ở phía trước, hơi hơi cúi đầu, không đáp lại.

Lý Quang Tông: "Lời nói của tôi cậu có nghe thấy không?"

Cách nửa ngày, Thiệu Tư mới nửa chết nửa sống đáp: "… Nghe rồi."

Lý Quang Tông cao thấp đánh giá hắn hai phát, hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Thiệu Tư im lặng đi ra ngoài, lúc này, Lý Quang Tông mới muộn màng phát hiện, nhóm người bọn họ sau khi đi ra từ trong phòng bệnh, sắc mặt đều không dễ nhìn lắm.

Ai cũng không nói lời nào, nhìn qua vạn phần nặng nề.

Bởi vì tốc độ bác bỏ tin đồn của tổ PR quá nhanh, mà còn bại lộ tin tức 'Âu đạo nằm viện', hiện tại cửa bệnh viện đã có rất nhiều truyền thông ngồi xổm canh giữ.

Chuẩn bị vừa thấy được bọn họ đi ra, liền xông lên vây quanh.

Nhưng mà…

Anh trai 'Tuần san giải trí' xông vào trước nhất có chút há hốc mồm.

Không nói Thiệu Tư đi tuốt ở đàng trước, ngay cả Cố Duyên Chu cũng trầm mặt, hắn ta làm papparazi nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại vẻ mặt này của Cố ảnh đế.

Trước khi lên xe Thiệu Tư quay đầu lại, không biết nên nói gì, nghẹn nửa ngày, khàn giọng nói: "Nén bi thương."

Rốt cuộc Diệp Tuyên nhịn không được, giơ tay lên lau nước mắt hai cái, ngồi xổm xuống ở cửa bệnh viện lên tiếng khóc lớn, không để ý ánh đèn loang loáng xung quanh không ngừng lóe lên.

Ngày hôm sau, truyền thông đăng một tin tức sai lầm trên diện rộng: Âu đạo bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, các diễn viên chính của 'Mặt nạ' ở trước cửa bệnh viện khóc rống!

Tin tức này xào chẻ đến ồn ào huyên náo.

Rạng sáng bốn giờ rưỡi, Trì Tử Tuấn gọi tới một cú điện thoại: "Anh, em nhìn thấy ở trên mạng, vậy bộ phim của mấy anh còn quay không, sẽ lâm thời đổi đạo diễn sao? Nén bi thương, phát sinh loại chuyện này, em biết anh khẳng định cũng rất đau khổ… Có điều nhân sinh vô thường, sống chết có mệnh, anh cũng đừng quá đau khổ, anh phải tỉnh táo đứng dậy, đây dù sao cũng là sự nghiệp mà trước khi chết người ta chưa thể hoàn thành…"

Buổi tối Thiệu Tư vốn đã có chút mất ngủ, gần hai ba giờ mới ngủ, lúc nghe máy vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Tận đến khi Trì Tử Tuấn bắt đầu nói cái gì mà muốn hắn tỉnh táo lại, hắn mới xoa xoa tóc ngắt lời: "Từ từ, cậu đang nói cái gì đó?"

Lúc này Trì Tử Tuấn còn đang ở trong đoàn phim, mặc dù cậu ta không có thiên phú ở phương diện đóng phim, nhưng cũng thường xuyên nhận được vài nhân vật nhỏ, cậu ta đi xa chút, hạ giọng nói: "Không phải Âu đạo chết bệnh sao?"

"… Cậu nghe tin lá cải đâu ra vậy, " Thiệu Tư theo bản năng phản bác, "Lung ta lung tung cái gì, Âu đạo còn êm đẹp, chỉ là uống rượu nhiều thôi."

Trì Tử Tuấn: "…" Phải không?

Nhưng cậu ta xem video, cảm thấy scandal này xào chẻ nhìn rất rất thật luôn á.

"Diệp Tuyên khóc không phải vì chuyện đó, tình huống cụ thể anh cũng không tiện nói cho cậu biết, nhưng có một chuyện ngược lại muốn hỏi thăm cậu."

Thiệu Tư nói xong, ló ra một bàn tay đi sờ đèn bàn, mở đèn xong liền nửa ngồi dậy, tiếp tục nói: "Cậu có phát hiện cái tên Vương Sơn đặc biệt quen tai hay không?"

Trên đường hắn trở về, suy nghĩ trước sau thật lâu, nhưng không thể nghĩ ra gì.

Cho nên hắn đoán, đó hẳn không phải là chuyện vài năm gần đây, không chừng Trì Tử Tuấn có thể biết.

Không nghĩ tới, lần này còn thật sự để hắn đánh bậy đánh bạ mà đụng phải.

Trì Tử Tuấn ở đầu kia điện thoại im lặng nửa ngày mới nói: "Anh chọc em đó hả?"

Thiệu Tư thấp giọng 'hưm?' một chút.

"Không phải chính là ông khách trước đây bà mối Tề tìm đến sao, bà mối Tề vẫn luôn kêu gã là Vương tổng Vương tổng, anh đại à anh quên rồi hả? Ngày đó em bị bỏ thuốc, cũng là anh cứu em ra…" Trì Tử Tuấn càng nói càng cảm thấy việc này có khả năng Thiệu Tư thật sự không nhớ rõ, vì thế cậu buông tha hồi ức, nói thẳng, "Anh hỏi cái này để làm gì?"

Bà mối Tề, là biệt danh hai người họ lấy cho Tề Minh.

Dù sao thì tổng kết một chút, Tề Minh nào được tính là người đại diện, nhiều nhất chỉ là tên dắt mối thôi.

Thiệu Tư còn thật sự không nhớ rõ việc này lắm, bị Trì Tử Tuấn nói như vậy, ngược lại có vài phần ấn tượng.

Hóa ra ngày đó lúc hắn xông vào, tên ngốc đè trên người Trì Tử Tuấn… chính là Vương Sơn.

Hệ thống mới vừa online không bao lâu, nghe hai câu liền nghe không vô nữa, phun tào: [bao giờ cậu mới có thể nhớ lâu một chút, lần đó chúng ta từng chuyên môn tìm hiểu về Vương Sơn, cuối cùng vẫn là cưỡng chế định vị di động của gã, mới tìm được vị trí cụ thể của khách sạn.]

Thiệu Tư không thèm để ý chút nào: [đều đã qua lâu như vậy, tao làm sao nhớ rõ.]

[Cơ mà lúc ấy có phải chúng ta có quay video hay không?] Thiệu Tư đột nhiên nhớ tới việc này, [lúc ấy chuẩn bị lấy nó đi diệt Tề Minh.]

Hệ thống: [có, tôi cũng nhớ có quay.]

"Được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, cúp đây." Thiệu Tư nói xong lập tức cúp điện thoại, ngay cả giày cũng không mang, trực tiếp xuống giường mở máy tính.

Mấy thứ năm đó chưa dùng tới, cuối cùng lại phát huy công dụng ở đây.

Khi đó mục tiêu của bọn họ là Tề Minh, nhưng chuyện tiến hành đến bước cuối cùng lại tính nhầm, Tề Minh tẩy sạch mình đến không còn một mảnh. Cho nên video đó cũng không thể làm gì gã, thật sự truyền ra ngoài thì ngược lại sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt cho thanh danh của Trì Tử Tuấn.

Video còn đó, tuy rằng độ sắc nét không tốt, nhưng muốn lật đổ Vương Sơn cũng không phải…

—— "Không có khả năng."

Sáng sớm Thiệu Tư liền mang theo video đến phim trường, vài người ở trong căn phòng nhỏ khóa kín xem xong một lần, Cố Duyên Chu không chút nghĩ ngợi liền hạ kết luận.

Thiệu Tư: "Vì sao không có khả năng, nhân chứng vật chứng đều đủ."

Cố Duyên Chu đứng lên từ chỗ ngồi, phát video lần thứ hai, kéo từ lúc bắt đầu tới cuối cùng, dừng ở động tác Vương Sơn cởi quần: "Gã chưa thực hiện được, chỉ có thể nói lên có ý đồ xâm hại, điều lệ pháp luật nước ta ở loại tình huống nam giới bị xâm phạm còn chưa đủ hoàn thiện, cậu căn bản kiện không lại gã. Video này, nhiều nhất chỉ có thể lấy ra đánh trận chiến dư luận, nhưng mà Vương Sơn cũng không phải nghệ nhân trong giới, gã chỉ là một người bỏ tiền, ai có thể quản chế gã được gì?"

Vương Sơn trên video, tai to mặt lớn, sau khi lớn tuổi phát tướng nghiêm trọng, bụng bia to đùng, cả người đầy mỡ, mặc trang phục hàng hiệu cũng mặc ra vẻ cực kỳ buồn cười.

"Duyên Chu nói không sai," tối hôm qua Âu đạo truyền nước đến nửa đêm, thân thể cũng đã gần như khỏe lại, sáng sớm chạy về phim trường tiếp tục quay, hiện giờ chớp mắt một cái đã đến giữa trưa, "Video này, còn chưa đủ để lật đổ gã."

Diệp Tuyên cúi thấp đầu, ngón tay gắt gao nắm chặt trang phục diễn.

Cô muốn thay Diệp Thanh báo thù, nhưng mà, cô cũng biết muốn kiện được Vương Sơn, không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Cố Duyên Chu tắt máy, rút USB ra, trả lại cho Thiệu Tư nói: "Trước hết không vội, chuyện bẩn trên người gã khẳng định không chỉ một chuyện này, tối hôm qua tôi nhờ người tra được, gã có tình nghi ngầm mua bán dâm."

Thiệu Tư: "…"

"Cậu làm cái ánh mắt gì thế, " Cố Duyên Chu vỗ vỗ đầu hắn, "Tôi lại không có liên quan tới cái đó."

Thiệu Tư thầm nghĩ, tôi chưa nói anh cũng tình nghi bán dâm, nhưng mà loại bí mật này, cả đêm nói tra là có thể tra được, chỉ sợ lai lịch của Cố ảnh đế bên cạnh hắn cũng không nhỏ.

Diệp Tuyên ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi biết rồi, không gấp được, các anh tình nguyện giúp tôi, tôi đã rất cảm kích."

"Tên Vương Sơn này, trong giới có một đặc điểm mọi người đều biết, chỉ cần gã coi trọng ai, liền đến đầu tư cho đoàn phim chỗ người kia ở." Cố Duyên Chu lại nói, "Tháng trước, gã đầu tư bộ phim 'Loạn thế'."

"Có hơi quen tai."

… Thiệu Tư muộn màng nhớ tới, hai chữ Loạn thế hắn từng nhìn thấy trong trang bạn bè wechat.

"Chờ một chút, để tôi xác nhận xíu." Thiệu Tư lên wechat, mở trang bạn bè ra, quả nhiên bà mối Tề và tiểu thịt tươi Dương Trạch cả ngày đều đắc ý việc này.

Nói đến nói đi, ngoài sáng trong tối đơn giản là đang nói mình lấy được vai chính không dễ dàng bao nhiêu, lúc đạo diễn tuyển vai cánh cửa cao bao nhiêu, mình có bao nhiêu thực lực, cuối cùng lại "không chút để ý" mà nhắc tới catse.

Thiệu Tư tắt di động, nói: "… Tôi nghĩ tôi biết, mục tiêu của Vương Sơn là ai rồi."

Nhưng mà đúng lúc này, Âu đạo nửa ngày không nói gì đột nhiên nói lời kinh người: "Tôi nhớ rồi, nửa tháng trước, gã nhờ người tìm tôi nói chuyện đầu tư."

"Lúc ấy vừa mới chuẩn bị khởi động máy, tài chính khởi động đã đầy đủ, tôi liền cự tuyệt, cũng không để ở trong lòng." Âu đạo còn nói, "Hiện tại theo cách nói của cậu, trong đoàn của chúng ta… có mục tiêu của gã?"

Cố Duyên Chu trầm ngâm nói: "Ngài còn nhớ, lúc ấy gã có cố ý đề cập tới tên ai hay không?"

Cố Duyên Chu nói những lời này xong, Thiệu Tư bị Âu đạo nhìn mà tóc gáy dựng đứng.

Cuối cùng hắn thật sự không cách nào xem nhẹ tầm mắt kia, bất đắc dĩ đưa tay chỉa chỉa mình: “Cháu?”

47. Chương 47

Vào lúc ban đêm sau khi kết thúc công việc, Lý Quang Tông gặp người liền hỏi: “Nhìn thấy Thiệu Tư không? Hắn chạy đi đâu rồi? Cái ‘vừa nãy’ của cậu là chỉ bao lâu? Anh bạn này cậu có thể cho tôi một phương hướng và thời gian xác thực hay không?”

Thợ ánh sáng bị hắn giữ chặt bị hỏi đến độ có chút ngơ ngác: “Tôi… vừa nãy… đại khái là, mười phút trước? Có thể hắn đi về phía đông, a cũng có thể là phía tây.”

Nói xong, ngón tay thợ ánh sáng do dự chỉ chỉ mỗi một phương hướng, cuối cùng vô lực buông xuống: “Tôi cũng nhớ không rõ, nếu không anh hỏi lại người khác đi.”

“Được, quấy rầy rồi, ” Lý Quang Tông không thể không tiếp nhận hiện thực tàn khốc này, hắn vỗ vỗ bả vai thợ ánh sáng, “Cố lên, chúc cậu làm việc thuận lợi.”

Thợ ánh sáng sờ sờ đầu, vẻ mặt mơ màng đi mất.

Lý Quang Tông trở lại trong xe, tức đến khó thở lấy điện thoại di động ra gọi cho Thiệu Tư lần nữa.

—— “Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau, sorry…”

A! Thật sự là! Muốn điên rồi!

Gặp được một nghệ nhân ba ngày hai bận liền mất tích!

Hắn ta còn có thể làm thế nào?

Lý Quang Tông đang đứng ở trong hành lang nắm tóc, di động đột nhiên vang lên, phản ứng đầu tiên của hắn chính là thằng nhóc Thiệu Tư rốt cuộc gọi lại cho hắn, vì thế hắn hít sâu vào một hơi, há mồm liền mắng: “Cậu ở đâu, hả?! Có biết là…”

Nhưng mà lời sau đó hắn cũng không thể nói ra khỏi miệng, bởi vì đầu kia điện thoại, vang lên một giọng nói quen thuộc khác.

Tề Minh ngồi ở trong phòng làm việc, ngồi trên ghế xoay, xoay toàn bộ thân thể ra phía sau, đối mặt cửa sổ sát đất, có thể từ lầu bảy nhìn xuống, thấy phong cảnh quanh đó. Gã lấy một loại tư thế quan sát chúng

sinh, thả nhẹ ngữ điệu nói: “Quang Tông, là tôi.”

Lý Quang Tông nhất thời im lặng.

“Tôi nghĩ, ngày đó ở trong phòng hội nghị, quả thật thái độ của tôi cũng không tốt, việc này tôi xin lỗi cậu.”

Giọng Tề Minh nghe ra thực khách sáo, thậm chí còn có chút nhã nhặn, giống như gã chỉ là vẻ mặt ôn hoà tìm bạn nói chuyện tâm sự: “Cậu cũng đừng trách tôi, đây không phải là chuyện mà một mình tôi có thể quyết định, cậu có biết, hai năm nay Thiệu Tư thăng tiến quá nhanh, vẫn luôn là đối tượng công ty trọng điểm bồi dưỡng, suy xét vì lâu dài, lần này hạ thấp thù lao nhận phim của Âu đạo, cũng ngoại lệ để hắn nhận.”

“Tôi biết.” Lý Quang Tông nói, “Nhưng chuyện này tôi cho rằng chúng ta đã thương lượng rồi, hiện tại anh nói mấy cái đó lại là có ý gì.”

Tề Minh từ trên ghế đứng lên, bóng dáng gã phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, có vẻ cực kỳ thon gầy: “Chớ khẩn trương, chuyện đã đáp ứng, tôi sẽ không đổi ý.”

Lý Quang Tông biết Tề Minh là cái dạng đức hạnh gì, cú điện thoại hôm nay tuyệt đối không có khả năng thật sự là tâm sự với hắn, quả nhiên, câu tiếp theo của Tề Minh đã phủ định toàn bộ những khách sáo dối trá của gã trước đó.

“Gần đây scandal của Thiệu Tư ầm ĩ kịch liệt, công ty rất không vừa lòng.” Tề Minh nói, “Tôi không biết vì sao cậu lại lựa chọn loại phương pháp xử lý vô dụng này…”

Lý Quang Tông ngắt lời: “Cái này không liên quan tới anh.”

Tề Minh thoáng khựng lại: “Được, xem ra là tôi nhiều chuyện. Có điều tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một tiếng, ba tháng sau, hy vọng cậu có thể giao ra cho công ty một bài giải vừa lòng.”

Lý Quang Tông không đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng mà mấy phút đồng hồ sau đó, chuông điện thoại lại vang lên.

Lúc này là Thiệu Tư nhà hắn ta không sai, chẳng qua… hiển thị lại là số điện thoại của Cố Duyên Chu.

Thiệu Tư vừa lên liền nói: “Con trai, là tôi, di động của tôi hết pin.”

Lý Quang Tông: “…”

Lúc Thiệu Tư gọi điện thoại cho Lý Quang Tông cũng đã chuẩn bị tốt nghênh đón lửa giận, ai ngờ con trai nhà hắn hôm nay thái độ khác thường, giọng điệu bình thản: "Ồ, cậu ở đâu đó?"

Thiệu Tư nhíu mày, quay đầu nói với Cố Duyên Chu: "Anh xác định anh không gọi lộn số chứ? Giọng điệu này nghe không giống lắm."

Lúc này Cố Duyên Chu đang ngồi ở ghế phó lái, duỗi cánh tay qua, dán điện thoại di động bên tai Thiệu Tư, trên tay anh dùng lực đẩy bản mặt xoay qua đây của Thiệu Tư trở về: "Không gọi lộn, đừng nhìn, cậu nhìn đường chút đi."

Lý Quang Tông cũng hoài nghi tính chân thực của cuộc điện thoại này, luôn mãi xem xét hiển thị cuộc gọi: "Tình huống gì vậy, hai người đang làm gì đó?"

Thiệu Tư thuận tay kéo cửa sổ xe xuống chút, gió đêm gào thét tức khắc ào vào, thổi tóc hắn dựng đứng lên: "Tôi và Cố Duyên Chu lái xe đi trước, cậu tự mình về nhà đi, không cần lo lắng cho tôi… Có Cố nam thần của cậu ở đây mà cậu còn lo lắng sao, muốn tôi bảo hắn nói với cậu hai câu không?"

Lý Quang Tông từ chối: "Không cần, cám ơn, nhờ phúc của cậu, hiện tại giá trị tín nhiệm của tôi đối với Cố nam thần giảm xuống rất nhiều."

Vốn dĩ là Cố Duyên Chu lái xe, nhưng Thiệu Tư nhìn mà ngứa tay.

Sau khi hắn luôn mãi cam đoan kỹ thuật lái xe của mình rất tốt, còn nhắc lại chuyện xưa, đem việc lần đó Cố Duyên Chu uống rượu say, hắn 'vững vàng' chở anh về nhà như thế nào nói lại một lần.

Cuối cùng Cố Duyên Chu lười nghe Thiệu Tư bôi đen hình tượng sau khi anh say rượu, trực tiếp vứt chìa khóa xe cho hắn.

Khi nói chuyện với Lý Quang Tông, đèn báo ở ngã tư phía trước vừa vặn nhảy sang đèn đỏ, Thiệu Tư đạp phanh, chậm rãi dừng xe, nói với Cố Duyên Chu: "Thế nào, sớm nói với anh là tôi lái xe không tồi rồi mà."

Cố Duyên Chu híp mắt, cao thấp đánh giá hắn một phen, cuối cùng không chút lưu tình chọc thủng: "Có phải cậu quên, chuyện cậu chạy quá tốc độ mười phút trước hay không."

Lý Quang Tông nghe hết toàn bộ đối thoại của bọn họ, không biết nên nói cái gì.

Không biết từ lúc nào, quan hệ giữa hai người này trở nên vô cùng hòa hợp… scandal cũng càng ngày càng nhiều.

Qua chốc lát, Lý Quang Tông mới nói: "Đừng về quá muộn, sáng ngày mai còn có cảnh, tự mình nắm chắc điểm đúng mực, chú ý papparazi."

Thiệu Tư: “Con trai, con làm sao vậy? Nghe như tâm trạng không tốt lắm.”

“Tôi không sao.” Lý Quang Tông đi xuống cầu thang, đứng ở cửa cầu thang quay đầu nhìn lại, phim trường sau khi kết thúc công việc giống như cửa hàng bị trộm quét qua, đồ đạc đặt hỗn độn ở bên kia, dây điện, quạt máy, đạo cụ, đèn bự…

Thiệu Tư cũng không nghĩ nhiều: “Được rồi, tôi cúp điện thoại, cậu nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lý Quang Tông há há mồm, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói.

Sắc trời triệt để tối sầm xuống.

Tuy rằng lần này Thiệu Tư nghĩ đến việc báo cáo một chút hành trình cho người đại diện, nhưng mà cũng chưa nói rốt cuộc là đi làm gì. Cũng không phải cố ý giấu Lý Quang Tông, chỉ là chuyện này, nếu cho hắn ta biết, bảo đảm hắn ta sẽ phát điên.

Để bảo vệ trái tim nhỏ bé yếu ớt của người đại diện nhà hắn, chuyện này vẫn là trở về rồi lại nói cho hắn ta biết vậy.

“Sắp đến, ” sau khi nhìn thấy kiến trúc mang tính dấu hiệu phía trước, Cố Duyên Chu chỉ huy, “Phía trước quẹo trái dừng xe.”

Thiệu Tư đánh tay lái nửa vòng, theo lời quẹo vào: “Là chỗ phía trước… ‘Sống trong cơn say’ đó hả?”

“Phải.”

Sống trong cơn say, là một câu lạc bộ đêm chuyên đề đồng tính luyến ái mà Vương Sơn bỏ vốn mở ra, mở đã lâu năm, vốn dĩ xây ở phía đông, mấy năm trước bởi vì giới tài chính nơi này phát triển càng nhanh, nên đã chuyển cơ sở chính lại đây.

Những chỗ đàng điếm thế này, không phải dễ kinh doanh, hơn nữa mấy năm nay quốc gia nghiêm khắc kiểm tra. Nhưng mà trong nhà Vương Sơn có bối cảnh, cho nên Sống trong cơn say làm ăn càng ngày càng tốt.

“Tôi đã tra rồi, mỗi tháng, ngày Vương Sơn tới nơi này tuần tra đều có quy luật, chia đều một tháng ba đến bốn lần, trong đó đầu tháng và cuối tháng là hai ngày cố định.” Cố Duyên Chu bỏ dây an toàn ra, trước khi xuống xe lại nhắc nhở Thiệu Tư, “Cậu nghĩ kỹ chưa? Đợi chút nữa đi vào, sẽ không còn đường để quay đầu lại đâu.”

Thiệu Tư không trả lời, hắn trực tiếp cởi áo khoác, lộ ra cái áo lông cổ rộng do Lisa phối ở bên trong, mở cửa xe xuống trước.

Từ góc độ của Cố Duyên Chu nhìn qua, cổ áo chữ V trên người Thiệu Tư mở rộng, thoạt nhìn tuy rằng gầy, nhưng cũng không có vẻ suy nhược, da thịt lộ ra bên ngoài, lắc lư khiến lòng người ngứa ngáy. Anh nghe Thiệu Tư không chút do dự trả lời anh: "Đã nghĩ kỹ."

Sách lược lần này bọn họ thương thảo ra vô cùng đơn giản, nếu Vương Sơn đã đem mục tiêu nhắm ngay Thiệu Tư, vậy bọn họ làm cho Thiệu Tư từ từ đi vào trong tầm mắt gã.

Trước khi đi vào, Thiệu Tư lặp lại kịch bản và hình tượng một lần: "Tôi với anh, giả làm người yêu… câu khẩu vị của Vương Sơn, Vương Sơn tạm thời lại không thể làm gì tôi, cho nên kế tiếp khẳng định gã sẽ nghĩ cách nhập đầu tư 'Mặt nạ', tìm cơ hội tiếp cận tôi."

Mới đầu Vương Sơn muốn đầu tư 'Mặt nạ' đúng là bởi vì coi trọng Thiệu Tư, nhưng gã cũng không phải nhất định phải là Thiệu Tư, cho nên sau khi bị cự tuyệt, cũng không có tiếp tục nói lại. Nói câu thật lòng, người như gã, muốn người gì mà không có, vì Thiệu Tư, còn thật sự không đáng..

Để gã chủ động nhích lại lần nữa, là mục đích cuối cùng của họ.

Chủ ý giả làm người yêu này kỳ thật rất mạo hiểm, nhưng mà ngoại trừ lấy cái cớ đó, bọn họ nghĩ không ra lý do thứ hai để có thể vào 'câu lạc bộ đêm đồng tính luyến ái'.

Hơn nữa Sống trong cơn say mà Vương Sơn mở, đặc điểm lớn nhất chính là giữ bí mật rất mạnh. Dù sao thì cái giới đồng tính luyến ái vẫn tương đối bí ẩn, rất nhiều người không muốn bại lộ thân phận của mình.

Cố Duyên Chu chỉ nhìn hắn, lại hỏi: "Cậu thật sự nghĩ kỹ rồi?"

Thiệu Tư không trả lời, nâng cằm hỏi lại: "Tôi nên gọi anh là gì… Duyên Chu? Anh Chu?"

Cố Duyên Chu chế trụ tay hắn, hai người đeo khẩu trang, mười ngón cùng nắm đi vào: "Kêu ông xã."

Trò đùa này khiến Thiệu Tư trở tay không kịp, hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó không biết làm sao —— có lẽ là chất giọng trầm thấp của Cố Duyên Chu quá dụ người, vành tai lại nóng lên một cách khó hiểu, để che giấu phản ứng không quá tự nhiên của mình, hắn ra vẻ bình tĩnh, nói: "Anh nằm mơ hả, công thụ của hai ta có phải nhầm rồi không, anh có hiểu lầm gì về tôi hả? Tôi tuyệt đối là ở trên có được không, anh muốn xem cơ bụng của tôi không? Tám múi."

Cố Duyên Chu liếc nhìn hắn một cái: "Tám múi? Cậu như vậy mà cũng tính hả?"

—— Thiệu Tư chỉ thiếu nước vén áo lên chứng minh trong sạch của mình.

Nhưng mà không hề phòng bị, Cố Duyên Chu nắm tay hắn, chủ động đưa vào trong vạt áo mình.

Ngón tay Thiệu Tư trực tiếp chạm vào mấy múi cơ bụng hình dáng rõ ràng, sờ lên còn có chút cứng rắn của Cố Duyên Chu.

"..."

48. Chương 48

Lòng bàn tay Thiệu Tư có hơi nóng.

Hắn vốn muốn trực tiếp rút tay về, kết quả quỷ thần sai khiến, nhịn không được lại sờ soạng hai phát.

... Cứng quá.

Quả nhiên không giống mấy múi cơ bụng mọc chơi trên người hắn.

Cố Duyên Chu buông tay ra, hỏi lại một lần: "Gọi tôi là gì?"

Hai chữ kia lăn hai vòng bên miệng Thiệu Tư, cuối cùng vẫn không thể nói ra khỏi miệng. Hắn đi thẳng về phía trước, trên mặt vẫn có hơi đỏ, khoát tay có lệ nói: "Biết rồi, chờ chút sẽ nói."

Ở trong lòng Thiệu Tư thôi miên chính mình: đều là diễn kịch, đều là giả, giả.

[Có một từ gọi là diễn giả thành thật, không biết cậu có từng nghe qua chưa] hệ thống âm dương quái khí nhảy ra, [tốt nhất cậu nên soi gương, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của cậu.]

Thiệu Tư: [Câm miệng.]

[Các cậu áp dụng chiêu này, tôi cảm thấy thực mạo hiểm, cẩn thận dẫn sói vào nhà.]

[Không thì mày có biện pháp tốt hơn sao?]

Hệ thống: [Không có. Chúc các cậu may mắn.]

Ngợp trong vàng son, bốn chữ này lóe ra sắc thái thối nát trong đêm đen.

Đèn nê ông treo ở bên ngoài, nhuộm đẫm toàn bộ mặt tiền, nhìn hệt như mấy tiệm gội đầu tục không chịu

nổi ở đầu đường vào mấy năm tám mươi, có chút bẩn, có chút thần bí.

Đại sảnh thì ngược lại trang hoàng đến xa hoa, xanh vàng rực rỡ, vài nam tiếp tân thân mặc đồng phục đứng ở sau quầy, trêu đùa với các khách khứa lui tới.

"Chào anh, xin hỏi các anh đi mấy người?" Tiếp tân đã sớm lưu ý tới hai anh chàng dáng người tuyệt hảo ở cửa, nhìn rất lạ mắt, hơn nữa đeo khẩu trang, thực hiển nhiên là lần đầu tiên tới.

Thiệu Tư đi lên trước, dựa vào bên quầy, nói: "Hai người, thế nào, còn cần đăng ký à?"

"Đăng ký thì cũng không cần, nhưng phải giao năm trăm đồng tiền thế chấp."

Anh bạn tiếp tân nhe răng mỉm cười, khoa tay ra dáng 'năm'.

Sau đó tiếp tân nhìn thấy người đứng phía sau anh đẹp trai cổ áo chữ V lấy ra một cái thẻ, đưa cho cậu ta, tay nắm thẻ khớp xương rõ ràng, nhìn rất có lực.

Ánh mắt cậu ta có chút tham lam dời tầm mắt lên trên vài phần, nhìn cái mũi cao thẳng giấu ở phía dưới khẩu trang, ngay sau đó chính là cặp mắt thâm thúy mê người.

Cố Duyên Chu chờ nửa ngày, đối phương cũng không có ý muốn nhận thẻ, vì thế anh cau mày nói: "Quẹt thẻ, cám ơn."

"Được." Lúc này tiếp tân mới vươn tay, chỉ là lúc nhận thẻ không biết là cố ý hay là vô tình, cọ qua ngón tay Cố Duyên Chu.

"..."

Đồ ngốc cũng có thể nhìn ra, tiếp tân này không chút nào che giấu xuân tâm nảy mầm của mình.

Thiệu Tư hơi hơi ngửa ra sau, ghé vào bên tai Cố Duyên Chu nói: "Anh rất lợi hại nhỉ, miểu sát luôn kìa."

*Miểu sát: thuật ngữ game, nghĩa là giết chết trong vòng 1 giây.

Cố Duyên Chu không trả lời, chỉ là rút tay về, sau đó đặt tay bên hông Thiệu Tư.

"Chậc, " Thiệu Tư có chút hứng thú với tiếp tân này, dù sao thì nếu là bình thường, chỗ nào có người dám trồng cây si với Cố Duyên Chu rõ ràng như vậy, "Nếu không thì anh thả tay lỏng lỏng ra đi? Hình như cậu ta ghen tị kìa."

Tư thế Thiệu Tư hiện tại vừa vặn có hơi ngửa ra sau, Cố Duyên Chu lại cao hơn hắn một đoạn.

Cố Duyên Chu hơi hơi cúi đầu, đè chặt hắn ở trong ngực: "Đừng làm rộn."

Tiếp tân ảm đạm hao tổn tinh thần trả thẻ lại: "Được rồi, chúc các anh chơi vui vẻ."

"Lấy kìa." Thiệu Tư nói.

Cố Duyên Chu: "Cậu lấy đi, tôi ôm vợ tôi, không tiện lắm."

"Cái gì mà vợ, " Thiệu Tư nhất thời không kịp phản ứng, qua hai giây, sắc mặt quỷ dị mà cứng đờ, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, "Ai là vợ anh!"

Tuy rằng nói như vậy, Thiệu Tư vẫn thay Cố Duyên Chu cầm lại thẻ.

Sau đó hắn vừa đi vừa có ý định nhét thẻ lại túi Cố Duyên Chu.

"Túi quần anh đâu?" Thiệu Tư nhét loạn nửa ngày, cũng không tìm được chỗ có thể nhét thẻ vào.

Cố Duyên Chu chỉ huy: "Tay cậu đi xuống, xuống chút nữa."

"..."

Thiệu Tư bị anh nói đến phiền, tiện tay sờ soạng trái phải lung tung hai phát, sau đó tay đột nhiên cứng đờ.

Cố Duyên Chu 'shhh' một tiếng, nghe ra có chút không quá thoải mái: "Cậu sờ chỗ nào vậy?"

Thiệu Tư chậm rãi nhắm mắt lại, nửa ngày mới tiêu hóa sạch xúc cảm quen thuộc lại xa lạ trong lòng bàn tay vừa rồi, nói: "... Ngại quá, tôi không phải cố ý."

Sau khi đưa tiền thế chấp, có chuyên gia mang bọn họ vào chốn ngợp trong vàng son bên trong.

Chính giữa là một sàn nhảy thật lớn, ánh đèn bốn phương tám hướng lóe lên, mơ hồ bất định. Tổng thể thì hoàn cảnh nơi này là mờ tối, trong góc phòng có người đang làm một ít chuyện khó coi, thoạt nhìn bọn họ không hề cố kỵ mà ở trong này 'làm một phát'.

Nhưng bởi vì không biết một giây sau ánh đèn sẽ chiếu tới chỗ nào, cho nên loại trường hợp này liền trở

nên kích thích.

Tựa như chuyện vốn dĩ là bí ẩn, đột nhiên bị bại lộ trước mắt đại chúng, khiến người ta không hề phòng bị.

Lúc Thiệu Tư và Cố Duyên Chu đi vào, nơi khác đều là mờ tối, chỉ có một góc bên tay phải, ngọn đèn đột nhiên sáng lên, chiếu sáng hai người trong góc phòng.

—— Một cậu trai bộ dạng ngây ngô, thoạt nhìn còn chưa quá mười tám tuổi, quần áo kéo lên một nửa, mị nhãn như tơ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch chậm rãi bật hơi, tùy ý cho tên đàn ông cường tráng phía sau ra vào trên người cậu ta.

"Chỗ như vầy mà đến nay còn chưa bị niêm phong thật sự là kỳ tích, quá dâm loạn." Thiệu Tư xem thế là đủ rồi. Tiếp đó hắn xem xét mọi nơi hai lần, rốt cuộc tìm được một chỗ trống bên cạnh quầy bar, dẫn đầu ngồi xuống, đây là nguyên tắc nhất quán của hắn cho tới nay, có thể ngồi tuyệt đối không đứng.

Cuối cùng Thiệu Tư gõ gõ mặt bàn, nói với bartender: "Cho tôi một ly nước cam ép, cám ơn."

Bartender hồ nghi nhìn bọn họ: "Hai anh đi chung à?"

Bị bartender nói như vậy, Thiệu Tư mới phát hiện có chỗ nào đó không đúng lắm.

… Hắn quên kịch bản.

Xung quanh đều là có đôi có cặp, tư thế rất mờ ám.

Chỉ hắn và Cố Duyên Chu, hai người một đứng một ngồi, thoạt nhìn quả thực như là một dòng nước trong ở câu lạc bộ đêm.

Cố Duyên Chu nhắc nhở hắn: "Đứng lên."

Thiệu Tư không động đậy, chỉ vỗ vỗ chân, lâm thời cứu lại: "Như vậy đi, đến, ngồi trên đùi anh trai này."

Cố Duyên Chu mặt không đổi sắc, đưa tay kéo kéo nơ, nói ra một câu mà ngày thường Thiệu Tư hoàn toàn chưa từng nghe anh nói —— thậm chí là có chút thô tục: "Bảo bối hôm nay em đặc biệt thiếu thao có phải không?"

…

Thiệu Tư thầm nghĩ, mẹ nó chiêu này quá độc ác ông đây tiếp không nổi.

Hai phút sau, Thiệu Tư ngồi ở trên đùi Cố Duyên Chu, một tay còn nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, lần thứ hai gõ mặt bàn: "Làm phiền cho chúng tôi một ly nước cam ép."

Cố Duyên Chu vỗ lên tay hắn, ngắt lời: "Đừng để ý đến cậu ta, hai ly Whiskey, cám ơn."

"Tôi không thích bất cứ thứ gì có hàm lượng cồn vượt qua 3.5%, " Thiệu Tư ở bên tai Cố Duyên Chu nhỏ giọng cường điệu, "Rất cay."

Cố Duyên Chu: "Nếu cậu có thể ở nơi này tìm được người thứ hai chọn nước cam giống cậu, vậy cậu có thể chọn."

Thiệu Tư nhìn chằm chằm mắt Cố Duyên Chu, cảm thấy trong ánh mắt anh rõ ràng viết một hàng chữ: cậu cứ việc tìm, tìm được coi như tôi thua.

Bartender lau ly rượu, cuối cùng hỏi một lần: "Các anh rốt cuộc uống gì?"

Thiệu Tư nhún vai, nhận mệnh nói: "Whiskey, thêm đá. Vừa rồi là nói giỡn với cậu thôi, đừng để ý."

Tuy rằng Cố Duyên Chu cho hắn chọn Whiskey, có điều cũng không muốn hắn uống.

Ngược lại là Thiệu Tư nhìn anh uống mà thấy khát, lén nhéo nhéo thịt eo Cố Duyên Chu: "Này, giữ lại cho tôi một ngụm."

"Tửu lượng cậu quá kém."

Thiệu Tư nghẹn một chút: "Vậy để lại cho tôi mấy cục đá."

"Được."

Đại khái qua hơn nửa tiếng, Thiệu Tư có chút ngồi không nổi nữa, nhai đá nhai đến quai hàm đau nhức, hắn nhiều lần nhìn đồng hồ, nhịn không được hỏi: "Đã gần mười hai giờ, rốt cuộc gã có tới hay không."

"Sắp." Cố Duyên Chu nhìn sang cửa, nhận thấy được số lượng bảo vệ ở cửa tăng lên, sau đó anh xoay đầu lại, nhìn thấy đứa nhỏ ngốc tuyên bố không uống rượu có hàm lượng cồn vượt qua 3.5% trước mặt đang ôm ly rượu uống hai hớp, vì thế anh vội vàng ngăn lại, "… Cậu làm gì đó."

Thiệu Tư le lưỡi: "Khát."

Bọn họ đã sớm kéo khẩu trang xuống, bởi vì ánh đèn nơi này thật sự là rất mờ, cho dù là bartender cách

bọn họ gần nhất, cũng nhìn không rõ diện mạo của nhau lắm.

Trong bóng đêm, Cố Duyên Chu chỉ có thể nhìn thấy hình dáng Thiệu Tư ẩn trong bóng tối, tựa như hình cắt. Cùng với cặp mắt biết sáng lên, mặc dù có hơi lạnh, nhưng thoạt nhìn lại phá lệ trong suốt.

Lấy kinh nghiệm uống rượu của anh với Thiệu Tư trước đây, anh biết tốc độ say rượu của người này thật sự rất nhanh.

Ba, hai…

Một.

Huyệt thái dương Cố Duyên Chu co rút, còn chưa kịp kêu hắn, cánh tay Thiệu Tư ôm lấy vai anh đột nhiên buộc chặt, sau đó thân thể chủ động dán lên trên người Cố Duyên Chu, chất giọng lạnh lẽo, ấp úng kêu to: "Ông xã."

"Lúc này thì cậu lại ngoan nhỉ, " Cố Duyên Chu kéo mông hắn, nhích ly rượu ra xa chút, "Tửu lượng kém dữ vậy, hai ngụm liền choáng."

Ở cửa đột nhiên rộn ràng nhốn nháo một trận, cùng với vài tiếng châu đầu ghé tai nghị luận: "Vương tổng đến."

Bartender buông ly rượu đang chà lau trong tay xuống, nói với tạp vụ mới tới bên cạnh: "Phỏng chừng lại là đến thăm dò, không có việc gì, cậu tiếp tục làm việc là được, ông ấy vòng một vòng liền đi thôi."

Mặc dù Thiệu Tư có hơi choáng, nhưng hắn còn chưa quên nhiệm vụ hôm nay, hoặc là nói, sau khi hắn mơ mơ màng màng có chút say thì ngược lại tương đối cởi mở: "Vương Sơn đến hả?"

"Ở cửa, đang đi tới nơi này."

Thiệu Tư lắc lắc đầu: "Có phải chúng ta nên khởi công rồi không."

Chân mày Cố Duyên Chu cau lại, Thiệu Tư liền đè xuống, ngồi ở trên người anh, ôm lấy cổ anh hôn anh.

Khéo là, ngọn đèn vốn dĩ chiếu vào bên kia đột nhiên dời đi, vừa vặn chiếu lên hai người bọn họ.

Tóc Thiệu Tư tương đối dài, lúc cúi đầu vừa vặn có thể che đi nửa bên mặt nghiêng.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh quầy bar, người đàn ông áo cổ chữ V dáng người thon gầy đang

cưỡi trên thân một người đàn ông khác, chân vừa thon vừa dài, hơi hơi gập lại, mũi chân chạm đất. Áo còn lệch một phần, lộ ra một nửa bả vai.

Hai người tư thế mờ ám, nhìn vô cùng cảnh đẹp ý vui, thậm chí còn lộ ra vài phần dịu dàng lưu luyến.

Đang lúc bọn họ muốn nhìn kỹ hơn, chỉ thấy tay người đàn ông bị hôn rất nhanh dùng cái áo bành tô bên tay che khuất hai người.

…

"Hừ, thật mất hứng."

Người chung quanh sôi nổi dời mắt, thổn thức một trận. Đại khái là thợ ánh sáng cũng cảm thấy không thú vị, ngọn đèn nhanh chóng dời khỏi hai người bọn họ, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Nhưng mà, có một người vẫn dùng ánh mắt nhìn bọn họ chằm chằm không bỏ.

"Vương tổng, ngài nhìn cái gì đấy?" Giám đốc cúi đầu khom lưng ở bên cạnh Vương Sơn, rất sợ đám thuộc hạ có ai không biết điều chọc Vương Sơn tức giận. Hắn theo ánh mắt Vương Sơn nhìn sang cạnh quầy bar, cũng không phát hiện cái gì dị thường.

Chẳng lẽ là bartender A Bảo?

… Hẳn là không phải, A Bảo không phải đang pha chế rượu êm đẹp đó sao.

Ngay khi giám đốc càng nghĩ càng không rõ, Vương Sơn vuốt cằm cười, trên gương mặt đầy mỡ lộ ra một nụ cười âm hiểm: "Không có gì."

Nói xong, gã lại như có ám chỉ mà nói liên tục hai tiếng: "… Thú vị, thú vị."

49. Chương 49

Thiệu Tư không biết mình làm thế nào trở lại khách sạn, hắn ở 'Sống trong cơn say' vài tiếng, thật đúng là sống trong cơn say.

Cho dù đang ngủ cũng có thể cảm giác được tác dụng chậm của cồn bốc lên trên, đầu trướng trướng, vẫn luôn ngủ không quá yên ổn.

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Quang Tông lại đây gõ cửa.

Lý Quang Tông: "Ba, mở cửa! Rời giường!… Không thì con trực tiếp vào đó."

Thiệu Tư ở trong chăn xoay người, che lỗ tai không lên tiếng.

Lý Quang Tông dùng chìa khóa dự phòng vặn cửa phòng ra, chân tay khẽ khàng đi vào, đặt hộp giữ nhiệt ở chỗ huyền quan.

"Sáng hôm nay là cậu độc diễn, lời thoại đã thuộc lòng chưa? Thừa dịp bây giờ còn hơn nửa tiếng, tôi với cậu tập luyện?" Sau khi Lý Quang Tông gọi người dậy, bắt đầu lo lắng chuyện công việc. Bởi vì hắn đã xem qua kịch bản hôm nay, nội dung có chút… hừm… hửm?…

"Cảnh đó, tôi với cậu tập cái rắm, " Thiệu Tư nửa nằm, híp mắt nắm nắm tóc, nửa ngày mới bước chân phù phiếm xuống giường, quẹo vào phòng tắm, vừa đi vừa cởi áo, "Tôi tắm rửa một cái, cậu chờ lát."

Lý Quang Tông giống như thường ngày, ghét bỏ cái bệnh ở sạch không biết ai nuông chiều ra của hắn một phen.

Thiệu Tư không để ý đến hắn ta, trực tiếp đóng cửa lại.

Không bao lâu, phòng tắm truyền đến một trận tiếng nước.

Lúc này ý cười trên mặt Lý Quang Tông mới từ từ rút đi.

Hắn hồi tưởng lại trước kia, Thiệu Tư vung tay đánh nhau với Tề Minh, thiếu chút nữa bị công ty đóng băng. Lúc ấy bọn họ bôn ba ở hạng 3, nơi nơi diễn nhân vật nhỏ…

Còn nhớ rõ có lần Thiệu Tư diễn xong một cảnh nổ, trên mặt phủ một lớp bụi, ngồi xếp bằng dưới đất ăn cơm hộp, lựa lựa bỏ bỏ, cơ bản không động tới mấy miếng. Nhưng chính là Thiệu Tư như vậy, lại an ủi hắn ta: "Rất tốt, đi từng bước một vậy."

Từng bước một ấy, liền đi tới hiện tại.

Thiệu Tư tắm quả thật rất nhanh, ước chừng mười phút, tiếng nước liền ngừng.

"Nói có khả năng cậu không tin, ngày hôm qua tôi và Cố Duyên Chu đi ra ngoài kéo tài trợ, " Thiệu Tư tìm một lý do thật thật giả giả, miễn cho trái tim Lý Quang Tông không chịu nổi đả kích, hắn nói xong lại chuyển sang chuyện khác, "… Buổi sáng ăn cái gì?"

Lý Quang Tông mở hộp giữ nhiệt ra: “Sandwich.”

Trên cổ Thiệu Tư treo cái khăn mặt, giọt nước chậm rãi theo hai má nhỏ xuống, hắn ngồi xuống, mắt nhìn thời gian, không nói thêm nữa, vừa ăn vừa ôn tập kịch bản.

Cảnh hôm nay có chút mất mặt, hắn phải nấp trong phòng thay đồ ở hậu trường gánh hát… thẩm du.

Về tình tiết này, lúc ấy Lý Quang Tông lật xem kịch bản xong, là người đầu tiên đứng ra đưa ý kiến: “Cái này chỉ sợ có chút không tốt lắm, có thể sửa thuần khiết một chút hay không? Chúng ta cho khán giả một hình tượng chính diện, tích cực, hơn nữa ngài xem hắn như vậy, cái bộ dạng thoạt nhìn liền biết không có sinh hoạt tình dục này, bảo hắn thẩm du, nghĩ thế nào cũng…”

Thiệu Tư đá đá hắn ta: “Nói chuyện kiểu gì đó? Ai không có sinh hoạt tình dục?”

Lý Quang Tông thẳng thắn: “…Cậu.”

Âu đạo nghe nghe, vỗ bàn đứng lên: “Tiểu Tông, cậu biết cái gì! Dục, từ tâm mà sinh, cảnh thẩm du này tuyệt đối không thể sửa, không thể sửa —— nó làm cho cả nhân vật và bối cảnh thời đại trở nên càng có sức giãn, thể hiện ra đầy đủ xã hội áp lực ấy, không chỗ phát tiết… cậu hiểu không, là dục hỏa!”

… Hắn không hiểu lắm.

Tám giờ sáng.

Buổi sáng Cố Duyên Chu và Trần Dương không có chuyện gì, tới hơi muộn. Đến trễ ước chừng hơn nửa tiếng, bọn họ vừa đi vào, từ xa xa liền nhìn thấy một nửa đoàn phim đều chắn ở cửa phòng trang điểm, lại thường thường bay tới một đoạn đối thoại như sau:

“Rất tốt, tay nhét vào trong đũng quần.”

“Tuốt, ba cái đầu tuốt chậm một chút.”

“Sau khi cứng lên thì tay tăng tốc, khống chế tốt biểu tình trên mặt.”

“Kêu hai tiếng nghe một chút, cái loại vô cùng áp lực đó, từ từ, thợ chỉnh sáng nè đèn của cậu kiểu gì vậy, sáng quá!”

Trần Dương: “…”

Hắn chưa từng thấy trận thế như vậy, kịch bản 'Mặt nạ' hắn cũng chưa xem hết, ngoại trừ phần của Cố Duyên Chu hắn từng lật xem không sót một chữ, cảnh của những người khác cũng không biết được rõ ràng.

"Làm gì vậy nhỉ, những lời này nghe vào sao thấy kỳ quái vậy…"

Quả thật rất kỳ quái.

Thiệu Tư chưa có lần nào tuốt ống mà bị một đám người vây xem, thợ chỉnh đèn, camera, tổ đạo diễn, biên kịch, thợ trang điểm… nhiều vô số cộng lại cũng có mười mấy người.

Âu đạo ở phía trước chỉ huy nửa ngày, cuối cùng ông nhìn đồng hồ, ý bảo vài nhân viên bên cạnh trước hết dừng lại, nghi ngờ: "Thiệu Tư, có phải cậu không cứng được không vậy?"

Thiệu Tư vuốt tiểu huynh đệ mềm nhũn của mình: "…"

Lý Quang Tông hợp thời xen mồm nói: "Âu đạo, ngài xem nếu không thì như vầy đi, chúng ta sửa lại, hoặc là lấy cảnh… uyển chuyển một ít, chẳng hạn như chỉ quay phần mặt… sau đó bóng đèn có thể tối một chút… nét đẹp mông lung, thế nào…"

"Không ra làm sao, " Âu đạo nhìn cũng không nhìn đã từ chối, sau đó tiếp tục hỏi, "Tiểu Tư, không cần thẹn thùng, có phải cậu không cứng được không."

"Công năng tính dục của cháu hoàn toàn không có vấn đề, " Thiệu Tư mặt không đổi sắc nhìn anh nhân viên gần như muốn đem máy quay dán lên đũng quần hắn, nói, "Nếu mấy vị đồng chí này có thể đừng dán vào cháu gần như vậy."

…

Sau khi nhân viên điều chỉnh, người đánh clapper board tại trường quay hô lớn: "Cảnh thứ 13, lần hai!"

Âu đạo: "Đèn vào chỗ, camera khống chế chính mình một chút, cách hắn xa xíu."

Thiệu Tư hít sâu một hơi, đang muốn nhắm mắt, khóe mắt thoáng nhìn thấy Cố Duyên Chu đứng ở ngoài cùng đám người.

Sau đó Âu đạo giống như phát hiện đại lục mới, vui không kiềm được la lên: "Cứng rồi! Rất tốt! Rất tốt! Giữ vững!"

Thiệu Tư ngẩng đầu lên, mắt đã hoàn toàn nhắm lại, bóng dáng Cố Duyên Chu chỉ là chợt lóe trong mắt hắn. Nhưng mà trong bóng đêm trước mắt, một Cố Duyên Chu khác lại càng ngày càng rõ ràng hiện lên

trước mắt hắn.

—— Đó là chuyện xảy ra sau khi hắn uống say ngày hôm qua.

Hắn ôm lấy cổ Cố Duyên Chu hôn đại khái cũng một phút đồng hồ… trong khoảnh khắc dán lên trở thành tiêu điểm của đám người, nhưng sau khi ánh đèn dời đi, Cố Duyên Chu rất nhanh đảo khách thành chủ.

So kỹ thuật hôn với Cố Duyên Chu, Thiệu Tư còn kém rất xa.

Nụ hôn của Cố Duyên Chu, không quá tương tự với bề ngoài của anh, có chút thô bạo. Giống như dã thú dịu dàng cúi đầu liếm liếm, thuận tiện đùa bỡn mà cắn hai cái.

Môi dưới Thiệu Tư rất nhanh bị anh cắn đến hơi hơi đau đớn nhè nhẹ, hắn 'hưm' một tiếng, mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, đang muốn nhích ra, Cố Duyên Chu lại mảy may không cho mà đè ót hắn.

Vì thế hắn không chỗ ẩn nấp, chỉ có thể hãm sâu vũng bùn, dần dần trầm luân trong cảnh hôn vượt qua mong muốn đó.

"Vương Sơn đến, ngay ở cửa, chúng ta đi ra ngoài, đi qua từ bên cạnh gã, " không biết bao lâu sau, Cố Duyên Chu dừng lại, dán bên môi hắn, mờ ám mà nhỏ giọng nói chuyện, "Còn đi được không?"

Thiệu Tư híp mắt nhìn anh, môi có chút sưng đỏ, cố chết chống đỡ nói: "Chút trình độ ấy, tôi còn…"

…

Không được, chân hắn có chút nhũn ra rồi.

Cố Duyên Chu đem chút tâm tư nhỏ của hắn xem ở trong mắt, cũng không nói quá nhiều, trực tiếp phủ áo khoác trên người hắn, nâng hắn lên đi ra ngoài: "Chân, ôm lấy tôi."

…

"Tốt, cắt!" Âu đạo vỗ vỗ tay, "Cảnh này, qua, cậu đi nghỉ ngơi trước một chút đi."

Thiệu Tư bắn tinh xong, ngồi sụp ở trong góc, chân dài gấp lại, bộ trang phục diễn suy suy sụp sụp treo trên người, trang điểm trên mặt hắn chỉ vẽ một nửa, đường kẻ mi nhếch lên trên một chút, thêm vài phần khói lửa.

Lý Quang Tông xoay người đưa qua một hộp khăn giấy: "Cậu… lau lau đi?"

Thiệu Tư lạnh mặt rút hai tờ lau tay.

Âu đạo quay được cảnh vừa lòng, vội vàng gọi người xung quanh tới xem phát lại —— ông đã liên tiếp hai buổi tối ngủ không được ngon giấc, nhưng mỗi ngày trạng thái tinh thần lúc làm việc đều vô cùng tốt, tốt đến độ làm người ta lo lắng, giống như ông đang tiêu hao chính mình quá độ, để quên đi đau xót.

"Duyên Chu, cậu tới đây, tôi cảm thấy cảnh này quay tương đối tốt." Âu đạo tiện tay kéo Cố Duyên Chu qua, nói nói, ông lại sờ cằm trầm tư, "Có điều ánh đèn này, vị trí chiếu xuống có phải hơi trật hay không?"

Cố Duyên Chu nói: "Âu đạo, ngài vẫn nên bớt thời giờ nghỉ ngơi nhiều một chút, ngài như bây giờ, mọi người đều rất lo lắng."

Âu đạo cười cười: "Không có việc gì, tôi không yếu ớt như các cậu nghĩ đâu, cho dù là quả bong bóng đã bị đâm thủng, tôi may may vá vá lại, cũng còn có thể bay lên một lát. Già rồi, càng già càng dẻo dai, nhiều năm như vậy tôi đều chống đỡ nổi, chút ấy tính là cái gì."

Cố Duyên Chu không nói gì.

"Tôi hiện tại, chỉ muốn giúp tiểu Thanh báo thù, " ánh mắt Âu đạo xa xăm nhìn chân trời màu xanh khói xa xa trong chốc lát, lại nói, "Với lại tôi rất hối hận, lúc ấy không nói cho hắn biết, tôi rất thương hắn."

Âu đạo nói xong, chuyển hướng Cố Duyên Chu, theo ánh mắt của anh, nhìn tới người nào đó trong góc phòng trang điểm mới vừa bị mọi người vây xem bắn. Bé đáng thương ấy đang thay quần áo đi ra ngoài, vì thế ông vỗ vỗ vai Cố Duyên Chu: "Đừng nhìn nữa, người cũng đi xa rồi… Thích người ta, thì nói cho hắn biết, đừng để đến lúc đó lại giống như tôi."

"Không dám theo đuổi." Cố Duyên Chu im lặng nửa ngày, thế mà lại nhận thua nói ra bốn chữ kia.

"Nhịn đã lâu rồi, chịu đựng không đi trêu chọc hắn, nhưng lại phát hiện quá khó."

Khóe mắt Âu đạo nhảy dựng: "Cái này cũng không giống cậu rồi."

Ông quen biết Cố Duyên Chu đã nhiều năm, lại nói Cố Duyên Chu bước vào giới diễn nghệ, còn có chút quan hệ với ông. Lúc ấy Cố Duyên Chu đại khái mười sáu mười bảy tuổi, phản nghịch vô cùng, bướng bỉnh với ba mình, buổi tối nửa đêm trèo tường trở về, mặt mày đều là hung dữ, trên người còn mang theo vài vết dao không biết từ đâu ra.

Lúc ấy Âu đạo vừa vặn bàn chuyện hùn vốn một bộ phim với ba Cố Duyên Chu, thình lình cửa 'rầm' một tiếng bị đá văng, Cố Duyên Chu đã cao hơn bạn cùng lứa một cái đầu mặt mày âm hàn từ bên ngoài đi tới, câu đầu tiên liền nói: "Dù ông thật sự làm cho tôi chết ở bên ngoài, tôi con mẹ nó cũng vẫn thích đàn ông, nếu không thì ông dứt khoát một đao giết tôi đi."

Cố Duyên Chu năm đó khuôn mặt còn hơi có vẻ non nớt cười lạnh, kéo áo khoác ra, lộ ra vài vết dao bên trong: "Ông cũng đừng tìm người dọa tôi sợ, chỉ vài đường như vầy, rạch chơi hả?"

Chẳng sợ sau này, lại qua mười mấy năm, Cố Duyên Chu giấu diếm góc cạnh đến độ ai cũng nhìn không thấu, bên ngoài đều đồn đãi là anh ôn nhuận hữu lễ, thì Âu đạo vẫn rất rõ ràng, người này là một tên nhóc thối, muốn làm gì là làm đó, rất đáng ghét.

Yêu đương cũng vậy, chưa bao giờ dài dòng dây dưa. Thậm chí, anh có chút cường thế quá mức, tuy rằng nói cho cùng đều là chuyện hai bên tình nguyện, nhưng mà mỗi đoạn tình cảm, mặc kệ là ở bên nhau hay là cuối cùng chia tay, đều là Cố Duyên Chu chiếm địa vị chủ đạo, nói trắng ra là… người này rất vô tình.

Nhưng Cố Duyên Chu như vậy, lại bắt đầu suy xét tới người khác ư…?

Quả nhiên, Âu đạo đoán không sai, Cố Duyên Chu chủ động thẳng thắn: "Cháu có rất nhiều băn khoăn."

Thiệu Tư không phải gay, anh rất rõ ràng. Hai người lại là thân phận như vậy, nói chuyện làm việc bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, vô số cái miệng xoi mói bọn họ. Anh không thể vì tư dục bản thân, mà dắt hắn lệch khỏi quỹ đạo vốn có, cũng không nỡ để hắn bởi vì chuyện đó, mà bị người khác chỉ trỏ.

Lúc này, anh nghĩ anh thật sự xong rồi.

Cố Duyên Chu tự giễu cười cười.

Rõ ràng trong lòng đầy ắp không chịu được, không có lúc nào là không chịu đựng động vật nhỏ nào đó không ngừng quào cắn ngứa ngáy, lại vẫn tình nguyện lựa chọn ấm ức chính mình.

50. Chương 50

Lý Quang Tông phát hiện sau khi Thiệu Tư quay cảnh buổi sáng xong, cả người đều có chút thất thần, phát ngốc một lát liền dứt khoát bắt đầu chơi game.

Hôm nay Thiệu Tư thật vất vả mới được rảnh rỗi, cảnh diễn cũng không nhiều, Lý Quang Tông vốn muốn nói chuyện đàng hoàng với hắn, dù sao thì có một chuyện, đặt trong lòng hắn ta đã lâu rồi.

"Ba à, tôi thương lượng với ba chuyện này, nếu, tôi nói là nếu, " Lý Quang Tông dời cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Thiệu Tư, tìm từ ngữ, "Nếu có ngày, tôi không còn là người đại diện của cậu, cậu làm thế nào?"

Thiệu Tư vểnh chân, di động đặt trên đùi, một ván game chấm dứt, bắn ra giao diện quảng cáo, Thiệu Tư vừa nghiêng đầu vừa không thèm nhìn tới mà ấn tắt giao diện kia: "Sao cậu không hỏi xem nếu cậu và mẹ

tôi cùng rơi xuống nước tôi cứu ai trước?"

Lý Quang Tông nghẹn lời hai giây: "Hai vấn đề này, giống nhau sao?"

Thiệu Tư: "Nhàm chán như nhau."

Lý Quang Tông: "…"

Sau khi trêu chọc xong, Thiệu Tư còn nói: "Tôi đây hỏi cậu một chút, nếu có ngày tôi mặc kệ mọi thứ, cậu làm thế nào?"

Lý Quang Tông cúi thấp đầu xuống, chán nản thình lình tràn ra: "Tôi biết, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, ai không rời khỏi ai được."

"Cả ngày cậu đều suy nghĩ cái gì vậy?" Thiệu Tư nhăn mày.

Lý Quang Tông không nói gì.

Thiệu Tư: "Cậu tính toán từ chức? Về quê dưỡng lão à?"

Lý Quang Tông: "… Không có."

"Vậy thì làm việc đi, ít có nằm mơ."

"Chúng ta đổi đề tài, " Lý Quang Tông còn nói, "Cậu có thể oán giận tôi hay không, đi theo tôi cũng không có tài nguyên tốt gì…"

Phim Thiệu Tư nhận, gần như đều là tự hắn tìm, nếu không nữa thì chính là thông qua công ty trực tiếp đàm phán. Nhà đầu tư mà Lý Quang Tông quen biết, cộng lại cũng không đủ mười ngón tay. Làm một người đại diện, kỳ thật hắn không đúng quy cách cho lắm, đời này có thể dẫn dắt được một người cực hot cực nổi như Thiệu Tư, coi như là đụng phải vận cứt chó.

"Tài nguyên tốt cậu nói là cái gì? Giống như Tề Minh, tìm kim chủ cho nghệ nhân à?" Thiệu Tư không ngẩng đầu lên nói, "Tôi đây giết chết cậu đầu tiên."

Nhắc tới cái này, Lý Quang Tông đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "À, nói với cậu này, nói đến đây, lần trước tôi về công ty, tôi nghe thấy Dương Trạch và Tề Minh đang cãi nhau. Dương Trạch nói cái gì mà, không muốn theo ông chủ Vương, còn mắng chửi người ta biến thái."

Thiệu Tư bật người ngồi thẳng: "Cậu nói rõ ràng chút nữa đi."

Nếu hắn không nhớ lầm, hiện tại người mà Dương Trạch theo chính là Vương Sơn.

Tên Dương Trạch này, hắn không quá quen thuộc, nhưng thông qua mấy lần tiếp xúc, có thể nhìn ra là một người vì nổi tiếng mà không tiếc hết thảy, hiện tại ngay cả cậu ta cũng không thể chịu đựng được Vương Sơn… Vậy có khả năng cậu ta biết gì đó hay không?

"Cụ thể, tôi cũng nghe không rõ lắm, tôi chỉ đi ngang qua, bọn họ rất lớn tiếng, hơn nữa cửa không khóa, " Lý Quang Tông nhớ lại, "Lúc ấy Tề Minh cũng rất tức giận, nói cái gì mà cũng đã như vậy rồi, không phải do cậu."

Thiệu Tư trầm ngâm một khắc, cảm thấy mấy ngày nay cần phải hẹn Dương Trạch đi ra uống trà. Sau đó chờ hắn lấy lại tinh thần, phát hiện màn hình di động dừng lại trên giao diện Weibo:

—— "Tiết thanh minh chia sẻ Vương giả nông dược được quà: tôi đang chơi nè, mọi người cũng cùng tới đi ~ "

Cái thứ màu sắc rực rỡ vừa rồi không phải quảng cáo sao a mọe ơi? Thiệu Tư luống cuống tay chân muốn xóa, nhưng nhìn thấy bình luận đã hơn một ngàn.

—— Ba Thiệu của tui nhận quảng cáo à?

—— Nhìn ra không là quảng cáo 2333, nhìn cái hình, trên đó có tài khoản, tôi đi nhìn thoáng qua, là một người chơi lâu năm, phỏng chừng là không cẩn thận chia sẻ.

—— Cái ID này vì sao mị thấy quen mắt vậy? A! Hình như mị từng tổ đội với ba Thiệu!!!

Đối với Thiệu Tư mà nói, đau đầu nhất không phải là toàn thế giới đều cho rằng hắn và Cố Duyên Chu kết hôn, mà là tài khoản game lộ ra ngoài.

… Vầy về sau còn chơi game yên ổn như thế nào.

Thiệu Tư nghĩ nghĩ vẫn xóa Weibo, sau đó lại đăng thêm một Weibo mới: suỵt, đều ngoan một chút.

Ngày từng ngày nhanh chóng đi qua.

Sau hai tuần, quả nhiên Vương Sơn đến thăm đoàn phim Mặt nạ.

Diệp Tuyên là người đầu tiên không nhịn được, Cố Duyên Chu ngăn cản cô: "Cảm xúc của cô quá lớn, vẫn là lảng tránh một chút đi."

Quả thật, nếu Diệp Tuyên ở đó, sẽ dễ dàng gây ra hoài nghi. Diệp Tuyên cũng không biết che giấu tâm tình của mình như thế nào, cô quá xúc động.

Còn có Chu Vệ Bình, ông ấy cũng không thể ở đây. Tuy rằng đổi tên, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, dung mạo đã sớm phát sinh thay đổi, nhưng Vương Sơn rất gian trá, để ngừa vạn nhất, vẫn đừng nên tiếp xúc chính diện mới tốt.

Chu Vệ Bình gật gật đầu: "Được, tôi và tiểu Tuyên ở cách vách nhìn chằm chằm camera, mọi người cẩn thận chút."

Muốn đạp đổ Vương Sơn, con đường Diệp Thanh là đi không thông, Diệp Thanh là tự sát, không có bất cứ quan hệ nào với gã. Cho nên từ đầu đến cuối bọn họ đều đặt ánh mắt trên sản nghiệp ngầm mà Vương Sơn lén lút kinh doanh, đường dây sản nghiệp ấy, Thiệu Tư mời thám tử tư hoàn toàn tra không được bất cứ tung tích gì, người mà Cố Duyên Chu tìm cũng chỉ tra được có một tổ chức không biết đang làm gì tồn tại mà thôi.

Vị trí ngay bên dưới Sống trong cơn say, ở tầng hầm ngầm thần bí.

Cấu tạo hoàn toàn phong bế, vô cùng tối tăm, ở cửa có một đống người trông coi, vừa thấy người tới liền chặn lại tra thiệp mời và giấy chứng minh.

Đối với việc này, Cố Duyên Chu từng phân tích: "Vương Sơn rất giảo hoạt, ba mươi năm đi bên bờ sông chưa từng ướt giày. Chúng ta giả thiết, sản nghiệp ấy là phi pháp, như vậy gã sẽ mở ra với ai? Vậy nhất định đều là người gã tin được, đối với loại người gì gã mới có thể yên tâm?"

"Những người bị gã nắm nhược điểm —— mà còn là nhược điểm gã cho rằng đủ để đánh sập người đó, thì gã mới có thể yên tâm, bởi vì khi người đó chuẩn bị đối phó gã, gã phải bảo đảm mình động động ngón út là có thể đối phó người đó trước."

Thiệu Tư nhấc tay đặt câu hỏi: "Cho nên đường dây sản nghiệp này, gã không dùng để kiếm tiền à?"

"Tôi cảm thấy không phải, " Cố Duyên Chu nói, "Gã càng giống như là dùng để thỏa mãn chính mình, về phần đến tột cùng thỏa mãn những gì, tạm thời không thể biết."

Rất tốt.

Chúng ta liền tạm thời, đơn giản mà định nghĩa gã là, bệnh thần kinh.

Lúc Vương Sơn tới dẫn theo hai trợ lý, sau khi vào cửa liền cười ha ha, tay chắp ở sau lưng: "Lão Âu à, lần trước muốn nói chuyện hợp tác với ông, ông còn nói tài chính đã đủ… Tôi đã đoán được, một bộ phim tốt như vậy, khẳng định có rất nhiều đạo cụ, hơn nữa bộ phim này của ông, tập hợp hai ảnh đế, hiện tại bên ngoài đều rất chờ mong bộ phim điện ảnh này."

Âu đạo nắm tách trà thật chặt, lúc ngẩng đầu, trên mặt lại treo vài phần ý cười: "Không phải là tôi cũng không ngờ tới sao, vốn đang êm đẹp, ông chủ Đổng lại đột nhiên muốn rút đầu tư, tôi đang sốt ruột nè, ngài thật đúng là cứu tinh của tôi." Âu đạo nói xong, đẩy tách trà trong tay qua.

Vương Sơn ngồi xuống, tiếp nhận trà, thành thạo nhấc nắp tách lên, thổi hai cái, không nhanh không chậm nói: "Tôi cũng là nghe nói tiểu Đổng rút đầu tư, mới đến."

Chỗ nào có việc đúng dịp như vậy, Vương Sơn này cực kỳ sĩ diện, cho dù quay lại thì cũng phải tìm bậc thang bước xuống cho mình. Ông chủ Đổng chính là bị gã khuyên rút lui, cho nên hiện tại gã mới có thể diện mặt mũi, làm bộ lại đây đàm luận giống như chỉ là đi ngang qua.

Trong trà này bỏ thêm một ít thứ lợi tiểu, giống như bọn họ an bài, Vương Sơn không ngồi được bao lâu, liền đứng dậy hỏi WC ở đâu.

Thừa dịp Vương Sơn đi ra ngoài, Âu đạo lén gửi tin nhắn trong một nhóm wechat tên là 'tiểu tổ hành động 414': "Chú ý, gã tới."

Rất nhanh, trong nhóm có hai người hồi âm.

Cố Duyên Chu: "Nhận được."

Thiệu Tư: "OK, đã chuẩn bị tốt."

Bước chân Vương Sơn vội vội vàng vàng mới vừa đi tới cửa WC, chợt nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh nào đó không thể miêu tả.

"Hưm… đừng, đừng động nơi đó, a…"

"Bảo bối, em thật chặt." Âm thanh này vừa thấp vừa khàn, hiển nhiên là Cố Duyên Chu, "Đừng dâm như vậy, nhỏ giọng chút, em muốn bị người ta nghe thấy à?"

Vì thế một giọng nói khác âm sắc lạnh hơn dần dần thấp xuống, đến cuối cùng chỉ có thể phát ra vài tiếng kêu rên áp lực.

Bước chân Vương Sơn dừng lại, gã cúi đầu, từ trong camera, không nhìn rõ vẻ mặt của gã lắm.

Diệp Tuyên gấp đến độ lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi: "Ngẩng đầu, ngẩng đầu đi."

Kế hoạch của bọn họ lần này, vô cùng mạo hiểm, nếu như không thể quan sát được phản ứng của Vương Sơn, cũng không biết nước cờ này đến tột cùng đi như thế nào.

—— Bị gã gặp được quan hệ giữa Cố Duyên Chu và Thiệu Tư như vậy hai lần, gã có thể dễ dàng tin tưởng 'nhược điểm' mà bọn họ chủ động đưa đến trước mặt gã, còn kéo hai người bọn họ vào 'phạm vi an toàn', từ đó cung cấp cho bọn họ cơ hội tiếp cận sản nghiệp ngầm hay không.

Chu Vệ Bình cũng ngừng thở, chất lượng video theo dõi hơi kém, màu xám trắng, mạch không quá linh mẫn, có đôi khi hình ảnh còn chập chờn chập chờn kẹt mạng.

Trong căn phòng cuối cùng ở WC.

Thiệu Tư ngồi trên nắp bồn cầu thuận miệng hừ hừ, muốn bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu mờ ám.

Cố Duyên Chu dựa vào ván cửa, thường thường đáp hai tiếng, lời dâm lãng liên tiếp, há mồm liền ra, Thiệu Tư nghe mà nhịn không được đỏ mặt.

Khi Cố Duyên Chu sắc mặt thản nhiên nói ra một câu: "Làm em thoải mái hay không? Hửm?"

Thiệu Tư khẽ cắn môi, thở dốc nói: "Thích… hưm… thích chết…"

… Mẹ nó thiệt thòi này ngày nào đó nhất định phải đòi lại.

Hai người rõ ràng cái gì cũng không làm, nhưng mà bản lĩnh lời thoại, bọn họ đều là chuyên nghiệp.

Đều là người có thể không cần lồng tiếng, thu âm hiện trường, phối một cảnh giường chiếu thôi, chỉ là một bữa ăn sáng.

Qua mấy phút đồng hồ, rốt cuộc Vương Sơn xoay người, lui về phía sau hai bước, xem bộ là tính đi về.

Lúc này Diệp Tuyên và Chu Vệ Bình mới thấy rõ ràng vẻ mặt của gã, trên gương mặt to đùng, đầy mỡ. Nhưng mà vừa nhìn thấy, hai người bọn họ lại đột nhiên tắt tiếng!

—— Bởi vì trên mặt Vương Sơn treo một nụ cười vặn vẹo kinh khủng, khóe miệng gần như bẻ cong toét tới bên tai.

Nụ cười này, trên màn hình camera sắc điệu xám trắng, có vẻ càng thêm quỷ dị.

Màn hình kẹt hai giây, sau khi kẹt, Diệp Tuyên phát hiện gã cười còn quỷ dị hơn hồi nãy vài phần, càng toét càng lớn, rất giống một người bệnh tâm thần, hai mắt nóng cháy mà lại điên cuồng.

Rốt cuộc Diệp Tuyên không chịu nổi, cả kinh từ trên ghế đứng lên, liên tục lui về phía sau, chân ghế quét ra âm thanh chói tai trên mặt đất.

51. Chương 51

Nhận thấy được bước chân Vương Sơn càng đi càng xa, Thiệu Tư vừa rầm rì vừa ngồi ở trên nắp bồn cầu chờ thông báo trong nhóm wechat.

Tận đến khi Chu Vệ Bình gửi tới một câu: chấm dứt.

"Đi, kết thúc công việc." Thiệu Tư buông cái chân gấp khúc xuống.

Nhưng mà Cố Duyên Chu thoạt nhìn đã có chút không đúng lắm, Thiệu Tư đứng dậy, đi đến trước mặt anh, phất phất tay với anh: "Ê, Cố Duyên Chu, anh sững sờ cái gì đó?"

Cố Duyên Chu một phen che đi mắt hắn, trên tay dùng sức, đẩy hắn ra bên ngoài, Thiệu Tư chưa kịp phản ứng đã bị anh đẩy ra ngoài, cửa còn khóa lại từ bên trong.

Thiệu Tư không rõ, hắn gập ngón tay, gõ hai cái: "Anh không sao chứ?"

"Không có việc gì." Trả lời hắn chính là một tiếng kêu rên của Cố Duyên Chu.

Thiệu Tư khó hiểu mà bị đối đãi lạnh lùng.

Hắn cũng đơn giản không để ý, lười hỏi lại, huống hồ nhìn thời gian cũng không còn lâu lắm liền đến giờ cơm: "Tôi đi ra ngoài trước, anh bảo trọng."

Cố Duyên Chu ở bên trong mặt mũi bình tĩnh, không biết nên mắng hắn ngu hay là mắng hắn ngốc.

'Phía dưới' của anh bị hắn gọi cho cứng hơn nửa ngày.

Âm sắc Thiệu Tư tương đối lạnh, lúc rên rỉ thở dốc, âm cuối luôn theo thói quen kéo dài một nhịp, lộ ra vài phần biếng nhác. Khác với lần hắn diễn ở trong phòng trang điểm, lần đó Thiệu Tư cơ bản không có lên tiếng, chỉ há há mồm, cảm giác giống như giây tiếp theo liền tràn ra, rồi lại không có.

Âu đạo còn cố ý muốn loại hiệu quả đó, nói là đủ đè nén.

Vừa rồi anh vẫn luôn dùng tay chắn, cực lực che giấu cái lều càng chống đỡ càng lớn bên dưới, thậm chí anh cũng đã rất xấu xa mà tính toán xong, nếu Thiệu Tư hỏi đến, anh liền trực tiếp thẳng thắn.

Tôi thích đàn ông, cũng thích cậu.

Nhưng người này lại bị mù.

Cố Duyên Chu đơn giản thư giải xong, mở cửa toilet đi ra, đứng ở bên cạnh bồn rửa tay, nhìn chằm chằm chính mình trong gương, có một tích tắc thất thần.

"Cậu có băn khoăn, cậu đương nhiên sẽ có băn khoăn."

"Không không không, tôi không muốn biết nội dung cụ thể cậu băn khoăn, tôi chỉ muốn biết, cậu băn khoăn, là về chính mình hay là… về cậu ấy?"

"… Ồ, suy xét vì cậu ấy ư."

Giọng Âu đạo dường như còn vang vọng bên tai.

Hơn nữa ngày đó, ông còn nói ra lời cuối cùng.

"Cậu nhìn thấy một con cá nhỏ xinh đẹp, cậu nghĩ, nó nhất định nên sống trong hồ thủy tinh xinh đẹp, trong hồ trải một chút đá nhỏ xinh đẹp, cậu cảm thấy như vậy nó ở bên trong mới bơi đến vui vẻ, bơi đến cao hứng, không cần suy xét vấn đề sinh tồn nghiêm túc gì. Nhưng cậu có nghĩ tới, con cá nhỏ đó có khả năng càng thích biển rộng hay không?"

"Cậu không có quyền lợi thay nó lựa chọn hồ thủy tinh, " cuối cùng Âu đạo vỗ vỗ vai anh đi mất, còn nói, "Có điều đại khái tôi cũng đã nhìn ra, trước đây có phải cậu chưa từng chân chính thích một người hay không… Duyên Chu, cậu xong rồi, lần này chính là chuyện cả đời đó."

Đúng vậy.

Cố Duyên Chu rửa đi chất lỏng sềnh sệch trên tay, từ chối cho ý kiến mà nghĩ, anh xong đời rồi.

Nhưng may mắn là cái người mắt mù kia, có một hệ thống mắt không mù.

Trước khi Thiệu Tư đi ăn cơm, tính đến phòng giám sát một chuyến, trên đường hệ thống không ngừng nói

với hắn: [không biết cậu có chú ý không, vừa rồi hình như Cố ảnh đế cứng lên đó.]

Chân Thiệu Tư trượt đi, thiếu chút nữa té sấp mặt.

[Mày nói hươu nói vượn cái gì đó, mày có biết cứng lên là có ý gì không?]

[Biết mà, chính là một loại phản ứng sinh lý tự nhiên sau khi nhân loại các cậu sinh ra xúc động tình dục.]

Thiệu Tư bắt đầu làm bộ làm tịch không để ý đến nó, tận khi đi đến cửa phòng giám sát, rốt cuộc chống không nổi nữa, tự nhận là đặc biệt bình tĩnh hỏi: [Mày xác định chứ? Hắn thật sự cứng à?]

Hệ thống nhất châm kiến huyết: [Có phải thật ra là cậu đặc biệt để ý không.]

[… Không có.]

Đẩy cửa ra, Chu Vệ Bình đang thu dọn dây cáp, Thiệu Tư ho khan một chút: "Chờ đã, ngài đừng vội rút, cháu xem phát lại một lần."

Diệp Tuyên đột nhiên im lặng không lên tiếng mà đi ra ngoài, tay chân cứng còng, tư thế đi đứng đặc biệt mất tự nhiên.

"Đây là làm sao vậy?" Thiệu Tư tránh ra một con đường cho cô.

Chu Vệ Bình đáp: "Bị dọa, cậu để cô bé một mình yên lặng đi."

Chân mày Thiệu Tư cau lại: "Bị dọa hả?"

"Tôi cũng không tiện nói, cậu tự xem đi." Chu Vệ Bình mở máy tính, "Vốn dĩ muốn tải nó về đăng trong nhóm, cậu đã đến rồi, vậy liền xem đi, chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Phản ứng đầu tiên của Thiệu Tư là cho rằng, nước cờ này bọn họ hạ không đúng chỗ.

Nhưng khi nhìn thấy Vương Sơn lộ ra sắc mặt cổ quái trong video theo dõi, Thiệu Tư nhịn không được, lạnh run từ tận đáy lòng, có chút sởn tóc gáy.

Khuôn mặt Vương Sơn, ở trong mắt hắn dần dần thay đổi, cuối cùng hóa thành một câu mà Lý Quang Tông nói trước đó: "Tôi đi ngang qua văn phòng Tề Minh, nghe Dương Trạch với hắn đang cãi nhau, Dương Trạch còn mắng ông chủ Vương kia chính là tên biến thái…"

Kết quả giờ cơm trưa, Dương Trạch đang nằm ở trên giường lướt weibo tương tác với fan, lại nhìn thấy trong mục thông báo hiện lên một tin wechat.

Thiệu Tư: "Có đó không?"

Quan hệ giữa Dương Trạch và Thiệu Tư vẫn luôn giương cung bạt kiếm, hơn nữa sau khi làm rõ, hai bên ai cũng không muốn thấy ai.

Bọn họ follow weibo nhau, wechat cũng thêm bạn tốt, lại chưa từng tương tác.

Cả người Dương Trạch thoạt nhìn thật suy sút, trong nhà kéo cửa sổ đến kín kín kẽ kẽ, không có kẽ hở, bên chân còn chất đống rất nhiều lon rỗng. Ngón tay dừng một chút trên màn hình, cuối cùng vẫn không để ý tới.

Vài giây sau, Thiệu Tư lại gửi thêm một tin: "Muốn giả bộ mù thì đừng có mà lướt weibo."

Dương Trạch không kiên nhẫn ấn nút ghi âm: "Anh muốn làm gì?"

"Chiều ngày mai có rảnh không, mời cậu ăn một bữa cơm."

Phản ứng đầu tiên của Dương Trạch chính là cự tuyệt, nếu đổi thành trước đây, hắn ước gì chạy đến trước mặt Thiệu Tư diễu võ giương oai, chỉ là hiện tại…

Hắn tự giễu nhìn chính mình mơ hồ phản chiếu ra trên màn hình.

—— Mặt mày râu ria xồm xàm, đôi mắt hãm sâu.

Thiệu Tư đang ăn cơm, nhìn thấy Dương Trạch hồi âm một tin nhắn thoại, hắn mới vừa dán di động lên bên tai liền thiếu chút nữa thủng màng nhĩ: "—— Anh đến khoe khoang à? Hiện tại có phải anh rất đắc ý hay không? Nhân vật của tôi bị đổi, Tề Minh cũng tính buông tha tôi, tôi đã phế đi, tôi phế đi! Có phải anh rất vui vẻ không? Hả?! Có phải mấy người đều đang chê cười tôi không?"

Đũa của Lý Quang Tông thoáng khựng lại, cách khá xa nghe không rõ lắm: "Cái gì vậy, lớn tiếng thế, khóc tang hử?"

Thiệu Tư kéo màn hình điện thoại ra xa chút. Đoạn nói: "Không có gì, tôi cũng tò mò nè."

Cách chốc lát, Thiệu Tư lại hỏi: "Cậu có biết nhà Dương Trạch ở đâu không?"

Lý Quang Tông: "… Hửm? Để tôi điều tra, không đúng, cậu muốn làm gì."

Nơi ở của Dương Trạch cách nơi này không quá xa, lái xe qua ước chừng bốn mươi phút. Phiền là phiền ở chỗ, nếu Thiệu Tư muốn dùng xe, thì phải hỏi Lý Quang Tông lấy chìa khóa.

Nhưng mà Lý Quang Tông có thể thả cho hắn lái xe đi ra ngoài mới có quỷ.

Sau khi kết thúc công việc, Thiệu Tư đi tới tới lui lui trong hành lang khách sạn.

[Cậu trực tiếp gõ cửa, nói, đàn anh Cố, có thể hỏi mượn anh cái xe hay không, không phải liền xong rồi sao?] Hệ thống không hiểu lắm, [sao nay cậu cứ dây dây dưa dưa vậy.]

[Câm miệng, đừng phiền.]

[… Tôi nói cậu hai tiếng cậu còn không vừa lòng.]

Hệ thống lấy lý giải của mình đối với hắn nhiều năm qua, suy đoán: [không phải chứ, buổi sáng tôi chỉ nói một câu cứng lên thôi, cậu liền làm mình làm mẩy đến giờ hả?]

Trong đầu Thiệu Tư đè nó lại đánh một trận.

Bên kia, Trần Dương vừa vặn nói chuyện công việc với Cố Duyên Chu xong, mở cửa liền nhìn thấy Thiệu Tư vẻ mặt tối tăm đứng ở đó, hắn hoảng sợ: "… Cậu tìm Duyên Chu hả?"

Thiệu Tư chỉnh chỉnh áo: "Ừm, muốn tập diễn, hắn có đây không?"

"Có, " Trần Dương tránh ra một con đường cho hắn, "Cậu vào đi."

Cố Duyên Chu đang luyện hít đất, cũng không biết đã làm bao nhiêu cái, mặt đều là mồ hôi. Lúc Thiệu Tư đi vào, ánh mắt đầu tiên liền nhìn tới sống lưng trần của anh, vai lưng bởi vì phát lực mà hơi hơi cong lại, lớp cơ bắp mỏng manh dán trên đó, nhìn xuống chút nữa là vòng eo gầy gò…

Thiệu Tư không được tự nhiên dời mắt ra, tựa vào cạnh cửa, cũng không đi vào trong.

Cố Duyên Chu làm xong một cái cuối cùng, nửa ngày mới chống tay nâng người dậy, gấp chân, ngồi ở trên sàn nhà khều lấy lon bia lạnh bên cạnh, chỉ dành cho Thiệu Tư một cái khóe mắt: "Tìm tôi đối diễn à?"

Thiệu Tư luôn quen đi thẳng vào vấn đề: "Không phải, lừa người đại diện của anh thôi, tôi chỉ muốn hỏi anh, xe của anh có thể cho tôi mượn dùng một chút không."

Cố Duyên Chu đứng lên, mồ hôi theo cổ chảy xuống: “Sao trễ vậy, cậu muốn đi đâu?”

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: “Hóng gió.”

Hai người đối diện vài giây, Thiệu Tư sửa lời: “Tôi đi tìm Dương Trạch, Lý Quang Tông từng lộ ra với tôi là cậu ta cãi nhau với Tề Minh, hôm nay tôi liên hệ cậu ta, phát hiện hình như cậu ta không đúng lắm.”

Cố Duyên Chu ném chìa khóa xe cho hắn, sau đó đè hắn trên sofa, lúc cúi người tới gần hắn, trong tích tắc Thiệu Tư cho rằng người này muốn làm gì đó với mình. Nhưng mà Cố Duyên Chu chỉ đưa tay xoa xoa đầu hắn, dỗ hắn giống như dỗ Cố Sanh: “Cậu ngồi đây chờ tôi chốc lát, tôi tắm rửa một cái. Trên bàn trà có trái cây, tự mình lấy.”

Thiệu Tư chớp chớp mắt: “… A.”

Một giờ sau, chờ hai người chạy tới nhà Dương Trạch, Dương Trạch vừa vặn đang lảo đảo ở trên ban công uống bia, đèn đường từ bên dưới chiếu lên chỗ hắn, chỉ có thể nhìn thấy một nửa hình dáng hắn.

Dương Trạch ngửa đầu rót xong một ngụm cuối cùng, nhẹ buông tay, cái lon liền thẳng tắp rơi xuống, cuối cùng nhanh như chớp lăn đến bên chân Thiệu Tư, Thiệu Tư thuận thế đá nó, cái lon lại xoay chuyển, ‘bang’ một tiếng đập vào chỗ khác.

Dương Trạch híp mắt, nhìn bóng đen đội mũ dưới lầu nhà mình: “… Ai đó.”

Thiệu Tư ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn tú mang tính đặc trưng kia, sau đó vươn tay ra từ trong túi quần, thực tùy ý vẫy với hắn ta hai cái: “Tôi là ba cậu, mở cửa.”

Dương Trạch thu hồi tầm mắt, lại mở một lon bia, mang dép lê đi vào trong phòng.

Thiệu Tư thấp giọng mắng một câu ‘Phắc’.

Cố Duyên Chu xắn tay áo lên: “Nói đơn giản một chút xem, gần đây cậu ta làm sao vậy.”

“Nhân vật bị đổi, nói mình phế đi.”

“Dễ, đối phó người như thế dùng phép khích tướng là tốt nhất.” Cố Duyên Chu xoay người nhặt cái lon dưới đất lên, trở tay ném lên trên lầu.

…

"Đại khái là giờ cậu chỉ có thể ôm di động tìm fan nói chuyện phiếm tìm an ủi, cậu cho là fan thích cậu… bọn họ thích cậu cái gì?"

"—— Thích cái mặt từng chỉnh sửa của cậu, diễn xuất xấu hổ của cậu, kỹ xảo hát nhép thành thạo mỗi lần lên sân khấu của cậu, hay là thích loại kiêu ngạo mù quáng hoàn toàn không biết gì cả thật sự cho rằng mình là đại nhân vật của cậu?"

Dương Trạch đứng ở ban công, không biết là bị gió thổi hay là gì, hắn đầu tiên là nói vài câu 'cút', cuối cùng thật sự nhịn không được, xuống lầu mở cửa, mặt bình tĩnh vừa định nói 'rốt cuộc mấy người muốn làm gì', đã bị Thiệu Tư và Cố Duyên Chu hai người một trái một phải kẹp chặt.

Cố Duyên Chu kẹp cổ hắn ta, đặt hắn ta trên tường, Thiệu Tư lại trở tay khóa cửa.

Mặt Dương Trạch từ từ trướng thành màu xanh tím.

Cố Duyên Chu dành ra một bàn tay, vỗ vỗ mặt hắn ta, hỏi: "Tôi cũng không vô nghĩa, nói thẳng. Bên dưới câu lạc bộ đêm của Vương Sơn, hội sở tư nhân khép kín chiếm năm nghìn mét vuông ấy, có phải gã dẫn cậu vào rồi không."

52. Chương 52

Bóng đêm dần dần dày đặc, không trung đen nghìn nghịt, ép cho người ta không thở nổi.

Chu Vệ Bình đứng ở bên cửa sổ, gió chậm rãi thổi vào, thổi quyển nhật kí ông cầm trong tay kêu soàn soạt.

Lớn tuổi, lại thêm trước kia ban đêm đốt đèn đọc sách dẫn đến mắt có một ít bệnh. Ông thật cẩn thận dùng tay đè nó lại, lấy cái mắt kính viền vàng từ trước ngực ra, trên mắt kính còn cột một sợi dây đỏ thật dài.

Sau khi đeo mắt kính lên, ông thật cẩn thận đem ánh mắt dừng trên hàng chữ bình thản kia:

Kiến Bang, anh phải an khang.

…

Anh phải an khang.

Những lời này không biết Chu Vệ Bình đã xem bao lâu, cuối cùng ông vẫn khép lại, đi đến bên giường, tắt

đèn, chỉ chừa một ngọn đèn nhỏ bên giường.

Người vợ nắm tay ông hơn hai mươi năm ngủ ở mé trong của giường đôi, nghe được tiếng vang mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Làm sao vậy? Sao anh còn chưa ngủ?"

Người phụ nữ tư sắc bình thường, nếp nhăn nơi khoé mắt có hơi sâu, nhìn thật già, nhưng ngũ quan lại rất hiền lành.

"Không có việc gì, em ngủ đi." Chu Vệ Bình nói, "Anh xem sách một lát liền ngủ."

Vì thế người phụ nữ than thở hai tiếng, lật người tiếp tục ngủ.

Chu Vệ Bình nhìn chằm chằm đỉnh đầu bà ấy, có chút thất thần. Ngày đó tại bệnh viện, lúc mọi người nói hết ra, ở cửa bệnh viện mỗi người đi một ngả, Cố Duyên Chu lén kêu ông lại: "Mạo muội hỏi một tiếng, vợ ngài biết sự thật không? Có phải bà ấy 'bị trùng hôn' dưới tình huống không hề biết chuyện hay không."

Vấn đề này hỏi rất hay, Chu Vệ Bình xoay người, nhìn người trẻ tuổi trước mắt tuy rằng mang ngữ điệu cực kỳ ôn hòa, khóe mắt lại có vài phần sắc bén, một tiếng chất vấn nói năng có khí phách.

"..."

Bà ấy biết... bà ấy biết rõ, vẫn tình nguyện đi theo tôi.

Là tôi nợ bà ấy.

Chu Vệ Bình hoàn hồn từ trong chuyện cũ, thở dài.

Đời này sống thành như vậy, luôn làm mấy chuyện vô liêm sỉ.

Không làm một con người rõ ràng, cũng không biết cách xem nhẹ ánh mắt của người khác. Chỉ có đoạn thời gian sống với Diệp Thanh, ông mới sống trong sáng một chút.

Khi đó ông thật sự mang một bầu nhiệt huyết, muốn tìm một không gian có thể sinh trưởng trong 'tình yêu' của hai người họ, nhưng mà sự dũng cảm khi đó, nói cho cùng, đều là Diệp Thanh cho ông.

Người dũng cảm chân chính là Diệp Thanh.

Là Diệp Thanh viết trong nhật kí rằng 'tôi tin tưởng mặt trời sẽ ló dạng, nếu trời cao đã định tôi là loại người này, tôi liền có quyền lợi đạt được tự do'.

Chu Vệ Bình đang muốn tắt luôn ngọn đèn nhỏ kia, lại phát hiện nhật kí bị gió thổi lật trang.

Giữa hai tờ đó, rõ ràng có dấu vết bị xé đi.

—-

Cùng lúc đó, bên kia.

“Tôi không biết hai người đang nói cái gì cả! Buông! Buông ra!”

Dương Trạch ra sức giãy dụa, nhưng mà liên tiếp vài ngày nhốt ở trong phòng say rượu, dẫn đến toàn thân hắn ta căn bản không điều động được bao nhiêu sức lực, Cố Duyên Chu dùng một tay là có thể kiềm chế hắn ta: “Đừng lộn xộn, thành thật chút, hỏi cậu có nghe thấy không hả?”

Thiệu Tư trợn mắt há mồm nhìn trên người Cố Duyên Chu từ từ lộ ra một loại khí chất hoàn toàn khác với dĩ vãng.

Có chút vẻ lưu manh.

“Không phải anh siết hắn quá chặt chứ?” Thiệu Tư vỗ vỗ cánh tay Cố Duyên Chu, “Buông ra đi, chúng ta là người văn minh, ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.”

Nhưng mà Cố Duyên Chu buông lỏng tay ra, Dương Trạch liền tựa như cá chạch, xông lên trên lầu, vừa quay đầu chạy còn vừa dùng đồ vật bên tay ném bọn họ.

Cố Duyên Chu im lặng nhìn Thiệu Tư một cái: “…”

Thiệu Tư xắn tay áo lên: “Câu nói vừa rồi, tôi thu hồi.”

Cuối cùng Dương Trạch bị Thiệu Tư chặt chẽ đè cái ót nắm trở về.

Thiệu Tư đầu tiên là không chút khách khí giẫm một cước trên ghế sofa, xoay người nắm áo hắn ta, sau đó chân đạp một cái, nhảy qua sofa trực tiếp đè người ở dưới đất. Cố Duyên Chu khoanh tay đứng nhìn, như nhìn con khỉ đùa giỡn, thậm chí anh còn khí định thần nhàn đi đến tủ lạnh, cầm một chai nước cho mình.

“Mấy người rốt cuộc muốn làm gì? Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết, mời mấy người đi ra ngoài!”

“Đừng có nắm tóc tôi! Phắc!”

"Phắc cái gì?" Thiệu Tư nhẹ nhàng thở dốc, đè Dương Trạch lên trên ghế sofa, tới gần hắn ta, "Thằng nhóc chết tiệt cậu, sao nói chuyện đàng hoàng lại không nghe hả… Về đường dây sản nghiệp mà Vương Sơn lén lút kinh doanh, cậu biết cái gì đều nói ra, những tin tức đó rất quan trọng với chúng tôi."

Thiệu Tư nói nói, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, quay đầu nhìn, vội vàng kêu: "Cố Duyên Chu anh đâu rồi?"

Lúc này Cố Duyên Chu mới chậm rãi từ phòng bếp dạo ra, tựa vào cửa thủy tinh bên cạnh, hỏi hắn: "Uống nước không?"

"…"

Thiệu Tư vươn tay: "Cho một chai đi."

Hai phút sau, Dương Trạch ngồi ở giữa sofa, hai người bên cạnh một trái một phải kẹp lấy hắn ta.

Dương Trạch cứng còng thân thể, không thể hiểu nổi, một là đàn anh đồng môn không đội trời chung với hắn ta, một là Cố ảnh đế tiếng tăm lừng lẫy, tìm đến hắn ta làm gì.

Thiệu Tư đưa tay, ôm lấy cổ Dương Trạch, hệt như anh em tốt, một tay khác cầm chai nước khoáng, nói mấy câu liền dọa hắn ta đến sửng sửng sốt sốt: "Là như vầy, cậu cũng biết, hiện tại Vương Sơn mang theo tài chính vào đoàn của chúng tôi, nhưng mà đoạn thời gian trước, có cớm tới tìm chúng tôi."

Cố Duyên Chu ngậm một ngụm nước thiếu chút nữa sặc.

Cảnh sát thì cảnh sát, cái gì mà cớm, tưởng mình là xã hội đen hả? Quay Ẩn núp quay đến ngốc rồi sao.

"Vương Sơn lén lút làm chuyện đó, bọn họ nhìn chăm chú đã lâu rồi, cậu nghĩ rằng tại sao chúng tôi tới tìm cậu? Tuy rằng quan hệ với cậu không tốt lắm, có điều tôi cũng biết cậu không phải loại người như vậy, cậu không có lá gan đó." Thiệu Tư vừa nói vừa đánh giá sắc mặt Dương Trạch, quả nhiên, sắc mặt Dương Trạch bắt đầu thả lỏng, hắn thả mồi một cách thích hợp, hàm hồ nói, "Việc của Vương Sơn, có khả năng định đổ lên trên đầu cậu, cậu…"

Chỗ nào có chuyện gì, đều là trên đường tới hắn và Cố Duyên Chu lâm thời bịa ra.

Đều là một chút suy đoán, vốn dĩ Dương Trạch lăn lộn trong giới xuôi gió xuôi nước, quấn được một người giàu có như Vương Sơn, vì sao lại rơi xuống tình trạng hiện tại? Nhân vật dùng thân thể đổi được đã bị đổi đi, ngay cả Tề Minh cũng buông tha hắn.

Vậy cũng chỉ còn lại có một khả năng —— hắn bị người ta chơi, người chơi hắn chính là Vương Sơn.

Đến tột cùng Vương Sơn làm chuyện gì, có thể làm cho Dương Trạch trở mặt với Tề Minh, mắng to biến thái, thậm chí cam nguyện ném đi nhân vật mình thật vất vả đổi được, còn vì thế mà kiêu ngạo.

Dương Trạch 'xoạt' cái đứng lên: "Không phải tôi làm, tại sao gã có thể như vậy?"

Thiệu Tư vừa định nói 'cho nên cậu biết những gì, nói ra chúng tôi cũng tiện giúp cậu'.

Lại nghe Dương Trạch đột nhiên run giọng, chậm rãi ngồi xổm người xuống, hai tay bụm mặt nói: "Người không phải tôi giết, không phải tôi giết."

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều là ngạc nhiên.

"Tôi cũng đã đáp ứng không nói ra rồi, vì sao gã còn muốn kéo tôi xuống nước?" Cả người Dương Trạch đều bắt đầu phát run, "Tôi đã sớm nên nghĩ đến, gã sẽ không bỏ qua cho tôi… gã…"

Việc này đã hoàn toàn vượt qua mong muốn của bọn họ.

Chuyện trở lại nửa tháng trước.

Khi đó, Dương Trạch và Vương Sơn 'hợp tác' rất vui vẻ.

Dương Trạch biết, loại thủ đoạn của hắn rất làm người ta khinh thường, mấy người ra mắt cùng đợt bên cạnh còn không lăn lộn tốt bằng hắn đều không thích tiếp cận hắn. Xem thường, Dương Trạch cũng biết bọn họ đều xem thường hắn.

Mỗi ngày ứng phó một tên tai to mặt lớn, đổi lại được 'thể diện', đổi lại một câu 'Dương Trạch một phen bắt lấy nam chính xxx, chờ mong diễn xuất phấn khích của hắn' trên tin tức truyền thông, đổi lấy con đường ngôi sao thông thuận cho mình.

Phải, bọn họ trơ trẽn, nhưng ai có thể tàn nhẫn với chính mình như hắn? Hắn muốn nổi tiếng, hắn muốn đi đến nơi cao nhất! Sẽ không tiếc nuối.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang.

"Tôi rất nhanh phát hiện, Vương Sơn này, không giống những ômg chủ mà trước kia Tề Minh giới thiệu cho tôi lắm." Dương Trạch nói tới chỗ này, như là nghĩ đến chuyện gì đáng sợ, dừng lại.

Cố Duyên Chu trầm giọng hỏi: "Sao mà không giống?"

Thiệu Tư đứng dậy rót một ly nước ấm cho Dương Trạch, Dương Trạch tiếp nhận, nửa ngày mới giảm bớt khẩn trương, tiếp tục nói: "Gã, quá nguy hiểm."

Vương Sơn quả thực từng dẫn hắn đến tầng ngầm 'Sống trong cơn say', cái nơi cực kỳ bí ẩn ấy.

"Nơi đó rất tối, đi vào có một loại mùi lạ, cho người ta cảm giác rất không thoải mái, tôi vừa mới vào liền nói với Vương Sơn, tôi nói Vương tổng tôi có chút không khỏe, nếu không thì hôm nào đi." Dương Trạch nhớ lại, "Lúc ấy tôi chỉ cho rằng gã muốn chơi vài thứ đa dạng, hôm trước bị gã gây sức ép rất mệt, tôi sợ thân thể gánh vác không nổi, kết quả gã đen mặt trực tiếp kéo tôi vào."

"Bên trong là cái gì? Cậu nhìn thấy cái gì?"

Dương Trạch dừng một chút: "Một vương quốc phạm tội ngầm."

Trong tầng hầm ngầm kia, chia thành rất nhiều gian nhà tù. Người lui tới trong đó chia làm hai nhân vật 'khách khứa' và 'nô lệ'.

Nô lệ không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của khách, mặc người lăng ngược.

"Tôi thích nhất đem người ta, từ bộ dáng sạch sẽ, từng chút một, nhuộm đen từ đầu đến chân."

Lúc Dương Trạch từng bước lui về phía sau, Vương Sơn lộ ra tươi cười cổ quái: "Theo tôi đi vào vui đùa một chút nhé?"

"Gã là tên biến thái, gã chính là kẻ điên." Dương Trạch nói, "Tôi hỏi gã những người bên trong là từ đâu tới, gã nói đều là tự nguyện, mỗi ngày tiếp khách có thể trích phần trăm, còn nói bây giờ là xã hội pháp trị..."

Mới đầu Dương Trạch không nghĩ nhiều, tuy rằng bầu không khí xung quanh có chút cổ quái, nhưng có lẽ có người thích chơi khẩu vị nặng như vậy... Ngày đó Vương Sơn dùng đạo cụ với hắn, hắn thật sự chịu không nổi, lén chạy tới toilet xử lý.

"Tôi đang muốn đi ra ngoài, có người ngăn cản tôi lại, ông ta nói với tôi rằng 'cứu tôi với'."

"Bao nhiêu tuổi?"

"Rất già rồi, thoạt nhìn có... năm sáu chục tuổi? Giống như lao công, cầm trong tay cái chổi, lưng rất cong, cong đến lùn đi một đoạn."

Người nọ gần như là nhào lên —— miệng hô lớn 'cứu mạng', sau đó lén nhét một thứ vào trong tay Dương Trạch.

“Tôi không biết đó là cái gì, tôi không có lấy.”

“Là Vương Sơn giết chết ông ta, không có liên quan gì tới tôi, ” Dương Trạch vội vàng nói, “Các anh giúp tôi nói chuyện với cảnh sát một chút, tôi không có hiềm nghi, tôi không có làm gì cả…”

Thiệu Tư cau mày, còn chưa nghĩ ra là phải nói gì, di động Cố Duyên Chu đã vang lên.

“A lô?”

Chu Vệ Bình: “Duyên Chu, là tôi, tôi phát hiện vài thứ trong nhật kí của Diệp Thanh.”

53. Chương 53

Diệp Thanh có một thói quen nhỏ, phàm là chuyện quan trọng, buổi tối trước một ngày đều sẽ viết an bài hành trình, làm ký hiệu.

Chẳng hạn như ngày 24 tháng 12, là sinh nhật Chu Vệ Bình, Diệp Thanh liền vẽ vòng tròn quanh ngày đó, tỏ vẻ ngày đó có việc cần hoàn thành.

Khi Chu Vệ Bình nhìn thấy vòng tròn quen thuộc kia, trong đầu không khỏi ‘lộp bộp’ một chút.

“Đó cũng chỉ là suy đoán, không biết có phải là tôi nghĩ nhiều hay không, tôi luôn cảm thấy ngày đó, hắn không có ý muốn phí hoài bản thân mình. Kỳ thật năm đó, lúc nghe nói hắn tự sát tôi đã cảm thấy kỳ quái, tuy rằng nói lời này có thể có chút tự phụ, nhưng tôi tin tưởng hắn không phải người như thế, hắn… ai cũng khả năng từ trên nhà cao tầng nhảy xuống, nhưng hắn thì không, không có khả năng là hắn.” Lúc ấy Chu Vệ Bình gấp gáp đứng dậy, đưa tay ‘cạch’ một tiếng mở đèn, không lo lắng gì khác, ngay cả dép lê cũng mang ngược.

“Tôi hoài nghi đây căn bản không phải câu nói sau cùng hắn để lại trước khi chết, trang phía sau trang đó, đã bị người ta xé. Chúng ta vẫn luôn tưởng là do năm tháng đã lâu, đóng sách không tốt, dẫn đến trang giấy tán loạn…”

Nhưng mà không phải, nó chính là thiếu một tờ cuối cùng.

Bởi vì trên tờ bìa cuối cùng, còn để lại mấy hàng dấu vết —— kia hiển nhiên là lúc viết chữ dùng sức quá mạnh, đầu bút xuyên qua trang giấy, hằn dấu vết trên trang sau.

Lúc Cố Duyên Chu và Thiệu Tư từ trong nhà Dương Trạch rời đi, đã gần rạng sáng một giờ.

Cố Duyên Chu đứng ở cửa, rất có lễ phép mà gật đầu cáo từ: "Nội dung chúng ta nói chuyện hôm nay, không thể có người thứ tư biết, nếu không thì ngày này sang năm tôi phải đến trước mộ phần cậu dâng hương cho cậu đấy, biết chứ?"

"…" Dương Trạch hít sâu một hơi, "Hai người đi nhanh đi, qua mấy ngày cảnh sát tới tìm tôi, tôi sẽ phối hợp."

Vì thế Thiệu Tư xuống bậc thang, phất phất tay với hắn: "Bảo trọng."

Dương Trạch im lặng đứng ở cửa, nhìn hai người kia một trước một sau đi tới đầu đường, đèn đường kéo bóng dáng hai người ra thật dài.

Lúc Thiệu Tư đi không thích nhìn đường, Cố Duyên Chu luôn phải thường thường kéo lấy hắn, kéo áo hắn chất vấn: "Không nhìn thấy xe hả?"

"Tôi đi đường rất nghiêm túc."

"Không, cậu mù."

Dương Trạch xoay người, đóng cửa lại. Hắn đá văng mấy lon bia chất đống bên chân, còn có chai nước Thiệu Tư chưa uống xong. Hắn nằm ở trên sofa, rốt cuộc cảm thấy một chút mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại.

—— "Cứu tôi với."

Là ông già quần áo tả tơi kia, trên người ông ta có chút mùi, hiển nhiên tình huống vệ sinh cũng không tốt đẹp. Đôi giày ông ta mang trên chân, có mấy chỗ đều há mỏ. Ngón tay ông ta bấm trên cánh tay hắn, đâm đến hoảng.

Dương Trạch đang ngủ bất an nhăn mày.

—— "Cứu tôi."

Giọng ông ta vang lên, như là tinh thần thất thường, lại như là cố ý hấp dẫn người nào đó chú ý, nhưng hỗn hợp những lời nói lung tung ấy, ông ta lại đột nhiên tới gần hắn, nhỏ giọng năn nỉ: "Xin cậu giúp tôi mang thứ này ra ngoài, giao cho cảnh sát, xin cậu nhất định phải giao cho cảnh sát. Chúng tôi bị nhốt ở nơi này ba mươi năm… ba mươi năm…"

Ông ta kéo rất chặt, như là tìm được một cọng rơm cứu mạng.

Vương Sơn dẫn người từ bên ngoài lại đây, từ xa xa đã là một tiếng quát chói tai: "Làm gì, phản có phải không, đám tụi bây, tha nó xuống."

"Vương tổng, nó… không kéo được." Vài tên vạm vỡ bó tay không biện pháp đối với một ông già hôi thối liều chết kéo ván cửa không bỏ, ông già này nhìn gầy yếu, cũng không biết là sức lực từ đâu tới.

"Nuôi cái đám phế vật tụi bây có ích lợi gì? Kéo không được liền chém tay nó, còn muốn tao dạy cho mày à?!"

Dương Trạch nằm trên ghế sofa, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Cuối cùng hình ảnh dừng ở hai mắt trừng lớn khi bị tươi sống đánh chết của người kia, cặp mắt kia nhìn chằm chằm hắn, con ngươi sung huyết, như là có vô số lời muốn kể ra, rốt cuộc Dương Trạch ứa ra mồ hôi lạnh, kêu lên sợ hãi tỉnh lại.

Kim đồng hồ vừa lúc chỉ trên số '3'.

Rạng sáng ba giờ, Dương Trạch thở dốc, nhìn chằm chằm trần nhà. Sau đó hắn gian nan đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, kéo ngăn kéo ra, bên trong có một tờ giấy ố vàng, tràn đầy vết bẩn im ắng nằm đó.

Dương Trạch chậm rãi mở tờ giấy ra, trên đó rõ ràng là rậm rạp… tên người.

Đây là một danh sách.

"Dấu vết này, " ngày kế, Âu đạo và Chu Vệ Bình ở trong phòng nghỉ, dùng kính lúp quan sát tờ giấy có vết bút in hằn, "… Dù dùng bút chậm rãi đồ lại, cũng khó phục hồi như cũ."

Chu Vệ Bình nhớ tới một việc khác, hỏi: "Hôm nay Vương Sơn không có tới hả?"

"Gã đã vài ngày không tới, cũng không liên hệ với Duyên Chu." Căn cứ vào đoạn thời gian trước quan sát, trong hai người Thiệu Tư và Cố Duyên Chu, Vương Sơn càng thiên hướng Cố Duyên Chu, thậm chí gã rất có ý tứ xem Cố Duyên Chu như 'đồng loại' chí lớn gặp nhau.

Đối với việc này, Thiệu Tư chịu phục: "Anh giả biến thái giả rất có nghề nhỉ."

Cố Duyên Chu vỗ vỗ đầu hắn: "Nói bậy bạ cái gì đó."

Âu đạo quan sát nửa ngày, cuối cùng buông kính lúp xuống, nói: "Việc này không dễ làm, tất cả chúng ta đều nhận định là Diệp Thanh không chịu nổi mới tự sát, cho nên vòng đường xa, bí quá hoá liều đụng vào đường dây sản nghiệp ngầm của Vương Sơn, nếu phủ định kết luận ngay từ đầu —— cái chết của Diệp

Thanh có ẩn tình khác, hắn không phải bị ép bức sau đó tự sát… thì chỉ có thể chứng minh chúng ta cố sức vòng một vòng lớn như vậy, chọn con đường nguy hiểm nhất."

"Cháu cảm thấy phỏng đoán này của Chu tiên sinh, có lẽ được thành lập." Thiệu Tư lại nói, "năm 98, vì sao hắn lại lựa chọn ngay khi quốc gia thay đổi chính sách, sau khi trời đông giá rét chấm dứt, mà buông tha sinh mệnh?"

Năm 98, quốc gia đã bỏ đi điều lệ kèm theo hình phạt của tội lưu manh.

Thậm chí hắn chỉ cần chờ thêm vài năm, vào năm 2001, quyển «Phân loại chướng ngại tinh thần và tiêu chuẩn chẩn đoán bệnh» thứ ba, không còn gọi 'đồng tính luyến ái' là bệnh tâm thần nữa.

Người kiên cường như Diệp Thanh, khó hơn nữa hắn cũng đã vượt qua, vậy mà vào cái năm đang nhìn thấy ánh rạng đông, lại từ trên lầu nhảy xuống ư?

Ngay khi mọi người im lặng, cửa bị người gõ vài cái, chỉ nghe hậu cần ở ngoài cửa giương giọng hô lớn: "Thiệu Tư có đó không? —— anh có chuyển phát nhanh này."

"… Chuyển phát nhanh?"

Mấy người ở đây mắt to nhìn mắt nhỏ.

Sau khi Thiệu Tư mở cửa, hậu cần vội vội vàng vàng đem một thứ lớn bằng phong thư trong tay cho hắn: "Tôi cũng không rõ lắm, vừa rồi có nhân viên chuyển phát nhanh đến, nói là tìm Thiệu tiên sinh, tôi dẫn hắn tìm một vòng cũng không gặp anh… nên giúp anh ký nhận trước."

Hậu cần nói xong, lại có chút tò mò hỏi: "Anh đặt mua cái gì vậy?" Dù sao thì có rất ít diễn viên mua sắm trên mạng lại còn đưa đồ tới đoàn phim trong lúc đang quay phim.

Thiệu Tư tiếp nhận, lắc lắc vài cái, cực kỳ nhẹ, lắc cũng không có động tĩnh: "Tôi không có mua gì mà, có phải ai giỡn với tôi không…"

"Cũng có khả năng là bạn gửi tới, " Thiệu Tư vỗ vỗ vai hậu cần, nói lời cảm ơn, "Tóm lại cám ơn cậu, vất vả rồi."

"Không có việc gì, " hậu cần khoát tay, "Vậy tôi đi trước, các anh nghỉ ngơi cho tốt, cảnh diễn buổi chiều rất nặng."

Âu đạo cũng hồ nghi: "Cái gì vậy? Ai gửi tới?"

Thiệu Tư đóng cửa lại, nhiều lần đánh giá nói: “Mở ra nhìn liền biết, cái thứ này sao lại nhẹ vậy?”

Thiệu Tư xé mở keo dán, cũng không nhìn thử, vươn tay vào moi nửa ngày, đụng đến một tờ giấy.

“Đây là…” Thiệu Tư nhìn tờ giấy bẩn bẩn, nhiều nếp nhăn này, có chút phản ứng không kịp.

Diệp Tuyên bước nhanh đi tới, một phen đoạt lấy nó, tay nắm có chút phát run.

—— Tờ giấy này cô không thể quen thuộc hơn. Nhiều năm như vậy, nhật kí Diệp Thanh cô đã lăn qua lộn lại mà xem, tờ giấy này, bất luận là màu sắc trang giấy, hay là đường cong in bên trong, cô đều quen đến không thể quen hơn.

Sau khi lấy trang giấy vào tay, cô càng tin tưởng.

… Chữ viết này hoàn hoàn toàn toàn, chính là của Diệp Thanh.

Tờ giấy đã nhăn đến độ nhìn không rõ chữ trên đó lắm, trải qua phân biệt, Diệp Tuyên đọc ra câu đầu tiên: ”Trời đông giá rét của ‘tội lưu manh’ đã qua, không cần lo lắng hãi hùng nữa, không cần bị người ta uy hiếp nữa, chúng ta tự do.”

“Sau đó thì sao?”

Diệp Tuyên nói: “Không có, chỉ có một câu đó, phía dưới… tôi xem không rõ, hình như toàn bộ đều là tên người.”

Cố Duyên Chu đứng ở bên cạnh Thiệu Tư, cách thật lâu mới nói: “Đây là một danh sách.”

Còn chưa có ai há mồm hỏi, tờ giấy này đến tột cùng là ai gửi tới, Thiệu Tư đã vỗ một chưởng vào sau lưng Cố Duyên Chu, nhắc nhở anh: “Dương Trạch!”

Tối hôm qua Dương Trạch nói hắn ta không biết đó là cái gì, hắn ta không có lấy…

Những lời này từ đầu đến đuôi chính là một câu nói dối.

Thiệu Tư học lớp diễn xuất, từng học tri thức về hành vi học. Nhưng tối hôm qua, hắn lại hoàn toàn không nghe ra lỗ hổng trong lời nói của Dương Trạch.

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh trong phút chốc, người nọ đưa tờ giấy cho Dương Trạch, Vương Sơn lại nhanh chóng nghe tiếng mà đến, trong thời gian ngắn ngủi ấy, căn bản không cho người ta không gian tự

hỏi là giữ lại làm gì. Dương Trạch chỉ có một lựa chọn duy nhất, chính là nắm chặt lòng bàn tay, giấu tờ giấy đi —— đây là một phương pháp theo bản năng, nhanh nhất an toàn nhất.

—— Bởi vì hắn không có thời gian ném đi.

Vương Sơn gần như chỉ qua vài giây, đã xuất hiện trong tầm mắt Dương Trạch.

Dương Trạch vốn định giấu diếm chuyện này, nhưng không biết vì sao giữa đường thay đổi, bằng lòng đưa manh mối quan trọng này cho bọn họ.

"Đi điều tra danh sách này, có lẽ, mọi chuyện rất nhanh là có thể nước rút đá lộ." Chu Vệ Bình nói những lời này, cùng lúc cũng là muốn an ủi mọi người, nhưng lời vừa nói ra, chính mình cũng biết, chuyện bây giờ đang phát triển theo phương hướng càng ngày càng phức tạp, có lẽ chân tướng… còn tàn nhẫn hơn xa dự đoán của họ. Hoặc là nói, chân tướng đã từ từ sáng tỏ, chỉ là không có ai muốn chấp nhận.

Cố Duyên Chu nói: "Tôi đi tra, trong cục cảnh sát có người tôi quen, tra tiện hơn một chút."

Âu đạo im lặng, hỏi: "Cần mấy ngày?"

"Nhanh thì ba ngày, chậm thì mấy tháng cũng có khả năng. Dù sao thì trên danh sách này ngoại trừ tên, chỉ nhắc tới manh mối 'tội lưu manh', chỉ có thể theo nó đi thăm dò những người này… những người trên danh sách nếu năm đó có tiền án thì tốt nhất, có điều thời gian xa xăm, cũng không thể chắc chắn cái gì." Cố Duyên Chu nói xong, lại nhất châm kiến huyết nói, "Chuyện đã rất sáng tỏ, chỉ là chúng ta đều không dám nói ra… Năm đó Vương Sơn lợi dụng tội danh này, bức ép người khác, ngoại trừ Diệp Thanh, có khả năng những người trên danh sách không có một ai may mắn thoát khỏi, thứ bọn họ gặp phải có lẽ càng kỳ quái hơn, mà Diệp Thanh, tám chín phần, là bởi vì bọn họ, mà bị Vương Sơn diệt khẩu."

Bởi vì tận đến cuối cùng hắn cũng không có buông tha hy vọng.

Bởi vì tận đến cuối cùng sinh mệnh, thứ hắn viết trên giấy vẫn là: trời đông giá rét đã qua, chúng ta tự do.

54. Chương 54

Bọn họ ai cũng không lường trước được, chuyện này tra xét lại dễ dàng đến như vậy.

Chỉ có một chuỗi danh sách —— không biết mấy người đó phân bố tỉnh thị nào, không biết họ tuổi gì, trên thế giới có rất nhiều người trùng tên trùng họ, cho dù có manh mối khác, tra xét cũng giống như mò kim đáy bể.

Nhưng mà Vương Sơn cũng không có thông minh như bọn họ tưởng tượng, lần này bọn họ tương đối gặp may mắn.

"Kết quả có rồi, tất cả 68 cái tên trên danh sách này, trong đó 46 người là Lưu Toàn Dân, Ngưu Đại Tráng, Hoàng Vệ, Hồng Chí Cường..., năm đó có tiền án." Đêm hôm khuya khoắt, Cố Duyên Chu gửi mấy tấm ảnh trong nhóm wechat, cũng kèm theo vài đoạn tin nhắn thoại giải thích, "Bọn họ đều vì 'tội lưu manh' mà vào tù, người từng tham gia lao động cải tạo, gần như chiếm 68 phần trăm tổng nhân số."

"68 phần trăm, tuyệt đối không phải trùng hợp, hơn nữa càng ly kỳ chính là vào 30 năm trước, bọn họ lục tục qua đời, thời gian tử vong cụ thể tập trung trong năm 97 tới 03, ghi chép tử vong của những người này nhìn qua có chút vấn đề... tuy rằng phương thức tử vong vô cùng giống nhau, nhưng 26 người trong đó chết do mỏ sập, đương trường mất mạng, còn tìm không thấy thi thể, là cách chết chiếm tỉ lệ lớn nhất trong đó."

Thiệu Tư mở hai đoạn ghi âm lên, giọng Cố Duyên Chu tuy rằng nghe vào khiến người ta cảm thấy cả người thoải mái, nhưng hàm nghĩa trong lời nói lại làm cho người ta không rét mà run.

"Còn có một việc, người nhà bọn họ, có hơn mười người, đều từng đến cục cảnh sát báo án."

"Có người trực tiếp phủ nhận nguyên nhân chết là 'mỏ sập tử vong', nói trong nhà một chút cũng không thiếu tiền, sao con cái đang êm đẹp lại chạy tới mỏ quặng, còn chết ở trong đó. Từng đại náo trong cục cảnh sát, cho nên vài lão cảnh sát năm đó còn có chút ấn tượng."

Thiệu Tư ấn nút ghi âm, ghé sát vào màn hình hỏi: "Cho nên nói, ghi chép tử vong của bọn họ..."

Cố Duyên Chu hồi âm rất nhanh: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trên cơ bản đều là giả tạo."

Một ghi chép tử vong, Vương Sơn có thể giả tạo đến không có kẽ hở, nhưng mà sáu mươi tám phần, cho dù tâm tư gã có sâu nữa... trong khoảng thời gian ngắn dựng ra sáu mươi tám phần ghi chép tử vong, trong đó tất nhiên sẽ tồn tại rất nhiều lỗ hổng.

Hơn nữa Vương Sơn có chút tự đại, có lẽ là bởi vì các loại chế độ ba mươi năm trước cũng chưa hoàn thiện, cho nên gã không cần thiết tốn nhiều tâm tư trên chuyện này, cho dù có lỗ hổng, thời gian lâu, cũng không ai cố ý đi kiểm chứng.

Nhưng gã quên một câu, nhắc mãi không quên, tất có tiếng vọng.

Bọn họ vẫn luôn nhắc tới, chính là hai chữ, tự do. Vì sự tự do này, rất nhiều người đến chết cũng không buông tha.

Thiệu Tư nghe xong tin nhắn thoại của Cố Duyên Chu, đang cân nhắc nên trả lời cái gì cho tốt. Vừa cân nhắc, vấn đề liền một cái tiếp một cái mà trồi ra, dừng không được: "Kế tiếp chúng ta nên áp dụng hành động gì? Tiếp tục tiếp cận Vương Sơn ư? Còn có 68 người năm đó, hiện tại lại ở nơi nào?"

…

“Vấn đề này, Dương Trạch hẳn là biết tương đối rõ ràng.” Cố Duyên Chu nói, “Ông lão ngày đó nhào vào trên người cậu ta là ai? Người đưa cho ông ta tờ giấy là ai? Vì sao trên người ông ta lại có tờ nhật kí cuối cùng của Diệp Thanh? Ông ta muốn truyền lại tin tức gì với chúng ta? Ông ta có thể là một trong sáu mươi tám người kia hay không?”

“Nếu ông ta vẫn luôn bị nhốt trong hội sở ngầm của Vương Sơn, như vậy, trừ ông ta ra, còn người sống sót hay không?”

Chu Vệ Bình không tiện nói chuyện, ông đánh một đoạn chữ, chờ ông đánh xong lại phát hiện những điều ông muốn biểu đạt Cố Duyên Chu đều đã nói thay ông, vì thế lại xóa sạch mấy hàng chữ kia, ngón tay dừng một chút, lại chạm vào màn hình, gửi ra một câu: chuyện này chỉ dựa vào chúng ta thì làm không được.

[Cho nên cuối cùng quanh co lòng vòng, lại cần cảnh sát nhân dân hợp tác rồi.] Hệ thống nói, [còn tưởng rằng lần này sẽ có kiểu mới.]

Thiệu Tư: [mày có hiểu cái gì gọi là xã hội pháp trị không? Cứng đối cứng, mày muốn chết sao.]

[Tôi chỉ là một cái hệ thống thôi.]

[Được rồi,] Thiệu Tư nằm ở trên giường, lật người, [nhưng phải nói, nhiệm vụ lần này… quá áp lực, tao cũng cảm thấy tao sắp nghẹn chết rồi, còn bắt không được Vương Sơn nữa, tao thật sự sẽ nghẹn chết.]

Hệ thống im lặng chốc lát, nói: [kỳ thật tôi vẫn không nghĩ ra, vì sao có vài người không chuyện ác nào không làm, ngược lại sống đến cuối cùng.]

Hệ thống rất ít khi dùng loại phương thức tự hỏi nhân sinh này để nói chuyện.

Thiệu Tư đang muốn tiếp tục hỏi, hệ thống lập tức out: [đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.]

[… Ngủ ngon.]

Thiệu Tư nhắm mắt, cố ngủ, cuối cùng vẫn mở mắt ra, phát hiện mình thế mà lại mất ngủ.

Hắn vươn tay từ trong chăn, lấy di động trên tủ đầu giường lại đây, lướt new feed chốc lát.

Một giờ trước, Lý Quang Tông đăng một câu đặc biệt thần kinh trong new feed: tôi, một người có thể có có thể không.

…

Thiệu Tư động động đầu ngón tay, bình luận: hơn nửa đêm phát bệnh cái gì đó.

Hắn đăng xong liền thoát ra ngoài, muốn đi chơi ván game, lại muộn màng nhớ tới, trước đó không lâu tài khoản của hắn bị lộ, vừa lên là bảo đảm có một đám fan xông tới.

…

Nhân sinh nơi chốn tràn ngập tuyệt vọng.

Nếu không thì vẫn là đi ngủ đi.

Thiệu Tư vì tài khoản game của mình mà ảm đạm hao tổn tinh thần, buông di động ra chui vào trong ổ chăn.

Đúng lúc này, di động reng reng một tiếng, một tin tức hiện lên trên mục thông báo.

[Cố Duyên Chu]: tao tử*, còn chưa ngủ à?

*Tao: lẳng lơ, dâm đãng; tử: chết. 2 chữ này có cách đọc gần giống "Thiệu Tư"

[Con trai Thiệu của bạn]:… Cái gì vậy.

[Cố Duyên Chu]: Thiệu Tư.

[Cố Duyên Chu]: ngại quá, bấm nhầm.

[Con trai Thiệu của bạn]: Phắc!

Cố Duyên Chu cười khẽ ra tiếng, lúc này anh đang nửa ngồi ở trên giường, bởi vì hệ thống sưởi trong phòng mở rất ấm áp, thân trên cái gì cũng không mặc.

Anh mới vừa thương lượng sự việc với Vương đội xong, kỳ thật từ mấy tuần trước anh đã lục tục có liên hệ với Vương đội.

Chuyện này, Vương đội muốn giúp bọn họ, chỉ là chứng cớ vẫn luôn không đủ, hắn không tiện lạm dụng chức quyền, chỉ dựa vào chút chứng cớ này, từ quy trình mà nói, không làm được.

Tận đến lần này Cố Duyên Chu đem toàn bộ chứng cớ hiện giờ thu thập được gửi qua một phần.

Vương đội im lặng nửa ngày, quyết định ngoại lệ cung cấp trợ giúp cho bọn họ.

Những chứng cớ này kỳ thật không đủ, nhưng cũng đã đủ để thuyết minh vấn đề. Cuối cùng Vương đội vung tay lên: "Các cậu cứ yên tâm mà làm, xảy ra chuyện tôi thay các cậu chịu trách nhiệm, có yêu cầu tùy thời liên hệ tôi."

Cố Duyên Chu nói giỡn: "Vẫn là nhìn trên mặt mũi chú của tôi nhỉ."

Vương đội: "Đương nhiên không phải, làm nghề của chúng tôi, chỉ khi nhân dân có nhu cầu với mình, mới thể hiện ra trách nhiệm. Chuyện này lúc trước sau khi cậu nói với tôi, tôi liền bắt tay tra xét, quả thật cổ quái… quy củ tất nhiên quan trọng, nhưng quy củ cũng không thể quy chết người ta. Hiện tại chứng cớ của các cậu tuy rằng vẫn thiếu, nhưng trong mắt của tôi, đã rất có thể nói rõ vấn đề."

Cố Duyên Chu nhìn chằm chằm avatar wechat của Thiệu Tư, cuối cùng vẫn nhịn không được, gọi cú điện thoại qua cho hắn.

"Cố Duyên Chu?"

"Ừm, là tôi."

Thiệu Tư từ trên giường ngồi dậy, chăn từ đầu vai trượt xuống, lộ ra cái áo thun vải bông rộng thùng thình bên trong, hắn nắm nắm tóc, híp mắt hỏi: "Làm sao vậy? Là bên phía Vương Sơn có động tĩnh gì sao?"

Đầu kia điện thoại không nói gì, nhưng Thiệu Tư có thể tinh tường nghe được tiếng hít thở của Cố Duyên Chu, hắn đợi chốc lát, chờ được người đàn ông nói ra một câu: "Không có chuyện gì, chỉ là muốn nghe giọng cậu một chút thôi."

"…" Thiệu Tư nắm di động, cảm thấy giọng nói kia giống như lông chim quét qua lỗ tai hắn, sau đó lại theo lỗ tai đi xuống, cào lên tim hắn.

"Hôm nay sao trễ vậy còn không ngủ?" Cố Duyên Chu nói, "Vừa mới nhìn thấy cậu bình luận với Lý Quang Tông."

Sợi dây trong đầu Thiệu Tư buông lỏng, hắn ngã về trên giường, thẳng thắn nói: "… Có chút ngủ không được."

"Bình thường không phải ngủ rất được, đi đến đâu ngủ đến đó à."

Thiệu Tư lật người, bĩu môi: “Tôi cũng không phải heo.”

“Đừng nghĩ quá nhiều, hết thảy đều sẽ ổn.” Giọng nói của Cố Duyên Chu, khiến Thiệu Tư cảm thấy dịu dàng, như trong vô hình có một bàn tay đang sờ đầu hắn, “Rất nhanh sẽ qua thôi, tuy rằng đã hơi muộn, nhưng chính nghĩa nhất định sẽ tới.”

Rốt cuộc Thiệu Tư có chút buồn ngủ, nhưng hắn lại muốn nghe Cố Duyên Chu nói thêm một lát, mắt nhắm lại, chống đỡ không ngủ.

Ngược lại là Cố Duyên Chu phát hiện hô hấp người này càng ngày càng dài, dừng lại, gọi hắn một tiếng: “Thiệu Tư.”

Mắt Thiệu Tư đã hoàn toàn nhắm lại, kéo dài giọng đáp lại anh: “… Ừmmmm.”

“Ngủ đi, ” Cố Duyên Chu đem lời vốn dĩ muốn nói nuốt xuống, nói rằng, “Ngủ ngon.”

…

Ngủ ngon.

Đồng hồ dạo qua một vòng lại một vòng, sắc trời từ mờ tối dần dần chuyển sáng, tận đến khi chân trời sáng lên, thành phố này mới chính thức thức tỉnh. Mọi người lại vùi đầu vào công việc bận rộn, cùng với tiếng thét to của mấy gian hàng rong bán đồ ăn sáng ở trên đường, tiếng còi xe cũng càng ngày càng hỗn độn.

Thiệu Tư hiếm thấy mà dậy sớm như vậy, hắn duỗi eo lười biếng xuống giường, kéo màn ra, nhìn thấy ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Là một thời tiết tốt.

Nhưng mà chuyện cần làm hôm nay lại không thoải mái.

Hôm nay lại là ngày Vương Sơn cố định tuần tra ‘Sống trong cơn say’, bọn họ muốn thử làm Vương Sơn dẫn bọn họ đi vào, chỉ có đi vào, mới có cơ hội tìm được những người năm đó.

Để phòng ngừa Vương Sơn xử lý những người đó đến không còn một mống, bọn họ phải mau chóng…

Phải mau chóng.

Bên phía Vương Sơn vẫn luôn là Cố Duyên Chu bám theo, năng lực giao thiệp của Cố Duyên Chu có thể

nói là hạng nhất, ngay cả loại biến thái như Vương Sơn, cũng từng minh xác biểu đạt sự thưởng thức với anh ở phim trường.

"Không cần phiền toái như vậy, " nghe xong mấy bản kế hoạch hành động của Âu đạo, Cố Duyên Chu phủ quyết, "Cứ nói thẳng, gã sẽ không cự tuyệt."

Âu đạo không kịp phản ứng: "Nói thẳng cái gì?"

Cố Duyên Chu bật sáng màn hình điện thoại, trên màn hình là ghi chép trò chuyện của anh với Vương Sơn một ngày gần đây.

[Vương Sơn]: tiểu Chu, nói thực ra, tôi cảm thấy rất hứng thú với Thiệu Tư nhà cậu.

[Cố Duyên Chu]: ý của anh Vương là?

[Cố Duyên Chu]: tôi cũng không muốn chịu thiệt, không biết anh Vương định dùng dạng gì trao đổi với tôi?

[Vương Sơn]: ha ha, cũng là nhóm người trẻ tuổi các cậu biết chơi, trao đổi, tốt!

[Vương Sơn]: ở chỗ anh có một người mẫu mới tới, mông rất vểnh, làn da trắng đến sáng lên.

Thiệu Tư: "…"

Âu đạo: "…"

Bọn họ đã sớm biết Cố Duyên Chu và Vương Sơn quan hệ không tồi, cũng biết Cố Duyên Chu dùng phương pháp đặc biệt tiếp cận Vương Sơn, phương pháp kia còn rất biến thái, nhưng mà chưa từng cảm nhận trực quan như vậy.

"Thật ghê tởm."

Thiệu Tư không nỡ nhìn thẳng, lại nhịn không được kính nể nói: "Cố Duyên Chu, tôi kính anh là đàn ông đích thực."

55. Chương 55

Kế hoạch đặt ra thực vội vàng, mỗi một phân đoạn đều không thể cân nhắc, nhưng bọn họ vẫn phải kiên trì.

"… Đến lúc đó cậu nghĩ biện pháp từ trong phòng này đi ra, tầng hầm ngầm không có tín hiệu, định vị GPS không biết có thể dùng hay không… phạm vi từ nơi này, đến nơi này, cậu phụ trách. Nếu máy định vị bị quấy nhiễu thất thường, chúng ta hội hợp ngay chỗ này… Còn có gì nghi vấn không?"

"Có, " Thiệu Tư nghe xong nửa ngày, nhấc tay hỏi, "giữa tôi và Vương Sơn nhất định phải định vị quan hệ như vậy hả? Mặc kệ nói từ phương diện nào, tôi đều mạnh hơn gã, bao gồm cả năng lực tình dục."

Cố Duyên Chu nghe mà chân mày cau lại.

Thiệu Tư hỏi ra trọng điểm: "Cho nên vì sao, tôi là bên ở dưới?"

…

Mười một giờ tối.

Một chiếc xe chậm rãi lái vào ga ra ngầm của 'Sống trong cơn say'.

Bảo vệ cửa đón đèn xe chói mắt, ngăn xe lại, sau đó tiến lên xoay người gõ cửa sổ xe: "Ngài là ai, có hẹn trước không?"

Cửa sổ xe chất liệu đặc biệt, từ bên ngoài không nhìn thấy bên trong, tận đến khi cửa sổ chậm rãi kéo xuống, lộ ra đầu tóc sạch sẽ lưu loát của một người đàn ông, hai mắt cực kỳ sâu, đi xuống nữa chính là cánh mũi cao thẳng.

Bảo vệ chỉ cảm thấy người trước mắt nhìn sâu không lường được, khi nói chuyện lại theo thói quen hơi hơi nâng mắt, hòa tan đi hình dạng mắt sắc bén, chuyển thành mấy phần ôn hòa.

Cố Duyên Chu cười cười với hắn, nói: "Không có hẹn trước."

"Nếu không có hẹn trước là không thể vào…"

Tay Cố Duyên Chu khoát lên tay lái, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Có điều Vương tổng kêu, tôi trực tiếp báo tên của hắn."

Lúc này bảo vệ mới nhớ tới, quả thật Vương Sơn đã phân phó đêm nay có khách quý tới, bảo hắn để ý

chút. Bảo vệ buông tay xuống, thật cẩn thận hỏi: “Ngài là… Cố tiên sinh ư?”

Thiệu Tư cuộn tròn ở ghế sau, tư thế duy trì quá lâu có chút khó chịu, hắn lén giật giật chân, sau đó lại thật cẩn thận nhấc mắt lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ.

Cố Duyên Chu và bảo vệ đơn giản nói xong, bảo vệ liền tránh ra một con đường, Cố Duyên Chu lại nâng cửa sổ xe lên, vừa nâng vừa nhắc nhở: “Đừng lộn xộn.”

“Còn bao lâu? Chân tôi cũng sắp tê rần rồi.”

“Ngay đây.” Cố Duyên Chu tùy tiện tìm chỗ đỗ xe, sau khi đưa xe vào, thân xe liền khựng lại, tắt máy.

Sau khi tiếng động cơ biến mất, trong xe lập tức yên tĩnh, không khí cũng khẩn trương hơn rất nhiều.

Cố Duyên Chu chống một tay trên lưng ghế, cả người hơi hơi nghiêng sang, một tay kia duỗi ra xoa tóc Thiệu Tư: “Hành động chính thức bắt đầu, chú ý an toàn. Chờ kết thúc, tôi có một bí mật muốn nói với cậu.”

Thiệu Tư nghe vậy muốn mở mắt ra, Cố Duyên Chu nhanh tay che đi cặp mắt hắn. Lông mi dài giống như cây quạt nhỏ, phất hai cái trên lòng bàn tay anh.

“Vương Sơn lại đây, đừng mở mắt.”

Thiệu Tư giống như thi thể thẳng tắp nằm ở chỗ ngồi phía sau, tay vô lực rũ xuống, bên tai là tiếng khách sáo của Vương Sơn và Cố Duyên Chu, cùng với tiếng cười ha hả đặc trưng của Vương Sơn.

Tiếng cười kia hắn nghe một lần buồn nôn một lần, đại khái cũng chỉ có Cố Duyên Chu còn có thể tựa như anh em với gã, tán gẫu đến hăng say.

[Thống Thống, tình huống bên ngoài thế nào, báo cáo một chút.] Tuy rằng cửa xe mở rộng, nghe được âm thanh bên ngoài, có vài hình ảnh hoàn toàn có thể dựa vào tưởng tượng —— nhưng có một ít lại không được.

Chẳng hạn như cậu trai đột nhiên nhảy ra, nghe giọng vô cùng kệch cỡm kia.

Hệ thống: [Cố Duyên Chu, Vương Sơn, còn có một người không biết, ba người bọn họ đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm, tôi không biết cái này có gì hay để báo cáo, hay là cậu muốn biết vị trí đứng hiện tại của bọn họ? Cố Duyên Chu đứng ở cửa xe, Vương Sơn ở đối diện hắn…]

[…] Thiệu Tư nói, [nói cụ thể về cái người không biết kia một chút đi.]

[Mắt to, làn da đặc biệt trắng, rất thanh tú, cao cao gầy gầy. Hẳn chính là người mẫu mông vểnh mà Vương Sơn nói, xem ra cậu ta còn là fan của Cố Duyên Chu.] Hệ thống quan sát xong, điện quang hỏa thạch nhảy ra một suy đoán, [để ý người ta như vậy, cậu ghen hả?]

Bên tai là giọng tên người mẫu sùng bái nói 'trời ạ, em siêu thích anh, mỗi bộ phim của anh em đều xem nhiều lần~', ngón trỏ Thiệu Tư hơi hơi cuộn tròn, trả lời: [thúi lắm. Tao không có.]

Kế hoạch lần này tiến hành tương đối thuận lợi, giống như định mệnh có ai đó đang phù hộ vậy.

Cố Duyên Chu đưa tên người mẫu vào căn phòng Vương Sơn cung cấp, phát hiện phòng ngủ có cameras theo dõi, phòng tắm cũng có, cuối cùng anh dứt khoát cố ý đánh đổ ly nước, ướt đẫm cả giường, thành công đổi phòng.

Căn phòng thứ hai không có vấn đề gì, sau khi Cố Duyên Chu đánh ngã tên người mẫu, liền ra cửa, dọc theo hành lang vừa đi vừa tra tìm.

Từ năm mươi tuổi tới hơn sáu mươi tuổi.

Hoàn cảnh sinh hoạt không tốt.

Có khả năng đang làm lao công.

Mang theo vài điều kiện này, Cố Duyên Chu liên tiếp tìm vài nơi.

Cuối cùng anh dừng lại tại chỗ ngoặt ở trước cửa một nhà vệ sinh công cộng —— bên trong có một bóng người lưng còng, đang cầm giẻ lau, lau rửa phòng WC.

Anh đang định tiến lên thăm dò, thình lình bả vai bị người ta vỗ một cái, sau đó cái tay phía sau hung hăng ấn bờ vai anh, lấy tốc độ cực nhanh kéo anh vào gian WC gần nhất!

Cố Duyên Chu trở tay đặt hắn trên vách tường, chờ lao công rời đi, mới lớn tiếng chất vấn: "Ai đó?"

Người nọ run rẩy bả vai, không đáp lời, chỉ run giọng không ngừng nói: "… Cậu là cảnh sát phải không, cậu tới cứu chúng tôi sao?"

Cùng lúc đó, bên kia.

Trong khoảnh khắc Vương Sơn đè lên, Thiệu Tư liền dùng khăn tay đã sớm chuẩn bị tốt che lại miệng mũi gã, trên khăn tay đổ lượng thuốc mê vừa phải, Vương Sơn một câu cũng chưa kịp nói ra, mắt trừng lớn, không bao lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Hắn và Cố Duyên Chu hội hợp, là ở mười phút sau đó.

Không gian căn hội sở ngầm này vốn dĩ đã không lớn, hơn nữa không phân tầng, muốn gặp gỡ rất dễ dàng. Lúc ấy Thiệu Tư đang đè một người trong phòng kho đánh, người nọ đã mặt mũi bầm dập, miệng còn bị lung tung nhét giẻ lau bẩn.

"Thiệu Tư?"

Cửa phòng kho đột nhiên bị mở ra, khoảnh khắc Cố Duyên Chu xuất hiện trước mắt, tay Thiệu Tư run lên, một gậy cuối cùng rắn rắn chắc chắc nện trên đầu người nọ.

"Tôi theo máy định vị tìm tới, " Cố Duyên Chu giơ cổ tay lên, trên đồng hồ rõ ràng là một cái máy định vị nho nhỏ, anh lại tiện đà nói, "Cậu chặn người ở đây làm gì."

Thiệu Tư ném gậy, hơi mệt, cong thắt lưng, hai tay chống trên đầu gối thở dốc: "Vừa rồi hắn vẫn luôn đi theo tôi, còn muốn kêu người lại đây. Phỏng chừng chuyện Vương Sơn một mình ngất ở trong phòng không giấu được bao lâu, anh tìm được người chưa? Tôi tìm bên đây một lần, cũng không tìm được người."

"Tìm được rồi." Cố Duyên Chu dịch sang bên cạnh hai bước, người đứng ở phía sau anh nhất thời bại lộ trong tầm mắt Thiệu Tư.

—— Đây là một người đàn ông trung niên quần áo mộc mạc, hoàn toàn không giống hình tượng 'lao công' mà Dương Trạch miêu tả trước đó, nhìn ra được, chất lượng sinh hoạt của hắn cũng không kém.

"Anh xác định sao? Hắn là người sống sót à?" Thiệu Tư có chút hồ nghi.

Cố Duyên Chu không trả lời, ngược lại là người đàn ông trung niên vươn tay, nói: "Chào cậu, tôi… tôi là Hồng Chí Cường."

Nếu cẩn thận quan sát, không khó phát giác ngón tay hắn đều đang run rẩy.

"Còn những người khác không?"

"Chúng tôi ban đầu là sáu mươi tám người, trong lúc đó… nhiều năm như vậy, lục tục có người ra đi… Hiện tại trừ tôi, còn dư mười ba người."

"Bọn họ ở đâu?"

Hồng Chí Cường chỉa chỉa sàn nhà: "Phía dưới này, dưới này còn có một tầng."

Hồng Chí Cường đi theo bên cạnh Vương Sơn nhiều năm như vậy. Hắn là người thông minh nhất trong số sáu mươi tám người.

Hắn hiểu nhất là làm thế nào chiều theo sở thích, làm thế nào cúi đầu với hiện thực, làm thế nào tham sống sợ chết, cho nên hắn mới có thể thường thường đạt được vài bộ quần áo sạch sẽ để mặc, lúc muốn tắm rửa cũng được cho phép đi lấy chút nước lau thân thể, cả người thoạt nhìn có thể diện một chút.

"Tôi dẫn các cậu đi qua, các cậu nhìn liền biết."

Hai người đi theo hắn vào một cửa thông đạo bí ẩn, cánh cửa kia vị trí hẻo lánh, hơn nữa thoạt nhìn vô cùng cũ kĩ, trên cửa có khóa, Hồng Chí Cường lấy từ trong ngực ra một cái chìa khóa, trong khoảnh khắc mở cửa —— một luồng mùi hư thối ập vào mặt.

Ánh vào mắt bọn họ chính là một tình cảnh trước nay chưa từng có, mười mấy người rúc trong căn phòng âm u ẩm ướt, trong phòng chỉ có mấy cái giường ngủ rách rưới, vài cái thau, một cái bàn xiêu xiêu vẹo vẹo. Nghe có người đến, bọn họ không hẹn mà cùng ngẩng đầu, trong mắt có vài thứ đã sớm bị thời gian làm phai mờ, nhưng một vài thứ khác, vẫn cực kỳ sáng.

Cố Duyên Chu im lặng, nhấn nút cảnh báo giấu ở trong quần áo.

Vương đội dẫn người cắm chốt quanh 'Sống trong cơn say', sau khi nhận được tin tức, hắn mãnh liệt đứng lên, cái áo vốn dĩ khoác trên người cũng thuận thế rơi xuống: "Vài người tới đây, đi theo tôi, những người khác ở trên xe đợi lệnh!"

Rạng sáng hai giờ cùng ngày, ổ bán dâm ngầm 'Ngợp trong vàng son' bị phá, nhưng mà quan trọng nhất là —— phía dưới tầng ngầm, một căn phòng năm mươi thước vuông, cầm tù mười ba người.

Trong phòng thẩm vấn, mười ba gương mặt khác nhau, bọn họ ngồi ở đối diện bàn dài, dùng trật tự từ ngữ khác biệt, thậm chí là phát ngôn bừa bãi, chậm rãi kể rõ một câu chuyện cực kỳ tàn ác.

"Hắn (Vương Sơn) làm cái này từ rất lâu rồi…"

"Hắn uy hiếp chúng tôi, tội đó vào thời ấy, bị quản rất nghiêm, bị bắt được liền xong đời, bởi vì chúng tôi đều là 'đồng chí', kỳ thật sau này ngẫm lại, còn không bằng vào ngục giam, lao động cải tạo cũng tốt hơn vầy… lúc ấy bị hắn hù dọa, hắn tổ chức chúng tôi bán dâm, năm 97 chính sách sửa lại, chúng tôi cho rằng rốt cuộc có thể giải thoát…"

"Diệp tiên sinh dẫn dắt chúng tôi, cậu ấy nói, chúng ta cùng đi kiện hắn, chúng ta người nhiều như vậy, nhất định có thể kiện ngã hắn, hiện tại 'đồng chí' không phải tội, chúng ta phải đứng lên, chúng ta phải tranh thủ."

Nhưng mà đây mới là bắt đầu của ác mộng.

Vương Sơn làm sao lại mặc kệ bọn họ đi kiện mình? Cuối cùng, gã cầm tù tất cả mọi người. Sau đó làm giả hồ sơ, tùy tiện xếp đặt một kết cục cho bọn họ, mất tích mất tích, tử vong tử vong.

Trong phòng thẩm vấn, Vương đội nghe vậy, ý bảo người đó dừng một chút, hắn buông bút xuống, nghiêng người hỏi: "Diệp tiên sinh mấy người nói là ai?"

Ngày kế, hồ sơ tử vong năm đó của Diệp Thanh bị điều ra, cảnh sát tuyên bố tra rõ lại lần nữa, gây ra oanh động kịch liệt.

[Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được thọ mệnh ba năm.]

Chờ Thiệu Tư phối hợp điều tra xong, trở lại khách sạn, trời đã sáng lên. Hắn nằm ở trên giường, mắt khô khốc, nhưng lại cảm thấy thứ đè nặng mình rốt cuộc đã buông lỏng.

Lúc này di động 'đinh' một tiếng, không biết lại thông báo cái gì.

Thiệu Tư không quá để ý mà mở màn hình, nhìn thấy Cố Duyên Chu tag hắn trên weibo.

Trên đó chỉ có một câu ít ỏi:

Cố Duyên Chu: @Thiệu Tư [mặt trời] .

Mắt Thiệu Tư hơi hơi nheo lại, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, mặt trời mới vừa lộ ra một đường viền đỏ đến tỏa sáng.

—— Là ngày nắng.

56. Chương 56

"Cố Duyên Chu! Anh có ăn gian không đó?!"

Hai ngày này Thiệu Tư thật vất vả đấu tranh trong lòng xong, lại mở một tài khoản game khác, từ đẳng cấp thấp nhất luyện lên.

Cố Duyên Chu vốn dĩ đến tìm hắn đối diễn, kết quả hai người lại bắt đầu cùng nhau chơi game, chơi tới một nửa, Thiệu Tư dứt khoát ném di động xáp qua nhìn Cố Duyên Chu thao tác, vẫn không buông tha hỏi: "Anh thật sự là lần đầu tiên chơi hả?"

"Ừ, " Cố Duyên Chu vừa nói, ngón tay vừa nhanh chóng nhấn trên màn hình, mỗi một lần đều nhấn ở vị trí thích hợp, "Có khả năng vận khí tương đối tốt."

"… Tôi không tin."

Cố Duyên Chu nói: "Lừa cậu làm chi."

Thiệu Tư nghiêng người, nắm cánh tay anh, tóc gần như sắp chạm tới cổ tay Cố Duyên Chu. Cố Duyên Chu hít vào, không hề quay đầu lại, vươn tay nhẹ nhàng đẩy đầu của hắn ra: "Chắn màn hình."

"Không có khả năng, anh lên cấp sao còn nhanh hơn tôi vậy."

Thiệu Tư nói xong lại xáp qua, lúc này Cố Duyên Chu không đẩy hắn nữa, chỉ nói: "Nếu cậu có thể phối hợp với đồng đội của cậu một chút, có lẽ có thể đánh ra thành tích giống tôi."

Thiệu Tư: "…"

Thiệu Tư: "Anh thật chém gió."

Trần Dương và Lý Quang Tông ngồi ở bên cạnh, khe khẽ nói nhỏ: "Bình thường Cố ảnh đế thường xuyên chơi game hả?"

Trần Dương ngẩng đầu từ trong màn hình di động: "Hắn? Hắn không chơi cái này, mỗi lần tôi chơi hắn còn nói mấy thứ này là game nhược trí."

"… Phải không."

Nhìn không giống mà.

Hai người nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vứt đi hai đại minh tinh nghiện net, hẹn nhau ra ngoài hút thuốc, dựa lan can trò chuyện.

Lý Quang Tông kẹp thuốc ở đầu ngón tay, theo thói quen vẩy vẩy tàn thuốc: "Tính tình Cố ảnh đế thật tốt, hình như chưa từng thấy anh ấy tức giận."

Trần Dương châm thuốc xong, trả bật lửa cho Lý Quang Tông, hắn hút một hơi, lại chậm rãi phun ra, nói: "Nào có ảo lòi như bên ngoài đồn đâu, không có chút thủ đoạn sẽ không đến được vị trí hôm nay… Cũng chia người, với người khác hắn không dễ nói chuyện như vậy đâu, rất ít khi thân với ai đến thế, Thiệu Tư vẫn là người đầu tiên đó."

Cái câu Lý Quang Tông mới vừa nói, cũng chỉ là tùy tiện tìm đề tài, hắn nói xong, hút hai ngụm khói, thở ra xong liền nương lời Trần Dương khiêm tốn nói: "Chỗ nào, Thiệu Tư hả… thiếu đòn, lại làm biếng. Đặc biệt tùy hứng, tính tình cũng thẳng, mấy ngày hôm trước có một nhà phát ngôn tìm hắn, anh nói xem cự tuyệt thì cự tuyệt đi, uyển chuyển một chút không tốt sao, nói không sắp xếp được thời gian gì đó không phải đều rất tốt sao, kết quả hắn trực tiếp ở trước mặt người ta nói một câu 'tôi cảm thấy đồ của nhà mấy người rất nát', chọc giận người ta."

Trần Dương cười cười: "Đã nhìn ra, lần trước tôi đeo cái đồng hồ, hắn nhìn thấy liền lén nói với tôi về sau đừng mua, nhà bọn họ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu."

"Anh Dương, hỏi anh một vấn đề, " Lý Quang Tông đột nhiên thu lại nụ cười, nói, "Người bên cạnh quá ưu tú… cảm thấy mình đuổi theo như thế nào cũng đuổi không kịp, có phải hẳn nên buông tha hay không?"

Trần Dương sửng sốt: "Sao đột nhiên nói như vậy?"

"Các cậu làm gì đó, người trẻ tuổi, ít hút thuốc đi, " lúc này, Âu đạo đi tới, thay phiên vỗ vỗ vai hai người, hỏi, "Đều chuẩn bị tốt chưa, chờ chút lập tức bắt đầu quay, Diệp Tuyên không ở đây, chúng ta quay hai cảnh sau trước."

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ ngẫu nhiên bị gọi đến cục cảnh sát phối hợp điều tra, nhiều lần tiến hành thẩm tra đối chiếu tình tiết vụ án, còn lại phần lớn thời gian, bọn họ đều ở trong đoàn phim quay hình.

Lúc đầu Vương Sơn im lặng, mời luật sư biện hộ, cố chết chống đỡ một đoạn thời gian, sau đó thật sự giấu diếm không nổi nữa, thẳng thắn hết thảy.

Hôm mở phiên toà, tất cả mọi người đều ở đó. Diệp Tuyên mặc một cái váy đen, ngồi trên ghế không hề nói chuyện. Chu Vệ Bình lại chống quải trượng tới, trên tay ông đã trải đầy nếp nhăn, ngón tay nắm thật chặt.

Diệp Tuyên ở trên toà án không rơi một giọt nước mắt, sau khi trở về khóc cả đêm, mí mắt sưng đến ngày hôm sau không có biện pháp quay hình, Âu đạo sửa lại an bài quay phim, dời cảnh của cô ra sau, để cô trở về nghỉ ngơi cho tốt.

Giọng Âu đạo từ xa tới gần, chờ một chân ông bước vào phòng trang điểm, Thiệu Tư và Cố Duyên Chu đã sớm cất di động, làm bộ làm tịch đối diễn: "Hôm nay vì sao mày tới đây? Tao với mày không có gì để nói."

Cố Duyên Chu vươn tay nắm cổ tay Thiệu Tư, quát lớn: "Đứng lại."

Thiệu Tư nhíu mày nhìn anh: "Lời này nói hơi bị sai rồi, tao cũng không phải đám chó nhà mày nuôi, dựa vào cái gì phải nghe mày sai phái, tao thấy mày vẫn là trở về đi, miễn cho ô uế bộ quần áo của mày."

"Đối diễn hả, " Âu đạo đi vào, "Thiệu Tư tôi xem trang điểm của cậu xem… không được, còn phải đậm hơn

chút."

Ông nói xong, gọi thợ trang điểm đến: "Lộ Lộ, cháu tới đây một chút, trang điểm này quá nhạt, tham khảo trang điểm của Diệp Tuyên kìa, đậm thêm chút, bôi lên bôi lên thêm."

Thợ trang điểm có chút do dự: "Nhưng hắn như vầy đẹp mắt hơn, nếu thật sự vẽ xong, sợ lên hình hiệu quả không tốt."

Vừa rồi Thiệu Tư thay trang phục diễn nửa ngày, trên đầu còn đeo một đống đồ trang sức, trang điểm trên mặt đậm hơn trước đây rất nhiều, hơn nữa một vòng quanh mắt, còn trét phấn màu hồng, từ khóe mắt chậm rãi tán ra bên ngoài.

… Hệt như đào mừng thọ.

"Vầy còn chưa đủ đậm hả?" Cố Duyên Chu chỉa chỉa mặt hắn, "Mặt hắn cũng hệt như vách tường rồi, trét một tầng thật dày."

Thiệu Tư nhấc tay: "Anh Chu nói đúng, tôi tán thành."

Âu đạo liếc hắn một cái: "Lúc này biết kêu anh Chu, bình thường không phải luôn không lớn không nhỏ mà Cố Duyên Chu đến Cố Duyên Chu đi sao."

Cuối cùng Cố Duyên Chu xoa gáy Thiệu Tư hai phát, đứng dậy nói: "Không sao, không so đo với cậu ta."

Ngũ quan Thiệu Tư rất đặc trưng, Âu đạo cũng hiểu ý của thợ trang điểm, hắn như bây giờ, giữ lại năm phần diện mạo vốn có, vừa không có vẻ trang điểm quá khoa trương, cũng có thể giữ được hình dáng ngũ quan vốn có, thoạt nhìn quả thực xinh đẹp. Nhưng ông vẫn cảm thấy hắn nên tôn trọng quốc túy, quy củ định như thế nào, thì cứ vẽ như thế đó, nghiêm cẩn một chút.

Chờ trang điểm điều chỉnh xong, Thiệu Tư cảm thấy cả khuôn mặt đều nghẹn đến hoảng.

"Bắt đầu đi, đứng ngay ngắn ở vị trí của từng người nào." Âu đạo đội mũ, vươn ra ba ngón tay, kêu, "Chuẩn bị, ba, hai, một, action."

Cả một buổi chiều, Thiệu Tư đều hao phí trên cảnh diễn chỉ chiếm thời gian năm phút đồng hồ trong phim này.

Mở màn là hắn ở trên đài diễn xướng 'nhậm bằng ngã tam muội bãi, du hí bì da', Cố Duyên Chu ngồi ở trên lầu hai vừa uống trà vừa nghe. Thiệu Tư bởi vì trang điểm nữ khí, thường xuyên hát xong còn bị người ta trêu chọc: "Người đẹp từ đâu tới vậy, xuống đây vui đùa với mấy tiểu gia một chút nào."

Thiệu Tư phất phất tay áo, quay đầu đi mất.

"Rất tốt, cậu cũng đừng tranh luận với bọn họ, đừng có làm giống như lần trước." Trưởng đoàn đi vào hậu trường, nói, "Lần trước, cậu ầm ĩ như vậy, mọi người đều không xuống đài được, mấy ngày nay Lưu gia đều không đến xem kịch."

Lưu gia mà hắn nói, là phú hộ nổi tiếng ở địa phương, mỗi lần trở về nghe diễn đều sẽ thưởng rất nhiều, nhưng nhân phẩm quả thực không ra làm sao.

"Hắn thích tới thì tới." Thiệu Tư ngồi xuống, từng chút một gỡ trang sức trên đầu xuống, "Thật sự tưởng ai hiếm lạ hả, có chút tiền dơ bẩn giỏi lắm chắc, hệt như tên kia."

"Ai?"

Thiệu Tư nhẹ nhàng nhấc mí mắt lên một chút, trong giọng nói đều là trào phúng: "Tưởng Chu đấy."

Cố Duyên Chu đứng ở bên ngoài màn hình, nhìn Thiệu Tư một thân phục sức diễm lệ, lại nói ra lời nói lạnh nhất thế gian.

Trước kia Chu Vệ Bình từng viết rằng, các nhân vật dưới ngòi bút của ông, có hình tượng gốc.

Nhân vật của Thiệu Tư, ít nhiều dính chút màu sắc của Diệp Thanh, bọn họ có sự ngông nghênh tương tự, còn đều có cái loại dũng cảm cực kỳ mềm dẻo.

Cảnh kế tiếp lăn qua lộn lại quay nửa ngày, chủ yếu là muốn biểu hiện hai người vì tranh đoạt nữ chính, cãi nhau ở cửa sau rạp hát. Đoạn này Cố Duyên Chu và Thiệu Tư đối diễn, Âu đạo nhìn thế nào cũng không quá vừa lòng, cuối cùng gọi dừng: "Giữa các cậu, có thể đừng gei như vậy hay không?"

"Xung đột giữa các cậu, có thể kịch liệt thêm một chút." Hai tay Âu đạo nắm chặt, còn hí kịch hóa mà giật giật hai cái, đốt ngón tay căng chặt, giải thích, "Kịch liệt! Không chỉ là vì một cô gái, hơn thế nữa là, một loại thù hận trên nhân cách, các cậu thù hận nhau, lại ghen tị nhau."

Thiệu Tư vừa định nói 'cháu cảm thấy hai bọn cháu rất kịch liệt mà, không phải đã đánh nhau luôn rồi sao', lại nghe Âu đạo rống thêm một câu: "Nhưng cậu xem các cậu hiện tại kìa, sao tôi cứ cảm thấy mờ ám vậy! Hai người các cậu ở cửa co co kéo kéo, bồ bịch làm mình làm mẩy hả?!"

Thiệu Tư: "…"

Cố Duyên Chu hơi hơi gật đầu với Âu đạo: "Làm lại một lần đi, trạng thái vừa rồi quả thật không đúng lắm."

Lần thứ hai tốt hơn một chút, ít nhất thì Thiệu Tư vung nắm tay lên mạnh mẽ đấm vào mũi Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu bị đánh đến lệch đầu, lúc nâng mắt lên lại, trong mắt đều là khói mù, lộ ra vài phần tàn nhẫn: "Buổi trưa canh ba ngày mai, tao lại đây mang em ấy đi, tốt nhất mày thức thời chút."

"Mày có thể bảo vệ em ấy sao, Tưởng thiếu gia?" Thiệu Tư lui về phía sau hai bước, vừa nắm lấy cửa làm bộ muốn đóng lại, vừa cười lạnh nói, "Tao thấy mày cả bản thân cũng khó bảo toàn."

Cuối cùng cửa chậm rãi khép lại trước mặt Cố Duyên Chu.

"Cắt, " Âu đạo đứng lên, nói, "Được rồi, vất vả, hôm nay liền tới đây thôi."

Thiệu Tư vừa nghe chữ 'cắt', lập tức thở phào, chờ trở lại phòng trang điểm, Lý Quang Tông cầm nước tiến vào: "Uống không, nhìn cậu đọc lời thoại đọc đến miệng tróc da luôn kìa."

Thiệu Tư không nhận, hắn ngồi ở vị trí, nhiều lần soi gương: "Trước hết kệ nó đi, phắc con trai à có khả năng ba sắp hủy dung rồi."

"A?" Lý Quang Tông đi qua, "Không thể nào, cậu tẩy trang cho tôi coi trước đã."

Da Thiệu Tư vẫn luôn tương đối mẫn cảm, trước kia trang điểm quay phim, trên mặt ngẫu nhiên sẽ nổi lên mấy nốt đỏ, cứ rảnh rỗi là Lý Quang Tông liền phải nhắc nhở hắn không được quên buổi tối đắp mặt nạ rồi mới ngủ.

Hôm nay mang lớp trang điểm dày như vậy cả buổi chiều, cảm giác trên mặt chỗ nào cũng ngứa, hệt như kiến cắn.

Hai tiếng trước thợ trang điểm đã tan tầm, loại chuyện như tẩy trang này, chính nghệ nhân làm được, để lại nước tẩy trang trong phòng trang điểm, bôi lung tung lên mặt là được. Tay Thiệu Tư đổ chút nước tẩy trang ra, mới vừa đụng tới mặt liền nhăn mày lại: "… Đau."

Lý Quang Tông cũng bó tay không biện pháp với gương mặt như quả đào mừng thọ của hắn, một tay đổ nước tẩy trang ra không biết hạ xuống chỗ nào: "Tôi vừa đụng vào cậu cậu liền ồn ào, tôi cũng không dám đụng, ba à, là đàn ông thì nhẫn nhịn chút đi biết không."

"Nhịn không được, " Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói, "Vừa nghĩ tới gương mặt suất khí bức người của tôi có khả năng mọc đầy mụn tôi liền khổ sở." Lý Quang Tông nghe mà hạn hán lời, ba Thiệu nhà hắn không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng không ngại, cố tình lại rất để ý khuôn mặt mình, tục xưng tự kỷ.

"Tháng này có phải tôi còn hai tiếng livestream chưa làm hay không?"

Thiệu Tư đột nhiên nhớ tới việc này, tay nhanh chóng lấy điện thoại ra từ trong túi, hai ba phát mở livestream ra, Lý Quang Tông cũng không kịp ngăn cản: "Ai ai ai, cậu làm gì đó!"

"… Thừa dịp mặt còn chưa hủy, livestream trước."

57. Chương 57

Thời gian Thiệu Tư mở livestream luôn không hề báo trước như vậy.

Một đám dân mạng click vào trước hoàn toàn mờ mịt: tui là ai, tui ở đâu, đây là đang làm gì.

"Hôm nay livestream tẩy trang, " Thiệu Tư đem gương mặt như quả đào mừng thọ của mình ghé sát vào màn hình, tìm kiếm vị trí cố định để đặt nó, "Không nói chuyện phiếm, các bạn tùy tiện xem nhé."

Trong lúc nhất thời, bình luận xoạt xoạt xoạt tăng lên:

Dân mạng A: gì gì gì? Vì sao hôm nay không trò chuyện!

Dân mạng B:… tẩy trang thì tẩy trang vậy! Chỉ cần là anh bọn em đều thích xem!

Dân mạng C: ba có biết ba như bây giờ rất giống một quả đào mừng thọ bự bự không ba Thiệu?… Có điều con vẫn cảm thấy ba thiệt là bảnh.

[Dân mạng C tặng ngài một cái tên lửa nhỏ.]

Thiệu Tư cố định di động ở bên cạnh xong liền không quản nó nữa, Lý Quang Tông tiếp tục tẩy trang cho hắn, chỉ tẩy quanh mắt thôi đã xài hơn non nửa bình nước tẩy trang.

Lý Quang Tông: "Đau không? Da cậu đỏ lên luôn rồi…"

"Cậu có biết chùi không đó, " tâm tình Thiệu Tư không tốt lắm, lấy một cái gương từ trên bàn tới soi, "Nhẹ chút."

"Tôi không có dùng sức mà…"

Bởi vì di động để xa, Thiệu Tư không chú ý tới bình luận vốn dĩ đang sinh trưởng tốt đột nhiên dừng trong một tích tắc, sau đó mọi người đều bắt đầu bình luận ba chữ giống hệt nhau: Cố Duyên Chu.

"Làm sao vậy?" Lúc tiếng nói này đột nhiên từ phía sau bay tới, Lý Quang Tông nhất thời run tay, chùi cho Thiệu Tư thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Thiệu Tư mặt không đổi sắc, híp một con mắt —— con mắt kia mới vừa bị vô tình chà đạp: "Được rồi, tôi tự tẩy."

"Cố ảnh đế!" Lý Quang Tông theo bản năng nghỉ rồi lại nghiêm, lui ra phía sau hai bước thối lui đến bên cạnh: "Anh còn chưa trở về à?"

Cố Duyên Chu không đáp, chỉ hỏi ngược lại: "Cậu ta làm sao vậy?"

"Làn da có hơi dị ứng, trang điểm quá dày."

Thiệu Tư đang híp một mắt tẩy trang cho mình, thình lình một bàn tay Cố Duyên Chu đưa qua ấn đầu hắn, nâng mặt hắn lên trên, vì thế Thiệu Tư liền đối diện gương mặt đã tẩy trang xong của Cố Duyên Chu —— đường kẻ mắt của người đàn ông này tẩy với không tẩy y hệt nhau, có thể là vì lông mi quá rậm, cặp mắt ấy nhìn qua giống như một cái hố đen, sâu không lường được.

Cố Duyên Chu đánh giá cẩn thận, dùng tay khều cằm hắn, nói: "Đưa bông tẩy trang cho tôi."

Thiệu Tư: "A?"

Thiệu Tư vốn dĩ cự tuyệt, nhưng thủ pháp của Cố Duyên Chu quả thật vô cùng tốt —— so với thằng nhỏ Lý Quang Tông không nhẹ không nặng kia thì tốt hơn nhiều. Cho nên tay hắn dừng một chút giữa không trung, khoát lên trên cánh tay Cố Duyên Chu do dự có cần đẩy anh ra hay không, nhưng mà cuối cùng vẫn bỏ tay xuống, thỏa hiệp nói: "Được rồi, anh đại cho em cơ hội này đó."

"Anh đại với ai hả, không lớn không nhỏ." Cố Duyên Chu nhích tới rất gần, ngón tay thật không dám dùng sức trên mặt hắn.

Qua chốc lát anh lại dừng tay, chuyển lời: "Mặt cậu…"

Thiệu Tư nhắm mắt lại, trong lòng lộp bộp một chút: "Mặt làm sao hả?"

Theo lý mà nói, đều là buổi tối hắn quay về ngủ một giấc, sau khi cách một đêm, mấy điểm đỏ hệt như đậu mùa mới có thể nổi lên.

Cố Duyên Chu xếp chồng mấy miếng bông tẩy trang, đổ nước tẩy trang ra xoay người giúp hắn chùi, những chỗ khác đều đã chùi xong, lại dịch tới khóe mắt thay hắn chùi đi mấy vệt phấn màu đỏ tươi còn sót lại.

Chờ Thiệu Tư mở mắt ra, Cố Duyên Chu đã đứng thẳng người, anh tiện tay vứt bông tẩy trang vào trong thùng rác, lại cúi người rút hai tờ khăn giấy ướt, nhẹ nhàng khoát lên trên mặt hắn, cười như không cười nhìn hắn nói: "Không có gì, vẫn rất đẹp trai."

Mặt Thiệu Tư có hơi nóng: "…"

—— Mẹ ơi tôi nhìn thấy cái gì.

—— Lại bị tọng nguyên họng bánh chó.

—— Vốn dĩ tôi kiên định tin tưởng scandal trước đây chỉ là lời đồn, nhưng mà… có khả năng tôi sắp làm phản rồi, ba Thiệu của tôi là thật sự muốn come out.

—— Ai có thể nói cho mị biết đây không phải là tình yêu thì là cái gì [nhún vai] cái mùi yêu đương chua thối chua đến độ sắp tràn ra màn hình luôn rồi.

Lý Quang Tông vây xem, đột nhiên nhớ tới một chuyện!

"Cậu… có phải cậu quên cái gì không?" Lý Quang Tông chậm rãi dạo bước đi qua, đi đến bên cạnh Thiệu Tư, "Đừng soi gương, cậu nhìn sang bên tay trái cậu xem, có phải nhìn thấy thứ gì đó quen mắt hay không, cậu không nhớ tới cái gì sao."

Thiệu Tư nói: "Cái gì?"

Lý Quang Tông cắn răng nhắc nhở hắn: "Live, stream."

"…" Thiệu Tư chớp chớp đôi mắt, "Tôi quên rồi."

Lần này Thiệu Tư livestream, Cố Duyên Chu lên kính, hai người tương tác còn có chút thân mật, lại nhấc lên một tầng sóng gió trên mạng.

Đệ nhất papparazi Vương XX đăng weibo, còn thần thần bí bí nói một câu: thế nào thật thế nào giả? Bước chân theo đuổi chân tướng của chúng tôi sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

"Vương XX còn nhìn chằm chằm các cậu đó, " trên đường đến công ty, Lý Quang Tông nhắc nhở, "Phỏng chừng qua mấy ngày lại muốn tuôn ra bí mật gì đó…"

Hắn nói xong lại có chút nghĩ không rõ: "Trong khoảng thời gian này chúng ta luôn ở trong đoàn phim, hắn có thể tuôn bí mật gì trời."

Trong đầu Thiệu Tư nhớ lại nụ hôn với Cố Duyên Chu ở trong 'Sống trong cơn say' một lần, dựa vào cửa sổ xe, không đáp lời.

Lý Quang Tông từ kính chiếu hậu nhìn hắn, thuận miệng hỏi: "Mặt cậu sao càng ngày càng đỏ vậy?"

Thiệu Tư há há mồm: "Dị ứng."

"Ngay cả lỗ tai cũng dị ứng hả?"

"Cậu có ý kiến à?"

Lý Quang Tông sờ sờ mũi: "Cậu trở về nhớ bôi ít thuốc, lúc tôi soạn hành lý đã bỏ trong rương hành lý của cậu rồi đó, cậu trở về lật xem."

Thiệu Tư nghe vậy lấy từ trong túi ra một cái khẩu trang, móc một bên dây vào lỗ tai, chuẩn bị chờ chút nữa xuống xe liền dùng: "Ừ, biết… Có điều chúng ta đến công ty làm gì?"

Lý Quang Tông nghe vậy dời ánh mắt khỏi kính chiếu hậu, tay không tự giác nắm chặt, nhưng mà giọng điệu lại vẫn như cũ, ngữ điệu hơi nâng lên nói: "Bộ phim này, qua hai tháng nữa liền quay xong, hẳn là công ty muốn tìm cậu nói về kế hoạch sau đó."

"Tìm tôi? Loại chuyện này không phải đều là cậu phụ trách sao?"

Giọng Lý Quang Tông thoáng khựng, lại nói: "Ừm… hẳn là công việc tương đối quan trọng, cần tìm cậu bàn."

Xe chậm rãi lái vào garage ngầm.

Thiệu Tư xuống xe, đeo khẩu trang lên, đi ở phía trước Lý Quang Tông.

Trong phòng làm việc của giám đốc không chỉ có mấy vị lão tổng, còn có Tề Minh.

Tư thế ngồi của Tề Minh nhã nhặn tao nhã, hai tay giao nhau đặt lên bàn, thấy Thiệu Tư tiến vào còn cười cười với hắn.

Lý Quang Tông vội vàng chào hỏi với các vị lãnh đạo, Thiệu Tư lại quay mặt đi, ngay cả khẩu trang cũng lười lấy xuống, tìm chỗ cách Tề Minh xa nhất ngồi xuống, vểnh chân nói: "Có chuyện gì nói thẳng đi, không cần quanh co lòng vòng."

Chuyện quan trọng gì, mà có thể làm cho mấy người lãnh đạo này đều tập trung ở nơi này, thậm chí bà mối Tề cũng ở đây.

Tề Minh lấy một xấp văn kiện từ trong túi công văn ra, giao cho Lưu tổng, Lưu tổng tiếp nhận, lại để ở trên bàn giao cho Thiệu Tư.

Thiệu Tư dùng hai ngón tay kẹp lấy văn kiện, kéo tới trước mặt mình, tiện tay mở ra một tờ, trên đó rõ ràng viết bảy chữ to 'Một đời một kiếp một đôi người', xem bộ dạng là kịch bản.

Ngón tay Tề Minh gõ hai cái ở trên bàn, nói: "Quyển tiểu thuyết này là một tác phẩm nổi tiếng, bên kia đã mua lại bản quyền, tính toán chuyển thể, nam chính chọn rất nhiều người, cuối cùng vẫn tương đối vừa ý cậu."

Thiệu Tư tùy tiện lật hai cái, không phát biểu ý kiến gì.

"Cậu cũng nên quay mấy bộ phim truyền hình đi, tuy rằng mấy năm nay dựa vào điện ảnh mà dựng lên rất nhiều danh tiếng, có điều bên mảng phim truyền hình cũng không thể lơi lỏng, cậu xem mấy người được phong thần kìa, đều là được phim truyền hình nâng lên, đóng điện ảnh có phòng bán vé cao tới đâu, nhưng nếu để bị cực hạn ở chỗ này, cũng không thể đi được lâu dài."

Tề Minh lại đứng dậy nói: "Đưa cái ví dụ, tác phẩm phong thần của Cố Duyên Chu là phim điện ảnh Con đường đuổi giết, nhưng dựa vào bộ phim điện ảnh này, hắn cũng không có chân chính làm được đến mức 'nổi tiếng', rất nhiều người nhắc tới hắn, vẫn sẽ nói, đó là nhân vật gì đó trong phim truyền hình gì gì đó. Tổng kết một câu, số tập phim truyền hình rất nhiều, lấy được độ sáng dài lâu."

Chân mày Thiệu Tư cau lại.

"Cho nên cậu cần nhận mấy bộ —— phim truyền hình nổi tiếng."

Thiệu Tư nghe nghe cảm thấy không đúng lắm, hắn quay đầu nhìn Lý Quang Tông, Lý Quang Tông ngồi ở bên cạnh hắn, hệt như người dự thính.

Hắn nhấc chân nhẹ nhàng đá cẳng chân Lý Quang Tông: "Ê, con trai, không nói chút gì à?"

Lý Quang Tông cười cười còn chưa nói gì, Thiệu Tư lại nói một câu: "Cậu xảy ra chuyện gì vậy, rốt cuộc cậu là người đại diện của tôi hay hắn là người đại diện của tôi? Cậu câm à?"

Thiệu Tư nói lời này có hơi nặng, nhưng mà hắn quả thật có chút tức giận, giận con bê con mình bảo vệ dưới cánh nghẹn lời không lên tiếng trước mặt người khác, bị treo lên đánh cũng không nói lời nào.

Loại người như Tề Minh, không nuông chiều được, được một tấc lại muốn tiến một thước, nhịn gã ba phần

gã có thể lập tức cho bạn cả cái phường nhuộm—— chính yếu chính là, Tề Minh gã dựa vào cái gì ở nơi này chỉ trỏ.

"Tôi cảm thấy anh Tề nói rất đúng, " Lý Quang Tông nói, "Kịch bản bộ phim này cậu xem xem, nếu cảm thấy không tồi tôi liền nhận."

Ánh mắt Thiệu Tư nhìn hắn ta hệt như nhìn đồ ngốc.

Trên đường trở về, Thiệu Tư và Lý Quang Tông đều không nói chuyện.

"Lý Quang Tông, " ở dưới lầu khách sạn, Thiệu Tư lấy khẩu trang xuống, kêu hắn ta, nói, "Cậu đứng lại."

Nói xong hắn lại ngoắc ngoắc ngón tay: "Tới đây một chút."

Lý Quang Tông không động đậy.

Thiệu Tư đi qua vỗ một bàn tay trên ót hắn ta: "Hôm nay cậu ra đường quên mang đầu óc có phải không, hả? Tề Minh làm loạn trước mặt cậu cậu cũng không biết đè áp lại, ngồi ở bên cạnh hệt như tên đầu gỗ."

Lý Quang Tông bị hắn vỗ như vậy, đầu cúi thấp, nửa ngày không nâng lên, hắn ta nhẹ giọng gọi: "Ba Thiệu."

Tay Thiệu Tư vỗ ót hắn ta thoáng khựng lại.

Trong giọng Lý Quang Tông mang theo tiếng khóc nức nở thực rõ ràng, hắn ta nghẹn cổ họng, đầu cúi càng ngày càng thấp, không muốn làm cho bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng hắn ta lúc này: "Tôi có thể là, không theo cậu được bao lâu."

"Chờ Mặt nạ quay xong, công ty tính toán đổi người đại diện cho cậu, kế hoạch bước đầu hẳn là vẫn đưa cậu cho Tề Minh…" Lý Quang Tông đột nhiên ngẩng đầu lên, lau mắt, ngẩng đầu nhìn trời, "Đầu tháng trước, bọn họ đã tìm tôi nói rồi, nói không thể xử lý tốt scandal giữa cậu và Cố ảnh đế, liền đổi tôi đi, là tôi vô dụng…"

Thiệu Tư làm thế nào cũng không ngờ là đáp án này.

Khó trách vừa rồi Tề Minh ở trong phòng hội nghị mang cái dáng vẻ chủ đạo.

"Lúc này hắn tiếp nhận, khẳng định sẽ không cho cậu làm mấy chuyện lung ta lung tung đó, " Lý Quang Tông không biết là đang an ủi mình hay là an ủi Thiệu Tư, "Hắn không ngốc như vậy, hắn sẽ kinh doanh cậu thật tốt, cậu nhất định có thể đứng cao hơn hiện tại rất nhiều, đi được xa hơn."

“Vậy còn cậu? Cậu làm gì?”

“Tôi… dưới tay tôi còn có vài nghệ nhân, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không mất bát cơm đâu.”

Thiệu Tư quả thực nghe mà giận run cả người: “Được, rất tốt, cậu tình nguyện vờ ngớ ngẩn tôi cũng không ngăn cản.”

Lý Quang Tông hít hít mũi, gật gật đầu: “Tôi lên trước đây, cậu nghỉ ngơi sớm một chút, chúng ta hảo tụ hảo tán.”

[Mẹ nó thiểu năng,] Thiệu Tư xoay tới xoay lui trong phòng, muốn châm điếu thuốc hút, [sao đi theo tôi nhiều năm như vậy mà còn ngu ngốc thế? Tề Minh cố ý gài bẫy hắn hắn cũng ráng chui vào.]

Hệ thống: [lời này có ý gì?]

Thiệu Tư ngồi ở trên thảm trải sàn chỗ huyền quan, nói: [Đám nghệ nhân dưới tay Tề Minh, mấy năm nay, không có một ai chân chính nổi tiếng, cả ngày hắn không nghĩ tới việc giết chết tôi thì chính là muốn kéo tôi về… Như vậy hắn vẫn là người đại diện vương bài của công ty.]

[Tuy rằng Lý Quang Tông hơi ngốc, nhưng làm việc không đến mức hỏng bét như vậy, chuyện tôi và Cố Duyên Chu không đè xuống được tôi vẫn luôn tưởng là dân mạng yy quá độ, hiện tại xem ra, tám chín phần cũng là Tề Minh làm ra.]

Mời thuỷ quân, xào nhiệt độ, nương theo đề tài để thổi gió.

Vốn dĩ chút chuyện giữa hắn và Cố Duyên Chu không đến mức huyên náo lớn như vậy, dư luận xôn xao.

Hệ thống: [ừm… thật phức tạp.]

Thiệu Tư vốn là dựa vào ván cửa, đột nhiên ván cửa rung hai cái. Hắn đứng thẳng người lên: “Ai vậy?”

Vừa mở cửa ra, Cố Duyên Chu tóc còn nhiễu nước đứng ở ngoài cửa.

Cố Duyên Chu giơ giơ chai thuốc mỡ trong tay lên: “Đi rửa cái mặt trước đi, tôi bôi chút thuốc cho cậu.”

Chờ Thiệu Tư rửa sạch mặt đi ra, chỉ thấy Cố Duyên Chu ngồi ở trên ghế sofa, cầm trong tay rõ ràng là kịch bản vừa rồi Tề Minh đưa cho hắn ở trong công ty.

"Một đời một kiếp một đôi người?" Cố Duyên Chu lật hai cái, "Phim này cậu tính nhận hả?"

Thiệu Tư đi qua, dùng khăn nóng che trên mặt chốc lát, nói: "... Không xác định."

"Gần đây độ tranh luận của nó rất lớn, bị nói là nội dung cả truyện rập khuôn với một quyển tiểu thuyết khác là 'Ra ngoài cửa đông', nếu cậu muốn nhận bộ phim này, trước hết suy nghĩ rõ ràng." Cố Duyên Chu nói xong, ngoắc ngoắc tay với hắn, "Lại đây bôi thuốc."

58. Chương 58

Chuyện thuốc mỡ này, nếu Cố Duyên Chu không đến tìm hắn, chính Thiệu Tư cũng sắp quên mất.

Hắn gấp chân ngồi ở trên ghế sofa mặt đối mặt với Cố Duyên Chu, vươn tay nói: "Tôi cũng không phải nhân sĩ tàn phế, anh đưa tôi tự mình bôi."

Cố Duyên Chu trực tiếp bóp ra một chút trên ngón tay, nghiêm nghiêm túc túc giúp hắn bôi lên mặt: "Đừng lộn xộn."

Thiệu Tư không giãy dụa nữa, dù sao thì trên thuốc mỡ cũng có chút mùi, hắn không quá thích.

Cố Duyên Chu mặc ít, đầu ngón tay có hơi lạnh, dán trên mặt hắn, khiến nhiệt độ trên mặt hắn càng cao.

"Anh vừa mới nói, cái gì mà sao chép?"

Thiệu Tư thuộc loại người đọc sách cũng lười lật trang, căng lắm là nghe một chút sách radio, còn là dùng để ru ngủ.

Cố Duyên Chu nói: "Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, có điều trên mạng làm rất huyên náo, loại chuyện này cũng không phán tội được, lên tòa án không dễ đánh, chỉ có thể chiến tranh dư luận."

"Như vậy à."

Khó trách Tề Minh ném cho hắn kịch bản như vậy.

Luôn miệng nói 'cậu cần quay mấy bộ phim truyền hình nổi tiếng', mặt khác thì một mực không đề cập tới. Tiền đề của nổi tiếng là cái gì? —— nó đã có nhiệt độ miễn phí, tranh luận liền đại biểu cho lưu lượng, đại biểu cho độ sáng. Tạm thời không bàn tới việc đạo văn hay không đạo, bộ phim này mở đầu đã thắng trận. Tuy rằng 'thắng' cực kỳ khó coi.

Hắn nhớ tới, trước kia lúc đi theo Tề Minh, Tề Minh từng lên lớp cho hắn: "Biết cái gì gọi là chân tướng không? Mọi người lựa chọn thứ bọn họ bằng lòng tin tưởng, đó chính là chân tướng, mặc kệ sự thật như thế nào."

Lúc ấy Trì Tử Tuấn bởi vì thân thể khó chịu, đột nhiên mắc bệnh, không thể không ngừng việc quay phim. Một loạt sự kiện này bị truyền thông bẻ cong, há mồm bịa chuyện, công khai chửi rủa: tiểu thịt tươi họ T mắc bệnh ngôi sao, bãi công mười ngày, không hiểu hai chữ chuyên nghiệp viết như thế nào.

"Làm sáng tỏ có ích lợi gì? Cậu công khai bệnh án bệnh viện, mọi người sẽ một mực chắc chắn bệnh án là giả tạo, cậu xem trước đây Dương Nhân Nhân bị người ta nói xấu là mang thai, thậm chí còn đi bệnh viện làm giám định… lại bị người ta nói gì, nói cô ta chột dạ, nói bệnh viện chỉ cần quen biết chỉ cần nhét tiền, chứng minh gì mà không thể lấy được."

Tề Minh ngồi ở trên ghế công tác, tay nắm cây bút máy: "Trong cái thời đại internet tùy tiện lên tiếng không cần chịu bất cứ trách nhiệm nào thế này, tôi không để ý người dưới tay thanh danh thối, chỉ cần nổi tiếng là được."

Thiệu Tư chớp mắt hai cái, vứt tên ngốc Tề Minh kia ra khỏi đầu, sau đó hắn đợi rồi lại chờ, cảm thấy tay Cố Duyên Chu rốt cuộc là đang bôi thuốc cho hắn hay là đang sờ mặt hắn: "Được chưa, cần bôi lâu như vậy sao."

"Sợ làm đau cậu." Cuối cùng Cố Duyên Chu chọt chọt mũi hắn, đóng nắp lại, lại nói, "Sáng ngày mai còn phải bôi một lần, trên mặt cậu đã bắt đầu nổi hột rồi."

"…" Thiệu Tư ngay cả dép lê cũng không màng mang vào, trực tiếp đi chân trần xuống đất, đến chỗ bàn lấy gương, soi soi hai cái, "Tôi phắc, nổi ba mụt."

—— Nếu có cái gì còn quan trọng hơn cả tài khoản game, vậy nhất định là mặt của hắn.

Cố Duyên Chu đứng lên, vừa đi vừa nói: "Lần trước nói với cậu, chờ chuyện chấm dứt, nói cho cậu biết một bí mật."

Thiệu Tư nhìn chằm chằm chính mình trong gương, nhìn ba cái mụt mụn kia có chút phát sầu, không chú ý Cố Duyên Chu nói những gì: "Hửm?"

Cố Duyên Chu còn chưa nói ra lời, tim đập đã rất nhanh —— anh rất ít khi lộ ra dáng vẻ khẩn trương thế này trước mặt người khác, câu nói kia lăn rồi lại lăn nơi cổ họng, giống như bị nước sôi nấu qua, phát ra hơi nóng.

May mà hiện giờ Thiệu Tư đưa lưng về phía anh. Người trước mặt lộ ra cần cổ, dưới vải vóc màu đen phụ trợ có vẻ càng trắng.

Thiệu Tư đang soi gương, đột nhiên cảm thấy sau gáy chợt lạnh.

Bàn tay rộng lớn của Cố Duyên Chu từ phía sau dán lên bên gáy hắn, tiện đà lại chậm rãi lướt qua, trực tiếp một tay chế ngự cổ Thiệu Tư, ấn hắn vào trong ngực.

Thiệu Tư không mang giày, dẫm ở trên sàn nhà có hơi trơn, bị anh móc lấy như vậy, nhất thời không đứng vững, thiếu chút nữa ngã ra sau: "… Cố Duyên Chu anh muốn bóp chết tôi hả?"

"Có phải cậu bị ngốc không."

Sức lực trên tay Cố Duyên Chu thả nhẹ chút, tuy rằng giữ ngay cổ, trên thực tế cũng không có cảm giác áp bách gì. Nhưng tư thế này vẫn tràn ngập sự nguy hiểm và mờ ám, nhịp tim Thiệu Tư bỗng đột nhiên không thể khống chế.

Tay áo người đàn ông xắn lên trên hai nấc, lộ ra một đoạn cổ tay, còn có đôi bàn tay khớp xương rõ ràng —— vừa thon vừa dài, lúc này đôi tay kia đang cầm lấy cổ hắn.

… Mẹ nó thế mà lại có chút kích thích nè.

Thiệu Tư không có chút quá khứ tình cảm nào, có điều hắn cũng không ngốc.

Trước đây làm những hành động khác người với Cố Duyên Chu, lúc mới đầu chỉ đơn giản mà xem là hành động bất đắc dĩ dưới tình huống đặc biệt, tận đến ngày đó, nụ hôn dưới ngọn đèn chiếu rọi ở câu lạc bộ đêm, Thiệu Tư bắt đầu hoài nghi… hay là Cố Duyên Chu thật sự coi trọng hắn.

Giả thiết này khiến hai buổi tối hắn ngủ không ngon giấc.

Cùng lúc, sợ là mình quá tự kỷ, ở phương diện khác, hắn lại cảm thấy hắn quả thật có vốn liếng để tự kỷ.

Thiệu Tư nghĩ cái gì thì nói cái đó, không chút nào cảm thấy hỏi cái loại vấn đề này thực xấu hổ: "Có phải anh thích tôi không?"

Cố Duyên Chu: "…"

[Có ai như cậu sao,] hệ thống vốn dĩ nghe được tin tức liên quan tới nhiệm vụ, cảm thấy là lúc có thể ban phát nhiệm vụ mới, kết quả vừa đi lên liền nhìn thấy hai người này ôm nhau không biết đang nói những gì, thở dài, [lòng tự tin thực bùng nổ nhỉ.]

Thiệu Tư: [cái này không gọi là lòng tự tin bùng nổ, cái này gọi là thực lực.]

Từ nhỏ đến lớn, Thiệu Tư nhận được không ít lần tỏ tình, không giới hạn giới tính, không giới hạn tuổi tác.

Hắn vẫn luôn biết khuôn mặt mình có bao nhiêu lực hấp dẫn: [bình thường có người tới tỏ tình, đều sẽ nói một câu 'anh rất đẹp trai'.]

Hệ thống: [… ừm… ngoại trừ cái đó thì sao?]

Thiệu Tư: [còn cần nói cái gì khác sao? Tao lại không quen bọn họ.]

[A, vậy bình thường cậu đáp lại như thế nào?]

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, nói: [quên rồi, học hành cho tốt nhỉ?]

Hệ thống: […]

Thiệu Tư không chút để ý với việc này, hắn luôn cảm thấy, bọn họ 'thích' dường như đều là chuyện của bọn họ, mà hắn chỉ là một vật dẫn, cho bọn họ phóng túng những ảo tưởng không chỗ sắp đặt trong đầu thôi.

'Lười nói chuyện' bị bọn họ đơn phương xuyên tạc thành 'thẹn thùng, không biết biểu đạt chính mình, trên thực tế là một người bản chất vô cùng dịu dàng'.

Thiệu Tư: [mẹ nó chứ thẹn thùng, thật sự chỉ là làm biếng thôi, ai thèm cả ngày bàn với bọn họ về chuyện diễn viên phim AV, chuyện cô em mới thông đồng, còn có phim truyền hình lưu hành gần đây chứ.]

Hệ thống: [được rồi hẹn gặp lại, tôi cảm thấy vị Cố ảnh đế phía sau cậu sắp ra chiêu lớn rồi, không quấy rầy hai người, xong việc thì gọi tôi.]

Cố Duyên Chu biết Thiệu Tư ở phương diện nào đó luôn luôn rất "thẳng", chỉ là không ngờ hắn có thể thẳng thừng thành như vậy.

Có phải anh thích tôi không?

"Năm năm trước, cậu mới ra mắt, ấn tượng của tôi đối với cậu chỉ có hai chữ, thiểu năng." Cố Duyên Chu chậm rãi cúi đầu, ghé vào bên tai Thiệu Tư nói, "Năm năm sau quen biết cậu, làm biếng, thiếu đòn, lòng tự tin quá thừa…"

Thiệu Tư đã chuẩn bị nghênh đón lời khen ngợi: "…"

Cố tình Cố Duyên Chu lại thuộc như lòng bàn tay, tiếp tục nói: "EQ rất cao lại căn bản không thèm dùng,

nói chuyện làm việc toàn xem tâm tình, ngoại trừ quay phim coi như nghiêm túc, những chuyện khác đều không mấy khi để ý… chơi game tính là một chuyện."

"Dừng, " Thiệu Tư bị hơi thở như có như không của anh phất cho bên tai ngứa ngáy, "Anh đủ rồi đó, nói thêm gì nữa tôi với anh trở mặt."

"Trở cái gì mà mặt, những điều đó của em tôi đều rất thích." Cố Duyên Chu chuyển đề tài, "Hệt như tự tìm ngứa ngáy cho mình vậy."

Lúc sau Cố Duyên Chu còn nói gì đó, Thiệu Tư hệt như bị điếc hoàn toàn không nghe thấy, chờ hắn lấy lại tinh thần, Cố Duyên Chu đã đứng ở cửa nói với hắn 'nghỉ ngơi sớm một chút'.

Thiệu Tư trực tiếp 'rầm' một tiếng đóng cửa lại.

Tắm rửa xong, hắn nằm ở trên giường lướt weibo, muốn tìm tìm tin tức về 'Một đời một kiếp một đôi người', không ngờ ngón tay nhấn nhấn, lại nhấn vào avatar của một cái acc V màu vàng tên 'Cố Duyên Chu', vào trang chủ của anh.

Weibo của Cố Duyên Chu không biết là tự mình xử lý hay là có team thao tác, Thiệu Tư tùy tiện lật hai cái, cảm thấy hẳn là bản thân anh xử lý, bởi vì ngôn ngữ mỗi cái weibo đều vô cùng ngắn gọn, thứ có thể nói xong trong vòng năm chữ thì tuyệt đối sẽ không viết dài, chợt nhìn còn rất cao lãnh.

Thiệu Tư lật lật, lật đến một tuần trước, Cố Duyên Chu với fan mạng vấn đáp tương tác.

Bạn trên mạng 'Ông chú mèo' hỏi: Cố ảnh đế bình thường anh thích ăn cái gì nhất vậy XD!

Cố Duyên Chu hồi âm hai chữ: sushi.

… Sushi*.

*Sushi âm Hán Việt là "thọ tư", đọc là shòu sī, còn "Thiệu Tư" là shào sī.

Nhiệt độ mới vừa biến mất do tắm rửa của Thiệu Tư lại bốc lên, để chứng minh là mình nghĩ quá nhiều, hắn mở bình luận ra, nhưng mà trong bình luận đều là một kiểu kêu ba Thiệu.

Thật sự là nghĩ đến cùng một chỗ.

Thiệu Tư tâm phiền ý loạn, weibo cũng không có hứng thú tiếp tục lướt, lui về nhìn thời gian mình đăng weibo, cách lần trước đăng weibo đã gần qua nửa tháng, nghĩ nghĩ lại bật đèn tự chụp một tấm, đăng lên kèm theo hai chữ: ngủ ngon.

[Ba Thiệu, ba ngủ chưa vậy?] Hệ thống còn băn khoăn nhiệm vụ lại lặng lẽ online.

Thiệu Tư mở to mắt, hỏi lại: [làm gì?]

[Hơn nửa đêm không ngủ được không giống phong cách của ba đâu ba Thiệu à.]

[Vậy mày còn làm phiền tao.]

[Lúc tôi làm phiền cậu đã sớm làm tốt giác ngộ tư tưởng, hơn nữa cũng để chộp lấy cái khả năng một phần vạn kia, cậu xem, không phải tôi chộp được rồi sao.]

[…]

[Nhiệm vụ đến, lúc này cậu có một cơ hội song sát.]

59. Chương 59

Song sát.

Hai chữ này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trong sinh mệnh Thiệu Tư.

[Có ý gì?]

Hệ thống nói: [nói ngắn gọn, chính là hai đối tượng nhiệm vụ trộn cùng một chỗ.]

[Đối tượng nhiệm vụ là ai?]

Tiếng nói chuyện của hệ thống thoáng khựng lại, sau đó chậm rãi nói ra tên hai người, giống như cái máy đã trải qua tu sửa: [Tề Minh, Tề Hạ Dương.]

Khéo, cùng một họ.

Sắc trời mờ tối, lá cây ngoài cửa sổ bị gió thoảng lên, xào xạc rung động.

Không biết có phải là cửa sổ cách vách không đóng kỹ hay không, loáng thoáng còn kèm theo vài tiếng cửa sổ đập vào trên mặt tường.

Thiệu Tư trợn tròn mắt, chốc lát nghĩ tới Lý Quang Tông, lại nghĩ về Tề Minh một lát, cuối cùng gương mặt Cố Duyên Chu phóng đại chiếm cứ hết thảy suy nghĩ của hắn.

Hắn lười nghĩ tiếp, lật người, nhưng mà Cố Duyên Chu tựa như âm hồn không tan, Thiệu Tư dứt khoát một phen kéo chăn lên, thầm nghĩ:

… Người này thiệt phiền mà.

Ngày hôm sau, Cố Duyên Chu mới vừa đi tới cửa phòng trang điểm, Thiệu Tư canh giữ ở nơi ấy, thấy bọn họ vừa đến, lên tiếng chào hỏi: "Anh Dương buổi sáng tốt lành."

Trần Dương: "Chào buổi sáng."

Thiệu Tư tựa vào cạnh cửa, vươn tay chỉa chỉa Cố Duyên Chu: "Người này, tôi mượn anh một chốc nhé, lát nữa trả lại anh."

Không đợi Trần Dương nói gì, Cố Duyên Chu đã bị Thiệu Tư kéo tay đi vào trong phòng thay quần áo.

Trần Dương cứ như vậy mắt mở trừng trừng nhìn cánh cửa căn "phòng thay quần áo" nhỏ hẹp dùng mấy tấm plastic ngăn cách ra 'rầm' một tiếng đóng lại trước mặt hắn.

"Đây là làm sao vậy, " Trần Dương xách túi trong tay đi vào, đặt túi trên bàn trang điểm, chuyển hướng Lý Quang Tông, "Sao om sòm thế."

Lý Quang Tông: "Tôi cũng không biết, có thể là hai người có chuyện gì muốn nói đi, hiện tại bọn họ rất thân, hai người cùng chơi game ngay cả tôi cũng không chen vào được."

Trần Dương ngẫm lại, cảm thấy điều này cũng đúng.

Nhưng mà hắn thấy Lý Quang Tông hết sức lễ phép, từ chỗ ngồi đứng lên chào hỏi hắn, lại hoài nghi: "Cậu lại làm sao vậy, quần áo cũng mặc ngược."

Vừa nãy Lý Quang Tông ngồi ở kia không quá bắt mắt, hiện tại vừa đứng lên, mặt áo nhìn rõ ràng là không thích hợp.

Trần Dương: "Cậu không thấy bị siết hả?"

Lý Quang Tông sửng sốt, cúi đầu nhìn áo, lúc này mới muộn màng phát hiện áo mặc ngược, hắn sờ sờ cổ, cười cười: "Ha, tôi cũng không chú ý, buổi sáng đồng hồ báo thức không kêu, thức dậy muộn, vẫn là Thiệu Tư kêu tôi dậy…"

…

Nói đến đây, rốt cuộc hắn đã biết cái cảm giác còn kỳ quái hơn cả mặc ngược quần áo ở trong lòng rốt cuộc là cái gì rồi.

Vì sao hôm nay Thiệu Tư thức dậy sớm như vậy?!

Năm năm, hắn chưa từng thấy Thiệu Tư chủ động rời giường vào buổi sáng sáu giờ đâu!

Lúc ấy Thiệu Tư dùng một tay kéo cái chăn mỏng của hắn, mặt không đổi sắc đá đá hắn: "Mấy giờ, còn ngủ. Dậy, thu dọn đi xuống ăn cơm."

Việc có khác thường tất có kỳ quái.

Lý Quang Tông càng nghĩ càng cảm thấy việc này không đúng lắm.

Cùng cảm thấy không thích hợp còn có Cố Duyên Chu, anh bị Thiệu Tư kéo đến phòng thay quần áo, ngay cả nói cũng chưa kịp nói.

Chỉ nghe Thiệu Tư trực tiếp nói một câu: "Quay phim cho tốt."

Thiệu Tư hiếm có lúc nghiêm trang chững chạc như vầy, dưới đa số tình huống hắn đều hệt như chưa tỉnh ngủ, bạn nói với hắn cái gì hắn chỉ ừm ừm à à hai tiếng cho xong việc. Trừ khi ngày nào đó nghỉ ngơi tốt, hắn mới có chút tinh lực lại đây ầm ĩ một lát.

Cố Duyên Chu đột nhiên cười: "Lời này tính là cái gì?"

Thiệu Tư: "Ver thăng cấp của học tập cho tốt."

"Ừm." Cố Duyên Chu không quá để ý.

Sau đó anh hơi hơi cúi người, hỏi: "Buổi sáng em bôi thuốc chưa."

"…" Thiệu Tư do dự hai giây, mắt không hề chớp nói, "Rồi."

Cố Duyên Chu ghé sát vào nhìn hắn, nhẹ tay khẽ nâng dưới cằm hắn, sau đó không hề dự liệu mà, ấn môi lên má phải hắn —— liếm một chút.

“Rồi cái rắm, ” Cố Duyên Chu chẹp đầu lưỡi một cái, ngẩng đầu, “Nào có vị thuốc đông y đâu.”

Thiệu Tư: “…” Mẹ, lưu manh.

Cố Duyên Chu nhìn chăm chú hắn trong chốc lát, thở dài: “Ngày hôm qua nói gì có phải em đều không nghe không?”

Ngày hôm qua rõ ràng là người này thất thần, ngoại trừ lúc sập cửa thoạt nhìn tương đối tỉnh táo, muốn kéo hắn lại nói cho đàng hoàng lại một chút, lại sợ dọa hắn.

“Tôi liền lặp lại lần nữa.”

Cố Duyên Chu buông tay ra, nói: “Không cần em chấp nhận tôi ngay, quyền lựa chọn ở em, nếu em không muốn, tôi cũng chờ được.”

Không gian phòng thay quần áo quả thật là nhỏ, ngoại trừ một cái ghế, trên cơ bản liền không dư lại không gian gì.

Hai người chen cùng một chỗ, dù Thiệu Tư muốn lùi ra sau, cũng không có chỗ để lui.

Lời này không tính là lãng mạn bao nhiêu, nhưng mà Cố Duyên Chu lớn như vậy, có bao giờ từng cam nguyện chờ một người.

Chỉ muốn tốt với hắn, muốn cho hắn biết anh rất thích hắn, chẳng sợ không nhận được hồi đáp cũng tốt.

Âu đạo giám sát xong việc bố trí cảnh tượng quay phim bên ngoài, đi lên trên lầu xem hai diễn viên chính chuẩn bị đến đâu, kết quả xoay chuyển một vòng cũng không thấy người. Kịch bản bị ông nắm chặt trong lòng bàn tay, nắm thành một cái ống tròn, ông dùng ống tròn gõ gõ mặt bàn trang điểm: “—— bọn họ đâu?”

Lý Quang Tông chỉa chỉa căn phòng nhỏ: “Ở bên trong không biết làm gì nữa.”

Âu đạo lập tức hô to: “Mấy giờ rồi! Trang điểm chưa! Lời thoại học thế nào rồi, hai thằng đàn ông sáng sớm rảnh rỗi chen trong đó làm gì! Thiệu Tư trang phục diễn của cậu sau lưng có dây kéo hay là cái gì, hả?!”

Thiệu Tư mặt không đổi sắc kéo cửa ra: “…”

Cố Duyên Chu từ phía sau hắn đi ra, Thiệu Tư nghe anh vô liêm sỉ mà giải thích: “Tập diễn thôi, trang 68 kịch bản, cảnh thứ 27, ngài trở về lật xem.”

Thật sự là làm khó cho anh, một cảnh mật thất nhỏ xíu như vậy cũng nhớ rõ.

Thời gian một ngày quay phim trôi qua rất nhanh, gần lúc kết thúc, Thiệu Tư lại liên tiếp trang điểm luôn phần của vài ngày, bởi vì tiết kiệm thời gian, những cảnh về 'hát hí khúc' đều tập trung quay chung chỗ. Qua vài ngày, Cố Duyên Chu có cần mẫn dặn dò hắn, bảo hắn một ngày bôi thuốc ba lần như thế nào nữa cũng hết cứu.

Trên mặt Thiệu Tư không thể tránh né mà mọc lên một đám thứ giống như nốt sần đỏ.

"Em còn mang khẩu trang cho ngộp, cẩn thận lại càng nghiêm trọng hơn đó." Thời gian nghỉ ngơi, Cố Duyên Chu đi qua lấy nước, trực tiếp vươn tay từ phía sau Thiệu Tư kéo khẩu trang của hắn xuống.

Thiệu Tư cũng bất chấp ván game chưa đánh xong trong tay, trực tiếp ném di động, che mặt: "Đừng nhìn."

Cố Duyên Chu có ý đồ mở tay hắn ra, Thiệu Tư nhất thời bùng nổ, hai người chỉ thiếu nước lao vào đánh nhau.

Lý Quang Tông ngồi ở đối diện Thiệu Tư, nhấc mí mắt lên, nói: "Cố ảnh đế anh đừng để ý đến hắn, cái tật xấu này. Trước kia hắn cũng như vậy, trên mặt bị quẹt ra vết sẹo dài như móng tay cái thôi mà cũng đeo khẩu trang đến nửa tháng, chết sống không cho ai nhìn, giống như nhìn một cái liền phải cưới hắn vậy."

Cố Duyên Chu nói: "Đã nhìn ra, rất thẹn thùng."

Thiệu Tư lại đeo khẩu trang lên, bởi vì ghế tương đối lùn, lúc này chân dài của hắn gấp lại, vạt áo lông không chỉnh lý đàng hoàng: "Không biết ăn nói thì câm miệng… với lại thẹn thùng cái rắm."

Lý Quang Tông: "À."

Lý Quang Tông 'à' xong, lại "lặng lẽ" nói với Cố Duyên Chu: "Anh xem xem, cái tật xấu này."

Thiệu Tư ngoắc ngoắc tay với hắn ta: "Cậu lại đây."

"A tôi quên, vừa rồi anh Dương tới tìm tôi." Lý Quang Tông đứng dậy, lủi ra ngoài cửa, "Hai người trò chuyện trước đi, tôi đi ra xem."

"Đừng chết nhát, về đây."

"… Hẹn gặp lại."

Cố Duyên Chu đứng ở bên cạnh hắn, không nhanh không chậm uống mấy ngụm nước: "Ngày kia đóng máy, tiệc chia tay em có tới không."

Trải qua lần trước, Thiệu Tư vốn cho rằng giữa hắn và Cố Duyên Chu sẽ có chút xấu hổ, có điều hiển nhiên là hắn đánh giá thấp EQ của Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu rất biết khống chế đúng mực, lúc nói chuyện phiếm rất ít khi vi phạm.

Đương nhiên… cũng thường thường mà, có ngoại lệ.

"… Không nhất định." Thiệu Tư nghĩ nghĩ, "Có thể là ngày kia có việc phải về công ty họp, chuyện đổi người đại diện cần bàn giao."

Chuyện Thiệu Tư đổi người đại diện, Cố Duyên Chu hơi có nghe nói. Tuy Thiệu Tư và Lý Quang Tông đều làm như không có việc này, nên làm gì thì làm đó, tần suất móc đến mỉa đi bình thường cũng không có bởi vậy mà ít lại, Lý Quang Tông vẫn mỗi ngày bị Thiệu Tư chọc tức đến bùng nổ. Cho dù như vậy, Cố Duyên Chu vẫn cảm giác được, giữa hai người bọn họ còn lâu mới chấm dứt rõ ràng như thoạt nhìn.

"Lúc đầu nhìn thấy Lý Quang Tông, tôi rất hoài nghi hắn làm thế nào lên làm người đại diện." Cố Duyên Chu nói, "Tuy rằng nói tương đối khó nghe, nhưng tôi nói thẳng, năng lực của hắn không được. Nhiều nhất là tiêu chuẩn của trợ lý, thế mà lại đi theo em làm người đại diện hơn năm năm."

Thiệu Tư cúi đầu, di động tối đi, dùng hai ngón tay kẹp lấy nó, nhẹ xoay vài vòng.

Nửa ngày, Thiệu Tư mới thấp giọng nói: "Hắn vẫn luôn cho rằng, năm đó tiếp nhận tôi là do công ty quyết định, kỳ thật tôi vẫn luôn chưa nói, người đại diện là tôi tự mình chọn."

Cơ hội hắn và Lý Quang Tông gặp được nhau ở trong công ty không nhiều lắm, ngẫu nhiên mấy lần, cũng chỉ là gặp thoáng qua.

Lý Quang Tông thật sự không được coi là loại người mạnh mẽ, thường xuyên bị nghệ nhân dưới tay chỉ vào mũi mà mắng.

"Ngày đó đại khái là họp hằng năm, một nghệ nhân của hắn uống rượu, tôi vừa vặn ở cửa chờ Tề Minh, liền nhìn thấy hắn khiêng một người đi ra."

Nghệ nhân không biết tên là gì ấy, ở ngay cửa tránh khỏi hắn ta, há mồm mắng: "Sao anh vô dụng như vậy hả?! Một năm nay anh nhận được cho tôi mấy nhân vật, hả? Những người cùng đợt với tôi hiện tại đều đã chen vào hạng hai, chỉ mình tôi còn đạp nước bên ngoài hạng mười tám, cả buổi họp hằng năm ngay cả nhắc cũng không nhắc tên của tôi."

Lúc ấy Thiệu Tư liền thấy người đàn ông kia có chút buồn bã hơi hé hé miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn chưa nói.

Tận đến khi tên nghệ nhân kia càng mắng càng quá đáng.

Hắn mới nghe thấy Lý Quang Tông nói: "Tôi không muốn xem các cậu thành món hàng, muốn các cậu tận khả năng làm chút chuyện mình thích… Không cần giống người ta, dựa vào quy tắc ngầm và chiêu trò internet mà thượng vị… chúng ta từ từ sẽ đến, cứ đi từng bước một."

"Chuyện mình thích?! Chỉ cần có phim —— có đạo diễn chịu bao là tôi vui rồi, ngược lại nếu anh có năng lực thì cũng tìm cho tôi một người đi, làm thêm chút scandal, gia tăng độ sáng —— chứ không phải giống như bây giờ, tôi con mẹ nó hiện tại không đeo khẩu trang đi ở trên đường cũng không ai muốn chụp tôi!"

"Lúc ấy tôi đã nghĩ, thằng ngốc đâu ra vậy, còn rất đáng yêu."

Tuy rằng Thiệu Tư dùng ngữ điệu trào phúng, có điều lời nói lại là thật lòng thật dạ.

Cố Duyên Chu nhìn ngoài cửa, một bóng người "im ắng" thoảng qua.

Thiệu Tư chỉa chỉa ngoài cửa: "Anh xem xem, có ngốc không, nghe lén cũng không biết núp cho kỹ."

60. Chương 60

Lý Quang Tông chưa từng nghĩ rằng, tuổi tác mình cũng không nhỏ, còn lén trốn ở góc phòng chảy nước mắt.

Bình thường ba Thiệu là một người rất kiên cường, sao loại thời điểm này lại chuyên chọn những lời chọt tim người ta mà nói chứ.

Hắn lấy ra một điếu thuốc từ trong túi, run rẩy đưa tay châm lên, trong đầu hiện ra một đoạn ngắn khi Tề Minh tìm hắn nói chuyện.

"Bộ phim của Thiệu Tư, qua vài ngày liền đóng máy nhỉ." Tề Minh vòng qua bàn hội nghị, đi thẳng đến chỗ hắn, trong tay còn mang theo bút, nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, sau đó buông tay ra, cây bút kia liền 'bộp' một tiếng rơi xuống.

Lúc gã nói chuyện, trên mặt luôn mang theo vài phần thương xót gần như châm chọc, ánh mắt như băng, bị thấu kính che đi: "Sau khi đóng máy, tất cả công tác của hắn bàn giao cho tôi, về phần cậu, liền trở về dẫn dắt mấy nghệ nhân kia cho tốt đi… Nói thực ra, tôi còn rất kinh ngạc, cậu lại buông tay sảng khoái

đến như vậy."

Tốt xấu gì Thiệu Tư cũng là một minh tinh đang hot, phóng mắt toàn bộ giới diễn nghệ, trừ Cố Duyên Chu, chỉ có hắn là giá trị con người cao nhất, một cục thịt béo to như vậy, nói nhường là nhường.

Cho nên mặc kệ Tề Minh nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, thói quen nghề nghiệp khiến gã cảm giác được vài phần nguy hiểm. Thứ quá dễ dàng tới tay… đều nguy hiểm.

"Khuyên các cậu đừng mơ ở sau lưng làm cái quỷ gì, các cậu đấu không lại tôi." Tề Minh cười cười, "Thiệu Tư này, tôi là vừa yêu vừa hận, nếu hắn không thể yên ổn ở trong tay tôi, tôi tình nguyện hủy hắn."

"Vì sao?"

Tề Minh cười nhạo: "Nói cho cùng còn không phải là bởi vì cậu và Thiệu Tư, hai người các cậu quá vướng bận… trong ngắn hạn tôi không bồi dưỡng ra được người có thể vượt qua được Thiệu Tư, trước đó tôi một lòng một dạ nâng đỡ Dương Trạch, nhưng thằng nhóc này hiện tại xong đời rồi. Vương Sơn vào tù, chuyện giữa hắn và Vương Sơn, đã bị truyền thông phanh phui nát."

Sau khi gã nói xong, hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Huống hồ, Thiệu Tư vốn chính là người dưới tay tôi."

"Tôi không cần cầu xin cái gì, nhưng anh phải đáp ứng tôi vài chuyện." Lý Quang Tông cũng đứng lên, hắn lùn hơn Tề Minh một đoạn, thân hình hơi mập, bộ dạng cũng tương đối dễ ức hiếp, nhưng mà lời nói ra lại vô cùng kiên định, "Một, anh không thể bảo hắn làm chuyện hắn không thích làm. Hai, anh phải chăm sóc tốt cho hắn."

Đột nhiên, phía sau truyền đến hai tiếng gõ vách tường.

Lý Quang Tông quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Duyên Chu dựa vào trên tường nhìn hắn, ngón tay gấp lại, còn chưa có buông xuống.

"Sao một mình ở chỗ này?" Cố Duyên Chu đi qua, cũng ngồi xổm xuống. Biết hắn xấu hổ, Cố Duyên Chu cũng không có nhìn hắn, mà là nhìn thẳng phía trước, chờ Lý Quang Tông lén lút lau khô nước mắt, mới làm bộ như cái gì cũng không có nhìn thấy, nghiêng đầu nhìn hắn.

Thần tượng ngay ở bên cạnh, Lý Quang Tông có chút luống cuống chân tay, mu bàn tay ma xát trên quần hai cái, co quắp nói: "Tôi… tôi không sao."

Hắn nói xong, giương mắt nhìn về phía Cố ảnh đế, lại sửng sốt: "Anh làm sao vậy?"

Khóe mắt Cố Duyên Chu rõ ràng in một vết đỏ!

Không biết là bị đụng phải hay là…

Cố Duyên Chu không quá để ý, đưa tay ấn trên khóe mắt: "Cậu nói cái này hả?"

Trong lòng Lý Quang Tông đã loáng thoáng có dự cảm: "Ừm…"

Cố Duyên Chu buông tay ra, nói: "Thiệu Tư nhà các cậu đánh."

Lý Quang Tông: "!"

Thoạt nhìn Cố Duyên Chu không những không vì vậy mà tức giận, trái ngược, hiện tại tâm tình anh hình như rất tốt: "Tôi kéo khẩu trang cậu ấy xuống, cậu ấy nhảy dựng lên muốn chiến đấu đến cùng với tôi, chúng tôi liền đánh nhau."

Lý Quang Tông nghĩ nghĩ, cảm thấy cho dù nghe vớ vẩn, nhưng đây hoàn toàn có khả năng là chuyện mà ba Thiệu nhà hắn sẽ làm.

"Thật sự là ngại quá, tôi trở về sẽ giáo huấn hắn thật tốt, quá đáng. Cái đó, nói một câu không hợp thời, con người Thiệu Tư là như vậy, đó cũng là do thân với anh, nếu đổi thành người khác…"

Lý Quang Tông vốn dĩ muốn giúp Thiệu Tư tẩy trắng, nhưng mà nói nói, hắn vô cùng bi ai mà ý thức được một sự thật: "Đổi thành người khác hắn cũng sẽ đánh."

Vì thế hắn ta vội vàng cứu lại: "Có điều anh tin tưởng tôi, đổi thành người khác hắn tuyệt đối sẽ không xuống tay nhẹ như vậy!"

Cố Duyên Chu cười khẽ ra tiếng: "Không có việc gì, cậu không cần để ý."

Kỳ thật vừa rồi Cố Duyên Chu chưa nói hết.

Thiệu Tư quả thật giống như bao mìn nổ tung, mãnh liệt nhảy dựng lên. Có điều Cố Duyên Chu thuận thế nắm chặt cổ tay hắn, mà sức lực Thiệu Tư nhào về phía trước không có khống chế tốt, trực tiếp nhào vào trong lồng ngực anh.

Cố Duyên Chu cúi đầu, ở trên gương mặt hắn —— nơi nổi sởi dày đặc nhất, nhẹ nhàng hôn một cái.

Thiệu Tư nhất thời cứng đờ, lại nghe Cố Duyên Chu giải thích: "Lễ kề mặt."

"Tôi ít kiến thức anh đừng có lừa tôi, kề mặt cần hôn à?"

"Ở chỗ tôi thì cần."

Sau đó Cố Duyên Chu buông tay ra, dùng ngón tay cọ cọ mặt hắn: "Đừng che, nhé? Tôi nhìn xem, vầy không phải là rất bảnh sao."

—— Thiệu Tư muộn màng cho anh một quyền.

Cố Duyên Chu vừa nghĩ tới phản ứng phô trương thanh thế của Thiệu Tư, liền nhịn không được muốn cười. Lúc Cố Duyên Chu cười luôn nửa che nửa giấu, sau đó khẽ cong một bên khóe miệng, có chút gian gian.

Nụ cười này khiến Lý Quang Tông nhìn mà đầu quả tim run lên: mẹ ơi nam thần của tui toàn thân từ đầu đến chân đều tản ra một chữ bảnh.

Buổi chiều Cố Duyên Chu phải quay một cảnh tượng khá lớn, anh dẫn theo thủ hạ từ một đầu đường khác giết qua, đối diện đường là thế lực của bác cả Tưởng gia. Hai nhóm người chém giết một trận, Cố Duyên Chu tự nhiên là thất bại, anh trúng hai súng, quỳ trên mặt đất.

Đến một lần ngẩng đầu cuối cùng, anh nhìn thấy trên lầu hai trà lâu, Diệp Tuyên ngồi ở bên cửa sổ, an an tĩnh tĩnh nhìn anh.

Cảnh ngẩng đầu này, chồng lên cảnh hai người gặp mặt nhau lần đầu tiên.

Khi đó Cố Duyên Chu uống say, đi dạo đến khu bình dân.

Anh giẫm trên nền đá, xách theo bình rượu, chưa đi được hai bước, đột nhiên muốn nhìn ánh trăng một chút. Vì thế anh liền dừng bước, thấy được một bóng hình xinh đẹp trên lầu đối diện.

Lý Quang Tông dời ánh mắt khỏi thân quân trang tiêu chuẩn của Cố Duyên Chu —— anh mặc bộ quân trang này khiến người ta có chút cầm giữ không đậu, Lý Quang Tông sợ ánh mắt trần trùi trụi của mình quá rõ ràng, nói sang chuyện khác: "Ngay từ đầu tôi cảm thấy bộ phim này chỉ là tình với yêu, nhưng xem đến phía sau thì càng ngày càng cảm thấy… giữa ba nhân vật chính căn bản là không tồn tại tình yêu."

"Bọn họ lấy tình yêu làm ký thác, đổi cho mình một phần can đảm, đi phản kháng vận mệnh khác nhau của từng người." Cố Duyên Chu nói xong, lại chuyển lời nói, "Cậu thì sao? Luyến tiếc, không an tâm, vậy liền tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy đi."

Lý Quang Tông gục đầu xuống, không nói chuyện.

"Có điều, có một việc, tôi muốn hỏi anh một chút." Dưới sự đồng ý ngầm của Cố Duyên Chu, Lý Quang Tông cố lấy dũng khí há há mồm, "Anh với…"

Cái chữ "với" này kéo thật dài.

Cố Duyên Chu sửa sang lại cổ tay áo, nghiêng đầu hỏi: "Hửm?"

"Không có gì, " Lý Quang Tông mím mím môi, ánh mắt lóe lên hai cái, lại lặp lại, "Không có gì, thật sự không có gì."

Cố Duyên Chu chỉnh lý xong cổ tay, cũng không truy vấn tiếp, anh vỗ vỗ vai Lý Quang Tông, nói: "Lúc tôi vừa mới vào giới giải trí, đạo diễn dắt tôi vào giới chỉ nói một câu, ông ấy nói 'cậu không thích hợp với cái giới này, cậu không đảm đương nổi nghệ nhân'. Lúc ấy tôi ở mặt ngoài cái gì cũng chưa nói, nhưng tôi không tin. Vốn dĩ không tính toán làm nghề này, lời của ông ấy xem như đẩy tôi một phen."

"Tôi quả thật không quá thích hợp làm nghệ nhân, làm việc sẽ không suy xét đến người khác, tuy rằng ở mặt ngoài thoạt nhìn chuyện gì cũng làm được rất viên mãn, kỳ thật căn bản không phải như vậy." Cố Duyên Chu nói xong, nhìn đồng hồ một chút, "Về phương diện này, Thiệu Tư nhà cậu vừa vặn trái ngược với tôi, nhìn cả người đều là gai, kỳ thật cực mềm lòng. Cho nên đừng vội phủ định chính mình, không thử làm sao biết được đúng không?"

Lý Quang Tông nghe mà có chút nước mắt lưng tròng: "Cám, cám ơn."

"Thời gian không còn sớm, tôi phải đi xuống chuẩn bị, cậu cố lên." Cố Duyên Chu nói xong, đi đến cuối chỗ ngoặt, lại dừng lại nói, "Cậu ấy rất cần cậu ở bên cạnh."

Lý Quang Tông nhìn Cố Duyên Chu đi xuống lầu.

"Tôi cũng rất muốn mà, chỉ là…" Lý Quang Tông tự nhủ, sau đó nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào màn hình.

Màn hình vốn đã tối đi tức khắc sáng lên, chính giữa rõ ràng là một tấm ảnh chụp!

Hẳn là một quán bar, tất cả đèn đuốc đều tụ tập tại một chỗ, rọi hai người đàn ông bên quầy bar rõ đến một năm một mười. Hai người nhìn bộ dạng đều không tầm thường, dáng người lại càng không cần phải nói.

Nhất là người đàn ông cưỡi ở phía trên, chân dài vừa thon vừa thẳng, hắn đang cúi đầu hôn môi đối phương —— cái áo lông cổ chữ V trên người hắn, đốt thành tro Lý Quang Tông cũng sẽ không nhận sai.

Lúc trước Lisa muốn chết muốn sống cầu xin Thiệu Tư mặc Thiệu Tư cũng không đồng ý, nói là quá sexy hay là cái gì đó, cuối cùng áp đáy hòm, vẫn không thấy hắn mặc.

Phía dưới ảnh chụp, là một câu Tề Minh gửi tới: tôi nói rồi, tôi có năng lực hủy diệt hắn.

Lý Quang Tông hít một hơi với ảnh chụp: cậu thật đúng là ba của tôi, yêu đương với Cố ảnh đế cũng không biết kiềm chế chút.

Hắn muốn tắt di động, kết quả lại nhịn không được, phóng to ảnh lên nhìn vài lần:… Thật mẹ nó kích thích, hai người này.

Vài ngày quay phim cuối cùng đều thuận lợi, tiến trình còn nhanh hơn dự đoán, chủ yếu là diễn xuất của Diệp Tuyên tiến bộ nhiều, rút ngắn thời gian quay phim dự tính của Âu đạo trên mức độ cực lớn. Buổi chiều hôm nay, theo một cảnh tượng cuối cùng chấm dứt, cả đoàn phim đóng máy.

Tương đối ngạc nhiên chính là hai ngày này mặt mũi Thiệu Tư nổi sởi đỏ, lại không có đeo khẩu trang, Lý Quang Tông cả kinh liên tục hỏi hắn có phải là trúng tà hay không.

Thiệu Tư lạnh lùng liếc hắn ta một cái: "Cậu mới trúng tà, chỉ là buổi sáng dậy tôi không tìm ra khẩu trang thôi."

Lý Quang Tông: "Loại thời điểm này không phải cậu đều kêu tôi giúp cậu đi mua sao, không thì đánh chết cũng không ra khỏi cửa."

"…"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: "A, tôi quên."

Tuy rằng nói là quên, nhưng mà sau khi Thiệu Tư "nhớ ra" cũng không có tỏ vẻ gì khác.

Chỉ có Cố Duyên Chu mỗi lần thoáng qua, đều sẽ ôm lấy cổ hắn, ý tứ hàm súc nói một câu: "Thật ngoan."

Lý Quang Tông chỉ xem như mình vừa điếc vừa mù, yên lặng đi ra ngoài.

Có thể chú ý hình tượng một chút hay không!

Sợ người khác nhìn không ra hai người không ổn sao!

Lý Quang Tông nghĩ, lại quay đầu nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy ba Thiệu nhà hắn cũng trở tay siết cổ Cố ảnh đế, không chút nào yếu thế: "Ngoan cái cục cớt, tôi chỉ là buổi sáng ra cửa quên —— anh đừng có cười!"

Lý Quang Tông thu hồi tầm mắt.

Thói đời ngày nay.

… Thật sự là thói đời ngày nay.

61. Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Mặt nạ đóng máy, mọi người tụ tập ăn bữa cơm.

Âu đạo vẫn uống rất nhiều rượu, sau khi uống say liền lôi kéo Chu Vệ Bình nói mấy lời linh ta linh tinh.

Một tay áo Chu Vệ Bình bị ông ấy kéo đến phát nhăn, ông từ chối: "Ông uống nhiều quá rồi."

Âu đạo kéo lấy không buông tay: "Đời người tựa như nước lũ, chúng ta ở trong trần thế chìm chìm nổi nổi, phiêu bạc bất định, rốt cuộc chỗ nào mới là bến cảng thuộc về tôi…"

"…" Chu Vệ Bình yên lặng hai giây, "Ông thật sự uống say rồi."

"Tôi không có say!" Âu đạo rướn cổ lên, hô, "Tôi là một con thuyền nhỏ trôi nổi trong trần thế."

Cười vang.

"Thuyền nhỏ, ha ha ha ha ha." Phó đạo diễn cũng say khướt cùng cười rộ lên.

Bình thường lúc quay phim, dưới đa số tình huống mọi người đều tương đối nghiêm túc, nhất là phó đạo, hắn thuộc loại hình vùi đầu làm việc không nói lời nào, hiện tại cũng buông thả, chủ động đề cập đến vợ chưa cưới ở nhà: "Tháng sau chúng tôi liền kết hôn, đến lúc đó phát thiệp mời cho mọi người, tới hay không tùy ý, mọi người đều bận rộn cả."

"Anh được đấy, " anh trai hậu cần vỗ vỗ vai hắn, "Nhìn không ra, hóa ra trong nhà đã sớm giấu một người, tôi nói mỗi ngày sao anh cứ om sòm đòi về nhà, rõ ràng nhà xa như vậy cũng kiên trì tới tới lui lui."

Thiệu Tư không uống rượu, trước khi đến hắn đã ở trên xe lặp đi lặp lại mà baidu xem uống rượu có thể tăng thêm bệnh sởi trên mặt hắn hay không, cho nên toàn bộ hành trình hắn chỉ ôm một ly nước trái cây nhìn bọn họ. Từ góc độ của Cố Duyên Chu nhìn qua, ly nước trái cây kia rõ ràng là lạnh, nhưng mà hai tay Thiệu Tư ôm nó, ngón tay dài nhỏ, dán trên thành ly thủy tinh, cảm giác như là ôm sưởi ấm, lại có vẻ có chút yếu ớt.

"Sau khi kết hôn liền không làm nghề này nữa, quay phim phải chạy khắp nơi, mấy tháng mấy tháng không gặp, " phó đạo cúi đầu cười cười, "Muốn gần nhà một chút, tìm công việc ba điểm một đường làm là tốt nhất."

"Rất tốt, " Cố Duyên Chu bưng ly rượu bên tay lên, cụng ly với hắn, "Hy vọng hết thảy thuận lợi."

Phó đạo: "Cám ơn."

Thiệu Tư và phó đạo cách cũng gần, nếu Cố Duyên Chu đã tỏ vẻ, hắn cũng không thể quá lạnh lùng. Vì thế Thiệu Tư giơ ly nước trái cây vàng vàng cam cam kia lên, một tay chống trên mặt bàn, một tay khác lướt qua Cố Duyên Chu, cụng ly với phó đạo: "Chúc thuận lợi."

Phó đạo vui vẻ ngửa đầu lại làm một hơi.

Rượu quá ba tuần, người tản tản đi, cụng rượu vẫn còn tiếp tục liều mạng.

Thiệu Tư vốn phải là đợt thứ nhất rời đi, nhưng hôm nay Lý Quang Tông hệt như phát điên mà cụng ly với Âu đạo, cho nên hắn vểnh chân, cúi đầu chơi di động một trận.

[Trì Tử Tuấn]: anh, chương trình của em đã quay xong một quý rồi! Nhất định anh còn chưa có đi xem, có phải bị em đoán trúng rồi không….

[Trì Tử Tuấn]: thật đau lòng mà [một mũi tên xuyên tim]

"…"

Thiệu Tư muốn hỏi tên chương trình là gì, hắn hơi quên rồi. Đang lúc do dự, Cố Duyên Chu dùng cây tăm xiên trái cây từ trong mâm đưa qua cho hắn.

"Sao anh còn chưa đi?"

Chờ Thiệu Tư nhận lấy, Cố Duyên Chu mới rút tay về, rút tờ khăn giấy từ bên cạnh, vừa lau vừa nói: "Tôi ở lại tiễn Âu đạo."

"A, " Thiệu Tư nhìn hai người đối diện cụng rượu liều mạng đến vui quên trời đất, "Vậy anh còn phải chờ thêm một lát."

"Không sao, để ông ấy uống đi. Âu đạo là người nhớ tình bạn cũ, tiệc chia tay nếu không cho ông ấy uống một trận sảng khoái, ông ấy sẽ hối hận đấy."

Cái đoàn phim của bọn họ, mỗi người có thể tụ lại với nhau, đều không dễ dàng. Nhóm diễn viên phụ nho nhỏ thì sau này còn phải tiếp tục chạy vặt, không ngừng phiêu bạc ở mỗi một thành phố… Rất nhiều nhân viên công tác phía sau màn, cho dù vẫn ở trong cùng một nghề, cũng rất ít khi đụng mặt.

Có lẽ lần sau gặp lại, bọn họ đang nơi nơi bôn ba trong đoàn phim khác, khiêng đạo cụ đi tới đi lui. Có lẽ cũng đã quên dung mạo bọn họ.

Mười hai giờ rưỡi khuya, người đã đi gần hết, ngay cả Trần Dương cũng đã tạm biệt trước, trước khi đi không quên bảo Cố Duyên Chu lái xe cẩn thận chút.

Rất nhanh trong phòng ngoại trừ vài người còn đang say khướt, chỉ còn dư lại Thiệu Tư và Cố Duyên Chu.

Đầy tai Thiệu Tư đều là tiếng ca lạc nhịp như ngựa hoang thoát cương của Âu đạo, Lý Quang Tông ở bên cạnh gõ chai nhựa đệm nhạc cho ông, tuy rằng nghe phiền lòng, nhưng mà nhân vật 'Subway Surfers*' trên tay lại vẫn một đường thẳng tiến, lướt qua một cái lại một cái chướng ngại vật.

*Game Subway Surfers:

Hắn gấp một chân, giẫm trên rìa ghế, áo theo động tác này lệch sang một bên, xương quai xanh bên trái lộ ra hơn phân nửa, hắn vừa chơi vừa dành ra một bàn tay nhón một quả nho từ trong mâm đựng trái cây, còn buông lời hung ác: "Cố Duyên Chu anh xong rồi, ván này tuyệt đối là tôi thắng."

Cố Duyên Chu cũng không ngẩng đầu lên: "Tin hay không, cho em một bàn tay em cũng thắng không nổi tôi."

Qua chốc lát, Thiệu Tư 'tràn đầy tự tin' lại nhịn không được hỏi: "Anh mấy chục ngàn điểm rồi?"

Cố Duyên Chu bớt thời giờ nhìn góc trên bên phải một cái: "Hai trăm ba mươi ngàn."

"Nhất định là anh ăn vàng tương đối nhiều, nhưng từ lộ trình mà nói, tôi vẫn chạy xa hơn anh."

Cố Duyên Chu: "Em tự mình an ủi à?"

"…" Mọe.

Vừa rồi Thiệu Tư đã thua liền ba ván, lần này thật vất vả hung mãnh lên, chơi ngang tay, đang muốn thừa thắng xông lên, hai con ma men bên cạnh rốt cuộc dừng lại ồn ào đòi về nhà.

Hơn nữa Lý Quang Tông, lại hệt như quay về nhà trẻ, kéo tay áo hắn kêu: "Ba ba! Con muốn về nhà uống sữa sữa!"

"Rầm".

Một tiếng âm hiệu di động, nhân vật của Thiệu Tư trên màn hình đâm đầu chết trên vách tường.

"Có chơi có chịu."

Cố Duyên Chu cất di động đứng lên, nhắc nhở: "Tôi một ngày hai mươi bốn giờ đều mở máy, lúc nào em cũng có thể tìm tôi."

Lý Quang Tông tựa như thiểu năng nhìn người này, lại nhìn người kia: "Hai người đang nói gì đấy?"

Thiệu Tư không đáp, chỉ xách theo áo của mình đi ra ngoài: "Còn không phải đều do cậu…"

Thiệu Tư đi được hai bước, phát hiện Lý Quang Tông đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nhìn lại thằng con trai đó còn đang bật khóc 'hức hức hức', nhất thời cũng dừng lại, cau mày nói: "Tôi lại chưa nói cậu cái gì, khóc gì mà khóc, còn muốn uống sữa sữa không."

Lý Quang Tông hít hít mũi: "Muốn uống!"

Thiệu Tư nửa dỗ nửa lừa gạt mà mang hắn ta lên xe, sau đó vòng đến phía trước, tự mình lái xe đưa hắn ta trở về.

Tối hôm nay, nhân vật giữa hắn và Lý Quang Tông giống như đảo ngược một chút, thường ngày đều là chú lùn vụng tay vụng chân kia chăm sóc hắn.

Thiệu Tư chịu đựng cơn buồn ngủ, lúc chạy đến cửa nhà Lý Quang Tông không thể chờ đợi được mà đạp phanh, tắt máy, quay đầu nhìn chỗ ngồi phía sau, phát hiện Lý Quang Tông đã ngủ.

[Hẳn là hắn rất khó chịu.]

Hệ thống nói xong lại cảm thán: [nếu không thì cậu tiết lộ cho hắn đi.]

Thiệu Tư: [tiết lộ cái gì? Nói với hắn là 'con trai, chờ ba làm chết Tề Minh sẽ trở về đón con à'?]

Hệ thống: [… Đúng là không tốt lắm. Dù sao thì đời người cũng không phải luôn thuận buồm xuôi gió, coi như là cho hắn một chút trải nghiệm nho nhỏ trên đường trưởng thành đi.]

[Tề Hạ Dương mày nói lúc trước, tao tìm người điều tra rồi, cô ta là em họ Tề Minh, đồng thời cũng là tác giả «Một đời một kiếp một đôi người».]

Bộ tiểu thuyết «Một đời một kiếp một đôi người» này sáng tác từ hai năm trước, đăng trên một trang web văn học, trong lúc đăng liền hãm sâu trong phong ba đạo văn —— tinh phong huyết vũ cấu véo một phen, Tề Hạ Dương qua loa kết thúc sau đó yên lặng hơn nửa năm, lúc mọi người đều cho rằng cô ta bị cấu véo đến trốn đi, cô ta lại mang theo tin tức "chuyển thể" mà trở lại.

Năm đó Tề Hạ Dương đạo văn, đây là chuyện ván đã đóng thuyền, bởi vì bản thân cô ta cũng không coi đây là nhục, công nhiên thừa nhận "tham khảo", còn nói ra những lời như: dựa vào cái gì một nội dung cô viết rồi tôi liền không thể viết, phải đó, tôi xem truyện của cô thì thế nào, thứ mà cả pháp luật cũng phán không được, không có đạo lý này.

Càng hí kịch chính là, Tề Hạ Dương và tác giả Cảo Y của nguyên tác «Ra ngoài cửa đông», còn là bạn cùng lớp đại học.

Chẳng qua Tề Hạ Dương cố ý ngụy trang IP giả, ngay từ đầu mọi người không có điều tra ra.

Căn cứ vào người biết chuyện tiết lộ, trận phong ba đạo văn này, ban đầu, chính là Tề Hạ Dương ghen tị Cảo Y thông qua tiểu thuyết đăng trên internet mà đạt được nhân khí, trở nên nổi tiếng trong lớp, cho nên cô ả liền phỏng theo viết một quyển tiểu thuyết tương tự.

[Tề Minh này thật đúng là, phân chỗ nào thối thì chui vào chỗ đó, hoàn toàn là một cây gậy quấy phân.] Tề Hạ Dương có thể thành công chuyển thể tác phẩm đạo văn đó, không thể thiếu Tề Minh ở bên trong trợ giúp.

Tay Thiệu Tư còn tiếp tục nắm vô lăng, cười như không cười nói: [trước hết chúng ta tạm thời giả như không biết, chậm rãi kéo dài với hắn vậy.]

Lý Quang Tông ngủ ngủ, cảm thấy có chút lạnh, không khỏi rùng mình một cái.

Chờ Thiệu Tư trở lại nhà đã là rạng sáng hơn hai giờ.

Trong khoảng thời gian này đều đi theo đoàn phim nơi nơi lấy cảnh quay hình, mỗi chỗ ở một chốc, khách sạn cũng đổi tới đổi lui, căn bản là không hề ngủ ngon.

Thiệu Tư chống đỡ không ngủ thiếp đi vào lúc ngâm mình, lau khô tóc xong liền chui lên giường, mới vừa nhắm mắt, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Ván game Subway đó, hắn bại bởi Cố Duyên Chu.

… Trước khi bắt đầu bọn họ đánh cược cái gì nhỉ?

Lúc Thiệu Tư mệt rã rời thì đầu óc liền không quá nhanh nhạy, hắn suy nghĩ nửa ngày, nhớ ra cái vụ cá cược lừa đảo kia còn là do chính hắn đặt ra.

Lúc ấy hắn cực kỳ tự tin, vừa mở game ra vừa nói: "Thua thì quỳ xuống gọi ba… quỳ thì thôi vậy, gọi ba là được."

…

Thiệu Tư từ trên giường ngồi dậy, gãi gãi tóc, đèn cũng không mở liền mò lấy di động gọi điện thoại cho Cố Duyên Chu.

Rạng sáng ba giờ, là người thì khẳng định đều ngủ say, tiếng ba này cũng không hẳn là anh ta có thể nghe thấy hay không.

Cố Duyên Chu lại nhận điện thoại rất nhanh, Thiệu Tư vừa mới hắng giọng khụ một tiếng, chợt nghe đối diện truyền đến một giọng nói xa lạ. Âm sắc người đàn ông kia trầm thấp, trong giọng nói còn có chút hoang mang, chậm rãi phun ra hai chữ: "… Tổ tông?"

Thiệu Tư: "…?"

Cố Phong nhìn chằm chằm cái tên biểu hiện trên điện thoại của Cố Duyên Chu nửa ngày, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang tìm đồ ăn trước tủ lạnh phòng bếp, lại giương giọng hỏi một câu: "Cố Duyên Chu, tổ tông này là ai?"

Tay Cố Duyên Chu lấy bánh mì khựng lại, sau đó hắn chậm rãi đóng sầm cửa tủ lạnh, hạ mắt nói: "Anh, anh nhận điện thoại của em làm gì."

Cố Phong: "Tò mò."

"Nếu cậu ấy bị anh dọa chạy, đêm nay đại khái là em phải đánh với anh một trận đó." Một tay Cố Duyên Chu khoác vai Cố Phong nhẹ giọng uy hiếp, một tay khác không nhanh không chậm cầm di động từ trong tay hắn về.

May mà Thiệu Tư coi như có cốt khí, không cúp điện thoại, vành tai có hơi ửng hồng: "Cố Duyên Chu anh đặt tên bậy bạ gì cho tôi vậy?!"

62. Chương 62

“Em còn không phải là tổ tông của tôi à.”

Cái loại bày lên mà cúng.

Cố Duyên Chu nói những lời này cũng không lớn tiếng, lại vẫn khe khẽ nằng nặng mà vọng vào trong lỗ tai Thiệu Tư.

Cố Phong đứng ở bên cạnh: “…”

Tối hôm nay Cố Phong hạ quyết tâm tìm Cố Duyên Chu tính sổ —— việc này còn phải nói từ đợt trước.

Trong nhà có một quy luật thép bất thành văn, tối thứ tư mỗi tuần đều phải về nhà cùng ăn bữa cơm với Cố lão gia tử. Lần trước Cố Duyên Chu trở về thì hắn vừa vặn đi công tác ở Pháp, không có nhà.

Lúc ăn cơm, Cố lão gia tử bám riết hỏi Cố Duyên Chu có đối tượng yêu đương linh tinh hay chưa, Cố Duyên Chu lại ở trước mặt Cố lão gia tử tứ lạng bạt thiên cân mà đẩy vấn đề cho ông anh ruột đi công tác xa tận nước Pháp: "Nói đến đây, con còn muốn hỏi ông một chút nè, mấy ngày hôm trước truyền thông báo chí nói anh cả ở bên ngoài có một đứa con riêng…"

Cố Phong thật là có giận mà không chỗ xả, cũng không biết tự Cố Duyên Chu scandal quấn thân, làm thế nào mà mặt không đổi sắc buộc tội hắn trước mặt lão gia tử… Nói còn ra hình ra dạng.

Hôm nay Cố Duyên Chu lại trở về muộn, hắn còn chưa kịp vấn tội, liền thấy Cố Duyên Chu lảo đảo vào phòng bếp kiếm đồ ăn, hơi hơi nghiêng đầu nói với hắn: "Anh chờ một lát, em có hơi đói, bánh mì kiểu Pháp, anh muốn một phần không?"

…

Kết quả Cố Phong nghẹn một bụng tức cả đêm, bị tổ tông nửa đường giết ra này kích cho tiêu xuống hơn phân nửa.

Bây giờ hắn càng tò mò nhiều hơn một chút.

Trước kia cũng không phải chưa từng nhận điện thoại của mấy cậu trai khác gọi tới cho Cố Duyên Chu, nhưng trên cơ bản đều là tên đầy đủ, có đôi khi còn trực tiếp không lưu số, hiển thị cuộc gọi lóe đến lóe đi một chuỗi số.

"Anh đi về trước đi, " Cố Duyên Chu dùng bàn tay che chỗ thu âm di động, nói, "Ngày mai em đến công ty tìm anh."

Cố Phong cũng không phải người thích tám chuyện, hắn gần như không hề hỏi đến chuyện của Cố Duyên Chu, nhưng mà chuyện hôm nay, trực giác nói cho hắn biết không thể buông tha. Vì thế Cố Phong nâng nâng cằm, mặt bình tĩnh hỏi: "Người này là ai?"

Cố Duyên Chu vẻ mặt bằng phẳng, mặt không đổi sắc:

—— "Em dâu tương lai của anh."

—-

Mà bên kia, Thiệu Tư đã đi chân trần xuống giường, xoay vòng vòng trong phòng tìm tín hiệu, bởi vì vừa rồi hắn nói câu kia xong thì đối diện liền không có âm thanh.

Cái áo ngủ trên người Thiệu Tư cực kỳ lùng thùng, giống như cái bao tải to ụp lên trên người, có điều cũng chính vì quần áo quá lớn cho nên lúc nâng cánh tay đi lại, mơ hồ vẽ ra vài phần đường cong eo thon gầy.

Hắn mở cửa ra khỏi phòng, tận đến khi chân rời khỏi thảm trải sàn chạm đến gạch men sứ lạnh lẽo bên ngoài mới kịp phản ứng: "Mình có bệnh hả."

Vì một cú điện thoại mà xoay quanh trong phòng lâu như vậy, vì sao hắn không chê mệt?

…

"Cố Duyên Chu, nhất định là tín hiệu của anh có vấn đề."

Thiệu Tư nói xong đóng cửa lại, cuối cùng nhìn thoáng qua màn hình di động: "Tôi cúp trước, ngày mai tốt nhất anh cho tôi lời giải thích hợp lý."

Ngay khi hắn chuẩn bị cúp điện thoại, một đầu khác của điện thoại truyền đến một giọng nói quen thuộc hỏi hắn: "Em muốn nghe giải thích gì?"

"Với lại, " Cố Duyên Chu dựa bên lan can, ánh mắt ngắm nhìn đèn đường lóe sáng bên ngoài, "Tín hiệu của tôi rất tốt."

"…"

Thiệu Tư đóng sầm cửa phòng, lần thứ hai trở lại trên giường, cái chăn gian nan quấn cục dưới mắt cá chân hắn, hắn do dự chốc lát, nghĩ nghĩ vẫn là buông tha vấn đề trước đó, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Khụ, vụ cá cược lúc trước…"

Hắn còn chưa nói xong, Cố Duyên Chu đã ngắt lời: "Đùa em chơi thôi."

Thiệu Tư: "A?"

Cố Duyên Chu đưa tay cởi hai cúc áo sơ mi, lặp lại một lần: "Gọi ba gì đó, đùa em thôi, sao tôi có thể ấu trĩ như em được." Muốn nghe, thì cũng không muốn nghe hắn gọi ba.

So với ba, anh càng thích nghe hai chữ xưng hô khác hơn.

Cố Duyên Chu vừa dứt lời, giọng Thiệu Tư liền cao hơn hai độ: "Anh nói ai ấu trĩ."

Tuy rằng bộ dáng cáu kỉnh của Thiệu Tư rất đáng yêu, tựa như con mèo lười ngày thường lười biếng không có tinh thần gì đột nhiên bùng nổ quanh co lòng vòng dưới chân người ta, có điều lúc này Cố Duyên Chu cũng không nỡ chọc hắn nhiều, tâm tình anh rất tốt mà gập ngón tay, gõ nhẹ trên lan can, nửa giục nửa dỗ nói: "Đã khuya, ba thì cũng không cần gọi, tha cho em một mạng, nói câu ngủ ngon là được."

“Thật hả?”

“Lừa em làm gì.”

Đầu kia điện thoại im lặng hai giây, sau đó, truyền đến một tiếng ‘ngủ ngon’.

Cố Duyên Chu vừa vặn xoay người chuẩn bị trở về phòng, sau khi nghe tiếng thì bước chân không khỏi dừng lại.

Âm sắc Thiệu Tư thiên về lạnh, cắn chữ rõ ràng, nhưng mà âm cuối luôn thích kéo dài, dứt âm cũng không rõ ràng, có vài phần biếng nhác.

Cố Duyên Chu không biết sao, đột nhiên nhớ tới vài lời mà một người chế tác âm nhạc nổi tiếng đã từng nói. Ông nói lướt qua tính chuyên nghiệp, toàn bộ giới diễn nghệ này ông vừa lòng nhất là giọng Thiệu Tư, nhưng đáng tiếc đứa bé kia ca hát không có chút tình cảm, không thì ông nhất định sẽ lượng thân định chế cho hắn một album.

Sau đó lúc Thiệu Tư lên chương trình talk show, người dẫn chương trình còn đặc biệt hỏi hắn về vấn đề này: “Cậu cảm thấy đánh giá của người chế tác thiên tài đối với cậu, cậu có tán thành không?”

Lúc ấy Thiệu Tư nói thế nào?

Cố Duyên Chu híp mắt, ngoài ý muốn phát hiện mình lại nhớ nội dung phỏng vấn trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này rõ ràng như vậy.

Ngày đó Thiệu Tư mặc một cái áo lông màu xám, mặt không đổi sắc gật đầu: “Nói rất đúng, có thể là vì lúc tôi hát tình ca không có nhắm mắt, nhíu mày, lắc đầu, che ngực, xin lỗi, tôi thật sự là không cảm nhận được cái loại đau này.”

Cố Duyên Chu nghĩ, siết chặt mấy ngón tay nắm di động, trả lời: “Ngủ ngon.”

Đêm nay Thiệu Tư lại ngủ rất ngon.

Dù tổng cộng cũng chỉ ngủ hơn ba tiếng, nhưng ngày hôm sau lúc thức dậy hiếm thấy được lúc không có phát tác bệnh tức giận khi rời giường.

[Hôm nay cậu đến công ty làm gì? Bàn giao à?]

Hệ thống cũng dậy rất sớm, sau khi nó hỏi hai câu, phát hiện hôm nay lúc Thiệu Tư đánh răng lại còn ngâm nga: [tôi phát hiện bữa nay tâm tình cậu thật tốt, chỉ ngủ hơn ba tiếng còn vui vẻ như vậy, xác suất

phát sinh loại tình huống này là, bằng 0.]

[Xin hỏi con mắt nào của mày nhìn thấy tao rất vui vẻ,] Thiệu Tư súc miệng xong, dùng khăn mặt xoa xoa, lại nói, [hôm nay Tề Minh hẹn tác giả «Một đời một kiếp một đôi người» đến công ty bàn kịch bản.]

Hệ thống hồ nghi: [có phải là cậu đang đánh trống lảng không]

[Mày nói xem.]

Hệ thống: [chiêu trò của cậu quá sâu, nói dối mặt không đổi sắc, tôi không biết.]

[…]

Thiệu Tư hiếm thấy khi dậy sớm như vậy, kết quả lúc đến công ty, Tề Minh lại không ở trong phòng làm việc.

Hắn xoay quanh bên ngoài một vòng, cuối cùng vẫn chọn một góc không bắt mắt trong đại sảnh ngủ bù.

"Ai, cậu có nghe nói không, sáng nay người đại diện Tề hấp tấp chạy ra ngoài, cũng không biết là chuyện gì, rất ít khi thấy hắn gấp như vậy."

"Nghe nói là chuyện trên mạng quá ồn ào…"

Âm thanh ngay ở bên cạnh, cách rất gần, chẳng qua có chướng ngại vật, hai nhân viên đó không phát hiện trong góc phòng khu nghỉ ngơi của đại sảnh còn có một người.

Bài hát trong tai nghe của Thiệu Tư vừa vặn phát đến đoạn nhạc dạo, âm lượng cũng không lớn, cho nên nghe được bốn chữ 'người đại diện Tề' liền mở mắt ra.

Hắn đưa tay kéo một bên tai nghe điện thoại xuống, cẩn thận lưu ý đối thoại của hai nữ nhân viên kia.

Hai người kia đại khái là lén trốn việc, mỗi người một ly trà sữa, ngồi ở bên cạnh nói chuyện phiếm, hai người kề tai nói nhỏ với nhau: "Cái bộ đạo văn kia, hình như là quậy to rồi, cậu lướt Weibo xem liền biết."

Các cô nói việc này cũng chỉ là tùy tiện nhiều chuyện một chút, cũng không cảm thấy quá hứng thú, rất nhanh lại tán gẫu về một hiệu túi xách: "Tớ cảm thấy cái màu trắng này siêu đẹp, bản limited, không biết có thể nhờ người mua được hay không…"

Thiệu Tư lập tức đeo tai nghe lại.

Weibo?

Hắn đã rất lâu không lướt, lần trước lên Weibo tìm tin tức về «Một đời một kiếp một đôi người» cũng chỉ là xem cục diện hiện nay một chút.

Tề Minh PR rất tốt, gã nhắm ngay đa số người cách rất xa cái giới này, có vài nỗi đau không ở trên người mình thì sẽ không lĩnh ngộ được, mời một vài thủy quân dẫn dắt tiết tấu, người không rõ chân tướng liền lựa chọn phe mình bằng lòng tin tưởng mà xếp hàng, nhiều người, những âm thanh chống cự kia tự nhiên liền yếu đi.

Hiện tại Tề Hạ Dương đã được đắp thành một tác giả triệu fan, nhìn qua có lực ảnh hưởng nhất định trong giới văn học, tùy tùy tiện tiện đăng trạng thái sinh hoạt liền có hơn một ngàn bình luận.

Thiệu Tư đang nghĩ rốt cuộc là có chuyện gì, có thể lập tức khiến chuyện cũ năm xưa mà Tề Minh hao hết tâm tư che giấu bị quậy lớn ra.

Hắn mới vừa nhấn vào, liền nhìn thấy hạng nhất hot search Weibo, thế mà lại là Âu đạo.

[Bùng nổ!] Âu đạo đêm khuya đăng bài, giận dữ mắng bộ phim nào đó còn chưa khởi động máy là nguyên tác đạo văn!

…

Âu đạo lòng đầy căm phẫn lưu loát viết gần hơn một ngàn chữ, cuối cùng lấy một câu làm kết cục: “Tôi không biết vì sao trong giới lại xuất hiện loại hiện tượng này, nhưng mà tôi hô hào mọi người hành động, cùng nhau chống lại! Kiên quyết không thể để cho một bộ phim như vậy đi lên màn ảnh lớn.”

Thiệu Tư thật muốn nhấn like cho ông ấy.

… Nhưng mà bây giờ còn chưa phải là lúc.

Hơn một tiếng sau, cuối cùng Tề Minh cũng trở về, chỉ là sắc mặt không dễ nhìn lắm. Gã bước nhanh từ bên ngoài đi tới, trong tay mang theo cái bao công văn nhỏ, tây trang phẳng phiu, mắt kính gọng vàng cho gã thêm vài phần trí thức.

Thấy Tề Minh thẳng tắp đi đến thang máy, Thiệu Tư tìm đúng thời cơ, từ trên ghế sofa đứng lên kêu gã.

Tề Minh dừng bước lại, lúc quay đầu, trên mặt đã điều chỉnh tốt biểu tình, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, thậm chí còn hơi hơi nở nụ cười: “Sao cậu lại ở đây?… Nhìn đầu óc tôi này, tôi quên mất, hôm nay hẹn cậu lại đây xem kịch bản, cơ mà hôm nay Hạ Dương có việc đột xuất, có khả năng việc này chỉ hai người tôi với cậu tự nói chuyện.”

Thiệu Tư với gã quan hệ không tốt, dứt khoát không để ý đến gã, Tề Minh cũng không để ý.

Hai người cùng đi thang máy lên lầu.

"Tôi có tin tưởng với bộ truyện này, không phải vì nó nổi tiếng, thuần túy là nhìn trúng nội dung truyện, đây là một tiểu thuyết vô cùng xuất sắc." Trong phòng hội nghị, Tề Minh triển lãm vài trang PPT, từ đại cương truyện đến hình tượng nhân vật, bao gồm cả khúc chiết trong truyện, đều thuyết minh kỹ càng tỉ mỉ, cuối cùng thề son thề sắt ra kết luận, "Tôi biết cậu nhận phim thì quan trọng nhất là xem kịch bản, lần này tôi dám tìm cậu nhận phim này, tôi liền dám nói, những phim điện ảnh truyền hình cùng loại hình, trong mười năm đều không một cái nào có thể vượt qua nó."

Copy mà ra, có thể không tốt sao.

Thiệu Tư tùy ý cầm bút phẩy phẩy vài cái trên văn kiện, sau đó không chút để ý mà ngẩng đầu: "Nhưng tôi nghe nói, độ tranh luận của nó hình như rất lớn."

63. Chương 63

Lý giải của Tề Minh đối với cái "tranh luận" này, hiển nhiên là không quá giống với người khác.

Gã buông điều khiển máy chiếu xuống, đi lên trước hai bước, ngôn ngữ khẩn thiết: "Mấy lời trên mạng có thể tin sao? Ở trong giới nhiều năm như vậy, cậu hẳn là cũng biết, đa phần là chuyện không có lửa thì sao có khói. Truyền thông luôn thích tạo ra mấy thứ không có thật đó, đừng tưởng rằng chỉ có các cậu mới theo đuổi độ đề tài… Cần độ đề tài nhất chính là truyền thông, từ góc độ nào đó mà nói, nghệ nhân chỉ là một công cụ để bọn họ đạt tới mục đích mà thôi."

Lời như thế Thiệu Tư nghe mà lỗ tai đều nổi kén, hắn vắt chân, lướt di động vài cái, sau đó chậm rì rì cầm lấy nước trà bên tay để sát vào bên miệng chuẩn bị uống.

Tề Minh càng nói càng hăng hái, gã dứt khoát ngồi xuống đối diện Thiệu Tư: "Người nổi tiếng nhiều thị phi, điểm này không phải cậu cũng tràn đầy trải nghiệm sao, chẳng hạn như chuyện giữa cậu và Cố Duyên Chu —— "

Thiệu Tư uống một ngụm.

"Scandal của cậu và Cố Duyên Chu, bên ngoài huyên náo thành cái dạng gì, mấy tháng còn chưa có tạm ngừng…" Tề Minh lại hơi cong eo đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, tới gần hắn, "Cậu tự nói xem, chẳng lẽ giữa các cậu đúng là cái loại quan hệ như bên ngoài đồn sao?!"

Thiệu Tư buông ly nước duy nhất xuống, ngón tay khoát lên trên mặt bàn, thầm nghĩ: đúng vậy.

Còn không phải vậy sao.

Hắn và Cố Duyên Chu chính là gei như vậy đấy. Chả sao cả.

Lần này Tề Minh quyết tâm muốn kéo Thiệu Tư đến đảm đương diễn viên chính, gã để lại một chút thời gian cho Thiệu Tư tự tiêu hóa, cách chốc lát mới tiếp tục nói: "Đạo văn thuần túy chỉ là bịa đặt, thật sự đạo văn, vì sao đối phương không kiện chúng ta? Chính cậu ngẫm xem có phải đạo lý này hay không."

[Lời này nói hay đấy,] hệ thống nhịn không nổi nữa, [không bằng nói thẳng Cảo Y cố ý lăng xê đi.]

[Hắn chính là cái đức hạnh này, đen có thể nói thành trắng.]

Về phần vì sao không kiện —— đối phương chỉ là một tác giả nhỏ bình thường, không tiền không quyền, ngay cả chi phí cơ bản cũng trả không nổi. Hơn nữa lúc Tề Hạ Dương copy còn sửa chữa, dùng ngôn ngữ văn chương của mình tổ chức lại, thế này phải đi đâu để nói lý. Cảo Y không có khả năng vì một chuyện có tỷ lệ thắng kiện gần như không đủ mười phần trăm, mà đi hao phí nhiều tinh lực như vậy.

Trong lòng Thiệu Tư tuy rằng đều rõ ràng, nhưng bên ngoài hắn vẫn không thể cự tuyệt gã nhanh như vậy, hắn phải nương theo Tề Minh để tiếp cận Tề Hạ Dương, nghĩ biện pháp moi ra tin tức từ miệng cô ả.

Vì thế Thiệu Tư làm bộ như nghe lọt lời gã nói, hờ hững mà tỏ vẻ mình sẽ suy nghĩ lại.

"Được, vậy cậu suy nghĩ thêm một chút, " Tề Minh vòng đến trước máy tính, rút USB ra, "Hai ngày này cậu liền nghỉ ngơi đi, ngày 10 cậu có thể dùng thân phận khách quý đặc biệt lên một show tổng hợp, ngày đó tôi sẽ gọi người đến nhà cậu đón cậu."

Thiệu Tư đứng lên, ghế dựa bị đẩy lui về phía sau hai phát, cọ ra tiếng ma sát cứng rắn trên mặt đất.

Ngay khi hắn đi tới cửa, đang muốn ra ngoài, Tề Minh lại kêu hắn lại: "… Từ từ."

Thiệu Tư không kiên nhẫn xoay người: "Còn có việc à?"

"Chuyện năm năm trước, tôi trân trọng xin lỗi cậu. Là trách nhiệm của tôi, không nên làm chuyện như vậy với các cậu, tôi đã sâu sắc cảnh tỉnh mình, ở nơi này cam đoan với cậu sẽ không tái phạm."

Tề Minh nói xong, lại chỉnh lý tây trang một chút, tiếp tục nói: "Chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác, nếu cậu ôm thành kiến gì với tôi, từ hiệu suất mà nói, đối với công việc của cậu và tôi đều không có lợi lộc gì, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Tôi nghiêm túc muốn cậu đi lên chỗ cao, cậu có thể nghi ngờ những lời khác tôi nói, nhưng mà điểm này, xin cậu đừng hoài nghi."

Lần này nói ra nghe như là đang yếu thế, mà còn tràn đầy thành ý. Có điều Thiệu Tư cũng không ngốc, năm đó mặc dù hắn ở dưới quyền Tề Minh thời gian không lâu, nhưng đối với tính cách Tề Minh, đã mò đến rõ rõ rành rành.

Nếu gã không làm người đại diện, đổi nghề đi làm thương nhân cũng là lựa chọn không tồi.

Bởi vì… lợi ích là trên hết.

Thiệu Tư xoay lưng đi ra ngoài, không nói chuyện, chỉ giơ giơ tay với Tề Minh.

Tề Minh nhìn Thiệu Tư mặc một cây màu đen, bóng dáng cao gầy, bước đi tản mạn hướng về phía thang máy. Gã cũng không ngại hắn vô lý, ngược lại đứng ở cửa phòng họp dặn dò: "Cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Thiệu Tư cũng không quay đầu lại, đợi thang máy hai giây, sau đó đi vào.

Lúc này Tề Minh mới xoay người, chuẩn bị vào trong phòng họp lấy đồ —— nhưng mà gã quay người lại, nghênh diện chính là gương mặt phóng đại của Lý Quang Tông.

"Cậu làm gì?" Tề Minh hoảng sợ, chân lui về phía sau hai bước.

Mười ngón tay Lý Quang Tông nắm chặt, lại buông ra, hít sâu vài cái, mới nói: "Vì sao anh muốn Thiệu Tư nhận cái loại phim này?"

"Loại phim gì?"

"Con mẹ nó anh còn có mặt mũi hỏi, " Lý Quang Tông mãnh liệt tới gần gã, "Trước đó anh đáp ứng tôi như thế nào, anh nói sẽ đàng hoàng sẽ không làm mấy cái chuyện khốn đó nữa!"

Sáng hôm nay Tề Minh đi ra ngoài xử lý công việc, trở về còn phải cúi đầu làm lành ở chỗ Thiệu Tư, tâm tình vốn đã không tốt lắm, Lý Quang Tông thật sự là đụng vào nòng súng.

Gã trở tay nắm chặt cổ tay Lý Quang Tông, giọng lạnh lùng nói: "Cậu không khỏi quản có hơi nhiều rồi, bây giờ cậu đang dùng thân phận gì nói với tôi?"

Trên đường Thiệu Tư trở về, di động 'đinh' một tiếng vang lên.

Là thông báo đặc biệt mà hắn cài cho Lý Quang Tông.

Phía trước vừa vặn đèn đỏ, hắn đạp phanh, lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, chau mày nói: "Cái gì đây."

Thiệu Tư khoát tay lên vô lăng, đôi mắt rũ xuống, nhìn chằm chằm hai hàng chữ kia, đọc ra: "Cảm giác hối hận tôi đã nếm đủ, đêm khuya vắng người, nước mắt chỉ có thể tự mình tiêu hóa, chúc mọi người hướng về biển rộng xuân về hoa nở."

[Không thể tưởng được người đại diện của cậu còn là một thanh niên văn nghệ.] Cách một hồi hệ thống lại hỏi: [có phải hắn thất tình không?]

[Hắn?] Thiệu Tư chống đầu nghĩ nghĩ, [hắn từng yêu đương sao?]

Trong trí nhớ hình như còn thật sự là chưa từng có, quen biết Lý Quang Tông năm năm, người này vẫn luôn độc thân.

Thiệu Tư vừa định bình luận cười nhạo đồng cảm với hắn ta một chút, sau đó lại nghĩ: mình cũng vẫn luôn độc thân.

…

Vì thế Thiệu Tư tiện tay để lại một bình luận: con trai, có phải nhớ ba hay không.

Hệ thống: [cậu chú ý phía trước một chút, cái thứ lóe lóe kia đại khái chính là đèn xanh trong truyền thuyết của nhân loại các cậu đó.]

Nhiệt độ bài viết của Âu đạo rất nhanh giảm xuống, rất nhiều status bị xóa bỏ.

Chơi trò PR, cho dù Âu đạo lớn tuổi, cũng chơi không lại Tề Minh.

Hơn nữa trên mạng bắt đầu có truyền thông đăng một vài bài viết như 'vị đạo diễn nào đó, ngài đừng gây chuyện, mọi người đều biết phim mới của ngài vừa thuận lợi đóng máy', lời nói sắc bén, đầu mâu nhắm thẳng vào Âu đạo.

Chỉ có Cảo Y ở nơi đầu sóng ngọn gió, đăng một weibo bình thản tường hòa:

Cảo Y [V]: cám ơn ngài.

Muốn nói lần này Tề Minh có tiến bộ gì, đại khái chính là không có đăng mấy cái 'tin tức' lung ta lung tung trước, ám chỉ Thiệu Tư sắp đóng vai nam chính trong phim. Phỏng chừng Tề Minh cũng sợ, gã biết rõ một khi Thiệu Tư bực lên, chuyện gì cũng làm được.

—— Tựa như năm đó không hề cố kỵ mà đè gã dưới đất đánh một trận vậy.

[Tiết lộ nữ chính và nam thứ, còn có vài vai phụ.] Sau khi Thiệu Tư đến nhà, vừa mở cửa tủ lạnh vừa xem trang web của Một đời một kiếp một đôi người, [nữ chính là… An Ân.]

Hệ thống: [An Ân này là ai? Cậu quen sao?]

An Ân là một trong các ngôi sao nữ cực hot hai năm nay, có thiên phú lại đồng ý cố gắng.

Thiệu Tư lấy ra một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh: [không quen, trước kia ở show tổng hợp từng có tiếp xúc, con người cũng không tệ lắm.]

Nói xong, Thiệu Tư vặn nắp chai ra, tiếp tục xem: [nam thứ chọn Dương Vũ, địa vị đều rất cao, khó trách Tề Minh có tự tin như vậy, bộ phim này chỉ dựa vào hiệu ứng fan thôi cũng sẽ không lỗ vốn.]

Hệ thống nghĩ không rõ: [vì sao bọn họ lại nhận?]

[Có lẽ là không biết chuyện, có lẽ là không thèm để ý.] Lăn lộn đến trình độ như bọn họ, quyền lợi lựa chọn kịch bản vẫn phải có, đa số người sau khi hết hợp đồng với công ty thì đều lựa chọn tự mình ra ngoài mở phòng làm việc, rất ít khi tồn tại tình huống bất đắc dĩ.

Thiệu Tư còn nói: [trước đó họ còn tìm tới Cố Duyên Chu, Cố Duyên Chu nói không có hứng thú, liền cự tuyệt.]

Hệ thống: [à ~]

Thiệu Tư: [giọng điệu mày nhộn nhạo như vậy làm gì.]

Hệ thống: [không có gì, chỉ là nghe được tên người kia liền nhịn không được nhộn nhạo chút.]

[…]

[Có bệnh.]

Chuyện này tạm thời cũng không có tiến triển gì khác, Thiệu Tư tắm xong liền lên giường ngủ say.

Mỗi lần quay phim xong, khẳng định hắn phải dành ra hai ngày để ngủ bù, ngay cả cơm cũng không cần ăn, hệt như điện thoại hết pin phải sạc điện vậy.

Chỉ cần không làm việc… hắn hận không thể mọc rễ ở trên giường.

Nhưng rõ ràng là có người không quá hiểu biết lịch làm việc và nghỉ ngơi của hắn, giữa trưa mười hai giờ ngày kế, Thiệu Tư bị một cú điện thoại đánh thức.

Sau khi điện thoại được nhận, Cố Duyên Chu vừa định hỏi hắn ăn cơm chưa, đối diện liền truyền đến một tiếng nói thoáng có chút khàn khàn: "Không có việc gì liền cút cho tôi."

"…"

Tổ tông này hôm nay tính tình có hơi lớn.

Cố Duyên Chu khoa tay làm thủ thế với Trần Dương, liền đi ra khỏi trường quay, đến hành lang bên ngoài tiếp tục nói: "Làm sao vậy? Bực bội cái gì."

Thiệu Tư vừa nghe là anh, hơi lãnh tĩnh hơn vài phần, xoay người trong ổ chăn: "Đang ngủ! Anh có phiền không, ban ngày ban mặt gọi điện thoại cho tôi cái gì."

"Nghe như buổi tối em rất có rảnh vậy." Cố Duyên Chu trầm ngâm hai cái, "Em là đang mời tôi à?"

Thiệu Tư ngồi dậy, nằm nói chuyện cổ họng hắn phát không ra tiếng: "Buổi tối đương nhiên cũng phải ngủ… không phải, anh suy nghĩ cái gì vậy."

"Nghĩ đến em."

Cơn bực bội của Thiệu Tư tức khắc giống như quả bong bóng bị chọt thủng: "…"

Hắn nắm chăn, muộn màng nghĩ, mẹ nó người này sao lại phiền như vậy chứ.

Cố Duyên Chu giơ cổ tay lên nhìn thời gian, không nói nhảm nữa, chuyển lời: "Đã mấy giờ rồi mà em còn chưa dậy nữa?"

Thiệu Tư tính tính thời gian, biện giải cho mình: "… Tôi mới ngủ chưa đến ba mươi tiếng."

Cố Duyên Chu im lặng hai giây.

Sau đó Thiệu Tư nghe trong điện thoại truyền đến một tiếng thở dài: "Tiểu tổ tông, em ngủ như lợn ấy."

64. Chương 64

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lời này của Cố Duyên Chu nếu phân tích từ mặt chữ, hoàn toàn chính là vũ nhục nhân cách Thiệu Tư. Nhưng mà khi lời này phối với giọng nói của anh, nghe vào liền hoàn toàn thay đổi hương vị.

… Đây đại khái là ưu thế độc quyền của đàn ông có giọng nói dễ nghe.

Những lời này xoay chuyển vài vòng trong lỗ tai Thiệu Tư xong hắn mới kịp phản ứng, hắn nửa nằm, nói: "Có phải anh muốn tuyệt giao không?"

"Không muốn."

"Tôi sai rồi, tôi xin lỗi."

Cố Duyên Chu tương đối co được dãn được, anh cầm di động một đường vừa đi vừa nói chuyện, gật đầu chào hỏi với vài nhân viên đi ngang qua, lúc này mới đi đến bên cửa sổ hành lang dừng lại: "Vậy xin hỏi trong ba mươi mấy tiếng không khác gì hạ táng này, ngài có ăn cơm chưa?"

Thiệu Tư sờ sờ bụng, Cố Duyên Chu không nói hắn còn không thấy gì, vừa nói hắn còn thật sự cảm thấy có hơi đói, hắn nghĩ nghĩ: "… Sủi cảo chiên Lý Ký có tính không?"

"Đó là ăn bữa nào?"

"Tôi nghĩ xem, " Thiệu Tư ngủ đến độ có chút mơ hồ, "Đại khái là bữa sáng ngày hôm qua."

"Em giỏi thật đấy, " giọng điệu Cố Duyên Chu có chút vi diệu, anh đưa tay thả lỏng nút áo sơ mi, trên mặt không có biểu tình gì, "Kiểu ngủ của em còn thật sự không khác gì hạ táng."

Thiệu Tư: "Tôi nên nói cái gì, cảm ơn?"

…

Cuối cùng Cố Duyên Chu để lại một câu 'ngoan ngoãn ở nhà chờ, trước hết ăn chút gì lót bụng đi' sau đó liền cúp điện thoại.

Thiệu Tư nắm di động, cân nhắc: giọng điệu lạnh lùng như thế… Cố Duyên Chu tức giận à?

Anh ta tức giận cái gì?

Thiệu Tư tự nhận là mình đang ngủ yên lành lại bị một trận điện thoại của anh ta gọi dậy mà còn không tức giận, anh ta tức cái gì chớ?

"Tui phắc thật sự là đói mà, " Thiệu Tư nằm xuống, lật người ở trên giường, một chân vắt ngang duỗi ra bên ngoài giường, lộ ra mắt cá chân và một đoạn cẳng chân, mặt chôn trong gối lầm bầm lầu bầu, "Cơ mà lười xuống giường quá…"

Thiệu Tư đấu tranh ở trong lòng thật lâu, cuối cùng vẫn vứt lời của Cố Duyên Chu lên chín tầng mây, mơ mơ màng màng lại ngủ một giấc.

Có điều lần này hắn không thể ngủ được bao lâu, ước chừng hai tiếng sau, hắn lại bị chuông cửa đánh thức.

Thiệu Tư rúc ở trong chăn, dùng chăn che đầu, ngoan cường chống cự hai phút, cuối cùng vẫn không có biện pháp, để chân trần xuống giường đi ra ngoài. Hắn vừa mở cửa vừa nói: "—— ai vậy?! Trên cửa dán tờ giấy không thấy hả, mắt mù…"

Cửa vừa mở ra, Cố Duyên Chu xách theo hai hộp giữ nhiệt đứng ở bên ngoài.

Trong tay anh đang cầm một tờ giấy A4, tờ giấy đó vốn dĩ dán ở trên cửa, trên giấy có năm chữ to rồng bay phượng múa: đừng ồn, không có nhà.

Thiệu Tư im bặt: "Sao anh lại tới đây?"

“Quay về, mang giày vào.” Cố Duyên Chu chỉa chỉa bàn chân trần của Thiệu Tư, sau đó gác hộp giữ nhiệt trong tay lên chỗ để giày ở huyền quan, “Chân trần chạy cái gì vậy?”

Thiệu Tư lười trở về, trực tiếp ngồi xuống sofa, hai chân gấp lại, đặt trên sofa, rúc thành một cục, híp mắt nhìn anh: “Anh tới làm gì? Không gọi nói trước, sau khi đến còn dữ nữa.”

Cố Duyên Chu quả thực bị hắn làm cho hết cả giận: “Tôi dữ?”

Thiệu Tư: “Muốn tôi lấy cho anh cái gương soi thử hay không?”

Kỳ thật Cố Duyên Chu một không mắng hắn, hai không mặt lạnh, nhưng Thiệu Tư chính là cảm thấy người đàn ông trước mặt có chút tức giận nho nhỏ.

… Trực giác.

Cố Duyên Chu quả thật có giận, anh giận hắn không biết chăm sóc tốt chính mình. Nhìn bộ dáng của hắn liền biết hắn không để lời anh nói lúc trước ở trong lòng, khẳng định lại cúp điện thoại tiếp tục ngủ, chỗ nào lo việc lót dạ.

Tuy rằng anh đã sớm liệu đến điểm ấy, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn tránh không được có chút tức giận.

Có điều Thiệu Tư trái lại là rất tự tại, giống như trời sập xuống cũng sẽ không nhúc nhích vậy —— người này làm ổ trên sofa, cũng không biết hắn làm thế nào mà tìm được tư thế thoải mái như vậy. Tóc rất lộn xộn, đỉnh đầu có vài cọng vểnh lên cao cao, áo lùng thùng, chân dài gấp lại, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ.

“Được rồi, tôi dữ.” Cố Duyên Chu nói xong quét nhìn một vòng, “Giày của em đâu?”

Thiệu Tư híp mắt ngáp một cái, mơ hồ không rõ nói: “Ở một chỗ thật xa, đừng quan tâm đến nó.”

Cố Duyên Chu cười như không cười nhìn hắn.

Thiệu Tư nhìn biểu tình của anh, nghĩ nếu mình đánh nhau thì cũng không phải là đối thủ của anh, vì thế dùng tay chỉ đối diện: “Phòng ngủ.”

Trong nhà Thiệu Tư xử lý thực sạch sẽ, phong cách trang hoàng giản lược, nhưng mà có vài thứ mỗi phòng đều có —— đều là mấy thứ linh ta linh tinh, ghế lười*, xe điện tự cân bằng**, còn có mấy thứ không thể phân biệt ra.

*Ghế lười:

**Xe điện tự cân bằng:

“Đây là cái gì?” Cố Duyên Chu nhịn không được, dùng hai ngón tay xách cái vật thể ‘dạng bao tải’ thêm bông gòn ở trong góc phòng lên.

Thiệu Tư đang ở trong phòng tắm đánh răng, hắn nghe vậy ló đầu ra nhìn thoáng qua, sau đó ngậm bàn chải đánh răng nói: “Túi ngủ* đó, cái này mấy năm trước ở Nhật Bản bán rất đắt hàng, nó quảng cáo thế nào nhỉ —— mặc vào là có thể nằm đâu ngủ đó.”

*Túi ngủ

Cố Duyên Chu buông lỏng hai ngón tay: “Thứ như vầy mà em cũng mua à?”

“Mua trên mạng, chỉ xem quảng cáo còn cái khác không nhìn kỹ, một hơi mua bốn cái, mua về mới biết căn bản mặc không được, ” Thiệu Tư tổ chức ngôn ngữ một chút, mặt không đổi sắc nói, “Thật sự là rất xấu.”

Cố Duyên Chu thầm nghĩ: đâu chỉ là xấu, nhìn ngốc hết biết.

“Cái đó thì sao?” Cố Duyên Chu dùng mũi chân nhẹ nhàng đá đá thiết bị điện tử lớn bằng hai bàn chân, “Tôi biết nó là xe điện tự cân bằng, nhưng em mua nhiều như vậy làm gì?”

Loại xe điện tự cân bằng giống như cái dĩa lớn này, trên đường, trong công viên, thường xuyên có thể nhìn thấy, lúc khởi động hai cái đèn ở phía sau chớp tắt chớp tắt, chỉ cần đứng trên đó là có thể lảo đảo tự động chạy về phía trước.

Hồi ức của Thiệu Tư đối với nó, hiển nhiên còn thảm thiết hơn mấy cái túi ngủ kia, hắn im lặng không lên tiếng đánh răng nửa phút, sau đó súc miệng, lúc dùng khăn mặt lau miệng mới nghẹn giọng trả lời: "Cái này dùng thì rất tốt, chỉ là dễ làm trầy sàn nhà."

Lúc ấy hắn còn có chút gian nan lựa chọn một phen, cuối cùng lý trí chiếm thượng phong, sau khi tìm người thay mấy miếng gạch bị cọ ra vết trầy, thì mấy cái xe điện tự cân bằng đó vẫn luôn để ở trong phòng không dùng.

Đời người đại khái chính là như vậy, luôn có chênh lệch với dự đoán.

Mấy thứ này cơ bản đều là hắn đặt mua vào lúc nghỉ ngơi ở nhà nhàn rỗi không có chuyện gì làm, tuy rằng mấy thứ gắn tag 'thần khí cho người lười' ấy kỳ thật một chút cũng không thần, phần lớn đều là mấy thứ râu ria.

Cố Duyên Chu tựa vào cửa phòng tắm, vừa nhìn hắn rửa mặt vừa nói: "Sao không mua xe lăn luôn?"

Thiệu Tư rửa mặt xong, tiện tay treo khăn mặt về chỗ cũ: "Tôi cũng không phải tàn tật."

"Hệt như tàn tật." Cố Duyên Chu nói xong lại cao thấp đánh giá hắn một cái: "Em tự đánh giá mình có chút lệch lạc."

Thiệu Tư vén tay áo lên: "Có phải muốn đánh nhau không?"

Cuối cùng Cố Duyên Chu từ phía sau đè gáy hắn, đẩy hắn vào trong phòng ăn: "Được rồi, nhanh đi ăn cơm, còn không ăn sẽ lạnh đó."

Sau khi vào cửa, trong tay Cố Duyên Chu xách theo hai cái hộp giữ nhiệt, bên trong bỏ mấy món đồ ăn.

Đồ ăn đều rất hợp khẩu vị hắn, lúc trước ở đoàn phim Mặt nạ mọi người thường xuyên ăn cơm cùng nhau, đối với việc Thiệu Tư thích ăn cái gì không thích ăn cái gì, Cố Duyên Chu đều rõ đến một năm một mười.

Kiêng ăn, khẩu vị thiên ngọt.

Tuy rằng thích cay, nhưng kỳ thật ăn không bao nhiêu, mỗi lần bị cay đều mặt không đổi sắc liên tục uống nước, thừa dịp người khác không chú ý mới có thể thè đầu lưỡi ra hai phát.

Thiệu Tư ăn hai miếng, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Hắn chưa bao giờ là cái loại người thản nhiên với ý tốt của người khác, nếu như không có biện pháp đáp lại, liền không nên khiến quan hệ giữa hai người đặt trên một cái cân tiểu ly không ngang bằng nhau.

Thật giống như hắn chiếm hời của ai vậy, đặc biệt phiền.

Vì sao đối tượng này biến thành Cố Duyên Chu, thì chuẩn tắc ban đầu liền mất hiệu quả. Thế mà hắn lại không có trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Thiệu Tư nghĩ nghĩ… bữa cơm này ăn no tám phần rồi.

"Hai ngày nữa em đi quay «Anh dũng tiến về phía trước» à?" Cố Duyên Chu lướt lướt trên màn hình di động, sau đó ngẩng đầu.

«Anh dũng tiến về phía trước» chính là show thực tế Tề Minh nhận cho hắn, lấy dã ngoại sinh tồn mạo hiểm làm chủ. Phân đoạn cơ bản chính là an bài nghệ nhân vào trong núi sâu dựng lều cắm trại dã ngoại, tổng cộng có ba tiểu đội, mỗi đội có một đội trưởng, tổ chương trình sẽ đưa cho bọn họ bản đồ sai lầm hoặc chính xác, la bàn, cùng với các loại nhu yếu phẩm, bọn họ có thời gian hai ngày hai đêm để chạy đi, tiểu đội nào rời núi trước liền tính là thắng.

Đây cũng là một show thực tế có rating cao nhất hiện nay.

"Ừm, kịch bản đều đưa lại đây rồi." Thiệu Tư để đũa xuống nói, "Còn chưa thuộc."

Trước kia Thiệu Tư đã không thích lên show tổng hợp lắm, hắn nghiêm trọng hoài nghi mấy thủ đoạn xây dựng hình tượng của Tề Minh đều là học theo show tổng hợp. Người nào hình tượng gì đều phải an bài tốt trước đó, nếu chương tình muốn bạn làm học bá, họ ra đề bạn còn phải thuộc đáp án trước, lúc quay hình, đi lên bình tĩnh thanh thản giải đề, những khách mời khác liền tập thể hệt như thiểu năng mà 'oa' một tiếng cúng bái.

Sau khi được câu trả lời, Cố Duyên Chu gật gật đầu, không nói chuyện.

Hai ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi cứ như vậy bị Thiệu Tư ngủ mất.

Cố Duyên Chu luôn lại đây đưa cơm, anh đưa một lần, Thiệu Tư liền lên alipay chuyển khoản cho anh một lần.

Lúc mới đầu Cố Duyên Chu trực tiếp gọi điện thoại sang, giọng điệu rất nguy hiểm hỏi hắn có ý gì.

Sau đó số lần nhiều, Cố Duyên Chu dứt khoát chơi với Thiệu Tư, em chuyển một ngàn, tôi liền chuyển lại cho em hai ngàn, chuyển tới chuyển lui không dứt.

Qua lại mấy lần liền xài hết hạn mức chuyển khoản ngày đó.

Thiệu Tư xin ngưng chiến, nhưng bị bác bỏ.

Hắn vốn tưởng rằng vầy là xong rồi, ai biết Cố Duyên Chu quả thực hung ác, liên tiếp đổi bảy tám cái thẻ, mỗi cái đều chuyển đầy hạn mức cho hắn.

Tiếng thông báo luôn vang lên không ngừng.

[Thiệu Tư]: được rồi! Tôi nhận thua! Anh thắng!

Nhưng mà Cố Duyên Chu cũng không để ý đến hắn, vẫn chơi không chán mà chuyển khoản cho hắn:

[Hệ thống thông báo: Cố Duyên Chu chuyển khoản cho ngài 50000 nguyên.]

[Hệ thống thông báo: Cố Duyên Chu chuyển khoản cho ngài 50000 nguyên.]

[Thiệu Tư]: phắc, you win!

[Hệ thống thông báo: Cố Duyên Chu chuyển khoản cho ngài 50000 nguyên.]

[Thiệu Tư]:…

Cách mấy phút đồng hồ, Cố Duyên Chu mới hồi âm cho hắn một cái:

[Cố Duyên Chu]: lần sau còn chuyển tiền trả tôi không hả tiểu tổ tông?

[Thiệu Tư]:…

[Thiệu Tư]: Xem như anh lợi hại.

Cuối cùng Thiệu Tư cuộn mình trong sofa, nhìn chằm chằm số dư nhiều thêm mấy chục vạn, lâm vào trầm tư.

Có nên ra ngoài tìm thêm mấy ngân hàng làm thẻ hay không?

—-

Rất nhanh nghênh đón ngày thu hình «Anh dũng tiến về phía trước» mùa hai kỳ sáu, kỳ này mời đến rất nhiều khách mời nặng ký, trừ Thiệu Tư, An Ân và Dương Vũ cũng ở đó. Tổng cộng có mười hai người, cứ bốn người một đội.

Thiệu Tư đến phòng trang điểm, An Ân liền chủ động chào hỏi hắn: "Đã lâu không gặp."

Thiệu Tư ngồi ở bên cạnh cô, tùy ý thợ trang điểm từ phía sau nâng cằm hắn đánh phấn nền: "Đã lâu không gặp, gần đây thế nào?"

An Ân cười cười: "Rất tốt."

Diện mạo An Ân cũng không xuất chúng, giới giải trí mỹ nữ như mây, người xinh đẹp hơn cô có rất nhiều, nhưng diện mạo cô có độ công nhận cao. Mắt phượng hẹp dài, diện mạo cổ điển, ngũ quan mượt mà, mỗi bộ phận nếu tách ra nhìn đều thường thường không có gì lạ, nhưng gộp cùng một chỗ lại làm cho người ta xem qua là nhớ.

Thiệu Tư còn chưa có thăm dò tin tức từ cô, An Ân đã chủ động hỏi: "Lần này có khả năng chúng ta lại hợp tác rồi, nam chính Một đời một kiếp một đôi người đã quyết định nội bộ là anh, tôi không đoán sai chứ?"

Thiệu Tư từ chối cho ý kiến, không thừa nhận cũng không phủ nhận, hắn mở mắt ra, nhìn gương trang điểm trước mắt: "Tôi thì lại rất bất ngờ vì cô nhận bộ phim này, trong ấn tượng thì cô chọn lựa kịch bản vẫn luôn thực nghiêm cẩn."

An Ân không biết vì sao hắn lại nói như vậy, ngẩn người: "A?"

"Tôi xem kịch bản, " An Ân lại cười cười, cô cười rộ lên không quá giống các sao nữ khác, có khả năng là bởi vì mắt một mí, mắt híp thành một cái khe, "Câu chuyện đó thật sự rất hay, tôi rất thích. Lúc xem đến cuối cùng Lâm Mục vì Tiết Ngọc Nhi nhảy vào ma uyên, tôi cũng bật khóc luôn. Lúc ấy tôi đã nói với người đại diện, được, liền chọn kịch bản này."

Trong lòng Thiệu Tư nhanh chóng đưa ra một suy đoán, xem ra An Ân không biết chuyện, đang nghĩ nên làm thế nào nhắc nhở cô một chút, chợt nghe bên cạnh 'rầm' một tiếng, cái gì đó bị quăng xuống đất, sau đó chính là giọng nói giận không kiềm được của một người đàn ông:

"—— Làm gì hả? Chải đầu cần dùng sức như vậy à? Không được liền đổi người khác đến."

Là Dương Vũ, hắn đang không kiên nhẫn quát mắng thợ trang điểm.

Hoàn toàn khác với An Ân đau khổ nhẫn nhịn sáu bảy năm mới hết khổ, Dương Vũ niên thiếu thành danh, rõ ràng cũng là cái tuổi tiểu thịt tươi, lại làm hệt như lão tiền bối, cái khác thì không học được, bệnh ngôi sao thì lại từng cơn từng cơn. Thanh danh hắn ở trong giới vẫn luôn không tốt lắm, điểm này đồng nghiệp đều rất rõ ràng, bình thường nếu không tất yếu, cơ bản không có ai bằng lòng giao tiếp với hắn.

Thiệu Tư với Dương Vũ cũng không quen, hắn loáng thoáng cảm giác được, thái độ của Dương Vũ đối với hắn còn không quá giống người khác, thậm chí mang theo chút ác ý —— hơn nữa lần này hắn ta chỉ là nam thứ, lại bị Thiệu Tư đè áp một đầu.

Ánh mắt Thiệu Tư và Dương Vũ ở trên không trung giao nhau hai giây, sau đó mỗi người tự dời đi.

Vừa vặn Tề Minh dẫn theo hai trợ lý từ bên ngoài đi tới, phát hiện không khí không đúng lắm, gã quen thuộc đưa qua một điếu thuốc cho Dương Vũ, hoà giải: "Anh Vũ, đây là làm sao vậy."

Dương Vũ nhận lấy điếu thuốc, Tề Minh xoay người châm cho hắn ta, sau đó hắn ta ngang nhiên hút ở trong phòng trang điểm, nuốt mây nhả khói nói: "Người trẻ tuổi, hấp ta hấp tấp."

Tề Minh lại trò chuyện với hắn ta hai câu, cho hắn ta đủ mặt mũi, lúc này mới trở lại bên cạnh Thiệu Tư.

Miễn cho gã lại đây léo nha léo nhéo, Thiệu Tư trực tiếp nhắm mắt giả bộ ngủ.

[Vì sao hắn thấp kém như vậy?] hệ thống không quá hiểu rõ, [không phải hắn rất kiêu sao.]

[… Kiêu cái rắm.]

Tề Minh kiêu không kiêu cũng là chia người, thái độ của gã quyết định bởi giá trị của bạn, một khi gã cảm thấy bạn không có bất cứ trợ giúp gì với gã, gã đảo mắt là có thể trở mặt với bạn.

Người giống Dương Vũ, tiếp xúc nhiều chút không có chỗ hại, không chừng mối quan hệ này ngày nào đó có thể dùng đến. Đối với Tề Minh mà nói, cái này giống như bản năng nghề nghiệp, nhanh chóng tiến hành phán đoán mỗi người bên cạnh, bệnh nào thuốc nấy, một người cũng không buông tha.

Thay vì nói là gã đang kinh doanh nghệ nhân, không bằng nói gã đang hao tổn tâm cơ mà kinh doanh chính mình.

Gã không có khả năng vĩnh viễn đều là người đại diện vương bài của công ty, dù gã mất đi công việc này, mối quan hệ mà gã khai thác ra, đi đến đâu cũng sẽ không mất đi hiệu lực.

Quay hình rất nhanh bắt đầu, sau khi trang điểm xong bọn họ đi theo nhân viên tổ đạo diễn đến chỗ quy định, dựa theo kịch bản, bọn họ đi lên thảm đỏ, một người tiếp một người.

An Ân, Dương Vũ, Hoàng Giai Giai, Nguyễn Tiểu Tố, Vạn Lôi…

Thiệu Tư tính tính, phát hiện cộng thêm hắn, tổng cộng chỉ có mười một người.

Còn thiếu ai?

"Thiệu Tư, cậu chờ một lát, cậu lên sân khấu cuối cùng, " đạo diễn cầm loa nhỏ ngồi ở cách đó không xa theo dõi toàn bộ hình ảnh, chỉ huy, "Đến đến đến, An Ân và Dương Vũ đi trước, hai ngươi nắm tay, tôi đếm ba tiếng, hai người đi qua, đứng ở sau Vạn Lôi… ba, hai, một."

Dựa theo trình tự lên sân khấu thuần một sắc hai người một cặp thế này, hắn cũng nên có một người hợp tác mới đúng.

Thiệu Tư đứng ở tại chỗ cân nhắc một chút: hay đây là đãi ngộ đặc biệt?

Nhưng mà sự thật là hắn suy nghĩ nhiều quá.

Bởi vì nửa phút sau, bả vai Thiệu Tư bị người từ phía sau một phen choàng lấy, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc nào đó: "Xin lỗi, tôi tới muộn."

"…" Cố Duyên Chu?!

Người tới còn không phải chính là Cố ảnh đế đại danh đỉnh đỉnh sao, nhóm An Ân đối diện đã đi thảm đỏ xong cũng nhịn không được kinh hô ra tiếng: "Cố ảnh đế…?"

"Thật sự là hắn, không phải hắn chưa bao giờ tham gia show tổng hợp sao?"

"Đúng vậy, hắn chưa bao giờ tham gia show tổng hợp…"

Ngay cả Dương Vũ cũng có chút xao động, liên tiếp nhìn sang bên này.

Câu xin lỗi của Cố Duyên Chu không chỉ là nói với Thiệu Tư, còn là với tất cả nhân viên tổ đạo diễn. Hôm nay anh đi gấp, hành trình an bài rất kín, vừa rồi xuống xe hẳn cũng là một đường chạy lại đây, dẫn đến nói chuyện có hơi thở dốc.

Hôm nay anh mặc một thân áo khoác dài màu đen, bên trong là áo sơ mi, chỗ duy nhất không giống bình thường đại khái là thay đổi kiểu tóc. Thiệu Tư đã sớm phát hiện, trong khoảng thời gian này tóc Cố Duyên Chu dài hơn chút, hơn nữa cũng không cắt, trên trán để tóc mái không vén lên, hơi bổ luống.

Thiệu Tư ở gần anh, vành tai bị hô hấp của anh làm cho vừa nóng vừa ngứa.

"Buổi sáng có một cuộc họp đột xuất, " Cố Duyên Chu hơi hơi cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn nói, "Khiến em lạc bầy."

Thiệu Tư nhìn thấy anh, trong đầu ngoại trừ 'hàng này hình như hôm nay đẹp trai hơn hôm qua một chút', thì chỉ còn lại một suy nghĩ khó hiểu: "Anh có tổng cộng mấy cái thẻ?"

Cố Duyên Chu: "Cái gì?"

Thiệu Tư lại nói: "Ngày hôm qua tôi lái xe đi ra ngoài làm tám cái."

"…"

Thiệu Tư vỗ vỗ bả vai Cố Duyên Chu, hạ chiến thư: "Chuyện tôi chạy khắp các ngân hàng lớn của thành phố sáng nay cũng lên đầu đề luôn rồi, trận chiến này tôi sẽ không dễ dàng nhận thua đâu."

KHOGIARE.VN

65. Chương 65

Sáng nay Cố Duyên Chu vẫn luôn vội vàng mở hội nghị, ngoại trừ việc cài Thiệu Tư thành thông báo đặc biệt, thì liền trực tiếp mở hình thức không quấy rầy.

Ann không phải bận chuyện trong phòng làm việc của mình, mà là thay Cố Phong tham gia thảo luận phương án cạnh tranh một mảnh đất.

Trong lòng Cố Phong canh cánh chuyện trước đó, không nói hai lời vứt hạng mục này cho anh, chờ lúc anh biết thì đã không còn thời gian vứt lại trở về, chỉ có thể lâm thời tham dự.

Mấy nhóm lên đài trình bày phương án chuẩn bị rất là đầy đủ, mỗi tổ đều tự chuẩn bị bài diễn thuyết dài đến mấy trang, chỉ powerpoint thôi đã có mấy chục trang. Hơn nữa nghe nói lần này người xét duyệt phương án là Cố Duyên Chu, càng nâng lên mười hai vạn phần tinh thần.

Nhưng ai biết qua cả buổi, Cố Duyên Chu liên tiếp nhìn đồng hồ, powerpoint của bọn họ mới vừa chiếu được một trang, còn chưa kịp nói hai câu, Cố Duyên Chu an vị ở phía trên, đưa tay: "Qua, sang trang kế tiếp."

"…"

Kế hoạch vốn dĩ là mở họp cho tới trưa, cuối cùng bị đè ép rút thành hai tiếng.

Cố Phong nghe được sự việc từ chỗ trợ lý, còn có chút bất ngờ gọi điện thoại cho anh: "Em gấp như vậy làm gì? Hội nghị chấm dứt cũng quá sớm rồi…"

Cố Duyên Chu đang ở trên xe thay quần áo, đổi tay nghe máy: "Lát em còn có lịch trình."

An bài hành trình của người này mỗi ngày, trong tay Cố Phong đều có một phần, cho nên hắn có chút kỳ quái: "Lịch trình gì? Sao anh không biết hôm nay em còn có lịch trình vậy."

Cố Duyên Chu vứt tây trang bị thay ra sang một bên, nói: "Show thực tế."

"…" Cố Phong mãnh liệt từ chỗ ngồi đứng lên, "Show thực tế?!"

"Lúc trước cầu xin em lên show em cũng không đi, hiện tại là đang làm gì vậy? Một người chưa bao giờ lên show như em, không phải, sao một chút tiếng gió cũng không có, em lên show gì, tên là gì."

Giọng điệu Cố Duyên Chu bình thản: "Tên là gì anh đừng quan tâm, chờ chiếu tự nhiên sẽ biết."

Cố Phong: “Rốt cuộc em đang làm cái gì?”

Cố Duyên Chu chỉ chừa cho hắn ba chữ: “Theo đuổi vợ.”

Cố Phong: “Tổ tông?”

“Đừng gọi bậy, anh gọi hắn là em dâu tương lai là được rồi.”

…

Cho nên chuyện Thiệu Tư lên đầu đề, Cố Duyên Chu còn thật sự không biết.

Anh vươn tay xoa xoa ót Thiệu Tư: “Trong đầu em chứa những thứ gì vậy?”

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: “Thông minh tài trí?”

Hệ thống nhịn không được: [ọe.]

[…]

[Mày ọe cái gì.]

Hệ thống: [ọe một chút, chưa từng thấy người vô liêm sỉ như thế.]

[Thống Thống, làm phiền ngài cút ngay nhé.]

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu chưa nói được mấy câu, tổ đạo diễn đã bắt đầu chỉ huy bọn họ đi thảm đỏ.

“Hồ đạo, đây… thật sự là Cố ảnh đế, thật sự là Cố ảnh đế!” Trợ lý đứng ở bên cạnh đạo diễn kích động nói.

Kỳ này bọn họ đã chuẩn bị thật lâu, ngay cả các loại phân đoạn thao tác cũng đã tụm lại thảo luận nhiều lần. Hắn cũng coi như người tri tâm bên cạnh Hồ đạo, nhưng chưa từng nghe nói Cố Duyên Chu muốn tới.

Miệng cũng thật đủ kín.

“Mới đầu tôi cũng không quá xác định, ” Hồ đạo tắt loa, cũng ghé vào bên tai trợ lý tiết lộ, “Cấp trên nói Cố ảnh đế cố ý tham gia chương trình của chúng ta, chỉ lộ ra một ý tứ như vậy, gì cũng không nói… Tôi

vốn cảm thấy việc này rất hư cấu, khẳng định không thành, các cậu cũng biết Cố ảnh đế chưa bao giờ tham gia mấy cái này. Kết quả sáng nay mới biết được là thật, buổi sáng cấp trên gọi điện thoại lại đây, nói có khả năng tối nay Cố ảnh đế sẽ đến, bảo chúng ta sắp xếp trước."

Cố Duyên Chu gia nhập liên minh quay hình kỳ này, đối với tất cả mọi người đều là một quả bom hạng nặng.

Thiệu Tư vừa lúc đứng ở bên cạnh An Ân, An Ân dùng mu bàn tay chạm vào hắn, nhỏ giọng hỏi: "Cố, Cố ảnh đế?"

Thiệu Tư nhìn thoáng qua camera, xác định hiện tại màn ảnh camera không ở trên người mình, mặt không đổi sắc trả lời: "Ừm, Cố Duyên Chu. Còn tươi sống, nếu không tin cô có thể chọt một cái."

An Ân ho nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa cười ngang: "Chọt một cái?"

Thiệu Tư: "Tôi làm mẫu cho cô một chút nhé?"

An Ân còn thật sự rất tò mò: "… Vậy anh làm mẫu đi."

Thiệu Tư nhìn phía trước, lén vươn ra một bàn tay nhéo bên eo Cố Duyên Chu, lại thình lình bị Cố Duyên Chu một tay bắt lấy, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tay Cố Duyên Chu thoáng dùng sức, nói: "Có phải tưởng tôi điếc không?"

Thiệu Tư rút tay về, dường như không có việc gì, vô liêm sỉ cắn ngược lại một ngụm: "Đừng làm rộn."

An Ân cảm thấy hình thức ở chung của hai người bọn họ đáng yêu đến bất ngờ, vừa lén hé miệng cười, vừa cảm thấy ngạc nhiên, kỳ quái vì quan hệ giữa hai người này tốt vậy từ lúc nào.

"—— Đầu tiên, hoan nghênh các bạn đến "Anh dũng tiến về phía trước", mọi người hôm nay xinh xinh đẹp đẹp, đi thảm đỏ có thể nói là đẹp mắt đến cực điểm, cảm giác như tề tụ hơn phân nửa giới giải trí, tổ chương trình chúng tôi cảm thấy vinh hạnh sâu sắc." Giọng đạo diễn chen vào, đầu tiên là khen hai câu, sau đó chuyển đề tài, "Có điều, chương trình của chúng tôi cũng không quá giống những chương trình khác, hiện tại, tôi yêu cầu các bạn thay quần áo trên người."

Mọi người khe khẽ nói nhỏ: "Thay quần áo?"

"Chúng tôi mặc cái gì đây đạo diễn?"

"Khẳng định sẽ phát quần áo. Tôi xem qua mấy kỳ rồi, mỗi kỳ đều là như vậy, phẩm vị đặc biệt kém, phát

quần áo đều đặc biệt xấu."

Kỳ thật trong kịch bản của Thiệu Tư cũng có mấy từ ngữ "chỗ này khe khẽ nói nhỏ, biểu hiện ra sự kinh ngạc thích hợp", có điều thật sự là hắn cảm thấy rất ngốc, chỉ trao đổi ánh mắt với Cố Duyên Chu.

Đạo diễn: "Chờ lát nhân viên của chúng tôi sẽ cho các bạn mượn "đồng phục" đặt riêng của tổ chương trình chúng tôi, cũng là để tiện cho các bạn hành động. Từ giờ phút hiện tại, các bạn liền không còn là minh tinh ăn ngon mặc đẹp, các bạn phải vì sự tồn vong của chính mình và tổ của mình mà đấu tranh với một vài thứ mà hiện tại các bạn còn chưa thể tưởng tượng được… Các bạn, chuẩn bị tốt chưa?"

Chờ nhân viên công tác cầm mười hai bộ quần áo lên, phát cho mọi người, đã có vài sao nữ oán giận, nhất là Hoàng Giai Giai: "Đồ rẳn ri? Còn kiểu dáng này nữa."

"Đúng vậy, tốt xấu cũng thêm cái thắt lưng đi, như vầy thiệt xấu mà."

Chỉ có hai người là Cố Duyên Chu và Thiệu Tư tự tiện thoát ly kịch bản, lễ phép nói câu cám ơn với nhân viên đưa quần áo.

Sau đó Cố Duyên Chu vẩy bộ quần áo kia ra, hỏi hắn: "Xấu không?"

Thiệu Tư: "Xấu không xấu tôi không biết, tôi chỉ biết tôi đẹp trai mặc cái gì cũng dễ nhìn."

…

Trợ lý đạo diễn ở cách đó không xa chỉ tay, gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Đạo diễn, bọn họ như vậy không có chuyện gì chứ? Hoàn toàn không đi theo kịch bản luôn."

Tuy rằng kịch bản show thực tế cũng không có chính xác đến độ bọn họ nên nói cái gì vào lúc nào, khi so với quay phim, thì khuôn sáo vẫn tương đối ít hơn. Nhưng trên rất nhiều 'điểm' mấu chốt vẫn có yêu cầu minh xác, có một chút chỉ dẫn.

Chẳng hạn như hiện tại bọn họ sẽ biểu hiện không hài lòng với quần áo, để làm nổi bật là chương trình này có bao nhiêu đặc biệt, để mọi người càng thêm chờ mong với phát triển lúc sau.

Có điều trình độ của cái "bất mãn" này thì chính nghệ nhân phải khống chế, nên nói cái gì, nói như thế nào, làm thế nào để khiến mình càng xuất chúng dưới cùng một khuôn sáo, đây là điều bọn họ phải tự mình an bài.

"Nếu không thì kêu ngừng đi?"

Hồ đạo trầm ngâm hai giây, ra tay ngăn trợ lý: “Không cần, tùy bọn họ đi.”

Chỉ cần nội dung thú vị, không thèm để ý hình thức.

Hắn có dự cảm, cặp Thiệu Tư và Cố Duyên Chu… tuyệt đối có thể cho mọi người niềm vui bất ngờ không tưởng được.

Tổ chương trình phát đồ đạc rất đầy đủ, ngoại trừ đồ rằn ri, còn phát một đôi giày leo núi diện mạo tương tự như giày quân đội, cùng với một cái ba lô màu xám đen, trong ba lô có chút ít đồ —— chẳng hạn như bật lửa, la bàn, bánh quy nén linh tinh.

Chờ mọi người thay xong quần áo trong phòng thay đồ, xách ba lô đi ra, lại đứng theo vị trí ngay từ đầu, lúc này đạo diễn mới thông qua loa hô: “Chúng ta tới rút thăm phân tổ trước, phân tổ xong, cho các bạn hai phút, các bạn tự chọn ra một tổ trưởng, báo tên cho tôi.”

Nói là rút thăm, kỳ thật ai rút được số mấy, bốn người nào phân thành một tổ, những điều này đã sớm an bài hết.

Thiệu Tư sờ nửa ngày trong hộp, lấy ra một tờ giấy, ở trên viết một chữ cái: A.

Dựa theo địa vị hợp thành tổ, hắn, Cố Duyên Chu, An Ân, Dương Vũ, xác định vững chắc là cùng tổ.

Quả nhiên, bốn người bọn họ đều rút trúng A.

“Đạo diễn, có thể xin đổi tổ hay không?” Có một tiểu thịt tươi đang hot nhấc tay nói, “Tôi thật sự rất muốn cùng tổ với Cố ảnh đế, tôi rất sùng bái hắn.”

Ba người chung tổ với tiểu thịt tươi lập tức biểu hiện bất mãn: “Cậu có ý kiến gì với chúng tôi hả? Xong rồi, còn chưa bắt đầu mà tôi đã hoài nghi tổ chúng ta có một phản đồ, đến lúc đó Cố ảnh đế hỏi xin cậu lương khô của chúng ta, không phải cậu cũng cho hắn chứ?”

Tiểu thịt tươi tên Tần Thiếu Quyết, lấy tính cách ngốc manh mà nổi tiếng.

Hắn sửng sốt một chút mới ưỡn mặt nói: “Cái này, tôi vẫn phải suy xét một chút, nếu Cố ảnh đế bằng lòng ký tên cho tôi, cũng không phải không thể cho.”

Hai phút rất nhanh liền đến.

“Tổ A, các bạn chọn xong tổ trưởng chưa?” Tổ đạo diễn cầm trang giấy chuẩn bị thống kê, hắn ngẩng đầu liền nhìn thấy bốn người tổ A túm tụm không biết còn đang thảo luận cái gì.

Không chiếm được đáp lại, Hồ đạo lặp lại: "Tổ A?"

Thiệu Tư vội tranh thủ thời gian phất tay với hắn ta: "Chờ một lát, còn chưa có xong, trước hết nhảy qua chúng tôi đi."

Hắn nói như vậy, Hồ đạo càng hoang mang: "Các bạn đang làm gì đó?"

Cùng với lời Hồ đạo nói, camera cũng lập tức kéo gần, màn ảnh chen vào giữa cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ muốn tìm tòi đến tột cùng.

—— Mấy người bọn họ đều cầm giấy bút, trên giấy viết tràn đầy, linh ta linh tinh, còn có rất nhiều vết bị mãnh liệt gạch xóa đi.

Bởi vì Hồ đạo vẫn luôn thúc giục, tốc độ trên tay họ nhanh hơn, chữ viết ra lại càng ma huyễn, khiến người ta cái hiểu cái không.

Tận đến khi Thiệu Tư ngừng bút, ngẩng đầu nói: "Tại 2m/(3v) động năng lớn nhất, chọn C."

Cố Duyên Chu: "Em tính sai rồi, đề này tuyệt đối là chọn B." Trên giấy của anh không có nhiều công thức tính toán như Thiệu Tư, chữ viết vô cùng ngắn gọn, mỗi bước đi đều có trật tự, cơ bản không có vết gạch xóa.

An Ân cầm bút, gạch hết toàn bộ đáp án cuối cùng tính ra, cam chịu nói: "Vậy… tôi liền chọn A đi, dù sao đề này tôi cũng giải không ra."

Tần Thiếu Quyết cách đó khá gần, hắn xáp qua, quan sát chốc lát, trợn mắt há mồm: "Mọi người đang giải đề hả?"

Dương Vũ vốn dĩ không hài lòng với an bài này, thành tích của hắn hồi còn đi học cũng không tốt, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài quay phim không có thời gian quan tâm việc học, cảm thấy mấy người này dùng phương thức tuyển cử như vậy là đang khiến hắn không xuống đài được, vì thế lạnh mặt âm dương quái khí nói: "Đúng vậy, nói là cạnh tranh công bằng, ai thắng người đó làm tổ trưởng."

Tần Thiếu Quyết xem thế là đủ rồi: "… Thế giới của nhóm đại lão chính là khác biệt."

66. Chương 66

Đề này cuối cùng vẫn là Cố Duyên Chu thắng, anh gấp tờ giấy tính toán kia lại, đưa tới tay Thiệu Tư: "Nói với em là B rồi, em không nghe."

Thiệu Tư tiếp nhận, mở tờ giấy kia ra lại, phát hiện Cố Duyên Chu đã sớm làm dấu hiệu ở bước mà hắn phạm sai lầm, là một cái hình tam giác nho nhỏ.

"…" Thiệu Tư im lặng chốc lát, nói, "Tôi nghĩ anh hù tôi."

Cố Duyên Chu: "Em cho rằng tôi là em à?"

…

Quay được cảnh vừa lòng, lúc này Hồ đạo mới không nhanh không chậm tiếp tục thúc giục: "Được rồi tổ các cậu, còn lố thời gian nữa là bị trừ điểm đó, có thể có chút kỷ luật có chút tổ chức hay không, lại đây báo tổ trưởng cho tôi."

Chờ đến phiên tổ B, tổ bọn họ diễn cũng không ít, đấu tranh nội bộ đấu đến chết đi sống lại.

Tần Thiếu Quyết: "Tôi thật sự rất muốn làm tổ trưởng, mấy anh trai à, cho tôi một cơ hội có được không."

"Không không không, Thiếu Quyết không được, Vạn Lôi cũng không được, hắn hả, cậu biết không lần trước lúc tôi với hắn quay «Nhiệm vụ bí mật», hắn thật sự là lành nghề trong việc kéo chân sau đồng đội. Tôi bảo hắn đưa thẻ cho tôi, hắn trực tiếp chạy. Hắn còn tới chỗ nói tôi là phản đồ, các cậu tin tôi, năng lực quyết sách của Vạn Lôi thật sự rất kém cỏi."

"Cũng không thể chọn tiểu Tề, tiểu Tề còn không đáng tin hơn cả Thiếu Quyết, hắn luôn tự cho là rất thông minh sau đó tự đào hố cho chính mình, nếu hắn làm đội trưởng, tôi sợ toàn bộ đội ngũ chúng ta đều sẽ bị hắn dẫn xuống hố."

Một phân đoạn vốn dĩ bình thường như vậy, không biết là bị nhóm Thiệu Tư dẫn dắt hay là cái gì, mọi người đều xắn tay áo liều mạng đoạt diễn.

"Đạo diễn, Cố ảnh đế này, rất biết dẫn dắt không khí." Trợ lý ở bên cạnh nhỏ giọng nói, "Trước đó tôi còn lo lắng Cố ảnh đế không có kinh nghiệm, chiếu theo như vầy, rating kỳ này của chúng ta tuyệt đối có thể bùng nổ."

Hồ đạo sờ sờ cằm: "Phải, kỳ này khẳng định bùng nổ. Có điều trước kia lúc xem mấy lời đồn trên internet còn không thấy gì, bây giờ nhìn vào —— còn thật khỏi nói, hai người này rất có cảm giác CP."

Trợ lý theo lời Hồ đạo nói mà nhìn qua, Cố Duyên Chu và Thiệu Tư không biết đang nói cái gì, nhìn dáng vẻ Thiệu Tư như rất xù lông, còn Cố Duyên Chu lại là vẻ mặt cưng chiều.

… Hệt như trêu mèo.

Phân đoạn chọn đội trưởng thuận lợi đi qua, tiêu phí gấp bội thời gian, chờ bọn họ chuẩn bị tốt hết thảy, xếp hàng lên xe buýt, lại xảy ra biến cố.

Tổ đạo diễn thông báo: "Bởi vì xe buýt chúng tôi thuê bất ngờ nổ lốp giữa đường, cho nên các cậu phải tự mình nghĩ biện pháp đến núi Võ Dương, vô cùng xin lỗi, chúng tôi cho mỗi tổ một trăm đồng kinh phí làm bồi thường, buổi chiều ba giờ, chúng ta gặp ở cửa số 2 núi Võ Dương."

"Cái quỷ gì? Xe buýt nổ lốp?"

"Một trăm đồng, kêu xe cũng không đủ dùng, hơn nữa chúng ta còn phải ăn cơm… giờ cũng giữa trưa rồi."

Trong một vùng âm thanh líu ríu xung quanh, Cố Duyên Chu tiếp nhận kinh phí nhân viên công tác đưa, cực bình tĩnh: "Sớm nghe nói chương trình này rất nghèo, xem ra là thật."

An Ân cười nói: "Khó trách trước khi tôi đến, mấy người bạn đều nhắc nhở tôi, bảo là nhớ phải giấu ít tiền trên người."

Thiệu Tư nhìn về phía cô: "Vậy cô có giấu không?"

An Ân: "… Đương nhiên không có, cái này thuộc loại phạm quy, bị phát hiện sẽ xoá tên đó."

Lúc này, Dương Vũ vẫn luôn không nói lời nào chủ động há mồm đề nghị: "Tôi đề nghị chia đều tiền này, trên tay mỗi người đều lấy một ít, như vậy hành động cũng tương đối tiện."

Hắn nói xong, thấy tất cả mọi người nhìn chằm chằm hắn, lại hao tâm tổn trí giải thích hai câu: "Ý của tôi là, có khả năng sẽ phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn cũng nói không chừng, lỡ như đi tách ra…"

Thiệu Tư nhìn đến rõ ràng, thầm nghĩ: tiện cho ai? Là tiện cho bản thân hắn ta trốn đi nhỉ.

Bàn tính trong lòng Dương Vũ đúng là đánh rất vang, từ sau khi tổ đạo diễn nói xong câu đó, hắn ta vẫn luôn cân nhắc.

Đi cùng bọn họ, mình còn không phải là lưu lạc thành một mảnh lá cây làm nền cho hoa tươi sao, nói chuyện làm việc đều sẽ bị Cố Duyên Chu đè áp một đầu, còn không bằng chờ một lát tìm cơ hội "đi lạc", như vậy cảnh diễn ngược lại có thể nhiều hơn một ít.

Bốn tổ ABCD bắt đầu hành động, tổ quay phim cũng phân chia thành bốn nhóm.

Bên phía Thiệu Tư có kế hoạch chọn một người đến quầy bán quà vặt đổi tiền, bốn người tụ tập ở đầu đường kéo búa bao.

Thiệu Tư ngồi xổm ven bồn hoa, đội mũ tránh nắng, mỗi lần chơi oẳn tù tì hắn đều vạn năm không đổi mà ra búa, thua không hề hồi hộp.

[Cậu duỗi hai đầu ngón tay ra sẽ chết hả?] hệ thống nói, [từ nhỏ đến lớn, cậu tự nói một chút xem, cậu kéo búa bao có lần nào thắng.]

[… Vẫn thắng được mấy lần.]

Hệ thống: [có thể đếm được trên đầu ngón tay!]

Thiệu Tư: [còn không phải là ra búa tương đối thuận sao.]

[Thuận cái gì mà thuận,] hệ thống quả thực vô lực rủa xả, [vậy cậu cứ đi thêm vài bước đường mà đổi tiền đi, đi.]

Cuối cùng Thiệu Tư đeo khẩu trang lên, đi vào trong tiệm, lấy ra tờ một trăm kia, để ở trên bàn đẩy qua nói: "Chào ông chủ, có thể phiền toái chú đổi tiền giúp cháu không?"

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, tính cách không tồi, cười ha ha đứng lên từ chỗ ngồi: "Được chứ, không thành vấn đề, muốn đổi bao nhiêu?"

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, ông chủ tiện tay đưa tiền đến chỗ máy kiểm tiền kiểm một chút, ai ngờ máy kiểm tiền lập tức sáng đèn đỏ, bắt đầu "tích tích tích" mà không ngừng kêu to.

Thiệu Tư: "…"

Ông chủ cầm tờ một trăm kia lên, để ngay ánh sáng soi soi, sau đó lấy một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn về phía Thiệu Tư: "Cậu nhóc, cậu chơi tôi à, tờ tiền của cậu vừa nhìn liền biết là tiền giả."

Sau khi Thiệu Tư lấy được tiền căn bản không có nhìn, không chỉ mỗi hắn, trên cơ bản không ai sẽ nghĩ tới phương diện này: "Giả?"

—— Ai lại ngờ tổ chương trình có thể gài hàng đến loại tình trạng này?

Ông chủ thấy dáng vẻ kinh ngạc của Thiệu Tư không giống như là giả vờ, trả tiền lại, còn nhắc nhở nói: "Cậu bị người ta lừa rồi, lần sau lúc lấy tiền chú ý cho kỹ chút, cậu xem cái này căn bản ngay cả vạch an toàn cũng không có…"

Bình thường Thiệu Tư mua đồ rất ít khi dùng tiền mặt, trên cơ bản đều là quét thẻ, hắn vẫn cảm thấy tiền lưu động rất bẩn… đối với thiệt giả cũng quả thật không hiểu lắm.

Vì thế hắn xáp qua, buôn chuyện với ông chủ quầy bán quà vặt: “Cái gì là vạch an toàn?”

“Tôi lấy một tờ tiền thật cho cậu xem, ” ông chủ lấy ra một tờ từ trong ngăn kéo, nhiệt tình giáo dục, “Cái đường chính giữa nè, nhìn thấy không, soi ánh sáng là có thể nhìn thấy.”

Thiệu Tư gật gật đầu: “Như vậy à.”

Hai người liền tám nhảm về chuyện phân biệt tiền trăm nguyên, cameraman ở cửa bí mật quay phim, thiếu chút nữa cười đến đau sốc hông.

Cố Duyên Chu chờ nửa ngày không thấy người đi ra, cho rằng hắn đã xảy ra chuyện gì, đi vào liền thấy, Thiệu Tư và ông chủ cách một cái quầy đang tán gẫu đến hăng say.

“Còn có cái đường này, cậu dùng tay sờ, nó nổi lên rất rõ rệt, cậu sờ xem.”

“… Ừm, hình như là vậy.”

Cố Duyên Chu đứng ở cửa, không đi vào trong, hỏi: “Em làm gì đó?”

Thiệu Tư chống một bàn tay trên quầy thủy tinh, nghe vậy nghiêng đầu nhìn anh, kéo dài ngữ điệu nói: “Tổ trưởng, chúng ta bị đùa giỡn, tiền này là giả.”

“Tiền giả?”

“Đúng vậy, ” Thiệu Tư đứng thẳng người, kéo anh đi ra bên ngoài, “Xem ra chúng ta chỉ có thể đi ra ngoài xoát mặt.”

“Tìm người mượn đi, ” phương án này An Ân giơ hai tay tán thành, “trên quy định chưa nói không thể tìm người qua đường giúp đỡ, chúng ta có thể lưu lại phương thức liên lạc của bọn họ, sau khi quay xong trả lại cho họ… tổ trưởng Cố, việc này có phải nên là tổ trưởng lên hay không?”

Cố Duyên Chu đi ra ngoài xoát mặt, xoát quả thực rất dễ dàng.

Độ nổi tiếng của anh là cao nhất trong tất cả bọn họ, cho dù đeo khẩu trang đi dọc đường cũng có thể bị nhận ra.

Cố Duyên Chu còn chưa nói gì, Dương Vũ đã vươn tay chỉ: “Tôi đi đến đối diện thử xem.”

“Tin không, chờ một lát hắn sẽ tự động đi tách ra.” Thiệu Tư vỗ vỗ quần đứng lên.

Cố Duyên Chu cũng không thèm để ý đến Dương Vũ này: "Tùy hắn đi."

Thiệu Tư: "Tổ trưởng là anh, có phải quá tùy hứng rồi hay không."

Cố Duyên Chu vươn tay với hắn, nửa dụ nửa dỗ nói: "Lười quản hắn. Lại đây, cùng tổ trưởng đi ra xin cơm ăn."

"… Mắc gì tôi phải đi chung với anh ra ngoài xin cơm hả."

Thiệu Tư tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng vẫn chậm rì rì lắc lư đến bên cạnh Cố Duyên Chu.

An Ân là nữ, tự nhiên được bọn họ quan tâm nhiều hơn, Cố Duyên Chu chọn một tiệm cà phê, gọi cho cô vài món đồ ngọt để cô ngồi vừa ăn vừa chờ.

"A, quá hạnh phúc, Cố ảnh đế à đại khái là tôi phải yêu anh rồi." An Ân chọn vị trí bên cửa sổ, làm vẻ si tình với một bàn đồ ngọt, sau đó chuyển đề tài, "Có điều tôi thật sự có thể yên tâm ăn sao? Tôi không có ý gì khác, nhưng đời người luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ, tôi sợ các anh không về."

Thiệu Tư sờ sờ cằm, nói: "Nếu cô thật sự lo lắng, vậy cô liền nhìn thôi, đừng ăn."

An Ân lạnh mặt: "… Anh có biết ăn nói không đó."

Việc xoát mặt thuận lợi ngoài ý muốn, Cố Duyên Chu tháo khẩu trang xuống không bao lâu, đã bị người ta nhận ra.

Cô gái trẻ hưng phấn giống như chú chim sẻ kêu to "a a a a a", nói không nên lời.

Cố Duyên Chu khẽ cười một cái với cô, sau đó đưa tay làm động tác "suỵt": "Chào bạn, là như vầy, chúng tôi đang quay chương trình, bởi vì một ít nguyên nhân, cần một chút tiền xe…"

Cô gái trẻ nhanh chóng ôm ngực tỉnh táo lại, nói: "Cần bao nhiêu!"

Thiệu Tư đứng ở bên cạnh Cố Duyên Chu cầm di động tra bản đồ: "Con đường rẻ nhất, chúng ta sẽ từ nơi này, ngồi xe bus số 3 đến ga tàu điện ngầm, ngồi tàu điện ngầm đến đường Hoàn Sơn, sau đó lại đi bộ năm trăm mét, tính ra thì hẳn là mỗi người bảy đồng đi."

Cô gái trẻ moi ra mấy tờ tiền trăm nguyên, nghe được con số bảy đồng, tay dừng một chút.

Hai bạn idol thành thật ấy đem con số bảy đồng nhân với số người, cộng thêm tiền đồ ngọt của An Ân,

cuối cùng cộng lại tổng cộng ba mươi tám đồng.

"(v) Ừm…" cô gái nói, "Cái này không quá giống mấy chương trình bình thường tôi hay xem, tôi tìm xem có tiền lẻ hay không…"

Thiệu Tư nói chuyện nhiều, mang khẩu trang cảm thấy rất ngộp, dứt khoát kéo một bên xuống, rũ mắt nhắc nhở: "Cố Duyên Chu, anh đừng quên bảo người ta lưu lại phương thức liên lạc nha."

Cô gái vốn không để ý người ở phía sau Cố Duyên Chu, sự trùng kích khi Cố Duyên Chu xuất hiện ở trước mặt thật sự quá lớn.

Hiện tại Thiệu Tư tháo một bên khẩu trang xuống, nhất thời cô lại phát ra một tiếng thét chói tai.

Chờ hai người "xin cơm" trở về, An Ân đã ăn xong bánh ngọt, cô đưa tay nhìn cổ tay, trêu đùa: "Trễ như thế, có phải phát hiện xoát mặt không dễ lắm hay không."

Cố Duyên Chu đang trả tiền ở phía trước, Thiệu Tư ngồi xuống đối diện An Ân, biểu tình có chút phức tạp: "Hừm… gặp một fan CP, cô ấy túm lấy tôi và Cố Duyên Chu lải nhải nói mười mấy phút đồng hồ, muốn chúc chúng tôi trăm năm hạnh phúc."

67. Chương 67

So sánh với nhóm Thiệu Tư, bên Tần Thiếu Quyết mới gọi là thê thảm.

Sau khi bọn họ lấy được tiền xe liền chạy ra ngoài ghé vào tiệm ăn, mỗi người một bát mì vằn thắn, chờ ăn xong rồi, bị tiệm ăn báo cho biết tiền này không thể dùng.

Tổ chương trình tự nhiên đã nói trước với các tiệm buôn, mấy tờ "đạo cụ" cũng là mượn từ ngân hàng, nhưng vì hiệu quả chương trình, phân đoạn đột phát này cũng không có viết trong kịch bản gốc.

"Tôi nói mà, chương trình này sao lại tốt bụng thế, một trăm đồng lận đó, nhiều tiền như vậy." Tần Thiếu Quyết cầm tiền giả, vẻ mặt vượt quá sức tưởng tượng, "Anh trai camera à, anh tới đây, gần một chút, cho nó một cái cận cảnh. Thật hố hàng. Ông chủ à bọn cháu làm thế nào giờ, toàn thân cao thấp của bọn cháu cũng chỉ có một trăm, mà một trăm này còn là giả…"

Diễn xuất của ông chủ không ra làm sao, đối diện màn ảnh hơi có vẻ xấu hổ, nói mấy câu âm điệu cũng đều là ngang phè: "Các cậu tiêu phí tổng cộng hai mươi tám nguyên trong tiệm, như vậy đi, một nguyên rửa hai mươi cái chén đĩa, chừng nào rửa xong là các cậu có thể đi."

Trải qua hai bên bàn bạc, bốn người tổ B bọn họ đều đồng ý ở lại rửa chén để trả tiền.

Trong di động của ba tổ trưởng tổ chương trình đều trang bị GPS định vị, lúc này khoảng cách của hai tổ A, B trên màn hình càng ngày càng gần.

Mắt An Ân rất sắc, cô đi tới vươn tay chỉ: "Đội trưởng anh nhìn xem, đó là tổ B sao."

Tổ B cách bọn họ chỉ một con đường cái, cửa thủy tinh của "tiệm ăn Sa Huyền" mở rộng, trong không gian nhỏ hẹp đứng sừng sững bốn người đàn ông cao to, trên người mặc đồ rằn ri, càng bắt mắt. Bốn người túm tụm nhau, đối diện là một người đàn ông xa lạ, không biết đang thảo luận cái gì.

Thiệu Tư nheo mắt lại: "Không phải là họ tới ăn cơm chứ."

Cố Duyên Chu: "Đi qua nhìn xem?"

Thiệu Tư vui vẻ tiếp nhận đề nghị này: "Cũng tốt, đi qua cười nhạo một chút."

An Ân: "… Hai anh thật xấu."

Lúc bọn họ băng qua đường cái đi vào trong tiệm, tổ B đang cò kè mặc cả với ông chủ: "Một đồng hai mươi cái chén đĩa có phải hơi nhiều hay không, giảm giá đi ông chủ, mười cái thế nào. Bọn cháu còn vội vàng chạy đi, nếu không thể tới đúng hạn sẽ bị trừng phạt, chú không thể thương hại bọn cháu sao."

Sắc mặt ông chủ có chút buông lỏng.

"Mười cái cũng quá ít rồi."

Thiệu Tư tựa vào bên cửa thủy tinh, tay khoác lên cửa sổ, ngón tay hơi cong, chen miệng vào.

Tần Thiếu Quyết nhìn lại: "Nè nè nè, anh Thiệu anh như vậy không quá phúc hậu đi —— đội trưởng Cố anh quản hắn đi."

Cố Duyên Chu tự nhiên là vô điều kiện đứng bên phía đồng đội của mình: "Mười cái quả thật quá ít, ông chủ à chú đừng mềm lòng, cách thời gian bọn cháu tập hợp còn sớm."

Thiệu Tư nhấc chân bước vào, tính kế: "Hoặc là rửa thêm vài cái bát, thuận tiện kiếm được lộ phí luôn… lộ phí của các cậu còn chưa có tung tích nhỉ?"

Hắn nói lời này thuần túy là bỏ đá xuống giếng, ai ngờ mấy người tổ B đều có chỉ số thông minh nan giải,

thế mà lại nghiêm túc tự hỏi đề nghị này.

"Đúng vậy, lộ phí cũng không có tung tích, chúng ta dứt khoát rửa luôn đi, không phải là một người ba trăm cái chén đĩa thôi sao."

"Cậu nói như vậy hình như có chút đạo lý…"

Có thể là bởi vì lạnh, bên trong đồ rằn ri của Thiệu Tư còn thêm một cái áo thun màu đen, vạt áo nhét trong quần, bởi vì thân hình hơi gầy, đồ rằn ri thoạt nhìn có chút rộng, từ trong cổ áo có thể nhìn thấy một chút hình dáng màu đen.

Trước đó lúc thay quần áo là dùng phòng trang điểm chung, trong phòng trang điểm cũng không có nhiều gian để cho bọn họ chuyên dùng thay quần áo, lại thêm mọi người đều là đàn ông, không có gì mà không tốt, cho nên bọn họ đều thẳng thắn thành khẩn gặp người.

Một trận thay quần áo xong, khiến Tần Thiếu Quyết ấn tượng sâu nhất chính là cơ bụng của Cố Duyên Chu và eo của Thiệu Tư.

Tần Thiếu Quyết kinh ngạc phát giác mình ngẩn người với hai vị này hơi bị lâu, vội vàng xoay đầu lại nói: "Được rồi sắp không còn kịp rồi, mấy cậu đừng buôn chuyện nữa, nhanh chóng tẩy rửa đi."

Cửa hàng này tuy rằng nhỏ, phòng bếp lại bố trí rất sạch sẽ.

"Số chén đĩa này, chồng cao như vậy, " một tổ viên khác vén tay áo lên, khoa tay múa chân trong không khí hai cái, "Cái này phải rửa tới khi nào, lại nói tiệm mấy người bình thường thực sự có nhiều người đến ăn như vậy sao, ông chủ à có phải ông biết chúng tôi sắp tới, cố ý để chén đĩa hai tháng không rửa hay không?"

Tần Thiếu Quyết tay đầy bọt, xáp tới gần màn hình hóa thân làm sứ giả chính nghĩa, thuyết giáo: "Lại nói, đoạn thời gian trước tôi nhìn thấy một tin tức, nói có một ông cụ cực cực khổ khổ bán đồ ăn, lại lấy được một tờ tiền giả… Có thể là cố ý, bởi vì nhìn ông cụ không quá hiểu biết, aizz thật sự là rất đau lòng, cho nên các bạn khán giả trước TV, mọi người phải có chút lương tâm…"

Nói xong, hắn lại tự nhủ hai câu: "Nước này thật sự là rất lạnh, đông cứng tay, nhưng mà vì duy trì lương tâm của mình, chén đĩa vẫn phải rửa xong."

Tần Thiếu Quyết là khách quen của các show tổng hợp, trước kia thành tích quay phim thường thường, chủ yếu là dựa vào fan show tổng hợp, khi ngốc khi ngơ khi bựa, duyên khán giả tốt đến không có bạn bè.

Cố Duyên Chu ở cửa nhìn chốc lát, quay đầu nói với Thiệu Tư: "Thế nào, cười nhạo đủ chưa."

Thiệu Tư: "Đủ."

“Được, chúng tôi đi trước, các cậu cố lên.”

Nhóm Cố Duyên Chu mới vừa đi, Tần Thiếu Quyết rửa chén đĩa mới muộn màng phát hiện: “Ái, không phải, lộ phí của bọn họ đâu ra? Kiếm như thế nào? Vì sao chúng ta phải ở trong này khổ cực rửa chén đĩa?”

Lúc bọn họ khó hiểu không được giải đáp, còn chưa biết mình bị cái nhóm xoát mặt lấy Cố Duyên Chu cầm đầu kia dẫn vào cống ngầm, thì nhóm xoát mặt đã thuận lợi ngồi trên xe bus.

“Trạm số 13, ” Thiệu Tư đội mũ khẩu trang, vừa lên xe liền đi xuống hàng cuối cùng, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu mở bản đồ di động, hắn nhìn chốc lát, vươn tay đẩy đẩy Cố Duyên Chu, “Tôi đặt nhắc nhở đến trạm.”

Thiệu Tư nói xong, trực tiếp đưa tay nhét một bên tai nghe điện thoại vào trong lỗ tai Cố Duyên Chu: “Anh chú ý chút, tôi sợ tôi đang ngủ không nghe được thông báo.”

Cố Duyên Chu theo tay hắn, điều chỉnh vị trí tai nghe một chút: “Em lại muốn ngủ à?”

Thiệu Tư vô cùng thản nhiên: “Ừm, mệt.”

Đường tới trạm 13, hơn nửa tiếng, An Ân ngồi bên cạnh bọn họ càng cảm thấy mình giống cái bóng đèn. Sau khi Thiệu Tư ngủ vốn dĩ ngả đầu sang phía bên cô, cô vừa xoay đầu nhìn qua, liền nhìn thấy Cố Duyên Chu vươn tay chụp tới, bàn tay dán trên đầu Thiệu Tư, kéo cả người hắn sang phía mình.

Cái này cũng coi như bình thường —— dù sao thì một người đàn ông như Thiệu Tư quả thật không tiện dựa sang phía con gái, mới đầu An Ân không nghĩ nhiều, nhưng mà Cố Duyên Chu lại “thuận tay” giúp Thiệu Tư chỉnh chỉnh tóc.

An Ân: “…”

Hưm…

Vi diệu.

Lúc bọn họ đến cửa số 2 núi Võ Dương, những người khác đều còn chưa tới. Theo lý mà nói tổ bọn họ phải là hạng nhất, nhưng bởi vì Dương Vũ tách khỏi bọn họ, bọn họ cũng không biết người kia đang làm cái gì, chờ vài đội ngũ đều đến đông đủ hắn mới lững thững đến muộn.

Đạo diễn: “Hạng nhất là tổ C, đặc biệt thưởng cho một tấm bản đồ. Tổ A thật đáng tiếc, cách hạng nhất chỉ có một bước xa.”

Dọc theo đường đi Dương Vũ đều thêm cảnh cho mình, chạy khắp nơi, còn luôn cố ý khiến người ta nhận ra, đi vài bước đã bị một đám fan vây quanh xin kí tên. Cameraman chạy theo hắn, thiếu chút nữa mệt chết.

Đại khái là hắn muốn xây dựng cho mình một hình tượng "nhân khí bùng nổ còn không cẩn thận đi lạc khỏi đồng đội", vừa hưởng thụ fan truy đuổi, vừa làm bộ phiền não: "Làm thế nào đây, tôi không thể phân thân luôn."

Sau khi mấy nhóm người vào núi, tất cả đều bận rộn thăm dò địa hình, tìm doanh địa của mỗi người, thuận tiện dự trữ vật tư buổi tối cần dùng.

Dựa theo kịch bản, bọn họ liền đi loạn khắp nơi, sau đó hái hái rau dại, tự kê cái nồi nấu đồ ăn, buổi tối ngủ lều trại, toát ra một loại cảm giác đời người vô cùng tuyệt vọng lập tức đói chết ở chỗ này cả đời không đi ra ngoài.

Nhưng mà ai bảo tổ chương trình gặp được hai vị đại gia không ra chiêu theo kịch bản kia chứ.

Thiệu Tư đi theo nửa vòng, cũng đã lười đi tiếp: "Tổ trưởng, chừng nào chúng ta dựng lều."

Cố Duyên Chu vươn tay với hắn, lấy thân phận một đội trưởng, dung túng nói: "Giả bộ đi thêm một lát đi, đứng lên đã."

"Người kia hái rau dại hái thật hăng hái, " Thiệu Tư ngồi xổm không đứng dậy, rút một cọng cỏ đuôi chó, cầm ở trong tay quơ quơ, "Cái này thật sự có thể ăn à? Nước sông cũng không sạch sẽ, rửa như thế nào."

Dương Vũ muốn biểu hiện thật tốt, nhưng mà hắn đào một rổ rau dại về, rất nhanh phát hiện mình gia nhập một nhóm cao tuổi.

"Mấy người đang làm gì đó?" Hắn bỏ rau dại vào trong nồi sắt, xoay người hỏi.

Thiệu Tư nắm một góc lều trại, đang cố định, vội vàng tranh thủ thời gian trả lời hắn ta: "Chúng tôi muốn nghỉ ngơi."

Dương Vũ: "…"

Thiệu Tư: "Hơn nữa trời cũng sắp tối rồi."

Dương Vũ nhìn đồng hồ, xác định bây giờ là buổi chiều ba giờ rưỡi.

Mà bên ngoài còn trời trong vạn dặm.

Thời gian một buổi chiều rất nhanh liền qua.

Buổi tối quay cảnh đêm xong, mọi người kết thúc công việc về khách sạn lâm thời ở tạm một đêm, sáng sớm ngày mai còn quay phim.

Qua hôm nay quan hệ giữa An Ân và hai vị ảnh đế đột nhiên tăng mạnh, lại thêm tính cách cô cũng rất tốt, tuy rằng nhìn yếu thế nhưng kỳ thật cách làm người rộng lượng.

Trên đường trở về, bọn họ đang nói về chuyện hôm nay Dương Vũ hoàn toàn bị chơi xỏ đến ngu người, An Ân đã sớm không quá thích Dương Vũ, cười đến đau bụng: "Hắn thật là, muốn thêm cảnh cho mình cũng không có chỗ để thêm…"

Cố Duyên Chu đưa qua một chai nước cho cô: "Có cảm thấy đi theo chúng tôi rất nhàm chán hay không?"

An Ân tiếp nhận, cười nói: "Cám ơn, chỗ nào lại vậy, nhìn anh và anh Tư chơi game, rất vui."

"Hôm nay là vận may của tôi không tốt, " vốn dĩ Thiệu Tư đã sắp ngủ gục, nghe được hai chữ 'chơi game' liền chống mí mắt nói, "Bình thường tôi đặc biệt lợi hại."

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái: "Đó là lúc nào?"

"… Lúc không có anh."

Mấy người bọn họ đang trò chuyện, Tề Minh gọi một cú điện thoại tới: "Chuyện nói trước đó cậu suy xét xong chưa? Hiện tại quyết định nhân vật, bên kia thúc giục rất gấp, hai tháng nữa là quay rồi, cậu cho cái tin chính xác đi."

"Tôi suy nghĩ thêm một chút." Thiệu Tư nói suy nghĩ một chút cũng chỉ là hoãn binh, không thì hắn không có lý do gì đi gặp Tề Hạ Dương, cũng không moi ra được gì từ miệng Tề Hạ Dương.

Hắn nghĩ vậy, cảm thấy mình nên gia tăng chút động tác. Tay Thiệu Tư chống đầu, mắt nửa khép nói: "Tác giả kia, chừng nào anh an bài cho tôi gặp?"

Hiển nhiên là Tề Minh không ngờ Thiệu Tư còn nhớ rõ việc này, có điều gã cũng không nghĩ nhiều: "Như vậy đi, chờ ngày mai cậu trở về… không được, ngày mai cậu về quá muộn, ngày kia đi, ngày kia tôi an bài hai người gặp mặt một lần."

68. Chương 68

"Rất bận sao." Cố Duyên Chu nghiêng đầu liếc hắn một cái.

Thiệu Tư nhét điện thoại di động về trong túi: "Không, người không liên quan."

Tề Minh không hề biết mình bị người ta đánh vào hàng ngũ "không liên quan", quay đầu liền đi tìm bên sản xuất, chiếm trước vị trí này.

Gã có đầy đủ tự tin (mù quáng), có thể thuyết phục Thiệu Tư nhận bộ phim này.

Lần này Thiệu Tư đi ra quay chương trình, Tề Minh tìm cho hắn hai trợ lý. Hai trợ lý đó cả ngày léo nha léo nhéo, đều là "thuyết khách" mà Tề Minh phái lại đây. Hắn ngại phiền, liền bỏ bọn họ lại xe bảo mẫu, tự mình xuống xe, chạy đi tìm Cố Duyên Chu, dựa người bên cạnh xe gõ cửa sổ hai cái: "Tổ trưởng, có thể ké xe không."

Cố Duyên Chu kéo cửa sổ xe xuống: "Đi lên."

An Ân vốn chỉ xáp lại đây nói giỡn: "Ai nha tổ trưởng tôi cũng muốn ké xe." Không ngờ lại mơ mơ hồ hồ được tổ trưởng "ân chuẩn", cũng cùng ngồi xe về khách sạn.

Lúc đến khách sạn, thời gian đã không còn sớm, mọi người nhận thẻ phòng xong liền tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Thiệu Tư tắm rửa xong liền bắt đầu rơi vào nỗi khổ lạ giường, hoàn cảnh quá xa lạ, ở trên giường nằm nửa ngày cũng ngủ không được.

Hắn nhàn rỗi không có việc gì làm lại lên weibo của Cảo Y đi dạo một vòng.

Rạng sáng hôm qua Cảo Y mới vừa đăng một weibo mới: trên đời có rất nhiều chuyện không công bằng, nhưng tôi tin tưởng, công đạo tự ở lòng người. Làm phiền mọi người vì chuyện của tôi mà quan tâm, tôi rất tốt, hy vọng mọi người cũng vậy.

Hình đính kèm là một bát cơm rau dưa, bàn gỗ văn nghệ phục cổ, đũa gác lên một cái giá nhỏ hình sen.

Cảo Y tên thật là Đới Vi, nhìn ảnh chụp là một tiểu tiên nữ tiên khí bức người, bình thường cuối tuần nghỉ ngơi liền ở nhà thắp hương xem sách, tập luyện tranh chữ, luyện đàn cổ, không hay tranh đoạt.

Trong bình luận toàn một kiểu "đau lòng sama".

Nhưng mà vẫn có mấy fan nhịn không được lên tiếng trong phần bình luận: ban đầu tôi rất thích An Ân, kết quả, ha hả.

Fan An Ân nhịn không nổi, mắng lại: liên quan gì đến An Ân của tụi tui, đi tìm cái kẻ đạo văn kia đi, người ta quay phim truyền hình thì cũng là mua bản quyền hợp pháp, trách diễn viên làm gì?

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, vẫn chụp lại bình luận này, gửi cho An Ân.

[Thiệu Tư]: chuyện Tề Hạ Dương đạo văn Đới Vi, tốt nhất cô vẫn nên hiểu biết một chút [hình ảnh].

An Ân hồi âm rất nhanh, đầu tiên là cô đáp lại một biểu tình kinh ngạc, sau đó cách năm phút đồng hồ lại đánh vài chữ: biết rồi, cám ơn.

[Thống Thống, tao không hiểu nhiệm vụ lần này lắm.] Thiệu Tư gõ gõ hệ thống, [muốn tao làm thế nào giờ? Tao cũng không quản được người khác, nhiều nhất là chính mình không nhận bộ phim này, nên quay thì vẫn quay, người nên xem vẫn sẽ xem.]

Hiện trạng của cái nghề này chính là như vậy, chỉ dựa vào một mình hắn, hắn không biết đến tột cùng mình có thể sinh ra bao nhiêu tác dụng.

Lần trước Âu đạo lên tiếng, đã bị người ta hất ngược đầy người nước bẩn.

[… Cậu có từng nghe qua một câu của Lỗ Tấn tiên sinh chưa?]

[…]

Hệ thống dứt khoát đọc ra: [có thể làm việc thì làm việc, có thể lên tiếng thì lên tiếng, có một phần nóng bỏng, phát một phần ánh sáng, đừng chờ ánh lửa đuốc.]

Từ nay về sau nếu không có lửa đuốc, tôi chính là ánh sáng duy nhất.

Thiệu Tư lui ra khỏi trang chủ weibo của Cảo Y, nói: [nhìn không ra mày còn rất bác học.]

Hệ thống: [quá khen quá khen.]

[Hiện giờ coi như ổn, chỉ là tuyên truyền quay phim, chờ đến lúc chiếu phim, không biết sẽ diễn biến thành cái dạng gì.] Thiệu Tư nâng cằm, nghĩ nghĩ lại nói, [truyện đạo văn lại công khai phát sóng nóng bỏng trên TV, toàn dân nhiệt liệt theo dõi.]

Đến lúc đó, dư luận lại bị đẩy về nơi nào.

Thiệu Tư suy nghĩ chốc lát, đầu có chút đau, lại vẫn không hề buồn ngủ, hắn lại thuận tay nhấn vào weibo Cố Duyên Chu nhìn một vòng.

"Hửm…" Thiệu Tư vươn ngón tay lướt hai cái, sau đó phát hiện một việc, "Cố Duyên Chu nuôi mèo à?"

Ngạc nhiên.

Hơn mười weibo gần nhất của Cố đại ảnh đế gần như đều là "nhật kí manh sủng", nghiễm nhiên biến thành một blogger miêu nô.

[Cậu mới ngạc nhiên,] hệ thống vạch trần, [không có việc gì đi dạo weibo người ta làm chi, gần đây cậu rất không thích hợp.]

Thiệu Tư: [trượt tay, không cẩn thận nhấn vào.]

Hệ thống: […]

Hệ thống: [ba Thiệu, ba có phát hiện gần đây ba càng dối trá hay không.]

Thiệu Tư tiện tay nhấn vào mục bình luận quét nhìn hai cái, không chút để ý nói: [mày lặp lại lần nữa xem?]

Hệ thống châm chước một chút lợi và hại, có thể co có thể giãn: [không nói, hẹn gặp lại.]

Nhưng mà Thiệu Tư nhìn nhìn, càng ngày càng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Ước chừng nửa tháng trước, Cố Duyên Chu đăng một cái weibo:

Cố Duyên Chu V: nuôi một bé mèo, từ hôm nay bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Trong mục bình luận, fan thảo luận đến khí thế ngất trời.

[Vi Thiên]: a a a a a Cố ảnh đế nuôi mèo hả?

[Thần quái đại gia]: không có ảnh thì nói cái trứng.

[Thiếu nữ gei đến lăn lộn]: muốn xem!!!! Muốn biến thành mèo của Cố ảnh đế!!!

Có thể là mọi người phản ánh quá nhiệt liệt, qua mấy phút đồng hồ Cố Duyên Chu lại post lên một tấm ảnh:

Cố Duyên Chu V: [hình ảnh].

… Tranh vẽ tay, hẳn là dùng APP của điện thoại di động, tùy tùy tiện tiện vẽ ra vài nét bút.

Căn cứ bức tranh siêu tả thực này, không thể phân biệt chủng loại, chỉ có thể căn cứ vào hình dạng thân thể, nhìn ra con mèo này đại khái là đang ngủ.

Bạn mạng "Ninh Thất" bình luận: người ta đều là nuôi mèo thật, anh thì lợi hại hơn… nuôi mèo toàn dựa vào tưởng tượng à?

Lúc cư dân mạng ấy bình luận phỏng chừng là nằm mơ cũng không ngờ sẽ được Cố Duyên Chu lật thẻ.

[Cố Duyên Chu] hồi âm [Ninh Thất]: rất đáng yêu, không muốn cho các bạn nhìn.

Cách vài ngày, Cố Duyên Chu lục tục đăng động thái "nuôi mèo".

Một cái weibo gần nhất, là hai ngày trước, chỉ có một hàng chữ: nó ngủ rất được, ngủ thẳng quên ăn cơm. Muốn đánh nó.

Đầu Thiệu Tư "oanh" một phát nổ tung.

Để chứng thực, Thiệu Tư lăn qua lộn lại nhìn thời gian đăng hàng chữ kia mấy lần, sau đó lại mở bình luận.

Quả nhiên —— thật sự không phải là hắn nghĩ nhiều.

[Gấu thời gian]: đánh! Không đánh vài cái liền nhảy lên mái nhà lật ngói!

[Cố Duyên Chu] hồi âm [Gấu thời gian]: không nỡ.

[Chậu rửa mặt chim]: muốn biết con mèo mắt mọc ở trên đỉnh đầu đặc biệt ngạo kiều còn không thèm cho anh vuốt lông ấy tên là gì =A=

[Cố Duyên Chu] hồi âm [Chậu rửa mặt chim]: tổ tông của tôi.

…

Đồ lưu manh.

Thiệu Tư âm thầm mắng một câu, sau đó hắn đưa tay sờ sờ lỗ tai, vành tai quả nhiên nóng sốt.

Mà còn đang nóng lên tiếp một cách không khống chế được.

…

Ngày hôm sau quay hình tương đối thuận lợi, tổ bốn người Thiệu Tư thành "tổ cao tuổi" rốt cuộc bắt đầu hành động, mấy tổ đều nhìn chằm chằm tàng bảo đồ của tổ C, chuẩn bị thừa dịp chưa chuẩn bị đoạt lấy nó.

Nội dung kịch bản cụ thể là: thành viên ba tổ lần lượt phát hiện la bàn không nhạy, bản đồ là giả, lúc này tổ chương trình báo cho mọi người biết mấu chốt ở chỗ tấm tàng bảo đồ kia.

Mọi người bắt đầu các loại kết minh giả, gài bẫy nhau.

Cố Duyên Chu và Thiệu Tư hai người cường cường liên thủ, tổ C bị lừa đến độ cả nhóm đều trở nên ngu người.

"Tổ chúng ta thật sự có nội gián à?"

"Cố ảnh đế sẽ không gạt người nhỉ, hơn nữa hắn phân tích thật sự rất có đạo lý, trong chúng ta tuyệt đối có nội gián."

"… Tôi cũng thấy giống thật, vừa rồi Thiệu Tư còn ngăn hắn không để hắn nói cho chúng ta biết, chính là sợ chúng ta có phòng bị."

"Như vậy vấn đề là, đến tột cùng ai là nội gián?"

…

Thành viên tổ C rất dễ dàng sinh ra nguy cơ tín nhiệm, ngày hôm qua Thiệu Tư quan sát bọn họ đốn củi, đã cảm thấy mâu thuẫn bên trong tương đối kịch liệt, không ngờ tùy tiện châm ngòi hai cái là có thể trở mặt.

Thiệu Tư: "Tổ trưởng, chờ chút nữa anh đi qua giành, tôi giúp anh thăm dò tình thế, chúng ta tùy thời hành động."

Cố Duyên Chu cùng hắn nấp ở sau thân cây, nghe xong lời này, không khỏi nhướn mày nói: "Muốn đứng rảnh ở bên cạnh cứ việc nói thẳng, còn thăm dò tình thế, có phải quá đề cao chính mình rồi hay không."

Thiệu Tư ghé vào bên tai Cố Duyên Chu, kéo áo anh, dùng âm lượng mà máy thu âm không bắt được, nói: "Ai bảo tôi là tổ tông của anh chứ."

"…"

Thiệu Tư buông tay ra, để lại một câu: "Chuyện trên weibo quay về lại tìm anh tính sổ."

Cố Duyên Chu bắt trọng điểm cũng không sai lắm, khóe miệng anh khẽ cong: "Em xem weibo tôi à?"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc giải thích: "Không cẩn thận nhấn vào, ai muốn xem weibo của anh —— anh đừng cười! Đã nói là trượt tay!"

"Được, tôi không cười."

Cố Duyên Chu biết nghe lời phải, nói rằng: "Tôi chờ em tìm tôi tính sổ."

Kỳ này vô cùng ngoài ý muốn, lại là tổ B cầm hạng nhất.

Bọn họ thật sự là đánh bậy đánh bạ, toàn bộ hành trình chỉ số thông minh không online, cuối cùng cam chịu, ngồi xổm bên bờ sông ngậm cỏ cảm khái quá khứ và tương lai: "Xong rồi, kỳ này chúng ta tuyệt đối sẽ thua. Nhớ năm đó, tôi cũng là một đời ông hoàng show tổng hợp… chơi trò chơi có lần nào thua…"

"Mấy anh trai, có khả năng chúng ta phải dừng lại ở top 12 người mạnh nhất rồi, " Tần Thiếu Quyết phun cỏ trong miệng ra, "Có gì muốn nói với các bạn khán giả trước TV không? Tôi tới trước, đầu tiên là, vô cùng cảm ơn tổ chương trình có thể cho tôi cơ hội này, chương trình này thật sự có độc, không bao giờ muốn đến nữa, aizz, nói nhiều ngực đau."

Nhưng một tổ ở bên bờ sông phát biểu cảm nghĩ thất bại như vậy, cuối cùng lại phát hiện một cái hộp ở dưới mông, bên dưới tảng đá.

—— Chính là cái "bảo" giấu trong tàng bảo đồ mà mọi người tranh đoạt nửa ngày.

Đối với việc này, Thiệu Tư chỉ có ba chữ muốn nói: "… Vận cứt chó."

Thu hình kỳ hạn hai ngày một đêm đến đây toàn bộ chấm dứt, chương trình lần này chia làm ba kỳ phát sóng, lúc giải tán, Cố Duyên Chu thuận miệng hỏi: "Nghe nói một show tổng hợp khác cũng muốn tìm em à? Chính là cái show luôn để khách mời ngồi tàu lượn siêu tốc ấy, cái gì mà lật trời đó."

Cố Duyên Chu thật sự rất không thích lên show tổng hợp, vài năm này luôn lục tục có rất nhiều chương trình tìm anh, catse càng ra càng cao. Trước đây anh không lên show còn ổn, hiện tại sau khi phá lệ một lần, người tìm tới cửa lại càng là ùn ùn không dứt.

Cơ mà những nhà sản xuất đó đương nhiên không biết, Cố ảnh đế nhận show không xem catse, toàn xem tổ tông của anh.

"High lật trời."

Đối với mấy chương trình mà Tề Minh an bài cho hắn, Thiệu Tư thật sự là không hơi sức đâu mà rủa xả, nhưng ngẫm lại hắn và Tề Minh trở mặt có lẽ cũng là trong hai ngày này, đến lúc đó không biết sẽ huyên náo thành cái dạng gì, cho nên hắn chuyển đề tài, lại nói: "Show đó hắn là sẽ không nhận, dù sao thì có khả năng tôi cũng sắp thất nghiệp rồi."

69. Chương 69

Hôm nay gió nhẹ ấm áp, giữa trưa nhiệt độ ấm lên, là một thời tiết thích hợp ở nhà ngủ nướng.

Mà Thiệu Tư còn phải từ trên giường đứng dậy, sửa soạn sửa soạn, đến tiệm theo như đã hẹn.

Ngày hôm qua Tề Minh đã đặt phòng trước, cửa hàng này vừa bí ẩn vừa an toàn, đương nhiên giá cả cũng xa xỉ.

Thiệu Tư võ trang đầy đủ đi vào, còn chưa mở miệng, đã bị tiếp tân mắt sắc nhận ra: "Thiệu tiên sinh, mời đi bên này, phòng ngài hẹn trước ở lầu hai. Cần giúp ngài bưng salad lên trước không? Ngài uống trà hay là uống đồ uống?"

Thiệu Tư tháo khẩu trang xuống, chỉnh chỉnh mái tóc bị mũ đè loạn, nói: "Không cần, nước sôi là được."

[Có phải con gái đều thích đến trễ hay không?] hệ thống cùng Thiệu Tư đợi rồi lại chờ, mắt mở trừng trừng nhìn thời gian hẹn trôi qua tròn hai mươi phút, cũng không thấy cái vị "Tề Hạ Dương" trong truyền thuyết xuất hiện.

Hôm nay Thiệu Tư mặc một cái áo thun tay dài đen, bên dưới mặc quần bò lủng lỗ y như không biết lạnh. Chơi xong một ván game, hắn đặt di động ở trên bàn, lại uống hai ngụm nước: [phiền chết, chỉ nói thái độ này, dù phim không phải là sao chép tôi cũng không nhận.]

[Đúng rồi, hôm trước cậu nhắc nhở nữ chính kia, thế nào, sau khi cậu nhắc nhở có hiệu quả gì không.]

[Mày nói An Ân à?] Thiệu Tư dừng một chút lại nói, [có thể có hiệu quả gì.]

Ước chừng một tuần trước, bên đoàn phim đã công bố trọn vẹn poster An Ân đóng vai nữ chính, từ thời kì thiếu nữ cho đến cuối cùng lúc hóa thân thành ma, tất cả ba tạo hình.

Loại chuyện như chọn diễn viên, thường thường đều là xác định với diễn viên trước, sau khi định ra catse ký hợp đồng xong, mới có thể chính thức công bố với khán giả.

Miễn cho bị truyền lưu loại hiểu lầm không cần thiết như 'ai ai ai đoạt vai nữ chính của ai ai ai'.

Thiệu Tư gấp ngón tay, tùy ý gõ vài cái trên mặt bàn, nghĩ đến việc hôm qua An Ân còn ở trên weibo share tuyên truyền của "Một đời một kiếp một đôi người", ngón tay hắn gõ mặt bàn đột nhiên dừng lại: [địa vị cô ta, catse một bộ phim đại khái khoảng năm mươi triệu, vi phạm hợp đồng gấp bội, hở một tí là đền bù cả trăm triệu, mày cảm thấy cô ta trả nổi sao?]

An Ân là một người tốt, nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc.

Có hợp đồng trong người, cô không được lựa chọn.

Hơn nữa, những âm thanh "không hài hòa" đó dù sao cũng là số ít. Cô còn có rất nhiều fan một lòng một dạ ủng hộ cô, chờ tác phẩm đưa ra.

Con đường này cho dù đi nhầm, cô gánh theo rất nhiều thứ, cũng chỉ có thể một đường đi đến tận cùng.

Tề Hạ Dương đến muộn nửa giờ, vốn dĩ Thiệu Tư không muốn cho cô ta sắc mặt hoà nhã, nhưng để tiện làm việc, hắn vẫn đứng dậy đón cô: "Tề tiểu thư."

Tề Hạ Dương một thân trang phục công sở, váy ôm màu đen, bên trong tây trang kiểu ngắn mặc một cái áo voan trắng, nơ con bướm rũ trước ngực. Tóc xoăn dài, ngũ quan không thể nói là quá xinh đẹp nhưng cũng đoan chính, trang điểm tinh xảo, lúc cười rộ lên còn có hai cái lúm đồng tiền nhợt nhạt: "Ngại quá, tôi đến muộn, trên đường có hơi kẹt xe."

Hai cái người nhà họ Tề này, thật đúng là có một bản lĩnh chung —— đều mang gương mặt cực đủ tính lừa gạt.

"Không sao, tôi cũng vừa đến không lâu." Thiệu Tư rót cho cô một ly nước, sau đó mở thực đơn ra, để ở trên bàn đẩy sang, "Muốn ăn gì không?"

Tề Hạ Dương tiếp nhận nước, ngón tay nhẹ nhàng nhích trên thực đơn, móng tay sơn đỏ thắm, trên mặt đính mấy viên pha lê, cứ nhích một lần liền chói mắt Thiệu Tư một lần: "Vậy thì, hai phần cá ngừ ca-li, thêm gừng lát."

Vốn dĩ lần này họ gặp mặt cũng không phải vì ăn, Thiệu Tư lại tùy tiện chọn vài món, liền khép thực đơn, nói với nhân viên phục vụ ở một bên: "Tạm thời nhiêu đó đi, làm phiền rồi."

Nhân viên phục vụ dùng giấy bút ghi lại, hơi hơi khom người, lui ra ngoài: "Chúng tôi sẽ mau chóng mang thức ăn lên, có yêu cầu gì trực tiếp gọi chúng tôi."

Trong quá trình ăn cơm, Tề Hạ Dương liên tiếp đánh giá Thiệu Tư.

Thiệu Tư không có vẻ thân thiện quá mức, vẫn là bộ dạng cao lãnh kia, nhưng trên hành động sẽ quan tâm cô một chút, lặng lẽ đem những thứ cô thích ăn đẩy tới trước mặt cô.

Những hành động đó hiển nhiên thỏa mãn lòng hư vinh của Tề Hạ Dương trên trình độ cực lớn, cô e lệ cười cười: "Không sao, em tự gắp được."

Người đàn ông đối diện, gần như có thể nói là đối tượng ảo tưởng của hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ. Hơn nữa dáng vẻ hắn đầy người lạnh lùng, lại chỉ săn sóc có thừa đối với mình như bây giờ, hết sức mê người.

Dù Tề Hạ Dương là em họ Tề Minh, có điều anh họ cô rất ít khi để cô xen vào chuyện trong giới. Bình thường muốn đến công ty xem minh tinh, cũng sẽ bị Tề Minh bắt được hung hăng mắng một trận.

Nếu không phải lần này truyện của cô được Tề Minh một tay nâng lên, có khả năng cô cũng không có cơ hội tiếp xúc cái giới này, càng miễn bàn ngồi cùng một chỗ ăn cơm với Thiệu Tư.

"Em có thể… chụp ảnh chung với anh không?" Tề Hạ Dương nhìn chăm chú hắn nửa ngày, rốt cuộc nói ra những lời này, "Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em có chút kích động."

Thiệu Tư còn chưa nghĩ xong là nên từ chối như thế nào, di động giữa đường vang lên một tiếng, phát ra tiếng thông báo "đinh".

Màn hình di động sáng lên, trên màn hình khóa hiện ra một khung đối thoại wechat nho nhỏ.

[Cố Duyên Chu]: tổ tông có đúng hạn ăn cơm không.

Tề Hạ Dương cách cái bàn nhìn thoáng qua: "Ai vậy?"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc, mở khóa màn hình, nhấn vài cái trên màn hình, gửi đi hai câu, trôi chảy đáp: "Trợ lý của tôi."

[Ba Thiệu của mi]: ăn nè, phiền chết.

[Ba Thiệu của mi]:… không phải nói anh.

[Cố Duyên Chu]: hửm?

Tốc độ tay của Thiệu Tư bay nhanh, ngón tay gập lại, điểm nhẹ vài cái lại gửi ra một câu.

[Ba Thiệu của mi]: đang ăn cơm chung với một bà chị ngốc.

Cố Duyên Chu cũng không hỏi là ai, chỉ nói: ngốc liền kệ đi, chuyên tâm ăn, cơm tương đối quan trọng hơn.

…

Chỉ hỏi một chút, có ai an ủi người ta như anh không.

Thiệu Tư ném điện thoại di động ra xa chút, lúc quay đầu lại, thấy Tề Hạ Dương vì chụp ảnh chung mà đã đợi mấy phút đồng hồ, lời cự tuyệt nhất thời không thể nói ra, đành phải hơi hơi nghiêng về trước, dùng tư thế này chụp một tấm ảnh chung với cô.

Tề Hạ Dương rất vui vẻ, sau khi chụp xong cô ôm di động hết sức vui mừng nói: "Em về phải PS mình một chút."

"Mù tạc bỏ quá nhiều, cẩn thận sặc." Thiệu Tư lại rót đầy ly rượu không bên tay cô, nhìn cô cứ luôn đùa nghịch di động, hẳn là đã ăn xong tàm tạm, lúc này mới dẫn đề tài tới trọng điểm, "Các cô viết truyện, hẳn là rất mệt nhỉ, nghĩ thế nào lại đi viết tiểu thuyết?"

Tề Hạ Dương để điện thoại di động xuống, không quên lời Tề Minh dặn dò, cô cầm lấy ly rượu nhấp một hơi mới nói: "Lúc đến trường, rất nhàm chán, liền tùy tiện viết viết. Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy, có điều em thật sự rất thích anh, anh chính là nam chính trong cảm nhận của em."

"Cám ơn."

Khóe mắt Thiệu Tư cong lên, ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt, hắn chuyển đề tài, lại nói: "Câu chuyện này, thật sự là chính cô viết sao?"

Biểu tình trên mặt Tề Hạ Dương thoáng cứng đờ: "Anh nói lời này… là có ý gì?"

"Chớ khẩn trương, chỉ là tôi nhìn thấy trên mạng có một vài bình luận không tốt lắm." Thiệu Tư nói xong, dùng nĩa xiên một khối hoa quả bỏ vào trong bát cô, "Qua tìm hiểu, tình thế hình như không có lợi với cô cho lắm."

Đầu tiên là Thiệu Tư yên lành ăn cơm nửa tiếng với cô, lại thêm hắn là người sắp đóng vai nam chính dưới tay Tề Minh, Tề Hạ Dương hiển nhiên đã xem hắn trở thành người mình, cô vội vàng nói: "Anh không cần để ý những đánh giá đó, bọn họ đều là bịa đặt, từ lúc em nổi tiếng liền luôn phỉ báng em."

Trong nửa tiếng này, Thiệu Tư cố ý vô tình chuốc cô không ít rượu, hiện tại hơi rượu từ từ bốc lên, tầng tầng ngụy trang mà Tề Hạ Dương bọc cho mình cũng chậm rãi bóc ra. Ngữ điệu cô nói chuyện bắt đầu nâng lên: "Em chỉ là tham khảo… phải, em xem của cô ta, vậy thì thế nào, cô ta viết trước, người khác liền không thể viết nữa à? Dựa vào cái gì. Mỗi câu đều là em tự mình cực cực khổ khổ đắn đo, đây chính là đồ của em."

Thiệu Tư sờ sờ bút ghi âm trong tay.

Phỏng chừng hai năm nay Tề Hạ Dương thừa nhận áp lực cũng không nhỏ, cô hệt như trút ra, cho hả giận mà nói rất nhiều.

Cô ta thật sự không cảm thấy loại hành vi lột lớp vỏ câu chuyện của người ta đi, sau đó tự mình khâu lên cái áo khoác mới, được xem là ăn cắp. Hoặc là nói, cô ta lừa mình dối người quá lâu, cũng đã lừa gạt được chính mình.

Cô ta lấy thân phận thượng đế phán cho mình vô tội.

"Tề tiểu thư, không biết cô có từng nghe qua câu chuyện tu hú chiếm tổ chưa."

Thiệu Tư tắt bút ghi âm đi, đứng lên, từ góc độ của hắn, có thể tinh tường nhìn thấy lồng ngực phập phồng, ánh mắt đỏ lên của Tề Hạ Dương, thậm chí cả một lớp mồ hôi mỏng trên chóp mũi, hắn nghiêm nghiêm túc túc nhìn cô, ngoài miệng không chút lưu tình: "Chim thước có tổ; chim cưu đến ở. Bộ phim này tôi sẽ không nhận, từ đầu tới cuối tôi chưa bao giờ muốn nhận, cũng hy vọng cô tự giải quyết cho tốt."

"Cư dân mạng không ngốc như mấy người nghĩ đâu, thuỷ quân có hung hăng ngang ngược, có lật ngược phải trái trắng đen như thế nào nữa, người có mắt đều thấy được."

Từ thái độ của Tề Hạ Dương, Thiệu Tư đã biết, chuyện này không cần dây vào nữa.

Mấu chốt không ở chỗ hắn, ở chỗ người xem đối đãi như thế nào.

Hắn cố ý muốn gặp Tề Hạ Dương một lần, kỳ thật cũng là ôm một chút lòng may mắn —— có lẽ cô ta biết sai, có lẽ chuyện đi đến tình trạng hôm nay cũng không phải không thể cứu lại.

Tề Minh vừa nhận được điện thoại của Tề Hạ Dương liền vội vội vàng vàng chạy tới, Thiệu Tư cũng đơn giản không đi, vắt chân ngồi ở tại chỗ chờ gã, di động để trên đùi, đang một hỏi một đáp trò chuyện wechat với Cố Duyên Chu.

[Cố Duyên Chu]: bà chị ngốc kia của em đâu?

[Ba Thiệu của mi]: uống say.

[Cố Duyên Chu]: dựa theo tửu lượng của em, bây giờ còn có thể dùng di động đánh chữ.

[Ba Thiệu của mi]:…

[Cố Duyên Chu]: xem ra không uống rượu, rất ngoan.

Ngoan cái gì mà ngoan.

Thiệu Tư bĩu môi, người này nói chuyện phiếm với hắn có phải càng ngày càng tùy ý hay không.

Hắn đang muốn hồi âm, Tề Minh liền "rầm" một tiếng nện túi công văn ở trên bàn lớn tiếng chất vấn hắn: "Cậu có ý gì?"

Trước đó Thiệu Tư nói với Cố Duyên Chu là "thất nghiệp", chỉ là nói đùa.

Hắn từng nghĩ tới tình cảnh trở mặt với Tề Minh, đủ loại nhân tố đều suy xét vào, chỉ chưa bao giờ nghĩ tới thủ đoạn của Tề Minh còn nham hiểm hơn xa tưởng tượng của hắn.

"Hai ngày này cậu chơi tôi à?" Tề Minh lọc lõi bao nhiêu, không được mấy phút liền nhìn ra không thích hợp, lại liên hệ tới đủ loại trước đó, càng giận không kiềm được.

Gã ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng, miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngay từ đầu cậu đã không định nhận có phải không? Có phải còn định trực tiếp chơi tôi không?"

Thiệu Tư buông chân xuống, đứng đến trước mặt gã, thản nhiên nói: "Phải. Lúc này tôi không chơi chết anh, tôi không họ Thiệu."

[…] Hệ thống lặng im một phen, nhắc nhở, [ê cậu chú ý chút nha, đừng quá kiêu ngạo.]

70. Chương 70

Âm thanh trong phòng càng lúc càng lớn, nhân viên phục vụ đứng bên ngoài, do dự đôi chút cuối cùng vẫn gõ cửa hỏi: "Phát sinh chuyện gì sao tiên sinh?"

Giây tiếp theo, Tề Minh mở cửa, sắc mặt xanh mét, đã sớm không còn lãnh tĩnh ngày thường: "Cậu đi xuống trước đi, không có phân phó thì không cho ai tới gần nơi này. Tôi và Thiệu tiên sinh… có một số việc muốn trò chuyện."

Nhân viên phục vụ bưng đĩa không, hơi hơi khom người: "Vâng, nếu còn gì yêu cầu, trực tiếp gọi điện thoại cho tiếp tân, chúc tiên sinh dùng cơm vui vẻ."

Vui vẻ.

Có thể không vui vẻ sao.

Thiệu Tư mắt mở trừng trừng nhìn Tề Minh tức đến khó thở mà sập cửa, quay đầu liền 'phắc' một tiếng nện túi công văn dưới đất.

Tề Minh nói: "Tôi đã cho cậu đủ mặt mũi, cậu đừng có không biết phân biệt."

"Anh Tề nói sao vậy, " Thiệu Tư đứng mệt, lại ngồi trở về, nâng di động xoay hai vòng trong lòng bàn tay, mắt hơi hơi nheo lại, dáng vẻ nhìn rất thanh thản, "Có điều, bốn chữ không biết phân biệt này từ trong miệng anh nói ra, tôi còn thực sự nghe không hiểu lắm."

Mấy năm nay Tề Minh được nâng còn cao hơn cả nghệ nhân —— minh tinh tính là cái gì, còn không phải đều giống như con diều bị gã dắt ở trong tay sao.

Tuy rằng lòng dạ Tề Minh đủ sâu, ở mặt ngoài không hề hiển lộ, nhưng trên thực tế đã sớm nuôi ra tật xấu tâm cao khí ngạo.

Ăn nói khép nép với Thiệu Tư nhiều ngày như vậy, lại đổi về một cục diện thoát khỏi khống chế, gã thật sự là tức đến bật cười: "Tôi mặc kệ cậu muốn làm gì, cậu ầm ĩ cũng được, không phục cũng được, bộ phim này cậu không nhận cũng phải nhận."

Thiệu Tư thay đổi tư thế ngồi, chân dài hơi cong, tay đặt lên mép bàn, không nói chuyện.

"Người muốn kéo tôi xuống ngựa rất nhiều, nhiều năm như vậy, cậu thấy có ai từng thành công?" Tề Minh nỉ non ghé sát vào nói, "Phải —— cậu rất nổi tiếng, cũng thông minh, nói chuyện làm việc to gan, nhưng người thành công vẫn không phải là cậu, cậu cũng sẽ không là ngoại lệ."

Thiệu Tư nhấc mí mắt lên, hỏi lại gã: “Có phải anh cảm thấy mỗi lần mình đều có thể toàn thân trở ra không?”

Lần này hắn dám công khai tuyên chiến với Tề Minh, cũng đã làm đủ chuẩn bị.

Tề Minh và Tề Hạ Dương tựa như hai đường kẻ giao nhau cùng một chỗ, mà giao điểm chính là «Một đời một kiếp một đôi người».

Tề Hạ Dương đạo văn cũng không thành công, lúc ấy cô ta đăng truyện trên trang web văn học, không ai mua truyện. Chỗ duy nhất “thành công” của cô ta chính là có một ông anh họ là người đại diện vương bài.

Một quyển tiểu thuyết bị mọi người khinh thường, cho dù là đạo văn thì cũng đạo đến không người hỏi thăm, chỉ có vô số bồn nước bẩn hắt về phía cô ta, dưới sự đóng gói của Tề Minh, đi vào tầm mắt mọi người, đóng gói thành một tác phẩm “IP lớn*”.

**IP: là chữ viết tắt của Itellectual Property (Sở hữu trí tuệ), từ này rất thịnh hành ở TQ vào những năm 2014, ý chỉ những diễn viên, phim ảnh, tác phẩm nổi tiếng và có sức thu hút lớn.*

Đến tột cùng Tề Minh chỉ muốn giúp đỡ người nhà, hay là hướng ánh mắt về phía chức nghiệp “IP”. Hoặc là nói, gã đã không còn thỏa mãn với việc đóng gói nghệ nhân nữa, gã ngửi được một tia thương cơ từ cái thời đại phim IP điện ảnh và truyền hình thịnh hành hiện giờ.

… Về mục đích thực sự của gã, Thiệu Tư càng thiên hướng về loại sau.

Kế hoạch của Thiệu Tư rất đơn giản, hắn chỉ muốn công bố sự thật cho mọi người —— một tác phẩm ăn cắp như vậy, đến tột cùng làm thế nào từ trong nước bùn bò ra, nhiễu đầy nước bẩn ẩm ướt, đi lên bài vị.

Chứng cứ Tề Minh mua thuỷ quân, chứng cứ Tề Hạ Dương sao chép…

Không phải người này thích chơi trò PR sao, không phải thích dẫn dắt tiết tấu sao, vậy để cho gã nếm thử hương vị “bị PR” đi.

Nhưng mà đối mặt câu nói của Thiệu Tư, Tề Minh lại bất ngờ nở nụ cười: “Toàn thân trở ra, bốn chữ này dùng thật tốt, mỗi một câu nói, mỗi một bước đi, thậm chí mỗi đêm trước khi đi ngủ tôi đều nghĩ tới bốn chữ này. Trong cái giới của chúng ta, một bước sai, vạn kiếp bất phục. Cho nên sợi dây diều của cậu, tôi chính là nắm rất chặt.”

Cho dù Thiệu Tư có tự tin hơn nữa, nghe được lời Tề Minh nói, cảm thấy mơ hồ nổi lên dự cảm nào đó không tốt lắm.

[Thống Thống, hắn có nhược điểm gì của tôi?]

Hệ thống vẫn luôn lặn xuống nước, hồi âm rất nhanh, nói: [báo cáo, Thống Thống của cậu không có thuật đọc tâm.]

[…]

[Đã nói với cậu là đừng quá kiêu ngạo mà.]

Tề Hạ Dương vẫn chưa hoàn toàn say lật, cô ngủ chốc lát, nghe được tiếng ồn ào, ý thức từ từ tỉnh táo.

Cô mở mí mắt ra một cái khe, gương mặt mơ mơ hồ hồ còn mang chút hiệu ứng trùng lặp của Tề Minh xuất hiện trong tầm mắt cô, cô gọi: "Anh họ?"

"Dương Dương, em dậy chưa? Anh lại đây đón em về, " Tề Minh như là cái gì cũng không có phát sinh, ngữ điệu như bình thường, "Con gái sao lại uống nhiều rượu như vậy."

Tề Hạ Dương vui tươi hớn hở cười, ý đồ đứng lên, lại lắc lư hai cái, ngã trở về.

"Tôi đưa con bé về nhà trước, chúng ta… liên hệ wechat." Tề Minh đỡ cô đứng lên, lúc nói xong bốn chữ cuối cùng, hơi tạm dừng một cách quỷ dị.

"Liên hệ" wechat.

Thiệu Tư ngồi trên ghế nhấm nuốt ý tứ của những lời này, thuận tiện lấy khăn ướt xoa xoa tay, lau từng ngón từng ngón tay một.

[Liên hệ, xem ra đây là muốn uy hiếp cậu.] hệ thống trầm ngâm hai giây, [có lẽ cậu thực sự có nhược điểm gì ở trong tay hắn.]

Thiệu Tư: [Tao? Không có khả năng.]

Hệ thống: […Sao lại không có khả năng.]

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: [trên cơ bản, tao là một người đàn ông không có vết nhơ.]

Hệ thống: […]

Hệ thống: [cậu có chút mặt mũi đi.]

Thiệu Tư đến nhà không bao lâu, lấy hộp y tế từ trong tủ ra, uống hai viên thuốc tiêu thực.

Bữa cơm này ăn mà dạ dày hắn khó chịu.

Nhưng mà Thiệu Tư bưng cái ly, một ngụm nước còn chưa nuốt xuống, "liên hệ" của Tề Minh đã tới rồi.

[Tề Minh]: [hình ảnh].

Thiệu Tư không quá để ý, rúc trong sofa, lười nhúc nhích, duỗi tay lấy di động.

Chờ hắn tiện tay mở tấm hình kia ra, một ngụm nước thiếu chút nữa phun sạch: "…"

—— Là ảnh lúc trước hắn và Cố Duyên Chu hôn môi trong câu lạc bộ đêm khi giả làm người yêu.

Bài trí quen thuộc, ngọn đèn quen thuộc, còn có cái áo lông cổ chữ V hắn chỉ từng mặc một lần.

Trên ảnh, đầu Cố Duyên Chu hơi hơi nâng, hầu kết nổi lên, tay vịn bên hông hắn, tư thế mờ ám.

Mà một bàn tay Thiệu Tư nhẹ kéo tóc Cố Duyên Chu, động tác rất thô bạo.

[Tề Minh]: cậu không suy xét cho mình, cũng nên suy nghĩ một chút cho Cố ảnh đế chứ, cậu cứ nói xem?

Thiệu Tư thấy may mắn vì mấy ngày hôm trước mình đổi tên lại thành "Ba Thiệu của mi".

Hắn đặt ly nước trên bàn trà, châm chước một chút, sau đó ôn hoà mà hồi âm hai câu.

[Ba Thiệu của mi]: ừm.

[Ba Thiệu của mi]: cho nên sao?

[Tề Minh]: ngày mai đến văn phòng, ký hợp đồng «Một đời một kiếp một đôi người», đây là kỳ hạn cuối cùng.

Tề Minh cho rằng gã lộ ra con bài tẩy chưa lật, Thiệu Tư liền không có lựa chọn khác, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc gã bài bố —— tựa như Lý Quang Tông vậy.

Có điều gặp gỡ Thiệu Tư cũng coi như gã xui xẻo.

Bởi vì Thiệu Tư không trả lời gã nữa, trực tiếp gửi tấm ảnh kia cho Cố Duyên Chu.

Hệ thống: [...?!]

Thiệu Tư giải thích: [không thể mình mình bị phiền ngủ không yên, tốt xấu hắn cũng là một nhân vật chính trong ảnh mà.]

Thiệu Tư gửi xong sau đó chân trần vào phòng ngủ lấy quần áo, chuẩn bị tắm rửa, di động bị hắn tiện tay đặt trên nắp máy giặt.

Chờ hắn xả nước, cởi áo xong, lúc vươn tay đi cởi thắt lưng, di động vang lên một tiếng.

[Cố Duyên Chu]: ai chụp?

Xem.

Có người cùng phiền não chung cảm giác thật tốt.

Trong lòng Thiệu Tư cân bằng hơn một chút, cũng không quan tâm cái quần muốn cởi mà chưa cởi treo trên người, một tay hồi âm: một đứa đầu đất tên là Tề Minh.

Qua một thời gian thật dài Cố Duyên Chu mới nhắn tới một chữ: ừm.

[Ba Thiệu của mi]: rất bận sao, đang làm việc à?

[Cố Duyên Chu]: đang xem ảnh, chụp không tồi, Thiệu tổ tông của chúng ta eo tốt chân tốt chỉ là kỹ thuật hôn không ra làm sao.

[Thông báo: Cố Duyên Chu thu hồi một tin nhắn.]

[Cố Duyên Chu]: ừm.

[Cố Duyên Chu]: đang làm việc.

Hai câu, bốn chữ, nghiêm trang chững chạc sắp phá tan cả màn hình.

Thiệu Tư tựa vào trên tường, không biết nên bày ra biểu tình gì.

[Ba Thiệu của mi]:…

[Ba Thiệu của mi]: có phải anh tưởng tôi mù không?

Cố Duyên Chu đang rèn luyện trong phòng tập thể thao, anh dùng khăn mặt lau mồ hôi, sau đó xoay người nhặt nước đặt bên cạnh lên, vặn ra nốc hai cái, đi ra ngoài phòng, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua: "Tôi đoán xem, có phải hắn muốn dùng ảnh chụp để em nhận phim hay không?"

Con người Tề Minh này, từ lần trước Thiệu Tư nói với anh là lúc vừa mới vào công ty, người đại diện đó bắt hắn xây dựng hình tượng, anh liền cố ý vô tình mà chú ý tới, cũng từng hỏi Trần Dương, Trần Dương chỉ nói một câu: không phải thứ tốt gì.

Hơn nữa gần đây Thiệu Tư thay đổi người đại diện, bộ phim nào đó có độ tranh luận vô cùng cao đang xác định nhân vật, Tề Minh cũng chạy nơi nơi vì việc này.

Giọng Cố Duyên Chu có hơi khàn, có thể là vì mới vừa vận động xong, âm điệu cực thấp. Anh đợi chốc lát, đối diện không có âm thanh, lại nói: "Sao không nói chuyện… cái tin mới thu hồi là nói giỡn với em thôi, giận à?"

"Không, tôi đang mặc quần áo."

Vừa rồi Thiệu Tư cởi quần áo xong chuẩn bị ngâm mình, ai biết giây tiếp theo Cố Duyên Chu liền gọi điện thoại tới. Cảm giác toàn thân không mảnh vải nghe Cố Duyên Chu nói chuyện xác thực có chút không được tự nhiên, hệt như ở truồng tán gẫu. Thiệu Tư cúi đầu kéo vạt áo xuống, lại nói: "Nói tới thì, sao anh biết rõ dữ vậy?"

Cố Duyên Chu nói: "Chuyện của em, tôi đương nhiên biết rõ."

Thiệu Tư ho nhẹ một tiếng, đang muốn tiêm mũi dự phòng cho anh, chợt nghe Cố Duyên Chu lại nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Ảnh chụp không cần lo lắng, hắn có gan liền lộ ra đi. Bộ phim nát kia em nên từ chối thì cứ từ chối, không cần quản cái này."

Giỏi nha anh Chu.

Thiệu Tư không hiểu biết bối cảnh gia đình Cố Duyên Chu, bên ngoài cũng chưa từng xuất hiện lời đồn tương tự, cho nên Cố Duyên Chu nói lời này hắn nửa tin nửa ngờ: "Lợi hại quá nhỉ, anh đại à anh theo xã hội nào vậy?" *(xã hội đen hay xã hội trắng á)*

Cố Duyên Chu nói: "Đoán mò cái gì vậy."

Vốn dĩ rất phiền lòng một việc, sau khi nói chuyện điện thoại với Cố Duyên Chu xong, trọng điểm tự hỏi

của Thiệu Tư xoay chuyển, nhịn không được nghĩ: Cố Duyên Chu… hình như một chút cũng không thèm để ý ảnh chụp sẽ lộ ra nhỉ.

…

Đương nhiên không thèm để ý.

Vị đại ảnh đế kia ước gì toàn thế giới đều biết Thiệu Tư là người của anh.

Cũng không biết đến tột cùng Cố Duyên Chu nói gì với Tề Minh, ngày hôm sau hắn ngủ nướng, ngủ luôn thời gian Tề Minh đơn phương hẹn ký hợp đồng với hắn, Tề Minh cũng không có tới tìm hắn.

Tận đến giữa trưa, Lý Quang Tông nghỉ ngơi, chạy tới đưa cơm cho Thiệu Tư. Hai người vài ngày không gặp mặt, lúc cùng nhau ngồi ở bàn ăn ăn cơm, mới nhận được tin nhắn Tề Minh gửi tới.

Trên đó chỉ có năm chữ: Xem như cậu lợi hại.

"Cái gì đây?" Thiệu Tư ngủ quá lâu, đầu có hơi đau, để đũa xuống nhìn năm chữ kia vài lần, "Xem như cậu lợi hại? Tôi làm gì hắn?"

Lý Quang Tông đương nhiên cũng không phải đơn thuần mà lại đây đưa cơm.

Chuyện Thiệu Tư và Tề Minh lan truyền nhanh chóng, trong công ty đều đang nghị luận, hắn ta vô cùng lo lắng, thật sự nhịn không nổi mới lại đây xem: "Sáng hôm nay, có vài cảnh sát đến, trực tiếp vọt vào trong phòng làm việc của Tề Minh… Cũng không biết bọn họ nói gì, sau khi cảnh sát đi, có người nghe thấy Tề Minh ở trong phòng làm việc đập phá."

"Đập phá?"

"Ừm, với lại nam chính Một đời một kiếp một đôi người đã định rồi, là một tiểu thịt tươi hai năm nay thăng tiến rất nhanh của công ty đối thủ, từng làm luyện tập sinh ở Hàn quốc hai năm."

Thiệu Tư xoay chuyển mấy điểm đặc thù này ở trong đầu một lần, không có ấn tượng gì quá lớn, hắn cau mày hỏi: "Đầu bạc hả?"

Lý Quang Tông cũng vô cùng chịu phục cái chứng mù mặt của hắn: "… Ba nhớ lầm rồi ba Thiệu, người ta là tóc màu đỏ."

Tay Thiệu Tư cầm đũa thoáng khựng: "Phải không?"

“Đúng vậy, ” Lý Quang Tông nói, “Tên rất kêu, là Âu Dương Ngạo Vũ. Cậu để ý chút đi, người đại diện của hắn là đối thủ một mất một còn của Tề Minh, lần này Tề Minh giành không lại, chưa chừng muốn lấy cậu ra trút giận đó.”

“Chờ lát, cậu ăn trước, tôi gọi điện thoại hỏi nam thần của cậu một chút.”

Cố Duyên Chu đang bận, điện thoại là Trần Dương nhận, tình huống không khác biệt gì so với lần trước, giọng Trần Dương vi diệu mà khựng lại một chút, sau đó nghi hoặc kêu: “Tổ tông?”

Nhất thời Thiệu Tư liền hết muốn nói chuyện.

—

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tề Minh một đống hỗn độn.

Tấm ảnh trong tay gã xem như trôi sông, nhưng cơn tức này gã xác thực nuốt không trôi.

Ai có thể ngờ một đám cảnh sát lại trực tiếp tới đây lấy cớ “Thiệu Tư và Cố Duyên Chu hợp tác với cảnh sát trong vụ án Vương Sơn”, mà cảnh cáo gã? Cảnh cáo tấm ảnh này bất luận là lấy loại hình thức nào tiết lộ ra ngoài, gã đều phải chịu trách nhiệm pháp luật nhất định.

“Cậu cũng đừng trách tôi, chuyện cho tới bây giờ đều là cậu tự tìm.” Tề Minh nhốt mình trong phòng làm việc, thì thào tự nói với không khí.

Trên vách tường văn phòng treo poster của mỗi một nghệ nhân dưới tay gã, từng hàng từng hàng, gần như dán đầy hơn phân nửa mặt tường.

Tấm của Thiệu Tư —— là lúc vừa ra mắt, để quy hoạch tạo hình cho hắn, chụp một bộ ảnh thiết kế hình tượng.

Thiệu Tư năm năm trước, thoạt nhìn hơi non nớt hơn hiện tại, đối diện màn ảnh mặt không đổi sắc, rất cao lãnh. Trên poster hắn mặc một cái áo lông màu đen, cúi đầu ngồi ở trên tường, hai chân lơ lửng giữa không trung.

“Hạt giống thật tốt, ” Tề Minh vươn tay nhẹ nhàng sờ soạng hai cái trên tấm poster, trên mặt hiện lên một nụ cười, nhìn lại có chút khiếp người, “Cánh diều cậu tôi bắt không được, vậy cậu cũng đừng tiếp tục bay trên trời nữa… nhìn chướng mắt.”

71. Chương 71

Sau đó hai ngày, Lý Quang Tông chạy sang chỗ Thiệu Tư rất cần mẫn.

Lúc trước hắn ta luôn cố ý vô tình lảng tránh Thiệu Tư, cảm thấy không còn mặt mũi, càng sợ hãi không biết sẽ đón nhận sắc mặt gì của ba Thiệu. Nhưng mà từ lần trước sau khi hắn ta không màng mặt mũi đến tìm Thiệu Tư, hắn ta phát hiện thái độ của Thiệu Tư đối với hắn ta vẫn không có gì khác biệt lúc xưa.

"Sau này cậu… muốn làm cái gì?" Hôm nay ăn cơm xong, Lý Quang Tông thay Thiệu Tư đóng gói một đống rác rưởi, chuẩn bị lúc đi về thì xách theo —— tựa như trước kia hắn ta vẫn luôn làm, cũng đã thành thói quen.

Lý Quang Tông đứng ở cửa nhà trù trừ hai cái, luôn mãi do dự, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi một tiếng.

Thiệu Tư tiện tay nhét cục kẹo vô miệng, dựa ở cửa nghĩ nghĩ: "Không biết, còn chưa có thông báo"

Lý Quang Tông sắc mặt do dự: "… A."

Thiệu Tư nói: "Làm sao vậy?"

Lý Quang Tông há há mồm, lại khoát tay: "Không có gì."

"Mông cậu vừa vểnh lên tôi đã biết cậu muốn làm gì rồi, " Thiệu Tư mắt lạnh nhìn hắn, "Nói hay không?"

Mỗi lần Lý Quang Tông muốn nói lại thôi đều là trong lòng có việc, người này căn bản không biết cách che giấu tâm tình của mình, lại cố tình còn luôn cảm thấy không ai có thể nhìn ra.

Lý Quang Tông nhăn nhó hai phát, đang muốn mở miệng.

Lúc này đến phiên Thiệu Tư xua tay: "Được rồi, cậu cũng đừng nói, tôi không muốn nghe."

"…"

Lý Quang Tông mang theo túi rác, thật muốn đập về phía hắn.

Người này sao vẫn thiếu đòn như vậy!

"Là thế này, tôi vẫn luôn hỏi thăm về lịch trình của cậu, " Lý Quang Tông hơi hơi cúi đầu, có chút ngượng

ngùng.

Dù sao thì hiện tại tất cả hoạt động của Thiệu Tư cũng đã không có quan hệ gì với hắn ta nữa, hắn ta lập tức chuyển đề tài, đâm vào trọng điểm: "Tôi chỉ cảm thấy rất kỳ quái, an bài hành trình giai đoạn sau của cậu, hoàn toàn trống không, cái gì cũng không tra được, Tề Minh không an bài hoạt động cho cậu sao?"

Trên cơ bản thì đa phần các hoạt động trong giới, mặc kệ là quay phim cũng tốt gameshow cũng được, đều sẽ mời vài nghệ nhân trước, xác định xem lúc đó nghệ nhân có rảnh hay không, bao giờ mới có rảnh, cuối cùng xác định giá cả, ký hợp đồng.

Cạnh tranh giữa các bên chế tác cũng vô cùng kịch liệt, nếu xuống tay muộn thì mấy nghệ sĩ đang hot nói không chừng đã xếp đầy lịch trình, chỉ có thể bỏ qua.

"An bài hoạt động?" Thiệu Tư hơi hơi nheo mắt lại, nghiêng đầu không mặn không nhạt cười một tiếng, "Hắn làm sao có thể an bài hoạt động cho tôi nữa."

Lý Quang Tông: "A?"

Thiệu Tư giải thích hai ba câu: "Mấy ngày hôm trước chọc hắn xù lông."

"Cậu cậu làm gì vậy! Cậu lại đánh hắn à? Nói cậu bao nhiêu lần rồi làm việc đừng quá xúc động, nếu cậu nhất định phải mắng hắn, thì cũng đừng mắng trước mặt, lén lút chơi trò tập kích không tốt sao… lại nói, cậu nói với hắn cái gì vậy?"

"Cũng không nói gì." Thiệu Tư nói, "Tôi chỉ nói tôi muốn chơi chết hắn."

Lý Quang Tông: "…"

"Quá đáng sao?"

Lý Quang Tông há há mồm: "Không quá đáng sao?"

"Vậy hắn thế này có tính là… muốn đóng băng cậu không?" Tay Lý Quang Tông xách túi rác có hơi mỏi, hắn đổi tay, tiếp tục nói, "Không thể nào, dù hắn muốn đóng băng, bên phía công ty khẳng định cũng không thể đáp ứng."

Thiệu Tư: "Vậy cậu suy nghĩ một chút xem, dưới tình huống thế nào, công ty sẽ buông tha tôi?"

Thiệu Tư nói xong những lời này liền ngừng, không nói tiếp nữa, thừa dịp Lý Quang Tông còn đang cân nhắc loạn xạ, hắn nói thêm: "Được rồi, còn không đi nữa thì tiền thưởng cuối tháng này của cậu bay mất

đó."

"Ồ, vậy tôi đi trước nha, " Lý Quang Tông còn đang cân nhắc, một bước quay đầu hai lần nói, "Tôi giúp cậu theo dõi hắn ở trong công ty, có việc thì liên lạc điện thoại."

Thiệu Tư lười biếng nâng lên một cánh tay phất tay với hắn, thuận tiện gọi món: "Sáng ngày mai tôi muốn ăn cháo hải sản, nếu cậu tiện đường thì giúp tôi mang một phần, cám ơn."

"..."

Chờ Lý Quang Tông đi rồi, hệ thống sâu kín lú đầu ra nói: [dưới tình huống thế nào, công ty sẽ buông tha cậu? Tôi cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ ra.]

[... Mày xem náo nhiệt cái gì.]

Hệ thống: [tò mò.]

Thiệu Tư nằm xuống sofa, tiện tay mở TV ra: [mày chỉ cần nhớ kỹ một điều, thương nhân chưa bao giờ làm chuyện làm ăn lỗ vốn.]

Trên TV vừa vặn đang chiếu «Ngắm nhìn giải trí», chương trình này chuyên tập trung vào scandal của giới giải trí nhiều năm, vừa có gió thổi cỏ lay gì, bọn họ đều có thể lập tức làm ra cả một chuyên đề.

Nhưng hai năm nay rating không quá tốt, vài năm trước địa vị của nó cũng coi như nổi trội trong giới, lúc ấy không có bao nhiêu người đi mua báo tạp chí, khán giả đều thu hoạch tin tức mới nhất trên TV. Không giống hiện tại, mọi người ở thời đại tin tức, chỉ cần cúi đầu tùy tiện lướt điện thoại, cái gì cũng biết.

Nữ MC vẫn là người trước kia, tóc dài, lúc cười rộ lên có hai má lúm đồng tiền đáng yêu. Cô xoay người, nhẹ nhàng chạm một cái trên màn hình lớn, sau đó mới tiếp tục nói: "Những ngày gần đây, một bộ phim tình yêu tiên hiệp đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn quay phim, «Một đời một kiếp một đôi người» có thể là một trong những bộ phim đáng để chờ mong nhất năm nay, như vậy, chúng ta hãy đi tìm hiểu một chút, lần này Âu Dương oppa và An Ân nữ thần phân biệt đảm nhiệm nam nữ chính —— bọn họ có chờ mong và triển vọng gì đối với chính mình."

"Khiêu chiến lần này đối với tôi cũng vô cùng lớn, bởi vì trước kia chưa từng tiếp xúc với loại đề tài phim cổ trang." Âu Dương Ngạo Vũ vẫn là một đầu tóc màu lửa đỏ, viền mắt kẻ tới hai lớp, cặp mắt không biết có nên nói là yêu mị hay không.

Lúc này hắn ngồi trên sofa, đối mặt màn ảnh: "Nhưng tôi sẽ cố gắng tái hiện một nhân vật thâm tình như thế, câu chuyện này tôi cũng thật sự rất thích, có thể nhận được kịch bản tốt như vậy, tôi thấy rất may mắn. Cũng tin tưởng sẽ không khiến cho fan và khán giả thất vọng."

Ngay sau đó hình ảnh chuyển đổi, mặt An Ân xuất hiện trên màn hình lớn, cô cười cười, lời nói không khác biệt mấy so với Âu Dương Ngạo Vũ: "Thực vinh hạnh… tôi sẽ càng thêm cố gắng…"

Dương Vũ thì càng khỏi nói, hiện tại trên weibo hắn thường xuyên tương tác với Tề Hạ Dương, ôm đoàn ké nhiệt độ, ngay cả ảnh chụp chung cũng đã post lên mấy tấm.

Chương trình này Thiệu Tư xem mà nhàm chán, đang muốn chuyển kênh, nội dung chương trình lại biến đổi, tiến vào phân đoạn kế tiếp: "Chúng ta đều biết, Cố đại ảnh đế Cố Duyên Chu, mấy ngày nay tham gia tuần lễ thời trang ở Milan. Nhưng nhất định mọi người không biết, hắn là nghệ nhân duy nhất trong nước được mời. Kế tiếp, liền đi theo phóng viên của Ngắm nhìn giải trí chúng tôi, đến hiện trường tuần lễ thời trang Milan xem đến tột cùng nhé!"

"…"

Cái tay chuyển kênh của Thiệu Tư dừng lại.

Hắn cũng không hiểu lắm là tại sao mình nhìn chằm chằm Cố Duyên Chu đi thảm đỏ nhìn tròn bảy tám phút.

Cố Duyên Chu đứng ở dưới đèn tụ quang, từ bên kia thảm đỏ đi tới.

Xung quanh là một vùng camera loang loáng, phóng viên của đài lướt qua đám người đông đúc, rốt cuộc đem màn ảnh nhắm ngay mục tiêu.

Tóc người đàn ông vuốt ra sau, ngũ quan nổi bật ra một cách hoàn mỹ, hình dáng rõ rệt. Từ lông mày đến mũi cao thẳng, trưởng thành mà lại tinh xảo. Cặp mắt tuy rằng không lớn, nhưng lại sâu đến độ có chút quá đáng.

Phong cách mặc quần áo bình thường của Cố Duyên Chu vẫn luôn rất đơn giản —— bao gồm cả màu sắc, lần này có thể là vì hợp với chủ đề tuần lễ thời trang, áo sơ mi bên trong thoát khỏi màu đen xám vạn năm không thay đổi, lựa chọn màu đỏ thẫm rực rỡ.

Người cao to, mặc quần áo có vẻ gầy.

Có chút chói mắt.

Hệ thống: [đẹp không.]

Thiệu Tư dời mắt, bình luận: [… thật ra mặt mũi hắn cũng chẳng kém lắm.]

[Cậu nói như vậy tôi liền có chút không hiểu rồi,] hệ thống uyển chuyển nói, [dựa theo thẩm mỹ của ngài, thử hỏi phóng mắt khắp giới giải trí còn ai có thể chạy song song với ngài?]

[Còn có ai sao?] Thiệu Tư không hề đổi sắc, mặt không đỏ tim không đập loạn, [… Không ai. Không có.]

[…]

Hệ thống im lặng chốc lát: [tán gẫu không nổi nữa rồi ba, tôi off trước.]

Lúc này trên màn hình, phóng viên của "Ngắm nhìn giải trí" rốt cuộc đợi được cơ hội, tiến lên trước nhất, giơ cao micro: "Cố ảnh đế, có thể phỏng vấn anh một chút hay không, nói hai câu với các bạn khán giả đi, anh xem chúng tôi xa xôi ngàn dặm theo lại đây…"

Dưới tình hình chung, nghệ nhân sẽ không đi để ý tới loại yêu cầu "vô lý" này. Hiện giờ là trường hợp chính thức, người xung quanh đều an an tĩnh tĩnh chụp ảnh, đối phương không có tư cách nói "phỏng vấn".

Cho dù là loại "tính tình tốt" nổi danh như Cố Duyên Chu, cũng không quá vui lòng, anh gật đầu nói với phóng viên: "Xin lỗi, hiện tại không tiện lắm."

Phóng viên kia hệt như không nghe thấy, có thể là muốn hỏi về cuộc sống để kéo gần khoảng cách giữa hai người, tiếp tục nói: "Cố ảnh đế, nghe nói anh nuôi mèo… Lần này đi ra ngoài, để mình nó ở nhà không có chuyện gì sao?"

Cố Duyên Chu vốn định trực tiếp chạy lấy người, nghe được chữ "mèo", lại dừng dừng, phá lệ mà trả lời vấn đề của phóng viên, chẳng qua nội dung trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Người đàn ông hơi hơi nghiêng đầu nói: "Rất nhớ."

Thiệu Tư trước TV: "…"

Phóng viên kia cũng chỉ quay được hình ảnh dài tám phút thế này, cùng hai câu đối thoại đơn giản "bình thản".

Sau đó nữ MC «Ngắm nhìn giải trí» lại nêu lên những nội dung gì, Thiệu Tư không hề chú ý nghe. Chờ hắn hoàn hồn lại, trên màn hình đã hiện lên một hàng chữ khác: 'Ngôi sao nữ XXX bị bại lộ kết hôn ngầm', hiển nhiên MC cảm thấy rất hứng thú với đề tài này, nói đến hoa tay múa chân.

Đại khái là mình điên rồi?

Thiệu Tư tắt TV, thuận tiện xoa xoa lỗ tai, xoa nửa ngày, vành tai vẫn nóng như lửa đốt.

——

Ngày kế.

Lý Quang Tông chưa mang cháo đến cho hắn, lại gửi đến một tin tức: "Nghe nói bây giờ Tề Minh đang mua thuỷ quân, chuẩn bị bôi đen ba đó, ba Thiệu à ba tự chú ý chút."

Thiệu Tư còn đang ngủ, lúc hắn nhận được điện thoại còn có một chút không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm, hiện tại thái độ cấp trên cũng rất kỳ quái, " Lý Quang Tông nói, "Buổi chiều hôm qua, đám người Lý tổng Tề Minh mở một cuộc họp bí mật."

"Họp gì, chuyên môn hất nước bẩn cho tôi đi."

Thiệu Tư cũng không bất ngờ, Tề Minh muốn trị hắn, đơn giản chính là ra tay từ bên trong công ty trước, sau đó lại nghĩ mọi cách từ bên ngoài đánh nát hình tượng của hắn trước mặt dân chúng.

—— Để công ty thấy hắn mất đi giá trị.

"Ngày hôm qua có mấy người bên «High lật trời» đến, tìm Tề Minh. Trước đó họ muốn cậu lên chương trình của bọn họ, lần này đến hẳn cũng là nói chuyện đó… Nhưng mà rất kỳ quái, không được mấy phút đồng hồ liền đi mất."

Thiệu Tư ngồi dậy, một tay cởi áo, trần nửa người trên, đi chân trần xuống giường.

Hắn xoay người, đổi tay kia nghe, một tay khác lật quần áo trong tủ: "Được rồi, tôi biết. Chờ một lát tôi liền đến công ty."

Tề Minh như là đang chuyên môn chờ hắn vậy.

Thấy hắn vừa đến, buông bút xuống, hai tay giao nhau, khóe miệng hơi hơi cong lên: "Cậu đã đến rồi, trực tiếp đến phòng họp chờ đi, vừa lúc, mấy người Lý tổng cũng tìm cậu có chút việc."

Thiệu Tư ở trong phòng họp chơi hai ván game, mới nghe được bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Mấy người ngoài cửa đi rất chậm, còn vừa đi vừa trò chuyện, mơ hồ có thể nghe thấy Lý tổng không ngừng cười nói: "Tiểu Minh à, cậu thật sự là, ha ha ha ha."

Sau khi vào cửa, Tề Minh mở cửa thay mấy vị lão tổng, sau đó thối lui đến một bên để vài vị đó đi vào trước, miệng thì tiếp tục nói chuyện phiếm với bọn họ: "Nào có nào có, đây không phải đều là công lao của Lý tổng sao."

Một giây trước Lý tổng còn đang cười, giây tiếp theo ánh mắt chạm đến Thiệu Tư, liền không còn ý cười.

Thiệu Tư đứng lên đón lão, làm bộ không nhìn thấy biểu tình tích tắc thay đổi của Lý tổng, chỉ nói: "Chào Lý tổng."

Lý tổng nhìn thẳng phía trước, ánh mắt lạnh nhạt, nói có lệ: "Ừm."

Bắt đầu cuộc họp, Tề Minh nói vài lời vụn vặt, nhìn như là đang làm dịu đi không khí, thực tế thì trong lời nói nơi chốn đều đang chèn ép Thiệu Tư.

Tề Minh nói: "Nhân vật kia tôi cũng hết sức tranh thủ, nhưng diễn cũng không phải tôi diễn, tôi cũng không có biện pháp. Lý tổng, không hoàn thành chuyện ngài phân phó, tôi thật sự hổ thẹn."

Lý tổng khoát tay: "Tôi biết, cậu không cần phải nói."

Nói xong, lúc này Lý tổng mới dừng ánh mắt trên người Thiệu Tư: "Chuyện lần này tôi đều nghe nói rồi."

"Có thể là cậu nổi tiếng quá nhanh, hai năm nay toàn công ty từ trên xuống dưới đều xoay quanh cậu, khiến cậu quên mất, bên nặng bên nhẹ giữa "cá nhân" cậu với "công ty" rồi."

Một nhân vật nhỏ, đối với công ty mà nói thật sự không tính là cái gì.

Nhưng lần này Thiệu Tư đụng vào nòng súng, cũng không phải chỉ đơn giản như chuyện cự tuyệt một nhân vật.

Hàng năm bọn họ tranh đến cướp đi với đối thủ một mất một còn là "Ánh Mỹ Entertainment", lần này để Âu Dương Ngạo Vũ nhận được nhân vật kia, dưới sự thêm mắm thêm muối, châm ngòi thổi gió của Tề Minh, công ty cảm thấy đặc biệt mất mặt.

"Tác giả tiểu thuyết cũng đăng hình chụp hai người cùng ăn cơm trên weibo rồi, " giọng Lý tổng cực uy nghiêm, "Mọi người đều cho rằng nam chính nhất định là bên chúng ta bắt tới tay, cuối cùng công bố ra lại là nhà bọn họ —— tôi chỉ hỏi cậu một câu, lúc cậu từ chối không nhận có từng suy xét cho công ty chưa?!"

Tề Minh nghịch di động vài cái, sau đó để nó trên mặt bàn, đẩy qua phía Thiệu Tư: "Cậu tự mình nhìn xem, cư dân mạng đều nói như thế nào."

Thiệu Tư một tay chống mặt bàn, cúi người tiếp nhận, sau đó câu được câu không mà quét nhìn hai cái.

Ảnh là ngày đó hắn và Tề Hạ Dương chụp lúc ăn cơm.

Dân mạng A: ha ha ha ha đồng nghiệp cạnh tranh rồi, Ánh Mỹ Entertainment không hổ là công ty lâu đời, thủ đoạn chính là mạnh. Luận về nổi tiếng, vậy nhất định là Thiệu Tư càng nổi tiếng hơn, đáng tiếc hậu trường không ra sức thì có biện pháp nào.

Dân mạng B: nam chính bị giành hả? Ảnh đế mới lên chức bị một tiểu thịt tươi còn chưa chen vào hạng một đẩy rớt .

Dân mạng C: tôi liền yên lặng xem công ty của Ngạo Vũ, Ánh Mỹ, ừm… trâu bò!

Thuỷ quân sứt sẹo như vậy, đại khái cũng chỉ có đám Lý tổng mới tin. Đám cấp cao công ty cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm, những phương diện khác không quản không hỏi, chỉ nhìn chằm chằm số liệu mà những người đó chế tạo ra.

Thiệu Tư nhéo nhéo huyệt thái dương, cảm thấy chiêu này của Tề Minh hoàn toàn là đang vũ nhục chỉ số thông minh của hắn.

Cố tình cái loại chiêu trò vũ nhục chỉ số thông minh thế này lại phát huy công hiệu trên người Lý tổng một cách hoàn mỹ: "Trong khoảng thời gian này, cậu ngừng hết lịch trình, ở nhà suy nghĩ cho kỹ đi. Nghĩ rõ ràng cẩn thận rồi, lại tới tìm tôi."

Đóng băng tạm thời à?

Thiệu Tư hơi hơi nghiêng đầu, châm chọc mà cười một tiếng, cố ý hỏi: "Muốn tôi nghĩ cái gì?"

Thái độ này có thể nói là vô cùng kiêu ngạo, trước đó Tề Minh ở trước mặt Lý tổng nói một đống lời như Thiệu Tư không biết quy củ, không tôn trọng công ty, những lời bịa đặt vô cớ đó xen lẫn với thái độ Thiệu Tư lúc này, khiến Lý tổng triệt để nổi giận: "Cậu còn hỏi tôi nghĩ cái gì?!"

Lão nói xong, một phen vứt tư liệu bên tay, tiếng nói chuyện khiến Thiệu Tư đau cả màng tai.

"—— Suy nghĩ rõ ràng mình rốt cuộc là cái thá gì. Không có công ty, cậu chả là cái cứt gì cả! Hiện tại nhân khí cao, lấy giải ảnh đế, sau mông có một đám fan bám đít đi theo, liền thật sự tưởng mình là đại gia à?!"

Lý tổng nói xong, toàn bộ phòng họp đều an tĩnh lại.

Không ai còn dám nói chuyện, ngay cả Tề Minh, cũng chưa từng thấy Lý tổng phát giận lớn như vậy, rõ

ràng lời này không phải nói với gã, nhưng gã cũng lập tức bị uy hiếp, đầu mơ hồ, không thể phản ứng lại ngay.

Nhưng mà Thiệu Tư không chút nào bị ảnh hưởng, một bàn tay hắn chống đầu, một tay khác chán đến chết mà nhiều lần bật sáng màn hình xem thời gian, vô cùng tản mạn hỏi: "Ông nói xong chưa?"

Không đợi Lý tổng đáp lời, Thiệu Tư lại chậm rãi đứng lên, hơi hơi cúi người tới gần bọn họ nói: "Tôi là cái thá gì tôi không biết, nhưng ông thì chả là cái gì cả. Không cần cho tôi thời gian để tôi về nhà suy nghĩ, hiện tại tôi có thể nói cho mấy người biết —— tôi muốn hủy hợp đồng."

Có thể là vì không thường xuyên cười, hiện tại Thiệu Tư cười rộ lên, ngược lại cả người có vẻ càng lạnh hơn: "Ba không có tâm tư chơi với đám ngốc các người nữa."

Hết chương 71

72. Chương 72

"… Hủy hợp đồng?"

Lý tổng hơn nửa ngày không thể hoàn hồn, thẳng tắp nhìn chằm chằm Thiệu Tư, há há mồm, khó tin mà lặp lại: "Cậu muốn hủy hợp đồng? —— Cậu có tính tiền vi phạm hợp đồng chưa? Cậu bồi thường nổi à?!"

Không giống tính toán của Tề Minh, Lý tổng chỉ là muốn cảnh cáo, đóng băng hắn một hai tháng cho chút giáo huấn. Để hắn tự giác cất kỹ một thân nhuệ khí, đừng có nổi tiếng liền phân không rõ, mọi việc vẫn phải lấy công ty làm trọng.

Ai biết Thiệu Tư vừa đi lên liền trực tiếp là ba chữ: hủy hợp đồng.

Tiền vi phạm hợp đồng không phải chuyện đơn giản như vậy, tiền vi phạm hợp đồng của nghệ nhân bình thường từ mấy triệu đến mấy trăm triệu không cố định, đây là dựa theo lợi nhuận bình quân hàng năm nhân với số năm nghệ nhân chưa thực hiện trong hợp đồng mà cho ra số tiền cuối cùng.

Một lần tranh cãi hủy hợp đồng huyên náo rất lớn năm trước, là một nghệ nhân nhỏ hạng ba hàng năm bị xa lánh trong công ty. Bình quân một năm hắn mang đến cho công ty lợi nhuận năm sáu trăm ngàn, lúc hủy hợp đồng cách lúc hết hợp đồng còn dư ba năm, tiền hủy hợp đồng tính ra chính là không đến hai triệu.

Đối với một nghệ nhân nhỏ vốn dĩ không quá nổi danh mà nói, đây cũng coi là phần lớn dành dụm.

Lấy giá trị con người Thiệu Tư hiện tại, hắn đơn phương muốn hủy hợp đồng, vậy tiền vi phạm hợp đồng

liền không chỉ là mức như mấy triệu, mấy chục triệu.

Cuộc họp này cuối cùng tan rã trong không vui, còn gây gổ đến mọi người đều biết.

—— Đơn giản là lúc Thiệu Tư đi ra ngoài, Lý tổng mất hết mặt mũi, mãnh liệt đạp bàn, hô lớn: "Được, hủy hợp đồng, tôi xem cậu có hủy được cái hợp đồng này hay không!"

Ngoài cửa vừa vặn có mấy nhân viên đi ngang qua, nghe thấy âm thanh đều thả chậm bước chân, vểnh tai tận lực lắng nghe.

Chạng vạng Lý Quang Tông trở lại công ty lấy tư liệu, vừa vặn đụng phải bọn họ quẹt thẻ tan tầm. Bởi vì nhiều người, thang máy rất chen chúc, Lý Quang Tông đứng ở tận cùng bên trong, cầm một chồng tư liệu cao cao trong tay, gần như che khuất mặt hắn.

Hắn bớt thời giờ liên tiếp nhìn đồng hồ, có chút sốt ruột.

Những tài liệu này hắn phải sửa sang xong trước tám giờ tối, dùng bưu kiện điện tử gửi qua cho cấp trên.

Nhưng mà trong âm thanh ồn ào quanh mình, hắn sắc bén bắt được một cái tên người.

"Thiệu Tư?"

"Đúng vậy, chính là hắn, hôm nay tôi cũng sắp bị hù chết…"

"Tôi cũng nghe nói… quả thực chính là điện Tu La, không rõ lắm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bọn họ nói là muốn hủy hợp đồng, tôi cảm thấy hẳn là không thể nào đâu, đang êm đẹp làm sao có thể hủy hợp đồng."

Lỗ tai Lý Quang Tông mới vừa dựng thẳng lên, đã bị hai câu "hủy hợp đồng" liên tiếp dọa cho mềm nhũn.

Vài nhân viên tiếp tục khe khẽ nói nhỏ.

"Thật sự là hủy hợp đồng, có người nghe thấy Lý tổng phát hỏa cực lớn —— nói cái gì mà có giỏi thì cậu đi đi, tôi xem cậu rời khỏi nơi này còn có thể đi đâu, sau đó Thiệu Tư vừa đi ra ngoài vừa mang khẩu trang, không thèm để ý ông ấy."

"Tưởng tượng một chút… thế mà lại cảm thấy rất ngầu?"

"Ngầu thì ngầu, nhưng Thiệu Tư hủy hợp đồng… tiền vi phạm hợp đồng, giá trên trời đi."

Thang máy đã xuống đến lầu một, đèn chỉ thị hạ xuống, theo một tiếng "đinh", cửa thang máy từ từ mở ra.

Mọi người ngưng hẳn đề tài này, chen ra ngoài cửa, vội vàng về nhà ăn cơm.

Còn không phải sao.

Lý Quang Tông nhìn bóng dáng bọn họ, ở trong lòng bồi thêm một câu: cả hai trăm năm mươi triệu đấy.

Hắn ta cũng không biết tại sao mình bình tĩnh như vậy, có thể là kinh ngạc quá độ —— cũng có thể là tiềm thức cho rằng loại chuyện này phát sinh trên người Thiệu Tư, thật sự rất bình thường.

Chờ hắn ta ôm chồng tư liệu kia đi đến bãi đỗ xe, đóng cửa xe buộc dây an toàn xong, trong đầu mới phát lại những lời nghe thấy trong thang máy vừa rồi một lần, sau khi nhớ lại một phen, run run tay gọi điện thoại cho Thiệu Tư.

Thiệu Tư đang xếp bằng ngồi trên thảm trải sàn, tính tiền trong thẻ của mình, cùng với tiền trong sổ tiết kiệm.

Miệng hắn cắn nắp bút, tóc mái dùng sợi thun cột lên, miễn cho che mắt. Dưới đất chất một đống đồ, ngay cả chứng nhận bất động sản cũng trong đó.

Thiệu Tư cúi đầu, lộ ra cần cổ bóng loáng, cầm giấy bút trong tay, viết đến độ có chút bực bội: "Hai mươi triệu, sáu mươi triệu…"

Thế cho nên lúc di động vang hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn, nhổ nắp bút trong miệng ra, nói: "A lô, ai đó."

"Ba!"

Thiệu Tư: "… Con trai?"

"Ba à nghe nói ba muốn hủy hợp đồng hả??" Lý Quang Tông xoay chìa khóa, nổ máy vài cái cũng không lên, dứt khoát rút luôn chìa khóa ra, lại nói, "Trong công ty nghe thấy mọi người đều đang nghị luận, nói cho tôi biết đây không phải là thật đi!"

Nhưng mà ——

Thiệu Tư cúi người nhìn nhìn một quyển sổ tiết kiệm khác, thuận tiện trả lời hắn: "Là thật."

Lý Quang Tông: "…" thế mà mình lại có một loại cảm giác 'quả thế'.

"Không phải, phát sinh chuyện gì?" Kỳ thật hắn ta muốn nói 'cậu điên rồi sao sao lại lẩn quẩn trong lòng muốn hủy hợp đồng', nhưng đảo mắt lại nghĩ, mặc kệ Thiệu Tư làm chuyện gì, khẳng định đều có lý do của mình, vì thế sửa miệng hỏi, "Vậy cậu đủ tiền không? Không đủ cậu nói với tôi, chỗ tôi còn có một chút."

Chuyện Thiệu Tư muốn hủy hợp đồng, suy nghĩ cũng không phải một ngày hai ngày.

Năm đó lúc Lý Quang Tông mới vừa tiếp nhận hắn, đã nghe hắn mỗi ngày vừa mệt rã rời vừa ở bên kia hô 'phiền chết hủy hợp đồng là được', Lý Quang Tông thường trêu ghẹo hắn 'cậu lấy ra được tiền thì cậu cứ hủy đi không ai cản cậu đâu'.

Lúc đó, Thiệu Tư hoặc là không nói lời nào, hoặc là ngoắc ngoắc ngón tay với hắn ta, hệt như đùa mà trả lời: "Nói cho cậu biết một bí mật, nói ra có khả năng cậu không tin, kỳ thật tôi là phú nhị đại."

Lý Quang Tông cũng học theo hắn ngoắc ngoắc ngón tay: "Kỳ thật ba của tôi là Lý Cương* đó."

*Vụ việc "ba tao là Lý Cương": tìm hiểu thêm tại đây https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Vụ_tai_nạn_Lý_Cương

Thiệu Tư ngửa ra sau: "Cái mánh này của cậu thật nát."

Lý Quang Tông: "Cậu mới nát, ngủ của cậu đi, có lẽ trong mộng thật sự có thể làm phú nhị đại đó."

"…"

Lý Quang Tông nhớ lại việc này, thật sự có chút cảm khái. Cảm khái những năm tháng thanh thuần không làm ra vẻ kia.

"Không cần, tôi cần gì phải dùng tiền của cậu." Thiệu Tư tính sổ đến độ có hơi loạn, vừa cúi người sửa soạn thẻ, vừa nhỏ giọng nói, "Mình thật sự là có bệnh mới có thể đi làm nhiều thẻ như vậy… Đây là mấy cái ngân hàng gì chứ, tên lấy giống nhau như vậy, mình bỏ trong đó bao nhiêu vậy kìa."

"Cậu thật là? Không cần khách khí với tôi, tôi bằng lòng giúp bạn không tiếc cả mạng sống."

"Tiếc cái rắm, cậu tỉnh đi, có ngốc không hả. Nếu thật sự không đủ tôi bán thêm căn hộ cũng còn thiếu không nhiều lắm."

"…" Trong đầu Lý Quang Tông khó hiểu mà hiện ra hình tượng một thanh niên bần cùng không nhà để về, nửa ngày, hắn nghẹn lời nói, "Không phải chứ, thảm như vậy?"

Sau đó hắn ta lại bưng ra cái mánh cười năm xưa, thuận miệng nói: “Không phải cậu là phú nhị đại sao… phú nhị đại nào có ai như cậu.”

Bình thường Thiệu Tư không hề nhắc tới chuyện trong nhà hắn, Lý Quang Tông còn từng hoài nghi, người nọ có phải từ cô nhi viện đi ra hay không, từ nhỏ không cha không mẹ. Cho nên luôn không dám chủ động hỏi.

Tận đến có lần mẹ Thiệu Tư gọi điện thoại tới, không cẩn thận bị hắn ta nghe thấy.

Toàn bộ hành trình luôn ở nơi đó nói cái gì mà: “Mẹ à con ăn cơm rồi, huyết áp con rất tốt, chỉ tiêu cholesterol cũng bình thường, không vấn đề gì, thật sự… nhịp tim vô cùng ổn định, phản ứng protein C tuyệt đối không vượt qua 3,0 mg/l.”

…

Lý Quang Tông không biết ba Thiệu có lịch sử bệnh tim, có nguyên vẹn lý do tin tưởng mẹ Thiệu Tư tuyệt đối là bác sĩ.

Thiệu Tư tính xong sau đó ném bút, lại nói: “Một chút việc nhỏ mà thôi, không muốn phiền toái bọn họ. Phú nhị đại cũng có tôn nghiêm mà.”

Lý Quang Tông cảm thấy giá trị quan của mình nhận được đả kích mãnh liệt: “Hai trăm năm mươi triệu, là một chút việc nhỏ hả?”

Thiệu Tư duỗi dài hai chân, trực tiếp nằm vật ra sau, cả người nằm trên thảm trải sàn lông nhung, rất vô tri hỏi: “… Rất nhiều sao?”

Lý Quang Tông trực tiếp cúp điện thoại.

—— Không nhiều sao?!

Rất tức giận.

Thằng nhỏ ngốc này.

Thiệu Tư nhìn bốn chữ “cuộc gọi kết thúc” trên màn hình chốc lát, tiện tay vứt điện thoại sang bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại. Nửa ngày, hắn lại há há mồm, khẽ đến không thể nghe thấy, không biết đang nói chuyện với ai: “Tiền tuy rằng không nhiều lắm… cũng sẽ không cho không các người.”

Hiện tại hắn cố ý muốn công ty vớt được một số lớn tiền vi phạm hợp đồng, mức càng lớn càng tốt, đến

lúc đó công chúng hưởng ứng cũng sẽ càng kịch liệt.

Qua chốc lát, hắn lại chán đến chết mà kêu một tiếng: [Thống Thống.]

Hệ thống lú đầu ra nói: [… Làm gì.]

[Mày nói xem, nếu tao vì từ chối không nhậm phim đạo văn, mà trả tiền vi phạm hợp đồng giá trên trời, hủy hợp đồng với công ty, tin tức như vậy huyên náo có phải càng lớn hay không?]

Vừa rồi Thiệu Tư xếp bằng ngồi, dẫn đến chân bị đè có chút khó chịu, vì thế hắn duỗi chân, gót chân chấm đất, lại chậm rãi tiếp tục nói: [bởi vì giá trị tin tức này, tương đương với hai trăm năm mươi triệu.]

…

Ngày kế.

Thiệu Tư và Hoa Nghiệp Entertainment chính thức hủy hợp đồng.

Các lộ truyền thông tranh nhau đưa tin, trong bản thảo bọn họ soạn ra không cái nào không đề cập tới một từ mấu chốt: phí hủy hợp đồng tới cả trăm triệu.

Tất cả mọi người tò mò đến tột cùng xảy ra chuyện gì, bởi vì khi Thiệu Tư hủy hợp đồng cũng không có "nhà dưới" tiếp chuyện thay hắn, cho nên không tồn tại cách nói bị đào vách tường, là Thiệu Tư đơn phương đề xuất yêu cầu hủy hợp đồng với công ty. Như vậy thì, chuyện quanh co khúc khuỷu trong đó, liền nói không rõ lắm.

Hai bên Hoa Nghiệp Entertainment và Thiệu Tư, hiện nay còn chưa bên nào đi ra làm sáng tỏ.

Phóng viên truyền thông tin tức linh thông, Thiệu Tư chỉ ký hợp đồng một cái thôi, liền đi ra ngoài, bên ngoài đã vây đầy người.

Trong tức khắc Thiệu Tư lộ diện, bọn họ bắt đầu điên cuồng chụp ảnh, ánh đèn loang loáng có thể chói mù mắt người, tiếng tách tách liên tiếp, một đám micro giơ lên cao, micro gần như đụng tới mũi Thiệu Tư luôn.

"Có thể tiết lộ với chúng tôi vì sao hủy hợp đồng với Hoa Nghiệp không? Theo chúng tôi biết, hiện nay không hề có công ty khác tung cành ô-liu với cậu."

"Nghe nói tiền vi phạm hợp đồng gần ba trăm triệu, cái này có phải thật hay không?"

“Anh định rời khỏi giới giải trí sao?”

“…”

Thiệu Tư hơi hơi nghiêng mặt đi, đeo khẩu trang lên, lại lấy ra một cái kính râm từ trong túi áo, trốn tránh không đáp: “Phiền toái nhường đường một chút.”

Trong một đám tiếng người gây sự chất vấn, đột nhiên chui ra một âm thanh mềm mại:

“Cái đó, Thiệu tiên sinh chào anh, tôi… tôi không có gì muốn hỏi.”

Cô gái trước ngực đeo chứng nhận phóng viên ‘báo Bác Văn’ nhìn thì gầy yếu, nhưng cũng cực liều mạng, cô lấy sức lực chen lên trước nhất, sau đó hệt như pho tượng đồng, người khác chen thế nào cũng chen không rớt, hơn nữa lời nói ra cũng vô cùng khác loại: “Có điều nếu anh bằng lòng nói, anh có thể nói với tôi.”

“Lại là cô?” Đồng nghiệp chung quanh đều bật cười, “Cái người ngay cả năng lực phỏng vấn cơ bản nhất cũng không có.”

Một người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh đẩy cô, oán giận nói: “Em gái à, em làm cái gì vậy, tốt nghiệp chưa hả?”

Trong tiếng đùa cợt quanh mình, mặt cô gái đỏ lên, nhưng ánh mắt vẫn kiên định lại trong suốt mà nhìn chằm chằm Thiệu Tư.

Thiệu Tư kéo kính râm xuống một nửa, liếc liếc nhìn bảng tên của cô một cái, báo Bác Văn, Lý Duyên.

“Tôi liền nói với em vậy.” Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, hắn lại hồi đáp lời phỏng vấn khác người của cô gái kia.

Thiệu Tư triệt để tháo kính râm xuống, nắm ở trong tay: “Đơn giản mà nói chỉ một câu, chỉ là tôi muốn bảo vệ điểm mấu chốt của tôi thôi.”

Những lời này, làm ngơ ngác một đám người, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Nhưng mà tiếp theo, Thiệu Tư cũng không chịu nói thêm nữa.

[Vì sao không nói? Không phải cậu muốn mượn chuyện này, dẫn tới trên người Tề Hạ Dương sao.]

[Trước hết câu bọn họ đã, tạo thế một lát.] Thiệu Tư ngồi trên xe, vì sợ bị papparazi theo dõi, hắn nhấn ga tăng tốc, tùy tiện lái loạn, kéo tận mấy vòng, xác định chiếc xe phía sau cũng đã bị hắn cắt đuôi, [bí mật không thể một lần nói quá nhiều, không thì nhiệt độ tới cũng nhanh đi cũng nhanh.]

Thời đại tin tức, tin tức oanh liệt hơn nữa, thì thời gian có tác dụng của nó cũng ngắn đến đáng thương.

Mỗi ngày mọi người phải tiếp nhận rất nhiều tin tức —— bị rất nhiều tin tức thiệt giả khó phân, mánh lới mười phần nhét cho no căng, vĩnh viễn không thiếu thứ mới mẻ. Dư luận bị các nick marketing chủ đạo khắp nơi.

Thiệu Tư giao tiếp với truyền thông nhiều năm như vậy, mỗi ngày truyền thông nắm hắn không bỏ, đồng dạng, hắn cũng rõ bọn họ như lòng bàn tay.

Thân là nghệ nhân, đối với hai từ 'dư luận' và 'nhiệt độ', rất quen thuộc.

Thiệu Tư kéo cửa kính xe xuống, gió thổi vào, đồng thời, hắn từ kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe bánh mì màu đen vừa mới bị hắn cắt đuôi lại lặng yên không một tiếng động theo ở phía sau.

Bây giờ hắn còn chưa thể công khai chuyện vì tiền hủy hợp đồng mà hắn phải bán nhà, tận lực kéo qua hai ngày. Bởi vì vụ án 'một đại minh tinh đền tiền hủy hợp đồng đền đến ngay cả chỗ ở cũng không có', càng làm cho người ta tò mò.

Thiệu Tư vẫn lái xe vào khu biệt thự ở ban đầu.

Trị an ở tiểu khu rất tốt, bảo an nắm gậy đi ra, xoay người gõ gõ cửa sổ xe của papparazi: "Mấy người tìm ai? Không tìm người thì đừng đứng ở nơi này."

Papparazi liên tục giải thích, đành phải lái xe đi.

Thiệu Tư đã đặt xong khách sạn, có điều để cho bảo đảm, sợ papparazi luôn canh giữ ở ngã tư đường đối diện cửa nhà, hắn quyết định vẫn là muộn chút rồi lại lái xe đi ra ngoài.

Hắn chỉ có thể chán đến chết mà ngồi ở trên băng ghế dài tại hoa viên gần đó giết thời gian.

Muốn nằm ngủ một lát, phát hiện băng ghế vẫn không đủ dài, ngủ khó chịu.

Lúc Cố Duyên Chu chạy tới, liền nhìn thấy tình cảnh như vậy: hai cái đùi Thiệu Tư đều gấp lại, rúc cùng một chỗ, chân đạp trên mép ghế, hai tay ôm đầu gối, trong gió rét lạnh run —— cầm di động chơi game.

Hết chương 72

73. Chương 73

Thiệu Tư tranh thủ thời gian nhấc mí mắt lên nhìn lướt qua, sau khi thấy là anh, lại cúi đầu: "Sao anh lại tới đây?… Chờ một lát nha, cho tôi chơi xong ván này đã."

Cố Duyên Chu trực tiếp đi đến trước mặt Thiệu Tư, vừa nhíu mày vừa cởi khăn choàng cổ xuống, cầm ở trong tay hỏi hắn: "Hôm nay nhiệt độ giảm, sao mặc ít như vậy?"

Một ván vừa lúc chấm dứt, Thiệu Tư rời khỏi game, thuận tiện thoáng nhìn thời gian biểu hiện ở góc trên bên phải ——20:00 đúng.

Hắn vốn muốn nói là mình cố ý làm ra vẻ tiều tụy chút, nổi bật thân phận "người bị hại" của hắn.

Đảo mắt lại cảm thấy việc này giải thích lên có chút phiền phức, vì thế buông chân xuống, nửa đường sửa lời: "Bởi vì… bởi vì nghèo á."

Cố Duyên Chu cũng không thèm để ý Thiệu Tư há miệng liền xạo sự với anh, hơi hơi cúi người quấn cái khăn choàng màu xám đậm trong tay lên cổ hắn: "Mang."

"…"

Thiệu Tư có chút khó xử: "Cái khăn choàng này không hợp với bộ đồ hôm nay tôi mặc cho lắm."

Hắn mới vừa nói xong, giương mắt liền nhìn thấy Cố Duyên Chu cười như không cười nhìn chằm chằm hắn, đáy mắt lạnh đến phát run.

Vì thế Thiệu Tư đưa tay đem hai đầu khăn choàng quấn lại thắt cái nút: "… Mang thì mang, anh đừng làm cái loại ánh mắt này, khiếp đến hoảng."

Năm phút đồng hồ sau.

Một chiếc xe thể thao màu đen lặng yên không một tiếng động từ cửa sau lái ra ngoài.

Biển số xe xa lạ không chút nào thu hút. Thủy tinh dùng chất liệu đặc biệt, từ bên ngoài nhìn không thấy bên trong. Lái xe là một người đàn ông trung niên.

"Đám đó vẫn còn canh giữ ở cửa hông, tính cả cửa chính cửa sau, đại khái tổng cộng có ba bốn đài truyền thông." Cố Duyên Chu nói xong, bảo tài xế hạ tốc độ một chút, lại tiếp tục nói, "Em cho là muộn một chút

bọn họ liền đi hả? Vào nghề bao năm rồi."

Thiệu Tư xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, quả nhiên thấy mấy chiếc xe bánh mì màu đen quen thuộc, người trong xe bánh mì không ngừng liên tiếp thăm dò, trên tay còn gác máy quay.

"Dựa theo kinh nghiệm trước đó, bọn họ chờ vài tiếng không chờ được thì sẽ rút quân." Bởi vì cũng không có gì để chờ, không có nghệ nhân nào lại ngốc đến độ ở nơi đầu sóng ngọn gió còn chạy ra bên ngoài.

Chỉ có thể nói, lần này hắn hủy hợp đồng gây ra oanh động còn hơn xa so với trong tưởng tượng của hắn.

Thiệu Tư nói xong, lại nghiêng đầu nhìn anh: "Vừa rồi tôi đã muốn hỏi, anh là vừa vặn đi ngang qua hả?"

"Không vừa vặn, cố ý lại đây gặp em." Vẻ mặt Cố Duyên Chu loáng thoáng có chút mỏi mệt, anh đưa tay nhéo nhéo mũi, lại nói, "Vừa về đến liền nhìn thấy em xảy ra chuyện lớn như vậy."

Ước chừng một giờ trước, Cố Duyên Chu mới vừa xuống máy bay, đã bị fan đón máy bay và phóng viên truyền thông ở sân bay vây đến chật như nêm cối, anh thả chậm bước chân, ký tên cho vài fan đứng ở phía trước, sau đó cười cười với bọn họ, nói một câu 'trên đường trở về cẩn thận chút'.

Đây là kỹ xảo anh quen dùng, ở mặt ngoài nghe cực ấm lòng, kỳ thật chính là ý đuổi người.

Đúng lúc này, có phóng viên gan lớn không sợ chết hỏi: "Xin hỏi anh có biết chuyện hôm nay Thiệu Tư hủy hợp đồng với công ty không? Anh có biết một ít tin tức nội bộ không? Có thể lộ ra một chút với chúng tôi hay không."

Cố Duyên Chu dừng bước lại.

Vốn dĩ Cố Duyên Chu không muốn hỏi chuyện hủy hợp đồng nhanh như vậy, sợ không cẩn thận chọt đến chỗ đau lòng của Thiệu Tư. Người này hiện tại khẳng định rất là khó chịu, hơn nữa dáng vẻ rúc trong băng ghế mượn game tiêu sầu vừa rồi —— miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Nhưng mà Thiệu Tư lên xe không quá mười phút, hai mắt cái người "đau lòng quá độ" ấy đã chầm chậm híp lại, nhìn tư thế của hắn, rõ ràng là chuẩn bị thoải thoải mái mái tựa lưng vào ghế ngồi ngủ gật.

...

Cố Duyên Chu cảm thấy lòng đồng tình tràn lan của mình trước đó giống như đều đút cho chó ăn.

"Em hủy hợp đồng, là xảy ra chuyện gì?"

Tuy Cố Duyên Chu hỏi như vậy, kỳ thật trong lòng cũng đoán được bảy tám phần. Lần trước Thiệu Tư gửi cho anh tấm ảnh kia, nói là trên tay Tề Minh, từ khi đó anh đã cảm thấy không đúng lắm.

Tám chín phần là trở mặt với người đại diện.

Nhưng anh thật không ngờ, có thể kéo cả công ty vào theo.

Thiệu Tư mở mắt ra một chút, thản nhiên nói: "Nhìn bọn họ khó chịu… vốn đang có thể nhẫn nhịn thêm, kết quả kêu tôi qua mắng một trận, cũng bởi vì không diễn cái phim gì mà đời đời kiếp kiếp kia, nói tôi bại hoại hình tượng công ty… tôi bại cái chim."

Cố Duyên Chu: "Nhà cũng bán à? Hiện giờ em ở đâu?"

"Đặt khách sạn rồi, trước hết tạm ở hai ngày." Thiệu Tư ngồi thẳng người, nhìn ra bên ngoài hai cái, nói, "Tôi xuống ở ngã tư phía trước là được, hôm nay cám ơn anh, hôm nào mời anh ăn cơm."

Cố Duyên Chu không trả lời, trực tiếp nói với tài xế: "Kệ cậu ta, tiếp tục lái."

Thiệu Tư: "… Ê."

"Bọn họ tra ghi chép mướn phòng của khách sạn, chỉ là chuyện động động đầu ngón tay, " Cố Duyên Chu nói hai ba câu bấm trúng tử huyệt của Thiệu Tư, sau đó mang theo 'mục đích' nào đó tiếp tục nói, "Nhà tôi rất lớn, tính bảo mật cũng cực tốt."

Thiệu Tư đảo qua những lời này trong đầu một lần: "Anh đang mời tôi à?"

"Nếu mang theo loại suy nghĩ 'dù đối phương không đồng ý, cũng phải đánh ngất xỉu bỏ bao tải khiêng về' tính là mời, vậy không sai, tôi đang mời em."

Nói đến tính bảo mật, nhà Cố Duyên Chu đúng là số một, ngay cả loại người không chú ý đến động thái của giới giải trí như Thiệu Tư, đối với việc này cũng hơi có nghe nói.

Truyền thông giống như sợ anh vậy, chưa từng lộ ra cuộc sống của anh.

Trước đó đệ nhất papparazi Vương XX đã từng mịt mờ tiết lộ: sau lưng Cố Duyên Chu có người, dù hắn mở rộng cửa cho chúng tôi chụp, chúng tôi cũng không dám chụp.

Cố Duyên Chu này, thành thần trong giới giải trí, đồng thời quả thực cũng thành ẩn số.

Thiệu Tư vốn dĩ muốn cự tuyệt, đảo mắt lại nghĩ, hình như cũng không có lựa chọn khác.

Nếu hắn muốn ở nhờ, Lý Quang Tông, Trì Tử Tuấn khẳng định không tiện lắm, đám truyền thông kia tuyệt đối là hệt như máy bay ném bom, vào tiểu khu quấy đảo cuộc sống của bọn họ đến gà bay chó sủa.

Thiệu Tư trầm ngâm nói: "Tiền thuê nhà tính như thế nào?"

Cố Duyên Chu: "Em xem rồi đưa." Dù sao về sau tiền của tôi đều là của em, của em vẫn là của em.

"… Đúng là có chút động lòng, " Thiệu Tư hít một tiếng, "Có điều tôi sợ anh có mưu đồ gây rối với tôi."

Cố Duyên Chu không e dè: "Ừm, em lo lắng là chính xác."

Sau khi nói xong anh lại nói: "Có điều tôi không có hứng thú với cưỡng gian, mà tỷ lệ em chủ động yêu thương nhung nhớ chính em cũng biết đó, cho nên, tổ tông, em rất an toàn."

Thiệu Tư: "…"

Cuối cùng hai người xác định xong, để tài xế tiên sinh quẹo đến khách sạn hỗ trợ trả phòng, thuận tiện chuyển hành lý lên xe.

Hôm nay Cố Duyên Chu mệt chết đi, chạy thông cáo chạy cả ngày, tiếp đó lại ngựa không ngừng vó từ Milan bay về.

Cho nên vừa đến nhà, sau khi dẫn Thiệu Tư chọn phòng xong, anh dựa cạnh cửa nhìn trong chốc lát, thật sự chống đỡ không nổi, nói: "Tôi đi ngủ trước một lát, có việc lại gọi tôi. Muốn ăn cái gì phòng bếp đều có, đồ ăn hâm nóng một chút là được, đều là má Vương mới vừa làm buổi tối. Không cho phép ăn mì ăn liền."

Thiệu Tư đang lấy con alpaca từ trong rương hành lý ra, đặt ở đầu giường, đáp lời: "Biết, anh đi ngủ đi."

Trước khi đi Cố Duyên Chu còn khách sáo đánh giá một câu: "Con gà nhỏ của em còn rất đáng yêu."

…

Thiệu Tư nhìn thoáng qua alpaca trong tay: "Cố Duyên Chu, hình như anh buồn ngủ đến mù luôn rồi."

Đồ đạc của Thiệu Tư cũng không nhiều lắm, quần áo chiếm hơn phân nửa, sau khi sửa sang xong toàn bộ, hắn mới có thời gian đánh giá 'khu nhà cấp cao' của Cố Duyên Chu.

Bên trong trang hoàng không kém bao nhiêu so với suy nghĩ của hắn, hệt như chủ nhân nó, nhìn giản lược, kỳ thật cũng không hề bình thường. Chỉ mỗi cái tủ rượu kia, bên trong bày một loạt rượu quý giá đã đủ để cho người ta líu lưỡi.

Thiệu Tư tùy tiện lết một vòng, cuối cùng vẫn trở lại trên sofa nằm lướt weibo.

Lưới đã quăng ra ngoài, dù sao cũng phải nhìn xem hưởng ứng.

Kết quả lúc đăng nhập weibo, còn chưa lên được đã bị đá văng ra một lần.

Bình luận weibo đã sớm nổ tung.

—— Xảy ra chuyện gì??!! Ba Thiệu vì sao hủy hợp đồng a a a, có phải bị công ty ăn hiếp hay không?!

——2.5 trăm triệu, có thể nói là táng gia bại sản đi…

—— Cầu chân tướng QWQ.

—— Ba ơi ba có thể đi ra nói một câu hay không?? Bọn con thật sự đều sắp bị ba dọa điên rồi.

Phong ba hủy hợp đồng náo loạn nửa ngày, hai bên đều không chịu lộ ra mảy may, tận đến buổi tối chín giờ rưỡi, Thiệu Tư đăng một status.

Thiệu Tư V: đúng là gặp một ít chuyện, có điều không cần lo lắng.

… Chân tướng cái cha già.

Sau khi Thiệu Tư đăng xong, lại nhìn thoáng qua weibo Cảo Y.

Không có, cái gì cũng không có. Không biết vì sao, cô xóa hết nội dung weibo.

Trang chủ trống rỗng này, nhìn qua không hề khác cái tên "Cảo Y" của cô. *("Cảo" có nghĩa là "lụa trắng")*

Xảy ra chuyện gì? Cô bị người ta làm gì ư?

Hệ thống: [cái đó, tuy rằng tôi biết hiện tại nói cái này có chút không tốt, nhưng tôi vẫn phải nói, chủ nhân tài khoản weibo này, hừm… giá trị sinh mệnh đang dao động.]

Tim Thiệu Tư 'thịch' một tiếng nhảy dựng: [lại tới?]

Có thể bị hệ thống rách thăm dò ra giá trị sinh mệnh dao động, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, đều là người sắp chết.

Hệ thống lại tiếp tục bấm tay tính toán, nói: [cậu điều tra xem có bệnh viện nào, bên trong có một người tên Đới Vi đang tiếp nhận trị liệu hay không.]

[Bệnh viện, trị liệu.] Thiệu Tư như có điều suy nghĩ, [khó trách…]

Khó trách cô mang bộ dạng không tranh không đoạt.

Mặc cho lòng dạ Cảo Y có rộng lớn như thế nào nữa, gặp được loại chuyện này, cũng không nên biểu hiện lạnh nhạt như vậy… Rõ ràng là đồ của cô, là câu chuyện của cô. Rốt cuộc Thiệu Tư cũng biết cảm giác loáng thoáng không ổn từ lần đầu tiên lướt weibo của cô, đến tột cùng là cái gì rồi.

Hóa ra là như vậy.

Trước mặt sống chết, chút chuyện ấy tự nhiên trở nên vô cùng nhỏ bé.

Thiệu Tư mới vừa liên lạc người hỗ trợ tra tìm bệnh viện, Cố Duyên Chu vốn dĩ đã ngủ lại từ trong phòng đi ra —— anh cởi áo khoác, áo sơ mi bên trong mở mấy nút, không quá đứng đắn mà treo ở trên người, xem ra là vừa rồi buồn ngủ đến cả quần áo cũng chưa kịp thay.

Thiệu Tư nhìn thoáng qua thời gian, xác định người này nói buồn ngủ thực tế chỉ ngủ không đến hai mươi phút: "Cố Duyên Chu, anh đi ra làm cái gì… mộng du hả?"

Giọng Cố Duyên Chu khàn khàn, anh giật nhẹ áo, đi vào phòng bếp mở tủ lạnh, vừa bưng thức ăn ra vừa nói: "Không mộng du, trái lại là nằm mơ, trong mơ em nói với tôi rằng bỏ đồ ăn vào lò vi ba rồi lại từ trong lò vi ba lấy ra thật là phiền phức, tôi liền tỉnh —— đi ra nhìn thử, tổ tông, em quả nhiên không khiến tôi thất vọng."

74. Chương 74

Ngày 23 tháng 12, buổi sáng tám giờ.

«Một đời một kiếp một đôi người» cử hành nghi thức khởi động máy ở thành điện ảnh.

Thiệu Tư đặt đồng hồ báo thức, muốn đúng giờ dậy xem trực tiếp —— cơ mà thực hiển nhiên, hắn đánh giá cao chính mình.

Chờ hắn tỉnh ngủ, đã là giữa trưa, nhiệt độ không khí lên cao, ánh nắng từ khe cửa sổ lưu loát chiếu vào, khiến căn phòng sáng sủa hơn vài phần.

Một bàn tay Thiệu Tư đặt trên chăn, một tay khác nắm tóc, mắt buồn ngủ mông lung tự hỏi một trận. Qua chốc lát mới nhớ tới tối hôm qua sau khi hắn tắm xong, vẫn luôn lo lắng chuyện lạ giường ngủ không được.

Nhưng mà kết quả ngoài dự đoán, hắn gần như là vừa dính gối liền ngủ mất.

… Ngạc nhiên.

Chẳng lẽ là ly sữa trước khi ngủ tối hôm qua phát huy công hiệu?

Hay là bởi vì hắn uống sữa xong sau đó lướt weibo của “blogger miêu nô – Cố Duyên Chu”?

Thiệu Tư càng thiên về cái trước.

Theo số lần weibo Cố Duyên Chu nhắc tới cái con ‘tiểu tổ tông’ trong nhà càng ngày càng nhiều, không quá vài ngày đã bắt đầu có fan nhiệt tình căn cứ nội dung weibo, giúp bọn họ vẽ một vài tranh minh họa moe moe.

Lúc mới đầu coi như ổn, một người một mèo, đi theo con đường ấm áp. Mèo nằm trong ngực chủ nhân ngủ, hoặc là nằm trên thảm trải sàn lộ cái bụng không ngừng vặn vẹo.

Cách một đoạn, mèo dưới ngòi bút nhóm họa sĩ không còn là cái con động vật tròn vo bốn chân hệ đáng yêu kia nữa, trong một đêm, không hẹn nhau, đều biến thành đủ loại kiểu dáng thiếu niên thanh tú mang theo tai mèo đuôi mèo.

…

Điều này cũng còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Vấn đề là, mấy cái tranh vẽ 18+ cứ được đăng trong phần bình luận là từ nơi nào nhảy ra?

…

Thiệu Tư ở trên giường lề mề một hồi lâu mới xuống giường, rửa mặt xong sau đó tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Đồ ăn trong tủ lạnh cái gì cần có đều có, Thiệu Tư xoay người, xách ra một bịch bánh mì sanwich, lại tiện tay gỡ tờ giấy dán trên tủ lạnh ra, trên đó chỉ có ít ỏi vài chữ: "Hôm nay phải đi tham gia lễ trao giải, đại khái là chạng vạng sẽ về, dậy gọi điện thoại cho tôi. Nhớ ăn cơm."

Tối hôm qua lúc ăn cơm Cố Duyên Chu liền nói ngày hôm sau anh có công việc, chỉ là lúc ấy không có kỹ càng tỉ mỉ nói muốn đi đâu làm gì.

Thiệu Tư ăn bánh mì xong, lại rót cho mình ly sữa, ngồi ở trên sofa ôm uống, nghĩ nghĩ, vẫn gửi cho anh cái wechat —— dù sao thì anh đang làm việc, nghe điện thoại khẳng định không tiện lắm.

[Ba Thiệu của mi]: chào buổi sáng.

[Cố Duyên Chu]: mấy giờ còn sáng, không phải kêu em gọi điện thoại sao?

Cố Duyên Chu trả lời rất nhanh.

[Ba Thiệu của mi]: anh có tiện nghe à?

[Cố Duyên Chu]: chỉ có muốn nghe hay không, không có tiện hay không.

[Cố Duyên Chu]: muốn nghe em nói chuyện.

Thiệu Tư cảm thấy đại khái là mình trúng tà, chờ hắn kịp phản ứng, điện thoại đã gọi ra, còn được nhận rất nhanh. Hắn nuốt ngụm sữa trong miệng xuống, nói: "… A lô."

Cố Duyên Chu ra dấu với Trần Dương một chút, từ cửa hông đi ra ngoài, tìm một chỗ không người hít thở không khí: "Đang ăn cơm à?"

Thiệu Tư cúi người thả ly thủy tinh lại trên bàn trà: "Không, uống sữa."

Hai người trò chuyện một đống vặt vãnh, Cố Duyên Chu dặn dò hắn bảo hắn tự làm chút đồ ăn trong tủ lạnh, Thiệu Tư thuận miệng đáp hai tiếng, thế mà không có một chút không kiên nhẫn nào —— bình thường hắn không thích nói chuyện điện thoại với người ta, nếu thật sự có chuyện, cơ bản khống chế trong ba đến năm câu.

Đối với việc này Lý Quang Tông vẫn luôn tỏ vẻ không thể hiểu nổi, còn ráng đè nén lửa giận ý đồ giảng đạo lý với hắn: "Ba à mỗi lần ba đều vội vã cúp điện thoại làm gì hả?"

Mỗi lần Thiệu Tư đều chỉ có một câu trả lời: "Phòng phóng xạ."

Lý Quang Tông càng giận run cả người: "Bình thường lúc cậu chơi game, cũng chưa từng thấy cậu lo lắng tới phóng xạ."

Thiệu Tư: "Vậy cậu có từng nghe qua một câu, là vấn đề cụ thể phân tích cụ thể chưa."

Đơn giản ăn cơm xong, lúc này Thiệu Tư mới mở bản phát lại nghi thức khởi động máy của bộ phim nào đó.

Phim trường giăng đèn kết hoa, náo nhiệt cực kỳ, bên chế tác liều mạng tuyên truyền khắp nơi. Tề Hạ Dương làm nguyên tác giả, cũng ở hiện trường nghi thức, còn được mời tiến hành diễn thuyết dài đến mười mấy phút đồng hồ.

"Hôm nay tôi thật sự là cực kỳ vui vẻ, " Tề Hạ Dương đứng ở trên sân khấu, hôm nay cô mặc một thân váy đỏ vui mừng, nói, "Tôi nghĩ, bất luận một tác giả nào, nhìn thấy câu chuyện của mình có thể từ trên giấy nhảy lên trên TV, đi vào trong tầm mắt nhân dân toàn quốc, biến thành lập thể, loại vui sướng này đều không thể diễn tả bằng lời…"

Có diễn viên nổi tiếng nhất, có nguyên tác tiểu thuyết đủ độ tranh luận nhất, lại thêm tự mình lăng xê, lần khởi động máy này gây ra hưởng ứng vô cùng kịch liệt trên internet.

Nhưng mà, lúc các truyền thông lớn đăng tin, cũng không quên tăng thêm một nhân tố mấu chốt: An Ân thân là nữ chính, lại vắng nghi thức khởi động máy lần này, theo tin nhận được, gần đây thân thể cô khó chịu cho nên không cách nào đến hiện trường, việc bấm máy đã cận kề, hy vọng cô khỏe lại sớm một chút.

An Ân vắng mặt.

Thiệu Tư mơ hồ cảm thấy, chuyện này hẳn là không đơn giản như vậy.

Thân thể khó chịu đến độ ngay cả nghi thức khởi động máy cũng không tham gia, không những không lộ diện, cũng không gửi tới một đoạn video chúc mừng tại phòng bệnh. Cái "bị bệnh" này càng giống như là ai tìm cớ cho cô.

Thiệu Tư lật lật lên trước, phát hiện có người chụp màn hình, trên hình là một bài viết ban đầu của "báo Bác Văn": An Ân vô cớ vắng mặt.

Tác giả bài viết kia là… Lý Duyên.

Nhưng mà bài viết nhanh chóng bị người ta xóa bỏ, mười phút sau, một cái weibo mới, nội dung hệt như những truyền thông khác, như là thống nhất khẩu cung, đem "vô cớ vắng mặt" đổi thành "vì bệnh vắng

mặt". Tên tác giả cũng sửa lại, hai chữ Lý Duyên đã không có bóng dáng.

Cái tên Lý Duyên này rất đặc biệt, Thiệu Tư không nhớ rõ mặt của cô cho lắm, nhưng mà dựa vào cái tên này, mơ hồ có thể nhớ ra người: là phóng viên gặp được lúc từ công ty đi ra vào hôm hủy hợp đồng.

Thiệu Tư theo cái tên Lý Duyên, tìm được weibo cá nhân của cô, phần giới thiệu vắn tắt của weibo vốn dĩ nên treo năm chữ "phóng viên báo Bác Văn", hiện tại lại biến thành trống rỗng.

Ước chừng ba giờ trước, cô đăng một cái weibo, viết rằng: có thể là tôi thật sự không thích hợp với nghề này.

Vô cớ vắng mặt.

Thiệu Tư khoanh chân ngồi ở trên sofa, cân nhắc tìm được phương thức liên lạc của An Ân, châm chước gửi qua một câu: nghe nói cô bị bệnh, không sao chứ, chú ý thân thể.

"Reng reng", tiếng thông báo tin nhắn.

An Ân: tôi không sao, chỉ là có hơi phát sốt, cám ơn quan tâm.

Xem ra, cô không muốn nói thêm.

Thiệu Tư cũng không tiếp tục hỏi, chỉ nói: được, vậy cô nghỉ ngơi cho tốt, có việc có thể tới tìm tôi.

Lúc này An Ân đang một mình một người ngồi ở trong căn phòng tối tăm, rèm kéo chặt. Cô tóc dài rối tung, trên mặt không trét phấn trang điểm, vành đen mắt rất nặng, nhìn cực tiều tụy, áo ngủ trên người cũng chưa thay.

Cô nhìn chằm chằm màn hình, nửa ngày, ngón tay nhấn trên màn hình hai cái, đánh ra một hàng chữ, sau đó… cô lại lần lượt xóa sạch hết.

Cửa bị người ta đẩy ra, người đến là người đại diện của An Ân, nhìn thấy dáng vẻ cô thế này, không khỏi nhăn mày nói: "Chuyện lớn bao nhiêu, em lại thành như vậy… ngày mai vào đoàn phim, em nhanh chóng điều chỉnh trạng thái cho tốt đi."

Người đại diện là một người phụ nữ chưa đến bốn mươi tuổi, thoạt nhìn tương đối trưởng thành, vào nghề đã có mười mấy năm.

Chị lại đi qua, ngồi xổm xuống khuyên nhủ cô: "Những chuyện khác quản nó làm gì, em cũng chỉ là một diễn viên, lấy tiền quay phim thôi… lòng đồng tình tràn lan đó em vẫn nên thu hồi đi, đồng tình người khác,

nhưng nếu em từ trên trời rơi xuống, sẽ không có ai đau lòng vì em đâu."

An Ân gật gật đầu, từ chối cho ý kiến, cũng không biết có nghe lọt được không.

Người đại diện giúp cô xốc chăn lên, vỗ vỗ giường nói: "Em ngủ một giấc đi, cái gì cũng đừng nghĩ."

An Ân đứng lên, thuận theo nằm vào, hai tay cô đặt ở trước ngực, kéo chăn, lúc người đại diện đang chuẩn bị ra cửa lại hỏi: "Chị Bình, có phải chị biết không? Lúc ấy chị cho em xem kịch bản… chị cũng biết đi?"

Tay chị Bình nắm cửa, không nói gì.

Nửa ngày, chị đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên kia.

Thiệu Tư còn chưa tìm được bệnh viện Đới Vi điều trị, điều tra ghi chép nằm viện của bệnh viện cũng không đơn giản. Hơn nữa thành phố Hoài Bắc mà Đới Vi ở cách nơi này rất xa, hắn cũng không có biện pháp lái xe qua chạy từng cái từng cái bệnh viện.

Hắn thử gửi inbox cho Cảo Y trên weibo, nhưng mà một ngày trôi qua, inbox vẫn chưa đọc.

Lúc Cố Duyên Chu trở về, Thiệu Tư đang làm ổ trên sofa nằm ngủ, TV mở, remote đại khái là từ trên tay hắn trượt xuống, vừa lúc rơi trên thảm trải sàn.

Chân tay anh khẽ khàng đóng cửa lại, đi qua, xoay người nhặt remote lên, sau đó thuận thế dùng tay vén vén tóc mái trên trán Thiệu Tư, cúi người hôn một cái trên trán hắn.

Ban ngày thời gian ngủ của Thiệu Tư rất nhiều, hiện tại chỉ là trạng thái lim dim, muốn mở mắt ra lại lười mở, liền dứt khoát tiếp tục nhắm.

Lúc Cố Duyên Chu tới gần hắn cũng đã phát hiện, mở mắt ra —— quả nhiên, gương mặt người đàn ông đó phóng đại xuất hiện trước mặt hắn, hai người bốn mắt giao nhau một giây, Thiệu Tư phản xạ có điều kiện trực tiếp xách gối đập qua.

Cố Duyên Chu một tay tiếp được, ném gối sang một bên, cau mày nói: "Làm gì đó."

Thiệu Tư chống tay, ngồi dậy: "Lời này hẳn là tôi hỏi anh… vừa về đến liền đùa giỡn lưu manh."

"Nếu tôi thật sự lưu manh, hiện tại hẳn là em không có biện pháp ngồi ở chỗ này nói chuyện với tôi đâu." Cố Duyên Chu uyển chuyển nói xong, lại chỉa chỉa áo hắn, "Lệch."

Thiệu Tư cúi đầu nhìn, đại khái là vừa rồi nằm ngủ xoay người đè qua, áo lệch qua một bên bả vai. Hắn mặt không đổi sắc đưa tay chỉnh lại, sau đó hỏi ra một vấn đề đã tính toán thật lâu trong lòng: "Buổi tối ăn cái gì?"

Giữa trưa hắn tùy tiện tìm chút đồ ăn trong tủ lạnh, căn bản không no.

"Ăn bít tết không." Bình thường Cố Duyên Chu không thường nấu cơm, bít tết đại khái là một trong vài món duy nhất tương đối có thể lấy ra được.

Thiệu Tư gật gật đầu, sau đó nhắc nhở anh: "Ăn, nhưng trong tủ lạnh không có thịt bò."

"…"

Đồ trong tủ lạnh không phải Cố Duyên Chu tự mình mua sắm, bởi vì nguyên nhân công việc, anh thường xuyên bay khắp nơi, Cố Phong lo mỗi lần anh về nhà, đều phải đối mặt với một tủ đồ quá hạn trong tủ lạnh, cho nên bảo trợ lý định kỳ lại đây đổi mới cho anh.

Nửa giờ sau, Thiệu Tư mang khẩu trang, cầm tay đẩy xe mua sắm đi theo sau Cố Duyên Chu, cảm thấy hai người bọn họ hôm nay đại khái là điên rồi.

75. Chương 75

Từ cửa trung tâm thương mại đi vào, đến trước hết chính là khu đồ dùng sinh hoạt.

Thiệu Tư theo ở phía sau, một tay đẩy xe đẩy, một tay khác nhét trong túi áo, đi hai bước liền tựa vào bên cạnh dừng lại. Cố Duyên Chu ném đồ vào bên trong, hắn cúi xuống liếc mắt một cái, sau đó lặng lẽ nhắc nhở anh: "… Tôi, rất, đói."

Thiệu Tư nói xong, động tác Cố Duyên Chu thành thạo lại tự nhiên mà ném cái khăn mặt vào trong xe đẩy.

"Thật sự rất đói." Thiệu Tư nói xong, vừa đói vừa rảnh, dùng ngón tay móc nó lên, tinh tế đánh giá.

Hình vẽ HelloKitty, màu hồng phấn, xung quanh bay đầy cục kẹo ngọt ngào. Thiệu Tư dừng một chút liền nói: "Cái phẩm vị của anh…"

Cố Duyên Chu lại cầm một cái mèo máy Rocky màu xanh lam, quay đầu lại nhìn vẻ mặt của hắn, liền biết hắn hiểu sai: "Ngày hôm qua lúc ăn cơm không phải nói với em rồi sao, quên à? Sanh Sanh muốn lại đây ở hai ngày."

Qua mấy ngày nữa Cố Phong đi công tác, trong nhà không có ai, Cố Sanh ồn ào đòi lại đây. Cố Phong nghĩ bình thường Cố Duyên Chu chạy đông chạy tây còn bận hơn cả hắn, đâu ra thời gian chăm sóc nó. Kết quả gọi điện thoại qua hỏi, thằng em trai cả năm 365 ngày không ngừng chân nói cho hắn biết, để nó lại đây đi, hai ngày này vừa lúc anh nghỉ ngơi.

"A… Cố Sanh?" Thiệu Tư hồi tưởng lại cô bé lúc trước cùng quay quảng cáo, "Anh sẽ không kêu tôi chăm sóc nó chứ? Tôi chưa từng chăm con nít đâu."

Cố Duyên Chu nói: "Không sao, mấy ngày nay tôi cũng vừa lúc nghỉ ngơi."

Dù sao thì anh là chủ nhân, anh định đoạt.

Bảo mình hắn ở chung với một đứa nhóc con, Thiệu Tư cũng không dám tưởng tượng đến hình ảnh đó.

Hai người cùng chọn bàn chải đánh răng nhi đồng, kem đánh răng vị hoa quả, còn có một bịch to gì đó giống hệt đồ ăn chó, nghe nói là buổi sáng ngâm chung với sữa ăn.

"Hẳn là rất ngon nhỉ, tuy rằng nhìn thật sự rất giống đồ ăn chó." Thiệu Tư cầm nó, nhìn bảng thành phần dinh dưỡng ở mặt trái, "Bổ sung protein… lấy một bịch?"

Cố Sanh hẳn là chưa từng ăn thứ này, Cố Duyên Chu kề sát vào, nhìn cái bịch Thiệu Tư cầm trong tay: "Em nhìn ra nó ăn ngon từ chỗ nào?"

"Bìa đó, " Thiệu Tư lại lật nó qua, chỉa chỉa cô bé Âu Mỹ há to mồm cầm cái thìa ăn ngấu nghiến trên mặt bìa, "Anh xem con bé."

"…"

Hai người một đường từ khu thực phẩm đi dạo đến khu đồ chơi nhi đồng, trên việc chọn đồ chơi, hai người sinh ra bất đồng ý kiến.

Cố Duyên Chu cầm hai con búp bê Barbie hỏi hắn: "Cái nào đẹp hơn?"

Thiệu Tư nhăn mày lại, đối với hai gương mặt và quần áo không khác nhau mấy, trong lúc nhất thời cũng không làm ra được lựa chọn: "Hai cái này có gì khác nhau."

“Màu sắc không giống, mặt mũi cũng không giống.” Cố Duyên Chu chỉa chỉa một con trong đó, lại chỉa chỉa một con khác, “Tím, hồng.”

Hai người bọn họ cho dù đeo khẩu trang, thay đổi cách ăn mặc, cũng căn bản không có biện pháp nấp ở trong đám người.

Tư thế đi đường, bộ dạng hơi hơi nghiêng đầu nói chuyện, hình dáng khuôn mặt mà khẩu trang không che được.

Còn có khí chất.

Người như bọn họ, trong bản chất đều tẩm đầy ánh sáng chói mắt.

“Mày ở phía sau đi theo, cẩn thận chút, tao vòng đến đối diện chụp.”

Ỗ chỗ cách bọn họ ước chừng hai ba cái kệ hàng, có hai bóng người lén lút, đầu dựa vào đầu khe khẽ nói nhỏ.

Một người trong đó có chút do dự, hắn cầm máy chụp hình, nói: “Nhưng hai người kia thật sự là…”

“Mày quản nhiều như vậy làm gì? Mặc kệ có phải bọn họ thật không, phàm chỉ cần có vài phần giống, vậy cũng đủ rồi.” Một người khác hiển nhiên gan lớn hơn không ít, hắn đáng khinh cười cười, “Lần này để chúng ta gặp được, coi như phát tài lớn, chỉ cần chúng ta chụp được ảnh bán đi, tuyệt đối có thể bán không ít tiền.”

Người cầm máy chụp hình, nhìn tươi cười của hắn, nhịn không được rùng mình một cái.

“…” Cố Duyên Chu vốn đang chọn búp bê, chọn trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được, nói, “Hai người phía sau xem chúng ta là đồ ngốc hả?”

Thiệu Tư cũng đã sớm nhận thấy hai quần chúng nhân dân khu Triều Dương kia.

Bản lĩnh chụp lén của họ thật sự là đặc biệt kém cỏi, ban đầu lúc chụp ảnh, cả tắt âm chụp hình cũng quên, “tách” một tiếng, sau đó còn tựa như bịt tai trộm chuông mà cho là hai người không nghe thấy.

Người nọ cầm máy chụp hình, run run rẩy rẩy, xem ra là bình thường không có làm chuyện xấu. Hắn chỉ thất thần một cái, hai người trong màn hình đột nhiên biến mất không thấy!

Hắn buông máy chụp hình xuống, kiễng chân nhìn ra xung quanh, thình lình bả vai bị người ta từ phía sau vỗ một chút.

“Hello, ” quay đầu nhìn lại, liền thấy Thiệu Tư đứng ở phía sau hắn, dựa vào giá hàng bên cạnh, vươn tay với hắn, “Lấy lại đây, tự giác chút.”

“…”

Thật ra Thiệu Tư và Cố Duyên Chu không sợ người khác nói, bọn họ đúng là cùng đi dạo trung tâm thương mại, nếu là sự thật, thì không có gì để phủ nhận. Truyền thông nhất định muốn đưa tin, bọn họ cũng chẳng sao, đi dạo trung tâm thương mại thì trở ngại ai.

Nhưng loại chuyện lén lút chụp hình này cũng rất phiền.

Chờ một người chụp ảnh khác vòng đường xa, tự cho là lặng lẽ mà vòng đến đối diện, lại phát hiện nơi đó không có một bóng người.

Vì thế hắn trở lại chỗ cũ, hỏi: “Sao thế, người đâu?”

Hắn nói xong, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, lại vội vội vàng vàng xem xét máy chụp hình, quả nhiên, mấy tấm ảnh vừa rồi chụp được cũng đã bị người ta xóa bỏ.

Hắn còn chưa kịp phát hỏa, đã thấy người bạn hốt hoảng nói với hắn: “Có thể là tao sẽ chuyển fan với Thiệu Tư… Hắn có hơi bảnh đấy…”

“…”

Mười phút sau.

Thiệu Tư đứng ở lối ra chờ Cố Duyên Chu trả tiền, thuận tiện nhận điện thoại, xem hiển thị là một chuỗi số xa lạ, cũng không biết là ai: “A lô, xin chào.”

Đối diện nửa ngày không ai nói chuyện, Thiệu Tư không có nhiều kiên nhẫn chờ đợi như vậy, đang muốn trực tiếp cúp điện thoại, trong loa truyền tới một giọng nữ: “Chào, chào anh. Anh là… Thiệu Tư sao?”

Cô dừng một chút, liền nói: “Em là bạn của Đới Vi —— bút danh cô ấy là Cảo Y.”

Thiệu Tư vốn đang dựa vào trên tường, cả người vô cùng tản mạn, nghe được hai chữ “Đới Vi”, hắn lập tức đứng thẳng.

Nếu biết số điện thoại của hắn, vậy nhất định đã xem inbox weibo.

"Cô ấy đã rất lâu không lên weibo, có lúc em sẽ xem giúp cô ấy, vừa rồi nhìn thấy tin nhắn anh gửi tới." Giọng cô đều đang run rẩy, "Em còn tưởng rằng nằm mơ… em đã nói ông trời sẽ không bất công với cô ấy như vậy mà…"

Thiệu Tư nhìn Cố Duyên Chu một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài hai bước: "Em đừng vội, nói chậm một chút."

Hắn gửi innox weibo cho Đới Vi kỳ thật cũng không có nói gì, chỉ nói là biết cảnh ngộ của bọn họ, hỏi một chút xem có chỗ nào hắn có thể giúp được không. Cũng chưa nói cụ thể là biết cái gì, sợ nói quá nhiều ngược lại có vẻ quá mức thân thiện.

May mắn là bị bạn Đới Vi nhìn thấy, không thì theo tính tình Đới Vi, cô nhất định sẽ không muốn phiền toái người khác, cuối cùng chuyện này liền không giải quyết được gì.

Bạn của Đới Vi họ Phương, tên Phương Tịnh.

Hiện tại cô đang đứng trong hành lang của lối đi nhỏ bệnh viện, có rất nhiều y tá đẩy xe, người bệnh ngồi trên xe lăn lui tới, hô hấp đều là mùi nước sát trùng đặc hữu của bệnh viện, giọng cô có hơi gấp: "Hiện tại cô ấy ở bệnh viện Nhân Dân tiếp nhận trị liệu, là… bệnh bạch cầu, tình huống không tốt lắm."

Cố Duyên Chu trả tiền xong, xách theo gói to đi ra, chỉ thấy Thiệu Tư cầm di động, bộ dạng như có điều suy nghĩ, thất thần cũng không biết thất tới chỗ nào rồi.

"Sao, đói xỉu rồi hả?" Cố Duyên Chu bóc một hộp sữa chua, cắm ống hút vào đưa cho hắn.

Thiệu Tư hoàn hồn, nhận lấy: "… Ừm, cám ơn."

Kết quả mãi cho đến khi trở về nhà, Thiệu Tư cũng không nói lời nào.

Cố Duyên Chu chỉ tưởng là hắn chờ quá lâu, đói bụng đến độ có chút bức bối. Sau đó lúc anh xắt rau, Thiệu Tư lảo đảo đi đến cửa phòng bếp, đứng nhìn chốc lát, đột nhiên hỏi anh: "Bệnh bạch cầu có phải trị không hết hay không?"

"Xem mức độ bệnh tình, xem có tủy thích hợp để cấy ghép hay không." Cố Duyên Chu xắt bông cải xanh thành độ lớn như ngón cái, sau đó nói, "Nếu vận may tốt, có thể khống chế được bệnh tình, nhưng cho dù tìm được tủy thích hợp, giải phẫu cũng không nhất định có thể thành công. Tỷ lệ khỏi hẳn rất nhỏ."

Anh nói xong, tắt lửa, lại hỏi: "Thế nào? Ai mắc bệnh?"

Thiệu Tư cũng không kiêng kị anh, nói thẳng: "Cảo Y, cái người viết tiểu thuyết ấy. Ngày mai tôi đi bệnh viện thăm cô ấy."

Hắn chưa từng có thói quen báo cáo hành trình với người khác, có thể là bị Cố Duyên Chu ảnh hưởng, thế mà hắn lại cảm thấy mình cần nói với anh một tiếng.

Cố Duyên Chu múc thịt bò ra, lại trụng bông cải xanh qua nước sôi một lần, cuối cùng rưới nước sốt lên, nói: "Ngày mai tôi nghỉ."

Thiệu Tư nhìn chằm chằm bàn ăn, đầy đầu đều là bữa tối, không nghĩ nhiều: "Hửm?"

Cố Duyên Chu cũng không trông cậy hắn có thể lĩnh hội ra chút gì từ câu nói vừa rồi, anh rửa tay, mang phần của hắn sang: "… Ăn cơm của em đi."

Cố Duyên Chu chiên bít tết quả thật cũng chiên không tệ lắm.

Thiệu Tư ăn hai miếng, không biết sao, đột nhiên nhớ tới lời Phương Tịnh nói với hắn trong điện thoại vừa rồi.

"Thời gian trị liệu quá muộn, trong nhà Vi Vi chỉ còn ông nội bà nội, người già lớn tuổi, Vi Vi không muốn làm cho bọn họ lo lắng. Điều kiện kinh tế trong nhà cũng không đủ sức cho một trận bệnh nặng như vậy…"

Ngày kế. Cửa bệnh viện Nhân Dân.

Trời vừa mới sáng, người đầu tiên xuất hiện ở cửa phòng bệnh Đới Vi, không là Thiệu Tư, cũng không phải là bất cứ người nào trước đây họ quen thuộc.

"Chào cô, tôi, tôi là phóng viên báo Bác Văn." Một nữ sinh bộ dạng thanh tú đứng ở cửa, thấy có người mở cửa đi ra, nghênh đón nhỏ giọng nói, "Tôi tên Lý Duyên, đây là thẻ phóng viên của tôi."

Phương Tịnh vẻ mặt phòng bị.

Đới Vi đã tỉnh, hai ngày này cô không quá thoải mái, ngủ đứt quãng, luôn ngủ không ngon. Cô nằm ở trên giường bệnh, một đầu tóc dài tới eo bởi vì trị bệnh bằng hoá chất đã rụng sạch. Cô há há mồm, hỏi nhỏ đến không thể nghe thấy: "Ai thế?"

Phương Tịnh quay đầu lại trấn an cô: "Tới hỏi đường… không có gì đâu, cậu ngủ tiếp một lát đi, hiện tại mới năm giờ."

Phương Tịnh nói xong, lập tức đóng cửa phòng bệnh lại. Trong tay cô cầm bình giữ nhiệt, đang chuẩn bị đi ra ngoài lấy nước: "Tôi không biết cô tìm đến chúng tôi có chuyện gì… nhưng thật xin lỗi, chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn."

Phương Tịnh và Đới Vi là chị em tốt nhiều năm, từ nhỏ cùng mặc quần yếm lớn lên, hiểu tính tình Đới Vi đến một năm một mười. Từ lần trước Đới Vi trị bệnh bằng hóa chất xong, liền giao tài khoản và mật mã weibo cho cô để cô xóa hết weibo, cô liền biết, cô nương ngốc kia là định vào thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, sạch sẽ mà đi.

Về hết thảy mà quyển tiểu thuyết kia mang đến, cô không muốn truy cứu nữa, cũng không có sức truy cứu.

Người tới tình trạng này, khó tránh khỏi sinh ra rất nhiều cảm khái. Hiện tại thân thể Đới Vi tốt hơn một chút, an vị trên giường bệnh niệm Phật, có thể là điều này có thể mang đến cho cô một chút hy vọng và trấn an đi.

Sau khi Lý Duyên bị cự tuyệt cũng không nổi giận, cô một đường đi theo Phương Tịnh vào phòng nước, thừa dịp Phương Tịnh lấy nước ấm lại tiếp tục nói: "Báo chí bên ngoài hiện giờ nói về Đới Vi tiểu thư, đều là nói dối trắng trợn. Một đời một kiếp một đôi người khởi quay, người đại diện của Tề Hạ Dương tới mua bản thảo, bảo chúng tôi viết ngược lại, nói kỳ thật là Đới Vi tiểu thư sao chép, lại cắn ngược bọn họ một phát."

Nước nóng bốc hơi nghi ngút, giống như đám mây trắng, bốc lên cao, mắt Phương Tịnh bị hơi nước xông nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mông lung.

Lẫn với tiếng nước rót vào bình thuỷ, nửa ngày Phương Tịnh mới nói: "Vậy cô lại đây là muốn làm gì, Lý tiểu thư."

"Tôi muốn trần thuật hiện thực, " tay Lý Duyên nắm chặt quai đeo cặp hơi hơi siết chặt, ánh mắt lấp lóe đến sáng lên, giọng điệu khí phách nói lại một lần, "Tôi muốn biết chân tướng."

Phương Tịnh cười cười.

Trong vẻ mặt không thiếu châm chọc.

Cô nói: "Ước chừng một tháng trước, cũng có một phóng viên giống như cô, chạy tới bệnh viện tìm chúng tôi."

Giọng cô rất nhẹ, có thể là trường kỳ chăm sóc Đới Vi, đã quen nhẹ giọng nhẹ lời nói chuyện, nhưng chính là trong âm thanh nhỏ bé yếu ớt như vậy, lại cất giấu vài phần trào phúng.

"Tiểu Vi không muốn gặp, nhưng tôi đáp ứng. Tôi nghĩ, hẳn nên để mọi người biết hiện tại cô ấy sống thế nào, lúc Tề Hạ Dương công thành danh toại, cô ấy còn đang phát sầu vì tiền giải phẫu, chúng tôi chắp vá lung tung, làm thế nào cũng không góp đủ năm trăm ngàn."

Không có tiền, ngoài ý muốn —— dù tìm được tủy sống thích hợp, cũng không có cách nào tiến hành giải phẫu cấy ghép.

“Tôi cho rằng chúng tôi có thể thông qua truyền thông khởi xướng quyên tiền.”

Phương Tịnh không nói thêm gì nữa.

Chính Lý Duyên cũng là phóng viên, đối với chuyện trong giới không thể quen thuộc hơn. Kết cục cuối cùng của chuyện này… tám chín phần là bản tin đó bị cấp trên chém mất, căn bản không có cơ hội gặp mặt quần chúng.

Hoặc là càng quá đáng, cắt cắt giảm giảm, cuối cùng thành một bản tin giả dối.

Phương Tịnh lấy nước xong, vặn nắp bình, lúc vặn bởi vì nước trong bình đổ quá đầy, dẫn đến tay cô không cẩn thận bị bắn nước sôi nóng bỏng.

Lý Duyên vội vàng đi lên hai bước, đoạt cái bình qua, cầm thay cô: “Cô không sao chứ, nhanh dùng nước lạnh xối một chút…”

Phương Tịnh nhìn Lý Duyên một cái, ôm mu bàn tay, hòa hoãn xong liền lấy bình lại: “Không sao, cô trở về đi, chúng tôi sẽ không tiếp nhận phỏng vấn. Tôi không muốn cô ấy, một lần nữa biến thành mánh lới mà mấy người tạo ra, làm công cụ kiếm lấy lưu lượng.”

Lý Duyên đứng ở trong phòng, mắt thấy Phương Tịnh đi ra ngoài, cô lại cúi đầu nhìn thẻ phóng viên của mình, nửa ngày không hề nhúc nhích.

—

Bên kia.

Thiệu Tư thức dậy từ rất sớm, ngày hôm qua lúc nói chuyện điện thoại với Phương Tịnh, từ chỗ cô ấy biết được mỗi ngày vào khoảng chín giờ, trạng thái thân thể Đới Vi sẽ tốt hơn một ít, thích hợp gặp khách.

Nhưng mà đang lúc Thiệu Tư ngồi ở trong phòng ăn ăn sáng, chuẩn bị ăn xong liền đi, Cố Duyên Chu vừa vặn từ bên ngoài chạy bộ sáng trở về: “Sớm như vậy? Em chờ một lát, tôi tắm rửa cái đã.”

Thiệu Tư cầm sữa lên uống, uống hai ngụm, suy nghĩ trước sau nói: “Cố Duyên Chu, tôi với anh có hẹn chuyện gì sao?” Vì sao phải đợi anh ta?

Cố Duyên Chu quẹo vào phòng bếp rót một ly nước đá, nói: “Tôi cùng đi với em.”

Thiệu Tư thanh minh: “… Tôi đi bệnh viện mà.”

Cố Duyên Chu ở nhà không hề e dè, anh tiện tay đặt ly lên bàn, sau đó trực tiếp đưa tay cởi áo, từ eo lưng, đến ngực, đến xương quai xanh, cởi đến cuối cùng, tóc bị áo làm cho hơi loạn.

Anh tiện tay cầm cái áo trong tay, toàn thân cao thấp chỉ dư một cái quần, trả lời: "Tôi biết."

Hai ba ngày qua, Thiệu Tư đã thích ứng với nhà Cố Duyên Chu kha khá. Chỉ nói việc mỗi ngày hắn làm ổ trong sofa chơi game, Cố Duyên Chu không chút nghi ngờ người này đã hoàn toàn xem nơi này thành nhà mình.

Cố Duyên Chu tắm rửa rất nhanh, nhưng mà Thiệu Tư vẫn liên tiếp ôm gối ngồi xếp bằng trên sofa liên tiếp nhìn đồng hồ: "Bảy giờ năm mươi phút."

Đợi chờ cũng không có chuyện khác để làm, Thiệu Tư lên baidu search xem thăm người bệnh thích hợp mang gì tới.

Hệ thống: [vụ việc rốt cuộc có tiến triển, tôi rất vui mừng, thuận tiện nhắc nhở cậu một chút, tôi thấy trong TV mọi người đều đưa giỏ trái cây.]

Thiệu Tư: [… mày cũng xem TV hả?]

Hệ thống: [ngẫu nhiên tôi cũng có một ít giải trí, chẳng hạn như cái kỳ lần trước cậu quay, Thẳng tiến không lùi.]

[…] Thiệu Tư nói, [đó là Anh dũng hướng về phía trước.]

Sau khi hắn nói xong, đột nhiên chính mình cũng không quá xác định: [từ từ, dũng cảm tiến tới hay là anh dũng hướng về phía trước?]

Hệ thống: [… đây thật là một vấn đề hay.]

Thiệu Tư lại đợi chốc lát, thật sự là không đợi nổi, trực tiếp lên lầu gõ cửa phòng Cố Duyên Chu: "Cố Duyên Chu, anh xong chưa…"

Tạo hóa trêu người.

Ai có thể tưởng được cửa phòng Cố Duyên Chu căn bản là không đóng kín, tùy tiện gõ hai cái liền tự động mở.

—— Trong phòng là Cố Duyên Chu đang muốn mặc quần áo.

Thiệu Tư: "…"

Phắc.

Muốn mù.

"Vì sao không dám nhìn tôi, " Cố Duyên Chu ở phía trước lái xe, Thiệu Tư vẫn luôn hướng mặt ra ngoài cửa sổ, có đôi khi chuyển lại đây, ánh mắt cũng luôn nhìn xuống, "Cũng không phải em chưa từng thấy bộ dáng tôi không mặc quần áo."

Anh nói chính là lúc quay show, cái lần mọi người chen cùng một chỗ thay quần áo.

Thiệu Tư bĩu môi: "Không mặc quần áo thì gặp rồi, không mặc quần lót vẫn là lần đầu."

Thừa dịp đèn đỏ, Cố Duyên Chu đạp phanh, tay khoát trên tay lái, quay đầu ý vị sâu xa hỏi hắn: "Thẹn thùng hay là tự ti?"

"…" Có xấu hổ không.

Thiệu Tư thuộc loại người nói chuyện bậy bạ nội tâm ngượng ngùng nhưng chưa bao giờ biểu lộ trên mặt, hắn chớp mắt mấy cái, mặt không đổi sắc nói: "Tôi có cái gì để tự ti, anh muốn tôi khen anh vừa to vừa dài hả?"

Cố Duyên Chu còn bình tĩnh hơn cả hắn: "Đó là sự thật, không cần em khen."

Thiệu Tư: "Hỏi một vấn đề, tôi luôn không hiểu có vài người tự tin mù quáng rốt cuộc là từ đâu ra."

Đèn đỏ ngã tư đã chuyển thành đèn xanh, Cố Duyên Chu chậm rãi tăng tốc, nói: "Em có muốn thử một chút hay không, nhìn xem đến tột cùng có phải là tự tin mù quáng không."

Đề tài càng ngày càng 18+, Thiệu Tư đỡ không nổi.

Hắn ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ phía trước: "Dừng xe, tôi đi xuống mua giỏ trái cây."

Chờ bọn họ chạy tới phân khu 3 bệnh viện Nhân Dân, đã là buổi sáng tám giờ năm mươi phút.

Thời gian canh rất vừa vặn.

Hai người đàn ông mang khẩu trang thần bí một trước một sau xuất hiện trước cửa phòng bệnh Đới Vi.

Số ở cửa phòng bệnh là 601.

Thiệu Tư xách bó hoa và giỏ trái cây ở trong tay, gõ gõ cửa, không nhận được đáp lại. Vì thế hắn lại khom lưng xuống, xuyên thấu qua nửa ô thủy tinh ở cửa nhìn vào, trong phòng bệnh không có người.

"Nửa tiếng trước bọn họ đi ra ngoài phơi nắng rồi, " từ phía sau hai người truyền đến một âm thanh, hiển nhiên người nọ rõ hành tung của Đới Vi như lòng bàn tay, "Nếu anh tìm các cô ấy có việc thì có thể ở chỗ này chờ chốc lát."

Thiệu Tư xoay người, nhìn thấy ghế nghỉ ở hành lang có một cô gái mi thanh mục tú, ước chừng 23 24 tuổi.

Diện mạo cô cũng không thu hút, người cũng nhỏ gầy, cho nên lúc bọn họ đi tới căn bản không chú ý tới cô.

"A, được, cám ơn em." Thiệu Tư loáng thoáng cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng nhất thời cũng nghĩ không ra.

Mắt mũi Thiệu Tư xài không tốt lắm, cận thị cường độ thấp. Ngược lại là Cố Duyên Chu mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trước ngực cô gái đeo chứng nhận phóng viên.

Mắt thấy Thiệu Tư sắp sửa ngồi xuống bên cạnh cô, Cố Duyên Chu tiến lên kéo kéo cánh tay Thiệu Tư, kéo hắn trở về, nhắc nhở: "Cô bé, em là phóng viên à?"

Thân thể Thiệu Tư cứng đờ, thuận theo mà lui về phía sau hai bước, lui đến bên người Cố Duyên Chu.

"A." Lý Duyên cúi đầu nhìn chứng nhận phóng viên của mình, cảm xúc có chút suy sụp, có thể là tự mình nghẹn quá lâu, hiện tại gặp được hai người có thể nói hết, liền nói nhiều hơn, "Đúng vậy, em là phóng viên. Muốn phỏng vấn các cô ấy, nhưng lại bị cự tuyệt, có điều em cũng có thể hiểu… Dù sao thì hiện tại là tình huống như vậy… em sẽ chờ, chờ các cô ấy bằng lòng gặp em mới thôi."

Lý Duyên nói xong, cổ vũ chính mình, lại giương mắt nói: "Các anh thì sao, các anh là bạn của Đới tiểu thư sao?"

"Chúng tôi…" Thiệu Tư chỉa chỉa mình lại chỉa chỉa Cố Duyên Chu, không cách nào giải thích, liền theo lời của cô đáp, "Là bạn cô ấy."

Lúc Thiệu Tư nói chuyện còn không quên híp mắt nhìn bảng tên ở ngực cô. Thật sự là cái tên kia quá nhỏ, mắt hắn lại cận thị cường độ thấp, ánh sáng trong hành lang còn không tốt lắm.

Hắn híp mắt chốc lát, Cố Duyên Chu cúi người ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Lý Duyên, báo Bác Văn."

Lý Duyên.

… Tên này thật quen.

Thiệu Tư hơi hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Cố Duyên Chu: "Tôi biết cô ta."

"…" Cố Duyên Chu mắt lạnh nhìn hắn, "Em biết cái gì, hệt như người mù nhìn bảng tên của người ta nửa ngày."

Thiệu Tư ném giỏ trái cây cho Cố Duyên Chu, mình thì ngồi bên cạnh Lý Duyên, hỏi thăm lai lịch cô.

Lý Duyên nói: "Em đi ra chạy tin tức, tin tức về Đới Vi tiểu thư ở bên ngoài hiện giờ căn bản đều là vô căn cứ, em nhìn không nổi."

Thiệu Tư ở trong giới lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người tích cực thế.

Loại tính cách này hắn rất thưởng thức, nhưng mà hắn cũng vô cùng rõ ràng một điểm, chính là —— mọi người không nhất định đã thích nghe nói thật.

Mấy năm nay, theo internet phát triển, có vài truyền thông đúng là càng ngày càng quá đáng.

Nhưng mà truy tìm nguồn gốc, bọn họ cũng là vì nghênh hợp đại chúng. Mọi người thích xem cái gì, muốn xem cái gì, xem cái gì mới cảm thấy mới mẻ thú vị cảm thấy kích thích sảng khoái, nói cho cùng, là những thứ đó tạo nên cái nghề truyền thông hiện tại.

Giải trí, vốn cũng chỉ là giải trí.

Đối mặt ánh mắt bướng bỉnh của cô gái nhỏ, những lời trong lòng Thiệu Tư cuối cùng vẫn không có nói ra. Hắn lặng lẽ chuyển đề tài qua một điểm chú ý khác: "Lý Duyên tiểu thư, trước đó hình như tôi từng nhìn thấy một bản tin em viết."

Lý Duyên có chút mừng rỡ, có chút cảm giác tương tự như nghệ nhân nhỏ không có tiếng tăm gì đột nhiên có được một fan chân ái: "Phải không?"

"Ừm, " Thiệu Tư gật gật đầu, "Có điều hình như bị xóa rồi."

"…"

“Là cái bài về An Ân trước đó, có thể là tôi nhìn lầm.” Thiệu Tư làm bộ như vô ý đề cập.

Cảm xúc của Lý Duyên lại rơi xuống, cảm xúc cô thay đổi thật đúng là viết hết trên mặt: “Trưởng ban của bọn em xóa, bên kia có người liên hệ, bảo bọn em sửa bản thảo.”

An Ân vô cớ vắng mặt, đây là cô chính tai nghe thấy.

Trước nghi thức khởi động máy, cô đột xuất đi toilet, trở ra liền có chút không rõ phương hướng, đi ngược đường, vừa vặn nhìn thấy đạo diễn và phó đạo diễn đứng ở chỗ ngoặt hành lang, vừa hút thuốc vừa thảo luận việc này: “Muốn tôi nói, cái tật xấu này không thể nuông chiều. Tùy ý bỏ bê công việc tính là cái gì? Chúng ta còn phải ở trước mặt truyền thông thay cô ta che giấu, nếu biết có hôm nay, tôi khẳng định không ký với cô ta.”

Phó đạo diễn: “Hai năm nay thăng tiến nhanh, chen thân hạng một, bắt đầu mắc bệnh ngôi sao? Nói thực ra, nữ chính này, ngay từ đầu tôi đã không quá vừa lòng cô ta diễn, chính cô ta cũng nói, nhân vật này không quá thích hợp, còn nhất định muốn khiêu chiến… khiêu chiến cái gì chứ, tôi thấy vô phương.”

Cuối cùng đạo diễn ném thuốc xuống đất giẫm giẫm: “Được rồi, chúng ta nói điều này cũng vô dụng, còn không phải thay người ta làm việc, bên đầu tư vừa lòng bọn họ là được.”

Đại khái là họ nghĩ nơi này không có ai, cho nên nói chuyện không e dè.

Lý Duyên nói mà oán giận vạn phần: “Lúc ấy em không muốn sửa, trưởng ban răn dạy em một trận.”

—— Công việc của chúng ta không phải là đem sự thật nói với mọi người sao?

—— Đứa nhỏ ngốc, chúng ta dựa vào “sự thật” ăn cơm.

Nếu tuôn chuyện An Ân ra mà không có ảnh hưởng với bọn họ, vậy thì cũng không chút do dự tuôn ra, thậm chí còn có thể hút lượt xem. Nhưng nếu có người tiêu tốn mấy trăm ngàn, yêu cầu sửa lại vài chữ mấu chốt trong đó.

Kéo đến lợi ích liên quan, chỗ nào còn quản cái gì mà “sự thật”. Dù sao thì cái bản tin giải trí nho nhỏ này, trong mắt mọi người bất quá cũng chỉ là mây khói.

Cuối cùng trưởng ban phất phất tay, đuổi cô đi ra ngoài: “Làm gì cũng có luật lệ, em làm phóng viên báo giải trí, đây là quy củ. Lần này em làm rất tốt, tiền thưởng thêm tôi đã chuyển tới thẻ của em rồi.”

Lý Duyên lại cảm thấy, khoản tiền thưởng dày cộp này, đá vào trong túi giống như củ khoai lang phỏng tay.

“Luật lệ chó má, ” Cố Duyên Chu để giỏ trái cây trên ghế, cười lạnh nói, “Không thể bởi vì hiện tại mọi người đều làm như vậy, liền cảm thấy là đúng.”

Có thể do là giọng điệu Cố Duyên Chu nói chuyện không hề tém bớt, có vẻ đặc biệt lãnh khốc, mà còn đểu.

Lý Duyên có chút e lệ nhìn anh thêm hai cái.

Mới nãy Thiệu Tư cũng muốn nói hai chữ ‘chó má’ này: “… Anh đoạt lời thoại của tôi.”

Cố Duyên Chu: “Được được được, của em.”

Lý Duyên hết nhìn người này lại nhìn người kia, cảm thấy không khí giữa hai người này có chút vi diệu.

“Hình như họ trở lại kìa.” Cố Duyên Chu đứng dựa tường, vóc dáng anh cao, nhìn ra cửa rất rõ ràng, “Có phải người ngồi trên xe lăn không? Mặc quần áo trắng.”

Hôm nay trạng thái của Đới Vi không tồi, chủ động đề nghị muốn đi ra ngoài dạo một chút. Phương Tịnh liền đẩy cô, dạo ở bên ngoài nửa vòng, chờ mặt trời từ từ gay gắt, lúc này mới mang cô về.

Dáng người cô cao gầy, ống quần trống vắng. Trên vai đắp một cái áo khoác màu xám tro, lúc nói chuyện tốc độ rất chậm, dáng vẻ nhã nhã nhặn nhặn.

Phương Tịnh vốn dĩ đang cúi đầu nói chuyện với cô, ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người đàn ông đeo khẩu trang, một người trong đó bởi vì ngày hôm qua đã liên hệ bằng điện thoại nên vô cùng dễ nhận, cô gần như liền muốn thốt ra: “Thiệu…”

“Suỵt.” Thiệu Tư để ngón trỏ trên môi, chớp chớp mắt với cô.

Lúc này Phương Tịnh mới nuốt chữ ‘Tư’ xuống.

Đới Vi liếc hai người bọn họ một cái, không nói gì, cô lại quay đầu nhìn Lý Duyên: “Sao cô còn ở đây.”

Lý Duyên có chút co quắp đứng lên: “Tôi…”

“Cô trở về đi, ” trên người Đới Vi có một loại khí khái, thoạt nhìn yếu ớt mà kỳ thật bên trong có mang sự dẻo dai, “Tôi không muốn tiếp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào.”

Trong phòng bệnh một người cũng không có dư thừa không gian, đại khái là bệnh viện cũng suy xét đến bệnh tình của Đới Vi, đề nghị ở phòng bệnh một người cho an tĩnh chút, có lợi cho việc trị liệu. Thiệu Tư

đi vào đánh giá hai cái, ngoại trừ mấy thứ đồ dùng sinh hoạt, gần như không có những thứ khác, chỉ có một quyển «The Shawshank Redemption» bày ở đầu giường.

Cố Duyên Chu đặt giỏ trái cây và bó hoa ở đầu giường của Đới Vi, hai người đưa tay tháo khẩu trang xuống, không chỉ là Đới Vi, ngay cả Phương Tịnh cũng kinh ngạc nói không nên lời.

Cô chỉ biết là hôm nay Thiệu Tư muốn tới, không nghĩ là ngay cả Cố Duyên Chu đại danh đỉnh đỉnh cũng ở đây.

Phương Tịnh cúi đầu nói nguyên nhân hậu quả với Đới Vi một lần: "… cũng do tớ sợ cậu quá cố chấp, nói với cậu sợ cậu không chịu gặp người." Hiện giờ tiền chữa bệnh của họ thật sự là gánh vác đến vô cùng cố sức, Đới Vi nhiều lần đề nghị không thì thôi đừng trị nữa.

Lần này Thiệu Tư đến, mang theo cái thẻ—— đương nhiên tiền bên trong không phải của hắn. Mẹ hắn xa ở nước ngoài, còn thường xuyên nhét tiền vào trong thẻ hắn, chuyển lung tung, hắn liên tiếp kiểm tra mấy cái thẻ, chọn cái có số tiền không quá lớn mang ra.

"Hơn hai triệu, tiền không nhiều lắm, " Thiệu Tư đưa thẻ cho Phương Tịnh, "Chữa bệnh hẳn là đủ."

Đới Vi lắc đầu với Phương Tịnh.

Hiện tại cô sợ nhất, chính là liên lụy người khác. Chính mình đã như vậy, tốn nhiều tiền nếu trị hết thì còn dễ nói, nếu trị không hết, số nợ đó đè lên đầu ai? Cũng không có tư cách xài tiền của người khác, vô duyên vô cớ để người ta cứu tế.

Cố Duyên Chu xem ở trong mắt, nhìn thấu mà không nói ra, chỉ nói: "Em cũng có thể lựa chọn không cần số tiền này, nhưng mà em sẽ khiến người yêu em, cả đời đều sống trong hối hận." Hối hận rõ ràng có hi vọng, nhưng lại không bắt lấy.

Lời này chọt trúng tâm khảm Đới Vi.

Thiệu Tư tự nhiên cũng có chuẩn bị mà đến, nhìn ra Đới Vi bắt đầu do dự, hắn tìm cái ghế dựa ngồi xuống, lại nói: "Chút tiền này cũng không phải tặng cho em, coi như là cho em mượn, không cần có gánh nặng tâm lý, hơn nữa, tiền này em tuyệt đối có thể trả được."

Đới Vi kinh ngạc nói: "Tôi trả nổi ư?"

Thiệu Tư không có nói rõ, lấp la lấp lửng: "Yên tâm đi, em trả nổi."

Quyển truyện đạo văn kia tựa như miếng bọt biển, hắn đã rải lưới, dư luận đã định trước sẽ đánh nát nó.

Đến lúc đó, mọi người liền nhắm ánh mắt ngay nguyên tác «Ra ngoài cửa đông», kinh ngạc phát hiện hóa ra tất cả cảm động nhận được, đều là xuất phát từ nó.

Hết thảy đều sẽ vật quy nguyên chủ.

—— Hy vọng là một điều tốt đẹp, có lẽ là điều tốt đẹp nhất, mà điều tốt đẹp thì không bao giờ chết đi. *(Một câu trong The Shawshank Redemption)*

76. Chương 76

Phương Tịnh muốn châm trà cho Thiệu Tư, nhưng mà cô đối mặt hai người kia cảm xúc rất khẩn trương, tay chân đều không lưu loát, ly nước cũng thiếu chút nữa đánh nghiêng.

Cố Duyên Chu nhìn dáng vẻ cô thế này, cũng không nghĩ nhiều, thuận thế nắm cổ tay cô, phòng ngừa cô cầm không ổn, nước ấm bị hắt ra, nói: "Không cần phiền toái như vậy, người bệnh cũng cần nghỉ ngơi, lát nữa chúng tôi liền đi ngay."

Phương Tịnh buông ấm xuống, nhìn trái nhìn phải: "Này… các anh đi ngay hả?"

Thiệu Tư nói: "Ừm, không quấy rầy hai người, nếu có chuyện gì chúng ta liên hệ điện thoại."

Cố Duyên Chu chờ cô ổn định ly trà xong mới buông tay ra, hai tay Phương Tịnh cọ cọ trên quần áo lau sạch sẽ, vừa định nói 'em đưa hai anh đi', chợt nghe Đới Vi bắt đầu mãnh liệt ho khan, cô nhanh chóng đi qua vỗ vỗ lưng cô ấy, giúp cô ấy thuận khí. Đới Vi cong lưng khụ khụ, đột nhiên từ trong lỗ mũi chảy ra một hàng máu.

Một đường đỏ tươi chậm rãi chảy xuống. Màu da cô trắng, nhìn mà ghê người.

Bệnh viện có thể nói là nơi Thiệu Tư ghét nhất.

Từ khi sinh ra, hắn liền chưa từng cắt đứt liên hệ với bệnh viện. Trước lúc năm tuổi tần suất bệnh tim phát tác cao, ấn tượng duy nhất chính là nằm ở trong phòng giải phẫu, giống như con cá sắp chết, cảm giác toàn thân cắm đầy ống, ngay cả hô hấp cũng là gánh nặng.

Hệ thống: [trước đây, cậu cũng là một nhi đồng hoạt bát thân tàn mà chí không tàn, khát vọng chạy nhảy trên đồng ruộng.]

Hệ thống nhìn Thiệu Tư lớn lên từ nhỏ, người này tuy rằng không biết thế nào, mà càng lớn càng làm biếng… Nhưng hệ thống sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, khi còn bé mỗi lần Thiệu Tư nhìn thấy các bạn

học tự do chạy nhảy trên sân thể dục, đều sẽ toát ra một loại ánh mắt khát vọng lại hâm mộ.

Hiện tại ngẫm lại thật đúng là hoài niệm, có thể nói là kỳ tích trong cuộc đời hắn.

[…] Thiệu Tư nói, [khi còn bé nếu như tao chạy nhảy nổi, thì tao sẽ không để loại lịch sử đen tối này phát sinh đâu. Thật ra đến nay tao cũng không thể hiểu nổi, vì sao bọn họ ở bên ngoài chạy tới chạy lui sẽ vui vẻ như vậy? Vì sao?]

Lúc trước sau khi thân thể của hắn khỏe lên, chuyện đầu tiên làm ra chính là hưng trí bừng bừng ra ngoài chạy hai vòng, sau đó…

—— Sau đó chạy không đến nửa vòng, hắn trở về nhà tắm rửa ngủ.

Hệ thống: [đừng hỏi tôi, so với bọn họ, tôi càng không hiểu được cậu.]

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Cố Duyên Chu đến chỗ đậu xe lái xe ra trước, để Thiệu Tư đứng ở cửa bệnh viện chờ anh.

Thiệu Tư tìm chỗ ngồi xuống, chờ Cố Duyên Chu đi xa, hắn mới đứng dậy, đưa tay đè mũ, sau đó dọc theo hành lang đi về.

Hôm nay Lý Duyên canh ở cửa phòng bệnh Đới Vi cả một ngày, bưng trà đưa nước, có thể hỗ trợ đều tận lực giúp, nhưng dù làm như vậy cũng không thể tiêu trừ nổi thành kiến. Có điều thái độ của Phương Tịnh với cô rõ ràng có chút chuyển biến tốt đẹp: "Cô ngồi ở chỗ này cũng vô dụng, chuyện này dù tôi đáp ứng, Vi Vi cũng không thể đáp ứng. Đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, làm chút gì khác cho tốt mà không được."

Lý Duyên cúi thấp đầu: "Nếu cô cảm thấy tôi ngốc gây trở ngại hai người, tôi… ngày mai tôi lại đến."

Phương Tịnh nhìn chằm chằm cô hai giây: "Tôi nói sao cô lại bướng bỉnh như thế. Thôi, tùy cô vậy."

Lý Duyên lại ngồi ở hành lang trong chốc lát, sờ sờ bụng cảm thấy có hơi đói. Vì thế xoay người lật ba lô tìm bánh mì và nước mang đến, tính toán chắp vá một bữa cơm trưa.

Nhưng mà ngay khi cô tìm kiếm, bả vai thình lình bị người ta dùng một thứ cứng cứng đè lên.

Cô quay đầu lại nhìn qua —— chỉ thấy người đàn ông vừa rồi ngồi ở bên cạnh cô không biết sao lại xuất hiện ở nơi này, trong tay còn cầm chai nước, người đàn ông đưa tay kéo khẩu trang trên mặt xuống, một gương mặt cô quen đến không thể quen hơn xuất hiện trước mặt cô.

Một tay Thiệu Tư cắm trong túi áo, một tay khác giơ bình nước khoáng giơ đến mức có hơi mỏi tay: "Cầm."

Đối với khuôn mặt gần trong gang tấc kia, Lý Duyên nói cũng nói không ổn: “Cho, cho em ạ?”

Thiệu Tư trực tiếp ném nước cho cô.

“Xem ra hôm nay em không hẹn được Đới Vi rồi, ” lộ diện cũng chỉ lộ vài giây đồng hồ, Thiệu Tư nói xong liền nhanh chóng đeo khẩu trang lên, ghé sát vào hỏi cô, “Cơ mà bây giờ còn có một cơ hội đặt trước mặt em —— muốn phỏng vấn tôi không? Độc nhất.”

——

Cố Duyên Chu ngồi ở trong xe đợi nửa ngày, ở cửa vẫn không có bóng dáng Thiệu Tư.

Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự kiến.

Thiệu Tư và Lý Duyên tiến hành một cuộc phỏng vấn nhỏ.

Lý Duyên bật bút ghi âm, bút ghi âm liền đặt trên đùi cô, đèn chỉ thị sáng ngời, tay cô cũng không nhàn rỗi, không ngừng ghi chép trên sổ.

“Ý của anh là, bởi vì anh cự tuyệt diễn cho nên mới hủy hợp đồng với công ty à?” Lý Duyên nghe qua một nửa, tổng kết, “Sau khi từ chối diễn, lại lập tức bị công ty và người đại diện vũ nhục.”

“Gần như thế, em có thể viết như vậy.”

“Nhưng bọn họ, họ biết rất rõ đây là đạo văn, vì sao còn muốn anh nhận?”

“Đạo văn tính là cái gì, ” Thiệu Tư chuyển lời nói, “Trưởng ban của em biết rất rõ là An Ân vô cớ vắng mặt, vì sao còn muốn em sửa bản thảo?”

Ích lợi là cao nhất.

Lý Duyên vào đời không sâu, mới vừa tốt nghiệp không đến một năm, hơn nửa năm trước đều ở trong phòng làm việc làm em gái sai vặt cho các tiền bối, khoảng thời gian gần đây mới được cho phép đi ra chạy tin tức.

Cô đã muốn làm một phóng viên giải trí từ rất sớm, không phải nói cô có bao nhiêu nhiều chuyện, cũng không phải cô thích giới giải trí cỡ nào. Cô cảm thấy, phóng viên giải trí —— giống như một nghề nghiệp có thể chạm đến ánh sao.

Cô muốn bắt giữ những ánh sáng ấy, nhưng mà cô lại quên, nơi càng sáng thì cái bóng lại càng tối.

Lý Duyên há há mồm, còn muốn nói thêm gì đó, Thiệu Tư cắt lời cô: "… Em chờ một lát, tôi nhận điện thoại."

Di động đã rung thật lâu, Thiệu Tư cũng không xem hiển thị cuộc gọi, trực tiếp nhận, tiếp đó nói: "A lô."

"Lại chạy loạn? Em ở đâu." Giọng Cố Duyên Chu nghe có hơi lạnh, Thiệu Tư có trực giác hẳn là người này tức giận rồi.

"Không chạy loạn, " Thiệu Tư đứng lên, đi về phía trước hai bước, thuận miệng bậy bạ, "… Tôi đang giải quyết nhu cầu sinh lý."

Cố Duyên Chu đặt tay trên tay lái: "Cái gì?"

"Tục xưng đi toilet."

"Ừm, " Cố Duyên Chu thật sự là tức đến bật cười, "Vậy em giải thích một chút xem vì sao trong WC lại có tiếng y tá kêu tên?"

Thiệu Tư: "…"

Cố Duyên Chu: "Tưởng tôi ngốc à?"

Thiệu Tư che di động, chờ tiếng y tá kêu tên ở cuối hành lang qua đi.

Cố Duyên Chu xoa mũi: "Được rồi, đừng che. Vẫn nghe thấy."

Thiệu Tư hết cách, ngẫm nghĩ lại thật sự cảm thấy giải thích tương đối phiền toái, nói: "Bên chỗ tôi có chút việc, chờ một lát lại nói với anh."

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Tư xoay người nói với Lý Duyên: "Hắn chờ nửa ngày, tôi liền đi về trước. Nên nói cũng đã nói với em kha khá rồi, nếu có gì khác không xác định, có thể liên hệ tôi."

Lý Duyên nghe được chữ 'hắn', không thể tránh né mà nghĩ đến người đàn ông đeo khẩu trang cùng đi với Thiệu Tư vừa rồi: "Ưm… anh và Cố Duyên Chu cùng tới sao?"

Thiệu Tư thấy bộ dạng đột nhiên có chút hưng phấn của Lý Duyên, cân nhắc nghĩ đây cũng là một fangirl của Cố Duyên Chu ư?

“Hai người các anh kết hôn ngầm cũng rất không dễ dàng.” Thiệu Tư làm thế nào cũng không ngờ rằng Lý Duyên sẽ nói ra lời như vậy, cố tình cô bé này nhìn còn rất nghiêm túc, lời nói khẩn thiết, “Nhất định phải kiên trì đó, vì tình yêu và tự do. Con đường này có thể là hơi khó, nhưng chỉ cần các anh dắt tay đồng lòng, hết thảy đều sẽ không là vấn đề.”

“…”

Thiệu Tư chớp mắt mấy cái: “Phóng viên Lý, em đang nói cái gì?”

Sao hắn lại nghe không hiểu lắm vậy.

Chuyện kết hôn không phải mấy tháng trước đã làm sáng tỏ rồi à?

Cơn gió khó hiểu không biết từ nơi nào thổi tới này đến hiện tại sao còn thổi thành cái chữ chuyên nghiệp như ‘kết hôn ngầm’ vậy.

“Em không xem weibo à?” Cố Duyên Chu nhắc nhở hắn buộc chặt dây an toàn, sau đó còn nói, “Chương trình lần trước đã phát sóng một kỳ, hưởng ứng rất nhiệt liệt.”

Thiệu Tư cúi đầu buộc dây an toàn: “Tôi không xem, cả tin nhắn bình luận của người chưa follow cũng đóng… phát sóng nhanh như vậy à?”

Tôc độ cắt phim rất nhanh nhỉ.

Nếu như nói lần trước mọi người còn chỉ là ngờ vực vô căn cứ, vậy thì lúc này, trên cơ bản đã hạ định luận.

Một đám dân mạng hóa thân thành trinh thám Holmes, tìm kiếm dấu vết ‘đã kết hôn’ trên thân hai người.

[Chồng chồng ảnh đế cao ngọt cut, dắt bạn tìm ra mười manh mối lớn chứng tỏ hai người ở bên nhau.]

[Chuẩn bị đón lấy một tấn bánh chó —— bản biên tập cắt nối ngọt.]

[Còn chưa tin sự thật kết hôn ngầm sao, xem chồng chồng ảnh đế cut bạn sẽ rõ, ánh mắt hai người thâm tình đối diện không lừa được người.]

Thiệu Tư vừa mở hot search, xem cũng không xem đã biết ngay là khẳng định đang đứng đầu bảng, quả nhiên không sai, vừa nhấn vào, chính là từng cái từng cái video cắt nối biên tập.

Cuối tuần tuy rằng chỉ mới phát sóng nửa phần, còn có phần giữa và phần cuối chưa phát. Nhưng mà CP

Cố Duyên Chu và Thiệu Tư đã lấy tư thế không thể đỡ mà càn quét vào trong tầm mắt cư dân mạng một lần nữa.

"..."

"Tôi phắc." Thiệu Tư nhìn thoáng qua, chính mình cũng hơi bị tẩy não.

Cắt ra như vậy thoạt nhìn còn thật sự rất gei.

"Cố Duyên Chu, lúc ngồi xe bus anh xoa tóc tôi làm gì?"

"Không xoa, chỉ giúp em chỉnh lại một chút."

"Anh sớm biết rồi hả?" Thiệu Tư quay đầu nhìn anh, "Không định quản sao?"

Hiện giờ dù sao hắn cũng đã hủy hợp đồng, cũng không ai để ý việc này, scandal quấn thân thì cứ quấn thân đi.

Nhưng mà Cố Duyên Chu không giống, tuy bình thường Trần Dương dễ nói chuyện, nhưng ở loại phương diện này luôn nắm rất nghiêm —— điểm ấy từ việc Cố Duyên Chu ra mắt nhiều năm vậy mà gần như không có bất cứ scandal gì là có thể nhìn ra.

Cố Duyên Chu không thèm để ý hỏi lại: "Quản nó làm gì."

Thiệu Tư vừa định nói 'vậy anh thật đúng là rộng lượng', chợt nghe Cố Duyên Chu nói thêm: "Sớm muộn gì cũng sẽ biến thành sự thật."

"..."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nhìn anh: "Xin lỗi, tôi nghe không rõ, anh lặp lại lần nữa xem?"

Cố Duyên Chu dứt khoát đỗ xe ở ven đường.

Lúc đạp phanh thân xe xóc nảy một chút rất nhẹ, trên con đường xung quanh xe cộ lui tới.

Rõ ràng quanh mình cực kỳ ồn ào, nhưng giọng nói của Cố Duyên Chu lại giống như đánh tan tất cả ồn ào náo động: "Thiệu Tư, sớm muộn gì em cũng vào sổ hộ khẩu nhà tôi thôi."

77. Chương 77

Sau khi Cố Duyên Chu nói xong, trong xe yên tĩnh vài giây.

Sau đó Thiệu Tư quyết đoán kéo cửa xe ra, một chân bước ra ngoài, ngoắc ngón tay với Cố Duyên Chu nói: "Đi ra, chúng ta đánh một trận. Trước hết không nói có thể có ngày đó hay không… vì sao phải là tôi vào sổ hộ khẩu nhà anh, anh còn rất có tự tin nhỉ."

Lớn như vầy, người thổ lộ với hắn không ít.

Cầu hôn vẫn là lần đầu tiên.

Cố Duyên Chu nắm cổ tay hắn, kéo hắn về, nửa ngồi dậy đóng cửa xe lại.

Sau khi đóng cửa kĩ, anh cũng không có lập tức ngồi trở lại, mà là duy trì tư thế này, như là đang giúp hắn buộc dây an toàn, nửa thân thể chắn ở trước người Thiệu Tư. Hai người cách rất gần, hô hấp gần như đều quấn cùng một chỗ.

Nửa ngày, Cố Duyên Chu nhẹ nhàng cúi đầu, há mồm cắn vành tai Thiệu Tư: "Lỗ tai em đều đỏ rồi."

Đối với Cố Duyên Chu mà nói, Thiệu Tư tựa như một động vật sạch sẽ lại xinh đẹp, dũng cảm, lười nhác, thẳng thắn, có đôi khi còn thích cố làm ra vẻ, thừa dịp anh không hề phòng bị, bất kể hậu quả mà xâm nhập thế giới của anh.

Kết quả một đường này, Thiệu Tư đều không lên tiếng nữa, cả người hốt hoảng, nửa đường Cố Duyên Chu hỏi hắn giữa trưa muốn đi đâu ăn, hắn cũng không để ý tới anh.

Hệ thống: [có phải tôi xuất hiện không thích hợp cho lắm không?… Phát sinh cái gì.]

Thiệu Tư: [đúng là không quá thích hợp, hiện tại tao cảm thấy trời cũng sắp sụp rồi.]

Từ nhỏ giờ Thiệu Tư chưa từng thích ai, về điểm ấy, hệ thống có thể nói là người chứng kiến.

Nó không chỉ từng một lần cảm khái: [vốn tưởng rằng, tôi còn có thể chỉ dẫn cậu vào thời thanh xuân mê man… Ai có thể ngờ rằng, cậu là người không có thời kỳ trưởng thành.]

[Cậu nói đi, trời sập xuống có tôi chống nè.]

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, hỏi: [Mày từng yêu đương chưa.]

Hệ thống: […]

Thiệu Tư: [bọn mày, giữa hệ thống và hệ thống đó, hửm?]

Hệ thống im lặng hai giây: [tuy rằng không biết là chuyện gì dẫn phát cậu tự hỏi về tình yêu, nhưng mà chúng tôi không phân đực cái, không cần giống nhân loại dựa vào giao phối để sinh sản đời sau, cũng không có hormone.]

Hệ thống tiếp tục nói: [thoạt nhìn như cậu gặp khó khăn gì về mặt tình cảm.]

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: [đúng vậy, vừa rồi tao lại sinh ra xúc động tình dục với một người đàn ông.]

[…]

[Xúc, động, tình, dục?]

[Cái người bạn tốt của cậu, cái người bán ma lạt năng ấy.] Hệ thống cảm thấy vấn đề này mình thật sự là giải quyết không nổi, vứt gánh nói, [không phải cậu ta là giáo viên tình yêu sao, quay chương trình mấy kỳ rồi. Chương trình của cậu ta tôi đều có xem, còn rất không tồi. Nếu không thì cậu hỏi cậu ta một chút đi.]

[Cái gì mà giáo viên tình yêu, cậu ta là dựa theo sách đọc, có tác dụng cái rắm.] Thiệu Tư không cho là đúng.

Hệ thống nói: [cũng không thể nói như vậy, tốt xấu thì người ta cũng xem rất nhiều sách.]

Trì Tử Tuấn đang ở trong tiệm ma lạt năng, vừa trông tiệm vừa học lời thoại, đã là buổi chiều, khách cũng không có nhiều.

Lần này cậu vẫn nhận được một nhân vật nhỏ, đàn em pháo hôi bên người ma tôn. Học lời thoại đang học đến mê mẩn, chuông di động vừa vang lên, cậu liền nhận, không chút nghĩ ngợi hô: “Người tới là ai! Dám động khẩu làm càn ở Hắc Vân động của bọn ta!”

“…”

Thiệu Tư nghe cái giọng hát xướng cộng thêm câu thoại này, cảm thấy khó hiểu: “Cậu làm gì đó.”

Vừa nghe giọng nói này, Trì Tử Tuấn kích động nhảy dựng lên: “Anh!”

“Anh à bây giờ anh còn ổn không, bên ngoài đều loạn tùng phèo rồi, chốc thì hủy hợp đồng chốc thì kết hôn ngầm, em cũng không dám quấy rầy anh. Gửi wechat cho anh anh cũng không trả lời.”

“Xin lỗi, wechat anh có thấy, nhưng mà anh chưa trả lời cho cậu sao?”

Trì Tử Tuấn: “Anh… có trả lời em hả? Có phải anh lại dùng ý niệm hồi âm cho em không.”

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng này thật lớn: “Xin lỗi.”

Trì Tử Tuấn quen biết Thiệu Tư cũng đã nhiều năm như vậy, số lần bị ‘hồi âm bằng ý niệm’ nhiều đến đếm không xuể. Sau này vẫn là Lý Quang Tông truyền thụ kinh nghiệm cho cậu: “Lần tới cậu đừng gửi tin nhắn cho hắn, mặc kệ chuyện lớn chuyện nhỏ đều trực tiếp điện thoại liên hệ hắn, có đôi khi hắn lười nhích ngón tay hồi âm cậu. Nhưng lại có một tật xấu, luôn cảm thấy mình đã hồi âm rồi.”

Thiệu Tư đơn giản nói hai câu: “Không có việc gì, chỉ là lật mặt với công ty thôi, Một đời một kiếp một đôi người cậu biết chứ?”

Hắn nói xong, lại cảm thấy đề tài này nói tới rất phiền toái: “Thôi, cậu không biết đâu.”

“Em biết mà, ” Trì Tử Tuấn buông kịch bản xuống, “Ngay ở cách vách đoàn phim bọn em, lần này em nhận một phim tiên hiệp, bọn em đều quay trong thành điện ảnh. Ngày hôm qua em đi tham gia nghi thức khởi động máy, còn đụng phải.”

Vốn dĩ Thiệu Tư không để ý, nhưng mà câu tiếp theo của Trì Tử Tuấn lại làm cho hắn một phát ngồi thẳng lên: “Gần đây không biết chị An Ân gặp chuyện gì, trạng thái cả người thật không tốt, mỗi ngày đều NG, bị đạo diễn xách ra mắng, hơn nữa mắng còn đặc biệt khó nghe.”

Mắt Thiệu Tư nhíu lại: “Trạng thái không tốt?”

“Sau đó lúc em nghỉ ngơi, đi tìm cô ấy, cô ấy hỏi em có thuốc hay không, anh biết em không hút thuốc lá mà, cô ấy lại hỏi em có thể tâm sự với cô ấy hay không.”

“Cô ấy tán gẫu với cậu cái gì?”

“Nhưng em không tán gẫu với cô ấy, ” Trì Tử Tuấn nhăn nhó nói, “… Em thẹn thùng.”

“…”

Trong lòng Thiệu Tư trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Rất tuyệt, cậu giỏi thật."

Từ đầu tới đuôi, An Ân đều là biến cố không thể cân nhắc nhất trong kế hoạch này. Thiệu Tư không nắm chắc, có thể biến cô thành người bên mình —— thân là nữ chính, nếu cô tỏ thái độ, thì trận chiến này thậm chí hắn còn không cần đánh với đám Tề Minh, cơ bản chắc thắng.

Hiện tại đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, cô đang dao động.

Nhưng… vì sao?

Đúng là có số ít dân mạng đang mắng cô, nhưng cái này so với lượng fan hơn mười triệu của cô, căn bản bé nhỏ không đáng kể.

Tiềm thức Thiệu Tư cảm thấy An Ân có liên quan với việc này, nhưng cũng quả thật không tưởng được, trên người cô sẽ phát sinh những gì.

"Cố ảnh đế không ở nhà sao?" Trì Tử Tuấn thuận miệng hỏi một câu, "Oa, may mắn truyền thông không biết các anh ở cùng một chỗ, không thì đầu gió này anh cũng thật sự tránh không khỏi."

Thiệu Tư nói: "Hắn không ở nhà, đi đón cháu gái hắn rồi."

"Cháu gái?" Chưa từng nghe nói Cố ảnh đế còn có cháu gái mà.

Về đứa nhỏ này, Thiệu Tư chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hơi đau đầu, chuyển đề tài: "Ngày mai cậu còn đến thành điện ảnh không? Đi lưu ý An Ân nhiều chút, quan tâm người ta chút, bao lớn rồi còn thẹn thùng."

Trì Tử Tuấn liên tục gật đầu: "Bị anh nói như vậy em cũng thấy mình không quá ga lăng ha, ngày mai em liền đi quan tâm cô ấy."

Chờ cúp điện thoại, Thiệu Tư mới nhớ là ban đầu mình bởi vì chuyện khác mới gọi điện thoại cho "giáo viên tình yêu".

Thôi.

Hắn ném di động sang một bên, ngồi dưới đất, tiếp tục chuyên tâm dán giấy dán trên tay.

Thầm nghĩ, dù sao thì tám chín phần là Trì Tử Tuấn sẽ ngây ngô nói với hắn: em, em đi giúp anh hỏi biên đạo của bọn em một chút nhé? Kịch bản đều là biên đạo viết.

Bởi vì Cố Sanh sắp tới, Cố Duyên Chu cố ý bố trí căn phòng nhỏ đón nắng trên lầu hai một chút, lúc đi liền bảo hắn hỗ trợ dán mấy bông hoa lên trên tường.

Thiệu Tư nhìn chằm chằm xấp giấy dán trong tay, chính giữa bông hoa còn có khuôn mặt tươi cười, hai con mắt cong cong, một cái miệng cong cong: "… Khi còn bé hẳn là mình không có cái phẩm vị tục không chịu nổi như vậy."

Không bao lâu sau, Cố Sanh ôm búp bê Barbie ngày đó Cố Duyên Chu mua cho cô bé đến, ba cô bé cũng đến theo.

Thiệu Tư dán xong mấy bông hoa mặt cười rạng rỡ kia, lúc xuống lầu vừa vặn nghe được tiếng cửa mở.

"Ba ba hẹn gặp lại." Cố Sanh ôm đùi Cố Phong, mềm mềm mại mại làm nũng, "Con sẽ ngoan ngoãn, ba phải về sớm một chút đó."

Cố Duyên Chu ngồi xổm xuống, dùng ngón tay cọ cọ cái mũi nhỏ của cô bé: "Nói thật hay nói dối đó, sao chú nhớ có người ở trên xe lén nói với chú là hy vọng ba ba đi thêm vài ngày."

Đối với tính cách của con gái mình, Cố Phong hiểu đến không thể rõ ràng hơn: "Gió chiều nào theo chiều đó, với ai cũng nói lời hay."

Thiệu Tư ở cửa cầu thang, lên cũng không phải xuống cũng không phải.

Ánh mắt Cố Phong thoáng nhìn, thoáng thấy một cậu trai từ trên lầu đi xuống, vóc dáng cao gầy, mặc cái áo lông, đi đường lười biếng, nhìn tuổi hẳn là khoảng hai mươi, diện mạo không thể chê, chỉ không thể nói rõ là có chỗ nào đó nhìn hơi lạnh lùng.

Thiệu Tư thấy hắn nhìn lại đây, lập tức đứng thẳng, nói: "Cố tiên sinh chào anh."

Cố Phong gật gật đầu, bộ óc bình thường bị Cố Duyên Chu tẩy não tẩy đến quá độ, thốt ra: "Chào em dâu."

"…"

Thiệu Tư lặng lẽ nhìn Cố Duyên Chu, đáy mắt rõ ràng viết một hàng chữ: cái gì đây, giải thích giải thích, không thì đánh anh đó.

Vì thế Cố Duyên Chu vỗ vỗ Cố Phong, tùy tiện giải thích: "Bây giờ còn chưa phải, giữ lại về sau rồi gọi."

Cố Phong khá là phối hợp: "Cũng đúng, là anh đường đột."

Chờ mấy người lớn không nói nữa, Cố Sanh lại đột nhiên chớp chớp mắt, ôm búp bê chỉ vào Thiệu Tư hô một tiếng: "Thím?"

Đến rồi.

Thiệu Tư thật sự là nói không ra lời.

Hiện tại đối với cả nhà Cố Duyên Chu hắn đều rất có ý kiến.

"Chạng vạng anh lên máy bay, liền không ở lâu, đi trước, " Cố Phong giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Sanh Sanh liền nhờ hai đứa, đừng nuông chiều nó quá."

Cố Duyên Chu nói: "Rồi, em biết, thuận buồm xuôi gió."

Trước khi Cố Phong đi, còn lên tiếng chào hỏi Thiệu Tư, thật sự xem hắn như người mình. Sau đó ra cửa, ngồi trên xe đi mất.

Cố Sanh không chút nào lưu luyến ba cô bé, ôm búp bê đạp đạp đạp chạy lên lầu, kích động kêu: "Phòng của con ở nơi nào, chú nói là sẽ dán hoa hoa nhỏ cho con."

Cố Duyên Chu thuận tay đặt chìa khóa trên kệ để giày, sau đó quẹo vào phòng bếp chuẩn bị xắt trái cây cho con bé: "Con bảo cái chú kia dắt con đi xem đi."

Cố Sanh mắt to nhìn mắt nhỏ với Thiệu Tư, hai người đối diện nửa ngày: "Thím, phòng của con ở nơi nào."

Thiệu Tư cười cười, đi xuống hai bậc thang: "Con gọi chú là gì?"

Cố Sanh há há mồm, nhìn khẩu hình là lại muốn nói 'thím'.

Thiệu Tư xoa xoa đầu con bé: "Còn gọi thím, đám hoa hoa nhỏ trong phòng con, chú dán lên như thế nào thì sẽ xé nó xuống như thế đó."

Cố Sanh: "…"

Trước sau không vượt quá một phút đồng hồ, Cố Duyên Chu mới vừa đem quả táo và chén đĩa rửa qua một lần, đang muốn gọt vỏ, thình lình ngoài phòng bếp truyền tới một trận tiếng khóc thanh thúy to rõ.

"—— Oa a a a hu hu hu."

Cố Duyên Chu buông dao xuống, đi ra ngoài nhìn thoáng qua.

Đại khái là chính Thiệu Tư cũng chưa từng nghĩ rằng dùng một câu là có thể chọc khóc con bé, muốn vươn tay lau nước mắt cho nó, nhưng mà Cố Sanh khóc đến hăng hái, nào có cho hắn cơ hội can thiệp, móng vuốt nhỏ múp míp thịt đẩy tay hắn ra, khóc khóc thở không ra hơi bắt đầu đánh nấc: "… Oa oa a a a, thím muốn, ậc, xé hoa hoa nhỏ của con."

Thiệu Tư: "Đừng khóc, cái hoa rách của con chú cũng không hiếm lạ. Chú không xé, không xé, chú dẫn con đi xem phòng của con."

Cố Sanh càng ức: "Thím nói hoa hoa nhỏ của con là hoa rách."

"…"

Thiệu Tư quay đầu: "Cố Duyên Chu —— anh lại đây dỗ nó coi. Con nít giờ sao tâm linh yếu ớt dữ vậy."

78. Chương 78

Thủ đoạn dỗ con nít của Cố Duyên Chu tương đối thuần thục, dù sao thì anh nhìn Cố Sanh từ nhỏ đến lớn, biết tính tình đứa nhỏ này tới nhanh đi cũng nhanh. Vì thế anh ngồi xổm xuống, lau mặt Cố Sanh một phen: "Ngoan, không khóc nha, khóc liền không đẹp… lại đây, hôn hôn ôm ôm."

Cố Sanh hít hít mũi, một phen nhào vào trong ngực Cố Duyên Chu, hốc mắt còn hồng, nhưng lại cười khanh khách.

Kỹ năng này, Thiệu Tư xem thế là đủ rồi, cố tình Cố Duyên Chu còn vừa ôm vừa hỏi hắn: "Học được chưa?"

Thiệu Tư: "… Học cái gì?"

"Con nít rất mau quên, tùy tiện dỗ hai câu là được, không khó như vậy." Khi nói chuyện, Cố Duyên Chu xoay người buông Cố Sanh xuống, chỉa chỉa cánh cửa phía trước cho con bé.

Thiệu Tư theo ở phía sau, biểu tình phức tạp: "Ngoan, hôn hôn ôm ôm?… Không bằng anh giết tôi đi."

Thiệu Tư không chán ghét con nít, nhưng tuyệt đối chưa nói tới thích. Chỉ là cảm thấy loại sinh vật này rất phiền toái, có thể tránh thì liền tận lực tránh đi.

Nhưng còn có một nguyên nhân tương đối quan trọng —— duyên con nít của hắn không tốt. Có thể là bởi vì không thường xuyên cười, cả người nhìn lành lạnh, con nít đều không quá vui lòng tới gần hắn, chẳng sợ chúng nó biết đó là một anh trai xinh đẹp.

Có thể là lá gan Cố Sanh khá lớn, cũng có thể là do có Cố Duyên Chu ở đây làm chỗ dựa, nên không chỗ nào sợ hãi.

Cô bé ở trong phòng nhìn một vòng, vui mưng phấn chấn chạy đến, không mất mấy phút đồng hồ đã sẹo lành quên đau, chạy tới kéo Thiệu Tư, dẫn hắn xem giấy dán trên tường: "Thím, hoa hoa nhỏ."

"..."

Rồi, thím thì thím.

Thiệu Tư bị cô bé nắm hai đầu ngón tay, theo nó đi vào. Đối diện đôi mắt nhỏ đầy lòng chờ mong ấy, hắn cứng đờ, gắng gượng nói: "Ừm, thật là đẹp." Mọe nó ngay cả mấy bông hoa rách này cũng là chú dán lên cho con đó, nhóc vô lương tâm.

Cố Duyên Chu dựa cửa, nhịn không được, thấp giọng cười lên tiếng.

Thừa dịp Cố Sanh chạy loạn khắp phòng, kiểm tra chỗ này, kiểm tra chỗ kia, Thiệu Tư cũng lui một bước đến chỗ cửa: "Anh cười cái gì... tôi không ổn rồi còn ở nữa tôi sẽ hít thở không thông mất, anh chơi với nó đi, tôi xuống dưới lầu hòa hoãn đã."

Hôm nay hệ thống nhàn rỗi không có chuyện gì làm, chạy đến tán gẫu với hắn: [đến mức đó sao, tôi thấy con bé nhà người ta rất đáng yêu mà.]

Thiệu Tư ở trong phòng bếp rót cho mình một ly nước: [kêu thím cũng không phải là kêu mày.]

[Lời con nít thôi mà.]

[Nó là con nít... vậy ba nó thì sao, bé bự hả?]

Hệ thống: [...]

Thiệu Tư uống nước xong, tiện tay đặt ly nước ở trên bàn, nhìn thấy trên cái bồn bên cạnh có một quả táo đã rửa, lại thuận tay mò lại đây gặm hai miếng.

Lúc này, Cố Sanh vừa vặn đi thăm phòng nhỏ của mình xong, vừa lòng xuống lầu với Cố Duyên Chu, một đường nhảy nhảy nhót nhót, hai bím tóc lắc la lắc lư trong không khí, giọng nói còn có chút bi ba bi bô:

“Chú ơi quả táo nhỏ của con đâu?”

Ngay sau đó vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc của Cố Duyên Chu: “Ở phòng bếp, chờ chút liền cắt cho con.”

Từ tiếng bước chân có thể nghe ra, hai người cách phòng bếp càng ngày càng gần.

Thiệu Tư muộn màng cúi đầu, nhìn quả táo đã bị mình gặm một nửa trong tay: “…”

Đại khái hắn đã có thể dự đoán được trong tích tắc cửa phòng bếp mở ra, Cố Sanh lại khóc lóc hô với hắn: thím ăn quả táo nhỏ của con!

[Đau đầu.]

Thiệu Tư ném quả táo vào trong thùng rác: [ngày tháng không cách nào sống nổi.]

—

Chạng vạng sáu giờ, đúng là giờ tan tầm cao điểm.

Một bài viết tên là «Sưu tầm độc nhất: chân tướng Thiệu Tư hủy hợp đồng» không hề báo trước mà đăng lên từ một tài khoản weibo cá nhân.

Cả bài tổng cộng hơn hai ngàn chữ, văn vẻ không có mánh lới khoa trương gì, cũng không có quá nhiều thứ loè loẹt. Nhưng mà mỗi một chữ mỗi một câu trong đó, lại đều có phân lượng nặng ngàn cân.

Người viết bài: Lý Duyên.

Trang bìa bài viết kèm theo tấm ảnh bóng lưng Thiệu Tư lúc ký xong hợp đồng, một lần cuối cùng từ công ty đi ra.

Hẳn là hình ngày đó Lý Duyên tiện tay chụp, bởi vì cũng không thiếu phóng viên đồng nghiệp vào cảnh.

Thiệu Tư trên ảnh đưa lưng về phía bọn họ, đưa lưng về phía công ty, không hề quay đầu lại mà càng đi càng xa. Ánh nắng vừa lúc chiếu trên người hắn, khiến hình dáng hắn không nhẹ không nặng vẽ ra một đường viền.

Đầu bài viết giải thích một lần về quan hệ giữa hai quyển tiểu thuyết, sau đó đưa lên dĩa đồ ăn đầu tiên —— Tề Minh.

Cô ăn khớp rõ ràng liệt ra chứng cứ lúc trước Tề Minh mời thuỷ quân mua hot search giúp Tề Hạ Dương, giúp cô ta giả tạo lượng view trên trang web, thậm chí lượng tiêu thụ sách sau đó cũng bị người ta điều tra ra xác nhận là tạo giả.

Một quyển 'IP lớn' giả từ đầu đến đuôi như thế, cuối cùng lại thành công, bản quyền quay phim bán được giá hơn mười triệu.

Trong bài cô viết thế này: "… Tôi kinh ngạc với sự thật như vậy, càng kinh ngạc vì hóa ra thế giới thật sự có thể đổi trắng thay đen tốt xấu không phân. Thiệu tiên sinh nói, lần này hủy hợp đồng cũng có một phần là bởi vì xúc động, nhưng mà xúc động qua đi, hắn cũng không hối hận. Thậm chí hắn cảm kích sự xúc động này, xúc tiến hắn làm ra một lựa chọn như vậy."

Ngay sau đó, cô trích dẫn một đoạn nguyên văn Thiệu Tư nói: "Kỳ thật tôi tiếp nhận bộ phim này, đối với tôi hoàn toàn không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì. Có thể sẽ có một số ít người đến mắng tôi là 'vì sao anh lại nhận phim đạo văn', nhưng mà rất ít, thật sự rất ít… em có biết cái câu châu chấu đá xe không, tuy rằng thực tàn khốc, nhưng sự thật chính là như vậy, không có ai để ý chuyện này cả."

"Nhưng mà tôi không có biện pháp cho chính mình một đáp án, tôi không có biện pháp trả lời chính mình —— vì sao tôi biết rõ ràng nó đạo văn, tôi còn muốn nhận. Nếu tôi diễn, có khả năng cả đời tôi cũng không có cách nào trả lời chính mình."

"Thế giới sẽ không bởi vì ai mà thay đổi, em chỉ có thể lựa chọn không bị thế giới này thay đổi."

Cuối bài viết, kèm theo vài link ghi âm.

Một đoạn là ngày đó Thiệu Tư và Tề Hạ Dương ăn cơm hắn lén ghi lại, hai đoạn khác là ở trong công ty. Nội dung ghi âm cũng không có phát hết, chỉ lấy ra một phần trong đó.

Tề Hạ Dương: "Cuối cùng mọi người biết đến chính là em, là em, là Một đời một kiếp một đôi người của em… anh đi ra ngoài hỏi một chút xem, ai biết Ra ngoài cửa đông là cái gì, Cảo Y cô ta chả là cái gì cả. Là em khiến câu chuyện này càng được nhiều người nhìn đến, cô ta hẳn nên cảm kích em."

Tề Minh: "Cậu muốn nói với tôi về việc đạo văn, tôi đây cũng rõ ràng nói cho cậu biết —— bớt nhọc lòng đi, đừng quá xem trọng mình, nếu cậu dám quấy rầy chuyện của tôi, tôi có thể khiến cậu không thể lăn lộn tiếp trong cái giới này nữa."

Lý tổng: "Lúc cậu từ chối có từng suy xét cho công ty chưa, mọi người đều đang nói cậu đoạt nhân vật không đoạt lại công ty đối diện, ngay cả một Âu Dương Ngạo Vũ cũng không sánh bằng, cậu bảo mặt mũi chúng tôi bỏ đi đâu? Nổi tiếng, cánh cứng rồi, muốn tạo phản có phải không?!"

Bởi vì trước khi Lý Duyên đăng bài đã từng thông báo với Thiệu Tư, cho nên Thiệu Tư trực tiếp canh thời gian, lên weibo nhấn like share.

Không thì lấy lượng đọc của hai trăm fan của Lý Duyên, chờ bò lên hot search không biết còn phải chờ bao lâu.

Thiệu Tư ngồi xếp bằng trên ghế sofa, một tay nắm di động, một tay khác ấn Cố Sanh, không ngẩng đầu lên nói: "Con có thể ngồi yên hay không."

Cố Sanh vốn dĩ ngồi song song với hắn, nhưng khi quảng cáo TV vừa chiếu xong, trên màn ảnh nhảy ra nhạc bắt đầu bộ phim hoạt hình quen thuộc, cô bé liền hưng phấn nhảy xuống, đứng ở trước mặt Thiệu Tư, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm TV.

Chờ Thiệu Tư share xong, ném điện thoại di động tới một bên, giương mắt liền nhìn thấy trên màn hình TV có vài cục kẹo đủ mọi màu sắc tay nắm tay nhẹ nhàng nhảy múa. Mấy cục kẹo đó còn hát: "Hoan nghênh đến căn nhà kẹo, trong nhà kẹo có thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều kẹo ~ "

"..."

Chờ Cố Duyên Chu bưng đĩa trái cây lại đây, liền nhìn thấy Thiệu Tư mặt không đổi sắc ôm gối ôm, biểu tình thực vi diệu. Anh xoay người đặt đĩa trái cây ở trên bàn trà, sau đó ngồi xuống nói: "Làm sao vậy."

"Tôi sống nhiều năm thế, lần đầu tiên xem cái thứ này." Thiệu Tư nói xong, lại chỉa chỉa mấy cục kẹo nhỏ mọc chân kia, "Từ sáng tới tối con bé đều phải xem à?"

Thiệu Tư nói xong lại khoát tay: "Thôi, tôi đổi vấn đề, cái chương trình n... này có ngày nào không chiếu không." Xem từ giáo huấn thảm khốc trước đó, Thiệu Tư lập tức nuốt cái chữ 'nát' từ trong cổ họng xuống.

Cố Sanh cực kỳ vui vẻ chia sẻ lịch chương trình TV của mình với hắn, cô nhóc quay đầu nói: "Thứ bảy chủ nhật sẽ không có nhà kẹo để xem, nhưng mà sẽ chiếu học viên ma pháp. Học viên ma pháp cũng rất hay, con thích nhất là ma pháp sư Lộ Lộ."

"Con không cần phải nói, " Thiệu Tư xoa xo ấn đường, vươn tay nhẹ nhàng kéo đầu nhỏ của con bé trở về, "Chuyên tâm xem nhà kẹo của con đi, ngoan."

Kỳ thật đáng yêu thì vẫn rất đáng yêu, Cố Sanh tựa như cục kẹo vậy, ngọt lìm lịm, hoạt bát lại đáng yêu.

Nhưng mà có câu nói thế nào nhỉ, ngọt đến ưu thương.

Vốn dĩ Cố Duyên Chu cố ý từ chối tất cả công việc, là do tư tâm, muốn ở nhà cùng với hắn. Cố Sanh đúng là một chuyện ngoài ý muốn, lần này Cố Phong đi công tác rất đột ngột. Nói thực thì ngay từ đầu còn có chút để ý, trong kế hoạch của anh, mấy ngày nay vốn nên chỉ có anh và Thiệu Tư... không có đứa cháu gái này.

Nhưng nhìn dáng vẻ miệng thì nát, đầu thì đau muốn nứt ra, toàn thân cao thấp hận không thể tràn ngập năm chữ 'cách tôi xa một chút' của Thiệu Tư, nhưng vẫn thật cẩn thận chăm sóc Cố Sanh, càng xem càng không rời mắt được.

Cố Sanh xem gì đó vẫn luôn thích không ngừng đặt vấn đề, miệng chưa từng nhàn rỗi: "Thím, vì sao anh trai socola vừa khóc liền hòa tan ạ."

Đối với cái xưng hô thím này, Thiệu Tư đã lành làm gáo vỡ làm muôi không hề gì: "Bởi vì nó không đủ kiên cường."

Cố Sanh sờ sờ đầu: "Hưm, kiên cường là cái gì ạ?"

Thiệu Tư hơi hơi ghé sát vào cô bé: "Kiên cường chính là lúc chú nói chú muốn xé hoa hoa nhỏ của con, con không thể khóc."

Cố Sanh: "…"

Lúc Thiệu Tư đang nói lung ta lung tung với Cố Sanh, Cố Duyên Chu đột nhiên đưa tay, trực tiếp ôm vai Thiệu Tư kéo hắn tới, Thiệu Tư ôm gối ôm tức khắc mất đi chỗ dựa, cả người đổ lên mình Cố Duyên Chu: "—— anh làm gì?"

"Tôi còn muốn hỏi em, em vừa mới share cái gì đây, " Cố Duyên Chu giơ màn hình di động lên, đọc hai hàng, "Phỏng vấn đưa tin độc nhất, dẫn bạn đi tìm chân tướng Thiệu Tư hủy hợp đồng?"

Thiệu Tư không vội đứng dậy, theo tư thế này, nhìn thoáng qua màn hình di động của anh: "Tôi phắc, anh share hả?"

79. Chương 79

Bắt đầu từ hôm Thiệu Tư hủy hợp đồng, các loại lời đồn về hắn chưa từng dừng lại. Hắn cũng cơ bản không có đứng ra giải thích gì, ngoại trừ lúc đó đăng một cái weibo bảo mọi người không cần lo lắng, liền không có tin tức khác..

Thiệu Tư không lên tiếng, Hoa Nghiệp Entertaiment đã ngồi không yên trước.

Buổi tối sau khi Thiệu Tư hủy hợp đồng, bọn họ liền đăng một bài thanh minh, công khai nội dung hợp đồng, chỉ ra rõ ràng: bên phía công ty không có bất cứ sai lầm gì, là Thiệu Tư đơn phương yêu cầu hủy hợp đồng, hòa bình chia tay, hy vọng hảo tụ hảo tán, mọi người đừng suy đoán thêm.

Bài thanh minh này thoạt nhìn quy quy củ củ, không nghiêng không lệch, nhưng mà giữa những hàng chữ đều muốn vẽ bốn chữ "Thiệu Tư vi phạm hợp đồng" thành trọng điểm, phí hủy hợp đồng cũng có thể gọi là phí vi phạm hợp đồng.

Nhiệt độ của sự kiện này bị bài thanh minh của công ty đánh lui không ít, ngay từ đầu mọi người đều nhắm đầu mâu ngay công ty, sau đó bị bài thanh minh dẫn dắt, dư luận bắt đầu xoay chuyển.

Có điều đây cũng không phải là điểm mấng quan trọng, dù sao thì người ta dựa theo hợp đồng bồi thường tiền xong đàng hoàng rồi mới đi. Có vài người nhất định cứ âm dương quái khí nói Thiệu Tư không giữ chữ tín, đứng không vững chân.

"Anh không hỏi tôi mà đã share rồi? Anh có biết hậu quả khi tùy tiện xếp hàng rất nghiêm trọng không." Thiệu Tư vươn tay mở bình luận, ngắn ngủn mấy chục giây, bình luận đã trên ngàn, hắn cho rằng sau khi mở ra sẽ nhìn thấy cấu véo tranh luận đầy màn hình, nhưng mà…

Chân mày hắn cau lại: "Hộ thê cuồng ma?"

Bình luận hiện nay đều rất hài hòa, phần lớn đều là ngay cả tin tức cũng chưa nhấn vào xem đã rống rống bình luận: phía chính phủ phát bánh chó! Tôi muốn chết! Đêm nay ngủ không được!

Bạn tốt hộ thê cuồng ma của ngài online! Đây là share trong 1 giây! Tuyệt đối là đặc biệt chú ý!

"Ừm, đặc biệt chú ý là nói đúng đấy." Hơn nữa trong danh sách đặc biệt chú ý, từ đầu đến cuối đều chỉ có một người.

Lần này hắn lên tiếng thanh minh, mục đích vô cùng minh xác, chính là chính diện đối đầu với Hoa Nghiệp Entertaiment. Lấy lượng fan của hắn, chuyện này quậy to lên chỉ là việc trong phút chốc.

Hiện tại fanclub tăng thêm một Cố Duyên Chu, khiến tốc độ sự việc lên men tăng trưởng gấp bội.

Nhóm fan Cố Duyên Chu kích động xong, nhấn vào xem chính văn, tâm tình tức khắc trầm xuống, sau khi xem xong lại sôi nổi bình luận, xin lỗi vì việc high lung tung của mình vừa rồi.

Chiêm chiếp: xin, xin lỗi, vừa rồi lại làm loạn dưới bài viết nghiêm túc thế này. Em là fan của các anh, cũng là độc giả của Cảo Y, chuyện này năm đó em một đường nhìn theo, thật sự rất giận, nhưng lại bất lực… Thật không ngờ ba Thiệu là bởi vì chuyện này mà hủy hợp đồng với công ty… Tâm tình rất phức tạp, cảm thấy ba Thiệu trả giá thật nhiều đặc biệt đau lòng, nhưng mà thật sự rất tự hào!

Ngải Diệp: ủng hộ vô điều kiện! Mấy đoạn ghi âm kia nghe mà mị muốn chửi má nó, thật ghê tởm.

Cách Lâm Ngũ Đức: yên tâm đối đầu, bọn em nhiều người, cho bọn họ tới tìm chết đi, chờ nè.

Trước mặt đầy đủ chứng cứ hữu lực, bình luận nghiêng về một phía.

Không riêng gì fan của hai người bọn họ, phản ứng của người qua đường trên cơ bản đều không khác lắm.

Rất nhanh, ngoại trừ việc Thiệu Tư hủy hợp đồng, đề tài đạo văn này cũng lên hot search, càng ngày càng nhiều người theo chuyện Thiệu Tư hủy hợp đồng mà hiểu chân tướng chuyện đạo văn năm đó.

"Hơn hai trăm triệu này, " Cố Duyên Chu để điện thoại di động xuống, bắt trọng điểm bắt đến vô cùng nhảy vọt, "Rất thiệt."

"Không thiệt." Thiệu Tư nói, "Tôi lấy không được, bọn họ cũng không có mạng để kiếm số tiền này. Chuyện này huyên náo ra, tổn thương danh dự đối với Hoa Nghiệp sẽ cực lớn, trong ngắn hạn hẳn là bọn họ không nhận được hợp tác gì, ngay cả nghệ nhân dưới trướng cũng bị liên lụy."

"Chỉ như vậy à?"

Thiệu Tư im lặng hai giây, gấp chân, ném gối ôm sang một bên: "Không thì sao?"

Cố Sanh đứng quá gần TV, Cố Duyên Chu thuận tay kéo cô bé trở về, sau đó tiếp tục nói: "Cho bọn họ trực tiếp đóng cửa là được."

Thiệu Tư: "… A?"

Dưới tay Cố gia vốn có công ty giải trí, mấy năm nay do Cố Phong kinh doanh, trước lúc anh tự mình mở phòng làm việc, vẫn luôn treo tên ở chỗ Cố Phong. Tuy rằng công ty kia xem như nghề phụ trong dường dây sản nghiệp Cố gia, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh với Hoa Nghiệp Entertaiment, vài năm trước đã phái gián điệp thương nghiệp qua, muốn kéo sụp nó cũng chỉ là chuyện động động đầu ngón tay.

Mấy công ty giống vầy, chuyện trốn thuế lậu thuế không thể thiếu, vừa lật chính là một khoản nợ lớn.

Cố Duyên Chu không nói rõ, chỉ nói: "Chờ xem, đóng cửa là chuyện sớm muộn."

Thiệu Tư lại cúi người chọn miếng táo từ đĩa trái cây, nói: "Cố Duyên Chu, quá kiêu ngạo coi chừng bị người ta đánh."

Cố Sanh cúi thấp thấp đầu, đứng ở phía trước, không biết từ lúc nào, đột nhiên liền im lặng.

Thiệu Tư còn có chút không quen, hắn ngậm miếng táo ném cây tăm đi, vươn tay vỗ vỗ đầu con bé: "Yên tĩnh vậy."

Trên màn ảnh TV, một tập nhà kẹo đã gần đến kết cục.

"Anh trai socola khóc mệt, ba mẹ ôm lấy anh ấy đi vào giấc ngủ, dỗ dỗ, anh trai socola đang ngủ lại trở nên ngọt ngào."

Cố Sanh không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm một nhà ba người socola đắp chăn bông ngủ ở trên cái giường làm từ bánh ngọt trên TV.

Hình ảnh chuyển đổi, trên màn hình nhảy ra một bé tí hon tóc quăn, cô bé cười ngọt ngào, nói: "Các bạn nhỏ, câu chuyện nhà kẹo hôm nay liền tới đây, ngủ ngon nhé."

Đứa nhỏ này sau khi xem xong, cả đêm đều không đúng lắm, rõ ràng ít nói hơn, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Hơn bảy giờ, dì giúp việc lại đây giúp con bé tắm rửa, tắm rửa xong liền đưa nó lên giường ngủ, giúp nó đắp kín chăn, còn đặt gấu bông nhỏ bên tay con bé cho nó ôm.

"Nó đã ngủ chưa?" Lúc dì đi xuống, Cố Duyên Chu ngồi trên sofa chọn kịch bản, giương mắt hỏi một câu.

Dì Vương làm ở Cố gia rất nhiều năm, công việc hằng ngày ngoại trừ quét tước vệ sinh, có đôi khi Cố Duyên Chu sẽ báo trước cho dì, giữa trưa hoặc là buổi tối dì liền mua thức ăn lại đây làm cơm cho anh. Dù sao nếu muốn nói về công việc thì cũng coi như thoải mái.

Nhiều năm như vậy, dì vẫn là lần đầu nhìn thấy trong nhà có một người ngoài —— cậu trai ngồi ở bên cạnh Cố Duyên Chu, biếng nhác, ngồi không ra ngồi.

"Đã ngủ rồi, " dì Vương nói, "Cố tiên sinh, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước."

Cố Duyên Chu nói: "Ừm, rất muộn rồi, trên đường dì cẩn thận chút."

Dì Vương đi mỗi bước cẩn thận, mang theo đầy bụng nghi vấn mở cửa đi ra ngoài.

Cố Duyên Chu đang chọn kịch bản, Trần Dương nhét cho anh một xấp to, loại hình gì cũng có. Anh tùy tay lật một quyển, nhìn hai cái đã ném nó sang một bên, lại cầm quyển khác.

Thiệu Tư nhàn rỗi không có chuyện gì làm, cầm lấy quyển kịch bản vừa rồi bị vô tình ném xuống, lật xem hai cái: "Giờ đã năm nào rồi, kịch bản phim xuyên không còn cũ rích như vậy, khán giả xem không chán sao."

Hắn liên tiếp xem mấy quyển đều là đề tài xuyên không, thiếu hứng thú vứt chúng sang một bên: "Kỳ thật tôi luôn muốn đóng nhân vật phản diện, trước đây công ty vẫn không cho nhận, nói là sẽ ảnh hưởng duyên

khán giả, bất lợi cho việc tích góp fan, mặc kệ trong phim ngoài phim đều phải xây dựng hình tượng chính diện tích cực."

Cố Duyên Chu nghe vậy nghiêng đầu liếc hắn một cái: "Em? Tay nhỏ chân nhỏ của em có khả năng chơi lại ai."

Thiệu Tư: "Ăn nói kiểu gì thế, có phải muốn chết không."

Hai người đàn ông bởi vì chuyện lông gà vỏ tỏi này mà khắc khẩu —— thay vì nói là khắc khẩu, không bằng nói là Cố Duyên Chu cố ý đùa hắn, dù sao thì cuối cùng hai người trực tiếp đánh nhau trên ghế sofa.

Không gian của sofa vốn đã nhỏ, Thiệu Tư lại lười đứng dậy đổi chỗ đánh, Cố Duyên Chu cũng liền tùy tiện ứng phó hắn, tiểu đánh tiểu nháo. Tuy rằng động tác nhìn qua có chút kịch liệt, kỳ thật đều không quá dùng sức.

Thiệu Tư vốn dĩ ngồi phịch trên ghế sofa, chiếm hơn phân nửa diện tích, phản kích tương đối tiện, một phát dùng lực liền đè ở trên người Cố Duyên Chu: "Nhân vật phản diện, trái pháp luật loạn kỷ cương đều là dựa vào đầu óc… Bây giờ là xã hội hài hòa, ai ăn no rửng mỡ hở cái là đánh nhau. Lại nói tôi có chỗ nào mà tay nhỏ chân nhỏ, cho anh ba giây đồng hồ anh nuốt câu nói vừa rồi trở về cho tôi."

Cố Duyên Chu dù bận vẫn ung dung nhìn hắn, ý bảo hiện tại hai người đang làm gì: "Ai ăn no rửng mỡ hở cái liền đánh nhau, hửm… em cũng có lập trường nói lời này à?"

Thiệu Tư: "…"

Hắn vốn dĩ đè ở trên người Cố Duyên Chu, lúc nói chuyện đã chống nửa người trên lên, trong lúc vô tình chuyển biến thành tư thế một lời khó nói hết.

Lúc này, hắn đang ngồi trên người Cố Duyên Chu, hơi hơi cúi xuống, một bàn tay chống sofa, một tay khác từ trên cao đưa xuống kéo áo Cố Duyên Chu.

Ngay từ đầu Thiệu Tư còn không có chú ý.

Tận đến khi nói nói, Cố Duyên Chu đột nhiên ít nói hẳn, ánh mắt nhìn hắn cũng càng ngày càng tối.

Cố tình Thiệu Tư không chút nào ý thức được, còn đang không ngừng cường điệu lịch sử mình đã từng có cơ bụng tám múi, thậm chí một phen nhấc áo lên: "Kỳ thật bây giờ còn mơ mơ hồ hồ có một chút, lúc ấy tôi rất cường tráng… anh có từng xem bộ phim Đứa con của biển do tôi đóng chưa, đề tài bơi lội."

Cố Duyên Chu: "…"

Tổ tông này là tên ngốc sao.

Rốt cuộc Cố Duyên Chu nhịn không được, trực tiếp lật dậy đè ngược hắn ở dưới thân, thuận tay giúp hắn kéo áo xuống. Lúc Cố Duyên Chu túm vạt áo hắn kéo xuống, ngón tay cố ý vô tình lướt qua eo Thiệu Tư, giọng khàn khàn: "Đừng lộn xộn, cũng đừng vén áo lung tung."

Cố Duyên Chu nói xong lại bổ sung: "Tôi cứng luôn rồi."

"..."

Hai người bọn họ đang giằng co, không hề phát hiện từ cửa cầu thang lầu hai chậm rãi lộ ra một cái đầu nhỏ. Cái đầu nhỏ kia nhìn chằm chằm họ chốc lát, sau đó mềm mềm mại mại hỏi: "Chú, thím, hai người đang làm gì đó?"

Lời này Thiệu Tư nhất thời không đáp được.

Hắn đưa tay chọt chọt eo Cố Duyên Chu, muốn thống nhất khẩu cung với anh một chút: "Chúng ta đang làm gì vậy?"

Cố Duyên Chu mặt không đổi sắc: "Yêu tinh đánh nhau?"

Thiệu Tư trực tiếp kéo cái gối ôm bên tay đập lên mặt Cố Duyên Chu.

...

Đêm càng ngày càng sâu.

Mọi người đều đã ngủ say, nhưng mà tối hôm đó, Lý Duyên lại mất ngủ cả đêm.

Lần này cô đăng tin, hoàn toàn là lấy danh nghĩa cá nhân mình đăng lên, không có bất cứ quan hệ nào với báo Bác Văn.

Mắt thấy độ đề tài từng chút tăng lên, bình luận càng ngày càng nhiều, không biết vì sao, đột nhiên nước mắt cô lập tức rớt xuống, nén cũng nén không được.

Có thể, đây là thứ mà 'chân thật' mang đến cho người ta... sức cuốn hút không thể nói thành lời.

Cô có thói quen viết nhật ký trong blog, tối hôm đó, cô đè nén xúc động thao thao bất tuyệt —— nếu để cô viết có lẽ cô có thể viết mười ngàn chữ cảm khái.

Cuối cùng sửa sửa xóa xóa, trong blog chỉ còn lại một câu: có một câu anh ấy nói không đúng, thế giới là có thể thay đổi, bởi vì anh ấy đã làm được.

Lý Duyên gõ xong một chữ cuối cùng, khép notebook lại, đi đến trước cửa sổ.

Trời còn chưa sáng, nhưng ngày mai nhất định là thời tiết tốt.

80. Chương 80

Bài viết vừa share lên, hưởng ứng nhiệt liệt.

Vốn dĩ người trong giới đều thật sự không dám đi ra xếp hàng vào lúc này, Cố Duyên Chu share có thể nói là cho bọn họ uống một viên thuốc an thần thật lớn —— lên thuyền của ai cũng có khả năng sẽ lật, nhưng của Cố ảnh đế, vững!

Vì thế mọi người sôi nổi chia sẻ tỏ thái độ, trong đó có Âu đạo đứng đầu tàu, chẳng sợ trước đó ông đã vì chuyện này mà bị người ta cấu véo nhiều lần.

Mọi người bắt đầu khiển trách và chống lại việc chế tác phát hành phim, có ví dụ là Thiệu Tư ở phía trước, bọn họ như ong vỡ tổ vọt tới weibo của các diễn viên chính tiến hành khuyên bảo. Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Tề Hạ Dương, đoàn phim Một đời một kiếp một đôi người mặc kệ là nhân viên công tác hay là diễn viên, đồng loạt bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Thiệu Tư rất biết chọn ngày, hiện tại bộ phim này mới vừa khởi động máy không được mấy ngày, trực tiếp chết non trước mặt dư luận cũng không phải không có khả năng.

Tề Minh suốt đêm ở trong phòng làm việc dạo bước, cả đêm gọi vô số cuộc điện thoại: "Ai, Hoàng tổng, là tôi Tề Minh. Chuyện trên mạng ngài cũng nghe nói, không phải, ngài hãy nghe tôi nói, đó đều là ghi âm… vô căn cứ, giả tạo. Giờ cái gì mà không thể làm giả, Thiệu Tư là do đoạt nhân vật không đoạt lại người ta, giận lây chúng tôi, bây giờ còn cắn ngược lại chúng tôi một cái. Hai ta quen nhau đã bao lâu, ngài còn chưa tin tôi sao."

"Ngài nói xem ai lại ngốc đến độ đập nhiều tiền như vậy, chỉ vì chút chuyện rách nát ấy. Ngài cho tôi thời gian, chỉ cần ba ngày, việc này tôi lập tức có thể giải quyết, thật sự không phải như trên mạng truyền đâu."

Hoàng tổng kia là một trong những ông chủ đầu tư của đoàn phim lần này, chuyện xảy ra không bao lâu, ông ta liền tỏ vẻ muốn rút đầu tư. Cho dù Tề Minh dẻo miệng hơn nữa, ông ta cũng không chút lay động lập trường: "Tôi mặc kệ giữa các cậu rốt cuộc có cái gì cong cong quẹo quẹo, dù sao thì tôi không có nghĩa vụ gánh vác phiêu lưu chơi với các cậu. Phim này xong đời rồi, tôi chỉ ba chữ, rút đầu tư. Phần lỗ lã, tôi chịu trách nhiệm. Cậu hiểu rõ ý của tôi."

Người làm ăn, không có năng lực sắc bén nhìn rõ, không có biện pháp vững chân trong cái giới này. Mấy người rút đầu tư hiện giờ, chẳng hạn như Hoàng tổng, bọn họ thông suốt phải rút ra ngoài, trực tiếp chịu lỗ lã, để tỏ vẻ trước đó đầu tư cũng không biết gì cả, lập cái đền thờ cho mình.

Thậm chí họ sẽ lập tức dời mục tiêu, đem mục tiêu đầu tư chuyển hướng sang nguyên tác «Ra ngoài cửa đông», có lẽ có thể kiếm về gấp bội phần lỗ. Trận phong ba này, có lẽ họ có thể cười đến cuối cùng.

"Hoàng tổng, ngài đây… lúc ấy ngài nói như thế nào, nói là nhìn trúng nhiệt độ dư luận của việc đạo văn, sao hiện tại…" Tề Minh còn chưa nói xong, Hoàng tổng đã trực tiếp cúp điện thoại.

Tề Minh nghe tiếng báo bận trong điện thoại, đưa tay lung tung kéo nơ ra. Mặt gã bình tĩnh, hít sâu hai cái, miễn cưỡng áp chế cảm xúc trong lòng.

Hiện tại gã không chỉ cần ứng phó với cấp cao công ty hệt như heo cái gì cũng mặc kệ chỉ biết kêu loạn, còn phải vội vàng gọi điện thoại cho nhóm đầu tư —— dù sao thì lần này tiền gã bán IP kiếm được, lại cộng thêm tiền dành dụm nhiều năm của mình, đều đã đầu tư vào một bộ phim truyền hình đang chế tác, mong rằng hơn mười triệu kia có thể tăng tăng thêm.

Cùng sốt ruột còn có Tề Hạ Dương, cô đã liên gọi mấy cú điện thoại cho Tề Minh đều là đường dây bận, lúc này thật vất vả gọi được, cô vội vàng nói: "Anh họ, làm sao giờ, trên weibo có rất nhiều người chạy tới mắng em…"

Tề Minh vội đến hốc mắt sung huyết, nào còn có tâm tình ứng phó đứa em họ này, nói không lựa lời: "Em tìm anh? Em tìm anh có tác dụng cái rắm! Truyện này là lúc trước em tự mình sao chép, em còn ấm ức hả."

Tề Hạ Dương sửng sốt, cũng gấp đến độ giơ chân: "Sao anh có thể nói như vậy chứ, hơn mười triệu bán bản quyền của em đều cho anh lấy đi đầu tư, anh nói đến lúc đó có thể kiếm gấp bội…"

Tề Minh: "Đầu tư, em có hiểu cái gì gọi là đầu tư không? Lúc ấy anh chỉ cho em đề nghị thôi, tiền này nếu lỗ vốn không lấy lại được, cũng chả có bất cứ quan hệ nào với anh cả."

Tề Hạ Dương hét lên một tiếng: "Sao có thể không liên quan tới anh, nếu không vì anh tôi có thể lỗ sao?! Uổng cho tôi tin tưởng anh như vậy, anh phải chịu trách nhiệm với tôi!"

Huyệt thái dương Tề Minh nhảy loạn một trận, rốt cuộc nhịn không được, trực tiếp vứt mạnh điện thoại di động ra ngoài, mắng: "Phắc!"

Rõ ràng là đánh một trận thắng, nhưng tối hôm đó Thiệu Tư lại sống thực nghẹn khuất.

Bắt đầu từ lúc Cố Sanh mặc áo ngủ gấu con in hoa, ngồi xổm ở cửa cầu thang lầu hai nhìn chằm chằm bọn họ, thì đêm nay đã định trước không được an bình.

"Còn không đi ngủ, chạy loạn cái gì." Cố Duyên Chu thuận thế ném gối ôm về lại trên sofa, sau đó đi lên trên lầu, "Con xem mấy giờ rồi, tám giờ, anh trai socola đã sớm ngủ rồi."

Anh không đề cập tới 'anh trai socola' còn ổn, vừa nhắc tới, Cố Sanh liền mãnh liệt đứng lên, không nói nữa, đạp đạp đạp chạy vào trong phòng.

—— Nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, dường như còn có chút đau lòng giơ cánh tay lên lau mắt một phen.

Vừa rồi Thiệu Tư chỉ lo lướt weibo, cũng không có xem câu chuyện anh trai socola, hắn cố gắng hồi tưởng một phen, nói: "Vừa rồi trong TV chiếu thế nào nhỉ, hình như cái cục socola vừa khóc liền tự động hòa tan kia ngủ trong lòng ba mẹ nó —— đứa nhỏ này có phải nhớ mẹ nó không."

Cố Duyên Chu im lặng hai giây, nhìn chằm chằm căn phòng nhỏ trên lầu hai của Cố Sanh.

Mẹ Cố Sanh đã sớm ly hôn với Cố Phong, con cũng không cần. Phương diện tình cảm hai bên xảy ra vấn đề, tiếp tục ở bên nhau cũng là miễn cưỡng chấp nhận. Lúc ấy thân thích hai bên đều khuyên nhủ, nói con cũng đã có, ly hôn tạo thành ảnh hưởng bao lớn với đứa nhỏ.

"Con chịu trách nhiệm với nó, ai chịu trách nhiệm với con, sao không ai hỏi con có vui lòng hay không."

Để lại những lời này, cô thu dọn hành lý, ban đêm mua vé máy bay xuất ngoại, vài năm này không trở về nữa.

"..." Đụng phải một bà mẹ nói đi là đi như vậy, Thiệu Tư quyết định về sau bao dung tính tình con nít của Cố Sanh nhiều hơn.

Vì thế hắn đứng dậy nói: "Đi lên xem đi, miễn cho nó lén trốn đi khóc."

Cố Duyên Chu còn phải quẹo vào phòng bếp hâm nóng ly sữa cho con bé, Thiệu Tư liền lên lầu hai trước, gập ngón tay gõ gõ cửa, trong lòng nổi lên bốn chữ 'hôn hôn ôm ôm'.

[Một khắc mang tính lịch sử này.] Hệ thống cảm khái nói, [tôi muốn kỷ niệm một chút.]

[...]

Hệ thống lại nói: [ba Thiệu của chúng ta, lớn như vậy rồi, thế mà lại cam tâm tình nguyện chính miệng nói ra bốn chữ hôn hôn ôm ôm.]

Thiệu Tư: [cho mày ba giây, nhanh chóng biến mất. Xem náo nhiệt gì.]

Hệ thống: [rồi, tôi ẩn thân. Hahaha.]

Cố Sanh còn thật sự đã khóc, mắt đỏ bừng. Cô bé rúc trong chăn, chỉ lộ ra cái ót. Vẫn là Thiệu Tư ngồi ở mép giường, xốc chăn lên, moi nó ra giống như moi trứng chim: "Khóc cái gì."

Tư thế ôm con nít của Thiệu Tư không quá tiêu chuẩn, Cố Sanh bị hắn ôm siết đến hoảng, cũng không phản kháng, tự giác tìm một vị trí thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực Thiệu Tư: "Con cũng muốn ba mẹ ngủ với con, giống anh trai socola vậy đó."

Cho nên nói, ăn no rửng mỡ xem phim hoạt hình cái gì chứ.

Trong lòng Thiệu Tư nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn châm chước một phen: "Đã nói với con rồi, anh trai socola không kiên cường."

Cố Sanh: "…" Người thím này hình như không biết ăn nói cho lắm.

Lúc Cố Duyên Chu bưng sữa nóng lên, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Thiệu Tư ôm Cố Sanh cùng ngồi ở trên giường.

Thiệu Tư ở nhà ăn mặc tùy ý, lại tận lực khống chế biểu tình trên mặt, cả người nhìn nhu hòa hơn vài phần, nhìn không khác anh trai nhà bên lắm, lúc này trong tay hắn cầm quyển truyện cổ tích, vừa đọc vừa xoa đầu Cố Sanh.

Tuy rằng một câu chuyện êm đẹp bị hắn rút thành hai ba câu đến không ra hình thù: "Cô bé Lọ Lem được ma pháp trợ giúp, khiêu vũ với hoàng tử, lúc đi rơi xuống một chiếc giày… hoàng tử liền cầm giày đi tìm cô, cuối cùng cô bé Lọ Lem liền cùng với hoàng tử hạnh phúc vui vẻ sống bên nhau."

Cố Duyên Chu mới vừa buông sữa xuống, chợt nghe Thiệu Tư chuyển đề tài, nghiêm nghiêm túc túc phân tích cho Cố Sanh: "Kỳ thật đều là giả, mười hai giờ vừa qua thì ma pháp trên người cô bé Lọ Lem liền mất đi hiệu lực, sao lại còn một chiếc giày chứ. Cho nên nói, cô bé Lọ Lem tận đến cuối cùng cũng vẫn là cô bé Lọ Lem."

Cố Duyên Chu: "…"

Tim Cố Sanh cũng mệt chết đi.

Cơ mà con nít, có người ở bên, tâm trạng liền tốt hơn nhiều. Dưới sự giám sát của hai người, con bé uống hết sữa, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Chú, thím, buổi tối hai người có thể ngủ với con không."

Thiệu Tư đang chuẩn bị ra cửa, nghe vậy dừng bước lại, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh trong TV vừa rồi, lại liên tưởng đến lời Cố Duyên Chu từng nói. Lại đối diện cặp mắt to lóe ánh nước của Cố Sanh,

chung quy không thể cự tuyệt.

[Đây là cái chuyện gì vậy, sao tao cảm thấy như đang nuôi con gái vậy.]

Hệ thống: [Cậu đúng đó, tôi cũng có loại cảm giác này.]

Thiệu Tư im lặng hai giây: [chẳng lẽ mày không nên an ủi tao sao.]

Hệ thống: [không, tôi chỉ muốn cười.]

Cố Sanh ngủ rất nhanh, không được mấy phút đồng hồ đã tiến vào trạng thái ngủ say.

Thiệu Tư ngủ không được, hắn nhìn chằm chằm trần nhà nửa ngày, hơi hơi nghiêng đầu, hô: "Cố Duyên Chu, anh ngủ chưa."

…

Không được đáp lại.

Buổi tối cô tịch này, chỉ có một mình hắn bởi vì thay đổi giường, bệnh 'lạ giường' tái phát mà trắng đêm khó ngủ.

Thiệu Tư đang định lật người, thử một lần nữa đi vào giấc ngủ, thình lình phía sau truyền đến một tiếng nói tận lực đè thấp: "Ngủ không được hả?"

Cố Duyên Chu vốn đã có chút buồn ngủ, nghe được tiếng người lại tỉnh táo lên. Anh mở mắt ra, động tác cực nhẹ chống nửa người trên lên, tránh đi Cố Sanh, tiện tay duỗi sang phía Thiệu Tư, vừa sờ liền đụng đến mặt Thiệu Tư.

"Anh làm gì đó." Thiệu Tư đẩy anh ra, lại bị nắm chặt.

"Dỗ ngủ. Độc môn bí kỹ, có muốn thử một chút không."

Cố Duyên Chu nói xong, hơi híp mắt thích ứng ánh sáng một chút —— chỉ có một ngọn đèn nhỏ bật ở đầu giường, nếu tối hết Cố Sanh sẽ sợ hãi, nhưng cho dù mở cái đèn này, ánh sáng vẫn rất mờ.

Thiệu Tư vừa định phun tào 'độc môn bí kỹ là cái quỷ gì', ngay sau đó khóe miệng liền có một thứ ấm áp dán lên: "…"

Hắn mở mắt ra, đối diện gương mặt gần trong gang tấc của Cố Duyên Chu, ráng vờ trấn định: "Đây là dỗ ngủ của anh hả?"

Cố Duyên Chu từ chối cho ý kiến, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Hửm?"

Hửm cái rắm á. Đùa giỡn lưu manh còn kém không nhiều lắm.

Hết chương 80

81. Chương 81

Ngày kế, buổi sáng hơn tám giờ.

Một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại ở cửa "tiểu khu Nhạc Khang", một người đàn ông mang mũ khẩu trang chậm rãi từ trên xe bước xuống. Đầu tiên là hắn vòng đến tiệm hoa quả tươi bên cạnh mua ly nước chanh, bỏ trong bịch, dùng ngón tay xách đi vào tiểu khu.

Trong tiểu khu trồng một loạt cây sơn trà nở hoa, nụ hoa màu đỏ nhìn rực rỡ phô trương, gió có hơi lạnh, bỗng nhiên thổi qua một trận, đánh lên phiến lá và đóa hoa rung động xào xạc. Đêm qua hẳn là trên đường từng đổ một trận mưa, đến giờ còn có thể ngửi được chút hơi bùn đất.

Thiệu Tư lòng vòng trong tiểu khu nửa ngày, cũng không tìm được tòa số 3.

"Anh à có phải anh chạy bên cửa bắc không, " Trì Tử Tuấn tìm một góc ở phim trường, ngồi xổm lén gọi điện thoại cho hắn, "tòa số 3 ở cửa nam, trong tiểu khu Nhạc Khang có ba cửa lận."

Thiệu Tư dừng bước lại, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy ở cửa viết chữ 'Bắc'.

Trì Tử Tuấn đè giọng thấp hơn, tò mò hỏi: "Giờ anh một mình hả? Cố ảnh đế không ở cùng anh sao."

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng Thiệu Tư đã không quá tốt, lén Cố Duyên Chu chạy ra ngoài không nói, còn gặp được tài xế kỹ thuật lái xe rách nát, dẫm phanh cực gấp, lắc hệt như máy kéo.

Hắn tìm chỗ không thu hút ngồi xuống nghỉ ngơi, kéo khẩu trang xuống: "Vì sao hắn phải đi cùng anh?"

"Hai ngày nay Cố ảnh đế nghỉ ngơi chẳng lẽ không phải là vì anh sao, em ở thành điện ảnh còn nghe Phương đạo cách vách nói, vốn dĩ Cố ảnh đế đóng một vai khách mời trong phim của ông ấy, kết quả cuối cùng vẫn không diễn —— Phương đạo nói với em là, lúc Cố Duyên Chu cự tuyệt ông ấy nói là phải về nhà chơi với

bà xã."

Thiệu Tư mới vừa cắm ống hút vào, chưa uống được hai ngụm, nghe xong lời này, nước chanh trực tiếp sặc trong cổ họng.

Hắn ho khan vài tiếng, thật sự sặc đến không chịu được, thuận miệng mắng ra một câu: "… Phắc."

"Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, " Thiệu Tư sặc đến đôi mắt có hơi hồng, khó khăn ngừng lại, lại nói, "Cậu tiếp tục nói đi."

Trì Tử Tuấn khó hiểu, không biết mình nên tiếp tục nói cái gì: "Không mà, em nói xong rồi."

"…"

Thiệu Tư quyết định nhảy qua đề tài này, chuyển lời: "Buổi sáng cậu nghĩ sao mà gọi điện thoại cho anh vậy?"

Buổi sáng Cố Sanh dậy đặc biệt sớm, nằm ở giữa giường, đẩy đẩy người này lại đẩy đẩy người kia.

Lúc Thiệu Tư ngủ rất chịu được ồn, dù có thật sự đánh thức hắn thì hắn cũng có thể một cước đá người xuống, tự mình lật người chui trong ổ chăn tiếp tục ngủ. Cố Duyên Chu bị con bé đánh thức trước, sau đó dắt con bé đi ra ngoài đánh răng rửa mặt ăn sáng: "Ngoan, đừng làm rộn thím con."

Thiệu Tư ngủ đến mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe thấy câu này, ý thức còn thừa không có mấy vẫn phun tào một phen 'ai là thím của nó'.

Sau đó hai người kia rời giường bận rộn trong phòng bếp một trận, phát hiện không có nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng vẫn lựa chọn đi ra ngoài ăn.

Chờ một cú điện thoại của Trì Tử Tuấn gọi tới gọi tỉnh hắn, Thiệu Tư nắm nắm tóc, híp mắt xuống lầu, nhìn thấy tờ giấy để trên bàn: dắt Sanh Sanh đi ra ngoài ăn sáng, chốc nữa về.

Sau khi hắn xem xong liền đè tờ giấy xuống dưới đĩa trái cây lần nữa, sau đó chỉnh di động thành loa ngoài ném sang một bên, hỏi: "Làm gì hả?"

Trì Tử Tuấn vội vội vàng vàng nói: "Đoàn phim một đời một kiếp một đôi người hôm nay nội chiến, chưa quay phim đã giải tán, không biết ngày mai còn trở lại làm hay không, dù sao thì hôm nay sẽ không quay."

“Nội chiến? Cậu nói rõ ràng chút.”

“Sáng nay An Ân không tới phim trường, hình như lại là không thông báo đã tự tiện vắng mặt, cả đoàn phim chỉ chờ mình cô ấy, cô ấy không đến thì bộ phim này không cách nào quay tiếp. Sau đó liền ồn ào lên, nổ tung nồi.”

Có thể không nổ sao.

Hiện giờ áp lực của mỗi người trong đoàn phim bọn họ đều rất lớn, là lựa chọn tiếp tục làm châu chấu trên cùng chiếc thuyền ráng chống đỡ, hay là tai vạ đến nơi từng người bay. An Ân vắng mặt, khẳng định dao động những người khác.

Trì Tử Tuấn ngồi xổm nói chuyện điện thoại chốc lát, đạo diễn ở đằng xa gọi một tiếng ‘khởi công khởi công‘, vì thế cậu ta tăng nhanh tốc độ nói: “Anh quậy chuyện này lớn như vậy, em có thể không biết sao, lần trước anh hỏi em về An Ân em còn chưa kịp phản ứng, bảo em đi quan tâm cô ấy, hiện tại em xem như biết rồi, từ khi đó anh đã bắt đầu lên kế hoạch có phải không.”

Trì Tử Tuấn nói xong lại không ngừng kiên trì kéo đề tài trở về: “Anh và Cố ảnh đế, hai anh…”

“Hai bọn anh cái gì, ” Thiệu Tư nói, “Không thể.”

“A?”

Thiệu Tư nói xong, đứng lên đi về phía cửa nam, nói một đề tài mang tính nhảy vọt: “Có điều hai ngày nay anh vẫn luôn rối rắm phải làm thế nào chấp nhận hắn, nói thẳng ‘tôi chấp nhận anh, tôi cũng rất có xúc động tình dục với anh, chúng ta ở bên nhau đi’ hình như có chỗ nào đó quái quái.”

Trì Tử Tuấn vốn dĩ vội vã cúp điện thoại, đạo diễn đã bắt đầu giục, cậu còn không đi qua xếp hàng nữa thì cậu cũng sợ mình trực tiếp bị đá ra khỏi đoàn phim. Nhưng mà những lời này của Thiệu Tư lại khiến cho cậu quên đi hết thảy, đứng ở tại chỗ không thể tự hỏi: “…”

Hắn đang nói gì vậy?

Thiệu Tư lại cân nhắc hai phen, lần đầu tiên khiêm tốn thỉnh giáo như thế: “Có phải cái mác thần tượng của anh hơi nặng không. Kỳ thật nói thẳng cũng không có gì, cậu cảm thấy sao, cái câu vừa rồi nghe được không?” Câu nói đó đêm qua hắn nghĩ đến nửa đêm lận đó.

Trì Tử Tuấn hốt hoảng cúp điện thoại: “Em, em đang giục đạo diễn, không phải… là đạo diễn đang giục em, em đi trước, về rồi trò chuyện nha anh.”

Thiệu Tư nhìn chằm chằm bốn chữ ‘cuộc gọi kết thúc’ trên màn hình vài lần, sau đó lại đeo khẩu trang lên.

Nhà An Ân ở căn 508 tòa số 3 tiểu khu Nhạc Khang.

Tiểu khu này chỉ là một tiểu khu bình thường, trị an cũng rất bình thường. Trước khi An Ân chưa nổi vẫn luôn ở nơi này, sau khi nổi rồi cũng không dọn đi. Trước kia hợp tác quay phim với An Ân, từng nghe đạo diễn tán gẫu về vấn đề này với cô, lúc ấy đạo diễn còn nói giỡn rằng cô cũng không sợ bị papparazi theo dõi.

"Tôi ở quen rồi, nhiều năm như vậy, anh bảo tôi đổi chỗ tôi còn thật sự không quen lắm." Lúc ấy An Ân ăn cơm hộp của đoàn phim, cong mắt cười nói, "Không sao đâu, dù sao thì tôi cũng không yêu đương không có scandal gì, hơn nữa cũng không chừng hồi nào đó liền hết thời, dọn đến dọn đi rất phiền toái."

Hôm nay rèm trong nhà An Ân vẫn kéo kín không kẽ hở như trước. Đèn cũng không mở, nhìn cực áp lực.

Thiệu Tư mới vừa đi tới cửa liền mơ mơ hồ hồ nghe được bên trong có âm thanh gì đó —— có thể xuyên thấu qua vách tường dày nặng truyền tới, tám chín phần là đang tranh chấp. Nhưng mà chờ hắn đưa tay ấn chuông cửa, bên trong lại tức khắc yên lặng lại.

Qua chốc lát, mới có một giọng nữ trưởng thành lãnh tĩnh thông qua thiết bị điện tử truyền tới: "Ai?" Giọng nói này rõ ràng không phải An Ân, hẳn là người đại diện của cô.

Thiệu Tư kéo khẩu trang xuống, nhớ lại xem người đại diện của An Ân tên gì: "… chị Bình, là tôi."

Vương Bình xuyên qua mắt mèo nhìn thấy mặt Thiệu Tư, lúc này mới mở cửa: "Sao cậu lại tới đây?"

Lúc này biểu tình giọng điệu của chị cũng không tốt, một phần là bởi vì An Ân, một phần khác lại là bởi vì người trước mắt —— nói trắng ra là, lần này chính vì Thiệu Tư, mới khiến cho An Ân nhà chị rơi vào loại hoàn cảnh khó cả đôi đường thế này.

Thiệu Tư chỉ xem như không chú ý tới chi tiết này. Hắn cao hơn Vương Bình một khoảng lớn, tầm mắt không bị trở ngại, nhìn vào trong phòng hai cái: "An Ân có đây không, tìm cô ấy có chút việc."

Vương Bình đang muốn nói thân thể An Ân không thoải mái không có biện pháp tiếp khách, chỉ thấy An Ân lại không nghe lời mà tự tiện từ trong phòng đi ra: "Chị Bình, cho hắn vào đi."

Vương Bình chỉ có thể nghiêng người nhường đường, quay đầu lại hung hăng liếc An Ân một cái.

An Ân rót cho hắn tách trà, là Phổ Nhị, hương khí theo nước trà lưu động chậm rãi lan ra.

Thiệu Tư nhìn như không chút để ý, kì thực đánh giá hai người này từ đầu đến chân một phen.

Hốc mắt cô có chút hồng, xem ra hẳn là từng khóc, giọng cũng khàn, trạng thái tinh thần không tốt. Vương

Bình lại có vẻ tương đối hấp tấp nóng nảy, so với bộ áo ngủ của An Ân, chị mặc chính trang đẹp đẽ, thậm chí trong tay còn mang theo túi công văn.

Đối với mâu thuẫn giữa hai người, Thiệu Tư đại khái đoán ra được vài phần.

Vương Bình liên tiếp nhìn đồng hồ, muốn nói gì đó lại ngại Thiệu Tư ở đây, chỉ có thể dùng ánh mắt ý bảo, cố tình An Ân còn không lĩnh tình, bất đắc dĩ mở miệng nói: "Em…"

Thiệu Tư hợp thời ngăn lại lời của chị: "Chị Bình, chị cũng đừng giục cô ấy, hôm nay toàn bộ đoàn phim đều đình công."

Hiển nhiên Vương Bình còn chưa biết việc này, chị nhất thời sửng sốt, hỏi: "Cậu nói thật à?"

Sau đó chị buông túi công văn xuống, một đường chạy chậm đến ban công gọi điện thoại cho người trong đoàn.

An Ân giống như không thèm để ý tới việc này, cô ngồi ở đối diện Thiệu Tư, ôm tách trà nói: "Tôi đoán anh sẽ đến tìm tôi, kỳ thật tôi cũng đã sớm muốn hẹn anh gặp mặt một lần."

Cô nói xong, đầu càng cúi càng thấp: "Tôi thật sự, không biết làm thế nào. Mấy ngày nay tôi không hề ngủ được một giấc ngon, trước kia tôi rất xem thường cái loại người ngoài miệng một kiểu sau lưng một kiểu thế này, tôi vẫn cảm thấy tôi ở trong cái giới này, ít nhất tôi có thể cam đoan là mình chân thành… nhưng mà…"

Nhưng mà thật sự có một số việc thân bất do kỷ.

Lúc «Một đời một kiếp một đôi người» khởi động máy, nói An Ân vì bệnh vắng mặt, kỳ thật cũng không hoàn toàn là vô căn cứ. Chỉ là hôm khởi động máy sức khỏe cô đã khôi phục kha khá, phát sốt tới choáng đầu buồn nôn là chuyện mấy ngày trước khi khởi động máy.

Mà sự việc bắt đầu, cũng chính vào ngày đó.

"Ngày đó tôi đi bệnh viện truyền nước, ở trong phòng bệnh ngủ vài tiếng. Chị Bình vội vàng chuyện khác, giúp tôi giao viện phí xong liền đi, để tôi ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi cho tốt chờ chị ấy trở lại." An Ân nhớ lại, "Tôi truyền nước xong sau đó đợi chốc lát, thật sự ngủ không được, liền đi ra ngoài lượn hai vòng. Không cẩn thận đụng phải một người, cô ấy tên… Phương Tịnh."

"Phương Tịnh?" Chuyện này, lúc ấy Phương Tịnh cũng không có đề cập với bọn họ.

An Ân lại tiếp tục nói: "Thật ra thì ngay từ đầu, sau khi tôi biết việc đạo văn cũng không có xem là chuyện bao lớn, nhiều nhất là về sau lúc chọn kịch bản cẩn thận chút liền được. Muốn tôi vì chuyện này, mà buông

tha nhân vật kia, táng gia bại sản đền tiền, tôi làm không được. Nói đến cũng rất ti tiện, nhưng lúc ấy tôi thật sự là có suy nghĩ này."

Không có đường để quay đầu lại, tuy rằng trong lòng có chút băn khoăn, nhưng bộ phim này cũng chỉ có thể quay cho xong.

Nhưng cô lại gặp Phương Tịnh ở bệnh viện.

Thiệu Tư đặt tách trà xuống, mơ hồ cảm thấy ngoại trừ chuyện Phương Tịnh, còn có việc giấu diếm chưa nói ra: "Cô ấy nói gì với cô?"

An Ân: "Cô ấy nói… vốn dĩ nữ chính định ra, không phải tôi."

82. Chương 82

Ngày đó bệnh tình Đới Vi chuyển biến xấu.

Phương Tịnh ở bên ngoài phòng phẫu thuật đợi chốc lát, y tá thấy trạng thái cả người cô cực kém liền an ủi cô: "Cô gái, nếu không thì cô mở mở cửa sổ ra đi, đứng ở bên cửa sổ hít thở không khí, đừng áp lực quá lớn… hiện tại giải phẫu hết thảy đều rất thuận lợi, chúng ta phải có niềm tin đối với bác sĩ và người bệnh."

Phương Tịnh lắc đầu, lại ráng ngồi mấy phút đồng hồ, tận đến khi ngực càng thở không ra hơi. Cuối cùng cô liếc mắt nhìn đèn chỉ thị ba chữ 'đang giải phẫu' ở trên cửa một cái, lúc này mới đứng lên đi hai bước tới chỗ ngoặt hành lang.

Bây giờ cô nào còn tâm tình nhìn cảnh vật xung quanh, vô tri vô giác đi ra ngoài hai bước, bị người ta đụng ngã xuống đất, sau đó một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh vội vội vàng vàng nâng cô dậy: "Ngại quá, bạn không sao chứ?"

"Không, không có gì." Giọng Phương Tịnh có hơi khàn, cô đang muốn phất phất tay, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà khóe mắt thoáng nhìn, thoáng thấy cô gái trước mặt cực quen mắt.

Vừa rồi An Ân vội vã đỡ cô, không chú ý rằng hiện tại ngay cả khẩu trang mình cũng không có mang, cả khuôn mặt bại lộ trước mắt Phương Tịnh, để tránh phiền toái, cô lập tức nâng một bàn tay lên che mặt nói: "Nếu bạn không có việc gì, tôi đi trước, bạn đi đường cẩn thận chút. Trong bệnh viện nhiều người, đừng để không cẩn thận đụng phải người bệnh."

Vừa rồi Phương Tịnh ngay cả đi đường cũng không có sức —— hiện tại lại đột nhiên mãnh liệt cầm ngược lại cổ tay An Ân, sức lực lớn đến bất ngờ, An Ân chỉ cảm thấy cổ tay mình cũng sắp bị bẻ gãy, muốn đẩy cô ra lại không thể lay động mảy may: "Bạn làm gì vậy?"

"Cô là An Ân à?" Nếu đổi thành bình thường, Phương Tịnh sẽ không đem cơn tức lớn như thế trút lên đầu An Ân, nhưng hiện tại Đới Vi nằm ở trong phòng giải phẫu sống chết chưa biết, cô thừa nhận hiện tại cô căn bản không khống chế được tâm tình của mình, "Cô… có phải cô là An Ân không?"

An Ân không cảm nhận được ác ý đập vào mặt mà đến, cô đi vội vã, chỉ tưởng mình xui xẻo gặp được một fan không có lý trí: "Là tôi. Nếu bạn muốn kí tên thì hiện giờ chắc là không tiện lắm, trên người của tôi cũng không mang giấy bút…"

Nhưng mà làm cho cô không ngờ chính là, cô gái dáng vẻ thanh lịch xa lạ trước mặt cả người đều đang phát run, tay càng nắm càng chặt, hỏi cô: "… Lúc cô nhận kịch bản, có từng tìm hiểu không, có biết kịch bản mà cô nhận, trộn với máu của người khác hay không?"

Thiệu Tư nghe câu chuyện được một nửa, di động rung lên không ngừng.

An Ân không nói tiếp, dừng lại nhìn hắn.

"Không có gì, " Thiệu Tư không nhìn ba chữ 'Cố Duyên Chu' không ngừng nhảy lên trên màn hình di động, trực tiếp ấn từ chối không nhận, nói, "Cô tiếp tục nói đi."

An Ân cách khá xa, không có thấy rõ hiển thị tên ai, chỉ nói: "Anh cúp như vậy không sao chứ, tôi thấy điện thoại vang lên nhiều lần rồi."

Thiệu Tư vừa định nói 'thật sự không có việc gì', di động lại rung lên trên mặt bàn.

"Tôi để lại tờ giấy, mắt anh mù hả." Thiệu Tư nhận điện thoại, đè thấp âm lượng, chuẩn bị trong vòng mười giây đồng hồ chấm dứt cuộc đối thoại này, "Trên bàn, tờ giấy đè dưới đĩa trái cây —— tôi viết ở mặt trái."

Buổi sáng Cố Duyên Chu dẫn Cố Sanh ăn cơm, ăn xong còn đóng gói mấy thứ về, nghĩ hắn khẳng định còn ăn vạ ngủ say trên giường.

Kết quả trở về nhà, không biết tổ tông kia lại chạy đi đâu, gọi điện thoại cho hắn cũng luôn không người nhận.

Trong khoảng thời gian này ầm ĩ chuyện hủy hợp đồng, Thiệu Tư gây thù hằn rất nhiều. Công ty, hai người họ Tề, còn có các bên đầu tư lớn, chưa biết chừng có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Cố Duyên Chu lật mặt tờ giấy mình để lại lúc sáng, sau lưng quả nhiên mới thêm hai hàng chữ ít ỏi: có chút việc, buổi chiều về.

—— Chữ viết cũng là có lệ đến không thể có lệ hơn, một bút cuối cùng thậm chí còn không có dùng sức cỡ

nào, lúc kết thúc yếu ớt kéo một đường dài ra ngoài.

Cố Duyên Chu nghĩ nghĩ, suy đoán: "Em ở nhà An Ân à?"

Thiệu Tư dừng lại: "… Làm sao anh biết."

"Tùy tiện đoán, " Cố Duyên Chu tỉ mỉ gấp tờ giấy lại hai cái, thả lại tại chỗ, "Không ngờ dễ đoán như vậy. Về sớm một chút, làm bít tết cho em ăn."

Thiệu Tư hoàn toàn quên chuyện thề son thề sắt muốn cúp điện thoại trong vòng mười giây vừa rồi: "Lại là bít tết?"

Cố Duyên Chu nói: "Chỉ biết cái này, cái khác sợ độc chết em."

"…"

Thiệu Tư thầm nghĩ, chờ một lát hắn vẫn nên tự ăn xong ở bên ngoài rồi lại trở về vậy.

Chờ hắn cúp điện thoại, An Ân cũng đã chỉnh lý xong cảm xúc —— vừa rồi cô nói rất nhập tâm, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu run rẩy lên.

Thiệu Tư hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô: "Tiếp tục nói đi."

"Lúc ấy tôi cũng không biết cô ta là ai, cô ta nói những lời kia tôi cũng thấy khó hiểu." An Ân nói, "Sau đó cô ta nói với tôi, ban đầu tổ đạo diễn định là Lôi Tuyết Nhi, chỉ thiếu một bước ký hợp đồng."

Lôi Tuyết Nhi là một trong những nữ nghệ nhân cực hot mấy năm nay, quả thật càng thích hợp với nhân vật kia, bất luận là từ ngoại hình hay là tính cách bản thân.

Phương Tịnh nói lời này khiến An Ân nghe mà trong lòng lộp bộp một chút.

"Kỳ thật tôi mơ hồ biết một ít, chỉ là không có suy nghĩ theo phương diện kia, cũng không muốn nghĩ. Tôi cảm thấy nhân vật của tôi tới sạch sẽ. Có khả năng tổ đạo diễn từng muốn mời cô ấy, nhưng thử vai xong, cuối cùng vẫn lựa chọn tôi."

Nhưng mà, chuyện cũng không phải như vậy.

"Lúc thử vai, ghế giám khảo có người tên Tề Hạ Dương, nhất định cô biết." Phương Tịnh buông tay ra, trong ngôn ngữ mang theo trào phúng, "Là ả kiên trì muốn dùng cô."

Lúc ấy An Ân nghe không hiểu, sau khi biết chân tướng, cô đứng ngốc nửa ngày, nói không nên lời.

"Chỉ bởi vì Đới Vi là fan của cô? Vì chèn ép cô ấy, mà Tề Hạ Dương đột xuất đổi Lôi Tuyết Nhi?" Thiệu Tư nghe đến cuối cùng, nhăn mày.

Hắn chưa bao giờ nghĩ cuối cùng sự việc sẽ phát triển thành như vậy.

Lúc ấy Phương Tịnh nói thế này: "Từ lúc cô làm vai quần chúng không có tiếng tăm gì cậu ấy đã bắt đầu thích cô, nhiều năm trước cậu ấy đã nói với tôi, cậu ấy nói cô nhất định sẽ nổi. Cô đúng là nổi thật, hiện tại cô nổi tiếng bao nhiêu, đại minh tinh. Tề Hạ Dương chọn cô, chỉ là vì có thể khoe khoang trước mặt Đới Vi —— nhìn xem, nghệ nhân mày thích nhất, tao càng muốn dùng cô ta, để cô ta diễn câu chuyện của tao."

An Ân không có ấn tượng với cái tên Cảo Y, nhưng đối với hai chữ 'Đới Vi' cũng không xa lạ.

Cô nói: "Đó là chuyện thiệt nhiều năm trước, lúc ấy tôi không có mấy fan, cô ấy thường xuyên gửi thư đến công ty cổ vũ tôi, những bức thư đó đến giờ tôi còn giữ, nhưng sau khi tôi thật sự nổi tiếng, cô ấy liền không còn xuất hiện nữa."

An Ân nói xong, lấy từ trong phòng ra một cái hộp sắt nhỏ, bên trong đựng thiệt nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái. Nhìn không đáng giá, nhưng đều đã có vài năm, hẳn là thứ mà lúc đầu các fan gửi tới, cô vẫn luôn thích đáng giữ lại: "Đây là một phong thư cuối cùng cô ấy gửi cho tôi."

Ngón tay Thiệu Tư sờ trên phong thư hai cái, chậm rãi mở ra.

Trên đó chỉ có ít ỏi hai câu.

—— Không biết bức thư này có thể thuận lợi gửi đến tay chị hay không, cũng không biết chị có mở ra xem không. Người thích chị càng ngày càng nhiều, em rất vui, cũng hy vọng mỗi ngày chị đều có thể vui vẻ.

Đới Vi, viết ngày 18 tháng 3 năm 2015.

Khó trách.

Chuyện này có thể cho An Ân đả kích lớn như vậy.

Trước đó Thiệu Tư vẫn luôn cân nhắc, nghĩ thế nào thì An Ân cũng không có khả năng bởi vì một ít chuyện này mà ngay cả nghi thức khởi động máy của đoàn phim cũng vắng mặt.

"Tôi nhìn thấy cô ấy nằm trong phòng giải phẫu, tôi không có biện pháp làm bộ như cái gì cũng không phát sinh. Vừa về tới nhà, vừa cầm lấy kịch bản, vừa nằm ở trên giường nhắm mắt lại, tôi đều sẽ nghĩ đến cô

ấy. Từ sáng tới tối tôi ăn không ngon ngủ không yên, tôi không có biện pháp tiếp tục yên tâm thoải mái mà đóng phim." An Ân dùng tay bụm mặt, cảm xúc đè nén mấy ngày qua rốt cuộc bùng nổ, "… Bởi vì tôi cũng là hung thủ."

Hơn nữa hai ngày này, sau khi chuyện Thiệu Tư hủy hợp đồng lộ ra, rất nhiều cư dân mạng bình luận dưới weibo của cô, hỏi cô ăn màn thầu nhân thịt người là dạng tâm tình gì. Chuyện này quả thật có tranh luận, việc đạo văn giữa tác giả bay lên đến diễn viên, thoạt nhìn giống như không có đạo lý gì, diễn viên dường như đều bị liên lụy vô cớ.

Cư dân mạng và fan của các diễn viên cấu xé đến tối tăm trời đất.

Vương Bình đã sớm gọi điện thoại xong, vẫn đứng ở cạnh ban công nghe lén, nghe đến đó, rốt cuộc chị nhịn không được, đi tới một phen kéo hộp sắt trong tay An Ân qua, vứt nó ở trên bàn: "Sao em lại biến thành hung thủ? Chúng ta trong trong sạch sạch, ký hợp đồng quay phim, nghĩ nhiều như vậy làm gì."

"Chị Bình, chuyện này em quả thật có trách nhiệm. Là em không kiểm tra kịch bản cho tốt, hơn nữa nếu em diễn thật, em cũng không có biện pháp giải thích với chính mình. Lực ảnh hưởng càng lớn, trách nhiệm trên người em lại càng nặng."

An Ân nhìn rõ ràng: "Phim truyền hình sẽ mang tác phẩm đạo văn này vào trong tầm mắt càng nhiều người. Fan vì ủng hộ em, sẽ nói ra những lời như 'tôi biết đạo văn không tốt, nhưng tôi chỉ là đi xem idol của tôi thôi'. Nếu ảnh hưởng mà em tạo ra cho fan chính là như vậy, em cảm thấy em thất bại rồi."

Hơn nữa nếu bộ phim này thành công, loại tình huống này chỉ biết càng ngày càng nhiều.

Mọi người sẽ nghĩ thế nào, làm thế nào? Có phải sẽ cảm thấy, chỉ cần đạo văn có bản lĩnh, là vẫn có thể xuất bản, mời minh tinh hạng một quay phim, kiếm được đầy bồn đầy bát. Một vốn bốn lời.

Hai người phụ nữ huyên náo lên, Thiệu Tư căn bản là không chen lời được.

Vương Bình cười lạnh một tiếng: "Em có thể đừng ngây thơ như vậy hay không, em như vậy làm sao lăn lộn tiếp trong giới giải trí? Em suy nghĩ thay người khác, ai suy nghĩ thay em? Có ngốc không hả. Em thật vất vả lăn lộn lộ mặt, hiện tại lại muốn học theo cái vị đại gia bên cạnh em chơi trò táng gia bại sản hủy hợp đồng hả?"

Thiệu đại gia bị điểm danh: "…"

Chị thật sự là bị An Ân chọc giận không chịu được, cũng mặc kệ bây giờ ở trước mặt Thiệu Tư nói lời này có thích hợp hay không, nói không lựa lời: "Có hơi sức thì học theo Dương Vũ người ta nhiều nhiều đi —— hiện tại buộc chung chỗ với Tề Minh, chuẩn bị liên thủ phản hắc. Việc Thiệu Tư tốn hơn hai trăm triệu hủy hợp đồng, vẫn có nhiều thứ để mà nói. Ai sẽ vì chút chuyện đạo văn không liên quan đến mình mà bằng lòng buông tha một khoản tiền lớn như vậy, từ góc độ đó đánh vào, muốn xoay ngược lại không phải không có khả năng."

An Ân: “Mấy người không thấy lương tâm bất an sao?”

“Lương tâm đáng giá bao nhiêu tiền? Em chỉ cần nhớ kỹ một câu ‘người hiền bị ăn hiếp’. Chị là người từng trải, chết sống không nghe khuyên bảo, đến lúc đó em khóc cũng không có chỗ khóc đâu.”

“…” Hình như biết chuyện gì không nên biết rồi.

Thiệu Tư: [vì sao luôn có người cứ hở cãi nhau, liền hệt như thiểu năng vậy?]

Hệ thống cũng đang cùng xem cuộc chiến: [đúng vậy, đầu óc là một thứ tốt, hy vọng cô ta cũng có. Nhưng cũng may mà cô ta không có đầu óc, chúng ta mới có thể biết kế hoạch bước tiếp theo của Tề Minh.]

Thiệu Tư: [Tề Minh muốn mượn sức bên An Ân, không thì cũng sẽ không lộ ra kỹ càng tỉ mỉ như vậy. Cơ mà thực hiển nhiên, Vương Bình còn đang do dự.]

Nước cờ này rốt cuộc ổn hay không ổn, chỉ nghe Tề Minh môi trên dính môi dưới nói loạn xạ là vô dụng, nói trắng ra là tính phiêu lưu vẫn rất cao. Bây giờ An Ân là nghệ nhân hot nhất dưới tay Vương Bình, cho nên chuyện này, chị nhất định phải chọn một con đường vạn vô nhất thất.

Hệ thống nói: [ý của cậu là, Vương Bình này, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng?]

Thiệu Tư ngồi ở trên sofa, không nhanh không chậm uống hết tách trà mà vừa nãy An Ân rót cho hắn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vương Bình: [Phải. Bây giờ cô ta là một người duy nhất, có giao thoa với cả tao và Tề Minh.]

83. Chương 83

Cửa tiểu khu, người đàn ông đeo khẩu trang kính râm lại lảo đảo đi qua trước mặt bảo vệ.

Trong phòng bảo vệ mở hệ thống sưởi, ông chú béo ngủ gật, bên tay đặt một cây côn. Thời tiết lạnh, hắn cũng lười nhúc nhích, liền ngồi ở chỗ này giả vờ giả vịt.

Ông chú béo mơ mơ màng màng mở mắt ra, thịt trên mặt khẽ run lên, ngồi dậy, nhìn người nọ ngăn lại một chiếc taxi ở ven đường, thuận miệng nói: “Người trẻ tuổi bây giờ, thật sự là không sợ lạnh, ngày đông còn lộ mắt cá chân…”

Thiệu Tư xoay người ngồi vào trong xe, báo địa chỉ, tài xế thành thạo tắt cái bảng ‘xe trống’, một cước đạp chân ga quẹo xe đi về hướng trái ngược.

Kỹ thuật của tài xế không tồi, lái xe vững chắc, so với cái người trước đó thì thật sự là tốt hơn rất nhiều.

Thiệu Tư muốn chợp mắt chốc lát, lại nhịn không được nhớ tới lúc hắn đi, An Ân đứng dậy tiễn hắn, ở trong hành lang nói riêng với hắn.

"Nếu Cảo Y không phải Đới Vi, nếu Đới Vi không phải là fan năm đó ủng hộ tôi… nếu hiện tại cô ấy không bị bệnh nguy kịch nằm ở trong phòng, tôi nghĩ tôi không có khả năng đứng ra… thừa nhận sai lầm của mình, cũng không có khả năng đi phản kháng." An Ân rũ mắt xuống, "Tôi nghĩ trong khoảng thời gian này tôi đau khổ như vậy, có lẽ chính vì ý thức được sự thật này."

Bởi vì cô nhận ra mình ti tiện.

Nếu như không có những tiền đề đó, cô sẽ giống như những người khác. Làm bộ như không biết chuyện, tiếp tục quay phim, trong lúc chiếu phim còn đi trợ giúp tuyên truyền.

Bộ phim này sẽ giúp càng nhiều khán giả biết đến và yêu thích cô, cô chỉ cần làm bộ như không hề biết chuyện, nghiêm túc quay phim là được, không đáng làm ra hy sinh lớn như vậy.

Thiệu Tư đưa tay kéo khẩu trang lên, đứng ở cửa cầu thang giương mắt nhìn cô, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

[Thống Thống.]

Hệ thống tùy gọi tùy đến: [sao?]

Thiệu Tư: [có một vấn đề muốn tìm mày tâm sự.]

[Nếu tao đứng trên lập trường của cô ấy —— tao có vì những âm thanh bé nhỏ, bé nhỏ đến không đáng kể ấy, mà làm ra lựa chọn như bây giờ không?] Nếu hắn là An Ân, là một người không có nhiệm vụ yêu cầu, gia cảnh bình thường, thật vất vả hết khổ, ở trong giới từng bước tính toán cẩn thận.

Hệ thống nghĩ nghĩ, cho ra một câu trả lời khá đúng trọng tâm: [người bình thường đều không quá có khả năng, ai sẽ so đo với chính mình và tiền tài chứ?]

Thiệu Tư nhắm mắt, từ chối cho ý kiến.

Cùng lúc đó, hai "người bình thường" đang ở trong phòng hội nghị trao đổi đối sách.

Trong tay Tề Minh nắm cây bút máy màu đen, cổ tay nhẹ nhàng chuyển động hai cái, liền ký một chữ trên chỗ trống của hợp đồng, lúc ngẩng đầu lên, gã đóng nắp bút lại, nói: "Anh Vũ, ký chữ này rồi, hiện tại

chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây. Cái thuyền này nếu lật, hai ta ai cũng không tốt được."

Hai người Dương Vũ và Tề Minh, một ngồi ở bên này, một ngồi ở bên kia. Trước mặt đều đặt một bản hợp đồng giữ bí mật.

Ấn tượng của Dương Vũ đối với Tề Minh vô cùng tốt, lần trước lúc quay show, Tề Minh ở trong phòng trang điểm hiến ân cần cho hắn cũng không có hiến uổng.

Hắn ký tên xong, không nhanh không chậm đốt cho chính mình một điếu thuốc hút.

Dương Vũ nghiện thuốc lá nặng, có đôi khi không hút thuốc lá, nhưng mà tới gần hắn cũng có thể ngửi được một luồng mùi thuốc. Chỉ thấy hắn không coi ai ra gì phun ra một ngụm khói, sau đó lại búng búng tàn thuốc, hỏi: "Cái kế hoạch cậu nói, thật sự có thể thành à?"

"Có thể thành —— tuyệt đối không thành vấn đề, hiện tại chỉ còn thiếu Vương Bình hồi âm cho tôi thôi." Tề Minh cười cười, cảm xúc buộc chặt vài ngày lúc này mới thả lỏng ra, gã dựa vào lưng ghế một cái, cũng lấy ra điếu thuốc từ trong túi, mặt mày tối tăm nói, "Cô ta không có lựa chọn khác. An Ân là lá bài tốt nhất trong tay cô ta, cô ta không có khả năng mắt mở trừng trừng nhìn lá bài này xong đời."

Hai người lặng im, không biết đang chờ đợi cái gì, tận đến khi Dương Vũ ấn dập tàn thuốc trong gạt tàn, di động Tề Minh đặt ở trên mặt bàn mới rung lên.

Di động đặt ngay giữa mặt bàn, chỉ cần Dương Vũ ngẩng đầu một cái là có thể thấy rất rõ ràng, hơn nữa Tề Minh giống như là cố ý để cho hắn nhìn vậy. Dương Vũ buông tay kẹp tàn thuốc ra, làm bộ như không quá để ý mà liếc nhìn, nhìn thấy trên màn hình di động nhảy nhót hai chữ:

Vương Bình.

——

Lúc Thiệu Tư ấn vang chuông cửa, Cố Duyên Chu vừa vặn đang nấu canh.

"Không mang chìa khóa sao?"

Thiệu Tư ngáp, thay giày ở huyền quan: "Quên."

Cố Duyên Chu nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Vậy em chờ một lát, qua mười phút nữa hắn là nấu xong rồi."

Thiệu Tư cũng xáp qua, theo cổ tay anh nhìn thời gian: "Hiện tại là buổi chiều một giờ rưỡi, anh nấu cái gì mà cần nấu ba tiếng dữ vậy, hầm xương hả?"

Cố Duyên Chu phun ra một chữ: “Cá.”

“…” Thiệu Tư hoài nghi mình nghe lầm.

“Cố Duyên Chu, có phải là anh thật sự tính độc chết tôi hay không?”

“Không, trước đó bỏ hai con rồi.” Cố Duyên Chu nói xong, vén tay áo lên vào phòng bếp, “Đây là con thứ ba.”

Thật ra thì căn bản là Cố Duyên Chu không biết nấu cơm.

Thiệu Tư đứng ở cửa phòng bếp nhìn chốc lát, cuối cùng cho ra kết luận này.

Hai đĩa bít tết lần trước chiên đến ra hình ra dạng, cũng là vì trước đây quay phim cần dùng nên cố ý tìm đầu bếp học hai ngày. Ngoại trừ học được cách làm bít tết, Cố ảnh đế còn học được tư thế ‘đầu bếp cao cấp’ đầy người.

Lấy dao xắt rau, bỏ đồ gia vị, múc ra đĩa, nhìn đều đặc biệt chuyên nghiệp.

Nhưng thành phẩm cuối cùng…

Thiệu Tư dựa vào bên cửa thủy tinh, chỉ có hai chữ muốn nói: “Chịu phục.”

Chính Cố Duyên Chu cũng ý thức được con cá thứ ba tám chín phần là cũng chơi xong đời rồi, lập tức tắt lửa, cau mày nói: “Em chờ một lát.”

Thiệu Tư đúng là đói bụng, mở tủ lạnh lật lật xem có cái gì có thể lót dạ, thuận miệng hỏi: “Anh chuẩn bị làm con thứ tư hả?”

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái: “Tôi định kêu đồ ăn ngoài.”

Thiệu Tư nhịn không được, tay chống trên cửa tủ lạnh, thiếu chút nữa bật cười.

Trong lúc chờ đồ ăn ngoài, Thiệu Tư làm ổ trên sofa, không có mục đích mà cầm điều khiển đổi kênh, liên tiếp xem mấy bộ phim truyền hình nóng sốt, đều thiếu thiếu hứng thú.

Thiệu Tư đổi kênh vừa lúc đổi tới ‘kênh thiếu nhi’, cuối cùng nhớ tới chỗ nào không ổn: “Đúng rồi… Cố Sanh đâu?”

Mặt Cố Duyên Chu thoáng khựng một chút, cuối cùng vẫn nói: “Nó về nhà rồi.”

Thiệu Tư cảm thấy không đúng lắm: “Lúc anh trai anh đi không phải nói ngày kia mới về sao?”

Cố Duyên Chu nói: “Tôi còn có thể bán nó được hả.”

Trên thực tế, Cố Sanh thật đúng là bị anh bán.

Buổi sáng lúc Cố Duyên Chu gọi điện thoại cho Cố Phong ‘yêu cầu trục xuất Cố Sanh về nhà’, bên Cố Phong bởi vì vấn đề lệch múi giờ, vừa vặn là đêm khuya, câu nói đầu tiên không nghe rõ, chỉ nói: “Có chuyện gì ngày mai lại nói, bên anh nửa đêm hai giờ, trước khi em gọi điện thoại có thể chú ý một chút hay không?”

Sau đó Cố Phong chợt nghe giọng nói lạnh lùng của em trai nói với mình rằng: “Không thể, em có việc gấp.”

Cố Phong hiểu tính cách Cố Duyên Chu, Cố Duyên Chu không phải cái loại người rảnh rỗi đi kiếm chuyện. Vì thế Cố Phong mở đèn bàn, ngồi dậy, chuẩn bị nghiêm túc lắng nghe: “Em nói đi, làm sao vậy.”

“Đón con gái anh đi.”

“Cái gì?”

Cố Duyên Chu lặp lại một lần: “Em nói, đón con gái anh đi.”

Cố Phong: “… Em kiếm chuyện hả?”

Cố Duyên Chu: “Anh thử nửa đêm lén hôn vợ mà giữa giường còn chắn một người xem —— trong nhà anh không phải có dì giúp việc sao, anh nói với dì ấy một tiếng, đợi chút nữa em dắt nó ăn sáng xong sẽ dẫn nó về.”

Cố Phong: “…”

Cố Duyên Chu không tiếp tục nói về đề tài Cố Sanh nữa, chuyển lời hỏi Thiệu Tư về chuyện An Ân.

Thiệu Tư nói với anh về một loạt đối thoại phát sinh trong nhà An Ân hôm nay, nói đến cuối cùng, tâm tình còn rất phức tạp: “Những nghệ nhân trước đó không biết chuyện, mơ mơ hồ hồ nhận phim, kỳ thật cũng không có con đường khác.”

An Ân không phải duy nhất, hơn nữa cô coi như đã tương đối tốt trong số những nghệ nhân bị liên lụy. Ít nhất cô bồi thường nổi tiền, lấy lực kêu gọi và địa vị của cô hiện tại, còn có năng lực phản kháng công ty.

So sánh với những nghệ nhân nhỏ bị liên lụy, sự nghiệp mới vừa khởi bước, dành dụm cũng không bao nhiêu, chuyện gì cũng bị công ty chộp trong tay, vốn liếng chống cự cũng không có. Có lẽ bọn họ muốn lên tiếng, nhưng mà xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, cũng chỉ có thể nghẹn.

Cố Duyên Chu dùng mu bàn tay chạm vào trán Thiệu Tư, một lời đâm thủng: "Em đang tìm cớ cho sự yếu đuối của bọn họ ư?"

Hôm nay Thiệu Tư ngây người ở nhà An Ân hai tiếng, nghe hai người phụ nữ cãi nhau, lại nghe An Ân tự mình phân tích, nghe mà cả người đều bị các cô dẫn theo. Hắn nhìn thấy rất nhiều nhân tố quen thuộc trên người An Ân, những linh kiện phức tạp lại mâu thuẫn ấy hợp cùng một chỗ, hợp thành 'con người', hắn thử tự đặt mình vào đó để cảm nhận, phát hiện một vài hiện thực bi ai lại vô lực.

"Không cần vậy, làm ra chuyện gì, gánh vác hậu quả đó, cái này rất bình thường." Cố Duyên Chu buông tay xuống, thuận đường nhéo nhéo mặt hắn, "Hôm nay có phải em quá mệt mỏi không."

Thiệu Tư lệch người, ngồi phịch trên sofa: "Đừng nói nữa, cái tiểu khu nát gì mà còn phân ra ba cửa."

Tư thế của hắn hiện tại, Cố Duyên Chu vừa vặn có thể thuận tay xoa tóc hắn, chút có chút không hệt như vuốt mèo mà xoa xoa chốc lát.

Thiệu Tư đột nhiên đưa tay nắm chặt cổ tay Cố Duyên Chu, tâm huyết dâng trào, nhớ tới vấn đề trước đó hỏi hệ thống lại không nhận được câu trả lời: "Nếu đổi thành tôi là An Ân…"

Thiệu Tư còn chưa nói xong, Cố Duyên Chu liền như đinh đóng cột nói: "Không đâu."

Thiệu Tư: "Không đâu cái gì mà không đâu, anh biết tôi hỏi cái gì sao?"

"Ừm, biết." Cố Duyên Chu thuận thế trở tay chế trụ tay hắn, nhìn ánh mắt hắn nói: "Mặc kệ em là thân phận gì lập trường gì, em vẫn sẽ đứng ra."

Cả người Thiệu Tư nằm ngang trên sofa, lúc nhìn anh chỉ có thể ngửa đầu: "Tin tưởng tôi vậy à?"

Cố Duyên Chu vốn đang xoa tóc hắn, nhưng hắn vừa ngửa đầu, đường cong giữa cằm và cổ nổi bật lên, độ cong xinh đẹp cực kỳ, tay anh không tự chủ được mà dời xuống.

Chờ Thiệu Tư kịp phản ứng, cổ họng đã bị người ta nhẹ nhàng bóp lấy.

"Bình thường rất lười, vừa gặp chuyện liền bất kể hậu quả mà nhảy ra, kiêu ngạo lên thì cả người đều phát sáng." Cố Duyên Chu nhẹ giọng nói, "… Không thì sao lại câu tôi đến gắt gao chứ."

84. Chương 84

Hai người duy trì tư thế này, ai cũng không hề nhúc nhích.

Tận đến khi chuông cửa vang lên ——

Một anh shipper mặc đồng phục màu đỏ đứng ở cửa nhà, tóc cắt rất ngắn, bộ dạng trẻ tuổi. Hắn nói vào trong chuông cửa đàm thoại ở cạnh cửa: "Tiên sinh, tôi là người đưa cơm ngoài, cơm ngài đặt đến rồi."

Cố Duyên Chu đang muốn đứng dậy mở cửa, Thiệu Tư giành trước một bước từ trên sofa nhảy dựng lên, dép lê cũng không mang đã chân trần đi ra cửa, còn ho nhẹ một tiếng nói: "Anh ngồi đi, tôi đi lấy."

Cố Duyên Chu nhắc nhở hắn: "Khoảng cách từ phòng khách tới cửa, đại khái là khoảng hơn hai mươi bước."

Thiệu Tư không hiểu có ý gì: "… Hửm?"

Cố Duyên Chu: "Em nghĩ kỹ chưa? Nếu hối hận thì bây giờ còn có cơ hội trở về tiếp tục nằm ì trên sofa đó."

"…"

Hắn đã không muốn quản xem đến tột cùng mình là cái dạng người gì ở trong lòng Cố Duyên Chu rồi: "… Tôi chỉ là làm biếng, không phải liệt nửa người."

Thiệu Tư túm lấy khẩu trang ở trên kệ cửa đeo lên xong mới mở cửa ra.

Người tuổi trẻ ở ngoài đặt tay trên cửa, phòng ngừa hắn lập tức đóng lại, vội vội vàng vàng thêm vào: "Tiên sinh, chúc ngài dùng cơm vui vẻ… phiền ngài cho shipper cái khen ngợi năm sao nhé, cám ơn nhiều nha."

Thiệu Tư cầm cơm, không hiểu khen ngợi năm sao là cái gì. Trước đây những việc này đều là Lý Quang Tông một mình xử lý, tuy rằng năng lực nghiệp vụ của hắn ta không ổn, nhưng mà lại giống như cái "rada mỹ thực", luôn có thể ngắm trúng quanh phim trường có chỗ nào ăn ngon.

Lý Quang Tông thường xuyên ăn no rửng mỡ vỗ vỗ bụng, nấc ợ ợ, ngâm nga điệu hát dân gian sai nhịp:

“Tôi đã nói với cậu rồi, cái ‘ăn’ này thật sự rất quan trọng —— mỗi ngày ăn ngon, tâm tình cũng tốt theo.”

Kết quả chính là hai người ăn rõ ràng không khác nhau lắm, Lý Quang Tông lại hệt như quả bong bóng càng ngày càng căng, thể trọng Thiệu Tư thì lại ăn thế nào cũng không thay đổi.

Đồ ăn của bữa cơm này còn coi như thông qua, chỉ là cơm ăn đến một nửa, di động Cố Duyên Chu luôn rung lên không ngừng.

Thiệu Tư ngậm thìa nhìn sang: “Không nhận hả?”

Khó khăn tiễn bước cái bóng đèn Cố Sanh, hai người ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm thật ngon, Cố Duyên Chu tự nhiên là không muốn bị người ta quấy rầy. Đang muốn tắt máy, trên màn hình nhảy ra một tin nhắn, trên đó là vài chữ ít ỏi, lại không khó nhìn ra hiện giờ người đại diện Trần đang bị vây trong trạng thái nóng nảy.

Trần Dương: có việc gấp! Cậu nghe coi!

Cách hai giây, Trần Dương lại gửi tới một cái: bộ ảnh tuyên truyền hai ngày trước chúng ta chụp cho Dalx xảy ra một chút vấn đề, nhìn thấy gọi lại cho tôi!

Chuyện công việc, tránh không khỏi.

Cố Duyên Chu để đũa xuống, gọi lại cho Trần Dương.

Trần Dương thật vất vả rốt cuộc nhận được điện thoại, kích động hô: “Cậu làm gì đó, giữa trưa đã gọi cho cậu hai cuộc, cũng không ai nhận.”

Cố Duyên Chu: “Giữa trưa? Có khả năng đang ở chợ mua thức ăn, nhiều người ồn ào, không nghe thấy.”

Thiệu Tư thừa dịp Cố Duyên Chu gọi điện thoại, lặng yên không tiếng động đem chiếc đũa nhắm ngay một miếng thịt cuối cùng trong đĩa.

Cố Duyên Chu nhìn hắn một cái, Thiệu Tư mặt không đỏ tim không đập loạn gắp miếng thịt kia vào trong bát ăn của mình.

Trần Dương muốn hỏi anh không có việc gì một mình chạy đến chợ làm gì, lại nghĩ chuyện phải phân nặng nhẹ, cũng không vòng vo, nói thẳng: “Đám người bên Dalx không biết đang làm cái gì, rõ ràng lúc ấy đã chụp xong, hơn nữa sau khi in ảnh ra bọn họ cũng nói không có vấn đề, hiện tại lại nói phong cách không được, bảo chúng ta tìm thời gian chụp lại.”

Hắn bàn chuyện hợp tác với nhiều nhãn hiệu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này: "Lúc đầu tôi cự tuyệt, tôi nói chúng tôi không có nghĩa vụ gánh trách nhiệm cho việc thất trách của mấy người, huống hồ trong khoảng thời gian này nghệ nhân không có thời gian trống thích hợp."

Cố Duyên Chu nghe, không mặn không nhạt 'ừm' một tiếng.

"Bọn họ nói bọn họ cũng khó xử, đều là cấp trên công ty truyền xuống —— vị giám đốc kia rất lợi hại, nhãn hiệu lớn như Dalx, bình thường đều bỏ đó không quản, nuôi thả hệt như con hoang, căn bản không để tâm, lần này không biết thế nào, hỏi bọn họ đòi hình đại diện sản phẩm mới quý này… sau khi xem xong liền nói không hợp phong cách."

Cố Duyên Chu nói chuyện điện thoại với Trần Dương xong, cả cơm cũng không tiếp tục ăn, cầm áo khoác liền đi ra ngoài: "Tôi phải đến công ty, em ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có chuyện lớn gì, chỉ là chụp lại hai tấm ảnh tuyên truyền thôi." Cố Duyên Chu vắt áo khoác ở khuỷu tay, đổi giày, chưa nói được hai câu đã kéo đề tài về trên người Thiệu Tư, "Gần đây bên ngoài rất nhiều lời đồn về em, Tề Minh và Dương Vũ không biết sẽ liên thủ làm ra tin tức gì, em vẫn nên tận lực giảm đi ra ngoài."

Chờ Cố Duyên Chu ra cửa, lúc này Thiệu Tư mới để đũa xuống uống hai ngụm nước, uống hơi gấp, thiếu chút nữa bị sặc.

[Ba Thiệu, phái thực lực. Cái diễn xuất của ba cũng là không ai sánh bằng, đủ vờ vịt.]

Hệ thống âm thầm rình coi thật lâu, trực tiếp chọt rách ngụy trang của Thiệu Tư: [rõ ràng tim đập nhanh đến không chịu được, trong đầu còn rối một nùi, nổ lung tung y như pháo hoa… tôi cũng sắp bị cậu ảnh hưởng rồi.]

Trên mặt Thiệu Tư không có biểu tình gì: [tao phát tình, mày cũng phát tình à?]

Hệ thống: [hai chữ phát tình này dùng tốt đó, nhận định của cậu đối với chính mình vô cùng chính xác. Rất hình tượng, rất sinh động, mà còn thẳng thắn thành khẩn. Mặt khác tôi mạo muội hỏi một câu, vừa rồi Cố Duyên Chu chứa đầy tình ý nói câu nói kia với cậu, cậu cảm thấy thế nào?]

Hệ thống nói xong, sứt sẹo học theo hai tiếng: [kiêu ngạo lên liền hệt như biết phát sáng…]

Thiệu Tư: [mày câm miệng.]

Hệ thống cười nhạo: [Hahaha.]

Có điều qua chốc lát, Thiệu Tư nghĩ nghĩ, tổng kết một chút tâm trạng của mình: [thật ra… còn rất thích.]

Nói thật, chính là thích.

Thích đến độ hắn cũng muốn trực tiếp bỏ cái mác thần tượng xuống luôn rồi.

Thiệu Tư cũng không phải cái loại người thích chơi trò mập mờ, trong khoảng thời gian này đều suy nghĩ đáp lại Cố Duyên Chu như thế nào mới tốt.

Hệ thống vốn chỉ là ké náo nhiệt, lịch sử tình cảm của Thiệu Tư từ lúc sinh ra đã trống rỗng đến hiện tại, thật vất vả thông suốt, thế nào thì nó cũng phải chứng kiến cho kỹ, nhưng hiện tại nó lại có loại sầu não khó hiểu: [sao tôi cứ cảm thấy ba Thiệu hắt ra ngoài hệt như nước gả ra ngoài ấy.]

Thiệu Tư: [sao tao cảm thấy lời mày nói hình như có vấn đề chỗ nào đó.]

Hệ thống lại nói: [cậu thật sự nghĩ kỹ rồi hả? Vậy cậu đã nghĩ là nói như thế nào chưa, đừng chờ Cố Duyên Chu người ta vừa về đến, cậu trực tiếp há mồm chính là một câu 'tôi có xúc động tình dục với anh'.]

[…]

Buổi tối Cố Duyên Chu trở về đã khuya, tuy rằng hắn cũng vội vã nhanh chóng làm xong công việc, nhưng mà tổng tài công ty hàng xa xỉ nước ngoài Dalx tự mình ở hiện trường giám sát —— đó là một nữ tổng tài mà trong ngoài nước đều hiếm gặp.

Ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, bảo dưỡng cực tốt. Trên người mặc một bộ đồ công sở màu trắng xám, tao nhã lại không mất nghiêm túc, ngồi ở chỗ kia không giận tự uy. Búi tóc, lộ ra một đoạn cổ tao nhã.

Thời gian chụp ảnh cũng không dài, người phụ trách ban đầu của đối phương giải thích với họ ở trong phòng trang điểm: "Không biết tại sao, Catherine tiểu thư đột nhiên từ nước ngoài bay về, chúng tôi đều không hề biết, bình thường cô ấy chưa bao giờ quản việc này… Thật sự xin lỗi, chờ xong việc, tôi mời mọi người ăn bữa cơm."

Trần Dương nhìn nhìn sắc mặt Cố Duyên Chu, cũng không so đo nữa: "Được, vậy mấy người mau chóng nhé, thời gian của chúng tôi cũng không nhiều lắm, đều là giành giật từng giây đó."

Nữ tổng tài tên 'Catherine' kia, toàn bộ hành trình không nói lời nào, chỉ là ánh mắt của cô khiến Trần Dương cảm thấy khiếp đến hoảng.

Lúc chụp ảnh xong trở về, trời đã từ từ đen xuống. Trần Dương nhịn không được, suy đoán: "Cái này không phải là, muốn quy tắc ngầm cậu chứ."

Cố Duyên Chu đang trò chuyện wechat với cái vị tổ tông trong nhà, không ngẩng đầu lên nói: "Đoán mò cái gì vậy."

Buổi chiều trong lúc chụp ảnh, anh và Thiệu Tư câu được câu không trò chuyện vài lần, đề tài chủ yếu quay quanh vấn đề 'cách đấu phó bản cái game nào đó' với lại 'buổi tối ăn gì'.

[Ba Thiệu của mi]: ván buổi chiều tôi vốn dĩ có thể thắng, đồng đội quá ngốc.

[Ba Thiệu của mi]: với lại, anh không quá thích hợp với phòng bếp, không cần làm khó chính mình.

[Cố Duyên Chu]:…

[Cố Duyên Chu]: cơm chiều tôi bảo dì tới làm, không gặp dì ấy sao?

Hai tin nhắn của Thiệu Tư gửi vào một giờ trước, lúc ấy hết thời gian nghỉ ngơi, Cố Duyên Chu trò chuyện với hắn hai câu liền không có thời gian hồi âm nữa. Hiện tại anh trả lời, bên Thiệu Tư lại chậm chạp không có động tĩnh.

Cố Duyên Chu nhìn thời gian, cân nhắc có thể là người này đang ngủ.

Thiệu Tư đúng là đang ngủ.

Hắn tắm xong, liền nằm trên giường. Di động đặt ở bên gối, vốn đang chờ hồi âm wechat, kết quả chờ chờ liền ngủ mất.

Cố Duyên Chu trở về nhà, dì giúp việc đã làm cơm xong. Thấy anh trở về, lau lau tay, vừa vặn muốn xách túi về: "Đúng lúc, cơm mới vừa nấu xong, đồ ăn cũng đều còn nóng, không có chuyện khác dì liền đi về trước."

Cố Duyên Chu cởi áo khoác, gật gật đầu, sau đó lại nghĩ tới một chuyện, ngăn dì giúp việc lại hỏi: "Hắn ở đâu?"

Dì ở trong phòng này bận việc gần một tiếng, không gặp được người nào, nghe vậy sửng sốt: "Ai? Trong nhà không có ai mà."

Cố Duyên Chu đoán được đại khái, anh xoay người lên lầu, vòng đến trước cửa phòng Thiệu Tư gõ hai cái.

Phản ứng đầu tiên khi Thiệu Tư nghe được tiếng gõ cửa, là trực tiếp kéo chăn trùm lên lỗ tai.

Cố Duyên Chu đẩy cửa ra, đứng ở cửa nhìn hắn chốc lát, sau đó đi qua, kéo chăn từ trên mặt hắn xuống: "Nếu trong nhà có ăn trộm vào, đại khái em cũng chỉ lo ngủ."

Thiệu Tư nửa mê nửa tỉnh vươn ra một chân, lộ ra bàn chân và một đoạn cẳng chân, đạp Cố Duyên Chu hai cái: "… Đừng ồn."

Cố Duyên Chu: "…"

Thiệu Tư đang định lật người tiếp tục ngủ, mơ hồ cảm giác được gì đó, chậm rãi mở mắt ra, quay đầu liền nhìn thấy Cố Duyên Chu đứng ở bên giường. Há mồm nói ra câu đầu tiên, âm sắc có hơi khàn: "Anh về rồi à?"

Cố Duyên Chu nhìn hắn hai cái: "Dậy đi, ăn cơm."

Thiệu Tư nắm nắm tóc, ôm chăn ngồi dậy, tạm hoãn một trận, lại giương mắt, phát hiện Cố Duyên Chu đã đi đến cửa: "Anh chờ lát."

Nói xong, hắn lại ho nhẹ một tiếng: "Có một câu muốn nói với anh."

Cố Duyên Chu dừng bước lại: "Hửm?"

Thiệu Tư nói thẳng: "Những lời này tôi nghĩ thật lâu, nói ra có khả năng sẽ bị đánh. Là như vầy, tuy rằng anh không đẹp trai bằng tôi, có điều tôi cảm thấy ánh mắt anh rất tốt."

"Sợ anh nghe không hiểu, tôi tổng kết một chút… ánh mắt anh rất tốt, tôi chấp nhận anh."

85. Chương 85

Cố Duyên Chu ở cửa chậm chạp không có phản ứng.

Thiệu Tư đang cân nhắc có phải lần này hắn nói không quá thỏa đáng hay không.

[Không quá thỏa đáng? Đâu chỉ là không quá thỏa đáng.] Hệ thống cũng nhìn không nổi, [nếu tôi mà là Cố ảnh đế thì tôi sẽ đánh chết cậu đó.]

Thiệu Tư: [làm sao hả, tao nói đều là thật mà.]

Hệ thống không có sức rủa xả nữa: [… Được, chịu phục, thực trâu bò.]

Nhưng mà đang lúc hệ thống muốn nói 'cậu cứ chờ xem đi, là con người thì đều sẽ cho cậu một quyền', Cố Duyên Chu đi về phía trước hai bước, hỏi hắn: "Em nghiêm túc sao?"

Thiệu Tư nắm nắm tóc, chăn chất đống trên đùi hầm đến phát nóng, hắn tùy tiện đạp hai cái đá văng chăn ra, sau đó do dự nói: "Ừm…?"

Hiện giờ hắn nhất thời nghèo từ ngữ, 'ừm' hai tiếng cũng không ừm ra được cái gì.

Cố Duyên Chu cũng không có cho hắn cơ hội 'ừm' tiếp, hai ba bước đi lên trước, trực tiếp đè Thiệu Tư ở trên giường.

"Không đánh em, sao lại đánh em được."

Cố Duyên Chu hoàn hồn lại từ trạng thái vừa rồi, nhẹ nhàng cong khóe miệng, tâm trạng rõ ràng không tồi: "Em có nói thiếu đòn hơn chút nữa cũng được."

Tùy hắn nói như thế nào.

Dù sao thì người cũng đã là của anh rồi.

Thiệu Tư từng nghĩ về phản ứng của Cố Duyên Chu, còn thật sự không ngờ tính tình anh sẽ tốt như vậy.

Trong khoảng thời gian này hắn và Cố Duyên Chu ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, đối với tính cách và thói quen sinh hoạt của nhau đều tiến thêm một bước hiểu biết, hắn biết thật ra người này còn xa mới dễ nói chuyện như mặt ngoài thoạt nhìn.

Trần Dương thân là người đại diện của Cố Duyên Chu, dù mấy ngày nay Cố Duyên Chu đang nghỉ ngơi, có vài tư liệu hợp đồng cùng với kế hoạch công việc kế tiếp cũng phải lại đây báo cáo với anh, xin anh ký tên xem qua.

Lần đó Trần Dương nhìn trúng kịch bản xuyên không, nói cảm thấy hiện tại loại đề tài này tương đối hot, thậm chí còn trích dẫn rating của các phim cùng loại hình mấy năm nay, chứng cứ có sức thuyết phục.

Kết quả Trần Dương ở trong thư phòng nói với anh nửa ngày, Cố Duyên Chu lật sách, không chút để ý nghe xong, sau đó chỉ nói bốn chữ: "Rất tục, không nhận."

Thiệu Tư bị anh đè xuống hôn vài cái, Cố Duyên Chu hôn tương đối khắc chế —— có thể là người suy nghĩ quá lâu hiện giờ rốt cuộc ở trong lòng mình, ngược lại không có tâm tư "xấu xa" khác, chỉ muốn ôm ôm

hắn, hôn hôn hắn, cũng không dám dùng sức.

Anh từ trán Thiệu Tư một đường hôn xuống, nhẹ nhàng dừng trên mí mắt hắn, lại lướt qua cái mũi cao thẳng của hắn.

Thiệu Tư hơi khép mắt, lông mi giống như cây quạt, thường thường mở to mắt nhìn anh, Cố Duyên Chu liền dừng lại, đi cắn vành tai hắn.

"Vị trí hai chúng ta có phải ngược rồi không." Thiệu Tư bị hôn đến choáng choáng váng váng, mơ hồ nhớ tới chuyện này, "… vì sao tôi ở bên dưới."

Một tay Cố Duyên Chu chống cạnh đầu Thiệu Tư, một tay khác vốn là nắm cổ tay hắn, nắm nắm liền trượt xuống, biến thành tư thế mười ngón giao nhau, anh nhẹ nhàng cắn một chút trên môi Thiệu Tư, nói có lệ: "Lần sau lại nói… lần sau cho em ở trên."

Thiệu Tư rầm rì hai tiếng, nghĩ dù sao hiện tại cũng rất thích, vì thế nhả ra: "Cũng được."

Lúc này hắn còn chưa biết, cái 'lần sau' đó trên cơ bản sẽ không xuất hiện. Không phải Cố Duyên Chu sinh ra nhận thức lệch lạc với chính mình, mà là việc hắn luôn thực tự tin cho là mình ép nổi người ta xảy ra vấn đề.

Kỹ thuật hôn của Thiệu Tư luôn luôn không tốt, sự thật này đã từng được đạo diễn chứng thực, gần như mỗi lần hợp tác xong một bộ phim hắn đều sẽ bị rủa một lần: "Chưa từng yêu đương hả? Diễn xuất thì rất tốt, chỉ là kỹ thuật hôn… hừm… một lời khó nói hết."

Đối với chuyện kỹ thuật hôn, chính Thiệu Tư không rõ lắm, hắn tự cảm giác vẫn thấy rất tốt.

Nhưng về việc kỹ thuật hôn của Cố Duyên Chu rất tốt, hắn vẫn cảm giác ra.

Cố Duyên Chu dẫn dắt hắn, dỗ hắn há mồm… sau đó ôm lấy đầu lưỡi hắn.

Hai người hôn hôn động tác càng ngày càng kịch liệt, Cố Duyên Chu vốn dĩ sợ đè nặng Thiệu Tư, cái tay tận lực chống lên cũng thả lỏng sức lực. Sửa lại phương hướng, trực tiếp cắm vào trong tóc hắn. Vì thế hai người liền dán vào nhau.

Mấy ngày nay tóc Thiệu Tư lại dài hơn chút, lại mới vừa tắm không được mấy tiếng, sờ vào rất mềm mại, xuyên qua đầu ngón tay Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu nhịn không được, hơi hơi cong ngón tay, tay dùng thêm sức.

Ngay khi tình thế càng ngày càng không thể khống chế, di động vang lên hai tiếng. Âm lượng tiếng chuông từ từ tăng lớn, di động lại vừa lúc ở bên tay Thiệu Tư, tận đến cuối cùng âm thanh kia gần như muốn chui vào trong lỗ tai hai người.

"..."

Thiệu Tư nửa mở mắt, giọng nói mang vài phần biếng nhác, hỏi: "Ai vậy?"

Cố Duyên Chu nhìn cũng không nhìn, vươn tay muốn trực tiếp ấn từ chối: "Không biết, kỳ đà."

Thiệu Tư nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hai chữ "Vương Bình" láo liên không ngừng trên màn hình điện thoại.

Hắn lập tức đẩy Cố Duyên Chu ra: "Anh đương nhiên không biết... Đây là người đại diện của An Ân. Tôi phắc, anh đừng ngắt, tôi thật vất vả mới thuyết phục được đó."

Ngày đầu tiên yêu đương, còn chưa vượt qua mười phút, Cố Duyên Chu đã cảm thấy mình hết thời trong lòng Thiệu Tư.

Cố Duyên Chu chống tay nhìn hắn hai phát, nhận thua: "Em nhận đi, tôi đi tắm rửa một cái, hạ nhiệt."

Thiệu Tư nhìn ra biểu tình anh không tốt lắm, nghe vậy hơi hơi nâng dậy nửa người trên, vươn tay ôm lấy cổ Cố Duyên Chu, ấn cả người anh xuống, xáp vào trên miệng anh 'bẹp' một cái: "Ngoan."

Cố Duyên Chu: "Muốn chết à."

Còn ôm anh nữa, thì cuộc điện thoại này hắn đừng mơ nhận.

Thiệu Tư buông tay ra, nhìn theo anh đi ra ngoài, lực chú ý nhanh chóng tập trung trên điện thoại: "Chị Bình."

Hiện tại trong lòng Vương Bình rất hoảng, chị đáp ứng giúp Thiệu Tư, cũng là bởi vì Thiệu Tư đã hứa hẹn, dù lần này hắn không chơi lại Tề Minh, cũng sẽ bảo toàn danh dự của An Ân. Vụ mua bán này có lời, an toàn hơn là treo cổ trên một thân cây nhiều lắm.

Chị nắm giữ tình báo hai bên, không dễ để chỉ lo thân mình.

"Không khác với dự đoán của chúng ta cho lắm, hiện tại bọn họ tính toán mua thuỷ quân phản hắc." Vương Bình đứng ở phía trước cửa sổ, lúc nói chuyện một tay kéo bức màn lại, ngăn cản bóng đêm bên ngoài, "Chỉ là có một việc, Tề Minh còn tàn nhẫn hơn xa chúng ta tưởng tượng."

Không chỉ là Tề Minh, Dương Vũ cũng không phải thứ tốt gì, hiện tại hai người này xáp tới cùng nhau, là quyết tâm muốn kéo Thiệu Tư xuống nước.

Nếu nói trước đó Vương Bình từng nghĩ đến việc hợp tác với Tề Minh, thì sau khi tham dự cuộc 'hội nghị' nội bộ của bọn họ, chị rút lui.

Loại quái vật ăn thịt người không chớp mắt này, chẳng sợ đứng trên cùng chiếc thuyền, cũng không quá an toàn.

Vương Bình đem nội dung mà Tề Minh nói, thuật lại từng câu từng chữ cho Thiệu Tư nghe: "Bọn họ tính bịa đặt là lúc ấy cậu muốn nhân vật kia, cuối cùng không cướp được, mới dùng phương thức này cắn ngược lại bọn họ một cái."

Thiệu Tư: "…"

Vương Bình lại nói: "Tấm ảnh chụp chung lúc cậu và Tề Hạ Dương cùng ăn cơm, hắn tính lấy ra nói một chút. Nói công ty và hắn vốn dĩ không tán thành cậu đóng bộ phim này, nhưng cậu vẫn cố ý gặp mặt Tề Hạ Dương, tranh thủ nhân vật. Còn có Dương Vũ, hắn làm nhân chứng, đứng ra chống đỡ. Bên Âu Dương Ngạo Vũ hẳn là cũng đã bị thuyết phục —— dù sao thì năm nay hắn ta chỉ dựa vào bộ phim này chờ bùng nổ, hiện tại đoàn phim lại bị cậu quậy đến trực tiếp đình công."

"Đầu óc bọn họ bị hỏng hả, " Thiệu Tư ngồi xếp bằng, tuy rằng biết đợt phản hắc này có bao nhiêu vớ vẩn, vẫn cảm thấy không quá thoải mái, trực tiếp đá chăn xuống đất, "Loại lí do này, sẽ có người tin à?"

Vương Bình im lặng hai giây, tuy rằng cảm thấy nói ra quá tàn khốc, nhưng vẫn như đinh đóng cột hồi đáp: "Có."

"Chỉ cần mới mẻ kích thích, cư dân mạng sẽ bằng lòng tin tưởng —— đây là thật. Hơn nữa, bọn họ bắt lấy một trọng điểm ám thị tâm lý quan trọng nhất của cư dân mạng, chính là trên thế giới không có ai ngốc như vậy, vì chút chuyện kia mà hy sinh lớn thế."

"Chuyện không ai có thể làm được, cậu làm, phản ứng đầu tiên của mọi người luôn là… nghi ngờ."

Thiệu Tư không nói gì.

Dù sao thì thời gian Vương Bình ở trong giới tương đối lâu, cái gọi là gừng càng già càng cay, chị nhìn sự việc càng rõ ràng, cũng càng thực tế: "Cậu đừng xem thường chiêu này, tự mình cẩn thận chút. Hiện nay tôi biết cũng chỉ nhiêu đó."

"Tôi sẽ không để cho An Ân lập tức tỏ thái độ, tôi bảo bọn họ cho tôi một chút thời gian suy xét kỹ lưỡng, hẳn là bọn họ sẽ không nghi ngờ tôi, hoặc là sẽ chắc chắn rằng sau khi tôi nhìn thấy bọn họ đều đứng ra thì cũng sẽ để An Ân đứng ra giúp bọn họ nói chuyện." Vương Bình nói xong, im lặng hai giây, lại nói, "…

Kỳ thật tôi rất bội phục cậu."

Chị đi hai bước tới phòng khách, phòng khách có một bức tường, treo rất nhiều ảnh chụp để trang trí, trong ảnh phần lớn đều là chị và con trai chị, xen lẫn một hai tấm ảnh năm trước An Ân lên sân khấu lĩnh thưởng. Chị yên lặng nhìn chốc lát, nói: "Còn con bé An Ân kia, tuy rằng tôi giận cô ấy không quả quyết, nhưng trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vui mừng, vui mừng cô ấy ở vào địa vị hiện giờ, không có thay đổi thành bộ dạng cô ấy đã từng ghét nhất."

Thiệu Tư nghe ra trong lời nói của chị có thâm ý, vừa tìm dép lê, vừa hỏi: "Lời này, là đang nói cô ấy hay là đang nói chính chị?"

Vương Bình cười cười.

Đúng vậy, chị còn không phải vậy sao, cuối cùng sống thành bộ dạng mình đã từng ghét nhất.

Mà ngay cả phần ngẫm nghĩ hiếm có này, cũng chỉ có thể thừa dịp đêm khuya vắng người, cảm xúc tự dưng lên men, cảm tính chiến thắng lý tính tự hỏi, mới có thể phá tan vỏ ngoài cứng rắn.

Rốt cuộc là vì sao, chị lại sống thành bộ dạng "vô tình" như vậy, chỉ là để dùng phương thức sinh tồn nhẹ nhàng nhất không tổn thương đến chính mình nhất ư?

Thiệu Tư: "Cái đó…"

Vương Bình tập trung tinh thần lắng nghe: "Cậu nói đi."

Thiệu Tư rốt cuộc tìm được dép lê, xuống giường, nói: "Tôi có hơi đói, đi xuống ăn cơm trước nha."

Vương Bình: "…"

Thiệu Tư lại nói: "Quá muộn rồi, chị đi ngủ sớm một chút đi, không cần lo lắng."

Đợt phản hắc của Tề Minh không nghẹn bao lâu, nhanh chóng phát ra. Nhìn ra được gã cũng là thật sự nóng nảy, sau khi vội vàng bố trí, liền rống rống tiến hành phản kích.

Nhân viên chủ chốt có gã, Tề Hạ Dương, Dương Vũ và nam chính Âu Dương Ngạo Vũ.

Hiện giờ tuy rằng quan hệ giữa Tề Minh và Tề Hạ Dương rất căng, lòng dạ bọn họ không cùng một chỗ, nhưng tiền quăng vào vẫn đang cột lấy nhau.

Thiệu Tư chỉ xuống lầu ăn một bữa cơm, trên mạng đã ồn ào huyên náo.

Weibo Tề Minh chỉ viết một câu: về việc cá nhân tôi cùng với công ty bị tổn thất danh dự, ở đây tôi thành khẩn công bố sự thật với các vị, đồng thời cũng là hy vọng mọi người đừng bị tin tức giả dối của người nào đó mê hoặc.

Cú xoay ngược này, gây ra sóng to gió lớn trên internet.

86. Chương 86

Cố Duyên Chu tắm rửa xong đi xuống, Thiệu Tư đang tựa trên bàn cơm, di động đặt ở một bên. Người này đại khái là vừa đói vừa muốn đi ngủ, đang híp mắt chán đến chết mà dùng đũa gõ mặt bàn.

Chờ Cố Duyên Chu lau tóc hai cái, tiện tay đặt khăn mặt ở một bên, đang muốn từ phía sau lén ôm lấy hắn.

Thiệu Tư lại đột nhiên ném đũa, hơi hơi ngẩng đầu lên, miệng đến một câu: "Phắc."

Cố Duyên Chu khom lưng xuống, tay đặt trên lưng Thiệu Tư, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt hắn, sau đó ánh mắt thuận theo phương hướng này nhìn qua: "Làm sao vậy?"

"Mấy người này tuyên bố muốn liên danh khởi tố tôi, " Thiệu Tư quả thực tức đến cười, "Ngay cả thư luật sư cũng phát rồi, nói chờ gặp trên toà án… gặp cái rắm á chứ gặp, mấy tên ngốc này sao lại không biết xấu hổ như vậy?"

Tóc Cố Duyên Chu còn ướt, lúc tới gần mang theo một chút lạnh lẽo. Anh theo tay hắn nhìn hai cái, bình luận: "Có bệnh."

Trên màn hình là một bức thư luật sư đứng đắn, phía dưới cùng còn có mấy người tập thể kí tên, chỗ cuối weibo trắng trợn tag tên Thiệu Tư.

Thật sự là người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, năng lực mở mắt nói dối phô trương thanh thế này ở trong giới cũng là số một, Tề Minh dám nhận hạng nhất phỏng chừng không ai dám xưng hạng hai.

Bức thư luật sư này, lại thêm trong bình luận mời rất nhiều thuỷ quân, Thiệu Tư nhìn mà có chút lên cơn.

Cố Duyên Chu chọn vài câu đọc ra: "Thiệu Tư tiên sinh tạo ra ảnh hưởng dư luận không tốt đối với người ủy thác của tôi cùng với tản tin tức không thật về người ủy thác của tôi… hành vi trên đã vi phạm nhiều mục pháp luật, phải gánh vác trách nhiệm tương ứng."

Lúc Cố Duyên Chu nói chuyện, tóc còn đang nhiễu nước xuống, hai ba giọt tụ tập ở đuôi tóc, trực tiếp rớt trên cổ Thiệu Tư.

"…" Thiệu Tư theo bản năng co rụt một chút, nói, "anh có thể lau khô tóc trước hay không."

Cố Duyên Chu vươn ngón giữa để ở sau gáy Thiệu Tư nhẹ nhàng lau hai cái, xem như không nghe thấy, tiếp tục đọc: "Mong Thiệu Tư tiên sinh vào ngày nhận được «thư luật sư» đúng lúc liên hệ với bên chúng tôi, nếu không chúng tôi sẽ nhằm vào hành vi không hợp pháp để khởi tố với toà án nhân dân."

Cố Duyên Chu đọc đọc bỗng nhiên nhếch khóe miệng một cái, trào phúng nói: "Chỉ cái thư luật sư này, hù ai đó?"

Thiệu Tư: "Quỷ biết, thiểu năng đi, chỉ lừa lừa quần chúng vô tri."

Loại thư luật sư này, là nghệ nhân thì đều từng tiếp xúc, cũng từng đăng không ít. Có đôi khi trên mạng nghe nhầm đồn bậy truyền đến quá đáng, bọn họ đều sẽ áp dụng loại thủ đoạn này, tỏ rõ lập trường của mình, lại uy hiếp những phóng viên đó. Cái thứ như thư luật sư này, chính là điển hình sấm to mưa nhỏ.

Mỗi ngày bọn họ đều rất bận, chỉ cần đối phương thức thời yên tĩnh, việc này cũng liền cho qua. Thật sự cũng không có thời gian và hơi sức để đi so đo với những việc rách nát ùn ùn không dứt đó.

"Nếu là nói dối, thì nhất định sẽ có lỗ hổng." Cố Duyên Chu phân tích, "lần này hắn phản kích quá gấp, bị em ép ra, khẳng định không có chuẩn bị. Chẳng hạn em xem hàng thứ tư đi, Tề Hạ Dương tự thuật 'Tôi không biết vì sao hắn lại bịa đặt một phần ghi âm không thật như vậy' —— không phải cô ta không biết, hiện tại ghi âm giả có thể phân biệt ra chứ? Cứ như vậy còn gặp trên toà án, đừng nói thiểu năng, nói thiểu năng cũng là cất nhắc cô ta rồi."

Thiệu Tư không nhìn kỹ như vậy, Cố Duyên Chu nói thế, lại xem kỹ cái gọi là 'thư luật sư' này lại lần nữa, chỗ nào cũng là lỗ hổng.

Nhưng mà lực chú ý của hắn nhanh chóng bị một chuyện khác dời đi —— Cố Duyên Chu vốn là từ phía sau ôm lấy hắn, ôm không chịu buông tay, nói nói, tay liền không quy củ từ vạt áo hắn chui vào trong.

Thân thể Thiệu Tư cứng đờ.

Hắn nhặt chiếc đũa lên, mặt không đổi sắc hô: "… Đi ăn cơm nhanh lên ăn hết đậu hũ của tôi có thể ăn no sao?! Lấy ra, sờ loạn cái gì, anh đừng quá đáng nha, tôi sắp chết đói rồi."

Cố Duyên Chu nhớ ra, vừa rồi xuống lầu, người này liền đói bụng gục xuống bàn, bộ dạng không có sinh khí.

Vì thế Cố Duyên Chu buông tay ra, chống tay trên mép bàn, nghiêng đầu nhìn hắn: "Vừa rồi đang chờ anh à?"

"Đúng vậy, " Thiệu Tư thản nhiên nói, "Tôi sợ tôi ăn trước, chờ anh tắm rửa xong đi xuống cũng chỉ có thể gặm xương."

"Không có gì, " Cố Duyên Chu nhìn hai mắt hắn, tiếp tục nói: "Anh ăn đậu hũ của em là có thể no rồi."

Thiệu Tư không ngờ người này có thể đúng lý hợp tình như vậy, nhất thời nghẹn lời: "… Anh cút."

Ăn cơm xong, Cố Duyên Chu rửa bát.

Thiệu Tư hệt như đại gia ngồi ở trên sofa xem TV, phát hiện chương trình tám giờ thật sự không có gì hay, chỉnh vài kênh, cuối cùng vẫn dừng ở 'DOCUTV' xem thế giới động vật.

Cố Duyên Chu ở nhà ăn mặc rất hưu nhàn, chủ yếu lấy rộng thùng thình làm chủ, cũng không có hoa văn lòe loẹt gì. Anh đang xắn tay áo đứng ở bên cạnh bồn rửa bát, chẳng sợ chỉ chừa một bóng lưng thôi thì nhìn cũng cảnh đẹp ý vui.

Thiệu Tư sờ sờ cằm, thầm nghĩ: trước đây nhìn thấy ở nơi nào nhỉ… hình như là trong kịch bản? Nói là rửa bát quyết định địa vị gia đình.

Chiếu theo như vậy, Cố Duyên Chu thế này, khẳng định được tính là cô vợ nhỏ.

'Cô vợ nhỏ' Cố Duyên Chu còn không biết mình chỉ rửa cái bát, cái vị đại gia trên sofa cũng đã bắt đầu tạo phản trong đầu.

Cố Duyên Chu vừa rửa sạch sẽ bát đũa, vừa hỏi: "Nghĩ đối sách xong chưa, cần anh hỗ trợ không?"

Thiệu Tư ăn cơm no, liền một lòng một dạ nghĩ đi ngủ, hắn gấp chân, híp mắt hỏi lại: "Anh giúp tôi? Anh giúp như thế nào?"

Cố Duyên Chu: "Chuyện động động đầu ngón tay thôi."

Còn luôn nói hắn kiêu ngạo, bộ dạng vô hình làm màu ngày thường của anh ta rõ ràng càng thiếu đòn hơn.

Thiệu Tư nằm ở trên sofa, biếng nhác, chống đầu hỏi anh: "… Cô vợ nhỏ, anh có từng bị người ta đánh hay chưa?"

"Cái gì nhỏ?" Cố Duyên Chu để bát đũa lại tại chỗ, rửa tay sạch sẽ, xoay người nhìn hắn, lạnh giọng lặp lại một lần, "Cái gì nhỏ?"

Thiệu Tư hoài nghi là anh rất thích cái biệt danh này, vì thế liền lặp lại: "Cô vợ nhỏ?"

Chờ Cố Duyên Chu nắm cổ tay hắn đè người lên, Thiệu Tư mới ý thức được vừa rồi mình hoàn toàn hoàn toàn hiểu sai.

Bởi vì vừa rồi tẩy rửa, ngâm trong nước lạnh một đoạn thời gian, ngón tay Cố Duyên Chu rất lạnh. Thiệu Tư chỉ cảm thấy trên cổ tay mình giống như dán cục nước đá.

"Tôi sai rồi, tôi không nên gọi bậy." Thiệu Tư lười chống đối anh, giơ hai tay đầu hàng.

Cố Duyên Chu ý bảo hắn nói tiếp: "Hửm?"

Thiệu Tư thẳng thắn thành khẩn nói tiếp: "Về sau tôi chỉ nghĩ trong lòng thôi."

"Nghĩ cái gì?" Cố Duyên Chu buông một bàn tay ra, nắm cằm Thiệu Tư, "Không cho nghĩ. Tổ tông, cái gì cũng có thể cho em, chỉ riêng cái này không được… cô vợ cái cục cớt chứ nhỏ, kêu ông xã."

Thiệu Tư: "Ông với xã cái gì? Tôi cho anh biết, tôi cũng không có khả năng thỏa hiệp. Cái đề này siêu căng."

Thiệu Tư lại nói: "Có phải anh định vị chính mình có gì lệch lạc không? Dù sao thì nếu muốn nói, tôi cho rằng thiết lập của tôi phải là cường công."

Cố Duyên Chu không chút lưu tình: "Em đang nằm mơ."

Vì thế hai người một lời không hợp liền tiến hành "vận động" kịch liệt sau khi ăn xong.

Không được hai đợt Thiệu Tư liền bại trận.

Cố Duyên Chu hút ra một vết màu đỏ sậm trên cổ hắn, dấu vết mờ ám dị thường, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, còn hiếm khi đặc biệt bừa bãi cười cười, hỏi hắn: "Cường công?"

Thiệu Tư sống không còn gì luyến tiếc, buông tha giãy dụa: "Mẹ nó cơm chiều tôi ăn quá no rồi, chơi không nổi… anh đừng để lại trên cổ tôi ngày mai còn phải ra đường gặp người ta đó."

Cố Duyên Chu lâm thời thay đổi sách lược tác chiến, môi dán cổ hắn dời xuống, dừng lại trên xương quai

xanh: “Gặp ai?”

Thiệu Tư nói: “Gặp con trai tôi.”

Thiệu Tư nói xong, bất ngờ không kịp đề phòng mà bị Cố Duyên Chu cắn một cái: “…”

Hắn trở tay bắt lấy tóc Cố Duyên Chu muốn kéo anh lên, mới vừa sờ lên tóc anh, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe Cố Duyên Chu nói: “Từ bao giờ anh có một đứa con trai vậy.”

Thiệu Tư một phen đẩy anh ra: “Đứa con trai kia, họ Lý tên Quang Tông. Fanboy của anh.”

Sở dĩ Thiệu Tư không hoảng không loạn, cũng là bởi vì trong tay còn có một lá bài tẩy. Sau khi hắn hủy hợp đồng với công ty, giao phó cho Lý Quang Tông một nhiệm vụ bí mật.

Thẳng nhỏ ngốc ấy vốn dĩ vừa nghe nói hắn hủy hợp đồng, liền âm thầm chuẩn bị một phần đơn xin từ chức, chuẩn bị hai ngày nữa liền trình lên, cùng ba Thiệu của hắn bỏ mạng thiên nhai.

Hiện giờ Lý Quang Tông không rõ tình huống cụ thể của Thiệu Tư lắm, không biết trên người hắn còn có nhiều tiền hay không, không biết sau đó kiếp sống diễn nghệ của hắn sẽ như thế nào. Mỗi lần gọi điện thoại, Thiệu Tư đều có thể từ giữa những hàng chữ của Lý Quang Tông cảm nhận ra một loại nghèo túng mịt mờ —— mà cái đối tượng vạn phần nghèo túng ấy còn là chính hắn.

“Ba, gần đây ba ăn no mặc ấm không? Bên con còn có một chút tiền gửi, nếu không thì cho ba mượn dùng trước nha?”

“Ba ngàn vạn lần phải đứng vững đó, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Cùng lắm thì chính là bắt đầu từ số 0, chúng ta vốn là hai bàn tay trắng một đường đi tới đây mà.”

“Đời người sẽ trải qua rất nhiều suy sụp, nhưng bất luận là dạng gì cũng không thể đả đảo được cậu, cậu phải đứng lên! Ngẫm lại mặt trời ngày hôm sau!”

Mỗi lần Thiệu Tư đều chỉ có hai chữ muốn nói: “… Tôi phắc.”

Lý Quang Tông nói qua với Thiệu Tư, sau khi lấy được chứng cứ Tề Minh phản hắc, hai người gặp mặt ở tiệm ăn, hắn giao đồ vật cho Thiệu Tư. Nhưng mà Lý Quang Tông không nói với Thiệu Tư là, hắn ta đã trình đơn xin từ chức cho công ty.

Nghệ nhân dưới tay hắn ta cũng không có mấy người, phương diện bàn giao công tác rất đơn giản. Người đại diện không thể so với nghệ nhân, bọn họ chỉ cần ký vào hiệp nghị giữ bí mật là đủ, không có hạn chế số năm cũng không cần bồi thường tiền vi phạm hợp đồng như Thiệu Tư.

Lúc hắn đi, không có ai tiễn hắn, chỉ có một nghệ nhân nhỏ đã dẫn theo nửa năm.

Nghệ nhân nhỏ kia tiễn hắn tới cửa, hỏi hắn: "Anh Tông, anh tìm được công việc mới chưa?"

Lý Quang Tông ôm thùng giấy to cười cười: "Chưa nữa, đi một bước nhìn một bước vậy, nếu Thiệu Tư muốn tiếp tục ở lại giới giải trí dốc sức làm, tôi sẽ theo hắn."

Nghệ nhân nhỏ nhìn mặt hắn ta, không biết thế nào, đột nhiên nhớ tới một câu nói rất hot trên mạng: không mộ danh mà đến khi bạn đang ở đỉnh cao, cũng không rời bạn mà đi khi bạn đang ở trong thung lũng.

"Lúc Thiệu Tư cực hot, từ trên xuống dưới công ty đều cảm thấy anh không xứng với hắn." Nghệ nhân nhỏ nói, "Trước kia em cũng cho rằng như vậy, nhưng hiện tại em lại cảm thấy… anh thật sự là thích hợp với hắn nhất."

Loại người như Thiệu Tư, không cần ai dắt hắn dẫn hắn bay lên quá cao.

Lý Quang Tông sờ sờ đầu, không nghe hiểu có ý gì: "Nếu không có việc gì thì cậu về trước đi, tôi sắp tới garage rồi. Hẹn gặp lại, chúc sự nghiệp diễn nghệ của cậu thuận buồm xuôi gió, bảo trọng nhé bạn tôi."

Nghệ nhân nhỏ đứng ở cửa nhìn hắn thêm chốc lát, lúc này mới xoay người đi vào.

Mà Lý Quang Tông đi ra ngoài chưa được hai bước, di động đột nhiên vang lên, hắn hết hồn run run một cái, thiếu chút nữa vứt bay cái thùng giấy cầm trong tay ra ngoài.

—— Mẹ nó đây là tiếng chuông hắn đặc biệt cài đặt riêng cho nam thần của hắn đó! Hắn chưa từng ảo tưởng có một ngày tiếng chuông này có thể vang lên!

Hắn thật sự vứt thùng giấy xuống đất, nói chuyện không quá có trật tự: "A lô? Cố, Cố, Cố ảnh đế?"

Một đầu khác của điện thoại, Cố Duyên Chu nhẹ nhàng bâng quơ đáp: "A, con trai."

Toàn thân cao thấp Lý Quang Tông hiện lên bốn chữ to: sét đánh xuống đầu.

87. Chương 87

Lý Quang Tông tinh tế nhấm nháp một phen hai chữ 'con trai' này, do do dự dự hỏi: "Có phải ngài gọi nhầm số hay không?"

Cố Duyên Chu: “Cậu không phải tên Lý Quang Tông à?”

Lý Quang Tông kinh sợ, đầu óc nhất thời có hơi ngắn: “Là ai trùng tên trùng họ với tôi?”

Lập tức, Lý Quang Tông kịp phản ứng: “A, cái đó, anh đột nhiên kêu tôi là con trai, tôi hoảng sợ —— có điều vì sao anh kêu tôi là con trai.”

Cố Duyên Chu nói: “Người đàn ông của ba Thiệu của cậu, cậu tự mình tính xem, có phải nên gọi cậu là con trai không.”

Lý Quang Tông: “…?”

Lượng tin tức thật lớn.

“Từ từ, ” Lý Quang Tông có hơi choáng, hắn khom lưng xuống, ôm lại thùng giấy lên, “Cái khoản này tôi tính không rõ lắm.”

Cố Duyên Chu vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, thuận tiện giúp Thiệu Tư đóng cửa lại —— người này đã ở trên giường ngủ, tóc lộn xộn, vài sợi tóc nhếch lên cao cao. Bên trong mở điều hòa, đại khái là hắn ngủ cảm thấy nóng, trực tiếp đá chăn từ trên người xuống, xoay người tiếp tục ngủ, lộ ra một đoạn chân trần thon dài.

Cố Duyên Chu vốn dĩ đùa giỡn muốn ôm hắn cùng ngủ, kết quả Thiệu Tư vươn tay chỉ vào mũi anh nói: “Cố Duyên Chu, tôi cảm thấy chúng ta phát triển như vậy là quá nhanh.”

“Nhanh sao? Chỉ ôm một chút, lại không làm gì em.”

“…”

Thiệu Tư trở tay chính là một cái gối đập qua: “Anh đi ra ngoài, sáng ngày mai tôi thức dậy nếu nhìn thấy anh nằm ở trên giường tôi thì anh cứ chờ chết đi.”

Cố Duyên Chu đương nhiên không sợ chết, có điều tối hôm nay đúng là không tiện lắm.

“Rồi, em ngủ đi, không ồn em.” Cố Duyên Chu thay hắn kéo chăn lên, cúi người nói, “Sáng ngày mai bốn giờ anh đã phải dậy, còn có công việc, sợ thức dậy ồn em ngủ.”

Cố Duyên Chu ra cửa, đi đến thư phòng, nói với Lý Quang Tông: “Có chính sự tìm cậu, hiện tại cậu có rảnh không?”

"Có có có rảnh." Lý Quang Tông để thùng giấy trong cốp sau xe, sau đó sập mạnh nó xuống, vòng đến cửa trước, "Có chuyện gì, anh nói đi."

Cố Duyên Chu cũng không vòng vo, trực tiếp vào chủ đề chính: "Ngày mai cậu hẹn gặp mặt hắn à? Đồ vật thu thập thế nào rồi?"

Mấy ngày nay Lý Quang Tông hệt như làm gián điệp, nghe thấy ai nói nói cái gì cũng phải xoay trong đầu hai vòng đề phòng kỹ lưỡng, có điều ở trước mặt Cố Duyên Chu, hắn không cần nghĩ ngợi nói: "Gắn máy nghe trộm trong phòng làm việc của Tề Minh, trong phòng hội nghị cũng gắn. Nội dung trò chuyện của hắn và Dương Vũ tôi đều lưu lại, còn có thuỷ quân hắn tìm… lần này hắn không có tự tay thao tác, đều giao cho trợ lý làm."

Trợ lý kia cũng là tay mới, chơi trò thông minh vặt dùng danh nghĩa công ty trả tiền, đại khái là muốn để tiện tìm công ty chi trả. Vừa lúc tiện cho bọn họ đi thăm dò.

Hôm nay Lý Quang Tông bận rộn chuyện từ chức bận cả một ngày, còn chưa kịp chú ý cuối cùng Thiệu Tư đáp lại như thế nào: "Hắn không có việc gì chứ, không bị ảnh hưởng đi?"

Khẳng định có rất nhiều nhân sĩ "chính nghĩa" như ong vỡ tổ chạy đến weibo Thiệu Tư mắng, các loại thuyết âm mưu, không biết sẽ huyên náo thành bộ dáng thế nào.

Lý Quang Tông nói xong, lại liên miên cằn nhằn niệm một câu: "Có điều dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, hắn căn bản sẽ không để ý mấy cái đó."

Cố Duyên Chu thuận miệng nói: "Ừm, hắn lướt weibo chốc lát, nhìn buồn ngủ, đã ngủ rồi."

Lý Quang Tông: "… Là phong cách của hắn."

Sau khi Tề Minh tuôn ra sự kiện kia, Thiệu Tư chỉ đăng năm chữ đáp lại —— nói bậy bạ vô nghĩa.

Năm chữ này lời ít ý nhiều, nhưng mà trong mắt những người khác nhau, diễn biến thành ý tứ khác nhau. Phóng viên truyền thông tốn cả đêm cân nhắc, kéo tơ lột kén với vài chữ này, tầng tầng giải phẫu, cuối cùng ra các bản giải thích khác nhau.

Ngắm nhìn giải trí V: bậy bạ, phiên âm jí bó, xuất phát từ «Phật quốc ký» của Tấn Pháp Hiển. Ám chỉ, tuyệt đối là ám chỉ.

Tuần san giải trí mới V: ngắm nhìn giải trí cách vách hình như có bệnh.

…

Nhắc tới đến Thiệu Tư, Cố Duyên Chu liền hơi nói nhiều hơn.

Sau khi nói vài câu, anh cũng không tiếp tục vô nghĩa nữa, nói thẳng: "Ngày mai nếu các cậu ăn cái gì, giúp tôi trông chừng hắn, đừng cho hắn chọn đồ lạnh, tối hôm nay lúc ăn cơm dạ dày hắn đã không quá thoải mái."

Lý Quang Tông: "… Hửm?"

Cố Duyên Chu lại nghĩ nghĩ, nói: "Nước chanh cũng không được."

Đánh chết Lý Quang Tông cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Cố Duyên Chu tìm hắn là vì trao đổi vấn đề 'ngày mai Thiệu Tư uống gì', trong lúc nhất thời hắn có hơi ngu người: "Vậy hắn nên uống gì?"

Cố Duyên Chu phun ra hai chữ: "Nước ấm."

Kết quả giữa trưa ngày hôm sau, Thiệu Tư đi vào tiệm cơm nhỏ, trực tiếp lên lầu, vào phòng bao liền lập tức lấy mũ xuống, đưa tay vuốt vuốt tóc: "Cho ly nước chanh."

Lý Quang Tông biết nghe lời phải, nói rằng: "Không có nước chanh."

"Vậy coca thì sao?"

Lý Quang Tông ngồi ở đối diện, bởi vì tách trà thật sự quá nhỏ, lúc lấy chỉ có thể vểnh lan hoa chỉ —— hắn ta dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng nắm mép tách, cầm nó lên, sau đó rót trà: "Ba, coca giết tinh trùng, đàn ông uống nhiều quá không tốt, uống chút nước ấm đi."

"…"

"Ngài nếm thử, Long Tĩnh Tây hồ." Lý Quang Tông đẩy tách trà qua, "Khỏe mạnh lại dưỡng sinh, thừa dịp nóng uống."

Thiệu Tư nắm cái tách trà nhỏ không được mấy kia, liếc hắn ta một cái: "Cậu có độc à. Nước bình thường không có sao, cái loại mà hiện giờ có thể lập tức uống đó."

Buổi sáng hắn ngủ quên, một đường vội vàng lại đây, chạy gấp quá mệt mỏi, có hơi khát.

Tuy rằng Thiệu Tư là kiểu rời giường khó khăn, nhưng vẫn còn dư chút lương tâm không có mấy —— gắng sức không đến muộn.

Lý Quang Tông chỉa chỉa tách trà nhỏ bốc hơi nóng: "Là cái này đó, tuy rằng bây giờ có hơi nóng, nhưng mà cậu thổi hai cái là có thể uống rồi."

Thiệu Tư lại đeo lên khẩu trang, đứng dậy.

Lý Quang Tông ngăn hắn lại: "Cậu làm gì đó."

Thiệu Tư không quay đầu lại: "Tôi xuống lầu mua chai coca, trà này uống rất phiền toái, còn muốn thổi hai cái? Hơn nữa cái này uống một ngụm, nhét kẽ răng hả?"

"Ba! Giết tinh trùng! Giết tinh trùng!"

Lý Quang Tông ngao ngao kêu từ chỗ ngồi bắn lên, để không cô phụ kỳ vọng của nam thần đối với hắn ta, liều chết bám lấy Thiệu Tư.

"Nói này. Con trai, mấy năm nay, ba quả thật từng vì rất nhiều chuyện mà cãi nhau với con." Thiệu Tư chậm rãi xoay người, muốn rút ống tay áo của mình từ trong tay Lý Quang Tông ra, "Vì một chai nước ngọt, đây là lần đầu."

"…"

Lý Quang Tông thầm nghĩ, thật ra tôi cũng thấy hiện tại tôi rất thiểu năng.

Cuối cùng hắn vẫn không giữ được mồm miệng, thốt ra: "Còn không phải đều là Cố ảnh đế, đêm qua anh ấy gọi điện thoại cho tôi bảo tôi trông cậu, nói dạ dày cậu không tốt lắm không thể uống lạnh. Ảnh còn kêu tôi là con trai nữa, tôi bị ảnh kêu đến mức hốt hoảng còn có chút tim như nở hoa, đáp ứng rồi."

Thiệu Tư dừng bước lại.

Lý Quang Tông nói lời này cũng không mong có thể sinh ra bao nhiêu tác dụng, tính tình Thiệu Tư hắn ta không thể rõ ràng hơn, trên cơ bản chỉ bốn chữ: tôi là lão đại. Cho nên khi hắn ta thấy Thiệu Tư ngoan ngoãn ngồi xuống cau mày uống trà, tâm tình hắn ta quả thực nhìn mặt đã hiểu.

Không tin được.

… Không tin được.

Tim Thiệu Tư cũng mệt chết đi, hắn thổi thổi tách trà hai phát, phát hiện Lý Quang Tông giơ di động không biết đang chơi cái trò gì.

Hắn đang muốn nói 'đừng có chơi chừng nào mới gọi cơm vậy', chỉ nghe 'tách' một tiếng, đèn flahs loang loáng nhoáng lên một cái: "…"

Lý Quang Tông vừa cúi đầu soạn tin nhắn wechat, vừa giải thích: "Tôi phải báo cáo với Cố ảnh đế một chút. Yên tâm, chụp cậu rất bảnh, cậu chụp thế nào cũng bảnh."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: "Cậu có biết hiện tại cậu giống cái gì không —— chó săn."

Lý Quang Tông: "Chó săn thì chó săn vậy, làm chó săn cho thần tượng, tôi bằng lòng!"

"…"

Thiệu Tư lật thực đơn, lật qua hai trang, cuối cùng vẫn nhịn không được, lặng lẽ hỏi: "Hắn nói cái gì?"

Lý Quang Tông cũng không ngẩng đầu lên: "À, ảnh phát một bao tiền lì xì cho tôi, sau đó nói hôm nay cậu mặc quá ít, cổ áo cũng không hợp quy củ, quá lớn, bảo cậu lần sau chú ý."

Lý Quang Tông nói xong, như là phát hiện cái gì đó, phóng to ảnh chụp lên, nhìn chằm chằm nơi nào đó chốc lát, sau đó lại giương mắt nhìn Thiệu Tư: "Có điều cái điểm đỏ trên cổ cậu là cái gì vậy?"

Thiệu Tư buổi sáng ngủ mê, quần áo đều là tùy tiện tròng lên, chỗ nào còn có tâm tư quản cái vết ngày hôm qua Cố Duyên Chu hút ra.

Đối diện ánh mắt tò mò của Lý Quang Tông, hắn cũng không che lấp, nói thẳng: "Xáp gần như vậy làm gì, chưa thấy qua dấu hôn à."

Lý Quang Tông: "…?!"

Tui phắc.

Hai người trò chuyện chốc lát liền vào chủ đề chính.

Lý Quang Tông: "Xét thấy trong khoảng thời gian này cậu không tiện lắm, tôi và Lý Duyên đến bệnh viện Nhân Dân một chuyến. Hiện tại bệnh tình Đới Vi có chuyển biến tốt đẹp, có nhà đầu tư liên lạc với cô ấy hy vọng mua bản quyền tiểu thuyết, ra giá cả đều tương đối khả quan. Ồ, còn có, lúc tôi đi đụng phải An Ân, cô ấy đứng ở cửa phòng bệnh, cầm bó hoa, do dự đôi chút vẫn là không vào."

Thiệu Tư nhướn mi: "Bây giờ truyền thông còn chưa tìm được chỗ cô ấy à? Tốc độ chậm như vậy?"

Lý Quang Tông gắp một đũa thịt: "Có canh, chẳng qua lệch phương hướng, ở người cửa tiểu khu canh gần một tuần."

Đới Vi nhập viện ngay cả người trong nhà cũng không báo cho, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không tìm được đến bệnh viện.

Lần này quậy lớn như vậy, Thiệu Tư còn rất sợ truyền thông thiếu mắt nhìn, đem chuyện Đới Vi thêm mắm dặm muối viết ra —— hắn không muốn liên lụy tới Đới Vi, tốt nhất là xây dựng cho cô một hoàn cảnh dưỡng bệnh an tâm.

Bọn họ và Phương Tịnh đạt thành chung nhận thức, hành động lần này chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, mặc kệ xảy ra vấn đề gì đều không nói với Đới Vi, miễn cho ảnh hưởng đến cô.

Thiệu Tư trầm ngâm nói: "Trước khi truyền thông lôi Đới Vi ra, chuyện này phải nhanh chóng giải quyết."

Lý Quang Tông gật gật đầu, đưa một cái USB tinh xảo qua: "Đúng vậy, đám người kia tốc độ quá nhanh, một đám đều hệt như mũi chó, tránh cho đêm dài lắm mộng, vẫn nên giải quyết sớm một chút tương đối tốt."

Cùng lúc đó.

Trong phòng bệnh, Đới Vi nằm ở trên giường, Phương Tịnh lấy một chậu nước thay cô lau mặt.

Cùng với tiếng nước nho nhỏ lúc vắt khăn mặt, Phương Tịnh nhẹ giọng nói: "Bác sĩ nói, gần đây trạng thái cậu không tồi, chỉ cần kiên trì trị liệu, giữ tâm trạng tích cực, tỷ lệ khôi phục rất lớn."

Đới Vi hơi nhắm mắt, khăn mặt nóng dán trên làn da có hơi nóng lên, cô vô ý hỏi: "Hôm nay cô ấy có đến không?"

Tay Phương Tịnh khựng lại, biết cô chỉ ai, do dự hai giây nói: "Không có tới, dù sao cô ta cũng là nhân vật công chúng, nhưng mà cô ta nhờ người đưa hoa tới. Tớ tìm cái bình nước cắm vào rồi, đặt ở ngay trên cửa sổ."

Đới Vi mở mắt ra, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy một bó hoa bách hợp sắp sửa nở rộ trên cửa sổ.

88. Chương 88

Ăn cơm xong, Lý Quang Tông lái xe đưa Thiệu Tư trở về.

Chiếc xe này là lúc hắn ta mới vừa tích cóp được khoản tiền đầu tiên liền tung ta tung tăng chạy tới thị trường second hand mua, không đến bốn mươi ngàn, nhãn hiệu bình thường nhất.

Ngày đó Lý Quang Tông lĩnh tiền thưởng, trong tay nắm chặt thẻ, một hai phải dẫn hắn đi chọn chung: "Thùng vàng đầu tiên trong cuộc đời tôi, cậu không muốn theo tôi chứng kiến một chút sao?"

"Chứng kiến cái gì, chọn đến chọn đi không phải đều là hàng second hand à."

Thiệu Tư không quá hiểu loại nhiệt tình bình dân đi dạo chợ second hand của Lý Quang Tông là từ đâu chui ra: "Cậu nghe tôi đi, chờ một chút, qua một thời gian ngắn ba ba liền dắt con vòng qua tiệm 4S cách vách chọn một cái xe tốt."

Lý Quang Tông không tin tưởng: "Bây giờ đúng là cậu có chút khởi sắc, nhưng nói không chừng sẽ nhanh chóng hết thời đó… Tôi sợ đến lúc đó đi theo cậu ăn mì ăn liền ăn đến độ không nỡ mua xe, vẫn nên mua trước rồi lại nói."

Cuối cùng hắn chọn một chiếc màu trắng.

Nếu Thiệu Tư đã đến, vậy liền phải sắm cho tốt cái vai 'người góp ý', hắn vỗ vỗ vai Lý Quang Tông: "Xe này, loại này, có phát hiện là màu trắng hơi xấu không. Vì sao không mua đen."

Bình dân Lý Quang Tông nghiêm trang chững chạc nói: "Màu đen hút nhiệt."

Thiệu Tư cau chân mày: "Hửm?"

Lý Quang Tông: "Đến mùa hè, ở trong xe không phải sẽ nóng chết à, màu trắng khẳng định tốt hơn màu đen một chút… tiết kiệm chút tiền, có thể không mở điều hòa liền không mở điều hòa."

Thiệu Tư: "… Cậu có bệnh nhỉ."

Lý Quang Tông: "Đến lúc đó chở cậu đi hóng gió nhá!"

Thiệu Tư: "Cám ơn, nhận lòng tốt."

Lý Quang Tông tra chìa khóa vào, đề máy vài cái mới đề được, chiếc xe này đã sớm mắc chút bệnh vặt, hơn nữa lúc vừa khởi động có chút lao lực: "Lại nói, mấy cái tôi tìm được, lên toà án có thể dùng tới sao?"

"Ai nói với cậu muốn ra tòa?" Thiệu Tư mở mắt ra, mới vừa nói xong, thân xe mãnh liệt rung lên, rung đến độ dạ dày hắn đau xót, "… cái xe nát của cậu xảy ra chuyện gì vậy."

Lý Quang Tông: “Xe này, không nghe lời cho lắm. Có điều cậu yên tâm ha, nó chỉ dễ tắt lúc mới khởi động thôi, thật ra vẫn là một con ngựa tốt.”

“…”

Thiệu Tư suy nghĩ cho an toàn sinh mệnh của mình: “Cậu nên đổi xe rồi.”

Lý Quang Tông khoát tay, đề máy lần nữa, xoay vô lăng, một cước đạp chân ga: “Còn có thể dùng, tôi ở với nó nhiều năm như vậy, có tình cảm. Lại nói, cậu mới vừa nói cái gì? Không lên tòa?… Không phải chúng ta muốn lên tòa với bọn họ hả?”

Thiệu Tư nhẹ nhàng bâng quơ: “Không lên. Lười lăn lộn với bọn họ.”

Lý Quang Tông nghĩ không rõ: “Vậy chúng ta làm gì đây?”

Chờ xe chạy vững, lúc này Thiệu Tư mới chậm rãi mở miệng nói: “Chúng ta xem kịch hay.”

“Xem kịch hay?”

“Kịch tên là, chó cắn chó miệng đầy lông. Rất thú vị.”

Lý Quang Tông nửa hiểu nửa không: “Ồ?”

Thiệu Tư đang nhắm mắt tính toán đi ngủ, Cố Duyên Chu lại gửi tới một tin nhắn wechat.

[Cố Duyên Chu]: xem weibo chưa, An Ân đứng ra.

Vài chữ ít ỏi này, khiến Thiệu Tư cảm thấy có vài phần bất ngờ.

Đầu ngón tay hắn dừng một chút trên màn hình, sau đó hồi âm hai chữ ‘biết rồi‘, trước khi ấn nút gửi đi, lại dừng lại, tìm được trong kho biểu tình một cái biểu tình lạnh lùng ngầu ngầu đặc biệt thiếu đòn thêm vào.

Weibo An Ân viết lần này, lượng tin tức cực lớn.

Hẳn là cô giấu chị Bình đăng lên, loại chuyện này, nếu Vương Bình biết còn không mắng chết cô sao —— hà tất ở nơi đầu sóng ngọn gió lại đi ra lên tiếng? Mọi người chuyện không liên quan đến mình thì đều rúc ở một bên, em giả vờ tài giỏi cái gì chứ.

Trong bài weibo đó, câu đầu tiên An Ân viết là: trong khoảng thời gian này, tôi vẫn luôn tự hỏi, tôi muốn trở thành dạng người gì. Bao gồm cả nghề nghiệp của tôi… tôi là diễn viên, tôi là một nghệ nhân, nhưng theo đuổi cuối cùng của tôi đối với cái nghề này là gì? Ngoại trừ tiền, vì sao tôi phải chọn nghề nghiệp này và vì nó mà phấn đấu?

An Ân thẳng thắn thành khẩn sâu sắc phân tích chính mình.

Cuối cùng cô viết: thật xin lỗi, bởi vì yếu đuối và ích kỷ, hiện tại mới đứng ra.

Thiệu Tư tiện tay nhấn like cho cô, sau đó chống đầu nghĩ: giờ hay rồi.

An Ân thật đúng là cơn mưa rào đúng lúc.

Bây giờ hoảng nhất, không phải Tề Minh, mà là Tề Hạ Dương.

Trải qua lần dao động này, giữa bọn họ khẳng định đã sinh ra ngăn cách. Tề Hạ Dương là người có lập trường không kiên định nhất, hoặc là nói, cô đã không còn tín nhiệm Tề Minh, chỉ là bất hạnh hiện tại không có lựa chọn tốt hơn thôi.

Vậy… nếu có thì sao?

Nếu hiện tại có một lựa chọn "tốt hơn" xuất hiện trước mặt cô ta, cô ta sẽ làm như thế nào?

Cô ta sẽ cho là mình bắt được một cọng rơm cứu mạng, cho rằng có thể thoát khỏi vũng nước đục để lên bờ, nhưng mà cô ta lại không biết, cọng rơm đó sẽ quấn lên cổ cô ta, kéo cô ta đến nơi càng tăm tối, càng sâu, càng không thể giãy dụa.

—— Bọn họ đều phải vạn kiếp bất phục.

Mấy ngày nay Tề Hạ Dương đều không có ra ngoài. Cửa sổ cửa cái đóng chặt.

Bởi vì chỉ cần cô vừa ra ngoài, liền phải đối mặt với truyền thông chen chúc tới, những vấn đề sắc bén đó cô không có biện pháp trả lời, sợ mình nói nhiều sai nhiều. Hơn nữa trong tầng tầng vây quanh, cô cảm thấy mình hệt như một kẻ bị lột hết đặt ở trên đường chê cười, rõ ràng đã đầy người trần trụi lại còn muốn liều mạng ngụy trang là mình mặc quần áo xinh đẹp.

Áp lực trước nay chưa từng có bao phủ cô.

Hôm nay, trời bên ngoài sáng trong, nhưng ngay cả bức rèm cô cũng không dám kéo ra.

Tề Hạ Dương ở trong phòng khách đi đi lại lại, vừa đi vừa cắn móng tay, bộ móng tốn vài tiếng đồng hồ làm ra cũng bị cô moi đến gồ ghề, bên chân chất đầy hộp mì ăn liền đã ăn hết.

Cô đã vài ngày không chải đầu, một đầu tóc xoăn rối bù. Đi đến bên cửa sổ, thật cẩn thận kéo ra một góc, dưới lầu chính là mấy chiếc xe bánh mì, cửa sổ mở toang, gác hai cái cameras trên đó.

Ống kính to đùng tựa như con quái thú im lìm, không tiếng động nhìn chằm chằm cô, nhìn chăm chú đến độ tóc gáy cô dựng thẳng.

"Tôi đã sắp điên rồi, tôi thật sự chịu không nổi." Tề Hạ Dương run rẩy bắt tay gọi điện thoại cho Tề Minh, "Anh nói chuyện này anh có thể giải quyết rất nhanh, rất nhanh là chừng nào, hả? Hiện tại anh quậy cuộc sống của tôi thành một nùi! Tôi cũng không dám ra ngoài đường, tôi…"

Tề Minh đang ở trong khách sạn chậm rãi trật tự ăn cơm, thậm chí gã còn có thời gian rảnh rút ra một tờ khăn giấy lau miệng: "Em gấp cái gì."

"Anh nói cho tôi biết, tôi làm sao lại không gấp? Người bị chặn đường cũng không phải là anh, hiện tại anh tốt rồi, một mình trốn ở nước ngoài tiêu dao." Tề Hạ Dương nghiến răng nghiến lợi nói, "Trong nhà cũng sắp lật nóc rồi anh biết không, phóng viên đều chạy tới nhà rồi. Mẹ anh hai ngày trước còn chạy lại đây hỏi tôi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì… tôi cũng không biết nên trả lời như thế nào. Hiện tại bọn họ ra cửa đều bị người ta chỉ trỏ, anh thì sao, anh ở nước Mỹ thoải mái không?"

Tề Minh nói: "Anh đã nói với em rồi, lần này anh có chuyện quan trọng trong người, anh đến Mỹ là làm việc."

Tề Hạ Dương nghe mà cười lạnh một tiếng.

Tề Minh cứ như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Cứ quậy đi, kệ bọn họ quậy, quậy càng lớn càng tốt. Yên tâm, chỉ cần cười đến cuối cùng, là năm mươi bước hay là cười trăm bước, đều không có ý nghĩa gì, em phải bình tĩnh."

"Tề Minh, anh đừng xem tôi như con ngu." Tề Hạ Dương phẫn hận nắm chặt nắm tay.

Gã với Dương Vũ, rõ ràng là muốn đợi đến cuối cùng nếu cục diện không thể vãn hồi, liền đẩy cô ra làm lá chắn.

An Ân vừa lên tiếng, liền khiến cục diện vốn đã định ra lại xoay chuyển thêm một lần nữa, mọi người bắt đầu giữ vững thái độ quan sát, thậm chí còn bởi vì bên phía bọn họ đưa ra dăm ba câu quá mức yếu ớt

---

Nhất là Tề Hạ Dương, lời chứng của một tác giả đạo văn, nhìn thôi đã buồn cười.

Tề Minh nhìn cảnh biển ngoài cửa sổ, bưng ly rượu vang nói có lệ: "Em đừng nghĩ quá nhiều, chuyện không phức tạp như vậy. Không nói nữa, khách đến rồi, liên lạc sau."

Tề Hạ Dương nghe tiếng báo bận trong điện thoại, thân thể một trận vô lực. Cô dựa vào ván cửa, cả người chậm rãi trượt xuống, cuối cùng đặt mông ngồi dưới đất.

—— Cuộc sống vốn dĩ êm đẹp của cô, bị quấy loạn thành một nùi! Phí bản quyền tới tay đều trôi theo dòng nước!

Cô cắn răng, cả người phát run.

Trong khoảng thời gian này, cô nhốt mình trong phòng, tất cả cảm xúc đều đọng lại, cô nhịn không được bắt đầu miên man suy nghĩ: bọn họ chính là muốn vứt bỏ mình, đến lúc đó khẳng định họ sẽ đẩy mình ra… Như vậy mình sẽ hỏng mất.

Đoạn thời gian này Tề Hạ Dương ở nhà không làm gì, thứ duy nhất có thể làm chính là lên mạng, nhưng cho dù lên mạng, cô cũng không dám đăng nhập bất cứ tài khoản xã hội nào.

Trừ mail.

Hiện giờ Tề Minh ở Mỹ, gọi điện thoại không tiện lắm, thường xuyên không nhận điện thoại, cho nên bình thường nếu có chuyện thì họ sẽ dùng mail để liên hệ.

Nhưng mà hiện tại mail lui tới cũng càng ngày càng ít…

Ánh mắt Tề Hạ Dương dại ra ngồi dưới đất, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, máy tính bị bỏ trên sofa cách đó không xa leng keng một tiếng, trên màn hình hiện lên chút ánh sáng:

[Bạn có một thư mới.]

Thiệu Tư mới vừa gửi mail xong, Cố Duyên Chu vừa vặn từ trong phòng tập thể thao đi ra, thân trên anh mặc áo ba lỗ, tóc nhiễu nước, theo cằm chảy xuống.

Cố Duyên Chu đi đến cạnh tủ lạnh, xoay người lấy lon nước ướp lạnh: "Cô ta sẽ xem à?"

Thiệu Tư nhìn bốn chữ 'đã gửi thành công', sau đó vứt notebook sang một bên: "Tề Minh thích liên hệ với người ta bằng mail, Tề Hạ Dương lại bị phóng viên chặn không ra ngoài được."

Cho nên, khẳng định cô ta sẽ lên mạng, không thì nhiều ngày ở nhà như vậy phải làm thế nào cho qua.

Cố Duyên Chu mới vừa dùng một tay kéo nắp lon ra, ngón trỏ gấp lại, còn chưa kịp uống, Thiệu Tư trực tiếp đi xuống sofa, một phen đoạt lấy cái lon kia, mặt không đổi sắc nói: "Uống lạnh tổn thương dạ dày, anh ngồi đi, tôi rót ly nước ấm cho anh… Long Tĩnh Tây hồ thế nào?"

Cố Duyên Chu nhìn cái kiểu của hắn liền biết, người này rất để ý chuyện lúc ban ngày.

"Trong nhà không có Long Tĩnh, " hai tay Cố Duyên Chu trống trơn, liền thuận thế vòng qua eo Thiệu Tư, ôm hắn dỗ dành, "Còn tức hả, tổ tông à dạ dày em không tốt… Ngày hôm qua đè em còn chưa sờ được mấy cái, sau đó liền chỉ xoa bụng cho em thôi."

Thiệu Tư: "A, nghe ra anh còn rất ấm ức há?"

Cố Duyên Chu gật gật đầu: "Có chút chút."

"Có cái quỷ, " Thiệu Tư nhét lon nước trả lại anh, muốn từ trong lòng anh thoát ra ngoài, " anh cách xa tôi một chút, đổ mồ hôi cả người."

Cố Duyên Chu ngoan ngoãn nhận lấy, nhưng một tay khác lại không có dấu hiệu muốn buông ra, ngược lại nắm lấy tay hắn đưa vào trong vạt áo mình, trầm giọng nói: "Thương lượng cái đi… cho em sờ cơ bụng một chút, em cho anh hôn một cái."

Thiệu Tư: "Ai hiếm lạ cơ bụng của anh?"

Cố Duyên Chu: "Nói cứ như chính em cũng có vậy."

"…"

Huyệt thái dương Thiệu Tư nhảy hai phát, sau đó trực tiếp đạp anh một cước: "Tôi vốn dĩ đã có rồi, chỉ là không quá rõ ràng thôi… anh nhanh chóng lăn đi tắm rửa, còn không thì liền tự giác cách tôi ba mét."

Cố Duyên Chu cười cười, không hề phân trần trực tiếp xáp qua đòi cái hôn. Tay anh đè sau ót Thiệu Tư, kề sát hắn.

Thiệu Tư ngoài miệng thì nói dữ dằn, thực tế đâu còn lo lắng cái vụ 'cách ba mét' hùng hổ vừa rồi, không lâu lắm liền chủ động ôm thắt lưng Cố Duyên Chu, tay bóp bên eo anh, tùy ý đối phương chậm rãi làm sâu nụ hôn này.

"Nghe lời em, đi tắm rửa."

Cuối cùng Cố Duyên Chu trấn an hôn lên khóe môi Thiệu Tư, dán lấy nỉ non nói: "Muốn cùng nhau không?"

Lúc Thiệu Tư mở mắt ra, đáy mắt phủ một lớp sương mù, giọng nói cũng không đúng lắm —— âm cuối kéo dài, nhẹ nhàng nâng lên. Lại vẫn cứ trở mặt nói: "Anh nằm mơ hả? Cút ngay, cách xa ba mét, nghĩ cũng đừng hòng nghĩ."

89. Chương 89

Tề Hạ Dương nhận được một cái mail nặc danh.

Trên mail chỉ có bốn chữ: cẩn thận Tề Minh.

Xuống chút nữa là vài tệp đính kèm, từ chứng cứ thuỷ quân, đến ghi âm ở văn phòng, cái gì cần có đều có —— dựa vào mấy thứ này, có thể làm rất nhiều chuyện, thậm chí cô ta có thể không cần tốn nhiều sức, đã nắm lấy mạng của Tề Minh và Dương Vũ ở trong tay.

"… Cư dân mạng đều rất ngốc, nghe gió chính là mưa, chúng ta chỉ cần mời vài thuỷ quân phản hắc lại… Thiệu Tư là cái thá gì? Chỉ cần chúng ta không thừa nhận, hắn có thể làm gì chúng ta."

Giọng Tề Minh yếu xuống, giọng Dương Vũ lại vang lên: "Đúng là lý lẽ này, dù thật sự là đạo văn, tôi dựa vào cái gì không thể diễn, việc nó đạo văn có cọng lông quan hệ nào với tôi?… Tôi nhìn Thiệu Tư khó chịu đã lâu rồi, giải Kim Long lần trước, ảnh đế dựa vào cái gì cho hắn ta…"

"Gặp may mắn thôi, " Tề Minh nịnh hót cười cười, "Muốn tôi nói, lấy thực lực của ngài, tư lịch của ngài trong giới giải trí, giải thưởng này sao cũng không tới phiên hắn."

Cú vỗ mông ngựa này rất chuẩn, Dương Vũ chính là muốn nghe lời như thế, vì thế cũng cười rộ lên theo.

Đoạn ghi âm này, Tề Hạ Dương càng nghe càng cảm thấy nguy hiểm.

Cô ta không ngốc, vào lúc như thế này, ai sẽ cho cô ta thứ này? Lúc cô ta sắp chết đói, ai sẽ đưa cho cô ta miếng 'bánh ngọt' này?

…

Càng quan trọng hơn là, miếng 'bánh ngọt' này có độc hay không?

Tề Hạ Dương nghe nghe liền bắt đầu thất thần, ánh sáng trong phòng cũng không tốt, có chút âm u. Không đón được ánh nắng, phương nam không khí ẩm ướt, mấy ngày nay lại đổ vài trận mưa, trong phòng còn có mùi mốc.

Cô ta do dự, không biết nên làm gì với cái mail này.

Đưa anh họ? Để anh họ giải quyết à? Cô và anh họ, dù sao cũng là người một nhà…

Cho dù mới vừa rồi còn ở trong điện thoại cãi nhau một trận, nhưng mà xem ở việc trước kia Tề Minh giúp cô bán bản quyền, Tề Hạ Dương có một tích tắc buông lỏng.

Nhưng mà bản ghi âm đã tải xuống vẫn còn tiếp tục phát.

Giọng điệu Tề Minh thoải mái nói giỡn với Dương Vũ: "Dù tình huống quá mức ác liệt, hai chúng ta không có biện pháp khống chế… Nhưng cái này lại có liên quan gì với chúng ta đâu? Quyển tiểu thuyết này lại không phải chúng ta sao chép, tìm chúng ta chịu trách nhiệm hả? Chúng ta chịu trách nhiệm gì?"

Những lời này "oanh" một phát, hệt như quả bom nổ tung trong đầu Tề Hạ Dương.

Cả người cô phát run, vô thức cấu ngón tay. Bởi vì dùng sức quá mạnh, móng tay thật dài không cẩn thận đâm vào da thịt, một trận đau đớn tới tận tim.

Cẩn thận Tề Minh.

… Cẩn thận Tề Minh.

Bốn chữ ít ỏi trên mail, rõ ràng chiếu vào đáy mắt Tề Hạ Dương.

Qua mấy phút đồng hồ cô mới trấn định lại, lưu kỹ vài đoạn ghi âm đó, sau đó làm ra một quyết định lớn mật.

Tề Hạ Dương gắt gao nắm USB, đáy mắt toát ra vài phần tàn nhẫn, thì thào lẩm bẩm: "Nếu chuyện này nhất định phải hy sinh ai đó mới có thể chấm dứt… nhất định không thể là mình, nhất định không thể là mình."

Buổi chiều ba giờ, sóng này vừa lặng sóng kia lại dâng lên.

Chuyện Thiệu Tư hủy hợp đồng lên men đến hiện tại, quá nhiều người đứng ra, cũng xuất hiện rất nhiều phiên bản. Mọi người xem đến khó bề phân biệt.

Ngắm nhìn giải trí V: nghịch chuyển động trời! Chứng cứ vô cùng xác thực! Tác giả Một đời một kiếp một đôi người lên tiếng!

Tuần san giải trí mới V: vài người liên danh tuyên bố thư luật sư trong sự kiện Thiệu Tư hủy hợp đồng hiện tại lại lời nói không đồng nhất, tình hình cụ thể và tỉ mỉ xin chọt vào địa chỉ phía dưới.

Weibo Tề Hạ Dương đăng chưa được bao lâu, Dương Vũ liền hệt như nổ tung nhảy dựng lên. Trong lúc nhất thời hắn không khống chế được tâm tình của mình, mắng chữ thô tục trong bình luận, sau đó lại tức khắc xóa bỏ, nhưng mà hai chữ 'kỹ nữ' kia vẫn bị cư dân mạng chụp màn hình lại làm chứng cứ.

Rất nhanh, Tề Minh ở nước ngoài cũng nhận được tin tức.

Nếu tình thế như vậy, đã không có biện pháp vãn hồi, hai người Dương Vũ và Tề Minh cũng không thể để Tề Hạ Dương an toàn thoát thân, bới móc chuyện cô ta đạo văn ra nói, trong lúc nhất thời ba người rơi vào cuộc chiến nước bọt kịch liệt.

Chó cắn chó, miệng đầy lông.

Lúc này, Thiệu Tư ngủ trưa còn chưa dậy.

Gần đây hắn tìm được một chỗ tốt, trong vườn hoa sau nhà Cố Duyên Chu có một cái xích đu lớn, giữa trưa ở trên đó phơi nắng ngủ còn thoải mái hơn cả giường. Có đôi khi mấy con mèo hoang sẽ từ ngoài tường trèo cây vào, kêu meo meo một trận, ngồi xổm bên chân Thiệu Tư gãi ngứa.

Cố Duyên Chu ở trong thư phòng làm xong công việc mà Cố Phong gửi tới, sau đó một tay cầm ly nước, một tay kia túm lấy cái chăn lông, đi ra ngoài nhìn hắn.

Người Thiệu Tư cao, nằm ngang trên xích đu cũng không chứa được cả người. Lúc này hắn đang cuộn tròn, bởi vì tư thế ngủ, cổ áo lông lệch sang bên cạnh vài phần —— cũng may mắn bình thường hắn chạy khắp nơi, ngủ ở ghế sau xe đã ngủ ra một loại kỹ năng đặc biệt, nằm như vậy cũng không có vẻ lao lực.

Không biết là mặt trời quá chói mắt, hay là để phòng ngừa phơi nắng đen mặt, Thiệu Tư lấy mũ che mặt lại. Cho nên từ góc độ của Cố Duyên Chu nhìn qua chỉ có thể nhìn thấy mấy cọng tóc vểnh lên trên đỉnh đầu, xuống chút nữa chính là cổ và xương quai xanh.

Mặt trời sắp xuống núi, nhiệt độ không khí cũng từ từ hạ xuống.

Cố Duyên Chu tiện tay đặt ly nước trên cửa sổ, đi qua giúp hắn đắp chăn. Anh vừa tới gần, con mèo nhà ngồi xổm dưới xích đu lập tức "meo" một tiếng, sau đó bật người cắp đuôi lẻn đến bên cạnh.

Cố Duyên Chu vốn chỉ định đắp chăn cho hắn xong liền đi, để tổ tông này ngủ thêm một hồi.

Kết quả vừa tới gần, liền không muốn đi nữa.

Thiệu Tư vốn đang ngủ đến ngon lành, lại luôn cảm thấy có ai đó đang phá hắn, không quá bình tĩnh mở mắt ra, kết quả lọt vào trong tầm mắt chính là bản mặt "không có gì nổi bật" của Cố Duyên Chu: "… Anh muốn làm gì?"

Một bàn tay Cố Duyên Chu chống bên tai Thiệu Tư, một tay khác nhấc mũ trên mặt hắn lên: "Muốn làm em."

Thiệu Tư xoa xoa huyệt thái dương, nói: "A, vậy anh cứ nghĩ đi."

Cố Duyên Chu vươn tay khẽ nhéo nhéo mũi hắn, sau đó đứng dậy nói: "Dậy rồi thì về phòng, bên ngoài lạnh, em còn mặc ít như vậy."

Thiệu Tư chống tay, ngồi dậy, chưa hoàn hồn lại, còn có chút mơ hồ, thuận miệng đáp lời.

Hắn không mang di động ở trên người, tiện tay ném trên sofa. Chờ hắn và Cố Duyên Chu hai người một trước một sau trở lại phòng khách, xa xa chợt nghe thấy chuông điện thoại đang vang. Chờ bọn họ đi vào, tiếng chuông vừa lúc ngừng lại.

Lý Quang Tông, 3 cuộc gọi nhỡ.

Thiệu Tư gọi lại, nắm nắm tóc ngồi mọp xuống sofa.

Cố Duyên Chu gấp chăn lông lại xong, thuận miệng hỏi: "Ai đó?"

Thiệu Tư bĩu môi: "Con trai anh mới nhận gần đây."

Lý Quang Tông gọi điện thoại không ai nhận, đang soạn tin nhắn, bảo Thiệu Tư nhìn thấy thì gọi lại cho hắn, kết quả tin nhắn mới vừa soạn đến một nửa, điện thoại đã tới. Lý Quang Tông lập tức nghe, tiếng hô rõ to: "Ba! Ba chúng ta lật bàn rồi!"

"Ồn ào cái gì, kích động vậy."

Thiệu Tư ngồi không quá thoải mái, mới vừa rồi còn chưa ngủ đủ, vì thế chốc thì dựa vào gối ôm, chốc thì lại gấp chân đổi tư thế.

Ban đầu Cố Duyên Chu cúi đầu bấm điện thoại, trò chuyện với Trần Dương về bộ phim tiếp theo, phân tâm chú ý tới Thiệu Tư đã đổi vài tư thế, không hề phân trần vớt hắn sang ấn lên chân mình: "Nằm yên, đừng lộn xộn."

Thiệu Tư cũng rất tự giác, tìm vị trí thoải mái, xem chân Cố Duyên Chu như đệm lót. Chờ Cố Duyên Chu nhắn tin xong, bỏ di động sang một bên, chút có chút không xoa tóc người này.

Thính giác Lý Quang Tông cực kỳ sắc bén —— nhất là đối với giọng nam thần của mình, hai lỗ tai hệt như rađa: "A, ba Cố của tôi cũng ở bên cạnh cậu hả?"

Thiệu Tư không muốn để ý tới cái đồ sói mắt trắng này cho lắm: "Cậu muốn chào hỏi hắn không?"

Lý Quang Tông liên tục từ chối: "Không không không không tôi chỉ thuận miệng nói thôi, tôi không chịu nổi, Cố ảnh đế kêu tôi là con trai tôi cũng muốn ngất rồi… Không đúng, lạc đề rồi, cậu xem weibo chưa? Một chữ cũng không khác dự đoán của cậu! Cô ta đem mấy phần ghi âm đó—— trừ cái đoạn Tề Minh nói cô ta đạo văn, còn cái khác đều đăng lên rồi."

Chuyện này hoàn toàn trong dự kiến của Thiệu Tư, chỉ là hắn không hề nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy: "Cô ta không thể chờ đợi được muốn đạp Tề Minh và Dương Vũ một cước, tự mình lên bờ đây mà."

Lý Quang Tông: "Đúng vậy, nói rất tàn độc —— nói hai người bọn họ tâm thần mất trí. Cô ta còn lật ra một đống bí mật năm xưa của Tề Minh, nói là hắn vẫn luôn ép bức nghệ nhân dưới tay tiến hành quy tắc ngầm gì đó, nói hết mấy chuyện xấu xa đó ra. Còn nói trước đây mình bị bọn họ uy hiếp bức bách, nhưng bây giờ vẫn quyết định dũng cảm đứng ra… sắc mặt kia, chậc chậc, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội. Tôi vẫn luôn muốn biết, những người này sao trở mặt còn lẹ hơn lật sách nữa nhỉ?"

Thiệu Tư cười lạnh một tiếng: "Ít tâng bốc bọn họ đi, bọn họ nào có mặt?"

Tay Cố Duyên Chu vẫn luôn an an phận phận đặt trên đầu Thiệu Tư, không được mấy phút đồng hồ liền bắt đầu trượt xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hầu kết hắn, cuối cùng khoát lên trên cổ, ngón tay chậm rãi vuốt ve bên gáy hắn.

Thiệu Tư ngửa đầu liếc anh một cái, Cố Duyên Chu thuận thế cúi đầu hôn vầng trán trơn bóng của hắn.

"…"

Lý Quang Tông vốn đang đặc biệt lo lắng lần này sẽ thất bại, càng không muốn thấy Thiệu Tư bị người ta hiểu lầm. Hắn ta kinh sợ lướt weibo vài tiếng, chính là muốn thấy được động thái của truyền thông ngay từ đầu. Cuối cùng trong tích tắc nhìn thấy bài viết, tảng đá lớn trong lòng hắn rốt cuộc mới rớt xuống.

"Hiện tại chân tướng chuyện này đã rõ ràng, người sáng suốt đều nhìn ra được. Đã có mấy công ty tới tìm tôi, hỏi tôi về tình huống của cậu, muốn ký với cậu. Điều kiện cho ra rất tốt, phương diện nhận phim cũng không có hạn chế gì. Hơn nữa có một công ty, còn bằng lòng trả lại tiền vi phạm hợp đồng lúc cậu rời khỏi Hoa Nghiệp Entertainment nữa."

Hai trăm năm mươi triệu, không phải con số nhỏ.

Thiệu Tư không có phản ứng quá lớn: “Cậu cảm thấy sao?”

Lý Quang Tông: “Tôi? Tôi cảm thấy rất tốt mà.”

“Được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, ” Thiệu Tư từ chối cho ý kiến, nói rằng, “Tôi gọi điện thoại cho An Ân.”

Lúc này An Ân đang ở nhà, Vương Bình cũng ở đó.

Trước đó cô đăng weibo, Vương Bình cũng không mắng cô, chỉ đem lợi và hại bày hết ra, giảng cho An Ân nghe: “Em tự mình suy xét cho rõ ràng, em cố ý muốn như thế, chị cũng không có biện pháp can thiệp em cái gì.”

Lúc ấy An Ân nói: “Em đều nghĩ rồi, mặc kệ là hậu quả gì, mình em tự gánh vác.”

Hiện tại kết cục đã có, Vương Bình thở phào một hơi —— cũng nhờ trước đó An Ân chủ động đứng ra, cơ bản bọn họ không có bất cứ tổn thất gì.

Vương Bình để điện thoại di động xuống, lại không có sự thoải mái như trong tưởng tượng, chị muốn nói lại thôi: “… Chuyện này, chị hẳn nên xin lỗi em.”

“Em làm đúng. Thân là nghệ nhân, không chỉ là lấy tiền quay phim, còn phải chịu trách nhiệm đối với chính mình và khán giả.” Vương Bình tiếp tục nói, “Nói đến cũng hổ thẹn, chị sống nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua, còn không có được dũng khí như mấy người trẻ tuổi bọn em.”

Trận phong ba này vừa qua, đoàn phim «Một đời một kiếp một đôi người» ngừng quay, bên đầu tư sôi nổi rút đầu tư, cuối cùng triệt để giải tán. Hợp đồng với các diễn viên tự nhiên cũng liền biến thành hợp đồng không có hiệu lực.

Tề Minh trốn xa ở nước ngoài, Dương Vũ bị công ty phong sát đóng băng vĩnh viễn.

Tề Hạ Dương xóa bỏ bút danh và tác phẩm của cô ở trang văn học, không còn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt mọi người nữa.

Mà «Ra ngoài cửa đông» của Cảo Y nhất thời thanh danh truyền xa, một công ty nổi tiếng tuyên bố, đã mua bản quyền quay thành phim, dự tính đầu năm sau khởi động máy, diễn viên chính còn chưa xác định.

Đến đây, một loạt sự kiện do Thiệu Tư hủy hợp đồng gây ra đã từ từ bình ổn.

Nhưng giáo huấn mà sự kiện này để lại, khắc dấu vết thật sâu trong lòng mỗi người.

Âu đạo đăng weibo nói: cám ơn mọi người lúc trước đã từng đứng ra lên tiếng, bởi vì có mọi người, loại chuyện này sẽ vĩnh viễn không còn phát sinh nữa.

Ngày kế, trời trong xanh.

Phương Tịnh kéo cửa phòng ra đang muốn đi lấy nước, liền đối diện một người phụ nữ đeo kính râm đi tới.

An Ân đưa tay tháo kính râm xuống, trong tay ôm bó hoa quá lớn, che hơn phân nửa khuôn mặt cô, cô cố lấy dũng khí nói: "Tôi… tôi có thể vào thăm cô ấy không?"

Thiệu Tư tới muộn hơn chút, hắn không rời giường nổi, Cố Duyên Chu cũng không nỡ đánh thức hắn.

Kết quả chờ hai người mua chút đồ chạy tới bệnh viện Nhân Dân thì đã gần giữa trưa, Thiệu Tư vốn đang chuẩn bị trực tiếp gõ cửa đi vào, Cố Duyên Chu nhẹ nhàng giữ chặt hắn: "Suỵt."

Thiệu Tư dừng bước: "Làm sao vậy?"

Cửa khép hờ, Cố Duyên Chu thật cẩn thận đẩy cửa ra một cái khe nhỏ, Thiệu Tư tinh tường xuyên thấu qua khe cửa, nhìn thấy An Ân ngồi ở trên ghế, nói chuyện với Đới Vi.

Không biết hai người nói đến cái gì, cùng nhau nở nụ cười.

"Lát nữa lại tới đi, " Cố Duyên Chu giúp Thiệu Tư đeo khẩu trang lên, thuận tay nhéo lỗ tai hắn một chút, nói, "Chúng ta đi ăn cơm trước."

Thiệu Tư ngẫm nghĩ thấy cũng đúng: "Ăn cái gì, món cay Tứ Xuyên? Trước đây hình như tôi với con trai từng ăn ở gần đây một lần, có một tiệm cũng không tệ lắm."

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái: "Lấy cái dạ dày của em, còn món cay Tứ Xuyên, con trai anh bình thường có phải rất dung túng em không hả."

Thiệu Tư thiếu chút nữa nhảy dựng lên siết cổ anh: "Con trai anh hồi nào hả, không lớn không nhỏ."

Hết chương 89

90. Chương 90

Thiệu Tư vốn định tự mở phòng làm việc, nhưng cuối cùng không đỡ nổi cái công ty ngốc nói là muốn thay hắn ra hai trăm năm mươi triệu kia.

Trên đường đến công ty, Lý Quang Tông nhiều lần cường điệu: "Cái này sao có thể nói người ta ngốc, nói rõ là bọn họ rất tinh mắt… cậu có biết không, hiện tại cậu rất phỏng tay đó. Hiện giờ trong giới đều lan truyền một câu, người được ba Thiệu được cả thiên hạ."

Hiện tại Thiệu Tư chính là danh tiếng biết đi, công ty nào ký hợp đồng với hắn —— vậy thật sự là, giống như mua tấm biển chữ vàng vậy.

Thiệu Tư chậm rãi mở mắt ra: "Kính nhờ cậu dùng đầu óc ngẫm lại, hắn phải ký hợp đồng bao nhiêu năm với tôi mới có thể hồi vốn?"

Lý Quang Tông: "Không phải nói không có kỳ hạn muốn đi thì đi sao."

"Cậu xem, ngốc không." Thiệu Tư nói, "Tôi đây nếu ký xong, lấy được tiền không quá vài ngày liền đi thì sao?… Không phải, vầy cũng không thể tính ngốc, có thể là thiểu năng."

Lý Quang Tông vỗ đùi: "Tôi nói mà, luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái quái. Cậu vừa nói như vậy —— đúng vậy, bọn họ thiểu năng hả?!"

Thiệu Tư nhắm mắt lại, không để ý đến hắn ta nữa.

Lý Quang Tông gào chốc lát, phát hiện chỉ có mỗi mình mình diễn kịch một vai: "Cậu lại ngủ hả? Lại mệt à?"

Hắn ta giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, khó có thể tin nói: "Ba ba, cậu vừa mới rời giường không đến mười phút, hơn nữa hôm nay giữa trưa mười giờ tôi mới tới đón cậu, chính là sợ buổi sáng cậu không rời giường nổi."

"…" Thiệu Tư nhíu mày, điều chỉnh vị trí đệm một phen, nói, "Vậy có thể trách ai?"

Nhắc tới cái này Thiệu Tư chỉ muốn cười lạnh: "Nếu cậu cũng giống tôi, khuya lơ khuya lắc có người cứ muốn chen cùng một cái giường ngủ, ôm ngủ thì thôi, còn động tay động chân, hơn nửa đêm sờ mông tôi —— đừng có không tin, đây là nam thần của cậu đó."

Lý Quang Tông mang vẻ mặt bị sét đánh, thật sự là không có biện pháp đem 'tiểu lưu manh sờ mông' và hình tượng nam thần anh tuấn cao lớn soái khí trong cảm nhận liên hệ cùng một chỗ, hắn há há mồm, cuối cùng chỉ có thể phát ra một từ đơn: "A?"

“A cái gì, đối mặt hiện thực đi, nam thần của cậu chính là tên lưu manh.”

Đêm qua, ước chừng nửa đêm mười hai giờ, Thiệu Tư nhảy dựng lên đánh một trận với Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu rất bất đắc dĩ, tùy tiện tiếp mấy chiêu sau đó liền muốn ôm lấy hắn: “Tổ tông, đừng làm rộn, phía dưới anh cũng sắp cứng đến nổ tung rồi.”

Thiệu Tư đứng ở trên giường, vênh váo tự đắc chộp gối vào trong tay: “A, ý là muốn tôi chịu trách nhiệm phải không? Tự mình trở về phòng tuốt đi.”

Lý Quang Tông nghe mà nghẹn họng nhìn trân trối.

Thiệu Tư cho rằng con trai nhà hắn đứng ở cùng một trận doanh với mình, kế tiếp nên phụ họa hắn một câu ‘đúng vậy, không ngờ anh ấy lại như vậy’.

Nhưng mà, Lý Quang Tông nghẹn nửa ngày, chỉ nói: “Các cậu còn chưa có… tiến hành đến bước cuối cùng à?”

Thiệu Tư không nghe rõ: “Cái gì?”

“Lên giường á.” Lý Quang Tông vẻ mặt hiển nhiên, “Chưa hả? Các cậu còn là đàn ông không.”

Thiệu Tư: “…”

Tư duy Lý Quang Tông nhảy nhót: “Ảnh không được, hay là cậu không được?… Không có khả năng là nam thần của tôi, nam thần của tôi cũng sắp cứng đến nổ tung rồi.”

Thiệu Tư nhẹ nhàng nâng chân đạp lưng ghế dựa hắn ta một chút: “Cậu mới không được, bị hắn sờ đến, tôi cũng rất cứng đó.”

Thiệu Tư đá xong, thu hồi chân, lại đưa tay xoa mũi, nói ra lo lắng của mình những ngày gần đây: “Thật ra thì… là tôi sợ làm đau hắn.”

Huyệt thái dương Lý Quang Tông hung hăng nhảy dựng: “…?”

Người này đang nói gì thế?

Vừa rồi Lý Quang Tông đang đúng dịp lướt wechat, lúc này nhanh chóng lui ra ngoài, dự cảm có thể là kế tiếp Thiệu Tư muốn nói ra cái gì đó khó tin. Hắn hai ba phát nhấn mở khung chat với Cố ảnh đế, không

cần nghĩ ngợi ấn nút ghi âm.

Quả nhiên ——

Ba Thiệu của hắn thật không khiến hắn thất vọng, lời nói kế tiếp, có thể xưng là rất trâu bò.

“Không phải nói lần đầu tiên làm đều đau lắm hả, ” Thiệu Tư nghiêm trang chững chạc nói, “Tôi lên mạng tra rồi, tôi cắm vào, khẳng định hắn chịu không nổi.”

Tay Lý Quang Tông run lên một chút, thiếu chút nữa vứt luôn di động ra: “Tui phắc, cậu nghiêm túc hả?”

Thiệu Tư mặt không đổi sắc liếc hắn ta một cái.

Lý Quang Tông á khẩu không trả lời được, cũng không dám trực tiếp đấu khẩu với ba Thiệu, đành phải yên lặng xoay đầu về, buông nút ghi âm ra, nhìn cái tệp ghi âm dài sáu giây kia, cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

… Thật sự là vô cùng đồng cảm với Cố ảnh đế.

Hơn nữa, không biết vì sao, có khả năng làm như vậy rất không lễ phép, cơ mà hắn thật sự rất muốn cười.

Lý Quang Tông ôm bụng cười điên một trận, Thiệu Tư liền nhìn hắn ta như đồ ngu: “Cậu bệnh hả, có thể yên tĩnh chút không.”

Lý Quang Tông ‘ai dô’ một tiếng, sau đó nghẹn một lát, cuối cùng thật sự là không ngừng nổi, lại phun ra: “Ha ha ha ha ha ha cắm vào chịu không nổi ha ha ha ha, tôi không được, có khả năng tôi cũng bị cậu chọc cười chết.”

Thiệu Tư: “…”

Lúc hai người nói chuyện, cảnh sắc ngoài cửa sổ chạy như bay qua.

Mùa đông, lá cây ven đường có chút khô héo, chỉ để lại một màu bụi nâu, ngoại trừ một loạt hoa sơn trà ven đường nở đến rực rỡ.

Thiệu Tư bị Lý Quang Tông cười đến ngủ không được, tâm tình có chút bức bối híp mắt, nhìn phía ngoài cửa sổ.

Xe bảo mẫu vừa lúc chạy đến ngã tư đường, gặp một cái đèn đỏ, chậm rãi ngừng lại.

Theo đó nhìn qua, đối diện đường cái là trường tiểu học công lập.

Tiểu học Kiều An.

Cạnh cửa trường có khắc hai hàng chữ, trí chu vạn vật, đạo tể thiên hạ. Thoạt nhìn hẳn là khẩu hiệu của trường.

Buổi sáng bọn nhỏ học ba tiết xong liền nghỉ, tiếng ồn ào rộn ràng nhốn nháo cùng với tiếng cười vui tràn ngập khắp vườn trường.

Chạy vội qua lại, nô nức đùa giỡn trên sân thể dục, đúng là độ tuổi như hoa.

Thiệu Tư chống đầu, không khỏi hồi tưởng lúc tiểu học, mình đang làm những gì.

Hệ thống xuất quỷ nhập thần nói: [không cần suy nghĩ, lúc ấy cậu đang vội vàng đấu trí đấu dũng với chủ nhiệm lớp ám chỉ phụ huynh học sinh đưa tiền.]

[…] Thiệu Tư có chút đồng cảm với chính mình, [trước kia tao thật là một đứa nhỏ không có tuổi thơ.]

Hệ thống xe nhẹ đường quen lật ra nợ cũ: [cậu có cái thí chứ tuổi thơ, thật vất vả bệnh tim khỏe lại, có thể chạy có thể nhảy, lại bắt đầu ngại cái này mệt cái kia phiền. Tuổi thơ của cậu chính là nằm bẹp trên bàn ngủ gục.]

Nói đến đây, Thiệu Tư nhớ tới một chuyện: [có phải hai ngày này mẹ tao về nước không?]

Hệ thống: [lời này ý là gì?]

Thiệu Tư: [mấy ngày hôm trước không hiểu sao bà ấy gửi wechat cho tao một câu… con trai hắt ra ngoài hệt như nước gả ra ngoài.]

[Lời này có phải hơi ngược ngược không?]

[Không ngược, nguyên văn.]

Hệ thống: [cái này… có chút sâu xa ha.]

Thiệu Tư: [tao gọi điện thoại cho bả bả cũng không nhận, điện thoại ba tao cũng gọi không được… Hai người kia lại đang làm cái gì nữa.]

Khi nói chuyện, đèn đỏ nhảy hai phát, ngay sau đó đèn xanh sáng lên.

Thiệu Tư đang muốn thu hồi tầm mắt, khóe mắt lại thoáng nhìn thấy từ bên cạnh trường học —— trong một cái ngõ nhỏ âm u có một người đàn ông chậm rãi đi ra, người đàn ông kia đứng ở cạnh thùng rác, xem bộ dạng thùng rác là từng bị đứa nào đó bướng bỉnh đá qua, toàn bộ thân thùng nghiêng sang bên cạnh hai độ, cả ngày gió thổi nắng phơi, thân thùng tróc rất nhiều nước sơn.

Toàn thân hắn ta che đến kín kín kẽ kẽ, từ mũ đến khẩu trang… thậm chí cả kính râm cũng mang.

Chỉ thấy người đàn ông kia tiện tay ném thứ gì đó vào trong thùng rác, sau đó lén lút nhìn xung quanh hai cái, cuối cùng thẳng vai lưng lên, lau mũi một phen, đi về hướng trái ngược.

Bộ dáng có chút lôi thôi, nhưng người thì lại rất cao.

Ước chừng cỡ một mét tám, mặc nguyên cây đen. Những thứ khác, Thiệu Tư cách khá xa, nhìn không rõ lắm.

"Nhìn cái gì đấy?" Lý Quang Tông sửa sang xong tư liệu hợp đồng lát nữa dùng, quay đầu vươn tay đưa cho hắn, "Nếu ngủ không được, trước hết xem mấy cái này đi, đây là điều lệ yêu cầu tôi chỉnh sửa ra bước đầu, nếu còn có vấn đề gì, chờ chút qua bên kia rồi nói."

Vì thế Thiệu Tư thu hồi tầm mắt, tiếp nhận tư liệu, tiện tay lật hai cái: "À."

Nếu nói ngay từ đầu đối với người lãnh đạo công ty mới này, Thiệu Tư ôm thái độ 'người nọ có phải thiểu năng hay không', như vậy vào tích tắc nhìn thấy cái tên Cố Phong, hắn thật sự là không có gì muốn nói.

Cạn cả lời.

Cố Phong làm tổng tài chấp hành tối cao của 'Đằng Dược Entertainment', bình thường bận đến thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm nay lại tới công ty từ sáng sớm, ở trong phòng họp không biết chuẩn bị những gì.

Chờ Thiệu Tư được tiểu thư tiếp tân đưa đến cửa phòng họp, đẩy cửa ra, một tiếng 'bùm' vang lên, Thiệu Tư lại mở mắt ra, từ đầu đến chân đều treo đầy ruybăng đủ mọi màu sắc.

Thiệu Tư cau mày: "…"

Cố Phong cầm ống pháo đã phóng xong trên tay đưa cho trợ lý, vươn tay nói: "Chào em dâu, hoan nghênh gia nhập đại gia đình Đằng Dược của bọn anh."

Trợ lý tiếp lời Cố tổng, tiếp tục nói: "Yêu cầu bên các anh đề xuất, vừa rồi chúng tôi đã xem qua toàn bộ, hoàn toàn không có bất cứ ý kiến gì. Công ty anh muốn tới thì tới, kịch bản muốn nhận thì nhận, nếu anh không chê phiền thì có thể báo với chúng tôi một tiếng… bên chúng tôi hoàn toàn không có bất cứ điều ước trói buộc gì với anh."

Cái cảm giác 'công ty là nhà anh, anh chính là lão đại của công ty bọn tui', khiến Thiệu Tư cảm thấy có chút vi diệu.

Trợ lý còn muốn tiếp tục nói, Thiệu Tư lại khoát tay: "Từ từ, có ý gì?"

Hắn nhìn Cố Phong: "Cố Duyên Chu nói gì với anh?"

Cố Phong còn chưa kịp nói xạo: "Không…"

"Rồi, Cố tổng, tôi cũng mặc kệ thằng em trai lưu manh của anh nói những gì với anh, nhưng việc này nếu chúng ta bàn thành công, thì điều lệ hợp đồng vẫn nên dựa theo luật lệ đi." Thiệu Tư đưa tay tháo mấy cọng ruybăng màu sắc rực rỡ trên đỉnh đầu xuống, đi lên trước hai bước, không chút khách khí ngồi xuống nói, "Tôi không thích đi cửa sau. Nếu anh bằng lòng, chúng ta coi như không biết —— khách quan mà tâm sự chuyện hợp tác."

Thiệu Tư và Cố Phong ngồi ở trong phòng họp bàn chuyện hợp đồng đại khái hơn hai tiếng, cuối cùng nói đến độ rất vừa lòng.

Muốn hắn tự mở phòng làm việc hả —— tự do thì tự do, nhưng nghĩ lại vẫn rất là phiền toái.

Bên phía Cố Phong, Thiệu Tư cũng sẽ không ăn hắn quá tàn nhẫn, thuộc kiểu từng người thoái nhượng một bước, mọi người cùng vui.

Trận 'đàm phán' này nói xong, ấn tượng của Cố Phong đối với Thiệu Tư chuyển biến rất nhiều.

Lúc này em trai hắn tìm… thật đúng là một người thú vị.

Lúc ra khỏi công ty, Cố Phong hỏi hắn có muốn cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm hay không, nề hà Thiệu Tư chỉ muốn nhanh về ngủ bù, trực tiếp cự tuyệt: "Hôm nào đi, tôi có hơi mệt."

Chờ Thiệu Tư mở cửa, cúi đầu đổi giày ở chỗ huyền quan, thình lình bị người ôm lấy từ phía sau, không nói hai lời đã đè hắn lên ván cửa.

Cả dép lê Thiệu Tư cũng chưa kịp mang, lảo đảo hai cái, chân trần đạp lên thảm trên mặt đất.

—— Cái ôm này quá mức quen thuộc, mặc kệ là hương vị trên thân người nọ, hay là đường cong cơ bắp lẳng lặng ngủ đông dưới lớp vải, Thiệu Tư không cần ngẩng đầu nhìn đã biết là ai.

"Cố…"

Hắn chỉ kịp kêu lên một chữ, Cố Duyên Chu đã cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn của Cố Duyên Chu vẫn luôn tương đối dịu dàng, Thiệu Tư có thể cảm giác được, mỗi lần chỉ khi hôn đến lúc sau, hô hấp càng ngày càng ồ ồ, anh mới có thể không khống chế được sức lực.

Hơn nữa bình thường Cố Duyên Chu đều sẽ vào một giây cuối cùng, lúc tình thế sắp mất đi khống chế, đưa tay nhẹ nhàng nắm cằm Thiệu Tư, cưỡng ép mình rời khỏi hắn.

Song lần này hiển nhiên là không quá giống những lần trước, không quá vài giây, Thiệu Tư đã cảm thấy môi dưới bị Cố Duyên Chu hung hăng cắn một phát —— thậm chí hắn còn nếm được một chút mùi máu tươi.

Cố Duyên Chu buông răng nanh ra, lại duỗi đầu lưỡi liếm miệng vết thương nho nhỏ bị anh cắn chảy máu, nói rằng: "Là ai nói… em cắm vào, khẳng định anh chịu không nổi? Hửm?… Ai cắm ai?"

91. Chương 91

Những lời này nghe quen quen.

Thiệu Tư suy nghĩ chốc lát mới nhớ ra, trước đó hình như hắn từng ở trên xe nói với thằng con trai nào đấy.

Gần như y nguyên. Nguyên văn.

Thiệu Tư liếm liếm môi dưới, liếm đến một miệng vết thương cực kỳ nhỏ: "… Ngày mai Lý Quang Tông chết chắc rồi, hắn ghi âm cho anh hả?"

"Ừm, tăng tiền lương cho hắn."

Thiệu Tư đạo: "Tăng cái rắm chứ tiền lương, không trừ đã không tồi rồi, về nhà thắp hương tạ ơn đi."

Cố Duyên Chu nghe mà từ chối cho ý kiến, chỉ đưa tay dùng ngón tay lau môi dưới Thiệu Tư, trầm giọng hỏi: "Xin lỗi, đau không?"

Trước đây anh vẫn luôn cho rằng Thiệu Tư tương đối bài xích chuyện lên giường, bất luận vị trí.

Nếu Thiệu Tư không muốn, anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Chỉ là để phòng ngừa mình nhịn không được, cho nên sau khi hai người ở bên nhau, lúc hôn nhau anh luôn tương đối khắc chế, chưa bao giờ nghĩ đến tình huống như hiện tại, không chút kiêng nể mà cắn rách môi người ta.

Không phải chưa từng thấy trong giới có vài người cho dù thích đồng tính, nhưng mà đối với phương diện kia nhất thời không có biện pháp tiếp nhận. Huống hồ Thiệu Tư không giống anh, không phải gay trời sinh, anh vẫn luôn có chút băn khoăn, vừa vặn Thiệu Tư lại biểu hiện ra một bộ dáng rất kháng cự —— ai biết hóa ra là trong đầu người này luôn nghĩ mấy cái chuyện ba xàm đó.

Chút vết thương nhỏ ấy, không đến nơi đến chốn, Thiệu Tư còn chưa đến mức yếu ớt như vậy: "Đau cũng không phải đau —— nhưng có phải anh muốn cắn đã lâu rồi không? Mỗi lần đều phải cắn xé hai cái, thế nào, hôm nay cắn sướng không."

Bình thường nhìn Cố Duyên Chu một bộ dạng chính nhân quân tử, nhưng dục vọng chiếm hữu nào đó xấp xỉ như thú tính lại vẫn rất mạnh.

Thiệu Tư nói xong lại theo bản năng duỗi đầu lưỡi liếm, kết quả đầu lưỡi vừa vừa vặn vặn liếm phải ngón tay Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu chỉ cảm thấy một thứ vừa ẩm ướt vừa mềm mại đảo qua ngón tay, lúc rút về còn nhẹ nhàng cong lên một chút.

…

Cố Duyên Chu dựa trán vào hắn, giọng vừa thấp vừa trầm, thẳng thắn thú nhận về tâm tư nhỏ của mình: "Ừm, cắn sướng. Hiện tại chúng ta nói chuyện chính sự."

Thiệu Tư chỉa chỉa sofa: "Được, có thể ngồi nói không, đứng có hơi mệt."

Cố Duyên Chu không buông tay: "Tổ tông, em đứng một chốc cũng ngại mệt. Em muốn cắm anh, anh không có ý kiến… Nhưng mà em có thể làm nổi hai phút không, em tự nghĩ xem."

Thiệu Tư: "…"

Vì sao có loại cảm giác á khẩu không trả lời được.

Cố Duyên Chu tiếp tục bổ đao: "Nói hai phút đối với em cũng có thể là quá dài rồi, hai mươi giây? Chống căng lắm là hai mươi giây, không nhiều hơn."

Tuy rằng lời này nghe thực khó chịu, nhưng mà… nghĩ suy cẩn thận thì quả thật nói không hề sai.

Thiệu Tư rất phóng khoáng, hơn nữa luôn dũng cảm thừa nhận khuyết điểm của mình, nghĩ như vậy, cũng liền buông xuôi.

Thiệu Tư dựa ra sau, tựa trên ván cửa, cầm được thì cũng buông được: "Tôi không thể phản bác. Anh thắng, vị trí ở trên tôi tặng cho anh."

Lúc hắn nói lời này, không có chút bộ dáng của 'một người đàn ông hai mươi giây cũng không kiên trì nổi'. Cằm khẽ nâng lên, cứ như là Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, có loại kiêu ngạo không biết moi đâu ra.

"Có phải anh còn cần thắp hương vái tạ em không, " Cố Duyên Chu nói xong, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt hắn, chuyển lời, "Ôm lấy anh."

Thiệu Tư không biết anh muốn làm cái gì, hai tay mới vừa vòng qua cổ Cố Duyên Chu, giây tiếp theo cả người liền bay lên không, hai chân cách mặt đất. Cố Duyên Chu hơi hơi ngồi xổm xuống, nâng hắn ôm lên.

Thiệu Tư nhất thời mất đi chỗ tựa, vội vàng dùng hai chân quấn lên thắt lưng Cố Duyên Chu: "Anh làm gì —— "

Cố Duyên Chu nói: "Lúc này là làm em thật."

Thiệu Tư ôm lấy eo Cố Duyên Chu, tận đến khi lưng eo đụng vào giường mới hơi buông ra một chút, nhưng mà người phía trên cũng không có ý muốn thả hắn đi.

Cố Duyên Chu cúi người, một tay nắm vạt áo Thiệu Tư, chậm rãi đẩy nó lên trên.

Lòng bàn tay người đàn ông không nhẹ không nặng từ bên eo hắn, thuận theo đường cong thon gầy mê người sờ lên, thân eo Thiệu Tư vừa gầy vừa mềm, có thể là bình thường nằm ỳ quen, vừa dính lên giường liền hệt như không xương.

Thân trên Thiệu Tư chỉ mặc một cái áo len màu đen mỏng, chất vải xốp, lúc mua hẳn là không cẩn thận mua lớn hơn một size, lúc đi lại sẽ lơ đãng lộ ra mấy phần eo.

Cố Duyên Chu cắn một cái trên vành tai Thiệu Tư, liếm láp một hồi, lại buông ra, dời xuống dưới, cuối cùng tựa đầu vào chỗ cổ hắn lúc nhẹ lúc nặng gặm cắn.

Màu da Thiệu Tư vốn đã trắng, nhẹ nhàng mút hai cái liền nổi lên một dấu tròn màu đỏ mờ ám đến cực điểm, thậm chí ngay cả mạch máu màu xanh nhạt ẩn dưới da cũng có thể thấy rõ ràng. Nhiều lần trước Cố Duyên Chu đùa giỡn với hắn lại luôn không khống chế nổi, rõ ràng là không muốn mút quá hung ác, dẫn đến ngày hôm sau hắn không thể không đeo khăn choàng đi ra ngoài gặp người.

Cố Duyên Chu cảm nhận được người dưới thân run lên một cái.

Sau đó Thiệu Tư giơ tay lên, ấn tay ở sau đầu Cố Duyên Chu, miệng tương đối thẳng thắn tràn ra một tiếng kêu đau.

Cố Duyên Chu lại đẩy áo hắn lên một chút, hai núm vú trước ngực lập tức bại lộ trong không khí, màu sắc mỗi cái cũng không đậm, đỏ nhạt, mang theo vài phần diễm sắc: "Không thích liền kêu ngừng, anh chỉ cho em một cơ hội thôi."

Thiệu Tư bị anh dụ dỗ đến dưới thân cũng có chút cứng rắn, hắn cong đầu gối lên, vừa vặn đè vào hạ bộ Cố Duyên Chu, nói kích: "Tôi không muốn anh liền dừng lại à, nhát gan không hả."

Cố Duyên Chu đưa tay nắm cằm hắn, ánh mắt tối đen: "Em ngon quá ta."

Thiệu Tư vểnh khóe miệng: "Ừm hửm".

Cố Duyên Chu xoa mũi hắn: "Đợi chút nữa đừng khóc, em khóc cầu xin anh cũng vô ích."

Thiệu Tư tùy ý người này giúp hắn cởi áo ra, chống cùi chỏ ở trên giường, hơi nâng nửa người trên lên nhìn anh: "Ba ba mi lớn vậy rồi còn chưa từng khóc đâu."

Lúc hắn nói lời này, Cố Duyên Chu đang cởi dây kéo quần hắn, nghe vậy từ chối cho ý kiến.

Thiệu Tư chân dài, từ cẳng chân đến bắp đùi, gần như không có thịt thừa, đường cong hai đùi cũng cực kỳ đẹp mắt. Cố Duyên Chu nhịn không được, cởi đến một nửa liền cúi đầu thuận theo bên đùi Thiệu Tư hôn lên.

Thiệu Tư nắm lấy tóc Cố Duyên Chu, bị anh làm cho có chút thoải mái, không tự chủ được cắn môi dưới. Mà từ góc độ của hắn nhìn sang, đầu Cố Duyên Chu đang chôn ngay giữa hai chân hắn.

Cái cảnh này thiệt là dâm đãng.

Mà Cố Duyên Chu nhất định phải hôn đến độ trên đùi hắn phủ lên đầy ký hiệu của anh mới thôi, phải chờ nhìn thấy mấy dấu hôn mờ ám in trên đó, lộn xộn lại chướng mắt.

Bàn tay khớp xương rõ ràng của người đàn ông dời khỏi bên hông Thiệu Tư, lúc đầu cái tay kia bóp lấy eo hắn, hiện tại thì bao lấy chỗ đang phình lên, trầm giọng nói: "Tổ tông, em cứng rồi."

Thứ đó của Thiệu Tư, màu sắc sạch sẽ, ngay cả lông cũng không quá rậm. Cố Duyên Chu nắm ở trong tay, còn chưa tuốt được hai cái, đỉnh quy đầu đã tràn ra một chút chất lỏng.

Từ trước đến nay Cố Duyên Chu luôn bài xích việc dùng miệng hầu hạ người khác, cũng chưa từng giúp ai khẩu giao Nhưng mà vừa gặp phải người này, hệt như tất cả nguyên tắc đều thành vô dụng.

Có lẽ là thật sự mê muội.

Chỉ cần hắn dễ chịu.

Chỉ cần thấy được mắt hắn nửa khép nửa mở, đáy mắt tựa như cất giấu sương mù nhìn anh, bộ dạng nhuộm đầy tình dục.

Thiệu Tư nhíu mày lại, lỗ tai đặc biệt đỏ, không biết là bởi vì quá dễ chịu hay là rất khó chịu.

Bình thường nhiều nhất là hắn tự tuốt hai ba lần, giải quyết nhu cầu sinh lý, chưa từng làm gì khác, đương nhiên không chịu nổi có người hao hết miệng lưỡi đi liếm láp. Mặc dù Cố Duyên Chu cũng là lần đầu tiên làm việc này, nhưng anh biết liếm chỗ nào, liếm thế nào.

Thiệu Tư thở phì phò, ngẩng đầu lên, ngón tay nắm thật chặt rap giường không buông, ngón tay cong lên, đốt ngón tay trắng bệch. Không bao lâu liền nhịn không được bắn ra, tinh dịch dính trên thân hai người, trên giường.

Cố Duyên Chu đưa tay, dùng lòng bàn tay lau khóe miệng, sau đó cúi người truyền mùi vị trong miệng sang cho hắn: "Nếm thử, hương vị của chính em."

Câu nói này khiến Thiệu Tư nhịn không được đỏ mặt.

Trước khi tiến vào, Cố Duyên Chu sợ hắn đau, kiềm nén tính tình làm khuếch trương rất lâu, vừa thử cắm vào một ngón tay, Thiệu Tư đã không khách khí hung hăng cắn một cái trên vai anh.

Lúc này Thiệu Tư cưỡi trên người Cố Duyên Chu, hai người mặt đối mặt, hạ thân cũng áp sát vào cùng một chỗ, hai cây âm hành cọ nhau, quy đầu không ngừng phun ra chất lỏng trong suốt, cọ ướt lẫn nhau. Thiệu Tư rõ ràng cảm giác được độ lớn, hình dạng thứ đó của Cố Duyên Chu, còn có nhiệt độ nóng đến cháy rực.

Bộ dạng rất xấu, nhìn qua thô to lại dữ tợn, Thiệu Tư không có cách nào tưởng tượng nó sẽ làm sao cắm vào.

Mà lúc này, ngón tay Cố Duyên Chu ở phía sau hắn, lại không nhanh không chậm tăng thêm một ngón tay. Chưa vào sâu bao nhiêu đã cảm giác được một trận thít chặt, thịt mềm trong tiểu huyệt chăm chú bao lấy hai ngón tay anh.

Cố Duyên Chu nhẹ nhàng rút ra chút, đám thịt kia cũng theo động tác của anh nhẹ nhàng bị kéo ra ngoài.

Thiệu Tư không thích ứng loại cảm giác có dị vật này, lại nghe Cố Duyên Chu thở dài: "Thả lỏng một chút, em chặt quá."

Thiệu Tư hòa hoãn một trận, lúc này mới buông răng ra chủ động tiến tới hôn anh: "Tôi thật là điên rồi mới có thể đồng ý làm với anh."

Cố Duyên Chu ôm lấy đầu lưỡi hắn không thả, Thiệu Tư dần dần chuyển lực chú ý tập trung trên môi lưỡi giao nhau của hai người, thử quên đi sau lưng có người đang hoặc nhẹ hoặc mạnh, dùng ngón tay cắm trong hậu huyệt hắn.

Sau đó ba ngón tay kia không biết từ lúc nào, chậm rãi rút ra ngoài. Chờ Thiệu Tư kịp phản ứng, đã bị người đè lên giường, một thứ khác cực nóng lại to lớn chậm rãi mài cọ ở khe mông hắn, cuối cùng đè vào cửa huyệt.

Cố Duyên Chu khó khăn lắm mới chen vào nửa cái quy đầu, cả người Thiệu Tư cứng đờ, sau đó hận không thể đạp Cố Duyên Chu xuống giường: "Tôi phắc, anh đi ra ngoài."

Cố Duyên Chu đã nhịn thực vất vả, miễn cưỡng chen vào một chút, người kia đã bắt đầu lộn xộn: "Ngoan, chốc lát thì tốt rồi."

Nói xong, Cố Duyên Chu cúi đầu hôn hôn từ khe mông hắn thuận theo lưng một đường lên đến vai, tiếp tục trấn an nói: "Chốc sẽ không đau."

Thiệu Tư còn thật sự tin anh được vài giây.

Tóc mái trên trán hắn cũng đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, thật sự rất đau, liền dùng răng nanh cắn môi. Cố Duyên Chu nhìn thôi cũng đau lòng, thỉnh thoảng bảo hắn nhả răng ra: "Đau liền cắn anh, cắn đâu cũng được, nhé?"

Thiệu Tư thở dốc, hơi hơi ngẩng đầu lên, hòa hoãn chốc lát, mới thốt ra vài chữ: "Tôi con mẹ nó, cắn lão nhị anh được không?"

Cố Duyên Chu cúi đầu liếm vành tai Thiệu Tư: "Cái đó không được, cắn là không thể cắn… có điều em có thể ngậm."

Thừa dịp lúc nói chuyện thân thể Thiệu Tư không có cứng ngắc như vậy, Cố Duyên Chu cắm ngay ngắn cả cây côn thịt vào.

Nhưng chỉ cần anh vừa nhúc nhích, cả người Thiệu Tư liền hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, ngoại trừ đau vẫn là đau, chờ hắn hiểu ra ý của cái chữ 'ngậm' kia, đã qua mấy phút đồng hồ.

Người phía trên nhợt nhạt cắm rút, cả người Thiệu Tư đều mềm xuống, hai tay thiếu chút nữa đỡ không nổi, hắn chỉ có thể đứt quãng gọi: "… Cố Duyên Chu anh cái… hưm… đồ lưu manh."

Tinh nang người đàn ông theo động tác cắm rút, đánh vào khe mông Thiệu Tư, phát ra tiếng vang bộp bộp, nghe mà mặt đỏ tới mang tai.

Lực nhịn đau của Thiệu Tư luôn không ổn lắm, hắn hoàn toàn quên mất trước đó nói cái gì mà "ba mi lớn như vậy còn chưa từng khóc đâu". Hiện tại đánh mặt cũng là vang bốp bốp.

Ngay lúc Thiệu Tư đã dần dần thích ứng, Cố Duyên Chu đột nhiên dừng lại, theo đó vang lên là tiếng nỉ non khàn đến cực điểm của người đàn ông: "Còn đau không?"

Tay Thiệu Tư chộp vào trên lưng Cố Duyên Chu, rõ ràng là móng tay cắt sửa đến sạch sẽ, vẫn hung hăng cào ra vài đường trên lưng anh.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt đều là sương mù: "Lúc này anh dừng lại, chơi tôi hả?"

Cố Duyên Chu thấp giọng nói: "Bằng không em van xin anh đi? Kêu một tiếng ông xã anh liền động một chút."

Hậu huyệt ẩm ướt chảy ra nước, xen lẫn với dịch bôi trơn và chất lỏng người đàn ông bài tiết ra, vừa rồi lúc Cố Duyên Chu chen vào thì hắn ngại đau, thật sự rút ra ngoài lại cảm thấy chỗ đó rất ngứa.

Thiệu Tư mạnh miệng, không chịu nói,

Cố Duyên Chu có kiên nhẫn, mỗi lần đều chỉ miễn cưỡng đi vào một cái đầu, sau đó lại rút ra. Loại va chạm như gần như xa này trêu cho miệng Thiệu Tư tràn ra một câu rên rỉ, âm cuối có chút khàn khàn —— hệt như một động vật bình thường luôn cao cao tại thượng, lại hiếm khi mềm nhũn giọng cầu xin tha thứ.

Một tiếng này kêu cho Cố Duyên Chu vốn đã muốn rút côn thịt ra lại nhịn không được đi vào sâu thêm mấy phần.

Thiệu Tư hơi mở mắt ra, tay nắm lấy tóc Cố Duyên Chu, dùng sức lôi kéo: "Đừng… đừng đi ra. "

Hiện tại hắn gần như nói không ra lời, nước mắt căn bản không thể khống chế.

Cố Duyên Chu tùy ý Thiệu Tư kéo tóc anh đến đau đớn: "Kêu anh là gì?"

Thiệu Tư nắm đầu anh, kéo anh về phía mình, dán trên môi Cố Duyên Chu, mơ hồ không rõ kêu một tiếng: "Ông xã…"

Hai người dày vò thật lâu, cảm giác ban ngày tuyên dâm có chút kích thích. Lúc trời đổ bóng, giữa đường Cố Duyên Chu còn hỏi Thiệu Tư có muốn tựa vào cửa sổ xem mặt trời lặn hay không.

Thiệu Tư mệt đến không chịu được, nghe nói như thế vẫn dùng một tay chống nửa người trên, há mồm cắn lên cổ Cố Duyên Chu: "Anh có bệnh hả."

Cố Duyên Chu bị hắn cắn đến 'shhh' một tiếng, dỗ dành: "Nhẹ chút."

Cuối cùng nửa mê nửa tỉnh, hình như Thiệu Tư cảm giác được Cố Duyên Chu ôm hắn đi tắm rửa một cái, còn những thứ khác liền một mực không biết.

Thật sự quá mệt mỏi, ngay cả cánh tay hắn cũng nâng không nổi, dính vào gối liền ngủ, lúc ngủ cảm thấy trên người đâu đâu cũng đau. Còn quỷ dị mà làm giấc mộng, mơ thấy mình đi ở trên đường cao tốc, một chiếc xe chạy như bay tới, trực tiếp nghiền từ đầu đến chân hắn, nghiền hắn thành một trang giấy mỏng.

Cách ngày, lúc chuông điện thoại vang lên, Thiệu Tư mở to mắt, câu đầu tiên nghĩ đến chính là: cơn ác mộng này hình như là thật.

Hắn từ trong ngực Cố Duyên Chu lú ra cái đầu, muốn vươn tay đến đầu giường sờ di động.

Cũng chỉ là muốn thôi.

Thiệu Tư lười nhúc nhích, trực tiếp cắn Cố Duyên Chu một cái, giọng khàn đến chả ra sao, nhắc nhở anh: "Di động."

Cố Duyên Chu nghe được tiếng hắn, không nói hai lời trực tiếp vươn tay mò di động qua, sau đó không thèm nhìn tới đã ấn tắt nó.

Cố Duyên Chu ôm hắn nói: "Không nhận, ngủ tiếp một lát."

Trong phòng lại trở về yên tĩnh.

Nhưng mà không quá hai phút, tiếng chuông lại kiên trì không ngừng vang lên.

Trong tích tắc điện thoại được nhận, Lý Quang Tông thực kích động: "Buổi sáng tốt lành nha ba! Hôm nay lại là một ngày mới, kích động hông, vui vẻ hông, có còn nhớ buổi sáng chúng ta phải đi gặp đạo diễn tán gẫu về nhân vật hông! Ngày đầu tiên đi làm trở lại, hôm nay cũng phải cố gắng lên á!"

Hắn ta ở đầu này tự hô tự nói đến dõng dạc, nhưng mà truyền ra từ trong điện thoại lại không phải là giọng ba Thiệu của hắn.

Cố Duyên Chu: “Ba cậu còn đang ngủ, có chuyện gì chờ hắn tỉnh ngủ lại nói.”

Lý Quang Tông sửng sốt hai giây.

Cố Duyên Chu: “Còn có cái gì muốn nói sao?”

“Không, không có.” Lý Quang Tông không có ngay cả chút chuyện ấy cũng chậm hiểu, hắn ta vừa bất ngờ vừa vui mừng, “Hai người chậm rãi ngủ ha, không vội, bên phía Ngô đạo tôi đổi thời gian với hắn, một buổi sáng sớm tốt đẹp bừng bừng sức sống như vậy, không thể lãng phí, đương nhiên không thể lãng phí.”

Lý Quang Tông nói xong lời cuối cùng cũng không biết đến tột cùng mình dang nói cái gì, cảm giác càng nói càng đen, vô cùng tự giác cúp điện thoại.

Mắt Thiệu Tư mở không quá lớn, cau mày hỏi: “Hắn nói cái gì vậy?”

Cố Duyên Chu vươn tay xoa xoa đầu Thiệu Tư: “Sáng sớm tốt đẹp bừng bừng sức sống?”

“...”

“Cổ họng em sao khàn dữ vậy?” Cố Duyên Chu chống tay ngồi dậy, dán trán với hắn, đo đo nhiệt độ cơ thể, xác định không phải là tối hôm qua cảm lạnh phát sốt.

Thiệu Tư lại rất thản nhiên: “Kêu giường.”

Hắn không nói thì thôi, vừa nói ra, trong đầu Cố Duyên Chu liền không tự chủ được hiện ra dáng vẻ Thiệu Tư cố giả bộ nửa ngày rốt cuộc không giả bộ nổi, cuối cùng mang theo chút nức nở cầu xin tha thứ. Ngày thường âm sắc Thiệu Tư hơi lạnh, nhưng mà ở trên giường, giọng nói ấy càng khàn kêu càng dễ nghe, hệt như pha lẫn với rượu, âm cuối phá lệ trêu người.

Cố Duyên Chu xốc chăn lên xuống giường.

Thiệu Tư nhìn anh: “Anh làm gì đó?”

Cố Duyên Chu nói: “Sáng sớm bừng bừng sức sống, tắm nước lạnh cái. Tắm xong làm bữa sáng cho em.”

“...”

Trong phòng tắm nhanh chóng vang lên một trận tiếng nước.

Thiệu Tư nhất thời cũng ngủ không được, hắn gian nan ngồi dậy, nắm nắm tóc nhớ lại: "Phắc ngày hôm qua mình nói cái quái gì vậy."

Lúc làm không nghĩ nhiều thế, hiện tại muộn màng nhớ tới, vành tai đều đốt đến đỏ rực.

Remote TV vừa vặn ở ngay dưới gối, lúc Thiệu Tư ngồi dậy liền đụng tới, cộm đến hoảng, vì thế dứt khoát lấy nó ra, thuận tiện mở TV.

Kênh tin tức.

Nữ MC một thân chính trang, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, mày còn mơ hồ nhăn lại.

Cô chậm rãi nói: "Bản tin khẩn cấp. Sáng hôm nay, gần trường tiểu học Kiều An đã xảy ra án mạng, người chết là một bé gái học ở trường tiểu học Kiều An, học kỳ sau sẽ lên lớp ba. Ngay sáng hôm nay khoảng chín giờ, cảnh sát nhận được tin báo của người qua đường. Người báo cảnh sát là Vương nữ sĩ nói, hôm nay bà ấy cũng như ngày thường, đi con đường này đến chợ mua thức ăn, nhưng mà bà đi vào trong hẻm nhỏ lại nghe thấy một mùi kỳ quái."

Nói xong, MC xoay người, mang theo mọi người cùng nhau nhìn về phía màn hình lớn phía sau.

Đó là một đoạn video, mặt Vương nữ sĩ bị làm mờ. Bà đứng ở cạnh chỗ xảy ra vụ án, phía sau là một đường phong tỏa màu vàng: "Lúc đầu tôi tưởng ai giết gà vịt gì, lại không có ý thức ném ở đây, bởi vì mùi máu tươi đặc biệt nặng, tôi nghe mà choáng váng. Chờ tôi đi về phía trước hai bước, nhìn thấy một cái bịch nhựa lớn màu đen, trong bịch còn có máu chậm rãi chảy ra…"

Vốn dĩ bà cảm thấy xúi quẩy, vội vội vàng vàng muốn đi khỏi. Nhưng mà bà chỉ vừa liếc mắt một cái, liền nhìn thấy một thứ giống như bàn tay nằm bên ngoài bịch nhựa.

Bàn tay kia rất nhỏ, trên tay còn dính vết máu loang lổ.

Hình ảnh quay về, nữ MC lại nói: "Gần đây, các vụ án tương tự đã là vụ thứ ba, thủ pháp gây án cực kỳ giống như, không loại trừ là cùng một người làm ra, mong mọi người lúc ra cửa cẩn thận một chút, có đầu mối gì đều có thể gọi cho đường dây nóng cục cảnh sát."

92. Chương 92

Trường tiểu học Kiều An, ngõ hẻm nhỏ, thùng rác.

Ba chữ kia xâu chuỗi lại, nhất thời chợt lóe, trong đầu Thiệu Tư hiện lên một hình ảnh.

Trí nhớ của hắn luôn rất tốt, gần như sẽ không xuất hiện lệch lạc.

Có điều lúc ấy chỉ là vội vội vàng vàng thoáng nhìn qua một cái, cho dù khả nghi, cũng không thể chứng minh cái gì.

Tin tức khẩn cấp nhanh chóng chiếu xong, trên màn hình TV lại quay về chương trình ban đầu, một vị MC mặc đồng phục xanh lam tiếp tục giới thiệu tin tức quan trọng trong ngoài nước.

"Sự kiện du học sinh mấy ngày hôm trước nhận được sự chú ý rộng rãi có tiến triển mới, dựa theo pháp luật Đức, phán mười hai năm thi hành án…"

Cố Duyên Chu tắm xong, kéo cửa phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy toàn thân Thiệu Tư không mảnh vải, chăn miễn cưỡng che ở bên hông, hai cái đùi lộ ra ngoài, trên người đều là dấu vết tối hôm qua anh làm ra.

Anh lau lau tóc đi qua, nhắc nhở: "Sáng sớm quyến rũ ai vậy, kéo chăn lên, cảm lạnh thì làm sao."

Nhưng mà Thiệu Tư cúi đầu ôm di động không biết đang xem cái gì, nghe xong lời này nửa ngày không động đậy: "Chờ một lát."

Cố Duyên Chu cũng phục rồi, đành phải đi qua đắp chăn cho hắn, lúc đứng dậy, khóe mắt thoáng nhìn thấy giao diện weibo quen thuộc.

Rốt cuộc Thiệu Tư tìm được đoạn thu hình tin tức vừa rồi, kéo thanh tiến độ của đoạn video dài một phút rưỡi này tới chính giữa, vừa vặn ngừng ngay hình ảnh Vương nữ sĩ nhận phỏng vấn.

—— Chính là nơi này.

Thiệu Tư gắt gao nhìn chằm chằm phía sau Vương nữ sĩ, cái hẻm nhỏ sâu thẳm kia, còn có cái thùng rác chịu đủ gió thổi nắng phơi, thân thùng nghiêng sang một bên.

Chỗ này hắn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

"Tin tức chiếu đột xuất buổi sáng, " Thiệu Tư chỉ chỉ tiêu đề cho anh xem, tiếp tục nói, "Giữa trưa hôm qua trên đường đến công ty anh trai anh, có đi ngang qua đây, em còn nhìn thêm hai cái."

Cố Duyên Chu nhìn lướt qua, cau mày nói: "Hửm? Bé gái bị hại… lại thêm một vụ án nữa à?"

Thiệu Tư nghiêng đầu nhìn anh: "Anh biết hả?"

Cố Duyên Chu đưa tay xoa xoa tóc Thiệu Tư một phen, nói ra một câu ngoài dự đoán: "Đứa trẻ bị hại lần trước, là bạn học cạnh lớp Sanh Sanh."

Thiệu Tư cau mày lại.

Cố Duyên Chu nói: "Tình tiết quá mức ác liệt, hiện nay cảnh sát tạm thời phong tỏa sự thật, chỉ sợ khiến cho xã hội khủng hoảng."

Thiệu Tư: "Tình tiết ác liệt, là có bao nhiêu ác liệt."

Cố Duyên Chu chỉ nói bốn chữ, liền khiến Thiệu Tư nhịn không được sống lưng phát lạnh: "Cưỡng hiếp, phanh thây."

Việc này vẫn là Cố Phong tốn sức lực lớn đến cục cảnh sát tìm cục trưởng hỏi, dù sao thì ngay lớp bên cạnh Sanh Sanh, tin tức phong tỏa, chưa nói cụ thể tình huống, chỉ nói đã xảy ra việc ngoài ý muốn, bảo phụ huynh và trẻ em lúc ra đường —— nhất là lúc đi học đi về ngàn vạn lần phải chú ý.

Phạm vi thế lực Cố gia lớn, mặc kệ ngành nào nghiệp nào cũng có người chống. Nhưng mà nhằm vào chuyện này, chẳng sợ cục trưởng là quan hệ thân thuộc với bọn họ, nói đến vụ án này ngay từ đầu cũng là che che lấp lấp.

"Ngày đó đến cục cảnh sát, anh cũng có đi cùng một chuyến." Cố Duyên Chu nói, "Cả mặt tường đều là ảnh chụp, trên bảng trắng tràn ngập phỏng đoán về động cơ gây án của nghi phạm. Mấy đứa bé ước chừng đều khoảng từ năm tới tám tuổi, đứa lần này… lớp ba, mười tuổi, hẳn là ở ngoài phạm vi xác định nạn nhân vốn dĩ của cảnh sát."

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, vẫn nhịn không được, chỉ vào màn hình di động nói: "Ngày hôm qua em nhìn thấy một người đàn ông kỳ quái, ngay ở đầu hẻm. Hắn ăn mặc rất kín, nhìn không thấy mặt, lại còn lén lén lút lút."

"Hoài nghi là hắn à?"

"Cũng chưa nói hoài nghi, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái."

Cố Duyên Chu nói: "Thời gian tử vong được công bố, đoán là khoảng bảy giờ sáng hôm nay, thời điểm được nhân chứng phát hiện là vừa mới chết hai giờ, thời gian không giống."

Thời gian này quả thật rất xấu hổ.

Huống hồ không có chứng cớ, hết thảy cũng chỉ là phán đoán.

Một người đàn ông sáng hôm qua từng xuất hiện ở đầu hẻm, cùng với án mạng sáng nay mới vừa phát sinh, giữa hai cái có liên hệ hay không, ai cũng không biết.

"Được rồi, đừng có đoán mò, cổ họng em khàn thành cái dạng gì rồi. Nếu thật sự không yên lòng, liền gọi cho cục cảnh sát nói một tiếng với bọn họ về manh mối đi." Cố Duyên Chu nói xong, lại ghé sát vào hắn, "Em ngủ tiếp một lát hay là anh ôm em đi rửa mặt?"

Thiệu Tư liếc anh một cái, để điện thoại di động xuống: "… Em cũng không phải tàn phế."

Buổi sáng Cố Duyên Chu nấu một bát cháo, toàn thân Thiệu Tư đều không thoải mái, không có khẩu vị gì, uống vài hớp liền thôi.

Cố Duyên Chu túm lấy hắn không chịu thả người, nhất định bắt hắn ăn thêm hai miếng, dỗ nửa ngày mới làm tổ tông này há miệng được.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, mà còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, liên tục vang lên vài tiếng.

Hai người anh nhìn em em nhìn anh, ai cũng không muốn nhúc nhích.

Cố Duyên Chu sợ anh chỉ đi ra ngoài mở cái cửa thôi, người trong ngực đã bỏ chạy.

Lý Quang Tông xách theo đồ, đứng ở cửa, nghiên cứu cái thiết bị điện tử tiên tiến trên cửa, hắn do do dự dự đưa tay, ấn cái nút nhỏ màu đỏ, sau đó trên màn hình nhỏ nhất thời chiếu ra mặt của hắn.

Lý Quang Tông ngây ngô đưa tay, hướng về phía cameras cười hai tiếng: "Chào buổi trưa, tôi nghĩ hai người cũng có thể dậy rồi ha… Tuy rằng sáng sớm đã qua, nhưng chúng ta còn có thời gian buổi chiều tốt đẹp mà."

"…"

Quá ngốc.

Thiệu Tư nghe không vô, đá đá Cố Duyên Chu nói: "Mở cửa đi."

Thật ra Lý Quang Tông còn có chút khẩn trương, lần đầu tiên hắn trực tiếp tới cửa hỏi nam thần đòi người, trước khi gõ cửa còn chuẩn bị tâm lý một phen. Kết quả Cố Duyên Chu kéo cửa ra, lúc khuôn mặt kia xuất hiện trước mặt hắn, hắn lại bắt đầu nói năng lộn xộn: "Cái đó… Xin hỏi ba tôi có đây không."

Trong tay Cố Duyên Chu nâng cái bát, trong bát còn để cái thìa, nhường đường cho hắn nói: "Có."

Lý Quang Tông vừa vào cửa liền nhìn thấy ba Thiệu của hắn nằm ở trên sofa, ôm cái gối, lạnh lùng thản nhiên đảo mắt qua một cái.

"Tôi mang theo một chút kịch bản lại đây cho cậu xem, trong khoảng thời gian này thiệt nhiều đạo diễn điểm danh muốn tìm cậu, catse một cái cao hơn một cái." Lý Quang Tông buông cái thùng giấy lớn cầm trong tay xuống, xoay người dọn ra từng xấp từng xấp kịch bản, tạm thời đặt trên sàn nhà gỗ lim, "Có khả năng chúng ta lập tức liền nghênh đón mùa xuân thứ hai đó ba."

Thiệu Tư ngồi thẳng dậy, nhíu mày nói: "Mùa xuân thứ hai cái rắm tôi hết thời hồi nào… với lại, cậu gọi cái này là một chút hả?"

Lý Quang Tông dọn kịch bản dọn đến hăng hái, cũng không ngẩng đầu lên: "Đúng vậy, cũng chỉ có mấy chục bản thôi."

"…"

"Cậu chọn trước đi, không đủ thì chỗ tôi còn nữa. Đúng rồi, chúng ta đổi địa chỉ công ty, trong khoảng thời gian này nhận được thư, quà linh tinh mà fan gửi đều để ở kho hàng, cậu xem ngày nào cậu có rảnh, tôi chuyển chúng lại đây."

Lý Quang Tông nói xong, vỗ vỗ tro bụi trên tay, đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy một trường hợp cực kỳ kinh khủng —— ba Thiệu của hắn ta hệt như đại gia ngồi ở trên sofa, Cố nam thần của hắn ta đang đút cháo cho hắn ăn.

Thấy Thiệu Tư nhíu mày, Cố Duyên Chu dỗ: "Một miếng cuối cùng."

"Mẹ nó chứ miếng cuối cùng, vừa rồi cũng nói như vậy." Thiệu Tư quay đầu nói, "Cố Duyên Chu, anh quả thực hệt như mẹ tôi vậy."

Cố Duyên Chu mặt không đổi sắc: "Anh là người đàn ông của em."

Lý Quang Tông cảm giác mình tựa như cái bóng đèn bự nhồi đầy bánh chó, là cái loại mà còn biết sủa gâu gâu nữa đó.

Hắn quy quy chỉnh chỉnh đặt hết kịch bản lên bàn, nghĩ đến một sự kiện khác: "Cái kia, đạo diễn Thiếu phụ về thôn 2 tới tìm tôi, hỏi cậu còn có ý nguyện tiếp tục làm khách mời hay không…"

Thiệu Tư hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, dù sao thì bốn chữ Thiếu phụ về thôn đã cách cuộc sống bây giờ của hắn rất xa xôi: "Cái gì về thôn?"

Lý Quang Tông giải thích: "Thiếu phụ về thôn 2, phần hai. Dự tính qua hai tháng liền khởi động máy."

Thừa dịp Cố Duyên Chu ở phòng bếp rửa bát, Thiệu Tư nhéo nhéo ấn đường nói: "Cái bộ phim đó, còn quay phần hai hả? Ai cho bọn họ dũng khí… cái này có liên qun gì tới tôi, vì sao tôi phải đi làm khách mời."

Lý Quang Tông sờ sờ đầu: "… Tôi nghĩ cậu rất thích kịch bản này."

"…"

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: "Ngại quá, tôi không thích."

Lý Quang Tông thầm nghĩ, lúc trước quay phần một không phải là vội vàng, đặc biệt tích cực sao.

Hắn vẫn luôn cho rằng trừ Dương Nhân Nhân, thì hẳn là Thiệu Tư cũng còn rất thưởng thức kịch bản đó. Tuy rằng đề tài đó, hừm, tương đối vi diệu. Cơ mà có lẽ ba Thiệu của hắn ánh mắt độc đáo thì sao?

"Ồ, vậy được, tôi biết, tôi quay về liền từ chối nó." Lý Quang Tông tìm cái sofa đơn ngồi xuống, "Có điều tôi cảm thấy nội dung phần hai còn rất thú vị, cậu xác định không cần xem thử sao, tình yêu nông thôn, thật bình dân. Nữ chính ở nông thôn chăn chăn heo cắt cắt cỏ, cạnh tranh chức ủy ban thôn một chút, một làn nước trong á —— đây chính là lời nói lúc cậu nhận bộ thứ nhất, nguyên văn."

Thiệu Tư không muốn nhớ lại đoạn lịch sử đen tối này, lúc trước hắn mới vừa nhận bộ phim 'Thiếu phụ về thôn' đó, che trời lấp đất trên internet đều là tiếng nghi ngờ đối với phẩm vị của hắn.

—— Chư quân, lúc tôi nhìn thấy hai chữ Thiệu Tư trong danh sách diễn viên Thiếu phụ về thôn, nội tâm tôi sụp đổ.

—— Còn có cái gì tuyệt vọng hơn là nhìn idol với nữ chính cùng ở trong chuồng heo cho heo ăn, miệng còn nói loại lời thoại nghịch thiên như 'tôi muốn nuôi heo tôi muốn phát đạt' sao?

…

"Lúc ấy mắt mù. Người chung quy sẽ thay đổi, hiện tại tôi trưởng thành rồi."

Lý Quang Tông: "…"

Cố Duyên Chu rửa bát xong, nghe được bảy tám phần đối thoại của bọn họ, chỉ riêng tên phim không nghe rõ: "Phim gì?"

Thiệu Tư quay mặt đi: "… Không có gì."

Nói xong, hắn lại chỉa chỉa Lý Quang Tông: "Về phần cậu, cậu có thể đi rồi, lúc đi ra ngoài đóng cửa lại, hôm nay thân thể tôi không quá thoải mái chỗ nào cũng không đi."

Lý Quang Tông chỉ tưởng vừa rồi hai người họ đang show ân ái, không nghĩ phức tạp về chuyện Thiệu Tư hành động bất tiện, hiện tại ngẫm lại sắc mặt Thiệu Tư thoạt nhìn quả thật không tốt lắm, vội vàng nói: "Cậu không khỏe chỗ nào? Có sao không muốn đi bệnh viện không?"

Thiệu Tư bĩu môi: "Không có gì, chỉ là đau mông thôi."

93. Chương 93

Ba vụ án bé gái bị giết bằng thủ pháp tương tự, khiến cảnh sát cảm nhận được áp lực lớn lao, cũng khiến cho toàn dân coi trọng cao.

Hai vụ trước còn chưa phá, hiện tại lại xuất hiện thêm một vụ. Cấp trên đè áp lực xuống không nhỏ, manh mối lại ít đến đáng thương.

Trong phòng họp tổ trọng án 6 ban điều tra hình sự.

Cảnh sát Vương đã tròn ba ngày ba đêm không chợp mắt.

Thời gian dài thức đêm khiến hai mắt hắn thoạt nhìn vô cùng mỏi mệt, trong mắt che kín tơ máu, hai tay hắn chắp lại, chống đầu, đối diện đầy tường manh mối không biết suy nghĩ gì.

Ánh mắt hắn tuy rằng mỏi mệt, lại vẫn cứ giống như một cây đao, cất giấu vài phần sắc bén không thể lau sạch, di chuyển theo đủ loại chữ dùng bút lông viết ra trên bảng trắng, cứ cách một hàng liền dừng lại vài giây, bất luận là phê bình chú giải gì thật nhỏ giữa những hàng chữ cũng đều không buông tha.

"Vương đội, nếu không thì anh trở về nghỉ ngơi một chút đi. Anh đã vài ngày không chợp mắt, như vậy cũng không phải biện pháp, đừng để đến lúc đó án còn chưa phá, anh đã gục trước." Đồng nghiệp thiện ý nhắc nhở, "Hơn nữa vụ án này rất kỳ quái. Chúng ta chỉ là hoài nghi, nhưng cũng không bài trừ hai khả năng là một nhóm người hoặc là cùng phong cách gây án, hung thủ rốt cuộc có mấy người, còn nói không chuẩn."

Ánh mắt cảnh sát Vương đột nhiên sáng lên, giống như nghĩ thông suốt cái gì đó, vỗ bàn đứng lên nói: "Không đúng."

"Chúng ta bỏ sót cái gì đó, khẳng định chúng ta bỏ sót cái gì đó… Đây là cùng một người làm ra, tiểu Lý, cậu nhìn kỹ mấy tấm ảnh hiện trường này, hắn để lại cùng một 'ám hiệu'. Tư tưởng người này đang ở trạng thái cực độ nguy hiểm, hắn liên tiếp phạm hai vụ án sau đó đều bình yên vô sự —— hắn bắt đầu trở nên

bừa bãi, hắn bắt đầu để lại thứ mình muốn để lại. Về phần ám hiệu này đến tột cùng có phải như tôi nghĩ không, chúng ta phải đến hiện trường vụ án một chuyến tiến hành nghiệm chứng."

Ngoài cửa sổ, sắc trời từ từ âm trầm xuống, không lâu lắm liền ép cho người ta không thở nổi. Theo một tiếng sấm sét như dã thú thét to giận dữ, một tia chớp trên không trung bổ đôi bầu trời mờ mịt, quanh co khúc khuỷu bổ xuống.

Có một tích tắc, cả thành phố đều bị chiếu đến sáng trưng.

"Cái thời tiết quỷ này… Sáng nay dự báo thời tiết còn nói cả ngày hôm nay trời đẹp, nhiệt độ không khí rất tốt thích hợp ra ngoài. Đều là nói dối, nói đổ mưa liền đổ mưa."

Hậu cần vừa mới đánh clapper board, báo xong cảnh mấy, phân đoạn mấy, lần mấy, hạt mưa liền hung hăng đập xuống đầu hắn.

Hắn vội vàng dùng clapper board tạm thời che mưa, quay đầu lại hỏi: "Đạo diễn, vậy, tôi vào studio quay tiếp hay là nghỉ đây?"

Trong lúc hắn nói chuyện, người đại diện của hai nghệ nhân không kịp chờ đạo diễn đáp lại, trực tiếp mở ô lao ra, đón nghệ nhân nhà mình về.

Tốc độ tay Lý Quang Tông cực nhanh, lúc lao ra còn thuận tay túm lấy cái khăn mặt.

Thiệu Tư vẫy vẫy tóc, không nhận: "Có phải cậu có hơi khoa trương không, lúc này mới vài giọt mưa, lau cái gì."

Lý Quang Tông: "Hiện tại sức khỏe cậu không tốt, mọi việc đều phải cẩn thận."

"…" Thiệu Tư im lặng hai giây, "Cái này liên quan gì tới cái chỗ đau trên người tôi?"

Lý Quang Tông vô cùng nghiêm túc: "Cũng đã đau mông rồi, không thể bị cảm nữa."

Thiệu Tư: "Tôi không muốn chửi, tôi phải khống chế chính mình."

Đạo diễn cũng rất phiền, cái nghề của bọn họ, rất nhiều lúc cũng là nhìn ông trời mà ăn cơm. Loại biến cố thình lình xảy ra giống như hôm nay, sẽ ảnh hưởng cả ngày, thậm chí quấy rầy toàn bộ an bài.

Hắn ném tàn thuốc xuống đất, dùng gót chân vê tắt, phất phất tay nói: "Studio cái gì, cậu dùng đầu ngón chân nghĩ xem, cảnh này có thể quay trong studio sao… Được rồi được rồi, đình công! Hôm nay đều trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Chân trước Thiệu Tư mới vừa lên xe bảo mẫu, thế mưa liền tăng lớn, giọt mưa nện ở trên đầu hận không thể đập ra một cái hố.

Hôm nay Thiệu Tư tham gia quay một đoạn quảng cáo tuyên truyền cho music festival, lúc mới vừa nhận được cái thông cáo này, hắn còn đang ngủ, mơ mơ màng màng nghe Lý Quang Tông nói đại khái, sau đó bên tai là cái giọng cười như không cười của Cố Duyên Chu: "Quảng cáo music festival, em muốn đi hát hả?"

Thiệu Tư mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc có không sáng suốt cỡ nào nữa, thì cũng có thể nghe ra nồng đậm trào phúng trong những lời này.

Hắn đứng dậy, trực tiếp khóa ngồi ở trên người Cố Duyên Chu, hỏi anh: "Anh có ý gì?"

Tay Cố Duyên Chu thuận thế từ vạt áo hắn chui vào trong, nắm lấy thắt lưng hắn, không chút nào né tránh đề tài này: "Ý cười nhạo. Nói thật, cái tiêu chuẩn ca hát của em, đừng đi tổn thương người khác."

Thiệu Tư chụp lấy tay anh, híp mắt hỏi: "Anh có ý kiến gì với giọng tôi hả? Dựa vào cái gì tôi hát chính là tổn thương người khác, lúc trước nhóm nhạc của tôi ra mắt, single nhảy dù đến hạng… một trăm lẻ tám lận đó."

Tay Cố Duyên Chu mới vừa bị đánh ra, lại dính lên: "Chậc, một trăm lẻ tám, còn nhảy dù."

Thiệu Tư không lên tiếng, âm thầm nhăn mày.

Cố Duyên Chu nhả miệng, nói đến tương đối phù hoa: "Rồi rồi, khen em. Tổ tông của chúng ta thật lợi hại, trâu bò ghê nơi."

Thiệu Tư: "…"

Ngày đó Lý Quang Tông ở một đầu điện thoại khác nghe bọn họ 'tán tỉnh', nghe mà tâm tình phức tạp. Hình tượng Cố nam thần mỗi ngày đều sụp đổ về hướng ngoài dự đoán, hắn thật sự là lấy keo 502 cũng không dán lại nổi.

Aizz, thoát fan có thể chỉ là chuyện sớm muộn.

Sao hắn lại thảm như vậy, cảnh ngộ này hoàn toàn có thể lên diễn đàn mở cái 818 chủ đề nam thần sau khi yêu đương với nghệ nhân nhà tôi liền sụp đổ.

Lý Quang Tông nghĩ như vậy, hắng hắng giọng, hô: "Nói chuyện còn chưa xong đâu nè, ba, cái thông cáo này rốt cuộc có nhận không vậy, tôi phải lập tức hồi âm cho người ta."

Lần này hắn nhắc về thông cáo đó, trên cơ bản là không ôm hy vọng gì. Ba Thiệu của hắn ra mắt nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới việc mở rộng sự nghiệp ở lĩnh vực ca hát. Rất biết tự mình hiểu lấy.

Lúc này Lý Quang Tông cũng chỉ là tận hết nghĩa vụ, thông báo với hắn một tiếng. Dù sao thì music festival này có địa vị hết sức quan trọng, ở trong ngành coi như là cấp bậc đứng đầu, độ chú ý rất lớn.

Lý Quang Tông nghĩ nghĩ, lại nói: "Thôi cậu không cần phải nói, hiện tại tôi liền giúp cậu từ chối… dù sao thì cậu hát có hơi xấu hổ."

Không phải dở.

Lấy âm sắc Thiệu Tư thì có hát như thế nào nữa cũng sẽ không dở tới đâu, chỉ là đặc biệt lúng túng, có loại lúng túng xâm nhập lòng người.

Nhưng mà, Thiệu Tư lại hệt như khiêu khích ném cho hắn một câu: "Nhận, không phải chỉ là ca hát thôi sao."

Lần này ngoại trừ mời Thiệu Tư, bên chủ sự còn mời một vị khách quý nặng ký khác —— Từ Hoàn Dương.

Từ Hoàn Dương ở giới âm nhạc Hán ngữ, chính là người đàn ông được phong thần.

Hai mươi ba tuổi ra mắt, nhanh chóng thành danh, sáu năm về sau lên như diều gặp gió, không ngừng bay lên, ca sĩ dạng toàn năng, ra nhạc đều là tự mình ôm lấy mọi việc, kỹ xảo cũng vô cùng tốt.

Mỗi khi phát hành một bài nhạc, đều là một buổi tiệc thịnh soạn cực kỳ oanh động của giới âm nhạc.

Đương nhiên, còn có một nhân tố không thể tránh khỏi: mặt mũi đẹp trai.

Ngoài xe mưa to tầm tã, Lý Quang Tông nhìn Từ Hoàn Dương lên chiếc xe phía trước, lưng cao chân dài, một bước lướt vào, khẽ cúi đầu, mặt nghiêng đẹp rạng ngời nhoáng qua một cái.

"Đúng là có hơi đẹp trai xíu, " Lý Quang Tông vỗ vỗ bọt nước trên người, làm như cảm khái nói, "… Khó trách nói là một mình hắn chống đỡ một vùng trời giới âm nhạc, sắc đẹp thực lực song đảm đương."

Thiệu Tư làm ổ ở phía sau, đầu cũng không nâng: "Không có cảm giác."

Lý Quang Tông xoay đầu về, nói: "Được rồi, tôi lại nhịn không được, vốn không nên tìm cậu bàn đẹp xấu. Thẩm mỹ của cậu chính là toàn thế giới trừ cậu ra, những người khác căn bản đều không thể để vào mắt."

Thiệu Tư: “Nói cũng không thể nói như vậy, tôi cảm thấy mẹ tôi rất đẹp.”

Lý Quang Tông: “Cậu đây là đang vòng vo khẳng định gien của mình hả?”

…

Lúc Thiệu Tư làm việc, di động để chế độ máy bay, hiện tại mới vừa bật mạng, mấy cái tin nhắn wechat lập tức nhảy ra.

Buổi sáng 10:40 phút.

[Cố Duyên Chu]: tối hôm nay hẳn là anh về khuya, gần đây có một người hợp tác luôn quấn lấy anh, em nhớ ăn cơm đàng hoàng đó.

[Cố Duyên Chu]: đừng ăn đồ lạnh, đồ uống lạnh trong tủ lạnh anh đều ném rồi.

Cách hơn hai tiếng, ngay mấy phút đồng hồ trước, Cố Duyên Chu lại gửi sang một cái: tiểu tổ tông, có phải lúc em thu âm hát rất khó nghe không? Sao đột nhiên đổ mưa rồi, em có mang ô không.

Thiệu Tư vừa định hỏi anh ‘người hợp tác nam hay nữ, bao nhiêu tuổi’, xem đến cuối cùng thì suy nghĩ gì cũng mất.

[Ba Thiệu của mi]: mưa này không phải do tôi ca hát đưa tới .

[Ba Thiệu của mi]:… tôi hát nhép.

[Ba Thiệu của mi]: còn có việc này tôi phải giải thích một chút, không phải hát không hay mới hát nhép. Cái người họ Từ kia tên gì quên rồi, hắn cũng hát nhép, hiệu quả thu âm hiện trường không tốt.

Cố Duyên Chu đang ở trong trường quay quay phim, di động tạm thời do Trần Dương bảo quản.

Đối với chuyện giữa hai người bọn họ, chuyện nên hiểu biết thì trên cơ bản Trần Dương đều biết, có điều hắn không giống người đại diện khác thích chơi trò ra mặt can thiệp —— huống hồ hắn cũng không có quyền lợi đi can thiệp cái gì. Ngay từ đầu lúc Cố Duyên Chu nhận hắn đã nói rõ ràng với hắn, trừ chuyện công việc, hắn đều không xen vào.

Trần Dương trực tiếp gọi một cú điện thoại cho Thiệu Tư: “A là tôi, Trần Dương. Di động của Duyên Chu ở chỗ tôi, tôi chỉ nói với cậu một tiếng, hắn còn ở trường quay quay phim, chờ quay xong tôi lại bảo hắn gọi cho cậu.”

Thiệu Tư nắm nắm tóc, không ngờ Trần Dương lại gọi điện thoại cho hắn, vội nói: "Không có việc gì. Anh Dương, anh không cần cố ý gọi tới nói với tôi cái này đâu."

Trần Dương cười nói: "Ông chủ cố ý phân phó đương nhiên tôi phải làm theo. Hắn sợ cậu chờ hắn hồi âm, nói với tôi là nếu cậu trả lời tin nhắn, liền báo với cậu một tiếng."

"À gần đây, có một chuyện cảm thấy không ổn lắm." Trần Dương nghĩ nghĩ, vẫn nói ra toàn bộ, "Có một người phụ nữ, mấy ngày nay luôn nhìn chằm chằm Duyên Chu… hệt như sói đói, ánh mắt rất dọa người, giống như muốn ăn hắn vậy."

Thiệu Tư: "Người đầu tư kia hả?"

Tề Minh: "Còn không phải sao, tên Catherine, nước ngoài về, còn là một nữ tổng tài. Mặt mũi rất xinh đẹp, ngày hôm qua còn mời Duyên Chu ăn cơm, tôi không đi cùng, không biết hai người họ trò chuyện cái gì nữa."

Thiệu Tư cân nhắc hai câu nói đó hai lần, sau đó ý thức được… có thể là hắn có tình địch rồi.

94. Chương 94

Buổi tối tám giờ.

Trong một tiệm cơm Tây nổi tiếng không đầy ắp khách như thường ngày. Cửa treo biển tạm dừng tiếp đãi, hiển nhiên là bị người ta bao hết.

"Cái anh kia, có phải là…?" Vài phục vụ túm tụm với nhau, thật cẩn thận thảo luận, thậm chí ngay cả tên người nọ cũng không dám nói ra, sợ để lộ tiếng gió.

"Nhất định là hẹn hò đó, còn giúp cô ấy cắt đồ ăn nữa kìa, nhìn cách ăn mặc của cô gái kia, cũng không phải người thường."

Một người tuổi lớn hơn chút khuyên nhủ: "Được rồi, lén lút nhìn hai cái rồi thôi, đừng nghị luận, để giám đốc nghe thì mấy cô cậu có mà dễ chịu đó."

Vài người phục vụ vì thế mà chậm rãi tản ra, nhưng một người trong đó thật sự là không rời mắt được, ôm lấy quầy không chịu đi: "Trời ạ, còn đẹp trai hơn trên TV nữa chứ…"

Cố Duyên Chu chỉ mặc một cái áo sơ mi đen, cổ tay áo cởi ra, xắn lên hai vòng, tùy tính lại không thất lễ. Anh cắt chỉnh chỉnh tề tề phần gan ngỗng trong đĩa trước mặt, lại đưa cho người đối diện: "Ngài chậm rãi

dùng."

Bắt đầu từ lúc ngồi xuống, Catherine liền đánh giá anh từ trên xuống dưới, cũng không biết đang đánh giá cái gì.

Sau đó cô vươn tay tiếp nhận đồ ăn, tư thái tao nhã —— tao nhã đến mức thậm chí khiến người ta cảm thấy có chút ngạo mạn: "Cám ơn."

Chờ cô nhận lấy rồi, lúc này Cố Duyên Chu mới không nhanh không chậm cắt phần của mình.

Sau sự kiện hợp tác phát ngôn lần trước, Catherine này dường như đã nhắm ngay anh.

Dưới tay nhà họ Cố mới mở một công ty mậu dịch, đang ở giai đoạn tăng trưởng, muốn phát triển miếng bánh hải ngoại. Vừa vặn khoảng thời gian này Catherine về nước, nhưng mà nữ giám đốc bá đạo này nói rõ với Cố Phong: có thể suy xét hợp tác với các cậu, nhưng mà, để em trai cậu lại nói với tôi.

Khiến cho trong khoảng thời gian này ngoại trừ quay phim, Cố Duyên Chu còn phải chạy tới bàn chuyện làm ăn.

Lúc Cố Duyên Chu cắt gan ngỗng có hơi thất thần, anh khống chế không được mà nghĩ, cũng không biết tổ tông ở nhà một mình có ngoan không nữa.

Rồi lại cảm thấy mình lo lắng đúng là dư thừa, lúc này, bây giờ hẳn là hắn đang ngủ say.

Catherine ăn hai miếng liền buông dao nĩa xuống, dùng khăn ăn lau miệng, sau đó thẳng thắn nói: "Tôi nghe nói, cậu có một người bạn trai."

Cố Duyên Chu không rõ cô nói lời này đến tột cùng là có ý gì.

Đêm nay nữ giám đốc ăn mặc đặc biệt chính quy, bộ đồ màu trắng mặc trên người cô, làm cho cả người cô thoạt nhìn vừa lạnh vừa cứng.

Ngón tay Catherine hơi hơi cong lại, nhẹ gõ hai cái trên mặt bàn, sau đó mặt đơ như tiền hỏi: "Các cậu quen biết thế nào?"

Sau câu hỏi này thì vẫn chưa xong, hàng loạt pháo liên thanh tới tấp thêm mấy câu: "Cậu hiểu hắn sao? Tiến hành đến bước nào rồi? Tính chừng nào kết hôn?"

Cố Duyên Chu cau mày lại, tay bưng ly nước run rẩy.

Bên kia.

Thiệu Tư ăn cơm xong, tắm rửa, nằm ở trên giường nửa ngày ngủ không yên.

"Con mẹ nó không phải là mình quen ngủ chung với hắn rồi chứ?"

Thiệu Tư nắm nắm tóc, nhìn về phía vị trí trống rỗng bên tay, có chút đau đầu: "…"

Sau đó hắn lết dép lê ra khỏi phòng ngủ, dọn kịch bản Lý Quang Tông đưa tới hai ngày trước ra, ngồi ở trên thảm trải sàn chọn chọn bỏ bỏ mà xem.

Loại trừ một vài kiểu kịch bản đã từng diễn hoặc hình tượng tương tự, không hợp mắt cũng loại nốt, còn lại cũng không được mấy quyển để xem.

"Đây là mấy cái thứ gì chứ…" Thiệu Tư lại ném một quyển, thuận tiện cầm di động lên, lướt danh sách người liên hệ, "Có thể dùng thêm chút tâm tư cho kịch bản không hả."

Hắn nói xong, lướt hai cái lướt đến người đại diện nào đó, gửi qua một tin nhắn cho Lý Quang Tông: không chọn trúng, đống kịch bản này đều không tốt lắm, còn gì khác không?

Lý Quang Tông nhanh chóng hồi âm: tôi cảm thấy cái bộ tâm lý tội phạm kia cực hay mà, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ thích, cậu xem chưa?

Thiệu Tư: tâm lý tội phạm gì?

Lý Quang Tông: chính là cái bộ lấy góc độ hung thủ làm điểm xuất phát chủ yếu, tự sự rất đảo điên đó, tên hình như là… Nhà giam dục vọng.

Vừa rồi Thiệu Tư ném tất mấy bộ loại hình trinh thám hình sự sang một bên không suy xét, bởi vì hắn đã từng đóng đặc công từng đóng nằm vùng, loại đề tài này không muốn nếm trải nữa, muốn thử những thứ khác.

Nhà giam dục vọng.

Kịch bản ấy an an tĩnh tĩnh ngủ đông dưới quần chúng kịch bản, chỉ lộ ra một góc bìa màu đen, lúc Thiệu Tư vươn tay rút nó ra, nhóm "đại quân" đè ở trên người nó thiếu chút nữa ầm ầm ngã sập.

Thiệu Tư: rồi, tôi xem lại xem.

—— Ta giống như một con quỷ chậm rãi bò lên từ địa ngục, nước độc quấn quanh trái tim ta, vì thế ta hư thối từng chút một. Ta có được sự ngoan liệt chua chát không thể tưởng tượng nhất thế giới, nhưng ta thoạt trông tự do như một làn gió. Dường như ta tự do.

—— Nhưng mà, như ngươi thấy đấy, ta không phải là người tốt.

—— Ta không phải là người.

Đây là vài đoạn văn in ở trang lót Nhà giam dục vọng, cũng là tự đánh giá bản thân của nhân vật.

Thiệu Tư thuận thế nằm lăn ra đất, một chân gấp lên, giơ kịch bản tiếp tục xem: "… Có chút thú vị."

Lúc Cố Duyên Chu trở về đã gần mười giờ tối. Anh đổi giày ở chỗ huyền quan, đi vào chưa được đi hai bước, đã thiếu chút nữa giẫm lên trên người Thiệu Tư.

"Em nằm ở đây làm gì đó tổ tông." Cố Duyên Chu ngồi xổm xuống, vươn tay búng búng trán Thiệu Tư, "Chờ anh hả?"

Thiệu Tư còn chả thèm nhìn anh, một bàn tay giơ lên toan lật sang một tờ khác: "Bớt nạm vàng lên trên mặt mình đi, em đang xem kịch bản."

Cố Duyên Chu liếc mắt qua một phát, từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy hai chữ "dục vọng", liền nói: "Phim sắc tình hạn chế độ tuổi không cho nhận, em mà nhận thì cứ chờ bị anh chơi trò 18+ đi."

"…"

Thiệu Tư đọc cũng xêm xêm rồi, mắt có hơi xót, hắn buông kịch bản xuống ngồi dậy: "Phim trinh thám đứng đắn, Cố Duyên Chu, cả ngày trong đầu anh toàn nghĩ ba cái gì vậy."

Cố Duyên Chu nắm cằm hắn, chậm rãi tới gần nói: "Nghĩ đến em đó."

Dựa vào gần sát, Thiệu Tư ngửi được hương rượu trên người Cố Duyên Chu, chóp mũi hắn thuận thế xáp tới trước ngực Cố Duyên Chu, còn ngửi được một chút mùi nước hoa nữ nhạt nhòa.

Cố Duyên Chu đè hắn ức hiếp chốc lát, cưỡng ép mình buông ra, cuối cùng một hơi hôn trên trán Thiệu Tư: "Anh đi tắm trước… em về trên giường đợi đi, dưới đất lạnh."

Chờ Cố Duyên Chu lên lầu tắm rửa, Thiệu Tư còn nằm trên mặt đất chậm chạp không động đậy, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn hết sức lòng dạ hẹp hòi lên weixin đăng một cái sờ-ta-tút, lúc ấn phím thiếu chút nữa ấn lủng cả màn hình.

Thiệu Tư: trên người anh có mùi nước hoa của cô ấy .

Không được mấy giây, người bình luận một kẻ tiếp một kẻ xông ra:

Lý Quang Tông: là do cánh mũi của em đã phạm phải sai lầm.

Liễu Kỳ: lẽ ra em không nên ngửi thấy cái đẹp của cô ấy.

Trì Tử Tuấn: tất cả đều đã bị lau sạch theo giấc ngủ của anh.

**4 câu trên là 4 câu trong bài hát "Nước hoa có độc" của Hồ Dương Lâm.*

Thiệu Tư: mấy người có độc đó.

Lý Quang Tông trả lời Thiệu Tư: không, là nước hoa có độc.

…

Thiệu Tư bị cái đám cách không khí karaoke trong bình luận của hắn làm cho xẹp cả cơn tức.

Qua chốc lát, Trì Tử Tuấn gửi sang một cái inbox.

[Ông chủ nhỏ tiệm súp cay tổng hợp – vào tiệm giảm giá 50%]: sao vậy anh!

[Ba Thiệu của mi]:… cái tên của chú mày là cái qué gì thế.

[Ông chủ nhỏ tiệm súp cay tổng hợp – vào tiệm giảm giá 50%]: người làm ăn, đều như vậy mà. Có phải rất có hơi hướm thương nghiệp hông.

Lần này Trì Tử Tuấn đến tìm hắn, là vì một người.

"Em nghe nói hai ngày nay anh với Từ Hoàn Dương có hợp tác hả anh, " Trì Tử Tuấn nói nói còn có chun chút ngượng ngùng, "À, có thể lén quay cái video cho em không, em thật sự siêu thích ảnh luôn… nha anh."

“Được, để báo đáp, cậu giảng anh nghe một chút, xem gặp được tình địch phải làm thế nào.”

‘Thầy giáo yêu đương’ Trì Tử Tuấn có chút khó xử: “Tình, địch? Anh chờ chút nha, em lật sách cái đã, hình như em từng đọc rồi, có một kỳ tình huống của một cặp khách mời trong chương trình rất giống anh.”

“A… cái này, đối với tình địch không thể rộng lượng, xuống tay phải nhanh, độc, chuẩn. Về phần nhanh độc chuẩn thế nào thì anh đừng có hỏi cụ thể, em cũng không biết đâu.”

“Điểm quan trọng nhất, không thể để cho Cố ảnh đế phát hiện, phải chém địch trong vô hình. Không thì cái đó giữa các anh… cái đó cái gì đó, a, cái độ tin tưởng, độ tin tưởng sẽ bị ảnh hưởng. Hắn sẽ cảm thấy anh không tin hắn.”

“…”

Thiệu Tư nghiêm nghiêm túc túc cân nhắc cái vụ ‘chém địch trong vô hình’, nói: “Phiền toái vậy hả?”

Trì Tử Tuấn: “Em cũng hết chiêu rồi, mấy cái đề nghị ở trên, đã dùng hết học vấn suốt đời của em rồi đó.”

Lúc Thiệu Tư lên lầu, Cố Duyên Chu còn chưa từ trong phòng tắm đi ra.

Nhưng di động cứ luôn ở trên giường réo suốt không ngừng.

Thiệu Tư nhìn cũng không nhìn, cầm di động đi qua gõ cửa phòng tắm: “Cố Duyên Chu!”

Cố Duyên Chu không mặt không mũi mà rằng: “Vào đi.”

“… Vào cái cớt á, di động anh reo nửa ngày rồi.”

Cố Duyên Chu trần truồng trùi trụi kéo cửa phòng tắm ra: “Ai vậy.”

Anh nhướn người sang, nhìn thấy mấy chữ không ngừng nhảy nhót trên màn hình di động: “Catherine? Cục cưng em nhận giùm anh đi, nói anh không ở đây. Phiền ghê luôn cái người này, buổi tối ăn cơm không ngừng hỏi han anh, tra hộ khẩu cũng chưa tra như vậy đâu.”

Ố ồ.

Catherine.

Thiệu Tư khoa tay ra dấu "ok", chuẩn bị đối đầu trực diện, làm cho cô ta biết miếng đất Cố Duyên Chu này rốt cuộc do ai quản.

Vì thế hắn nhận điện thoại liền mang cái giọng lạnh lùng băng giá nói: "A lô."

Nhưng mà hắn mới vừa nói xong, bên phía Catherine nhất thời không có âm thanh.

Thiệu Tư tiếp tục nói: "Ngài là ai? Hắn đang tắm có nhẽ không thể nhận điện thoại của ngài được đâu."

Nói xong hắn lại nhẹ nhàng bâng quơ bồi thêm một câu: "Với lại, tôi là người đàn ông của hắn."

Cố Duyên Chu dựa cửa, nghe Thiệu Tư hệt như bé mèo bị người ta dẫm đuôi chuẩn bị lấy hơi quát to trở lại —— có lẽ chính bản thân hắn cũng không nghe ra trong lời hắn nói cất giấu bao nhiêu kiêu ngạo.

Nhưng Cố Duyên Chu nghe mà vô cùng hưởng thụ.

Bên phía Catherine im ắng thật lâu.

"Có phải cô ta gọi nhầm không?" Thiệu Tư nắm di động, nhìn sang lại phát hiện Cố Duyên Chu còn mang cái thân thể trần truồng đứng ở cửa nhìn hắn.

"… Biến thái hả cha."

Cố Duyên Chu không chút nào cảm thấy e thẹn, vươn một đầu ngón tay để ở trên môi: "Suỵt."

Đầu kia điện thoại chậm chạp không trả lời trả vốn, ngay khi Thiệu Tư chuẩn bị cúp điện thoại, bên phía Catherine rốt cuộc truyền đến một tiếng rống giận dữ nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu Bảo, con giỏi quá há, con đắc ý với ai vậy con."

"…"

Từ nhỏ đến lớn, người kêu hắn là tiểu Bảo chỉ có mỗi một người vậy thôi.

Thiệu Tư há há mồm: "… Mẹ?"

Catherine ôn hoà hừ một tiếng.

Cố Duyên Chu ghé vào lỗ tai hắn kề tai nói nhỏ: "… Catherine, mẹ mình hả?"

Đầu Thiệu Tư có hơi đau: “Ca với therine cái gì, bả tên Lưu Thúy Hoa. Cả ngày chỉ biết làm màu.”

95. Chương 95

Thúy Hoa nữ sĩ bị hấn chọc giận hết biết: “Con câm miệng cho mẹ đi nào, đừng thêm phiền, mẹ mới vừa thành công đắp nặn hình tượng vô cùng tao nhã trước mặt con dâu đó.”

Cố Duyên Chu nghe không rõ lắm, mơ hồ nghe được cái gì mà ‘con dâu’: “Mẹ anh nói cái gì đó?”

“Không có gì, ” Thiệu Tư đẩy mạnh Cố Duyên Chu vào trong phòng tắm, trở tay kéo cửa lại: “Tắm của anh trước đi, phơi chim phơi đến nghiện có phải không, trên đầu anh đều là bọt anh còn có mặt mũi lượn khắp chốn.”

Hiển nhiên Cố Duyên Chu cũng bị nhạc mẫu phu nhân đột nhiên nhảy ra dọa sợ tới mức không nhẹ.

Có điều anh nhanh chóng tỉnh táo lại, nghĩ lại đủ loại biểu hiện của Catherine nữ sĩ mấy ngày nay, anh đưa tay nắm một nhúm tóc, nói: “… Sớm nên nghĩ đến, trước đó còn tưởng rằng nữ giám đốc rùa biển ở đâu ra muốn quy tắc ngầm chứ.”

Hiệu quả cách âm của cửa thủy tinh không tốt, tiếng xả nước lúc tắm rửa cũng có thể nghe được rõ rệt, huống chi lúc Cố Duyên Chu nói lời này cũng không chút nào giảm đê-xi-ben.

“…”

Thiệu Tư gõ gõ cửa nhắc nhở anh: “Nói chuyện chú ý một chút, ai muốn quy tắc ngầm anh, ít tự kỷ đi, bị mẹ em nghe thấy anh liền xong đời.”

Hình thức của gia đình nhà họ Thiệu luôn là nuôi thả nhau, thích làm gì làm đó, ủng hộ vô điều kiện.

Năm đó ba Thiệu Tư nói ‘con cũng trưởng thành rồi, ba muốn vừa kiếm tiền vừa dắt mẹ con du lịch vòng quanh thế giới’, nói xong hai người liền thu dọn đồ đạc chạy mất.

Chỉ còn lại có Thiệu Tư “đã trưởng thành” ở nhà, mới vừa tan học về, mặc đồng phục, đối diện sách ôn thi đại học không biết nói cái gì cho phải.

Qua một khoảng, lúc điền nguyện vọng thi đại học, hấn gửi mail thông báo cho bọn họ biết hấn báo danh học viện điện ảnh nào.

Bởi vì lệch múi giờ cùng với các loại nhân tố kỳ kỳ quái quái —— dù sao thì hắn không biết hai người kia ở nước ngoài đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Tóm lại thì sau khi cuộc thi chấm dứt cỡ một tuần, Thiệu Tư mới nhận được lời quan tâm mẹ hắn gửi tới: tiểu Bảo, thi đại học cố lên! Đừng khẩn trương, mẹ tin tưởng con nhất định không có vấn đề! Ngàn vạn lần đừng có khẩn trương, con cứ phát huy bình thường, hạng nhất toàn thành phố lấy không được, thì hạng hai cũng được.

Thiệu Tư chỉ có thể hồi âm một câu:… con thật sự là cám ơn mẹ.

Thúy Hoa nữ sĩ luôn không quá đáng tin.

Có lần giữa ngày hè, Thiệu Tư không muốn đi ra ngoài phơi nắng, mặc áo ngắn tay mở điều hòa ngồi xổm trong nhà chơi game, uống nước đá, liền nhận được mail mẹ hắn gửi tới: hôm nay Australia đổ tuyết rất lớn, cục cưng ơi con phải chú ý sức khỏe, mẹ gửi cho con một cái áo lông ^_^, chú ý kiểm tra và nhận chuyển phát nhanh quốc tế nha.

…

Qua chốc lát, ba hắn gửi qua một mail chữa cháy: mẹ con có bệnh, con thông cảm nhiều nhiều.

Thiệu Tư vẫn không rõ việc làm ăn của ba mẹ hắn cho lắm, cũng chưa từng muốn đi tìm hiểu —— hắn vốn cũng không có hứng thú với kinh doanh. Dù sao thì trong nhà cho tới bây giờ cũng chưa từng thiếu tiền xài.

Có điều hiện tại hắn có chút hối hận, tốt xấu cũng nên biết tên Tây của mẹ hắn chứ. Về chuyện Lưu Thúy Hoa kêu chính mình là Catherine, nếu hắn có thể biết sớm một chút, cũng không đến mức xấu hổ giống như hôm nay.

“Mẹ, mẹ về một mình hả? Ba con đâu?”

Lưu Thúy Hoa dịu giọng đi: “Hai ngày nay ổng bận quá, đi không được… con tự nói một chút xem, nếu không phải mấy ngày hôm trước mẹ tra tài khoản của con, phát hiện cái thẻ mẹ gửi tiền sinh hoạt cho con có khoản chi xài không rõ, mẹ vừa tra, cái gì mà bệnh viện Nhân Dân cái gì mà trị bệnh bằng hoá chất, dọa mẹ muốn chết.”

Lúc ấy cô thật sự là sợ tới mức trái tim cũng sắp ngừng đập.

Khi còn bé Thiệu Tư đã từng có tiền án, bệnh tim rất nghiêm trọng, tuy rằng sau đó lại bình phục như kỳ tích, nhưng bác sĩ nói loại khôi phục này từ góc độ y học căn bản không thể giải thích, ngoại trừ lý giải thành kỳ tích, lại không có cách giải thích thứ hai, khuyên nhủ phụ huynh vẫn không thể phớt lờ, thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, bên người cũng phải chuẩn bị thuốc.

“Bệnh viện Nhân Dân, trị bệnh bằng hoá chất?” Thiệu Tư nghĩ nghĩ, “Có phải là cô gái tên Đới Vi kia không. Quên nói với mẹ, lúc đó tình huống cô ấy tương đối khó khăn, con liền đưa thẻ cho cô ấy mượn dùng…”

“Cái này con không cần phải nói, lúc sau mẹ tra được hết rồi. Mẹ càng muốn biết chuyện mẹ vừa về nước một cái, che trời lấp đất đều là nói con kết hôn với ai ai ai đó, muốn giải thích một chút không? Thừa dịp bây giờ mẹ còn chưa quá tức giận.”

“…”

“Mẹ muốn con giải thích như thế nào?”

Thiệu Tư đứng mệt, đi tới giường, ôm đệm vào trong ngực: “Lúc có scandal con vẫn còn trong trong sạch sạch, thật sự, sau đó đồn đồn liền quấn lấy nhau thôi.”

Mắt thẩm mỹ tương đối không biết xấu hổ của Thiệu Tư, hoàn toàn là kế thừa từ mẹ hắn —— trên toàn thế giới vị nữ sĩ này chỉ tán thành mỗi mình mình, trừ cô ra, thì chỉ có cục thịt rớt xuống từ trên người cô có thể làm cho cô ngoại lệ khen hai câu.

Thúy Hoa ở đầu kia điện thoại hơi có chút phiền muộn: “Con nói con một chút xem, sao lại tìm một người xấu xí vậy chứ, hệt như ba con… Năm đó nếu không phải gien của mẹ chống đỡ cho con, không biết con đã thành cái dạng dưa vẹo táo nứt gì rồi.”

Thiệu Tư không cho là đúng: “Thực chất là nhìn nhiều cũng thấy ổn mà, nhìn cũng được.”

Lưu Thúy Hoa: “Mặt mũi tuy rằng xấu xấu chút, nhưng may mà bên trong coi như không tồi… thằng nhóc đó có cơ bụng nhỉ, mẹ nhìn giống có đó, mấy múi?”

Thiệu Tư: “Tám múi, xúc cảm đặc biệt tốt, hôm nào cho mẹ sờ thử.”

“…”

Trong phòng tắm, thần tượng quốc dân Cố Duyên Chu liên tục năm năm xếp hạng nhất bảng thứ hạng sắc đẹp trong nước còn chưa biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tắm tắm rửa rửa, sống lưng khó hiểu có chút lạnh run, nhịn không được hắt hơi một cái.

Cố Duyên Chu xối sạch bọt trên đầu, đơn giản lau hai cái, bên hông quấn cái khăn tắm đi ra: “Nói xong rồi à? Trò chuyện những gì đó, ấn tượng của mẹ em đối với anh thế nào?”

Thiệu Tư ném cái đệm trong ngực, cả người ngã ập xuống: “Mẹ em nói anh xấu.”

Trước mặt cả gia đình này, Cố Duyên Chu có chút hoài nghi cuộc đời: "…"

Thiệu Tư biếng nhác nửa nằm ở trên giường dang hai tay với Cố Duyên Chu, ý bảo muốn ôm anh một cái, an ủi: "Không sao hết, đừng sợ, con dâu xấu chung quy cũng phải gặp cha mẹ chồng mà."

"Anh rất phục, nhà em có phải không một ai có thẩm mỹ bình thường hay không." Cố Duyên Chu đè cả người lên, tóc chưa lau khô, ngẫu nhiên có hai giọt nước chảy xuống, vừa vặn nhiễu trên mặt Thiệu Tư, "Hơn nữa ánh mắt người nhà em, quá mù, ngay cả cái câu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi cũng vô dụng."

Trên mặt Thiệu Tư đột nhiên chợt lạnh, vì thế híp mắt lại: "Nói ai mù đó, em còn chưa có hỏi anh, lúc ăn cơm anh nói gì với đồng chí Thúy Hoa, bà ấy nói nói đến cuối cùng cứ liên tục khen anh có phẩm vị rất tinh mắt."

Sau khi Cố Duyên Chu hiểu ra, im ắng một hồi, không nói hai lời liền cúi đầu, theo giọt nước vừa rồi nhiễu trên mặt Thiệu Tư hôn xuống, hôn suốt đến khóe môi Thiệu Tư, lúc này mới nỉ non nói: "Em thật đúng là con ruột của dì ấy."

Thiệu Tư chậm rãi chớp mắt: "Hửm?"

Cố Duyên Chu buông hắn ra: "Buổi tối lúc ăn cơm, dì ấy hỏi anh một đống vấn đề, hỏi anh hiểu em không, hiểu bao nhiêu, biết em là dạng người gì không."

Thiệu Tư: "A, vậy anh nói thế nào."

Cố Duyên Chu nhìn hắn —— người dưới thân tuy rằng chỉ hé mắt ra một nửa, đuôi mắt lại hơi hơi cong lên trên, dáng điệu lạnh nhạt lại biếng nhác, lông mi vừa cong vừa dài.

"Anh nói, trên toàn thế giới, đối với anh, em là người tốt nhất."

Lời này Thiệu Tư nghe mà vô cùng hưởng thụ, hắn chủ động vươn tay ôm cổ Cố Duyên Chu, nâng người lên thưởng cho anh một cái táp trên môi: "Xóa đi ba chữ đối với anh, có lẽ em sẽ càng vui mừng."

Cố Duyên Chu cười như không cười: "Em kiêu ngạo quá nhỉ."

Thiệu Tư: "Vẫn ổn mà, em cảm thấy đây không tính là tự tin mù quáng, nói thật mà cũng không cho người ta nói sao."

Cố Duyên Chu khẽ cắn vành tai hắn: "Em rất tốt, anh biết là được rồi. Không muốn để cho người khác nhìn thấy."

Thiệu Tư chỉ cảm thấy chỗ bị anh cắn có hơi nong nóng.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, áo đã bị người ở trên cởi bỏ hơn phân nửa.

Cố Duyên Chu rất có kiên nhẫn, lúc cởi cúc áo giúp Thiệu Tư không nhanh không chậm, ngón tay luôn như có như không xoa vuốt trên da thịt lõa lồ của hắn: "Làm không."

Lần trước sau khi làm đau hắn, Thiệu Tư liền lấy cớ dưỡng thương, kiên quyết chống lại loại vận động trên giường này. Sau đó nuôi vài ngày, người này còn mặt không đổi sắc nói với anh: "Vết thương phập tuy khỏi rồi, nhưng mà tâm linh đã bị tổn thương còn cần từ từ."

Cố Duyên Chu quả thực dở khóc dở cười: "Vết thương phập là vết thương gì?"

Thiệu Tư: "Vết thương bị anh phập mà ra."

Vật nhỏ vô lương tâm này.

Lần trước rõ ràng hầu hạ hắn rất thoải mái, làm đến cuối cùng còn cứ hút anh suốt không chịu thả anh đi.

Lấy hiểu biết của Cố Duyên Chu đối với hắn, anh nghiêm trọng hoài nghi bị làm đau hẳn chỉ là lấy cớ.

… Người này đại khái thuần túy chỉ là sợ mệt.

"Tâm linh bị thương lành chưa, " Cố Duyên Chu cởi bỏ một cúc áo sơ mi cuối cùng trên người hắn, nhìn chằm chằm ngực Thiệu Tư, ngón tay chậm rãi nắm viên đậu đỏ be bé đáng thương, "Anh giúp em khám nhé?"

Vị trí mẫn cảm bị người ta nắm lấy, thân thể Thiệu Tư mềm nhũn, miệng cũng buông lỏng ra: "… Vậy anh khống chế thời gian một chút, còn dám để em dùng mặt sau ngậm lão nhị của anh ngắm mặt trời mọc ngày mai, em liền đưa anh lên sánh vai với mặt trời luôn đó."

"Trước khi mặt trời mọc đúng không?" Cố Duyên Chu thấp giọng cười ra tiếng, "Rồi, anh nhớ kỹ."

Thiệu Tư cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm: "…"

Cuối cùng hắn bị Cố Duyên Chu đè ở trên giường, chỉ có thể dựa vào tay và đầu gối chống đỡ, nhưng mà cổ tay đã sớm mềm nhũn, thân thể bị người phía sau đâm đến lắc lư, thân hình khẽ đung đưa, cổ tay chống đỡ không nổi liền trực tiếp bãi công.

Thiệu Tư chôn mặt trong gối, giọng vừa khàn vừa mang theo chút tiếng khóc nức nở: "Cố Duyên Chu anh cút xuống đi."

Một tay Cố Duyên Chu đỡ trên lưng hắn, mồ hôi theo xương cằm chảy xuống, anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, sau đó trầm giọng nói: "Khóc cái gì, trời còn chưa sáng đâu."

Cố Duyên Chu vừa dứt lời, theo đó mà đến là một cú phập đặc biệt sâu, tay Thiệu Tư mãnh liệt với lên rap giường, hung hăng cắn môi dưới, từ kẽ răng rít ra một câu: "… Con mẹ nó anh còn thật sự canh thời gian nữa."

Tay Cố Duyên Chu nhích xuống mấy tấc, cuối cùng dừng ở chỗ bắp đùi hắn. Cảm giác được từ đầu đến chân Thiệu Tư co rút nhanh một trận, kẹp cho anh thiếu chút nữa nhịn không được, không khỏi phát ra một tiếng than thở.

"Hưm… lời bà xã nói, đương nhiên phải nghiêm khắc chấp hành."

"…"

96. Chương 96

Ngày hôm sau Thiệu Tư tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là một cước đạp Cố Duyên Chu xuống giường.

Cố Duyên Chu vừa định đứng dậy, lại bị cái gối mãnh liệt đập một phát. Anh bị đập đến nghiêng đầu, sau đó trở tay chộp cái gối trong tay.

Thiệu Tư mặc quần vào, đứng ở trên giường từ trên cao nhìn xuống anh.

Cố Duyên Chu ném gối về: "Chào buổi sáng, tối hôm qua thích không."

Thiệu Tư: "… Thích cái mông."

Cố Duyên Chu gật gật đầu: "Còn không phải chính là thích cái mông sao."

"…"

Có xấu hổ hay không hả.

“Mặc kệ anh, ” Thiệu Tư chân trần xuống giường, đi đến phòng rửa mặt, “Lăn sang bên đi, đừng cản đường.”

Cố Duyên Chu ngồi dưới đất nhìn thoáng qua thời gian, buổi sáng tám giờ đúng. Ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp, kéo màn ra liền tràn ngập khắp phòng.

Có thể dậy sớm như thế, xem ra hôm nay người này còn có lịch trình.

“Làm gì đó, lại đi hát à?” Thừa dịp Thiệu Tư đánh răng, Cố Duyên Chu lặng yên không một tiếng động xuất hiện phía sau hắn, hai tay ôm eo hắn, không muốn thả hắn đi cho lắm.

Thiệu Tư súc miệng, lấy khăn che mặt, âm thanh xuyên thấu qua một lớp vải nghe hơi rầu rĩ: “Đó là music festival, hôm nay phải quay bù cảnh ngày hôm qua… anh buông ra, vướng chân vướng tay.”

Cố Duyên Chu ôm hắn không buông: “Buổi sáng muốn ăn gì?”

“Lấy cái trình độ của anh, cố lắm cũng chỉ có thể làm ra một bữa trứng luộc nước sôi thôi.” Thiệu Tư rửa mặt xong treo khăn lại, tay phủ lên tay Cố Duyên Chu, sau đó từng chút từng chút mở mấy ngón tay anh ra, “Trọng điểm là em bị muộn rồi, em đặt đồng hồ báo thức vốn là bảy giờ. Bữa sáng em với Lý Quang Tông ăn ở trên xe —— đừng nhìn em, anh nhìn em cũng vô dụng.”

Cố Duyên Chu thỏa hiệp: “Đi đi, tối chờ em trở về cùng nhau ăn cơm.”

Thiệu Tư tự nhiên như ruồi kéo áo ra, chuyên tâm đối diện gương nhìn trái nhìn phải, mấy dấu vết mờ ám trên cổ thật sự là không ai có thể xem nhẹ: “… Cố Duyên Chu, đã nói với anh là từ cổ trở lên đừng có gặm.”

Cố Duyên Chu sờ sờ vùng da ấy: “Hết cách, nhịn không được.”

Chờ một lát còn phải lên hình, cũng không thể trực tiếp cứ như vậy đi qua. Thiệu Tư lười cãi với anh, tìm ra một thỏi kem che khuyết điểm hoàn toàn mới chưa xé bao, xem thuyết minh hồi lâu: “Đây là gì chứ, hệt như son môi, trực tiếp bôi hả?”

Cố Duyên Chu nhận lấy, vặn thỏi kem ra một ít: “Hửm? Cái này hình như anh nhìn thấy người ta dùng rồi, đâu ra vậy?”

Thiệu Tư nói: “Lý Quang Tông đưa.”

Từ sau lần trước ở trong tiệm ăn, hắn thản nhiên thừa nhận dấu hôn trước mặt con trai, tên kia liền mua cho hắn một thỏi kem che khuyết điểm, dặn dò hắn nhất định phải nhớ dùng: “Hai người khắc chế một chút, quá rêu rao, nếu thật sự nhịn không được, thì nhớ bôi lên.”

Cuối cùng lúc Lý Quang Tông chạy tới, Thiệu Tư đang nằm trên đùi Cố Duyên Chu, Cố Duyên Chu vén tóc hắn, bôi kem cho hắn.

Lý Quang Tông: "…" Ai, mỗi ngày đều là loại cảnh tượng thiếu nhi không nên nhìn này.

"Gần đây hai người chú ý chút. Vừa rồi khi tôi tới, phía sau vẫn luôn có mấy cái xe bánh mì màu đen đi theo, vòng mất mấy con phố, may mắn đèn đỏ chặn bọn họ lại, lúc này mới cắt đuôi được." Lý Quang Tông mệt tim chết được, "Hai người ở chung quá huênh hoang."

Bị tố giác cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tuy rằng gần nhà Cố ảnh đế họ không có can đảm chạy tới, nhưng mà hiện giờ tuyến đường đại khái mỗi ngày của hai người đều không khác biệt lắm, vậy đã tương đối khả nghi.

Mấy chiếc xe hôm nay, tám chín phần là papparazi.

Cứ như mũi chó.

Thiệu Tư thuận tay lấy cái gương từ trên bàn, soi hai cái, xác định không có vấn đề gì quá lớn liền từ trên đùi Cố Duyên Chu ngồi dậy: "Sợ cái gì, yêu đương thôi, là giết người hay là phạm pháp."

Lý Quang Tông trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm thấy ba Thiệu nhà hắn vẫn trước sau như một không sợ trời không sợ đất, đang muốn nói chút gì đó, không cẩn thận thoáng nhìn đồng hồ treo tường đối diện, kim đồng hồ đã ở giữa số 8 và số 9, vội vàng nói: "Ôi, sắp không còn kịp rồi, nhanh chóng mang giày… dấu hôn lên trên xe rồi che đi."

Lúc Thiệu Tư đổi giày, Cố Duyên Chu vẫn luôn dựa ở chỗ huyền quan nhìn hắn. Chờ hắn mang giày xong, mới vừa bước ra một chân, câu 'bái bai' mới vừa nói ra một nửa âm điệu, Cố Duyên Chu đột nhiên vươn tay, lại kéo cả người Thiệu Tư trở về.

Lý Quang Tông đi đến một nửa, còn đang liên miên cằn nhằn không ngớt: "Tôi đã nói với cậu rồi, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng, lần trước hát nhép là bởi vì dụng cụ thu âm đột xuất xảy ra một ít vấn đề, hôm nay thu âm chính là thu bình thường… đã bảo cậu ở nhà tập luyện cho tốt rồi, cậu…"

"Người đâu?!"

Lý Quang Tông phát hiện không ai đi theo, nhìn lại, chỉ nhìn thấy một cánh cửa đóng chặt.

Cách mấy phút đồng hồ, Thiệu Tư mới lần thứ hai đẩy cửa từ bên trong đi ra.

Thiệu Tư mặt không đổi sắc: “Tôi bỏ quên chút đồ.”

Lý Quang Tông: “À.”

Sau khi lên trên xe, Lý Quang Tông nhịn không được, lại nói: “Nhưng… môi cậu hơi sưng kìa.”

Thiệu Tư: “…”

Chín giờ rưỡi chính thức khởi công, Thiệu Tư thay quần áo xong —— lần đầu tiên hắn mặc loại trang phục rock có chút chói mắt này, vừa đứng trên sân khấu, cầm micro trong tay, không cần hát, nhìn qua thôi đã thật sự giống ca sĩ chuyên nghiệp.

Trang điểm hơi dày, đặc biệt là đôi mắt, kẻ viền rất đậm.

Nhất là cái bộ dạng như ánh sao trên toàn thế giới đều chiếu vào trên người hắn vậy.

Siêu ngầu. Ngầu muốn mù.

Lý Quang Tông không đè nén được tâm trạng hào hứng, lén cầm di động quay một đoạn cho Cố Duyên Chu.

Lý Quang Tông thầm nghĩ, nếu ba Thiệu nhà hắn ca hát không xấu hổ, vậy sẽ là một chuyện tốt đẹp cỡ nào.

Cố Duyên Chu đang ăn sáng, nhận được thông báo liền buông dao nĩa trong tay xuống, mở di động, video tải hai giây, trên màn hình di động hiện ra một vùng tối đen vươn tay không sờ được năm ngón.

Qua hai giây, bỗng đột nhiên, chốt mở đèn tựu quang được bật, ánh sáng mạnh từ phía trên chiếu xuống theo hình loa, tất cả luồng sáng đều tập trung vào cái người trên sân khấu —— chờ âm nhạc vang lên, Thiệu Tư chậm rãi mở mắt, ánh mắt kia, giống như xuyên thấu qua màn hình chuyên chú nhìn chằm chằm ai đó.

Cố Duyên Chu thấp giọng cười một tiếng: “Giả bộ đến ra hình ra dạng.”

Nhưng mà anh còn chưa nói xong, vốn định khen khen hắn thêm chút, đã thấy Thiệu Tư mặt không đổi sắc, há mồm theo nhạc nền hát một câu: “Trời sáng mau quá, mắt em vẫn mở, trong lòng cất giấu người kia, người ấy có chạm đến chân trời chăng…”

Cái ngón giọng này, một lời khó nói hết.

Cứ như học sinh tiểu học đọc sách giáo khoa vậy.

Đạo diễn khẩn cấp gọi dừng: “Cắt!”

Đạo diễn kêu ‘cắt’ xong không biết nên nói gì, tìm từ nửa ngày, cuối cùng nói ra một câu: “… À cái đó, tôi nói một câu cậu đừng giận nhé, chính cái gọi là nghề nào chuyên cái đó, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút chỗ thiếu hụt, cái này cũng không đáng xấu hổ, cũng không cần vì thế mà cảm thấy tự ti, nếu không thì cậu cứ tiếp tục hát nhép nhé?”

Thiệu Tư: “…”

Video cũng chỉ quay đến đây, tổng cộng hơn một phút.

Lúc chấm dứt, ngoại trừ lời nói do dự không quyết của đạo diễn, còn xen lẫn tiếng cười điên cuồng khó có thể kiềm chế của Lý Quang Tông, hình ảnh quay phim cũng theo hắn cười không ngừng rung rung.

…

Hát nhép rất dễ dàng, một lần là qua, quay rất nhanh.

Hắn và Từ Hoàn Dương vốn nên cùng chung một sân khấu, nhưng bởi vì ca thần có lịch trình khác, không sắp xếp được thời gian, nói sẽ đến trễ một giờ. Cho nên biên đạo lâm thời sửa lại kịch bản gốc một chút, thành tách ra lên sân khấu, chờ cuối cùng lại quay bù một cảnh đứng chung với nhau là ổn.

Chờ Thiệu Tư hát nhép xong đi xuống, Lý Quang Tông còn chưa điều tiết xong tâm tình, vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn liền cười phun: “Ha ha ha ha ha ha trời của tôi ạ, nhiều năm như vậy mà ba à trong lĩnh vực ca hát ba không có chút tiến bộ nào hết.”

Thiệu Tư: “Cậu chán sống có phải không.”

Hắn nói xong, lưu ý đến nội dung trên màn hình di động của Lý Quang Tông hình như có cái gì đó không đúng lắm: “Cậu nhắn wechat với ai vậy?”

Trong lòng Lý Quang Tông ‘lộp bộp’ một chút, muộn màng phát hiện muốn giấu đi, nhưng mà đã không còn kịp rồi.

Buổi sáng 10:21.

[Lý Quang Tông]: thiệt xấu hổ!

[Cố Duyên Chu]: cái chữ xấu hổ này đã không thể thuyết minh rõ vấn đề cho lắm rồi.

[Lý Quang Tông]: Cố ảnh đế, anh còn muốn xem không, tôi quay thêm cho anh một đoạn?

[Cố Duyên Chu]:… Hắn còn hát không? Nếu không hát liền quay tiếp đi.

…

Thiệu Tư thị gian xong lịch sử nói chuyện phiếm của hai người bọn họ, trên mặt không thể nói rõ là biểu tình gì, thế mà lại nở nụ cười, nhưng mà nụ cười đó dừng ở trong mắt Lý Quang Tông luôn cảm thấy khiếp đến hoảng.

Sau đó hắn đưa tay, đè lên nút ghi âm, nói từng câu từng chữ: "Cố Duyên Chu, chuẩn bị tâm lý cho tốt, anh xong đời rồi."

Lúc Từ Hoàn Dương tới đã là một lúc sau, hắn đeo khẩu trang xuống xe, lúc nói chuyện với đạo diễn cũng không tháo khẩu trang xuống.

Người đại diện của Từ Hoàn Dương đưa qua cho đạo diễn một điếu thuốc, cười làm lành nói: "Thật sự ngại quá, vô cùng xin lỗi, mong mọi người thứ cho, buổi tối! Buổi tối tôi mời mọi người cùng nhau ăn cơm!"

Đạo diễn nhận lấy điếu thuốc, châm lên, hít hai cái, lúc này mới búng búng tàn thuốc nói: "Không sao, tôi có thể hiểu được, người bận rộn mà."

Khi nói chuyện, ông chú ý tới Từ Hoàn Dương vẫn luôn không tháo khẩu trang, thuận miệng hỏi: "Làm sao vậy, sao cứ luôn đeo khẩu trang thế?"

Giọng Từ Hoàn Dương khàn đến khó tin, nói chuyện cũng vô cùng gian nan, còn chưa nói được hai chữ, người đại diện đã vội vàng tiếp lời: "Ngày hôm qua không phải đổ mưa sao, mắc mưa, vừa về liền phát sốt… Cũng trách tôi, không lưu ý đến tình huống thân thể Hoàn Dương gần đây vốn dĩ đã không tốt lắm, công việc lại nhiều, lúc này bệnh tới như núi đổ…"

Người đại diện nói xong, Từ Hoàn Dương liền ho khan vài tiếng, nghe ra hình như bệnh rất nặng.

Đạo diễn: "A? Như vậy à."

Đạo diễn đảo mắt nghĩ nghĩ, nói: "Vậy nếu không thì cậu cũng hát nhép đi, chúng ta tranh thủ một lần là qua, được không? Có thể kiên trì nổi không?"

Thiệu Tư ngồi ở một bên nghỉ ngơi, khép mắt, trong lỗ tai nhét tai nghe điện thoại.

Người hợp tác là hắn còn chưa có phản ứng gì, Lý Quang Tông đã thở dài, cảm thấy có chút tiếc nuối: "Vốn đang cho rằng có thể nghe được ca thần hát live… lại ngâm nước nóng."

Thiệu Tư không đặt Từ Hoàn Dương này trong mắt.

Nhưng mà ngay khi hắn nhắm mắt dưỡng thần, hệ thống nhiều ngày không xuất hiện đột nhiên online.

[Đối tượng nhiệm vụ, Từ Hoàn Dương. Nhiệm vụ hoàn thành đoạt được thọ mệnh, năm năm.]

[…] Thiệu Tư chậm rãi mở mắt ra, nhất thời không kịp phản ứng, [a?]

Hệ thống tiếp tục nói: [nhiệm vụ lần này không có gợi ý.]

Thiệu Tư nói ra nửa câu sau đã sớm nghe chán: [không giới hạn thời gian?]

[Không, lần này có thời hạn.] hệ thống trầm giọng nói, [thời hạn là ba tháng.]

Thiệu Tư: [quá thời hạn sẽ như thế nào?]

Hệ thống: [… Không thế nào cả.]

[…]

Thiệu Tư: [mày đang đánh rắm hả?]

Hệ thống giải thích: [cho cậu có chút ý thức nguy cơ thôi, sợ cậu yêu đương liền không làm việc đàng hoàng, trở nên đặc biệt rề rà. Tôi cho cậu biết, cái loại trẻ tuổi như các cậu tôi thấy nhiều lắm. Hận không thể cả ngày dính với nhau, hệt như trẻ sinh đôi, chậc.]

Thiệu Tư bóp bóp khớp xương tay phải, sâu xa nói: [trẻ sinh đôi? Mày thật đen tối.]

Hệ thống: […] rốt cuộc là ai đen tối!

Thiệu Tư nói: [mày suy nghĩ nhiều quá, hiện tại tao chỉ muốn giết Cố Duyên Chu thôi.]

97. Chương 97

Từ Hoàn Dương.

Thừa dịp bọn họ đang quay không rảnh, Thiệu Tư lên mạng tra một chút tư liệu về người này.

Thời gian Từ Hoàn Dương debut muộn —— đối với một người mười bảy tuổi đã thanh danh truyền xa mà nói, hai mươi ba tuổi mới debut, sáu năm cách xa nhau trong đó thoạt nhìn càng kỳ quái.

Từ sau khi Từ Hoàn Dương biến thành đối tượng nhiệm vụ, Thiệu Tư nhìn hắn ta liền cảm thấy cổ quái.

Giống như toàn thân chỗ nào cũng là điểm đáng ngờ.

Ngón tay Thiệu Tư nhẹ nhàng lướt xuống, lật đến một trang.

Lúc Từ Hoàn Dương mười sáu tuổi, nặc danh gửi một ca khúc cho công ty đĩa nhạc, ca khúc tên là «Kiếp phù du».

Bài hát này Thiệu Tư có chút ấn tượng —— dẫu rằng bình thường hắn không nghe nhạc nhiều, nhưng đối với bài hát đứng đầu đã từng nổi tiếng khắp đại giang nam bắc này, hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể hừ ra vài câu.

Công ty đĩa nhạc kia làm một cái "kênh âm nhạc internet", ước nguyện ban đầu khi thiết lập cái kênh này là rất tốt, nhưng mà mấy năm qua trong hòm thư nhồi đầy thư tự tiến cử chả ra sao, dần dần họ cũng rất ít khi lật xem.

Dù sao thì trong công ty đã có một đám tác giả ca khúc hạng nhất cố định có kinh nghiệm, hà tất hao phí thêm nhân lực vật lực đổ vào đó.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bài hát ấy sẽ giống như những bưu kiện khác, nằm ở trong hòm thư của công ty, vĩnh viễn gắn nhãn "chưa đọc".

Nhưng mà trời xui đất khiến bị người đại diện của Từ Hoàn Dương hiện giờ —— Chu Lực đào móc ra.

Chu Lực nhiều lần đề cập trong phỏng vấn: tôi như là một kẻ lữ hành không cẩn thận đào được bảo tàng, nhạc của Hoàn Dương, thật sự chính là bảo tàng. Thiên phú của cậu ấy ở phương diện âm nhạc rất cao, có đôi khi thậm chí còn khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Chu Lực cười nói: tôi cảm thấy có khả năng cậu ấy không phải người, rất trâu bò.

Từ Hoàn Dương mười sáu tuổi sáng tác «Kiếp phù du», công ty bỏ ra số tiền lớn mua đứt bản quyền, giao cho một nam ca sĩ nổi tiếng trong giới âm nhạc lúc ấy cầm đi làm ca khúc chủ đề của album mới, vào ngày album phát hành trực tiếp nhảy dù lên đứng đầu các bảng xếp hạng.

Lúc ấy chắc là Từ Hoàn Dương không muốn debut.

Thiệu Tư nhìn qua một vòng, loáng thoáng có chút cảm giác này.

Sau đó hắn ta cũng lục tục viết nhạc cho rất nhiều ca sĩ nổi tiếng, đương nhiên cũng có tự mình hát —— hắn có một tài khoản clone trên trang web âm nhạc official, mỗi bài hát đều đặt quyền hạn, khóa lại không cho bất cứ ai nghe.

Tận đến sau này, để kỷ niệm Từ Hoàn Dương ra mắt tròn năm năm, Chu Lực mới công bố cái clone này, còn mở quyền hạn ca khúc ra, xem như phúc lợi cho fan.

Trên giao diện dán một cái link, nhấn vào vừa vặn là trang web official kia, bài hát thứ nhất chính là sáu năm trước, hắn tự hát bài hát đầu tiên mà chính mình sáng tác, «Kiếp phù du». Lúc Từ Hoàn Dương debut tròn năm năm, Chu Lực xem tài khoản này như quà cho fan, công bố trên weibo.

XHY: [link ca khúc] bản hát thử Kiếp phù du.

Thời gian đăng: ngày 23 tháng 8 năm 2004, rạng sáng ba giờ rưỡi.

Trên đài, thợ ánh sáng đang điều chỉnh hiệu ứng đèn, Từ Hoàn Dương mặc tây trang, bộ dáng đặc biệt trầm tĩnh, hắn ngồi trước cây đàn dương cầm, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên phím đàn, vài nốt nhạc lưu loát bay ra.

Đạo diễn duỗi tay chỉ huy khắp nơi: "Camera đừng có luôn đứng đó không động đậy, cậu ở vị trí số mấy? Chỉnh âm! Thợ chỉnh âm, chờ một lát Hoàn Dương đàn xong khúc nhạc dạo, lúc chuyển tiếp lưu loát chút."

Bất luận dưới đài có bao nhiêu hỗn loạn, Từ Hoàn Dương vẫn rũ mi mắt, bộ dạng không đếm xỉa đến, giống như tất cả ồn ào đều cách hắn đi xa vào khoảnh khắc ngón tay hắn chạm đến phím đàn.

Thiệu Tư mở bài «Kiếp phù du» đó lên, giọng Từ Hoàn Dương lúc mười sáu tuổi còn tương đối non nớt, thiết bị ghi âm cũng tương đối đơn sơ, thậm chí còn có một ít tạp âm rất nhỏ xen lẫn trong khúc nhạc dạo.

Ngay sau đó, nhạc beat từ từ nhỏ xuống, Từ Hoàn Dương há mồm hát ra câu đầu tiên khiến cho Thiệu Tư nghe mà thẳng cả lưng.

Âm sắc hắn vô cùng đặc biệt, không thể định nghĩa nó thành bất cứ một loại hình nào, nhưng tuyệt đối là khiến người ta nghe qua tai liền không quên. Nhất là cách nhả chữ, chuyển âm cũng tự thành một trường

phái riêng. Không có bất cứ kỹ xảo gì, thật sự chỉ là đang yên yên tĩnh tĩnh mà hát.

Thiệu Tư nhớ trước đây lúc nhóm nhạc của hắn ra mắt, người sản xuất từng biểu lộ lo lắng với họ, không chút nào che giấu mà nói: "Các em không được. Không biết công ty nghĩ thế nào, cứ yên ổn đi con đường diễn viên phái thần tượng đi, rảnh rỗi đi thành lập nhóm nhạc nam cái gì? Các em không hát được, không hot được. Biết cái gì gọi là nhạc hay, cái gì gọi là ca sĩ giỏi không—— nhạc hay chính là hát đến tận trong lòng người."

Tiếng ca của Từ Hoàn Dương mười mấy năm trước, thông qua internet, theo tai nghe điện thoại chậm rãi chảy vào trong lỗ tai Thiệu Tư.

Thiệu Tư lại ngẩng đầu nhìn nhìn Từ Hoàn Dương trên sân khấu —— bởi vì cách khá xa, hắn híp mắt nhìn kỹ, cũng chỉ có thể thoáng nhìn thấy mặt nghiêng bị ngọn đèn rọi có chút mông lung của Từ Hoàn Dương.

Từ Hoàn Dương cũng há miệng, khớp khẩu hình theo ca từ.

Có lẽ hắn ta không kiềm lòng nổi mà hát theo, nhưng vì hiệu quả thu âm, cái microphone trước mặt hắn ta cũng không có cắm điện.

"Ca thần hát thật sự siêu hay, " Lý Quang Tông không kiềm được cảm thán, "Nếu như không có Cố ảnh đế, hắn tuyệt đối chính là người đàn ông đứng hạng nhất trên bảng xếp hạng nam thần của tôi."

Thiệu Tư kéo tai nghe xuống, nghiêng đầu, mặt không đổi sắc nhìn hắn ta hỏi: "Tôi đã sớm muốn nói, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, một tên đàn ông như cậu sao cứ gay gay, cứ thích theo đuổi nam thần tượng, chưa từng nghe được tên phái nữ nào từ trong miệng cậu, con trai à đừng có giấu ba, có phải con không bình thường lắm không?"

Lý Quang Tông: "… A, cậu còn có mặt mũi nói tôi, cậu có phát hiện mình nhột nhột không."

Lý Quang Tông lại giải thích: "Fan nam bọn tôi đều rất chính trực, thưởng thức trên nhân cách thôi."

Thiệu Tư không cho là đúng: "Cố Duyên Chu có nhân cách gì? Nhân cách lưu manh hả?"

Lý Quang Tông: "Cậu đừng nói nữa, tôi cũng sắp thoát fan rồi —— aizz, sao lại đầu óc đen tối như vậy chứ, tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy nhất định là hệ cấm dục, cái loại mà đặc biệt tao nhã chính nhân quân tử đó."

Cơ mà hiện thực luôn tràn ngập các loại ngoài ý muốn.

Bất ngờ. Kích thích.

Đối với vấn đề này, Thiệu Tư không muốn nói chuyện nhiều, hắn đóng giao diện tìm kiếm, theo lời đã hứa với Trì Tử Tuấn, quay một đoạn video Từ Hoàn Dương đánh đàn dương cầm gửi qua cho cậu ta.

[Trì Tử Tuấn]: a a a a! Muốn biến thành cây đàn dương cầm kia! Muốn ảnh đánh lên em! Ngón tay lướt qua thân xác em!

[Trì Tử Tuấn]: [kích động].

"..."

Thiệu Tư để điện thoại xuống, kêu thợ trang điểm đến bổ trang, tiếp đó không chút để ý dựa vào ghế: "Fan nam mấy người, ừm, quả nhiên rất chính trực."

Chạng vạng, quay phim thuận lợi chấm dứt, Chu Lực nói được thì làm được, thu xếp muốn mời mọi người ăn bữa cơm tạ tội.

Lý Quang Tông đã chuẩn bị tốt theo ba Thiệu về sớm, hắn thu dọn xong mọi thứ, đeo túi lên lưng, vỗ vỗ vai Thiệu Tư: "Chúng ta im ắng từ cửa sau trốn về, thừa dịp không ai chú ý tới bên này, bảo tài xế lái xe qua, mau mau mau, xoay người, chạy lẹ!"

Thiệu Tư đứng ở tại chỗ không động đậy: "Chờ một lát, cậu để tôi suy nghĩ chốc đã."

Hắn rất buồn ngủ, chỉ muốn trở về tắm rửa một cái sau đó quăng mình trên giường liền ngủ. Hơn nữa buổi sáng lúc ra cửa Cố Duyên Chu nói sẽ đợi hắn ăn cơm chiều, nhưng bữa cơm này lại là cơ hội tốt để tiếp cận Từ Hoàn Dương.

[Đương nhiên là đi theo ăn cơm rồi.]

Hệ thống nói: [tôi nói gì có đó mà, người rơi vào bể tình, chính là không khiến người ta bớt lo.]

Thiệu Tư nói: [hiện tại trạng thái thân thể hắn không tốt lắm, vừa rồi lúc cùng lên sân khấu với hắn, cả người hắn đều nóng hổi, Chu Lực lên đài đo nhiệt độ cơ thể cho hắn, hơn ba mươi chín độ. Ăn cơm cái gì chứ, không muốn sống nữa sao.]

Lúc quay phim bọn họ có một cảnh, yêu cầu Thiệu Tư nhảy về phía trước hai bước, sau đó một tay ôm lấy cổ Từ Hoàn Dương, thuận thế đứng bên cạnh hắn, bày ra một loại cảm giác tràn ngập sức sống.

Nhưng mà tay Thiệu Tư vừa đụng tới cổ hắn, liền cảm thấy lòng bàn tay có hơi nóng, cả người Từ Hoàn Dương dường như không đứng vững mà lắc lư một chút.

Đạo diễn vừa kêu cắt, Chu Lực liền đặc biệt lo lắng từ dưới đài xông lên: "Tối hôm qua uống thuốc, rõ ràng hạ nhiệt rồi, sao lại sốt nữa."

"Về đi, trở về ngủ." Thiệu Tư nói xong, lại lẩm bẩm, "Nếu lúc mình phát sốt tới ba mươi chín độ mà ai còn ở bên tai mình ong ong ong ong nói đông nói tây, có lẽ mình sẽ đánh chết hắn."

Công lực chuồn êm của hai người họ có thể nói là hạng nhất, thần không biết quỷ không hay từ phía sau lẩn mất.

Chờ những người khác thương lượng xong là nên đi đâu ăn, lúc này mới để ý, nhìn xung quanh một vòng: "Có phải còn thiếu một người không? Thiệu Tư đâu?"

Đạo diễn lắc lắc di động, trên màn hình di động rõ ràng là tin nhắn về sớm Thiệu Tư gửi tới, có lí lẽ có căn cứ, lấy cớ không hề có sơ hở: "Đã sớm nghe nói ba Thiệu này kết thúc công việc đặc biệt tích cực, vừa kêu 'cắt' người liền biến mất, lúc này xem như mở rộng tầm nhìn."

Từ Hoàn Dương còn đeo khẩu trang, đạo diễn nói xong lời này, hắn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về hướng cửa sau một chốc.

Trên xe.

Lý Quang Tông đặc biệt đau lòng vì nam thần thứ hai của mình, không ngừng nói: "Đám người tổ đạo diễn cũng không thức thời một chút, người ta đã sốt thành như vậy, ca thần ngại không nói muốn về nghỉ ngơi sớm một chút, bọn họ cũng liền mặc kệ tình hình sức khỏe của người ta, còn thật sự để ca thần đi ăn cơm chung nữa."

Thiệu Tư không hiểu lắm: "Hắn không thể cự tuyệt sao?"

"Cậu cho là trong giới có mấy ai giống cậu, không sợ đắc tội người ta không muốn kết bè kết phái, phóng mắt toàn bộ giới giải trí, chỉ mình cậu. Kiêu căng muốn chết, cũng nhờ fan thích cái kiểu này của cậu, chứ đổi thành người khác là không lăn lộn nổi ngay tắp lự." Lý Quang Tông giải thích, "danh tiếng của ca thần ở trong giới đặc biệt tốt, tính cũng tốt, hắn cảm thấy chuyện hôm nay bị trễ đặc biệt có lỗi với mọi người… Không được rồi, vẫn tức, đau lòng quá."

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, mở danh sách người liên hệ ra.

Ngày hôm qua mới vừa gặp mặt Từ Hoàn Dương, xuất phát từ lễ phép, hai người chào hỏi, cũng trao đổi phương thức liên lạc. Hai người đại diện càng tích cực, mở tài khoản của hai nghệ nhân, nhanh nhẹn follow nhau một phát.

Thiệu Tư: [lần đầu tiên nói chuyện, nên thận trọng một chút.]

Hệ thống tỏ vẻ vô cùng đồng ý: [ưm.]

Sau đó hệ thống mắt mở trừng trừng nhìn cái tên đàn ông ngoài miệng nói phải 'thận trọng', gửi cho Từ Hoàn Dương một bản tâm đắc nhiều năm về sớm, còn gọi là "các loại phương thức chuồn êm".

Hệ thống: [ê, chờ một lát, cậu dạy người ta làm thế nào chuồn êm cho tao nhã lại không mất phong độ, cái này gọi là thận trọng hả?]

98. Chương 98

Chờ Thiệu Tư trở về, mới vừa thay giày xong, đi hai bước liền thấy Cố Duyên Chu ngồi ở trên sofa, trong tay cầm quyển kịch bản mỏng manh, nhíu mày xem từng hàng từng hàng.

Nghe được tiếng mở cửa, Cố Duyên Chu buông kịch bản xuống, nói với hắn: "Lại đây, anh ôm một cái."

Thiệu Tư không để ý đến anh, vòng qua phòng bếp rót ly nước, vừa rót vừa nói: "Em phát hiện gần đây hình như cả ngày anh đều rất rảnh rỗi, đây là nghỉ đông sớm hả?"

"Kể cho em một chuyện thú vị." Lúc Cố Duyên Chu kể chuyện mà giọng điệu cũng không bày cho đến nơi đến chốn, giống như chuyện này không có gì dính líu tới anh vậy, "Mấy ngày hôm trước anh vừa mới vào đoàn —— cái bộ phim đề tài võ thuật đó đó, tên là Nhất đại tông sư."

Thiệu Tư nắm ly nước nhìn qua: "Ừm? Làm sao vậy."

Cố Duyên Chu khẽ nhếch khóe miệng, nói: "Quay xong rồi."

Đoàn phim này hắn có ấn tượng.

Lúc ấy Cố Duyên Chu chọn kịch bản, Thiệu Tư nhàn rỗi không có việc gì làm nằm ở trên đùi anh chơi game, mỗi lúc nghỉ ngơi giữa trận hắn liền xáp qua nhìn hai cái, còn thường thường bình luận: "Cái phim này thật thiểu năng, đổi một quyển khác đi."

"Đạo diễn tằng tịu với nữ chính, thuận tiện thần không biết quỷ không hay quấn cả nữ thứ lên giường. Vợ hắn nắm chứng cứ đến phim trường quậy, kết quả không cẩn thận đánh người ta đến sinh non, con cũng chả biết là của ai."

Thiệu Tư: "… Bá cháy dữ vậy?"

Cố Duyên Chu đi qua, dựa cửa phòng bếp nhìn hắn, nhìn hắn lúc uống nước hầu kết động đậy, có chút nhịn không được, vừa nhịn không được đã muốn động tay động chân: "Bây giờ còn đang thay máu, đạo diễn, hai nữ chính, đều phải đổi… mấy việc đó đều không quan trọng, quan trọng là cả ngày đều nhớ em."

Thiệu Tư trực tiếp đá qua một cước: "Buông ra, nợ nần giữa tôi với anh còn chưa tính rõ ràng đâu."

Cố Duyên Chu trầm ngâm một hồi mới nhớ người này đang nói chuyện gì, miệng vẫn không hề thỏa hiệp, đùa giỡn hắn: "Hát dở còn không cho người ta nói."

"…"

Có thể là quen tay hay việc.

Đánh nhau nhiều, tỷ lệ Cố Duyên Chu thắng liền giảm bớt rất nhiều. Thiệu Tư rất có thiên phú, học lỏm mấy phần quyền pháp của anh, có đôi khi Cố Duyên Chu không phòng bị, bị hắn đánh một phát thật sự còn rất đau.

Cuối cùng Thiệu Tư cưỡi ở trên người Cố Duyên Chu, có chút ngả ngớn vươn tay vỗ vỗ mặt Cố Duyên Chu: "Đại gia đi tắm đây, còn có cái gì muốn nói không."

Cố Duyên Chu bị hắn đè trên mặt đất, mấy cúc áo sơ mi đại khái là bị Thiệu Tư nắm rụng trong đợt "vận động kịch liệt" vừa rồi, dẫn đến ngực lộ ra một mảng lớn. Tóc anh hơi hỗn độn, mắt hơi hơi nheo lại nói: "Tắm với rửa cái gì, đại gia em chơi xong bỏ chạy hả?"

Trước khi Thiệu Tư đứng dậy còn xấu xa cọ qua lại vài cái trên người anh, cảm thấy có một thứ từ từ ngẩng đầu, mới từ trên người anh đứng lên: "Chuồn đây, anh tự tuốt đi."

Lúc Từ Hoàn Dương hồi âm tin nhắn, Thiệu Tư còn đang lau tóc.

Hắn không có thói quen đem di động vào phòng tắm, Cố Duyên Chu tự nhiên liền thành nhân chứng thứ nhất.

Từ Hoàn Dương: cám ơn. Tôi đã khá hơn nhiều.

Cố Duyên Chu nhàn rỗi thì cũng nhàn rỗi, thay Thiệu Tư hồi âm ba chữ: đừng khách khí.

"Anh nhắn hả?" Chờ Thiệu Tư lau tóc xong đi ra, nhìn thấy cái tin nhắn biểu hiện "đã gửi đi".

Cố Duyên Chu: "Ừm, đây là ca thần kia hả?"

"Đúng vậy, một nhành hoa giới âm nhạc. Hát thật sự rất hay, cũng rất chuyên nghiệp, phát sốt còn ráng thu."

Thiệu Tư thuận miệng khen hai câu, không quan tâm cái tin nhắn kia nữa, mở wechat ra, quét nhìn hơn mười cái tin nhắn Lý Quang Tông gửi tới: "…"

[Lý Quang Tông]: mấy ngày nay không giục cậu, cậu dứt khoát khỏi lên weibo luôn phải không? Nhanh chóng, lập tức đăng status!

[Lý Quang Tông]: cậu biết đã bao lâu mình không đăng weibo chưa, quả thực hệt như người mất tích.

[Ba Thiệu của mi]: cậu có phiền không vậy.

Thiệu Tư ngã nhào xuống giường, bảo Cố Duyên Chu nhích sang bên cạnh một ít, lười tiếp tục đánh chữ, trực tiếp ghi âm: "Weibo không phải có cậu đăng hả, ngày hôm qua đè tôi chụp một trận, liên tiếp đăng ba tấm đều là ảnh tự sướng —— con trai ngốc, con mất trí nhớ hả."

Cố Duyên Chu khoát tay lên trên đầu Thiệu Tư, theo đỉnh đầu sờ xuống, cuối cùng nắm vành tai hắn.

Lý Quang Tông hồi âm tốc hành, thoạt nhìn chính là canh me đã lâu: "Fan cậu mất rất sắc, tôi vừa đăng lên, bên dưới đều nột nhịp nói cái gì mà anh đại diện vất vả rồi, có phải cậu đăng hay không bọn họ rất rõ ràng, hệt như hoả nhãn kim tinh, cậu tự nhìn xem, tự mình nhìn xem."

Thiệu Tư: "Cậu trách ai? Tối ngày cứ đăng status gì mà hôn hôn á ba ba à I love you, vừa icon mặt trời rồi lại còn thỏ con mỉm cười, mấy cái nick bắt chước nói chuyện còn giống bản gốc hơn cậu."

Lý Quang Tông: "…"

A! Muốn giết người!

Sao hắn lại dẫn dắt loại nghệ nhân này! Còn bị ăn đến gắt gao!

"Tóm lại cậu cứ đăng là được, hiện tại ở trong mắt fan cậu đã là một thần tượng lạnh lùng ngay cả cái weibo cũng không chịu bố thí rồi." Lý Quang Tông lại tổ chức ngôn ngữ một chút, "Có đôi khi tôi cũng cảm thấy làm fan của cậu là một chuyện đặc biệt thảm, mấy ngày hôm trước, năm chữ 'Thiệu Tư không đăng weibo' cũng lên hot search luôn rồi, cậu có thể tưởng tượng đó."

Thiệu Tư: "Rồi, biết. Tôi suy nghĩ đăng cái gì đã."

Rời khỏi wechat, Thiệu Tư ngẩng đầu lên nhìn Cố Duyên Chu, đang muốn hỏi một chút về tần suất đăng

weibo của anh, đảo mắt nghĩ nghĩ, nhớ ra từ khi biến thành "blogger miêu nô"… tần suất người này đăng weibo cơ bản là duy trì cỡ vài ngày một cái.

Cố Duyên Chu không lưu ý đến tầm mắt của người kia, anh đang chuyên tâm xem kịch bản, xem đến chỗ quan trọng còn dừng lại đọc hai câu, tỉ mỉ cân nhắc. Có điều tay anh thì lại khoát lên cổ Thiệu Tư vẫn không hề thu về.

Vì thế Thiệu Tư mở avatar weibo Cố Duyên Chu ra, đi vào dạo một vòng.

Cố Duyên Chu V: lúc nó mới vừa tỉnh ngủ tính tình rất kém cỏi, duỗi móng vuốt ra liền cào người. Chờ nó cào sướng, tâm trạng tốt hơn rồi mới bằng lòng liếm liếm cho mình.

Cố Duyên Chu V: siêu yêu nó.

…

Cũng thật vô cùng ghê tởm.

Thiệu Tư thừa nhận đợt này Cố Duyên Chu toàn thắng.

"Anh buông tay ra." Thiệu Tư lật lật album di động, phát hiện bình thường hắn không có thói quen tự sướng, trong album cũng không có hình cũ gì có thể lấy ra đăng, chỉ có thể giờ chụp, sau khi ngắm tiêu cự ngay ngắn, tay Cố Duyên Chu cũng đồng loạt xuất hiện trong khung hình.

Cố Duyên Chu giương mắt nhìn hắn: "Sao thế?"

"Bây giờ tôi cần một tấm hình tự sướng." Thiệu Tư chỉnh độ sáng một chút, nói, "Vị tiên sinh này phiền anh phối hợp một chút."

Vừa rồi hắn với Lý Quang Tông đối thoại Cố Duyên Chu cũng nghe không ít, không cần đoán đã biết hắn muốn làm gì, vì thế Cố Duyên Chu nói thẳng: "Muốn hình có sẵn không? Trong di động của anh có."

Thiệu Tư liếc anh một cái: "Tôi chỉ có một vấn đề, có mặc quần áo chứ?"

Cố Duyên Chu hỏi lại: "Em cảm thấy sao?"

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết không có khả năng.

Thiệu Tư vươn tay sờ tới sờ lui trong túi quần Cố Duyên Chu, Cố Duyên Chu nhắc: "Ở bên kia."

Di động Cố Duyên Chu tải rất ít thứ, màn hình di động nhìn một cái không sót gì, album ảnh cũng vô cùng sạch sẽ.

Nhấn vào chỉ có một cái album bị khóa, tên album là vợ.

"Mật mã là sinh nhật em."

Thiệu Tư lười rối rắm cái vụ "vợ" với anh, nhập vài con số vào, album mở khóa thành công, hắn cho rằng trước mắt sẽ là ảnh chụp sắc tình dâm uế.

Nhưng mà trong album chỉ có một tấm.

Là dáng vẻ lúc hắn ngủ, đỉnh đầu vểnh lên mấy cọng tóc, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, toàn thân ngoại trừ mặt và cổ, chỗ nào cũng không lộ. Không dính líu chút nào tới hai chữ sắc tình.

Sạch sẽ, hơn nữa sắc điệu đặc biệt ấm áp.

Cố Duyên Chu khẽ cong khóe môi nói: "Không phải hình nude, thất vọng rồi hả?"

Anh nói xong lại bổ sung: "Hình nude không nỡ chụp đâu, lỡ di động bị mất thì làm sao, chẳng sợ tỷ lệ một phần triệu anh cũng lo lắng. Không muốn để cho người khác nhìn thấy."

Đột nhiên Thiệu Tư có chút tha thứ cho việc người này nói hắn hát dở trước đó.

Lúc Thiệu Tư lấy đi tấm ảnh chụp "độc nhất", Cố Duyên Chu nghĩ nghĩ vẫn thấy có chút hối hận: "Hay vầy đi, em selfie tiếp đi, anh không chấn màn hình của em."

"Đăng cũng đăng rồi." Thiệu Tư giơ giơ di động, "Khóc đi."

Cố Duyên Chu nhìn thoáng qua, ngắn ngủn hơn mười giây, đã nhảy ra không ít bình luận.

Bình luận đứng top đầu tiên: ngay cả chữ cũng lười đánh, cái này nhất định là ba Thiệu tự mình đăng. Các anh chị em lầu dưới, ổn định, đừng hớn hở đừng khen hắn, cho hắn quen đi, miễn cho rằng hai tháng mình đăng weibo một cái là đặc biệt cần mẫn.

"Chậc, fan của em thật đáng thương."

Đêm đã sâu, ngoài cửa sổ tí ta tí tách bắt đầu đổ cơn mưa rào.

Nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, âm bảy tám độ, giọt mưa rơi xuống ngưng tụ thành thể rắn, nhẹ nhàng nện trên mái hiên, nện trên lá cây che phủ.

Các thành viên tổ trọng án mặc áo mưa, mang ủng đi mưa, còn đang chạy nhanh trên đường.

"Vương đội, nơi anh bảo em điều tra em đã tìm khắp rồi, cái gì cũng không tìm được." Một cảnh sát trẻ tuổi vội vàng từ trong rừng cây nhỏ bên bờ sông đi ra, đi đến trước xe, kéo cửa xe, đi vào liền gọi điện thoại cho đội trưởng, "Nơi phạm nhân vứt bỏ hung khí có lẽ không phải ở đây, có lẽ chúng ta phỏng đoán sai lầm, chỉ dựa vào blog của một cư dân mạng xa lạ..."

Vương đội đang ngồi ở trong phòng làm việc, màn hình máy tính trước mặt lấp lóe ánh sáng, hắn tỉ mỉ nhìn chằm chằm hàng chữ nhỏ trên màn hình, hàng chữ này đã bị hắn đánh ký hiệu làm nổi bật.

—— Tôi rất vui, ánh trăng đêm nay thật đẹp. Tôi nghe âm thanh nước chảy nhỏ giọt, tôi ngồi xổm xuống, ở bên bờ sông rửa sạch tay, cũng rửa sạch tội ác của tôi. Trời sắp sáng rồi, ngày mai, tôi vẫn có thể sống tiếp như không có việc gì.

"Con sông đó dài bao nhiêu?"

"... Toàn bộ con sông đại khái sáu trăm mét, quanh đó không có hộ gia đình nào, ngay cả đèn đường cũng hỏng. Chỗ trong cùng thật sự là rất sâu, càng đi vào càng tối, không cầm đèn căn bản nhìn không thấy con đường dưới chân."

Vương đội trầm ngâm hai giây: "Trực tiếp vào chỗ trong cùng tìm."

Mấy ngày trước, bọn họ thăm dò hiện trường lần nữa, đối chiếu với vách tường lây dính vết máu, có phát hiện mang tính đột phá.

Hung thủ đều để lại bốn chữ cái tiếng Anh tại hiện trường, chỉ là chỗ để lại đặc biệt bí ẩn, ở nơi vốn dĩ đã dính máu, gã mơ mơ hồ hồ thêm hai nét bút, chờ sau khi vết máu khô đi thậm chí không thể phân biệt ra đến tột cùng nó là chữ gì.

Đây là do nhiều lần so sánh ba tấm ảnh chụp hiện trường, mới vô tình nhìn thấy.

Bốn chữ cái tiếng Anh kia nối lại là: JOKE.

99. Chương 99

"Vụ án giết người phát sinh gần trường tiểu học Kiều An tuần trước, hiện giờ đã có tiến triển mới. Ở nơi cách trường học 5km —— cũng chính là chỗ giao nhau giữa đường Bắc và đường Nam, ở cuối một con sông nhỏ uốn lượn, cảnh sát tìm được con dao cùng với một sợi dây thừng dài năm mét mà nghi phạm sử dụng."

Trên hình ảnh xuất hiện mặt Vương đội, bọn họ đang phong tỏa hiện trường.

"Cảnh sát đã thuận lợi lấy được vân tay và ADN của đối phương, tin tưởng việc phá án và bắt giam chỉ là vấn đề thời gian, rất nhanh là có thể đưa phạm nhân ra công lý… bản tin hôm nay tới đây là hết. Vụ án này được nhân dân quần chúng chú ý rộng khắp, nhà đài cũng sẽ tiếp tục theo dõi, thời gian này ngày mai chúng ta gặp lại."

Nữ MC hơi hơi khom người, hết thảy hình ảnh trên TV tối xuống, sau đó một hàng tên nhân viên chạy lên, điệu nhạc kết thúc hào hùng mà lại nghiêm túc.

"Em ăn bơ lạc hay là hạt mè?"

Cố Duyên Chu nói xong nhô đầu ra từ phòng bếp.

Sáng hôm nay anh đến công ty, có một cuộc họp phải mở. Mỗi lần Cố Phong đi công tác, trọng trách quản lý công ty liền rơi ở trên vai anh, dẫn đến bình thường anh không chỉ cần xem kịch bản, còn phải xem báo cáo quý mà trợ lý trình lên.

Lúc này Cố Duyên Chu đã ăn mặc chỉnh tề, tây trang phẳng phiu, nhưng để phòng ngừa áo bị làm dơ, tỉ mỉ xắn cổ tay áo lên.

Thiệu Tư ngồi ở trên sofa, tiện tay đổi kênh: "… Tùy."

[Ngạc nhiên nha, lần đầu thấy cậu dậy sớm như vậy.]

Hệ thống nói lời này, khiến Thiệu Tư nhịn không được liếc một cái: [tao cũng thấy ngạc nhiên, tao đang ngủ ngon lành, trực tiếp bị hắn khiêng xuống.]

[Khiêng cậu làm gì.]

[Ăn sáng, hắn nói cái gì mà không ăn sáng sẽ chết sớm.]

[…]

Cố Duyên Chu đơn giản làm xong một phần sandwich, rửa tay, bưng ra: "Đánh răng ăn sáng đi, anh đến công ty trước, buổi tối không biết chừng nào mới về được."

Lúc này Thiệu Tư mới chậm rì rì đứng lên: "Em biết. Đi cẩn thận, hẹn gặp lại, không chờ anh."

Cố Duyên Chu vừa thấy cái bộ dạng không ngủ đủ giấc của hắn, tám chín phần là chờ anh đi rồi sau đó liền quẹo đầu lên lầu ngủ bù.

Anh gửi một tin nhắn cho trợ lý, nói mình sẽ tới muộn nửa tiếng, hội nghị bảo bọn họ mở trước đi, sau đó kéo ghế dựa ra ngồi xuống trong phòng ăn: "Lại đây, nhìn em ăn xong anh lại đi."

Thiệu Tư hết cách: "Anh thật sự hệt như mẹ em."

Thiệu Tư đơn giản rửa mặt xong, ngồi xuống ăn sáng, Cố Duyên Chu còn thật sự nói được làm được, mắt không hề chớp chăm chăm nhìn hắn ăn: "Em biết em đẹp trai, anh cũng không cần dùng loại ánh mắt này nhìn em đâu."

Cố Duyên Chu đưa sữa nóng qua: "Ừm, hôm nay tổ tông của chúng ta vẫn tự kỷ như thường."

Thiệu Tư ăn ăn, không biết vì sao, hồi tưởng hình ảnh xuất hiện trên TV vừa rồi: "Cái đó, bạn học của Sanh Sanh, nhà bọn họ hiện giờ sao rồi?"

Cố Duyên Chu nói: "Họ hả? Cực kỳ gấp. Vụ án một ngày không phá, bọn họ liền một ngày không ngủ được, mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, mỗi ngày đến cục cảnh sát ầm ĩ … hệt như giục nợ vậy. Cũng tới trường học làm ầm lên, xảy ra chuyện này bên nào cũng không trốn được liên quan, nói bên trường học phát hiện học sinh không đến lớp đúng giờ, lại không gọi điện thoại thông báo cho họ."

Về điểm ấy, bên phía trường học cũng rất bất đắc dĩ.

Đứa bé đó bình thường đã có hành vi đi trễ, tiết sáng sớm không thấy con bé, cho rằng lại dậy muộn, không có nghĩ theo những phương diện khác. Chủ nhiệm lớp nghĩ nếu ra chơi xong, vào tiết lại mà người còn chưa tới, thì lại gọi điện thoại cho phụ huynh hỏi. Ai biết lại xảy ra loại chuyện này.

Thiệu Tư: "Em mới nhìn thấy Vương đội ở trong TV, vụ án này hình như là do hắn phụ trách."

"Anh cũng không biết." Cố Duyên Chu nói, "Nhưng mà vụ này quả thật khó giải quyết, không biết là ai có thể hạ độc thủ với mấy đứa bé bây lớn đó, thật độc."

Loại chuyện này làm cho người ta chú ý hơn cả án giết người bình thường, có lẽ là vì người bị hại chỉ là một đứa con nít cỡ năm tuổi… con nít, rất thuần khiết.

Xán lạn như đóa hoa, quan trọng nhất là, các bé còn có tương lai vô hạn, lại bị người ta lấy thủ pháp tàn khốc nhất bóp chết.

Thiệu Tư cắn rau xà lách, không nói gì.

Cố Duyên Chu nhìn thoáng qua thời gian, cúi người xáp tới, nói: "Được rồi, anh đi trước."

"Ưm." Thiệu Tư cũng nhìn thời gian, "Em ăn xong ngủ tiếp một lát, buổi chiều phải đi thử vai."

Cuối cùng vẫn chọn kịch bản «Nhà giam dục vọng», Thiệu Tư đã thuộc hết lời thoại, còn cố ý tìm đến nguyên tác giả của «Nhà giam dục vọng» là "Tiểu Sửu tiên sinh" thăm hỏi, nghe lý giải của hắn ta về tác phẩm này.

"Câu chuyện này sử dụng hình thức tự sự, nhìn như độc lập, nhưng mà vài tội phạm quan trọng trong đó tầng tầng tiến dần lên, lại có liên hệ chặt chẽ với nhau. Hình tượng gốc của nhân vật chính 'Caesar', bắt nguồn từ một bài văn vô tình nhìn thấy trên blog."

Giọng của Tiểu Sửu tiên sinh đã trải qua xử lý đặc biệt, có thể là để phối hợp với bút danh, nghe vào có loại cảm giác sắc cạnh quỷ dị, như là bánh răng không ngừng bị kẹt, phát ra tiếng vang 'cành cạch'.

"Là nó khơi dậy linh cảm cho tôi, blogger đó miêu tả lúc giết người, cái loại trạng thái tâm lý đó, cùng với thủ pháp, tương đối chân thật. Nhưng mà lúc sau nhấn vào lại thì bút danh đó đã mất đi hiệu lực."

Nhân vật lần này Thiệu Tư thử vai, chính là nhân vật chính tự sự —— Caesar.

Lúc Lý Quang Tông tới đón hắn, còn có chút do dự: "Nhân vật lần này có phải quá phản diện rồi không… hung thủ án giết người liên hoàn, hoàn toàn chính là biến thái, cậu được không? Hơn nữa cậu phải nghĩ kỹ, cuối cùng có lẽ tác phẩm này sẽ không đạt được đề cử tại lễ trao giải cuối năm đâu, cậu có từng thấy vị trí nam chính xuất sắc nhất lại trao cho một đại biến thái có mặt xấu bùng nổ chưa."

Trước khi lên xe Thiệu Tư lại xem kịch bản một lần, cực kỳ không để ý nói: "Cần đề cử làm gì, đề cử có thể ăn được hả? Tôi chỉ muốn tùy tiện thử xem, còn rất thú vị."

Hắn diễn nhiều nhân vật như vậy rồi, nhưng nghiền ngẫm từ góc độ tội phạm, vẫn là lần đầu tiên.

Mỗi người đều có tiềm chất phạm tội.

Trong lòng họ có một góc kín không kẽ hở, ẩm ướt âm u, hàng năm khóa lại, ngẫu nhiên sẽ có một thứ hệt như quái vật đánh hai phát từ bên trong, phát ra một tiếng gào thét, liên tiếp gõ cửa.

Nhưng mà một khi cánh cửa này bị gõ mở, chính là địa ngục khôn cùng.

Đoạn thử vai mà Thiệu Tư rút được, không có tình cảnh cụ thể, không có lời thoại, cũng không hề có động tác, chỉ có vài câu nói chỉ có thể hiểu ngầm mà không thể diễn tả bằng lời như thế.

Thiệu Tư mở phong thư, lấy tờ giấy ra vẩy vẩy, quét nhìn hai cái, không quá xác định hỏi: "Cái này?"

Ở ghế giám khảo có vài nhân vật quan trọng, đạo diễn, phó đạo diễn, biên kịch còn có hai nhà đầu tư.

Người cầm đầu tuổi hơi lớn, râu mép hoa râm, ánh mắt cực kỳ sắc bén: "Ừm, chính là đoạn này, được không? Hình thức diễn xuất không giới hạn, cho cậu năm phút đồng hồ chuẩn bị, năm phút sau đó chúng ta đúng giờ bắt đầu —— tiểu Vương, ấn đồng hồ, canh giờ."

Cái người tên tiểu Vương đứng ở phía sau ông ấy, thoạt nhìn hẳn là trợ lý, nghe vậy không chút hàm hồ ấn đồng hồ bấm giờ trước ngực, thời gian liền nhảy qua từng giây từng giây.

Phương đạo diễn này… quả nhiên danh bất hư truyền, sấm rền gió cuốn.

Thiệu Tư cũng không câu nệ, tìm một góc tường trực tiếp ngồi xuống, nhắm mắt lại trước mắt bao người.

Lý Quang Tông ở bên ngoài chờ hắn.

Hắn ta một chút cũng không lo lắng, ba Thiệu nhà bọn họ tham gia thử vai chưa từng bị rớt, bách phát bách trúng. Hơn nữa gần đây hắn ta bị Thiệu Tư ảnh hưởng, cũng bắt đầu chơi game giết thời gian.

Lúc này Lý Quang Tông an vị ở hành lang bên ngoài, cúi đầu, ngón tay lướt trên màn hình đặc biệt hăng hái, ngay cả Thiệu Tư ra hồi nào cũng không biết.

Tay Thiệu Tư cắm trong túi áo, nhẹ nhàng dùng mũi chân đá đá hắn ta: "Ê, đi thôi. Cậu chơi cái game thiểu năng gì vậy?"

"Pikachu đó."

Lý Quang Tông nói xong liền ngẩng đầu, lúc ngẩng đầu thuận tiện nhìn thoáng qua thời gian: "Oa, mười phút, nhanh vậy?… giữa trưa chúng ta ăn cái gì?"

Thiệu Tư há mồm nói: "Ăn cái rắm."

"Sao cậu lại là biểu tình này?" Lúc này Lý Quang Tông mới chú ý tới cảm xúc của Thiệu Tư không đúng

lắm, vội vàng đứng dậy nói, “Sao thế?”

Thiệu Tư đi ra ngoài hai bước, vừa đi vừa mang kính râm, dừng lại ở cửa: “Không đậu.”

Nói xong, hắn nhìn cái mặt ngu ngốc của Lý Quang Tông, biết nhất định hắn ta chưa kịp hiểu, vì thế lặp lại một lần: “Thử vai không đậu.”

Lý Quang Tông theo sau, đi ở bên cạnh hắn nói: “Ba đang đùa con muốn cho con một bất ngờ hả.”

Trên mặt Thiệu Tư không có biểu cảm gì, liếc hắn ta một cái: “Nhìn tôi giống người sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế sao?”

Lý Quang Tông: “… Giống. Vô cùng giống.”

“…”

Trên đường trở về, không khí vô cùng áp lực. Thiệu Tư hành nghề nhiều năm, lần đầu tiên bị rụng cành me.

Lý Quang Tông cũng không biết an ủi hắn như thế nào, sợ không cẩn thận đụng tới điểm đau của hắn: “Đời người chính là như vậy, không trải qua mưa gió có thể nào nhìn thấy cầu vồng. Có đôi khi, thất bại cũng là một nhân tố quan trọng thúc giục nhân loại tiến bộ, cậu nói đúng không, chúng ta phải vĩnh viễn tràn ngập hy vọng, tràn ngập tin tưởng với tương lai.”

Thiệu Tư: “Súp gà cho tâm hồn thì miễn, cậu câm miệng là được.”

Lý Quang Tông thuận theo ngậm mồm: “Được rồi.”

Thực chất thì Lý Quang Tông suy nghĩ quá nhiều, Thiệu Tư cũng không có cảm xúc trái chiều gì, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ.

Bình thường hắn đóng phim đều rất xuôi gió xuôi nước, mặc kệ là nhân vật gì, nhìn kịch bản hai lần là có thể nghiền ngẫm được tám phần. Hiếm khi bị sụp hố một lần, trái lại khơi dậy ý chí chiến đấu.

[Cố Duyên Chu]: thử vai không đậu à?

[Ba Thiệu của mi]: a, cái đồ chó săn Lý Quang Tông.

[Cố Duyên Chu]: lần đầu tiên thử vai thất bại, cảm giác thế nào.

[Ba Thiệu của mi]: Phương đạo nói em không đủ biến thái, em còn có thể thế nào.

Thiệu Tư ngẩng đầu nhìn thoáng qua cái ót Lý Quang Tông, sau đó hơi hơi đứng lên, cong thắt lưng vỗ vỗ hắn ta: "Kịch bản, lấy lại đây."

Lý Quang Tông không rõ lí do: "Không phải không đậu hả? Cậu còn xem cái gì."

"Còn có cơ hội thử vai lần thứ hai."

"Lần thứ hai? Chừng nào? Trên thông báo không có mà, thử vai không phải chỉ mấy ngày nay thôi sao."

Thiệu Tư mở kịch bản ra: "Có lẽ nói như vậy không quá thỏa đáng. Nhưng mà nhân vật đến cả tôi cũng khống chế không được, cậu cho là hai ngày này bọn họ có thể chọn được người thích hợp hả? —— nếu thật sự có, tôi trực tiếp nhai kịch bản."

100. Chương 100

Hơn mười giờ tối Cố Duyên Chu về đến nhà, đèn trong phòng khách vẫn sáng.

Thiệu Tư ngồi ở trên thảm trải sàn, bên chân đặt vài cuốn sách, cúi đầu không biết đang làm gì. Cố Duyên Chu đi qua, xoay người nhặt lên một quyển cách anh gần nhất. Lật quyển sách kia lên mặt trước, chỉ thấy trên bìa sách viết năm chữ to ——«Tâm lý học biến thái».

…

Cố Duyên Chu tùy tay đặt sách ở trên bàn.

Thiệu Tư xem rất tập trung, không nhận thấy được người đứng phía sau. Hắn gấp chân, gác sách trên đầu gối, một tay khác cầm bút lướt trên sách, miệng không đầu không đuôi tới một câu: "Tôi muốn giết anh."

Cố Duyên Chu đang muốn vươn tay ôm hắn, nghe nói như thế không khỏi khựng lại.

"… Con dao của tôi đặt trên cần cổ anh, nhẹ nhàng lướt qua da thịt anh, tách gân cốt của anh." Thiệu Tư đột nhiên buông sách xuống, chậm rãi đứng lên, thân thể cứng còng, âm thanh cũng càng ngày càng cứng ngắc, "Anh mở to hai mắt nhìn tôi, mà tôi chỉ muốn nhìn đến khi anh đau khổ, nhìn đến khi anh không đỡ nổi gánh nặng, đáy mắt anh khát cầu và không cam, tôi liền cảm thấy vui sướng."

Cố Duyên Chu: "Em đọc cái gì đó?"

Thiệu Tư nhắm mắt lại, qua chốc lát lại mở ra, hệt như không nghe thấy lời Cố Duyên Chu nói: "Tôi là một đóa hoa nở ra từ trong địa ngục."

"..."

Cố Duyên Chu kéo hắn qua, ôm vào trong ngực, lại sờ sờ trán hắn: "Sao ngơ ngốc vậy."

Trước khi anh về, thấy được một đống status người này đăng trên nhóm bạn bè, cổ cổ quái quái, cứ như trúng tà.

Cái gì mà: hương vị formalin ngâm xác thối khiến tôi quyến luyến không thôi, thật giống như nước ối ấm áp trong bụng mẹ vờn quanh.

Khiến một đám người bình thường luôn chơi trò tàu ngầm đều nổ tung lên.

Trì Tử Tuấn: có thể là tôi đang nằm mơ.

An Ân:... anh làm sao vậy, đừng có luẩn quẩn trong lòng.

Thiệu Tư ngẩng đầu liếc anh một cái, thoát ra từ trong kịch bản và hình tượng nhân vậy, hai tay nắm cổ áo Cố Duyên Chu không bỏ, làm dịu thật lâu, mới từ trong miệng phun ra một hơi.

Hiện giờ trạng thái cả người Thiệu Tư như là hư thoát, toàn thân đều không có sức lực: "Phắc, nhân vật này thật là muốn lấy mạng."

Cố Duyên Chu không nói chuyện, đưa tay vén lọn tóc mỏng trên trán người trong ngực, dán lòng bàn tay lên trán hắn, quả nhiên đụng đến đầy tay ướt sũng mồ hôi: "Em cũng quá liều mạng, không được thì thôi, nhân vật không thích hợp không thể cưỡng cầu, nhìn em đổ mồ hôi lạnh này."

"Cái này còn thật sự không thể cứ như vậy liền thôi được, " Thiệu Tư đẩy anh ra, định đến toilet rửa cái mặt, "Lần đầu thử vai thất bại, em cũng không muốn nhận thua. Càng thú vị chính là, lúc chấm dứt Phương đạo cười lạnh nói 'thiên tài ảnh đế thứ hai sau Cố Duyên Chu cũng không gì hơn thế này' —— đạo diễn này có phải rất gợi đòn không, còn không biết ăn nói hơn cả em nữa."

"Phương đạo? Phương Vân Phi?" Cố Duyên Chu đem mấy đạo diễn họ 'Phương' số lượng không nhiều lắm chuyển vòng trong đầu một lần, loại giọng điệu nói chuyện này, trừ Phương Vân Phi hẳn là không có người khác, "Ông ấy chính là như vậy, nói chuyện rất khó nghe, em đừng để trong lòng. Trước kia lúc hợp tác với ông ấy, NG hai lần, ông ấy trực tiếp nói với anh 'cậu vẫn nên sớm lăn ra khỏi giới giải trí đi'."

Loại tính tình kiêu ngạo không lễ phép này, buổi tối đi đi về nhà cũng có thể bị người ta tròng bao tải đánh một trận, Thiệu Tư xem thế là đủ rồi: "... Rất lợi hại."

“Đúng rồi, xế chiều hôm nay khoảng ba giờ, Phương Tịnh gọi điện thoại cho anh, cô ấy gọi di động em tắt máy, khi đó hẳn là em còn đang thử vai.”

Cố Duyên Chu tiếp tục nói: “Ngày hôm qua Đới Vi vào phòng giải phẫu, phẫu thuật vô cùng thuận lợi, tình huống khôi phục tốt đẹp, chỉ cần yên tĩnh tu dưỡng, khả năng bình phục rất lớn.”

Hơn nữa Đới Vi vẫn muốn đem nhân vật nữ chính «Ra ngoài cửa đông» giao cho An Ân. Tuy An Ân rất muốn tham diễn, nhưng quan trọng hơn vẫn là tị hiềm, cô không thể bởi vì chính mình, mà mang đến bất luận ảnh hưởng mặt trái gì cho «Ra ngoài cửa đông», lợi dụng lý do nhân vật không thích hợp mà cự tuyệt.

“Ừm, hy vọng cô ấy sớm ngày bình phục, em xem an bài hành trình của em đã, hôm nào có rảnh lại đi thăm cô ấy.”

Thiệu Tư mới vừa rửa mặt xong, mặt mũi đều là nước còn chưa có lau sạch sẽ, di động liền rung hệt như đòi mạng.

“Cố Duyên Chu anh nhận cái đi, ” Thiệu Tư nhắm hai mắt sờ soạng khăn mặt bên hướng tay phải, “… Ai phiền như vậy.”

Lý Quang Tông hiếm khi gọi điện thoại cho ba Thiệu, điện thoại chưa vang được hai mươi giây đã bị đối phương nhận nghe, không khỏi cảm thán nói: “Ba à con đây mới gọi có hồi chuông thứ nhất mà ba đã nhận, cái này nhất định phải khen ba, ba có biết con từng tính cho ba là tốc độ nhận điện thoại bình quân của ba duy trì ở bao nhiêu phút không —— không được hai ba phút quả thực không bao giờ nhận.”

Cố Duyên Chu: “Con trai, con có chuyện gì?”

Lý Quang Tông: “…”

Lại thất sách.

Ở trước mặt nam thần —— chẳng sợ hình tượng nam thần đã vỡ thì cũng vẫn là nam thần, Lý Quang Tông thật cẩn thận tìm từ ngữ: “Là như vầy, ngài hỗ trợ chuyển lời cho Thiệu Tư tiên sinh một chút, bản thân ngài cũng thuận tiện chuẩn bị tâm lý một chút —— hai người lại quang vinh lên hot search rồi, tình tiết lần này còn tương đối nghiêm trọng, tôi và anh Dương không rõ suy nghĩ của đương sự hai người, hiện giờ còn chưa có áp dụng hành động PR gì, hai người xem xem, muốn giải quyết như thế nào, để tôi với anh Dương bắt tay vào làm.”

Cố Duyên Chu ngắn gọn dứt khoát cúp điện thoại: “Được, chờ một lát lại tìm cậu.”

Thiệu Tư vừa vặn đi ra, chỉ nghe được nửa câu, nói: “Cái gì hot search?”

Đệ nhất papparazi Vương XX vẫn chưa từng buông tha đầu mối 'kết hôn lén' của Thiệu Tư và Cố Duyên Chu.

Hơn nữa nhìn các truyền thông lớn cạnh bên sôi nổi vấp phải trắc trở, phàm là muốn điều tra tiếp, không một nhà nào không âm thầm chịu nhiều mặt áp lực —— phạm vi thế lực Cố gia quá lớn. Chính vì lực cản này, khiến Vương XX càng muốn đào chân tướng ra, công bố trước mặt quần chúng.

Chính như Vương XX đã nói, hắn là một papparazi có giấc mơ.

Tin tiết lộ lần này khá cứng, đều là bằng chứng thật. Thiệu Tư xáp qua nhìn hai cái, khắp màn hình đều là ảnh động, ảnh chụp còn cả văn chương giải thích.

Đệ nhất papparazi Vương XX: chuyện kết hôn trước đây, bị hai vị ảnh đế đánh thành phỉ báng nói xấu, Vương XX tôi còn nhận được thư luật sư, bồi thường bọn họ mấy trăm ngàn. Nhưng tôi không có bởi vậy mà lùi bước, trải qua hơn một tháng ẩn núp, tìm được không ít chứng cớ.

Bản tin này rất có trật tự, bắt đầu lần lượt bày ra từ lúc Thiệu Tư mới vừa vào nhà Cố Duyên Chu ở —— cái lần hai người cùng đi dạo trung tâm thương mại cũng không thể may mắn thoát khỏi, không biết ảnh chụp là từ đâu tuồn ra, nhìn chất lượng ảnh rất giống camera siêu thị. Vài tấm ảnh chụp từ phía bên sườn trái, Thiệu Tư đẩy xe, Cố Duyên Chu đi ở phía trước mua thức ăn.

Căn cứ thời gian trước sau, bày ra rất nhiều hình ảnh, xác định chuyện bọn họ ở chung.

Cuối bài viết Vương XX hạ kết luận: tôi tin tưởng họ còn chưa lấy giấy kết hôn, nhưng mà, hai người kia tuyệt đối là ở bên nhau.

Hai người họ bởi vì loại tin tức này mà lên hot search lên rất cần mẫn. Rất nhiều người đã sớm xem chán —— cả ngày nói đến nói đi, lại không có gì bùng nổ mới mẻ, dừng lại ở giai đoạn scandal thật lâu, lưu manh đùa giỡn quần chúng vây xem.

—— Có thể đừng buộc vào nhau ship CP hoài được không? Thật phiền mà, vốn dĩ ấn tượng với hai người họ còn rất tốt.

—— Lầu trên +1, loại thủ đoạn gây chú ý này thật là, bọn họ không phiền chúng ta nhìn cũng phiền.

Trên mạng nói cái gì cũng có, Vương XX tự mang thuỷ quân sức chiến đấu cũng tương đối mạnh mẽ, lợi dụng loại tranh cãi dư luận này, kéo cao tính đề tài của cả câu chuyện, dẫn đến vụ này càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong bình luận cũng có vài fan lý trí: xem thời gian, lúc ấy ba Thiệu hủy hợp đồng mới vừa bán nhà, không có chỗ ở. Quan hệ với Cố ảnh đế tốt nên ở nhờ nhà anh ấy cũng rất bình thường, cùng mua thức ăn tính là cái gì, nếu đổi thành hai nữ minh tinh đi mua thức ăn chung, mấy người còn suy đoán mờ ám như

vậy sao? Có bệnh gì vậy. Cơ mà tuy rằng tôi nói như vậy… Kỳ thật tôi là fan cp, tư tâm vẫn hy vọng có thể ăn được một ngụm lương thực, aizz fan lý trí như tôi quả thực cảm động đất trời.

"Tấm hình đó chụp thật đẹp trai, lưu lại đi, anh kéo lên trên chút, " điểm chú ý của Thiệu Tư không biết lệch đi đẩu đâu rồi, hắn chỉ huy Cố Duyên Chu lướt bài viết lên trên, dừng trên một tấm ảnh —— bối cảnh là bệnh viện Nhân Dân, lúc họ cùng đến thăm Đới Vi.

Thiệu Tư trên ảnh hơi hơi kiễng mủi chân bá cổ Cố Duyên Chu, hai người vui vẻ cười nói đi ra bên ngoài. Màn ảnh của tấm hình này bắt lấy Thiệu Tư tương đối nhiều, góc độ vừa vặn chếch qua chụp được hơn phân nửa khuôn mặt hắn, không có nửa xu tiền quan hệ với Cố Duyên Chu —— cho nên cái câu 'rất đẹp trai' của Thiệu Tư, không thể nghi ngờ, hoàn toàn là đang chỉ bản thân hắn.

"Tấm này hả?"

"Ừm, tấm phía dưới cũng thuận tiện lưu lại luôn."

Cố Duyên Chu kéo lên hai cái, vừa lưu giùm hắn vừa nói: "Em còn biết xấu hổ không vậy."

Lưu ảnh xong, hai người bọn họ đơn giản thảo luận một chút xem tính ứng phó như thế nào.

Muốn tiếp tục giấu diếm cũng dễ dàng, tuy rằng phiền toái xíu, nhưng mà ứng phó loại tin tức này, đối với bọn họ mà nói vẫn dễ như trở bàn tay.

Cố Duyên Chu suy xét hiện tại sự nghiệp Thiệu Tư còn đang ở giai đoạn phát triển, cũng không muốn hắn đối mặt với bình luận và công kích ác ý sôi nổi ập tới, xuất phát từ các loại suy tính, phương án thứ nhất nghĩ ra đương nhiên vẫn là cho sự việc lật qua, dùng tốc độ nhanh nhất dàn xếp ổn thoả.

Để quần chúng vây xem tự đoán đi, bản thân mình cũng không có nghĩa vụ mọi việc đều phải lộ ra cho người khác nhìn, khiêm tốn một chút, cứ như vậy đè xuống.

Nhưng mà vị tổ tông không sợ trời không sợ đất nhà anh lại không vui lòng: "Cố Duyên Chu, có phải anh chê dắt tôi ra ngoài mất mặt không hả."

Cố Duyên Chu vỗ vỗ đầu hắn: "Anh nào có chê mang em ra mất mặt, là anh không nỡ mang em ra thôi."

Thiệu Tư chống sofa ngồi dậy, đối mặt với Cố Duyên Chu, không chớp mắt nói: "Nếu tôi muốn ở trước mặt mọi người tuyên bố anh là người của tôi thì sao?"

Hắn nói xong lại truy vấn một câu: "Anh có sợ không?"

Những lời này nói rất không sợ hãi. Gần như khiêu khích, trong ánh mắt tràn ngập nghiêm túc.

Cố Duyên Chu đương nhiên không sợ.

Nhưng phản ứng của Thiệu Tư quả thật nằm ngoài dự đoán của anh.

Trong giới giải trí cũng không phải không có người yêu đồng tính, nhưng mà họ chưa từng dám biểu lộ cái gì, họ biết rất rõ tình cảnh của mình, biết việc công bố đại diện cho bao nhiêu mạo hiểm.

Ở trong cái giới này, thân là thần tượng, ngay cả sự tồn tại của người yêu khác phái cũng đã không được tha thứ dễ dàng, huống chi loại quần thể đặc biệt như họ. Có đôi khi bọn họ phải sống hệt như chuột trong cống ngầm.

Thiệu Tư vươn tay phất hai cái trước mặt anh: "Nếu em đã lựa chọn ở bên anh, vì sao không thể để cho người khác biết, bọn họ nghĩ như thế nào là chuyện của bọn họ, em không quan tâm, thích nói gì thì nói —— ê, anh phát ngốc cái gì đó."

Mà người trước mắt này, hắn không sợ.

Là cái gì thì liền nói là cái đó, dám làm dám chịu.

Cố Duyên Chu vươn tay cầm ngược lại tay Thiệu Tư, biến thành tư thế mười ngón giao nhau: "Muốn tuyên bố như thế nào?"

Hết chương 100

101. Chương 101

Phương pháp công bố tình yêu có rất nhiều loại, đa phần đều là đăng weibo tag đối phương, ít ỏi vài chữ: phải, chúng tôi ở bên nhau. Nếu không nữa thì liền đăng một tấm hình, tay trong tay gì đó.

Lý Quang Tông liên hệ điện thoại với Trần Dương, không ngừng cân nhắc chuyện này: "Anh Dương tôi nói với anh nhé, cũng không biết trong đầu Thiệu Tư cả ngày chứa cái gì nữa, tâm tư thật sự là, đoán cũng đoán không nổi. Hơn nữa hả, làm việc chưa bao giờ suy xét hậu quả, Cố ảnh đế ngàn vạn lần đừng bị hắn dạy hư, hiện tại tôi đặc biệt lo lắng…"

So sánh ra, Trần Dương hiển nhiên lãnh tĩnh hơn rất nhiều: "Yên tâm đi, Thiệu Tư nhà các cậu muốn làm gì tôi không cam đoan được, nhưng bên phía Duyên Chu tôi dám cam đoan, hắn làm việc luôn luôn ổn trọng."

Lý Quang Tông nghĩ nghĩ: "Cũng đúng."

Cố ảnh đế ra mắt nhiều năm chưa từng phát sinh lệch lạc gì, nặng nhẹ anh khẳng định phân rõ.

Loại chuyện này nhìn thì rất lớn, nhưng chỉ cần không để ý tới, cư dân mạng cũng sẽ không túm lấy không bỏ.

Phương thức xử lý lạnh lần nào cũng đúng, thật sự thừa nhận thì vấn đề mới lớn.

Lý Quang Tông yên lòng vừa định trở về phòng lấy quần áo, tắm rửa một phát lên giường nghỉ ngơi: "Vậy được rồi, tôi liền không quấy rầy anh, cái quảng cáo music festival gì đó, sáng mai còn phải chạy qua quay một cảnh thêm vào, lúc sau lại liên lạc vậy."

Lý Quang Tông còn chưa nói xong, mục thông báo đã bắn ra một tin tức:

Tài khoản [Thiệu Tư] mà ngài follow đang livestream, mau tới vây xem nào. —— sina weibo.

"…" Lý Quang Tông đơ đơ, "Anh Dương, tôi đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm."

Tin tức Thiệu Tư livestream lan truyền nhanh chóng, không đến một phút đồng hồ, nhân số ngồi xổm trong live stream đã lên đến hơn triệu.

Lý Quang Tông bị hấn dọa hết hồn, tay run lên muốn lật danh bạ, nhưng lại thấy Thiệu Tư uống nước xong, tiện tay đặt ly nước ở bên cạnh, nói thẳng: "Người đại diện của tôi —— Lý Quang Tông đồng chí có đây không, nếu có thì ấn số 1, những người khác đều yên tĩnh một chút."

…

Lý Quang Tông không rõ lí do, ấn số 1 gửi ra.

Thiệu Tư híp mắt, tìm được cái ID "Áo bông nhỏ tri kỷ của ba Thiệu" quen mắt trong đống bình luận lăn lộn, sau đó nói: "Lát cậu đừng gọi điện thoại cho tôi, ngoan một chút, dù sao thì cậu gọi tôi cũng sẽ không nhận đâu."

Áo bông nhỏ tri kỷ của ba Thiệu: "A?"

Thiệu Tư: "A cái gì, đừng có a, ngu ngốc."

—— Ha ha ha ha anh đại diện hằng ngày bị mắng.

“Hôm nay tôi muốn nói chuyện với mọi người.”

Thiệu Tư nói xong, nhìn về phía bên phải, vươn một ngón tay ra ngoắc ngoắc trong không khí.

Cố Duyên Chu buông quả táo đã gọt một nửa trong tay xuống, cực kỳ phối hợp mà nghiêng người qua, nửa khuôn mặt xuất hiện trên màn hình, phất phất tay với cả triệu cư dân mạng: “Chào mọi người.”

Nhân số theo dõi tăng lên gấp bội, bình luận chạy điên cuồng, vừa đánh ra một câu lập tức bị bình luận của những người khác bao phủ.

Nhưng mà trong mấy bình luận hệt như ‘tàn ảnh’ đó, ba chữ Cố Duyên Chu bởi vì số lần xuất hiện quá nhiều, vẫn nhìn vô cùng rõ ràng, kèm theo còn có một đống dấu chấm than, thậm chí có vài người kích động nói không ra lời chỉ có thể đăng dấu chấm câu.

Thiệu Tư cũng mặc kệ bọn họ, tự nhiên như ruồi giới thiệu: “Giới thiệu với mọi người một chút, Cố Duyên Chu, bạn trai tôi.”

Áo bông nhỏ tri kỷ của ba Thiệu:…

Ô đệt.

Thiệu Tư nói xong những lời này, nhóm dân mạng vô cùng ăn ý tập thể lựa chọn im lặng.

Qua hơn mười giây, gần như không có ai bình luận. Sau đó đột nhiên liền ầm ầm bùng nổ vào một giây nào đó.

—— Thiệt hay giả?! Không phải đang đùa chúng tôi chứ.

—— Mẹ ơi trực tiếp come out?!!!

—— Hình như mị xem một cái livestream giả rồi, xong đời, vì sao tim mị đập nhanh như vậy.

“Không nói giỡn, nghiêm túc. Nhưng bản tin mà Vương XX viết thì vẫn không thể xem lung tung, toàn là mấy cái ba xàm ba láp gì đâu.”

Thiệu Tư không tính nhiều lời, sau khi đơn giản trần thuật trọng điểm xong, hắn liền buông tay, vô cùng tiêu sái định tắt livestream: “Rồi, nói xong, mọi người ngủ ngon.”

—— Vầy sao ngủ được, đã định trước là một đêm không ngủ.

—— Aizz, có nhẽ là tôi đang nằm mơ.

—— A a a a a tôi phắc đừng có đi chớ thả thính xong bỏ chạy thực không lễ phép!

Cố Duyên Chu vươn tay bắt lấy tay Thiệu Tư, đại phát thiện tâm nói: "Tổ tông, gấp cái gì, đoạn cuối phát cho họ một phúc lợi đi."

Thiệu Tư chớp mắt mấy cái, không kịp phản ứng: "… Phát phúc lợi gì?"

Sau đó Cố Duyên Chu vươn tay ấn đầu của hắn, ôm lấy trực tiếp hôn lên: "Cái này."

Ngày kế, xe bảo mẫu mới vừa lái ra khỏi tiểu khu, mới chỉ lái được cỡ hai con đường, phía sau đã có mấy chiếc xe khả nghi theo đuôi.

Lý Quang Tông xuyên qua kính chiếu hậu quan sát mấy phút đồng hồ, mấy chiếc xe đó đều nhịp chạy theo, cửa sổ còn mở ra thật lớn, máy quay không chút e dè đặt trên cửa sổ.

Lý Quang Tông thu hồi tầm mắt: "Nhìn ra đại khái có năm đài truyền thông đi theo chúng ta, chờ đến cửa phim trường khẳng định càng nhiều người —— không phải, cậu luẩn quẩn trong lòng thì thôi đi, sao Cố ảnh đế cũng làm càn theo cậu, hai người còn hôn môi… hôn môi."

Lý Quang Tông nói được một nửa liền hết nói nổi: "Thật sắc tình, cậu từng thấy ai come out mà 18+ vậy chưa."

"Shhh, Cố Duyên Chu, có lần nào anh không dùng răng cắn không?" Lý Quang Tông bóp cổ họng, học theo giọng điệu của Thiệu Tư trong livestream lúc ấy nói một câu, sau đó lại chuyển thành âm giọng trầm thấp của Cố Duyên Chu, hệt như vẹt phun ra sáu chữ, "Nhịn không được, muốn ăn em."

Thiệu Tư nằm ở phía sau, dựa lưng vào đệm, trên người đắp cái chăn dày, mặt không đổi sắc nói: "Đừng làm rộn, chán sống có phải không."

Lý Quang Tông 'chậc' hai tiếng, bị chính mình chọc ra một lớp da gà: "Thật ghê tởm, hai người thật ghê tởm."

"…"

Quảng cáo music festival vốn dĩ đã quay xong, nhưng mà sau khi bên chủ sự xem qua, cảm thấy khái niệm "mọi độ tuổi" còn chưa đủ nổi bật. Vốn dĩ đã quay hai nhân vật thanh thiếu niên và tộc đi làm, vì thế bên chủ sự đề xuất thêm vào con nít và người già, càng hoàn thiện khái niệm đó hơn một chút.

Lần này Từ Hoàn Dương tới rất sớm, hắn ta ngồi ở trong phòng trang điểm, nhìn thấy Thiệu Tư tiến vào, gật gật đầu với hắn.

Hơn nữa rõ ràng là hắn ta có xem đầu đề hôm nay, chỉ nói với Thiệu Tư hai chữ: "Chúc mừng."

Thiệu Tư đưa tay lấy mũ và khẩu trang xuống, thuận tay túm túm tóc, thong dong nói: "… Cám ơn."

Vừa rồi Lý Quang Tông chấn truyền thông chấn đến độ quả thực sắp điên rồi, hắn phí thời gian thật dài mới dàn xếp ổn đám phóng viên truyền thông loạn thành một cục ở bên ngoài, lúc trở về chỉ cảm thấy cổ họng đều bốc hơi, cả người ngồi bệt trên ghế: "Ba, con cần tìm thêm vài vệ sĩ, sáu người không đủ dùng cho lắm."

Nói xong hắn ta hệt như hấp hối móc điện thoại trong túi ra, chuẩn bị gọi điện: "Tôi lập tức liên hệ luôn, chờ một lát xong việc đi ra là phải dùng đến rồi, đám người đó còn đang canh me bên ngoài, tôi phí sức lâu như vậy cũng chỉ đuổi bọn họ ra được một con phố thôi."

Thiệu Tư nói: "Vất vả cậu, cuối tháng tăng lương cho cậu."

Lý Quang Tông: "Bỏ đi… cậu giúp tôi bớt phí chút hơi sức là được."

Mới vừa mở di động lên, một cú điện thoại của Trần Dương liền gọi tới, Lý Quang Tông tức khắc nhận nghe: "Anh Dương."

Trần Dương: "Duyên Chu bảo tôi hỏi cậu một chút, bên cậu thế nào?"

Lý Quang Tông nhìn thoáng qua nghệ nhân không chút nào bị ảnh hưởng nhà mình, trả lời: "Rất tốt, mệt đều là tôi, hắn cực kỳ tiêu dao, ở trên xe chưa chơi xong một ván game, xuống xe còn phải vừa đi vừa chơi"

Trần Dương: "…" Lòng dạ cũng thật đủ thoáng.

"Bên các anh thì sao, không có việc gì chứ." Lý Quang Tông vừa nói vừa đi ra bên ngoài, dù sao thì trong phòng trang điểm nhiều người nhiều mắt, vì thế hắn đè thấp âm lượng tiếp tục nói: "Thật ra truyền thông kích động như vậy cũng có thể hiểu được, ngay cả điện thoại di động của tôi cũng sắp bị gọi cháy —— bắt đầu từ tối hôm qua, liền chưa từng ngừng lại, không riêng gì bảy cô tám dì của tôi, ngay cả bạn gái mối tình đầu nhiều năm không có liên hệ cũng gọi tới hỏi tôi."

Trần Dương: "Không có gì, con người Cố Duyên Chu bình thường thoạt nhìn dễ nói chuyện, nhưng thật sự xảy ra chuyện thì không có phóng viên nào dám trêu hắn, cũng chỉ có Vương XX cả ngày muốn chết."

Lý Quang Tông tính học chút kinh nghiệm: "Vì sao?"

Bàn về trình độ kiêu ngạo, rõ ràng là ba Thiệu nhà họ tương đối giống hỗn thế ma vương không dễ chọc hơn.

"Sự kiện báo xã Bách văn thiên hạ hồi năm linh 10 cậu có ấn tượng không?" Trần Dương nói, "Tuồn bậy bạ về scandal giữa Cố Duyên Chu với một nữ minh tinh, cả ngày theo đuôi chụp hình, không quá mấy ngày cả báo xã đều bị đóng —— cậu cho là ai làm?"

Lý Quang Tông: "… Cố, Cố ảnh đế?"

Chuyện này, sau khi Thiệu Tư nghe xong chỉ có một ý tưởng: "Có phải tôi cũng nên diệt một đài truyền thông lập uy phong không nhỉ?"

Lý Quang Tông: "Cậu hả? Cậu thì thôi đi."

Từ Hoàn Dương tới sớm, trang điểm đã tàm tạm, cầm giấy bút ngồi ở bên cạnh, cúi đầu không biết viết cái gì.

Miệng còn không tiếng động ngâm nga, một há một mở, cực kỳ nhập tâm.

Thiệu Tư không hề quên thân phận Từ Hoàn Dương, trước đó hắn không có chủ động tìm tới là sợ tiếp cận quá mức có vẻ không tự nhiên, ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ. Hắn chậm rãi nghiêng mặt, lặng lẽ bắt chuyện: "Anh đang viết nhạc à?"

Từ Hoàn Dương mới vừa vẽ xong hai nốt trên khuông nhạc, nghe vậy ngòi bút nhẹ nhàng dừng lại: "Ừm, lúc rảnh rỗi liền tùy tiện viết viết."

"Tôi có thể xem không?" Lúc Thiệu Tư nhìn hắn ta vẫn luôn nhìn vào mắt, không tránh không né, vừa không lén lút quá phận lại không có vẻ đặc biệt mạo muội, "Tuy rằng tôi hát rất bình thường, có điều đã học đàn dương cầm rất nhiều năm."

Từ Hoàn Dương thu bút, đưa giấy qua: "Đương nhiên có thể."

Chỉ là một bản nháp, viết rất tán loạn, chỉ có vài đoạn nhạc, chưa viết lời. Còn có rất nhiều vết xóa, sửa sửa chữa chữa.

Tên bài hát là «Bóng hình».

Thiệu Tư không hiểu về âm nhạc cho lắm, học đàn dương cầm cũng chỉ là đàn theo cầm phổ —— dù sao thì lúc diễn tấu hắn cũng chưa từng cảm nhận được tình cảm to lớn hay biến hóa gì từ trong đó, đối với những người có thể viết hơn vạn chữ khen ngợi, hắn vẫn luôn tỏ vẻ kính nể tự đáy lòng.

Thiệu Tư làm bộ làm tịch xem vài lần, bình luận hai câu vô nghĩa, sau đó trả giấy lại cho hắn ta: "Viết rất tốt, giọng thấp rất khó dùng, rất ít khi nhìn thấy ai gộp nhiều giọng thấp vào chung với nhau lại không chút nào không hợp như vậy."

Từ Hoàn Dương lộ ra một nụ cười, Thiệu Tư chú ý tới lúc hắn ta nhận lấy tờ giấy, ngón tay mất tự nhiên căng lên thật chặt: "Nào có, tôi còn kém rất xa."

Hết chương 101

102. Chương 102

"Bình thường tôi nghe nhạc cổ điển khá nhiều, " Thiệu Tư vừa nói vừa đối diện gương, chỉnh ngay ngắn tai nghe trên tai phải, "Rất ít khi nghe nhạc đang lưu hành, ngay cả nhạc của anh cũng thế, không nghe nhiều lắm, có điều cũng từng nghe qua chút đỉnh."

Bản lĩnh tiếp cận của người này phải nói là dày công tôi luyện.

Hai người không quen biết, vừa mới bắt đầu tiếp xúc, kiêng kị nhất chính là "mạo phạm". Ở phương diện này Thiệu Tư luôn luôn khống chế cực tốt, cái gì nên nói cái gì không nên nói, mấy phần nặng mấy phần nhẹ.

Quả nhiên Từ Hoàn Dương nói thêm vài câu với hắn: "Âm nhạc thời kì Baroque cho tôi ấn tượng tương đối sâu, hoa lệ phức tạp, từ trong lớp lớp giam cầm bày ra một loại tự do."

Thiệu Tư: "…"

Hắn nào biết được cái gì là Baroque, vừa rồi đều là bịa chuyện thôi.

Một ca thần trên vũ đài nhạc lưu hành, nghiên cứu nhạc cổ điển sâu như vậy làm chi.

Đầu óc Thiệu Tư xoay chuyển: "Ừm, tuy rằng nhạc cổ điển phát triển đến thời kỳ sau ngày càng tự do hơn, nhưng âm nhạc thời kì Baroque vẫn luôn có một loại đặc sắc chỉ nó mới có."

Nghe vậy, Từ Hoàn Dương có chút đồng ý gật gật đầu: "Tôi cũng nghĩ giống vậy."

Hắn chẳng qua là theo lời Từ Hoàn Dương nói tiếp hai câu vô nghĩa mà thôi, ai có thể ngờ Từ Hoàn Dương nương theo đề tài này, lại khai thác một ít đề tài mang tính chuyên nghiệp. Đầu Thiệu Tư có hơi đau, vừa ứng phó vừa lặng lẽ xoay cổ tay nhìn thoáng qua thời gian.

Cách lúc khởi công còn có mười mấy phút đồng hồ.

May mà Chu Lực tới kịp thời, hắn ta đứng ở cửa gõ gõ, sau đó nói thẳng: "Hoàn Dương, đi ra một chút, đạo diễn tìm cậu nói chút chuyện. Vừa đúng lúc Ngụy lão đến, tặng vị trí cho Ngụy lão đi."

Thiệu Tư giương mắt nhìn qua, cảm thấy anh chàng béo này thoạt nhìn thuận mắt hơn một ít.

Chu Lực chỉ cảm thấy ánh mắt ảnh đế thịt tươi mới vừa come out đó nhìn hắn ta nóng bỏng một cách khó hiểu, nhất thời trong lòng có chút sợ hãi, lại hô một tiếng: "… Hoàn Dương!"

Vì thế Từ Hoàn Dương đứng lên, đi ra cửa.

Chu Lực nghiêng người, để Từ Hoàn Dương đi ra ngoài trước, sau đó hắn ta mới đóng cửa, lúc đóng cửa lễ phép nói: "Thiệu tiên sinh, chúng tôi đi xuống chuẩn bị trước, hy vọng lần này cũng hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Trong phòng trang điểm nhất thời chỉ còn lại hai người là thợ trang điểm và Thiệu Tư, còn có nhân viên công tác thường thường mở cửa đi vào tìm đạo cụ.

Lúc này Thiệu Tư mới chú ý đến tin nhắn Cố Duyên Chu gửi qua cho hắn.

[Cố Duyên Chu]: đám phóng viên ngồi canh me ở cửa phim trường em, đã phái người qua giải tán rồi, đỗ xe trái quy định, mỗi người một tờ hóa đơn phạt. Để phòng ngừa, lúc về em vẫn nên đi từ cửa sau đi.

[Cố Duyên Chu]: với lại, không cho nói chuyện nhiều với cái tên ca sĩ kia.

Thiệu Tư dựa vào ghế, tùy tiện hồi âm vài chữ: Hửm? Ca sĩ nào?

Cách nửa phút Cố Duyên Chu mới trả lời một câu: đừng giả bộ ngốc, cái người mà em từng khen hát hay lại chuyên nghiệp đó.

Thiệu Tư: có phải em ngửi được mùi chua không nhỉ.

Cố Duyên Chu: em không ngửi sai đâu.

Thiệu Tư: được rồi, em cũng khen anh nhé, muốn nghe cái gì? Để em nghĩ xem, hàng to xài tốt eo chó đực há?

Thợ trang điểm bất quá chỉ mới hai lăm hai sáu tuổi, nhìn qua rất khẩn trương, cũng không dám nhìn hắn nhiều.

Ở trong mắt cô, biểu tình của người này từ lúc vào cửa đã rất lạnh nhạt, dù vừa rồi trò chuyện với ca thần, trên mặt cũng treo bốn chữ to 'người lạ chớ gần', hiện tại lại đột nhiên nhếch khóe miệng một cái, cả người trầm tĩnh lại, khí thế tự dưng mềm xuống vài phần.

Cô đương nhiên không dám lén nhìn màn hình di động người ta, chỉ có thể chịu đựng tò mò, trang điểm xong liền thu dọn đồ đạc rơi rụng ở trên bàn nói: "Ngài xem thế nào, còn có yêu cầu gì không."

Thiệu Tư liếc nhìn cô một cái, phá lệ mà cười cười với cô: "Cứ như vậy đi, vất vả cho cô rồi."

"Không, không không vất vả." Thợ trang điểm run tay, quả thực chống đỡ không được, "Tôi đi ra trước xem xem Ngụy lão có tới chưa."

Ngụy lão này, là đại nhân vật mà bên chủ sự cố ý mời đến.

Ông là một diễn viên gạo cội, trước kia tham gia rất nhiều tác phẩm kinh điển, phần lớn đều là tác phẩm nổi tiếng cải biên lại —— ngoài ra, ông còn là một người nổi tiếng trên internet.

Mở weibo bắt kịp thời đại, mỗi ngày đăng các tiết mục ngắn, là một tay lành nghề sáng tác tiết mục ngắn.

Cho dù hiện tại già rồi, con đường diễn xuất ít, nhưng nhiệt độ vẫn chưa từng tiêu giảm.

Không quá hai phút, quả nhiên có một ông cụ tuổi chừng hơn tám mươi đi tới.

Lý Quang Tông đi theo sau Ngụy lão, tất cung tất kính: "Ngài chậm một chút, vừa rồi thật sự là xin lỗi, có nhiều mạo phạm…"

Thiệu Tư không rõ lí do nhìn Lý Quang Tông một cái, thầm nghĩ người này đi ra ngoài vệ sinh cái thôi mà trở về đã thành cái đức hạnh này. Ngay sau đó hắn liền đứng lên hơi hơi khom lưng nói: "Chào Ngụy lão tiên sinh."

Lão diễn viên kia hơi hơi gật gật đầu với Thiệu Tư, sau đó ngồi xuống nhắm mắt lại, xem ra là đang vội. Thợ trang điểm nhanh tay giúp ông làm tăng nếp nhăn.

Lúc này Lý Quang Tông mới nhỏ giọng kề tai nói thầm với Thiệu Tư: "Làm tôi sợ muốn chết, lão tiên sinh này vào WC không khóa cửa, tôi đang gấp, tùy tiện đá văng một phòng… thật xấu hổ, cậu có thể hiểu được không, rất xấu hổ."

Thiệu Tư: “Tôi không thể hiểu được. Về sau loại chuyện dọa người này không cần nói với tôi, làm ba cậu, tôi cũng có chút không nâng nổi đầu.”

Chờ sau khi một vòng nếp nhăn quanh mắt đã làm sâu hơn, lúc này Ngụy lão mới mở to mắt, cười cười với Thiệu Tư: “Tôi biết cậu. Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là không tồi, lúc tôi ở tuổi cậu, diễn xuất còn xa mới được loại tiêu chuẩn này, từng đời từng đời, nhân tài lớp lớp xuất hiện, thật tốt.”

Lý Quang Tông giành nói: “Nào có nào có, ngài thật khiêm tốn, lão nghệ thuật gia giống ngài mới là hiếm có, từ nhỏ cháu đã đặc biệt sùng bái ngài, xem phim của ngài mà lớn lên.”

Thiệu Tư đè thấp âm lượng: “Cậu xen miệng cái gì.”

Lý Quang Tông nghiêng đầu: “Nịnh nọt ấy mà, bù lại một chút.”

Ngụy lão nhìn xung quanh trái phải: “Tiểu Hoàng Oanh đâu? Sao không thấy con bé.”

Thợ trang điểm nói: “Con bé đã tới từ sớm, còn sớm hơn ca thần nữa. Thay quần áo xong liền bỏ chạy ra ngoài dạo rồi —— con nít mà, một phút đồng hồ cũng không chịu ngồi yên, nói là bên ngoài bày ngoại cảnh cực kỳ đẹp, muốn đi hái hai đóa hoa.”

Tiểu Hoàng Oanh là một ngôi sao nhí nổi tiếng, năm nay vừa vặn sáu tuổi rưỡi. Đứa nhỏ này ba tuổi đã lên đài tham gia cuộc thi tiếng hát nhi đồng, bởi vì bề ngoài hoạt bát đáng yêu, giọng ca lại trong trẻo êm tai, bởi vậy cư dân mạng lấy cho con bé biệt danh như thế.

Xem ra Ngụy lão cũng rất thích tiểu Hoàng Oanh, vừa đến liền hỏi thăm con bé.

“Cuộc thi ngôi sao nhí lúc trước, tôi còn là giám khảo đó, lúc ấy tiểu Hoàng Oanh mới đến đầu gối tôi, vừa cất giọng hát phải nói là vang dội.” Ngụy lão cười cười giải thích, “Một chút cũng không sợ người, nhoáng lên một cái đã hơn ba năm rồi, còn rất nhớ nó.”

Hoàng Oanh vẫn luôn ngồi xổm trong bồn hoa dưới lầu, mới đầu là tìm hoa, sau lại là tìm bươm bướm, lúc khởi động máy con bé còn chưa chịu xuống: “Vừa rồi con nhìn thấy một con bươm bướm nhỏ, màu trắng, đẹp lắm.”

Ngày đông lạnh lẽo nào có bướm, đứa nhỏ này chắc là hoa mắt, nhân viên công tác dỗ trái dỗ phải, chỉ có thể nói: “Chờ quay xong, mọi người cùng nhau giúp con tìm bươm bướm có được không.”

Thiệu Tư từ xa xa liếc nhìn bọn họ một cái, mới vừa đi qua, đạo diễn liền phất kịch bản kêu hắn: “A —— cậu tới đây, vừa lúc muốn tìm cậu.”

“Lần này chúng ta thiết kế như vậy, cậu tìm cảm giác xem, phải có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi.”

Đạo diễn mở kịch bản ra, đem cái từ bôi đen in đậm trong ngoặc kép cường điệu đọc lại một lần, "Tinh thần phấn chấn."

Thiệu Tư liếc nhìn hắn: "Tôi biết, khi tôi tới có xem qua kịch bản rồi."

Đạo diễn vô cùng ngay thẳng: "Tôi biết cậu xem qua rồi, tôi chỉ sợ cậu tẻ nhạt quá, sợ cậu phấn chấn không nổi thôi."

"..."

Thiệu Tư: "Tuy đúng là tôi cảm thấy động tác này thiết kế vô cùng ngốc, nhưng mà tố chất nghề nghiệp cơ bản tôi vẫn phải có."

Đạo diễn im lặng hai giây, ngàn lời vạn tiếng cuối cùng vẫn hóa thành một thủ thế 'ok'.

Thiệu Tư đi tới vị trí trước đó đã xác định, chuẩn bị đứng yên, lúc đi thuận miệng hỏi một câu: "Đạo diễn, vừa rồi anh kêu ca thần không phải cũng là vì chuyện này chứ?"

Đạo diễn đầu óc lơ mơ, tự hỏi chốc lát mới trả lời: "Cậu nói Từ Hoàn Dương hả? Tôi kêu hắn sao?... Tôi không có tìm hắn mà."

Mấy cảnh mới thêm vào quay rất dễ dàng, chỉ cần chờ âm nhạc vang lên, bọn họ liền sôi nổi đi về phía trước, mỗi người thay phiên hát một đoạn, cho đến điểm cuối chỗ đánh dấu vạch trắng liền dừng lại.

Chỉ là trong quá trình bốn người thay phiên thì tốc độ chân và nối liền nhau phải chú ý chút thôi.

Chờ nhạc vang lên, anh trai camera liền khiêng máy quay, vừa lùi vừa ghi hình.

Tiểu Hoàng Oanh xung phong, tung tăng vui vẻ, đuôi ngựa nhỏ quăng sang trái quăng sang phải, hai chân qua lại luân phiên nhảy nhảy, há mồm liền hát ra một câu: "Chúng ta gặp nhau ở nơi này, hoan hô chúng ta, chúng ta nhảy múa. Trên vùng đất cằn cỗi, giấc mộng của chúng ta nảy mầm."

Ngay sau đó là Từ Hoàn Dương. Lần đầu tiên nghe hắn hát live, tuy rằng hoàn cảnh hiện trường tương đối ồn ào, nhưng giọng hát mang tính dấu hiệu của hắn vẫn làm cho người ta nghe qua là không quên. Âm sắc hắn hiện giờ chín muồi hơn năm đó không ít.

Trước mặt loại bản lĩnh ca hát mang tính áp đảo này, cũng chỉ có Thiệu Tư —— lòng tự tin quá thừa, chờ ca thần hát xong, còn có thể mặt không đổi sắc show ra ca kỹ.

Hát thì vẫn còn tạm ổn, nhưng động tác của mấy người vẫn không nối liền được.

Vài người già trẻ lớn bé bọn họ cùng nhảy, nhảy tới nhảy lui động tác đều không thống nhất, dẫn đến NG nhiều lần.

Cuối cùng đạo diễn đứng lên phất phất tay: "Tới đây trước đã, nghỉ ngơi một chút. Vừa rồi có một bản cảm giác tàm tạm, chờ một lát chúng ta lại đến lần cuối cùng, tranh thủ có thể quay xong, giải tán trước đi."

Người đại diện của tiểu Hoàng Oanh chính là thím của cô bé, người một nhà, đạo diễn vừa kêu "cắt" cô bé liền nhào qua tìm thím: "Con muốn đi vệ sinh… thím đừng đi theo, con muốn tự mình đi."

Thím cô bé mới vừa đi được hai bước, nghe vậy liền dừng lại, cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, lại vỗ vỗ mông: "Tiểu Hoàng Oanh của chúng ta thật sự là trưởng thành rồi, vậy con đi đi, thím ở chỗ này chờ con."

Qua sinh nhật sáu tuổi, đứa nhỏ này trở nên đặc biệt mạnh mẽ, cũng không biết có phải là bởi vì người trong nhà nói đùa với con bé là bé đã trưởng thành hay không.

Dù sao thì WC cách đây cũng không xa, chỉ cách trăm mét, nghĩ hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mắt thấy tiểu Hoàng Oanh chạy về hướng WC, Ngụy lão cười cười nói: "Còn hệt như khi còn bé, một chút cũng không đổi. Sắp lên lớp một nhỉ? Thành tích khẳng định cũng không kém."

Thím cô bé quở trách: "Nào có, bình thường không thích học, dạy nó tính toán và từ đơn tiếng Anh, nó còn cảm thấy đau đầu."

Cô bé vội vội vàng vàng chạy về phía WC, nhưng lại đụng phải một người ở cửa, bé vừa định ngẩng đầu, lại bị người nọ gắt gao đè đầu xuống.

Ánh mắt bé chỉ có thể thẳng tắp nhìn về phía trước, không có biện pháp ngẩng đầu.

"Xin lỗi… con không phải cố ý."

Bé nói xong, người nọ cũng không hề buông tay, vẫn ấn đầu cô bé không bỏ. Nhưng một tay khác lại đưa ra trước mặt bé, trong lòng bàn tay khớp xương rõ ràng, nắm một thứ dùng giấy gấp ra —— bươm bướm trắng.

103. Chương 103

Thời gian nghỉ ngơi, nhân viên công tác tràn vào tràn ra, không ngừng điều chỉnh loa, còn có vị trí đèn.

Lý Quang Tông quay về trên xe cầm mấy chai nước, phát cho người xung quanh mấy chai, sau đó ngồi xuống, vừa miết mép ly vừa nói: "Hôm nay cậu lên weibo chưa, weibo tôi cũng sắp nổ tung luôn, chưa từng nhận được nhiều tag như vậy, tôi cảm thấy tôi sắp hot rồi."

Thiệu Tư không ngẩng đầu lên nói: "Cậu nghĩ nhiều quá."

Lý Quang Tông: "Cái hôm cậu mở livestream, có phải Cố nam thần kêu cậu là tổ tông không? Trước khi tôi xem weibo cũng không để ý, thật muốn mạng… hai người các cậu, một người còn biết chơi hơn một người."

Có ai không biết "tổ tông" là con mèo Cố Duyên Chu nuôi trong nhà đâu.

Cố ảnh đế cả ngày ở trên weibo đăng status, cưng chiều đến chết đi sống lại, nhưng một tấm ảnh chụp cũng không nhả ra. Hiện tại vừa giải mã, quay đầu nhìn lại đầy đất đều là bánh chó.

—— Tổ tông chính là Thiệu Tư… Trời ạ trái tim thiếu nữ của mị cũng sắp nhảy ra ngoài rồi.

—— Tôi con mẹ nó sớm nên nghĩ ra chứ, giữa người và mèo làm sao có thể phát sinh loại cốt truyện vượt tự nhiên này. Đây chỗ nào là blogger miêu nô, thê nô đi.

—— Quay đầu nhìn lại, mình của ngày hôm qua ngây thơ cỡ nào.

Lý Quang Tông giơ màn hình lên đưa mấy bình luận đó cho hắn xem, Thiệu Tư lướt nhìn hai cái: "Cho nên sao? Cậu muốn tôi nhấn like cho họ hay là bình luận."

"Chỉ là muốn cho cậu biết mình gây ra chuyện gì thôi, " đối với việc này, Lý Quang Tông cũng vô cùng chịu phục, "Lưu thiên vương với cái người nhà hắn, ở bên nhau mười năm cũng không dám công bố, chớ nói chi là cùng xuất hiện. Chuyện này cũng chỉ có người trong giới chúng ta mới biết… hai người các cậu, trâu bò."

Aizz, trâu bò chết được.

"Cậu nhớ lần cuối cùng chúng ta cùng đến trước mộ Diệp Thanh, Chu tiên sinh nói gì không." Thiệu Tư để điện thoại di động xuống, đổi một tư thế nói, "Ông ấy nói, tình yêu, tự do, không khí và không gian để công khai biểu đạt thân phận mình, ông ấy suy nghĩ rất nhiều năm, tận đến hiện tại mới nghĩ ra, những thứ đó không phải là do người khác ban cho."

Lý Quang Tông: "… Hửm?"

Thiệu Tư nói đến chỗ liền ngừng, liếc hắn ta một cái, không nói thêm nữa: "Nhìn bộ dạng cậu như vậy liền biết cậu không hiểu."

Hắn vỗ vỗ vai Lý Quang Tông: "Ngoan, có rảnh liền đọc thêm nhiều sách đi."

Thời gian nghỉ ngơi mười lăm phút rất nhanh liền qua, tiểu Hoàng Oanh còn chưa về.

Đạo diễn đang chuẩn bị bảo mọi người vào vị trí của mình tranh thủ một lần thông qua, quay đầu nhìn sang, liền thấy thím Hoàng Oanh mặt mày lo lắng, không khỏi buông micro xuống, tiến lên hỏi thăm: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Có nhìn thấy tiểu Hoàng Oanh không, có ai thấy con bé không?" Người phụ nữ gấp đến độ sắp bật khóc, tay run rẩy, cảm xúc lên xuống kịch liệt, "Vừa rồi tôi chờ nửa ngày, không thấy nó quay về, liền đến WC tìm nó… Không có ai, tôi đẩy ra từng phòng từng phòng, đều không thấy nó, rốt cuộc nó đi đâu rồi có ai biết không?"

Cô vừa khóc, liền khiến cho những người xung quanh nhất thời không biết nên nói gì mới tốt. Đạo diễn quay đầu lại rống: "Ngốc hả, hỏi mấy người kìa, nghe không vậy, có nhìn thấy không? Có ai thấy con bé không?"

Nhân viên công tác xung quanh sôi nổi lắc đầu nói: "Chúng tôi vẫn luôn ở bên này bận rộn, không thấy."

"Không có, bận làm bối cảnh."

"Tôi vừa mới về từ phòng đạo cụ, cũng không thấy cô bé."

Đối với loại chuyện này Lý Quang Tông luôn mang lòng nhiệt tình, xáp qua giương giọng nói: "Đừng lo lắng, khẳng định không có gì đâu, ở đây nhiều người như vậy, tám chín phần là con bé chạy đâu chơi thôi, cô đừng vội, mọi người cùng giúp cô tìm xem."

Thím Hoàng Oanh cũng phát hiện mình thất thố, vội vàng lau nước mắt: "Vậy, phiền toái mọi người, giúp tôi tìm xem… cảm ơn, thật sự vô cùng cảm ơn."

Lý Quang Tông tích cực nhiệt tình an ủi vài câu, buông áo khoác và ly nước xuống, chạy chậm về hướng tòa nhà A: "Bồn hoa bên kia nở hoa tương đối nhiều, không phải tiểu Hoàng Oanh ồn ào muốn tìm bươm bướm sao, tôi đi qua nhìn xem."

Từ Hoàn Dương đang dặm trang điểm.

Hắn nhắm mắt lại, nghe được động tĩnh, vỗ vỗ Chu Lực.

Chu Lực nhìn trái nhìn phải, cong thắt lưng không biết nói gì với Từ Hoàn Dương. Sau đó Từ Hoàn Dương không để ý thợ trang điểm đang kẻ thêm viền mắt cho hắn, mở mắt ra trừng Chu Lực một cái, lúc này Chu Lực mới sờ sờ mũi, cũng theo mọi người đi tìm.

Thiệu Tư vốn dĩ không muốn nhúc nhích.

Nhưng mà cả sự kiện lại đột nhiên xoay chuyển từ tính chất vô cùng đơn giản là "không biết tiểu Hoàng Oanh chạy tới chỗ nào chơi", bất ngờ không kịp đề phòng, hệ thống đột nhiên online nói một câu: [thông báo khẩn cấp: giá trị sinh mệnh tiểu Hoàng Oanh đang dao động.]

Hệ thống còn chưa nói xong, Thiệu Tư liền mãnh liệt ngồi thẳng: [mày nói cái gì?]

Giá trị sinh mệnh của ai ai ai đang dao động, lời như thế Thiệu Tư nghe qua không ít —— gần như mỗi lần đều đại diện cho một vụ án mạng.

Người liên lụy trong đó, có người vận khí tương đối tốt được cứu đúng lúc, nhưng đa phần là trực tiếp tử vong tại chỗ.

Rất nhiều lúc, những lời này gần như đại biểu cho một tờ giấy thông báo tử vong.

Hệ thống: [đứa bé kia hiện tại rất nguy hiểm, tôi chỉ có thể báo cho cậu phương hướng đại khái.]

Thiệu Tư: [phương hướng đại khái là?]

Hệ thống: [đi thẳng.]

[Sau đó thì sao?]

[Sau đó cái gì, không có sau đó, phương hướng đại khái chính là đi thẳng.]

[… Mày còn có thể phế hơn một chút không?]

Nhưng mà hắn còn chưa kịp đi ra ngoài được mấy bước, ngay ở chỗ mấy trăm mét phía trước, đột nhiên truyền tới một tiếng thét chói tai.

Trong lòng Thiệu Tư tức khắc "lộp bộp" một chút.

Ngay sau đó, một ông lão mặc đồng phục lao công màu đỏ lảo đảo từ trong WC bò ra, ngay cả cây lau trong tay cũng bị kinh hoảng vứt bay ra ngoài. Mặt mày ông lão hoảng sợ, lết ra ngoài hai bước mới chống tay khó khăn đứng dậy, lắc lư hai cái, từ trong cổ họng phun ra một câu: "Không, không ổn rồi… giết người… giết người!"

Đây là WC mà trước đó tiểu Hoàng Oanh vào, Thiệu Tư chạy không quá hai bước liền đụng phải ông lão,

hắn thuận tay giúp đỡ ông ấy một phen, sau đó nhìn vào trong WC nữ, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trong không khí là một loại mùi kỳ lạ tràn ngập, trừ mùi thuốc khử trùng toilet, còn có một loại mùi tanh không thể nói rõ.

Mùi máu tươi nơi này rất nặng.

Thiệu Tư nhíu mày, cảm thấy có lẽ khứu giác mình có vấn đề gì rồi, bởi vì hắn còn ngửi được… mùi hôi thối của tinh dịch đàn ông.

"Ở bên kia… bên kia, ở tận cùng, trong căn phòng trong cùng."

Ông lao công run rẩy chỉa chỉa WC nam, âm thanh nói chuyện cũng không rõ lắm, còn kèm theo vài câu lộn xộn, Thiệu Tư cẩn thận nghe hai câu, nghe ra là ông ta đang nói 'con nít nhà ai, đáng thương như vậy, làm bậy mà'.

…

Con nít?

Nơi này cách chỗ quay phim rất gần, ngay khi ông lão hô to thét chói tai, đã có vài nhân viên công tác buông đồ trong tay xuống chạy tới, giờ phút này cửa WC đã có bốn năm người vây quanh.

Thiệu Tư muốn vọt vào nhìn, nề hà lực tay ông lão thật sự quá lớn —— bởi vì vừa rồi đã bị kinh hoảng, hiện tại ông ta nắm chặt tay Thiệu Tư không bỏ, hệt như nắm cọng rơm cứu mạng, trên mu bàn tay đầy đốm đồi mồi, làn da lỏng lẻo, Thiệu Tư đẩy vài cái, cũng không dám dùng sức.

Vì thế vài nhân viên khác ôm tâm tình thăm dò, hoài nghi, cùng đi vào, đẩy cửa căn phòng cuối cùng trong WC nam ra.

Cửa phòng phát ra một tiếng "két", tất cả mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh!

—— Bộ đầm công chúa màu vàng nhạt trên người tiểu Hoàng Oanh, làn váy đã bị nhuộm đến đỏ tươi, cả người cô bé lấy một loại tư thế quỷ dị bị người ta ném ở trong góc, dựa vào thùng rác. Tóc hỗn độn, chỗ chỗ còn có một vòng máu bầm nhìn thấy ghê người.

Khiến người ta cảm thấy quỷ dị, còn có cổ tay cô bé, cổ tay bé bị người ta bẻ gãy, lấy một loại tư thế mà nhân loại không có khả năng làm được lật ra bên ngoài.

Yên ắng.

Trong lúc nhất thời không ai lên tiếng nói chuyện, thậm chí ngay cả kêu lên sợ hãi cũng không phát ra được.

Những người này đều thất thần ngơ ngốc.

Tận đến khi Thiệu Tư đứng ở phía sau bọn họ, gọi điện thoại cho trung tâm cứu hộ: "Xin chào, chỗ chúng tôi đã xảy ra một vụ đả thương người ác ý, người bị hại là một cô bé sáu tuổi, hiện tại tình huống không tốt lắm, không biết còn dấu mệnh sinh mệnh hay không… Địa chỉ số 128 đường Thủy Nam, trong sân vận động cỡ lớn."

"Đúng đúng đúng, gọi điện thoại, " lúc này họ mới tỉnh táo lại, vội vàng móc di động ra, "Báo cảnh sát!"

Thím Hoàng Oanh vốn ở trên lầu tìm người, nghe được tiếng gió vội vàng chạy xuống, cả khuôn mặt trắng bệch: "Không có khả năng, không có khả năng nhất định là mấy người nhìn lầm rồi, nhất định là nó nấp ở chỗ nào đùa giỡn với tôi thôi…"

Bởi vì hiện trường quá mức máu tanh, mọi người cùng kêu lên khuyên nhủ: "Cô vẫn đừng nên đi vào, đã gọi xe cấp cứu rồi, sợ cô nhìn rồi… chịu không nổi."

Thím Hoàng Oanh đẩy bọn họ ra, giày cao gót giẫm trên gạch men sứ phát ra hai tiếng lảo đảo. Càng đến gần, mùi máu tươi ngửi được lại càng nặng.

Cô nắm bàn tay thành quyền, để ở trên môi, từng bước một đi vào bên trong, sau đó ánh mắt chạm đến thứ gì đó, đột nhiên khựng lại không nhúc nhích. Cô bị kích thích đến lùi ra sau hai bước: "Trời ạ —— "

Thiệu Tư đứng ở sau lưng cô, khoát tay, nhẹ nhàng che khuất ánh mắt cô: "Đã thông báo cảnh sát, xe cấp cứu cũng đang trên đường tới. Bây giờ cô bé còn có hô hấp, cho dù rất mỏng manh —— cho nên cô phải ổn định, không thể tự loạn trận tuyến. Ngẫm lại từ buổi sáng tiểu Hoàng Oanh vào trung tâm sân vận động, có gặp được người khả nghi nào hay không, cẩn thận nghĩ xem."

Lời nói của Thiệu Tư có tác dụng dời đi lực chú ý, nhưng giờ phút này hiệu quả mỏng manh, hiện giờ cả người thím Hoàng Oanh Thẩm đang bên bờ sụp đổ, căn bản không có biện pháp tự hỏi.

Cô nức nở nói: "Đều tại tôi, đều là lỗi của tôi, tôi hẳn nên đi theo con bé, vì sao tôi lại sơ suất như vậy…"

"Hiện giờ cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, muốn đi ra ngoài đều phải xếp hàng kiểm tra." Thiệu Tư đứng ở bên cạnh bồn rửa tay, giờ phút này đang nghiêng đầu, dùng lỗ tai và bả vai kẹp di động, "Một chốc hẳn là không đi được, có lẽ tối nay còn phải đến cục cảnh sát làm ghi chép. Cho nên cơm chiều lại chỉ có một mình anh ăn rồi, ngoan nha, đừng nhớ em quá."

Cố Duyên Chu vốn dĩ đang nghỉ trưa, gửi vài tin nhắn thoại dính dính ngấy ngấy cho vợ, không nhận được hồi âm liền chuyên tâm xem kịch bản. Trần Dương ngồi ở bên cạnh anh lướt tin tức, đột nhiên lướt ra tin tức ngôi sao nhí nào đó bị hại, bản tin đó nhất thời kíp nổ toàn bộ weibo.

Không biết là ảnh chụp hiện trường tuồn ra từ tay ai, thê thảm đến cực điểm.

"Trung tâm thể dục? Có phải hôm nay Thiệu Tư quay quảng cáo ở bên kia không, còn có tiểu Hoàng Oanh này…"

Trần Dương mới vừa tải ra toàn bộ hình ảnh, vì để tôn trọng người chết, bảo vệ riêng tư của người chết, bài viết chứa ảnh chụp "hiện trường ngôi sao nhí tử vong" lập tức bị xóa bỏ.

Cố Duyên Chu không hỏi nhiều về vụ án, chỉ nói: "Muốn ăn cái gì? Chờ một lát anh kết thúc công việc, mang tới cho em."

Thiệu Tư tắt vòi nước, lau lau tay hỏi: "A?"

"Bên em không phải đang thẩm tra sao, không thể tùy tiện đi ra ngoài, thì chung quy có thể đi vào chứ." Cố Duyên Chu nói, "Còn không cho anh thăm người nhà hả?"

104. Chương 104

"Người nhà cái gì ——" Vương đội bận đến sứt đầu mẻ trán, nhận được thông báo, "Bảo hắn ở bên ngoài chờ."

Lại đây mật báo chính là một thực tập sinh của cục cảnh sát, vừa rồi ở ngoài cửa bị Cố Duyên Chu nói hai ba câu hù dọa, đại khái là nhất thời đầu óc co rút, nói: "… Hắn nhét giấy chứng minh cho em, em liền thả hắn vào."

Không riêng gì địa điểm gây án là WC nam, toàn bộ bên ngoài WC đều bị chăng một vòng dây cảnh giới.

Căn cứ miêu tả của nhân viên ở đây, lúc đầu tiểu Hoàng Oanh vào WC nữ, cuối cùng lại bị người ta phát hiện nằm vật trong căn phòng cuối cùng của WC nam.

Trung gian tất nhiên tồn tại một quá trình di chuyển.

Vương đội thẳng lưng, cởi bao tay đã dùng xuống, ném nó vào trong thùng rác, nghiêng đầu nói: "Lấy chứng minh lại đây tôi nhìn xem."

Thực tập sinh lập tức móc từ trong túi áo ra đưa qua: "Đây."

Vương đội tiện tay tiếp nhận, lật sang nhìn thoáng qua: Cố Duyên Chu.

"Rồi, tôi biết. Chờ một lát chừng nào cậu có rảnh thì trả lại cho hắn."

Vương đội nhét lại tấm giấy chứng minh nhân dân kia vào ngực thực tập sinh, sau đó nhẹ nhàng kéo dây cảnh giới lên, kéo ra một không gian có thể cho người ngồi xổm chui ra, vừa chui vừa nói: "Trừ hắn ra, những người khác ai cũng không cho vào… cậu qua bên tiểu Chu xem có cần nhân thủ hay không đã, giúp cậu ta làm ghi chép."

Hắn còn chưa đi ra ngoài được hai bước, lại bị người ta chặn đường: "Vương đội —— anh xem cái này, ảnh chụp mới gửi tới từ bệnh viện."

Tiểu Hoàng Oanh đã lập tức được đưa tới bệnh viện cứu chữa, trong quá trình chữa trị, một y tá kéo tay phải cứng còng nắm chặt của cô bé ra, phát hiện một cục giấy nhỏ màu trắng trong lòng bàn tay bé.

Miếng giấy đó rộng không quá hai ngón tay, từng được gấp cắt tỉ mỉ, hiện tại đã bị nắm đến biến hình, rất khó nhìn ra ban đầu là tạo hình gì.

"Rất có thể là phạm nhân để lại, có thể là công cụ dụ dỗ, có lẽ trên đó còn có dấu vân tay." Vương đội trầm ngâm nói, "Nhờ bệnh viện bảo quản kỹ giùm, chúng ta lập tức phái người đi qua lấy."

Lúc cảnh sát còn chưa tới, toàn bộ trung tâm sân vận động một vùng hỗn loạn.

Xảy ra chuyện mọi người chỉ muốn lập tức thoát khỏi đây, ai cũng không muốn dính vào việc này, chậm trễ thời gian.

Chỉ dựa vào vài bảo an canh giữ, những người còn lại ở bên trong hệt như kiến bò trên chảo nóng: "Hung thủ có khả năng còn đang ở trong số chúng ta, nếu xảy ra vụ án mạng thứ hai thì làm thế nào, an toàn nhân thân của của chúng ta ai bảo đảm… việc này không liên quan tới tôi, để tôi trở về trước đi."

"Đúng vậy, có gì cần có thể tìm chúng tôi, nhưng mà nhốt chúng tôi ở trong này thì không tốt lắm đâu, hiện tại tôi mắc tiểu mà ngay cả đi WC cũng không dám nè…"

Lý Quang Tông cảm thấy khó hiểu, hắn đẩy đẩy Thiệu Tư: "Cái đám đàn ông to xác đó có tật gì vậy, trong sân vận động này tụ tập nhiều người như vậy, còn sợ này sợ kia."

Thiệu Tư mở mắt ra: "Tiềm thức cảm thấy bên cạnh cất giấu một quả bom hẹn giờ, thấy ai cũng giống như hung thủ, không chừng quả bom kia nhìn thấy lối ra bốn phía đều bị chặn lại, nóng nảy loạn cắn người thì làm sao —— cái này không liên quan gì tới nhiều người hay không, có nhiều người hơn nữa tụ cùng một chỗ, nhưng nếu trong lòng chỉ chứa được chính mình, thì sẽ không nhận được cảm giác an toàn từ chỗ người khác."

Lý Quang Tông âm thầm cân nhắc: "Hiểu, bị cậu giảng như vậy, còn dường như thật sự là vậy."

Vương đội an bài xong nhiệm vụ cho mỗi người, tiện đường muốn đi xem thím Hoàng Oanh, vừa lúc gặp được Thiệu Tư cùng với một người đàn ông nhét giấy chứng minh "xâm lấn phi pháp".

Cố Duyên Chu dùng bình giữ nhiệt chứa một nồi canh gà mang lại đây.

Thiệu Tư vừa ôm bình canh gà làm ấm tay, không biết đang nói gì với Cố Duyên Chu. Chờ Vương đội đi tới gần chút, mới nghe được rõ ràng đối thoại giữa bọn họ.

Cố Duyên Chu: "Gà mái nuôi thả ở nông thôn, nghe nói chất thịt rất ngon."

Thiệu Tư: "Anh có độc hả, chạy xa thật xa lại đây mang canh gà cho em?"

"Hửm, vậy em nói một chút xem, người bình thường nên mang những thứ gì."

"Bánh mì, nước khoáng. Đơn giản tiện lợi giải đói giải khát. Chứ không phải cái này, em còn phải nhả xương."

"Bánh mì không có dinh dưỡng gì, em tự nói xem —— anh đem bánh mì em sẽ ăn hả?"

Thiệu Tư im lặng chốc lát: "Không."

Cố Duyên Chu gật gật đầu, sờ sờ đầu hắn: "Vậy liền câm miệng."

"Khụ, " Vương đội ho nhẹ một tiếng, sau đó nói với Thiệu Tư, "Chuyện vừa rồi cám ơn cậu, tôi dẫn thêm một nhóm người, chính là sợ hiện trường quá loạn, rối loạn trật tự nghiêm trọng. Không ngờ vừa tới chỗ, lại yên tĩnh như vậy."

Thiệu Tư khoát tay: "Không có gì, đừng khách khí. Hiệp trợ cảnh sát, cũng là trách nhiệm của dân chúng chúng tôi mà."

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái, trong mắt viết một hàng chữ: nói cái gì đó.

Lý Quang Tông giải thích thay ba Thiệu nhà mình: "Lúc ấy phong tỏa toàn trường, đám người kia huyên náo hệt như giây tiếp theo người chết chính là mình vậy. Ba Thiệu nhịn không được, xông lên, à —— chính là dùng cái micro đó, hắn chỉnh âm lượng thành lớn nhất, thẳng mặt mắng ngốc bọn họ luôn."

Cái micro kia vốn là micro chuyên dụng của đạo diễn, lúc âm thanh lớn nhất có thể bao trùm toàn bộ trung tâm sân vận động.

Lý Quang Tông bóp cổ họng học theo: "Một đám đều là thiểu năng có phải không? Muốn đi vệ sinh, gộp thành nhóm tay cầm tay đi. Sao lại nhiều chuyện như vậy, phối hợp một chút sẽ chết hả? Nếu nói cũng nói rồi, thuận tiện nói thêm câu nữa, trên weibo mà có ảnh chụp gì lộ ra… còn mẹ nó chụp ảnh, chờ tòa án truyền lệnh đi."

Thiệu Tư nhẹ nhàng nâng chân đạp hắn ta: "Diễn nhiều quá, câm miệng."

Sợi dây buộc chặt nhiều ngày trong đầu Vương đội tạm thời lỏng lỏng ra, dở khóc dở cười nói: "Hóa ra là như vậy."

"Tóm lại rất cảm ơn các cậu, không thì nghênh đón chúng tôi không biết là cục diện gì. Hiện giờ đang ghi lại danh sách nhân viên ở đây với cả dấu vân tay đối chiếu của họ, với đi lấy camera theo dõi nữa."

Vương đội nói xong, chuyển hướng thím Hoàng Oanh nói: "Trạng thái của cô khá hơn chút nào chưa, căn cứ lời vừa rồi cô trần thuật, tôi còn có mấy vấn đề muốn hỏi lại cô."

"Cô nói lúc ấy người bị hại tự mình chạy tới WC, đại khái là cách bao lâu, cô mới đứng dậy đi qua tìm con bé?"

"Hẳn là cỡ… không đến năm phút đồng hồ."

Thím Hoàng Oanh cưỡng ép mình tỉnh táo lại: "Đúng, cỡ năm phút, tôi nhớ rõ lúc ấy trên đài đang bật nhạc, vừa lúc một ca khúc phát xong, tôi nhìn đồng hồ, nghĩ thầm rằng sao đứa nhỏ này chậm như vậy… sau đó tôi liền đi qua tìm nó."

Năm phút đồng hồ.

Lúc thím Hoàng Oanh đi qua tìm con bé, hung thủ nghe được tiếng bước chân, chuyển bé sang một nơi gần nhất, cũng tiện nhất —— WC nam cách vách.

Cố Duyên Chu và Thiệu Tư trao đổi một ánh mắt cho nhau.

Quá tàn khốc.

Đi thoáng qua hung thủ. Vào lúc cô không tìm được người cứ như vậy đi ra ngoài, tiểu Hoàng Oanh chỉ cách cô một bức tường, đang gặp đối đãi không dành cho con người.

Vương đội cúi đầu ghi hai cái trên quyển vở, lại hỏi: "Lúc cô đi tìm cô bé, có phát hiện dấu vết gì hay không?"

“Không có, lúc ấy tôi không tìm được nó liền…”

Thím Hoàng Oanh nói tới đây, như đột ngột nhớ ra cái gì đó, nói đến một nửa đột nhiên dừng lại.

“Liền thế nào?”

“Tôi nhớ ra rồi, ” thím Hoàng Oanh kích động đứng lên từ trên chỗ ngồi, nhưng dù cô đứng dậy thì cũng đứng không quá ổn, lắc lư hai cái, “Lúc ấy trong WC nam có tiếng xả nước!”

Vương đội không dám nói ra phỏng đoán của mình, dựa theo kinh nghiệm phá án nhiều năm mà nói, rất có thể là tiểu Hoàng Oanh cầu cứu cô, nên hung thủ làm ra để che giấu âm thanh khóc quậy của tiểu Hoàng Oanh.

“Tốt, vấn đề của tôi liền tới đây vậy.” Vương đội thu hồi giấy bút, “Cô nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá lo lắng, thời gian người bị hại được phát hiện không tính là muộn, tích cực cứu chữa hẳn là không có vấn đề lớn. Nếu còn nghĩ ra đầu mối gì, liền gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Thím Hoàng Oanh tiếp nhận danh thiếp Vương đội đưa tới, cô trở tay nắm chặt tay Vương đội, nức nở nói: “Các anh nhất định phải bắt lấy hung thủ, đồng chí cảnh sát, van cầu các anh, nhất định không thể để cho tên khốn kiếp đó nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

Vương đội vỗ vỗ tay cô, trong giọng nói mang theo vài phần nặng nề: “Chúng tôi sẽ cố hết sức.”

Vụ thứ tư.

Đây là vụ thứ tư.

Vào lúc ba vụ trước mới vừa có chút tiến triển, bọn họ không hề phòng bị mà nghênh đón vụ án tương tự thứ tư.

Bởi vì nhân số nhân viên, quần chúng, nghệ nhân trong sân vận động quá lớn, chờ thu dọn thẩm tra hoàn tất cũng đã gần mười hai giờ khuya.

Lý Quang Tông nhìn trái nhìn phải, vẫn không rõ vì sao bọn họ lại bị nhốt.

Lý Quang Tông quanh quẩn ở cửa sân vận động một vòng, nhìn thấy các thành viên tổ trọng án đều sắp kết thúc công việc, có chút mờ mịt nói: “Chẳng lẽ chúng ta có hiềm nghi?”

Cố Duyên Chu làm ‘người nhà đi kèm’, tùy ý Thiệu Tư gối đầu lên trên đùi anh, bản thân anh thì cầm bản kế hoạch dùng cho hội nghị ngày mai lật xem, nối máy với Cố Phong ở bên ngoài, hỏi mấy vấn đề: “Anh

xác định hàng thứ 14 trang thứ 3, tỉ lệ phần trăm đó là chính xác à? Bản kế hoạch ai làm? Thế mà anh còn thông qua, loại phương án này đưa tới chỗ em liền trực tiếp khai trừ cả người lẫn kế hoạch rồi."

Cố Phong lại nói hai câu, sau đó Cố Duyên Chu cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Cố Duyên Chu buông bút xuống, kéo chăn trên người Thiệu Tư lên trên, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: "Cậu tự xem trong túi xách của ba cậu chứa mấy thứ gì kìa."

Lý Quang Tông không kịp phản ứng: "Hửm? Chứa cái gì?"

Thừa dịp bà xã đang ngủ, Cố Duyên Chu thuận miệng phun tào: "Mấy thứ mà bệnh thần kinh mới có thể chứa."

Thiệu Tư không có ngủ say, chỉ là trước đó đứng quá lâu quá mệt mỏi thôi, nghe vậy hắn nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay Cố Duyên Chu: "… Anh nói cái gì, muốn chết hả."

Cố Duyên Chu trở tay nắm chặt hắn: "Dậy rồi?"

Thiệu Tư ngồi dậy, trong sân vận động khởi xướng việc tiết kiệm năng lượng, chỉ mở một cái đèn treo mỏng manh, hắn đưa tay xoa xoa mắt: "Ngủ không được."

Hai mắt nhắm lại, đều là dáng vẻ của tiểu Hoàng Oanh.

Vừa lúc Vương đội thu đội, gõ gõ cửa sân vận động, sau đó đẩy cửa vào nói: "Xin lỗi, để các cậu đợi lâu như vậy, làm phiền các cậu lại theo tôi về cục cảnh sát."

Thiệu Tư nhìn qua, nghĩ lại vài tiếng trước, hình ảnh thẩm tra ở cửa sân vận động, có chút đau đầu: "Vương đội, số sách đó của tôi thật sự chỉ là… dùng để nghiên cứu kịch bản thôi."

"«Tâm lý học biến thái», «Bạn chỉ cách biến thái một bước»." Trong phòng thẩm vấn, Vương đội bày hai quyển sách này ra, để trên mặt bàn, sau đó lại lấy ra một quyển mỏng hơn, bìa màu đen, "Còn có cái này."

Thiệu Tư ngồi ở đối diện, chịu đựng cơn buồn ngủ, thấy được bốn chữ to in trên bìa sách màu đen.

Nhà giam dục vọng.

105. Chương 105

Thiệu Tư lập tức ngồi thẳng, hắn không biết Vương đội cho hắn xem mấy cái này là có ý gì.

Thiệu Tư giải thích: "Đây là kịch bản kia, do đạo diễn Phương Vân Phi đảm nhiệm chế tác. Nguyên tác là của "Tiểu Sửu tiên sinh", đã từng nhận được giải thưởng tiểu thuyết trinh thám hay nhất. Diễn viên chính còn đang chiêu mộ, mấy ngày hôm trước tôi đi thử vai nhưng không đậu —— trừ cái này ra, còn có gì muốn hỏi không?"

Vương đội khoát tay: "Cậu không cần khẩn trương, tôi không có hoài nghi cậu."

Nói xong, Vương đội mở trang thứ nhất ra, bởi vì hàng năm cầm súng, dẫn đến lòng bàn tay hắn kết một lớp chai thật dày, hắn chỉ vào ba câu đầu ở trang thứ nhất nói: "Ta giống như một con quỷ chậm rãi bò lên từ địa ngục… Từ câu này, đến chấm dứt, chỗ 'Ta không phải là người'."

Thiệu Tư: "Hửm?"

Vương đội giương mắt nhìn hắn: "Đây là nguyên tác giả viết, hay là biên kịch tăng thêm lúc sau?"

"Nguyên tác giả. Ba câu này vào lúc nguyên tác xuất bản, liền in ở trên trang lót, cũng coi như là lời thoại kinh điển và trung tâm của «Nhà giam dục vọng»."

Lúc trước hắn tính toán thử nhân vật kia, nên liền đi đọc bù nguyên tác, thậm chí còn follow weibo Tiểu Sửu tiên sinh.

Nhưng mà Tiểu Sửu tiên sinh này cổ cổ quái quái, cả ngày đăng mấy cái stt quỷ dị trên weibo, cũng may mà bình thường hắn không thường lên weibo nếu không thì chắc sẽ bỏ follow trong vòng ba giây mất.

Nghe thấy câu trả lời, Vương đội im lặng hai giây sau đó mới nói: "Nói thật cho cậu biết vậy, chúng tôi tìm theo manh mối của ba vụ án trước, đào được một cái blog riêng tư mã hóa. Trên trang chủ của blogger, treo ba câu này, một chữ cũng không khác, mà thời gian đăng là tháng 11 năm 07."

Thiệu Tư nói: "Nhưng Tiểu Sửu tiên sinh viết Nhà giam, là vào năm 11."

Có thể là bị nhiệm vụ trước làm nhiễu, phản ứng đầu tiên của Thiệu Tư lại là:… đạo văn hả?

Nhưng mà Vương đội dùng một câu kéo hắn lại: "Cho nên Tiểu Sửu tiên sinh này vô cùng khả nghi, chúng tôi hoài nghi hắn có liên hệ gì đó với vụ án này."

"Mấy năm trước hắn đã xuất ngoại, định vị weibo đều là ở Los Angeles." Thiệu Tư nói, "Các anh muốn tìm hắn, phỏng chừng phải xuất cảnh đó."

Mười phút sau.

Thiệu Tư từ trong cục cảnh sát đi ra.

Nghênh diện chính là một đám phóng viên truyền thông không đầu không đuôi, như lang như hổ nhào lên: "Vì sao ở đây nhiều người như vậy, chỉ có một mình anh bị gọi quay lại cục cảnh sát thẩm vấn lần thứ hai? Có phải anh có liên quan gì tới vụ án này không? Anh có thể trả lời một chút không?"

Một cánh tay khác duỗi dài từ bên ngoài chen vào, đem lời nói tàn khốc nhất treo ở bên miệng: "Có phải tiểu Hoàng Oanh cũng bị xâm hại tình dục hay không? Tựa như mấy vụ án trước đó vậy. Chúng tôi xem ảnh chụp hiện trường, trong phòng WC hỗn loạn, nếu trên người cô bé không có vết thương khác, vậy vết máu là từ đâu tới…"

Đám phóng viên giới giải trí này, căn bản không xem loại tin tức mang tính xã hội này là gì, vừa quay đầu liền đem cảnh ngộ của người bị hại lấy ra làm "điểm hút tiền".

Bởi vì tiểu Hoàng Oanh không phải một cô bé bình thường, bé là một ngôi sao nhí thanh danh truyền xa, "người tham dự" ở hiện trường trung tâm sân vận động lại là nhiều minh tinh nổi tiếng như vậy, giống như Thiệu Tư, Từ Hoàn Dương, lượng đề tài sau lưng rất cao.

Thiệu Tư nhíu mày, câu thô tục trong miệng không nén nổi, thiếu chút nữa mắng ra.

Nhưng mà một bàn tay từ phía sau Thiệu Tư vươn ra, chậm rãi cọ qua bên mặt hắn, che khuất màn ảnh camera cách mặt hắn càng ngày càng gần, sau đó trực tiếp đẩy ra.

Cố Duyên Chu nhẹ nhàng ôm Thiệu Tư vào trong ngực, mặt mày tối sầm: "Mời mấy người làm rõ ràng giới hạn của tin tức giải trí."

"Nếu muốn có tư liệu trà dư tửu hậu, muốn hút tiền kiếm lưu lượng, cũng nên có chút điểm mấu chốt cơ bản nhất. Thành lập trên cơ sở người bị hại còn nằm ở trong bệnh viện sống chết chưa biết, lại muốn lấy danh dự người ta ra kiếm chác." Cố Duyên Chu rất ít khi phát hỏa, đám truyền thông này cũng giao tiếp với anh nhiều năm, thường thấy nhiều nhất vẫn là dáng vẻ trên mặt Cố Duyên Chu treo vài phần ý cười.

Cố Duyên Chu lúc này, trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

Nửa đêm hơn một giờ, sắc trời mờ mịt. Anh đứng ở cửa cục cảnh sát, ánh mắt từng chút từng chút đảo qua bọn họ, khiến những phóng viên đó vô cớ cảm thấy nhiệt độ không khí ban đêm lại giảm xuống mấy độ.

"Giải trí tiền tuyến, " Cố Duyên Chu đột nhiên lại cười, nhẹ nhàng kéo một bên khóe miệng lên, đọc ra bảng tên trước ngực phóng viên hỏi vấn đề "xâm phạm tình dục" vừa rồi, "Tiền tuyến… đúng là rất tiền tuyến. Nếu tôi nhớ không lầm, ước chừng hơn bốn giờ trước đăng ảnh chụp trên weibo, chính là nhà mấy người."

Cố Duyên Chu lại nói: “Nếu đó là con mấy người, là con của chính mấy người, thì mấy người có cảm giác gì?”

Nghe vậy, phóng viên kia co quắp nắm chặt bút ghi âm trong tay.

Cố Duyên Chu cũng không nói thêm nữa, theo con đường bọn họ nhường ra đi về phía trước: “Muốn biết tiến triển của vụ án, thì quan tâm quan tâm tin tức nhiều hơn đi, một đám papparazi tụ tập ở trong này moi móc cái rắm, là có thể tìm được hung thủ hay là thế nào. Tỉnh tỉnh đi, về nhà tắm rửa ngủ.”

Anh đi ở phía trước, trực tiếp nắm tay Thiệu Tư, hai người mười ngón giao nhau.

Đám phóng viên kia á khẩu không trả lời được. Canh me lâu như vậy, cũng chỉ có thể chụp được một bóng lưng hai người sóng vai mà đi.

Chờ lên xe, Thiệu Tư nhịn không được trực tiếp nhào qua nắm mặt Cố Duyên Chu, cơn buồn ngủ hoàn toàn bị lời nói vừa rồi của người đàn ông nhà mình đánh bay, mà còn hiếm thấy khen được một câu: “Hôm nay anh đặc biệt đẹp trai.”

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái: “Đó là mắt em mù, anh hồi nào cũng đẹp trai.”

“Khen anh hai câu, ” Thiệu Tư buông tay ra, vỗ nhè nhẹ trên mặt anh, “Đừng tự mãn nha.”

Cố Duyên Chu thuận thế xách tay hắn xuống, thành thành thật thật đặt ở trong tay mình, nói: “Hôm nay xảy ra chuyện gì? Vương đội tìm em qua làm gì.”

“Cái kịch bản trước đó em thử vai…” Thiệu Tư ngẫm lại cảm thấy có chút đau đầu, “Nguyên tác giả hình như có liên quan gì đó với vụ án này, cụ thể em cũng không rõ ràng lắm, Vương đội không tiện lộ ra.”

Sau khi nói xong Thiệu Tư lại bổ sung: “Có điều thật sự là rất kỳ quái, hung thủ kia điên rồi nhỉ, lựa chọn gây án ở hiện trường quay phim. Tuy tiểu Hoàng Oanh đi WC một mình, nhưng mà không quá mấy phút đồng hồ khẳng định sẽ có người tới tìm con bé —— thời gian rất ngắn, vừa gây án, sau đó còn phải che giấu chứng cứ, thu dọn hiện trường, là một người bình thường thì đều sẽ không lựa chọn xuống tay.”

Cố Duyên Chu nghe xong, chỉ nói vài chữ: “Vậy nếu như là một kẻ tái phạm thì sao.”

—— Kẻ tái phạm.

Kỳ thật tiềm thức Thiệu Tư cảm thấy không quá có khả năng, vụ án này mặc kệ là từ thủ pháp hay là địa điểm gây án mà nói, đều có khác biệt rất lớn với ba vụ trước.

Chính Vương đội cũng nói: dựa theo ý nghĩ hiện giờ, chúng tôi có khuynh hướng vụ án này là hung thủ nhất thời nghĩ ra, là vụ án độc lập.

Vụ án độc lập.

Cố Duyên Chu nói: "Có phải án độc lập hay không, chờ kết quả điều tra cuối cùng đưa ra sẽ biết."

Thiệu Tư lập tức hiểu thông: "Xem hắn lộ ra bao nhiêu dấu vết à?"

Thiệu Tư vừa mới dứt lời, Cố Duyên Chu nắm cằm hắn, càng tới càng gần nói: "Không nói cái này nữa, có phải hẳn nên thưởng cho anh một chút không."

Thiệu Tư: "Anh làm gì mà em phải thưởng cho anh."

Cố Duyên Chu: "Cái chữ đẹp trai đó hóa ra cũng chỉ là khen ngoài miệng thôi sao?"

"Khen anh đã không tồi rồi."

Cố Duyên Chu cọ cọ chóp mũi hắn, ngoài miệng dỗ vài câu, sau đó liền ôm lấy hắn hôn lên. Thiệu Tư kéo chặt áo Cố Duyên Chu, chỉ cảm thấy không gian ghế sau vốn đã nhỏ hẹp lại trở nên càng ngày càng hẹp, cũng càng thở không ra hơi: "… Chờ một lát, mở cửa sổ trước đã."

Cố Duyên Chu: "Không mở, không rảnh."

Thiệu Tư thiếu nước đá qua một phát, nề hà không gian không đủ, chân dài của hắn thi triển không được.

Một tay Cố Duyên Chu đè chân hắn, một tay từ phía sau vòng qua ôm thắt lưng hắn: "Không muốn mở, như bây giờ rất tốt, đều là hương vị của em."

Cái chân vươn ra một nửa của Thiệu Tư lại rụt trở về, đột nhiên không biết nói gì cho phải, trên mặt có hơi thiêu đốt.

Đại khái là do quá ngộp.

Không thì sao lại cảm thấy nóng dữ thần vậy.

Ngay khi Thiệu Tư khóa ngồi ở trên người Cố Duyên Chu, cúc áo cũng đã bị hắn cởi bỏ mấy cái, đang muốn tiến hành "xâm nhập giao lưu", di động lại không hề phòng bị mà vang lên.

Hắn hơi hơi nâng đầu lên, thoáng kéo xa khoảng cách với Cố Duyên Chu, nhận nghe: “Ai vậy, có biết hiện tại mấy giờ không.”

Lời Lý Quang Tông vừa muốn nói ra khỏi miệng lại xoay một vòng, bất tri bất giác đổi đề tài khác: “Giọng cậu có chút kỳ quái, cậu bị cảm à?”

Thiệu Tư lật trắng mắt xem thường, thốt ra: “Tôi động dục.”

Lý Quang Tông không trở tay kịp: “…”

Cố Duyên Chu khẽ cười một tiếng, vốn đang muốn thừa dịp hắn nghe điện thoại mà chọc chọc hắn, nghe hắn nói vậy, trái lại đưa tay giúp hắn cài lại từng cúc áo một: “Nói chuyện đàng hoàng, đừng dọa con trai anh.”

Thiệu Tư ‘a’ một tiếng, sau đó quay đầu, giọng lại lạnh xuống: “Cậu có chuyện gì? Chọn trọng điểm nói.”

Lý Quang Tông: “…”

Tôi con mẹ nó sao tôi lại mệnh khổ như vậy, toàn đụng phải người thế nào đâu không.

“Là như vầy, lúc tôi trở về gặp được một chuyện cổ quái, tôi nghĩ không phải Vương đội tìm cậu đến cục cảnh sát sao, ” Lý Quang Tông nói, “Liền gọi tới hỏi cậu một chút, xem cậu còn ở cục cảnh sát không, giúp tôi chuyển lời hai câu.”

Thiệu Tư nghe đến đó, ngắt lời: “Có manh mối cậu không trực tiếp gọi 110 đi? Nói tôi chi?”

Lý Quang Tông cũng hiểu được mình có hơi ngốc, giải thích: “Trong lúc nhất thời, tôi rất hỗn loạn… tôi cũng không biết sao tôi lại, được rồi, có khả năng chính là đầu óc tôi có chút vấn đề.”

“Nghe một chút cười nhạo đến từ nam thần của cậu đi.”

Thiệu Tư nói xong, tiện tay đưa điện thoại di động đến trước mặt Cố Duyên Chu: “Cười lạnh một cái cho hắn nghe.”

Cố Duyên Chu phối hợp nói: “Ha hả?”

Lý Quang Tông: “Hai người đủ rồi nha! Hình tượng không thể vỡ nữa, tôi muốn thoát fan!”

“Rồi, nói chuyện.” Thiệu Tư nói, “Tôi thay cậu chuyển lời cho Vương đội.”

"Cái đó, là như vầy. Sau khi các cậu cùng đến cục cảnh sát, không phải tôi cũng đi về sao. Tôi đến garage lấy xe, tóm lại chính là đánh bậy đánh bạ, tôi nhìn thấy ca thần với người đại diện của hắn lén lút không biết đang làm gì."

"Không phải phong tỏa rồi sao?"

"Đúng vậy, tôi nghĩ, không phải hai người kia là nhóm kiểm tra xong rời đi sớm nhất sao, tôi ở trong xe lén nhìn chăm chú bọn họ chốc lát."

Thiệu Tư cầm di động, Cố Duyên Chu há há mồm với hắn, khẩu hình miệng rõ ràng là năm chữ 'tên ca sĩ kia hả'?

Thiệu Tư dùng tay che miệng anh, lòng bàn tay dán trên môi anh, nhỏ giọng nói: "Suỵt, đừng chua. Không quen lắm, chỉ yêu anh thôi, ngoan nha đừng hỏi."

Sau khi Vương đội mang Thiệu Tư đi, Lý Quang Tông liền chuẩn bị lái xe về một mình.

Cái xe rách của hắn ta lúc khởi động có cảm giác trạng thái không ổn lắm, không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng, có thể là săm lốp xảy ra vấn đề gì, có lẽ là lủng.

Hắn tắt máy, đang muốn đẩy cửa xuống xe kiểm tra một phen, lại nghe thấy có vài tiếng bước chân cộp cộp, càng đi càng gần.

Hết chương 105

106. Chương 106

Lúc ấy phong tỏa kiểm tra Chu Lực nói thế nào nhỉ?

Thiệu Tư nghĩ nghĩ, hình như hắn ta nói là sáng mai còn có hoạt động gì đó.

"Tôi với Hoàn Dương sáng sớm mai hẹn phòng thu âm ghi ca khúc mới, có thể mở một con đường không. Có gì muốn tra, muốn hỏi, chúng tôi đều có thể phối hợp." Lúc ấy Chu Lực rút một điếu thuốc đưa qua cho Vương đội, "Nhân vật công chúng, không so với người bình thường được, không thể phí phạm ở đây."

Vương đội khoát tay: "Đừng, đừng ở đây mà nhân vật công chúng với không công chúng gì với tôi, đội ngũ này xếp hàng như thế nào thì cứ tra thế đó, không có lý do cho các cậu chen ngang."

Chu Lực phải trái đều khó: “Cái này…”

Vương đội chỉa chỉa phía sau: “Một Thiệu Tư, một Cố Duyên Chu, hai nhân vật công chúng đó sao có thể an an tĩnh tĩnh chờ ở cuối cùng kìa.”

“Cái này không giống, bọn họ, bọn họ là vợ chồng son, ” Chu Lực nói, “Vợ chồng son dính cùng một chỗ, làm gì cũng không chê thời gian dài.”

“…”

Vương đội căn bản không có thời gian để ý hắn ta: “Mời cậu trở về xếp hàng.”

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi thật sự rất gấp…”

“Trở về xếp hàng.”

Lý Quang Tông nói xong, cũng nhớ lại bộ dạng vội vội vàng vàng muốn đi của hai người này lúc ấy.

Nhưng mà hắn trốn ở trong xe, nhìn thấy cũng không phải là cảnh tượng đó.

Chu Lực mặc một thân đồ da, quần áo có hơi chật, siết ra hình dạng cái bụng tròn vo, hắn đi ở phía trước, nhìn quanh tứ phía không biết tìm cái gì.

Từ Hoàn Dương chậm rãi đi theo phía sau hắn, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ nói: “Hiện giờ anh mới biết khẩn trương.”

Chu Lực hùng hùng hổ hổ: “Tôi con mẹ nó có thể không khẩn trương sao, gã chính là kẻ điên, kẻ điên.”

Từ Hoàn Dương: “Sớm nên biết vậy chứ, chuyện này ngay từ đầu tôi đã không đồng ý, giờ biến thành cục diện như hôm nay, anh vui chứ hả?”

Chiếc xe của Lý Quang Tông, kiểu dáng khiêm tốn, khắp đường cái đều thấy, một chút cảm giác tồn tại cũng không có.

Chu Lực đang muốn đáp lời, há há mồm lại đột nhiên dừng lại, khóe mắt hắn ta thoáng nhìn chiếc xe kia, biểu tình vốn dĩ đã âm âm trầm trầm trở nên càng thêm cổ quái, như là cảnh giác quá độ, dưới chân sửa lại lộ tuyến, thẳng tắp đi đến vị trí chiếc xe kia đậu: “Trước đừng nói chuyện, tôi đi qua nhìn xem.”

Đêm, đêm mờ ám.

Thường ngày, Lý Quang Tông luôn cảm thấy bóng đêm có thể mang cho người ta vô hạn mơ màng.

Nhưng mà buổi đêm ngày hôm nay, biến thành phim kinh dị.

Sân vận động đã sớm cắt nguồn điện, toàn bộ kiến trúc to lớn từ bên ngoài nhìn qua đều là một vùng tối như mực, nhờ đèn đường chiếu vào tường ngăn, mới khiến cho cái góc đó sáng sủa hơn chút.

Biểu cảm của Chu Lực rất nghiêm túc, từng bước một tới gần, trong tay không biết giơ thứ gì, có thể là đèn pin cũng có thể là dụng cụ sắc bén dùng để phòng thân. Lý Quang Tông nhìn mà cảm thấy cả người run rẩy.

May mắn cửa sổ thủy tinh xe hắn dùng chất liệu đặc biệt, bởi vì Thiệu Tư ngẫu nhiên sẽ ngồi xe hắn về nhà —— tuy rằng nội tâm đại gia đó thực chất là đặc biệt ghét bỏ. Nhưng sau khi Thiệu Tư ngồi một lần, hắn ta vẫn đổi hết cửa sổ xe.

Chu Lực vỗ vỗ cửa sổ xe, lại gõ cửa hai cái, sau đó kề sát mặt vào, dùng sức nhìn vào bên trong.

"Rất dọa người, đôi mắt đậu xanh nhỏ ti hí, trừng lên còn rất to." Lý Quang Tông lòng còn sợ hãi nói, "Cái mặt tròn ủm kia cứ như vậy dán trên cửa sổ xe của tôi… Hơn nửa đêm, cậu nói xem dọa người không."

Thiệu Tư: "Cậu biết không, cậu kể chuyện, không được mười phút căn bản không kể đến trọng điểm."

Lý Quang Tông: "Tôi có sao?"

Thiệu Tư: "Cậu cứ nói đi, thêm cả cái dáng vẻ ngu ngốc không hề tự biết này của cậu nữa."

"…"

"Nam thần của tôi có đó không? Cậu ở trước mặt ảnh khinh thường tôi như vậy, tôi làm fan cũng muốn có thể diện đó." Lý Quang Tông vừa đến nhà, moi từ trong túi ra chìa khóa mở cửa, chuyển lời nói, "Hơn nữa cái này còn chưa tính là trọng điểm sao? Hắn xuất hiện ở nơi đó, cổ cổ quái quái dùng mặt phi lễ cửa sổ xe tôi —— điểm này thôi đã vô cùng đáng để coi trọng rồi được chứ."

Cố Duyên Chu ngoắc ngoắc ngón tay với Thiệu Tư: "Lấy điện thoại lại đây, anh tâm sự với hắn."

Vừa lúc Thiệu Tư cũng lười nghe cái trận 'con trai kỳ huyễn mạo hiểm ký' này nữa, trực tiếp nhét điện thoại trong tay anh: "Dạy dỗ hắn làm người thế nào đi."

Lý Quang Tông ở đầu kia điện thoại càng ngày càng theo thuyết âm mưu: "Hai người bọn họ quanh quẩn ở quanh đó vài vòng, hình như còn cãi nhau, sau đó điện thoại của ca thần sáng lên một chút, hai người

đồng thời nhìn vào màn hình, sau khi xem xong ca thần nói cái gì mà 'bị đùa giỡn', hình như là ba chữ kia, tôi không nghe rõ lắm, nhưng mà thật sự rất quái lạ… Cũng có thể thật sự là tôi nghĩ nhiều?"

Dù sao thì ở dưới mí mắt cảnh sát, toàn bộ trung tâm sân vận động còn phong tỏa, theo lý mà nói thì bọn họ cũng không làm ra được chuyện gì.

Cố Duyên Chu nói: "Chi tiết quá nhiều, cậu nói với chúng tôi chúng tôi cũng không thể cam đoan có thể nhớ rõ hết tất cả, hơn nữa nếu cảnh sát còn có vấn đề gì muốn hỏi cậu, chúng tôi cũng đáp không được."

Lý Quang Tông: "… Ừm?"

"Phiên dịch một chút chính là, phiền cậu trực tiếp gọi điện thoại cho cảnh sát đi."

A, hai người kia, một người lạnh lùng hơn một người.

Lý Quang Tông trở tay đóng cửa lại, thuận miệng nói: "Nghe ra thì, hai người đều rất bận ha?"

Cố Duyên Chu không e dè: "Ừm, tôi cũng bận động dục."

Lý Quang Tông: "…"

Cho hắn thoát fan ba phút đồng hồ đi.

Lúc Cố Duyên Chu nói chuyện điện thoại với hắn ta, Thiệu Tư vẫn luôn ghé vào bên cạnh nghe.

Tuy rằng hắn không có chút hứng thú với việc Lý Quang Tông gặp phải, nhưng mà hắn vẫn luôn lưu ý ba chữ "Từ Hoàn Dương".

[Thống Thống,] Thiệu Tư hô một tiếng, [Từ Hoàn Dương này rốt cuộc đang làm gì.]

Hệ thống: [ai biết được.]

[… Mày còn có thể làm được gì.]

[Tuần trước tôi bế quan sửa chữa, thiếu chút nữa báo hỏng. Bây giờ tôi có thể xuất hiện trước mặt cậu, không cản trở cậu đã tính là không tồi rồi.]

Hệ thống lại hít một tiếng: [aizz, cậu nói xem tôi có đáng thương không.]

Hắn vừa định nói 'mày báo hỏng với không báo hỏng cũng không khác là bao', chợt nghe thấy Lý Quang Tông nhắc tới hai chữ ca thần.

Nhưng mà chỗ quan trọng thì người này lại sơ lược, cực kỳ ngắn gọn, không chút nào dài dòng dây dưa.

Cố Duyên Chu đang muốn cúp điện thoại, Thiệu Tư vươn tay cản anh, cách một khoảng nửa cánh tay hỏi: "Cậu mới vừa nói ca thần cái gì?"

Lý Quang Tông: "A? Tôi nói hắn cái gì?"

"Lúc hắn nhìn màn hình có biểu cảm gì?" Thiệu Tư nói, "Là tin nhắn hả?"

"Hẳn là tin nhắn đi, cách hơi xa không rõ lắm, nhưng mà di động của hắn 'tích' một tiếng. Biểu tình rất… rất bực bội?" Lý Quang Tông nói, "Sau đó bọn họ lại đi, cảnh sát tuần tra lại đây, vốn dĩ sân vận động còn phong tỏa, cũng không biết bọn họ chuồn vào như thế nào."

Lúc ấy tuần cảnh cầm đèn pin, rọi qua bên này: "Các anh ở đây làm gì?"

Chu Lực lập tức đi ra phía trước: "Rớt đồ! Chúng tôi đến tìm, lúc vào cửa không thấy ai hết… cậu nhận ra chúng tôi không, ban ngày chúng tôi ở đây quay phim, sau lại xảy ra chuyện đó, lúc đi rất vội vàng."

"Lấy giấy chứng minh ra tôi xem một chút."

"A, được." Chu Lực gật gật đầu, "Đây —— chúng tôi thật sự là công dân tốt tuân thủ pháp luật, đừng hiểu lầm, chỉ là đồng hồ của Hoàn Dương bị rơi thôi, chúng tôi đoán có thể là lúc quay phim không cẩn thận làm rớt…"

Vốn dĩ công tác phong tỏa đang ở giai đoạn kết thúc, cũng chỉ còn lại vài người thu dọn đồ đạc, tuần cảnh nhìn giấy chứng minh của thân phận của bọn họ một chút, ba chữ Từ Hoàn Dương hắn không xa lạ: "Tôi nhận ra, ca sĩ, tôi rất thích nhạc của anh. Được rồi, vậy hai người đi nhanh lên đi."

Từ Hoàn Dương tiếp nhận giấy chứng minh: "Cám ơn, quấy rầy anh."

"Bọn họ căn bản là không phải đến tìm đồng hồ gì đó, vì sao phải nói dối?" Lý Quang Tông rót cho chính mình một ly nước, cân nhắc nói, "Nghĩ không rõ, cũng không phải là cảm thấy bọn họ có hiềm nghi, chỉ là cảm thấy kỳ quái thôi."

Đáp án của vấn đề này Thiệu Tư cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà hắn im lặng hai giây, nói một câu khác: "Cậu biết không, lần này xếp hàng thẩm tra tốn thời gian tốn sức lực, nhưng mà không thu hoạch được gì."

Khiến Vương đội đau đầu đúng là điểm ấy. Tận đến khi phong tỏa xong, cũng không phát hiện bất cứ một ai khả nghi.

Mỗi người đều có nguyên vẹn chứng cớ ngoại phạm.

Trong WC không có khả năng gắn camera.

Tuy rằng trong hành lang trước cửa WC có gắn, nhưng mà vừa phái người đến phòng theo dõi lấy video mới phát hiện, nó đã sớm thành màu đen.

Nhân viên ở phòng theo dõi giải thích: "Thường xuyên như vậy, chất lượng cameras theo dõi không tốt lắm, thường thường đen màn hình, hỏng hai ba cái. Chúng tôi vừa mới báo cáo lên, bảo ngày mai thống nhất tìm người lại đây sửa, bởi vì ở chỗ khác cũng hỏng vài cái."

Đến tột cùng đây có phải là trùng hợp hay không?

Không ai biết.

Lý Quang Tông nói xong liền chuẩn bị cúp điện thoại, hôm nay phát sinh chuyện liên tiếp khiến hắn ta hoảng sợ không nhẹ: "Thôi, hẳn là tôi bị kích thích, có chút nghi thần nghi quỷ. Vậy liền không nói nữa, hai người nghỉ ngơi sớm một chút. Chuyện quảng cáo ngày mai… ngày mai xem rồi lại an bài đi."

Tám chín phần là sẽ không tiếp tục quay.

Đang quay quảng cáo yên lành lại quay ra mạng người, tổ đạo diễn cũng không biết bên ngoài có thể hướng dư luận về phía mình hay không… Hiện tại phương thức tốt nhất vẫn là dùng bản song ca lúc trước của Thiệu Tư và ca thần.

Trong lúc Thiệu Tư hốt hoảng, xe đã ngừng lại, Cố Duyên Chu phất tay trước mắt hắn nói: "Ngốc rồi hả?"

"Anh mới ngốc, " Thiệu Tư chớp mắt mấy cái, đè huyệt thái dương, "Chỉ là vẫn không thể quên được, luôn quay cuồng trước mắt em."

Có một số việc, biết, cùng với tận mắt thấy, chung quy là không giống nhau.

Lúc trước hắn cũng luôn nhìn thấy tin tức cùng loại trên TV, nhưng xem qua cũng liền thôi, không đến mức đêm không ngủ được, mặc kệ là mở to mắt hay là từ từ nhắm hai mắt, đều không thể vứt ra.

Thừa dịp Cố Duyên Chu tắm rửa không rảnh, Thiệu Tư đăng nhập weibo, chuyện tiểu Hoàng Oanh quả nhiên khiến cho toàn dân nghị luận.

Cùng hot theo, còn có video hắn và Cố Duyên Chu ở cửa cục cảnh sát mắng phóng viên.

Vốn dĩ đám PR muốn dẫn dắt tiết tấu 'hai vị đại minh tinh nào đó không có tố chất mắng chửi người', không ngờ vừa đăng lên, liền nhận like vô số: "Nói rất hay! Người qua đường chuyển fan! Tôi chèo thuyền cặp chồng chồng này! Hôm nay lướt weibo thiếu chút nữa tức chết, mấy cái người cầu ảnh chụp trong bình luận là có bệnh gì vậy? Chuyện nghiêm túc thế, tưởng là xem cuộc vui, đề tài trà dư tửu hậu hả? Tìm cái kích thích mới mẻ chơi vui hả?"

Thiệu Tư lướt qua mấy bài báo, kéo xuống, lướt đến một một ít hình ảnh do fan của tiểu Hoàng Oanh sửa sang lại, tiểu Hoàng Oanh trên ảnh cười đến hai mắt nheo lại, ngây thơ mà xán lạn.

Người bạn đó đăng kèm theo hàng chữ: em phải nhanh chóng khỏe lên đó [chúc phúc].

Thiệu Tư không share một bài báo nào, chỉ nhấn like mỗi mình cái weibo này.

107. Chương 107

Tiểu Hoàng Oanh ở bệnh viện cấp cứu mười mấy tiếng, trên người nhiều chỗ gãy xương, não và phổi đều bị ngoại lực va chạm, thương thế nghiêm trọng.

Ngày kế, đoàn phim quảng cáo music festival phái người lại đây an ủi, lúc ấy tiểu Hoàng Oanh vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, nằm ở trong phòng theo dõi, chỉ có thể từ một cái cửa sổ thủy tinh nho nhỏ nhìn vào, nhìn thấy bóng người nhỏ bé trên giường bệnh.

Trong tay đạo diễn ôm một bó hoa, đang muốn đi qua, lại nghe thấy cửa phòng bệnh có âm thanh khắc khẩu.

"Cô xảy ra chuyện gì hả, trông một người cũng trông không được, hiện tại Niếp Niếp biến thành cái dạng này, đây đều là trách nhiệm của cô đó!"

Một người phụ nữ ăn diện quý khí duỗi tay chỉ vào thím Hoàng Oanh, có thể nhìn ra hiện tại cả người cô ta đang ở trạng thái không khống chế được, nói năng gây sự.

Bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông, người đàn ông kia bình tĩnh hơn chút, ngăn cản kéo cô ta sang bên cạnh: "Em bình tĩnh một chút, em trách tiểu Lan lại có ích lợi gì, chuyện cũng đã xảy ra, trong lòng em ấy đã rất tự trách rồi. Hiện tại quan trọng nhất là chờ con vượt qua giai đoạn nguy hiểm…"

"Tự trách ——?" Âm lượng người phụ nữ kia cao quãng tám, bén nhọn xuyên thấu qua tầng tầng không khí, trực tiếp tiến vào trong lỗ tai, "Tự trách có tác dụng sao? Cô ta tự trách có thể đổi Niếp Niếp về à? Lúc ấy em đã nói, tìm một người chuyên nghiệp chăm sóc Niếp Niếp, xuất thân gà mờ như cô ta, làm người

đại diện cái gì. Anh đừng cản em, em nói chẳng lẽ không phải sự thật sao? Cô ta ở nơi khác không tìm được công việc, liền đến gây tai họa cho Niếp Niếp của chúng ta…"

Thím Hoàng Oanh cúi đầu, trên mặt chảy xuống nước mắt, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi…"

Lúc ấy sau khi tiểu Hoàng Oanh lên chương trình một đêm thành danh, vốn dĩ là ký hợp đồng với một người đại diện ngôi sao nhí nổi tiếng trong nghề.

Nhưng người nhà nói ai ai ai kia còn chưa có công việc, nếu ngành nghề cũng đã miễn cưỡng hợp hợp, vậy giữ cơ hội lại cho người trong nhà đi. Đối với tiểu Hoàng Oanh mà nói cũng là chuyện tốt, người thân cận ở bên cạnh chăm nom, chung quy cũng tốt hơn người xa lạ.

"Ngay từ đầu em đã lo lắng rồi, Kiến Quốc, em đã sớm nói với anh rồi." Người phụ nữ gây sự nói, "Hiện tại đã xảy ra chuyện, ở đây giả vờ đáng thương cho ai nhìn —— không biết còn tưởng rằng tôi đang ức hiếp cô đó."

Đối mặt cái miệng lải nhải này, người đàn ông chỉ có thể ngăn cản cô ta, nói với thím Hoàng Oanh: "Em đi về trước đi, trông cả đêm, cũng để cho chị dâu em bình tĩnh một chút."

Đạo diễn và phó đạo diễn nhất thời đi lên trước cũng không được, lùi về sau cũng không xong.

Trong nhóm chat music festival, sáng sớm đã náo nhiệt lạ thường.

[Đạo diễn]: buổi sáng tôi đi qua thăm bệnh, cả nhà đều ở trong bệnh viện cãi nhau… cái dáng vẻ kia.

[Biên kịch tiểu Trần]: cãi nhau hả?

[Phó đạo diễn]: còn không phải sao, xảy ra chuyện đều đẩy trách nhiệm lên người khác, ở bệnh viện cãi nhau túi bụi, nhất là mẹ của tiểu Hoàng Oanh, sức chiến đấu quá mạnh… Có điều cũng không trách cô ấy, con cái xảy ra chuyện lớn như vậy, đổi là ai cũng không bình tĩnh nổi.

Thiệu Tư cầm di động xem bọn họ nói chuyện phiếm, mới vừa đá Cố Duyên Chu sang bên cạnh một ít, đại khái là trong lúc ngủ mơ người này nhận thấy được, cánh tay dài duỗi ra, ôm người trở về, khàn giọng hỏi một câu: "Nhìn cái gì đấy?"

Thiệu Tư cầm di động nói: "Tối hôm qua Ngô đạo thảo luận trong nhóm wechat là sáng mai hắn muốn đến bệnh viện thăm bệnh, xem tình hình của tiểu Hoàng Oanh, em đặt đồng hồ báo thức, xem hắn thăm thế nào rồi."

"Ừm, " Cố Duyên Chu lại mở mắt ra thêm chút, "Thế nào, thoát khỏi nguy hiểm chưa?"

Thiệu Tư: “Cái rắm, chỉ lo tám chuyện trong nhà người ta.”

Bọn họ trò chuyện chốc lát, tận đến khi Thiệu Tư không thể nhịn được nữa xen vào hỏi, mới chính thức tán gẫu về vấn đề thương thế của tiểu Hoàng Oanh.

[Thiệu Tư]: có thể đừng nói nhảm không?

Toàn trường yên tĩnh vài giây.

[Đạo diễn]: khụ… Là như vầy, tiểu Hoàng Oanh tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Có điều còn phải tiến thêm một bước quan sát, toàn thân có nhiều chỗ gãy xương, còn có xuất huyết nội. Hiện giờ chính là tình huống như vậy.

[Đạo diễn]: bên ngoài đồn gì đó, xâm hại tình dục, đồn cực kỳ dữ dội —— may mà không có, trừ ác ý đả thương, không có bị xâm hại gì khác. Về phần máu chảy khắp đùi, là do bị người ta lấy dao rạch vài đường trên đùi… Thật không biết là ai ác độc như vậy.

Cùng trắng đêm chưa ngủ giống như người nhà đau khổ trông ở cửa phòng giải phẫu, còn có toàn bộ thành viên tổ trọng án.

“Báo cáo kiểm tra của bệnh viện tối qua đã đưa lại đây, người bị hại cũng không có bị xâm hại tình dục, hơn nữa thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm, xem ra hắn không phải là một người làm, phương hướng chúng ta phỏng đoán ngay từ đầu không có sai.”

Vương đội vừa nghe vừa lật tư liệu nói: “Tính chất vụ này quả thật không giống ba vụ trước, nhưng cũng không thể chỉ vì hai điều kiện này mà liền phớt lờ.”

“Nói thế nào?”

“Điểm thứ nhất, hắn không có để lại bất cứ manh mối gì, thậm chí tránh được tất cả camera ghi hình, tôi không cho là một người gây án ngẫu hứng sẽ có loại năng lực này.”

Cảnh sát trẻ tuổi do dự một chút, lại hỏi: “Vậy… điểm thứ hai thì sao?”

“Điểm thứ hai, chúng ta tạm giam biên tập viên của Giải trí tiền tuyến, cô ta nói tấm ảnh đó là một người trên mạng cung cấp cho cô ta —— cậu cảm thấy một người bình thường, phản ứng đầu tiên của ai lại là chụp ảnh lưu niệm?”

“…”

Trong phòng thẩm vấn, biên tập viên Giải trí tiền tuyến còn đang tiếp nhận thẩm vấn.

Cô ta là một cô gái bộ dạng trẻ tuổi, trên mặt trang điểm trang nhã, hai tay giao nhau, không ngừng nắm các đốt ngón tay của mình: "Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự biết sai rồi, lúc ấy đầu óc nóng lên, cái gì cũng không nghĩ đã đăng lên. Không thì muốn bồi thường thế nào các anh cứ nói, nộp tiền phạt, hoặc là như thế nào cũng được."

"Tôi vẫn là vấn đề đó, người cung cấp ảnh chụp cho cô là ai." Vương đội đẩy cửa đi vào, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, ngồi ở đối diện nhìn cô, tùy tay đem một xấp văn kiện nặng nề vỗ vào trên bàn, "Hỏi một lần cuối cùng, ai cung cấp ảnh chụp cho cô."

"Tôi không biết."

Vương đội không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn cô, không giận tự uy.

"Chỉ là một người trên mạng xa lạ, nặc danh gửi ảnh chụp cho tôi. Anh nhất định bảo tôi tìm ra, tôi đi đâu mà tìm, lịch sử tin nhắn cũng xóa rồi."

Hiển nhiên cô ta vô cùng lo âu, không muốn có bất cứ liên lụy gì với vụ án này.

Từ sau khi vào phòng thẩm vấn, phần lớn thời gian đều là cô ta ở đó một mình. Trong phòng thẩm vấn chỉ có một cái bàn dài, hai cái ghế gỗ, một cái cameras 24 giờ vận chuyển không ngừng nghỉ chằm chằm theo dõi cô ta. Ngẫu nhiên có vài cảnh sát đi vào, cũng chỉ lăn qua lộn lại hỏi mấy vấn đề đó.

Trải qua một đêm, tóc cô ta đã hơi loạn, cô nói: "Cả tài khoản và mật mã weibo của tôi, đều đã cho các anh rồi."

Vương đội lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá, ngón tay hắn sờ trên hộp thuốc lá hai cái, nghĩ nghĩ vẫn thả trở về.

Hắn lại tiện đà giương mắt nhìn cô ta, nghiêm túc nói: "Cô gái, tôi vào nghề này nhiều năm rồi. Bản lĩnh khác không có, nhưng cô nói thật, hay là mở mắt nói dối, tôi vừa xem hiểu ngay."

"Có vài thứ, không cần đến máy nói dối." Vương đội đưa tay chỉa chỉa hai mắt mình, "Nhìn ở đây, có thể nhìn ra. Tôi hy vọng cô có thể nhận thức được một chút, đây là chuyện liên quan đến mạng người, không phải thứ để mấy người lấy ra tranh đầu đề."

Ánh mắt Vương đội quả thật rất độc, học phân tích hành vi nhiều năm không phải học uổng.

Nhốt cô gái này cả đêm, đồng thời lúc cô lo âu, hắn cũng đang thông qua camera phân tích cô.

Quả nhiên, Vương đội vừa mới dứt lời, động tác hung hăng nắm khớp ngón tay của cô dừng một chút, trong mắt hiện lên một chút bối rối.

Vương đội lại chậm rãi nói: "Nói đi, hắn cho cô điều kiện gì, mà cô bằng lòng giúp hắn giấu diếm?"

Buổi chiều ước chừng hơn ba giờ.

Lý Quang Tông xách cà mèn lại đây gõ cửa, tay mới vừa đặt trên chuông cửa còn chưa có ấn xuống, cửa đã tự động mở ra.

Thiệu Tư dựa ở cửa, nghiêng người nhường ra cho hắn ta một con đường: "Chờ cậu đã lâu, sao chậm như vậy."

Lý Quang Tông: "Kẹt xe, trên đường cao tốc có ba chiếc xe liên hoàn tông vào đuôi nhau, xe cấp cứu cũng bị chặn ở chỗ đó, còn có xe cứu hỏa, hỏng hết toàn bộ."

Hắn ta nói xong, hít hít mũi, ngửi được một mùi vị không đúng lắm: "Mùi gì đó… Đúng rồi, cậu bảo tôi mang đồ ăn cho cậu, sao hôm nay cậu ăn cơm chiều sớm vậy?"

Thiệu Tư mở cà mèn ra, nhìn một chút: "Không phải tôi ăn, chờ một lát tôi đến chỗ nam thần của cậu tham ban."

Lý Quang Tông lập tức trì độn: "… Hửm, cậu nghiêm túc à?"

Thiệu Tư: "Tôi nhìn giống đùa giỡn lắm hả, chờ một lát, tôi thu dọn phòng bếp chút đã."

Cái vụ yêu đương này cũng thật là ra hình ra dạng.

Trước kia Lý Quang Tông cũng từng ảo tưởng nếu người này yêu đương thì sẽ là bộ dạng thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn là cái dáng vẻ đại gia đó thôi.

Người như Thiệu Tư, tìm bạn đời phỏng chừng cũng hệt như tìm cháu nội.

Sau đó lại ở bên Cố ảnh đế… Tuy rằng hắn ta tốn thời gian thật lâu để tiếp nhận sự thật này. Có điều không thể không thừa nhận, hai người thật xứng đôi. Hơn nữa hiện tại bọn họ ba Thiệu còn biết quan tâm người khác, đúng là hiếm thấy.

"Tôi lái xe đưa cậu nhé?" Lý Quang Tông vui mừng nói, "Rất tốt, hai người ở bên nhau, chính là chăm sóc nhau mà."

Thiệu Tư không để ý đến hắn ta, tự nhiên như ruồi đi vào phòng bếp.

Trong tích tắc cửa phòng bếp mở ra, cái mùi vị kỳ quái lúc nãy Lý Quang Tông ngửi được sau khi vào cửa lại mãnh liệt đánh sâu vào khứu giác hắn ta: "—— đây là cái thứ gì vậy! Cậu làm gì đó, cái mùi khét này, cậu nấu cái gì mà khét vậy?"

Hắn ta vừa che mũi vừa tới gần phòng bếp, chỉ nhìn thoáng qua bên trong, nghẹn lời không biết nói gì: "Cậu cho nổ phòng bếp nhà Cố ảnh đế hả?"

Thiệu Tư duỗi bàn tay ra đặc biệt dài, vẻ mặt ghét bỏ, còn không thể không xách nồi lên thả vào trong bồn tẩy rửa: "Ăn nói kiểu gì đó, thế nào gọi là cho nổ phòng bếp, chỉ là làm đồ ăn bình thường thôi."

Lý Quang Tông thầm nói, làm đồ ăn bình thường có thể làm thành như vậy, cũng không có ai.

Nhìn vật thể màu đen không xác định trong thùng rác xem, còn bốc hơi nóng nữa.

"Buổi sáng tôi chê Cố Duyên Chu làm bữa sáng khó ăn, hắn nói 'em có giỏi thì làm đi', tôi nghĩ hẳn là rất đơn giản —— hơn nữa tôi lại thông minh như vậy." Thiệu Tư nói xong, bóp một đống nước rửa vào trong nồi, bóp xong hắn lại quay đầu nhìn nhìn máy rửa bát hai cái, nghiêm túc hỏi, "… Cậu nói xem máy rửa bát có thể rửa nồi không?"

Lý Quang Tông quyết định thu hồi đánh giá đối với Thiệu Tư vừa rồi, đối với vị đại gia này thật sự là không còn lời nào để nói: "Cậu cảm thấy sao? Tôi thì cảm thấy cái kích cỡ này, sợ là không được. Dù sao thì nó cũng không gọi là máy rửa nồi."

Hết chương 107

108. Chương 108

Mấy ngày nay Cố Duyên Chu đều ở trong một đoàn phim cổ trang làm khách mời cho một nhân vật nhỏ, chỉ có cảnh diễn cỡ hai ba tập, vừa lúc bổ sung thời gian trống do đoàn phim trước đình công chỉnh đốn.

«Thịnh sự» là một bộ phim lịch sử đứng đắn.

Từ đạo diễn đến diễn viên, đều là tiêu chuẩn nhất lưu. Nhưng bộ phim truyền hình tề tựu hơn mười diễn viên gạo cội này lại không có mấy người chú ý.

"Cũng không kỳ quái. Phim này quá đứng đắn, một chút nguyên tố giải trí cũng không có." Lúc ấy Cố Duyên Chu lật kịch bản, hai ba phát liền nhìn ra vấn đề ở nơi nào, "Định vị khán giả của nó —— người trẻ tuổi có thể loại trừ ra, mà một vài người cao tuổi cũng chưa chắc muốn xem. Hơn nữa toàn bộ câu chuyện quá sâu xa, tối nghĩa khó hiểu."

Thiệu Tư lật một chút, cũng rất líu lưỡi: "Đây là một quyển sách giáo khoa đi."

Đạo diễn cũng thật sự là dám quay.

Gần như đã định trước không có rating.

Kịch bản phân phối tới tay Cố Duyên Chu chỉ có vẻn vẹn hai trang giấy, diễn chính là một hoàng thúc sống ở trong hồi ức. Bởi vì nam chính từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, tất cả mọi người khinh thường y, cảm thấy y là người không có khả năng đi lên vương vị nhất trong nhóm hoàng tử.

Chỉ có hoàng thúc của y, lén dẫn y xuất cung, đi lên phố xem hội đèn lồng, mua cho hắn mứt quả, nâng y trong lòng bàn tay mà thương yêu.

Nhưng mà hoàng thúc duy nhất tốt với nam chính, cuối cùng lại bị Hoàng Thượng ban thưởng một ly rượu độc, hưởng dương không quá ba mươi tuổi.

Lúc Thiệu Tư chưa đi tham ban, thật sự là cảm thấy bộ phim này hoàn mỹ tránh được tất cả yếu tố 'hot'.

Không có nữ chính, không có tình tình yêu yêu, chỉ có vài hoàng tử dắt theo các đại thần tranh ngôi vị hoàng đế… không biết có cái gì để xem.

Trường quay hoàn toàn tái hiện được cấu tạo và trang trí ung dung xa hoa trong tẩm cung, ngay cả cái giá cắm nến cũng cực kỳ chú ý, hoa văn từ dưới đáy quấn lên, tinh vi tỉ mỉ.

Hiện tại đang quay cảnh tiểu hoàng tử bị bệnh trên giường, hoàng thúc tự tay chăm sóc y.

Thiệu Tư vừa đi vào Trần Dương liền nhìn thấy hắn, lén vẫy tay với hắn, ý bảo hắn đi qua.

"Cậu ngồi đây đi… aizz, không được, tôi dọn mấy cái đồ linh tinh trên ghế đi trước đã, " Trần Dương nói, "Để cậu chê cười rồi, bên này rất loạn, Duyên Chu đã sớm nói là cậu muốn tới đây, bảo tôi thu dọn một chút, tôi chỉ lo nhìn hắn đóng phim, quên mất…"

Thiệu Tư đưa cà mèn trong tay cho Trần Dương: "Không có gì, không cần làm phiền, tôi đứng cũng được."

Trần Dương cong eo vừa sửa sang vừa nói: "Nếu là người khác nói lời này, tôi còn dừng lại suy nghĩ một

chút. Có điều từ trong miệng cậu nói ra, trăm phần trăm là lời khách sáo."

"Lúc này tôi thật sự là nghiêm túc." Thiệu Tư xoa xoa eo, "Vừa nãy ở trên xe tư thế ngủ không đúng lắm, trật eo."

Trần Dương: "…"

Thiệu Tư: "Tôi đứng cho đỡ đỡ đã."

Cố Duyên Chu ăn diện cổ trang hoàn toàn không giống bình thường, tóc đen thật dài buộc lên, có thể là bởi vì buổi tối ngủ lại, chuyện lại xảy ra đột ngột, nên quần áo cũng không có mặc thực chỉnh tề, cổ áo hơi có vẻ hỗn độn.

Tiểu hoàng tử vốn dĩ nhíu chặt mi, thấy hắn đến, tay lo lắng vẫy hai cái trong không khí, tận đến khi hoàng thúc cũng vươn tay nắm chặt y, lúc này y mới an tĩnh lại, như là tìm được chỗ dựa: "Hoàng thúc… người đã đến rồi."

Người sắm vai tiểu hoàng tử là một nghệ nhân trẻ tuổi hai năm nay nhảy lên rất nhanh, bộ dạng không tồi, diễn xuất cũng vô cùng ổn.

Lần trước nếu không phải bị Thiệu Tư đè ép, thì rất có khả năng bắt được giải nam chính xuất sắc nhất.

"Ừm, ta đến rồi."

Cố Duyên Chu từ trong tay cung nữ tiếp nhận bát, sợ y nóng, cúi đầu thổi hai cái, lại đút cho y: "Nghe nói ngươi cả ngày đều chưa ăn cơm, tiếp tục như vậy không được, sức khỏe quan trọng."

Tiểu hoàng tử chớp chớp mắt, tay vẫn không có buông ra, nắm chặt không bỏ nói: "Hoàng thúc, ta mơ thấy một giấc mộng, ta mơ thấy có lẽ ta sống không lâu nữa. Linh hồn ta bay ở trên trời… hoàng thúc, ta khóc hô gọi người, ta không ngừng gọi tên của người, nhưng mà người lại chưa từng quay đầu lại."

Cố Duyên Chu nói: "Ta luôn ở đây, ta ở ngay đây, đừng sợ."

Trước đây Thiệu Tư không rõ phim này phải quay như thế nào mới có rating.

Hiện tại hắn biết rồi.

Chỉ một chữ: gei.

Lời thoại gei gei.

Còn có cái không khí này, cần mờ ám như vậy sao?

Bọn họ ở bên kia tiếp tục diễn, Trần Dương mở cà mèn ra, nhìn một chút: "Đây đều là cậu làm hả? Tay nghề tốt nha, sáng nay Duyên Chu còn nói với tôi, hắn chờ nhìn cậu mở mắt nói dối cuối cùng không xuống đài nổi."

"..."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: "Quá khen, tôi mua."

Qua mười mấy phút đồng hồ, đạo diễn giơ tay chém xuống, hô một tiếng: "Cắt."

Đạo diễn nói còn chưa dứt câu, Cố Duyên Chu đã lập tức buông tay đối phương ra, lui về phía sau hai bước, giữ một khoảng cách hơi có vẻ xa cách.

Đạo diễn thoáng xoay người, xem phát lại một lần, lại ngẩng đầu nói: "Được rồi, vậy cảnh diễn của Duyên Chu liền đóng máy ở đây. Mọi người dừng việc trên tay lại —— đều nghe tôi nói nào, lần này thật sự rất cảm ơn Cố ảnh đế bận rộn trăm việc còn bớt thời giờ lại đây, cứu tình trạng khẩn cấp của chúng ta."

"Vốn dĩ nhân vật hoàng thúc, đã định một diễn viên khác, kết quả người nọ lâm thời có việc không thể tham diễn." Trần Dương giải thích, "Lúc trước Hoàng đạo từng dìu dắt Duyên Chu, tuy rằng chỉ là việc trở bàn tay, có lẽ bản thân Hoàng đạo cũng không nhớ rõ, nhưng Duyên Chu vẫn luôn nhớ."

Thiệu Tư có ý ám chỉ: "Ừm, trí nhớ hắn vẫn luôn không tồi. Có điều bản lĩnh mang thù cũng càng mạnh."

Trần Dương nghe không hiểu lắm: "Hửm?"

"Được rồi chuyện mấy ngày trước thôi, tôi cũng lười nói, rất dọa người."

Mấy ngày hôm trước Lý Quang Tông gửi tới một cái link tài nguyên, thần thần bí bí nói với hắn rằng đây là thứ tốt. Vừa lúc Thiệu Tư nằm ở trên sofa gặm táo, tâm trạng không tồi, tiện tay nhấn tải về.

[Ba Thiệu của mi]: đây là cái gì.

[Lý Quang Tông]: há há, một bộ phim ngắn có sắc màu.

[Ba Thiệu của mi]:?

Chờ Cố Duyên Chu tắm rửa xong đi ra kêu hắn đi tắm, video vừa lúc tải xuống hoàn tất, hắn nằm lề mề một lát: "Hai phút nữa… hai phút là tốt rồi. Anh gấp cái gì, em tắm cũng không phải anh tắm."

Cố Duyên Chu ném khăn mặt đi: "Không biết là ai nhiều tật xấu như vậy, không tắm rửa còn không cho anh đụng, tắm chung thì lại không bằng lòng."

Thiệu Tư: "Em cũng không phải đồ ngốc, tắm chung với anh, bị anh đè trong bồn tắm phập à?"

Cố Duyên Chu: "Ừ."

Thiệu Tư liếc anh một cái, cảm thấy có chút kinh ngạc với loại hành vi vô liêm sỉ của anh: "Ừ? —— anh còn ừ?"

Cố Duyên Chu từ chối cho ý kiến.

Thiệu Tư xem gì cũng có thói quen bấm chạy nhanh, nhảy qua đoạn đầu, trực tiếp kéo đến khúc giữa, hai người đàn ông trần truồng lõa thể xuất hiện chính giữa hình ảnh: "…"

Cố Duyên Chu quay về phòng tắm, ném khăn lông ướt trong máy giặt quần áo, lúc trở lại phòng khách cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm: "Tiếng gì vậy, em xem cái gì đấy."

Trên mặt Thiệu Tư không hề gợn sóng: "Phim heo."

Cố Duyên Chu cũng bình tĩnh y hệt: "À."

Thiệu Tư ngồi dậy, để lại một nửa vị trí cho anh, vỗ vỗ đệm sofa bên cạnh: "Muốn xem chung không?"

Vì thế hai người xáp chung chỗ, song song mặt than cùng xem chốc lát.

"Diễn không ổn lắm, tiếng kêu quá giả, đề nghị mời người phối âm hậu kỳ."

"Anh chỉ có một vấn đề, thực sự có người dựa vào thứ này tuốt ống à?"

"…"

Thiệu Tư xem mấy phút đồng hồ, cảm thấy không có gì thú vị, vẫn nên đi tắm rửa cho rồi.

Trước khi đi hắn quay đầu lễ phép hỏi một câu: "Anh cứng không?"

Cố Duyên Chu: “Không có, em sao?”

Thiệu Tư: “Em cũng không có.”

“Không cần phim gì đâu, nhìn em thôi là anh cứng rồi, không tin em sờ xem.” Cố Duyên Chu nói xong, thật sự nắm tay Thiệu Tư đưa về hướng hạ thân mình, hỏi ngược lại, “Đụng đến chưa?”

Thiệu Tư lập tức ngồi thẳng, bỏ ra tay: “… Anh có bệnh hả.”

Vốn dĩ ‘sự kiện xem phim’ cứ như vậy mà bình thản kết thúc, nhưng Thiệu Tư trở về phòng cầm quần áo, lúc đi đến phòng tắm, không biết trong đầu nghĩ gì, sau đó hắn dừng lại, như có điều suy nghĩ nói: “Cố Duyên Chu, em cảm thấy hình như hắn lớn hơn anh một chút đó.”

Cố Duyên Chu quả thực là đen mặt nhìn hắn.

Cố tình Thiệu Tư còn không tự biết, vươn tay so so dài ngắn một chút: “Cái trong bộ phim vừa rồi đó.”

“Em lại đây, ” Cố Duyên Chu đột nhiên cười, vẫy tay với hắn, “Lại đây.”

Thiệu Tư vào phòng tắm, đóng sầm cửa: “Em lại không ngốc.”

Sau nữa Lý Quang Tông đắc ý gọi điện thoại tới tranh công: “Thế nào, tối hôm qua có phải rất tình cảm mãnh liệt không? Về sau có thứ tốt tôi sẽ chia sẻ tiếp cho cậu ha.”

Thiệu Tư: “Nếu nam thần của cậu ép tôi lấy thước dây đo bộ phận sinh dục cho hắn để chứng minh hắn rất ‘lớn’ cũng được xem là tình cảm mãnh liệt thì, ừm, tối hôm qua đúng là rất tình cảm mãnh liệt —— tôi cũng không hỏi vì sao cậu lại có loại tài nguyên này, giữ lại cho cậu một chút mặt mũi.”

Lý Quang Tông: “…” Hắn ta nghe được gì vậy nè?

Thiệu Tư: “Lúc ấy tôi thật sự rất muốn thiến hắn. Phắc, thôi bỏ qua không đề cập tới, cậu muốn biết độ dài ngắn không?”

Lý Quang Tông: “Gì? Tôi con mẹ nó vì sao phải biết?”

“Fan các cậu không phải đều thích chú ý chiều cao, cân nặng, chiều dài ngón tay của thần tượng, với cả mang giày số mấy sao.”

Lý Quang Tông quả thực muốn quỳ xuống với hắn: “Cậu thật đúng là ba của tôi, tôi đúng là rất chú ý

mấy cái đó, nhưng cũng không bao gồm độ lớn của bộ phận sinh dục!"

"Với lại, không phải như cậu nghĩ đâu. Tôi chưa từng xem mấy cái đó, đều là fan của cậu cho, " Lý Quang Tông nói, "Cậu không xem inbox, các cô ấy liền gửi cho tôi, tôi cũng không thể phụ ý tốt của người ta, thấy được thì cũng không thể vờ như không thấy."

Bên này Trần Dương vuốt đầu, còn đang suy nghĩ về hai chữ 'mang thù'.

Thiệu Tư vỗ vỗ vai hắn: "Không có gì, đừng cân nhắc. Tôi trực tiếp đến phòng trang điểm chờ hắn, vừa vặn một lát nữa hắn cũng phải đi qua thay quần áo, anh nói với hắn một tiếng. Không khí nơi này ngộp quá, tôi đi ra ngoài hít thở chút."

Cố Duyên Chu hơi hơi khom người với nhân viên công tác ở đây, lúc giương mắt lên, chỉ nhìn thấy bóng dáng chuồn ra ngoài của tổ tông nhà anh.

Anh nhìn chằm chằm hai cái, sau đó mới đơn giản nói hai câu khách sáo: "Hai ngày này được rất nhiều người trong đoàn phim săn sóc, mọi người cũng vất vả rồi, hy vọng việc quay phim lúc sau đều có thể thuận lợi, có cơ hội lại hợp tác."

Phía dưới vang lên một trận vỗ tay.

Phòng trang điểm rất lớn, chỉ trang phục diễn thôi đã có tận mấy hàng, rực rỡ muôn màu, kiểu dáng gì cũng có.

Cố Duyên Chu mới vừa đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Thiệu Tư vểnh chân, chán đến chết dựa vào tường. Anh đi qua nói: "Đau eo hả?"

Thiệu Tư nhìn chằm chằm màn hình di động, mắt cũng không nâng: "Ừm… thay quần áo xong lại đây ăn cơm."

Cố Duyên Chu nói: "Không vội, lại đây, anh xoa giúp em."

Thiệu Tư cũng không nhăn nhó, trực tiếp đi qua, đứng ở trước mặt anh. Tùy ý Cố Duyên Chu vén vạt áo hắn lên trên một chút, sau đó dán lòng bàn tay lên, trước tiên cảnh cáo nói: "Cố Duyên Chu, anh đừng thừa cơ đùa giỡn lưu manh nha."

"Nghĩ cái gì đó, anh còn chưa đến mức cầm thú như vậy." Cố Duyên Chu dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo eo Thiệu Tư, nói, "Chỗ nào đau?… Em ngủ kiểu gì vậy, có thể trật cả eo."

Thiệu Tư dẫn tay anh, chuyển qua sau eo: "Nơi này. Cái tên ngốc Lý Quang Tông kia, phanh gấp đến độ thiếu chút nữa em văng ra ngoài luôn rồi."

Ở mặt ngoài Cố Duyên Chu không nói gì, nhưng mà tối hôm đó Lý Quang Tông nhận được một cái tin nhắn đến từ nam thần, trên tin nhắn rõ ràng viết vài chữ: nếu có thời gian, đi gia tăng kỹ thuật lái xe đi.

Lý Quang Tông: "…"

——-

Hôm mà bệnh tình tiểu Hoàng Oanh chuyển biến tốt đẹp, vừa lúc là ngày Thiệu Tư đến chỗ Phương đạo thử vai lần thứ hai.

Phương đạo lật bảng lý lịch cá nhân của một diễn viên thử vai trước đó qua, đặt trong cái rổ để bảng 'không hợp', bày chỉnh chỉnh tề tề, sau đó mới nhìn tới cái tên trên tờ lý lịch phía dưới: Thiệu Tư.

Phương đạo chau mày: "Lại là hắn?"

Trợ lý bên cạnh xáp lên hỏi: "Có vấn đề gì không ạ?"

Phương đạo hơi hơi híp mắt, không biết đang suy nghĩ gì, cũng không biết là thưởng thức hay là cảm xúc gì khác, cuối cùng chỉ nói: "Không có gì. Chỉ là nhân vật kia, người đến thử lần thứ hai, trừ hắn ra còn thật sự không có ai khác. Thôi, bảo hắn vào đi."

Đối mặt vấn đề 'vì sao lại đến thử lần thứ hai', Thiệu Tư vô cùng thản nhiên: "Cháu chưa bao giờ nhận thua."

Phương đạo cười một tiếng: "Khẩu khí cũng không nhỏ."

Lúc này Thiệu Tư phát huy tốt hơn lần trước rất nhiều.

Tuy rằng đối với loại người yêu cầu cao như Phương đạo mà nói, trình độ loại này cách mức mà ông muốn còn một khoảng. Nhưng mà trong thời gian ngắn có thể tiến bộ cỡ này, đã là hiếm thấy.

"Trở về chờ thông báo." Trừ cái này ra, Phương đạo không nói thêm gì.

Chờ sau khi Thiệu Tư xoay người ra ngoài, ông mới đặt bảng lý lịch vào trong mục 'chọn sau', giương giọng nói: "—— kế tiếp."

Cố Duyên Chu còn đang ở trong xe chờ hắn, thấy hắn đi ra, đưa tay nhìn nhìn đồng hồ: một tiếng hai mươi phút.

Cố Duyên Chu đưa qua một chai nước, nghiêng đầu hỏi "Qua không?"

"Không biết." Thiệu Tư nhận nước, vặn ra tu hai cái, "Qua không qua đều không hề gì, em đã cố hết sức. Còn chưa đủ biến thái, thì cũng không có cách nào."

"Tâm tính không tồi."

Thiệu Tư xoa mũi: "Chỉ là muốn xem xem em có thể phát huy một nhân vật không thích hợp đến mức nào, thử xong thì cũng đủ rồi… Trực tiếp đến bệnh viện đi, nghe nói tiểu Hoàng Oanh tỉnh rồi, thời gian thăm từ hai đến ba giờ chiều."

Mấy ngày trước tiểu Hoàng Oanh đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, chỉ là còn chưa cho phép người ngoài đến thăm, yêu cầu tĩnh dưỡng.

Người của đoàn phim muốn đi thăm bệnh đã muốn thật lâu, rảnh rỗi liền trò chuyện ở trong nhóm, xem cần mang theo gì, mọi người cùng nhau gom lại, phái vài người đại diện.

Phóng viên truyền thông hai mươi bốn giờ cắt lượt canh giữ ở cửa bệnh viện, bọn họ ra mặt cho phóng viên chụp vài cái cũng tốt. Dù sao thì tiểu Hoàng Oanh cũng là xảy ra chuyện trong lúc đang làm việc, nhất định phải thăm.

Thời gian hẹn là buổi chiều hai giờ, còn sớm.

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu lén lút chạy tới trung tâm thương mại mua quà cho tiểu Hoàng Oanh, vốn đang chọn lựa yên lành, giữa đường bị fan nhận ra, may mắn lúc fan đó không kiềm lòng nổi lớn tiếng hô lên, bọn họ đã ở chỗ quầy tính tiền, đường chạy trốn tương đối gần, lối ra khẩn cấp ngay phía bên tay phải.

Cố Duyên Chu cúi đầu nói: "Chờ một lát từ lối ra khẩn cấp đi xuống, chạy vào garage."

Thiệu Tư: "May mắn anh không nói cái gì mà 'tôi đếm đến ba', em vẫn luôn cảm thấy loại lời thoại này có bệnh."

"…"

Chu Lực và Từ Hoàn Dương đã sớm đến garage ngầm của bệnh viện, nhưng vẫn luôn ngồi ở bên trong không đi ra ngoài.

Từ Hoàn Dương nhắm mắt lại nghe nhạc, một bài kết thúc, mới mở to mắt, có chút châm chọc nhìn hắn ta: "Anh sợ cái gì, lúc này anh mới sợ."

“Tôi sao có thể không sợ, ai biết kẻ điên đó, gã —— ”

Ngực Chu Lực kịch liệt phập phồng, nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì từ trong xe nhìn ra ngoài, trên cửa sổ xe rõ ràng phản chiếu ra một bóng người.

Thiệu Tư cong eo, ngón tay gập lại, nhẹ gõ hai cái trên cửa sổ xe của bọn họ: “Hi.”

Chu Lực điều chỉnh tốt biểu tình, kéo cửa sổ xe xuống: “Thật khéo.”

“Các anh cũng đến rồi, vừa nãy tôi nhìn biển số xe, còn tưởng rằng nhận lầm.” Thiệu Tư lặng lẽ xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn ra ghế sau, ánh mắt đảo qua mặt Từ Hoàn Dương, rồi lại thu hồi.

Chu Lực cười cười: “Không ngờ cậu cũng tới sớm như vậy, chúng tôi sợ đến đúng giờ sẽ bị đám phóng viên ở cửa chặn, không biết bọn họ nghe được phong thanh từ chỗ nào, biết chúng ta tập hợp ở bệnh viện lúc hai giờ.”

Thiệu Tư liếc hắn ta một cái, nói: “Ừm, nếu đã đụng phải, thì cùng đi lên đi?”

Chu Lực cởi dây an toàn, đang muốn đẩy cửa xuống xe: “Đi.”

Nhưng mà hắn còn chưa có đẩy cửa xe ra, đã nhìn thấy phía sau Thiệu Tư lại xuất hiện một người, Cố Duyên Chu nhét một hộp quà hồng hồng vào trong tay Thiệu Tư: “Chính mình chọn, chính mình cầm đi.”

Thiệu Tư quay đầu lại liếc anh một cái: “Hộp quà này không hợp với bộ quần áo hôm nay em mặc cho lắm.”

Cố Duyên Chu: “Bớt vờ vịt, có chuyện nói thẳng.”

Thiệu Tư: “Em đây cứ việc nói thẳng vậy, lười cầm.”

“…” Chu Lực xuống xe, thầm nghĩ hóa ra scandal của hai người này không phải là đồn chơi.

Từ Hoàn Dương vẫn luôn rất ít nói, trừ lúc xuống xe chào hỏi với bọn họ, trên cơ bản là không nói nữa. Đeo tai nghe điện thoại, vào thang máy liền tựa lên tường, im lặng không lên tiếng.

Lúc đạo diễn tới đã tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, chậm trễ một chút thời gian, một đường chạy lên lầu, phát hiện tất cả nhân viên đều đã đến đông đủ.

Y tá đứng ở cửa phòng bệnh, nhắc nhở: "Các anh chỉ có mười phút, hiện tại tuy rằng tình huống của người bệnh chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn cần hoàn cảnh yên tĩnh."

Đạo diễn nói: "Được được được, không thành vấn đề, trong lòng chúng tôi đều biết."

Nhìn thấy có người tiến vào, tiểu Hoàng Oanh nằm ở trên giường bệnh chớp chớp mắt, y tá cũng đi theo vào, ngồi ở bên giường cô bé, sờ sờ tóc bé: "Nhìn xem ai tới thăm con này."

Cố Duyên Chu đặt đồ mang tới ở bên cạnh, nhiều năm chăm sóc Sanh Sanh, kỹ năng giao tiếp với con nít vô cùng thành thạo: "Tiểu Hoàng Oanh của chúng ta thật ngoan, hôm nay có ăn cơm ngon không nè?"

Tiểu Hoàng Oanh gật gật đầu.

Cho dù trong mắt cô bé vẫn hệt như chảy xuôi một dòng suối trong vắt, xán lạn lại tỏ tường, nhưng mà cả người lại có chút e dè —— nhất là lúc nhìn thấy người thành niên.

Mỗi người đều phát biểu đôi lời an ủi.

Cuối cùng đến phiên Từ Hoàn Dương, hắn đi lên trước hai bước, mới vừa há mồm hô tên cô bé một tiếng, còn chưa kịp nói những lời khác, tiểu Hoàng Oanh đã đột nhiên mở to hai mắt, cả người phát run, như là nhớ lại cái gì đó, liều mạng hét rầm lên!

109. Chương 109

Cảm xúc của tiểu Hoàng Oanh sụp đổ trong tích tắc, khiến tất cả mọi người bất ngờ.

Cố Duyên Chu quay đầu lại nhìn Thiệu Tư, Thiệu Tư trả cho anh một ánh mắt: đừng nhìn em, em cũng không biết.

Đạo diễn nghe được tiếng khóc la, trong đầu 'oanh' một phát nổ tung, tay cũng không biết nên đặt chỗ nào, vươn ra do dự đôi chút lại thu về.

Cuối cùng chỉ có thể chà chà tay, trấn an nói: "Này… bé à con đừng khóc mà."

Nhưng hắn vừa nói, không biết chỗ nào lại kích thích đến cô bé, biên độ động tác của tiểu Hoàng Oanh tăng lớn, tay chân lung tung đạp loạn trong không khí.

Cổ họng bé đã sớm bị khàn, một hàng chữ cuối cùng trong báo cáo kiểm nghiệm trước đó viết rõ ràng, dây

thanh quản bị tổn thương nghiêm trọng.

Giọng nói vốn dĩ thanh thúy uyển chuyển, hiện tại nghe rất quái dị, giống như cây đàn tốt nhất bị đứt dây, khàn đục lại không nghe ra tiếng.

Y tá đè thân thể tiểu Hoàng Oanh lại, phòng ngừa cô bé vặn vẹo lung tung làm lệch kim truyền dịch. Lại thêm người bệnh chưa từng có phản ứng quá khích thế này, lúc này y tá cũng hơi loạn.

Cố Duyên Chu kéo cửa ra nói: "Đều đi ra ngoài trước đi, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng mà chúng ta đứng ở chỗ này chỉ ảnh hưởng con bé thôi."

"Đúng đúng đúng, chúng ta đi ra ngoài trước." Đạo diễn vỗ vỗ trán, thổn thức một tiếng, "… Hôm nay không nên tới mà, xem bộ dáng là còn chưa khôi phục tốt. Thật đáng thương, cũng không biết là ai nhẫn tâm thế, vầy cũng hạ thủ được."

Nhiệm vụ lần này không có tiến triển gì quá lớn, hệ thống hết đường xoay xở, thường thường nhảy ra chen vào: [có phát hiện chỗ nào quái quái hay không?]

Thiệu Tư: [Từ Hoàn Dương?]

[Vừa rồi hắn biểu hiện, hừm… tôi cũng không nói ra được.]

[Từ Hoàn Dương này, quá lộ liễu.] Thiệu Tư nói, [hắn và Chu Lực, thiệt thòi là ở chỗ chỉ lăn lộn trong giới âm nhạc không có vào giới diễn nghệ, bối rối đều viết hết lên mặt, một chút cũng không biết che giấu.]

[Mỗi mình cậu mắt sắc.]

[Ngay cả tao cũng nhìn ra, thì bên phía cảnh sát không có lý do không biết, có khả năng đang phái người theo dõi hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, toàn bộ vụ án này rốt cuộc có chuyện gì của chúng ta?]

Hệ thống im lặng hai giây, chưa nói gì khác, chỉ là có ý ám chỉ: [các cậu phải cẩn thận.]

Trong phòng bệnh, y tá ấn nút khẩn cấp, không lâu lắm vài bác sĩ áo blouse trắng liền vội vã từ trong phòng làm việc chạy đến: "Phiền toái nhường đường một chút… vị tiên sinh này, đừng chắn ở cửa."

Từ Hoàn Dương thu hồi ánh mắt, lui về phía sau hai bước: "Xin lỗi."

"Người bệnh đã bị kích thích, các chỉ tiêu đều bắt đầu dao động, " bác sĩ kiểm tra một phen, lại đi ra, tháo khẩu trang xuống tóm tắt, "Nói không chừng, có khả năng sẽ ảnh hưởng bệnh tình, còn cần tiến thêm một bước quan sát. Chúng tôi đã tiêm thuốc an thần cho con bé, hiện tại đã an tĩnh lại, suy xét cho người bệnh,

vẫn đừng cho con bé tiếp khách."

Lời này không thể nghi ngờ là lệnh đuổi khách, vài người đứng ở cửa đều có chút mất tự nhiên. Đến thăm bệnh lại làm ra chuyện xấu, đổi thành ai cũng sẽ khổ sở: "Chúng tôi cũng lo lắng cho cô bé thôi, không suy xét nhiều như vậy, thật sự rất xin lỗi."

Lời khách sáo Thiệu Tư luôn không thích nói nhiều, hắn giật nhẹ ống tay áo Cố Duyên Chu: "Đi thôi."

Cố Duyên Chu nhìn hắn: "Cứ như vậy mà đi hả?"

"Hiện tại không đi, chờ một lát ra cửa bệnh viện, còn phải dừng lại theo bọn họ tham gia phỏng vấn phóng viên nửa tiếng." Thiệu Tư cong khóe miệng, cười lạnh nói, "Thăm bệnh thôi, làm cứ như đi show vậy."

Nếu không phải muốn hiểu biết tình trạng tiểu Hoàng Oanh thế nào, thuận tiện nhìn nhìn Từ Hoàn Dương một chút, thì hắn căn bản là sẽ không theo tổ công tác lại đây.

Lại thêm mai mốt thời gian trống đã xếp đầy hết, cũng thật sự là không rút ra được thời gian.

"Đều như vậy đó." Cố Duyên Chu nói, "Kể một chuyện cười, trước kia anh treo dây thép té bị thương, nằm bệnh viện hai ngày."

Thiệu Tư: "Hửm?"

Cố Duyên Chu nói: "Một đám theo tới hệt như khóc tang —— chỉ là gãy xương thôi, cũng không phải sắp chết."

Thiệu Tư tỏ vẻ hiểu được, vỗ vỗ vai anh: "Truyền thụ cho anh một chiêu, em không dễ dàng nói với người khác đâu. Lúc bị bệnh thì nói với bên ngoài là bệnh truyền nhiễm, cam đoan không ai đến thăm anh, một người trốn xa hơn một người."

Cố Duyên Chu: "Em thật đủ tàn nhẫn với chính mình."

Thiệu Tư nhướn mày, thản nhiên sinh ra một loại cảm giác về sự ưu việt khó hiểu: "Còn tạm, mấy bệnh truyền nhiễm không dễ chết trên cơ bản em đều chơi rồi."

Cố Duyên Chu ấn nút thang máy, thang máy 'đinh' hai tiếng, sau đó cửa mới chậm rãi khép lại: "Ừm, khen em. Cơ mà nói thật, có hơi ngốc."

Thiệu Tư: "Cho anh một cơ hội, nuốt lại câu nói vừa rồi."

Cố Duyên Chu: “Không biết em từng nghe qua một câu chưa, là ‘làm người không thể trái lương tâm’.”

“…”

Trên đường trở về, Thiệu Tư lái xe.

Bình thường hai người họ ai lái xe hoàn toàn quyết định bởi vận may, hai người đứng ở trước cửa xe, mở phần mềm mạng xã hội, tìm được một thứ tên là “xúc xắc”.

Thiệu Tư hoạt động các đốt ngón tay: “Em tới trước hay là anh trước?”

Cố Duyên Chu: “Tùy em, anh sao cũng được.”

Thiệu Tư vừa định nói ‘vậy em trước’, chợt nghe Cố Duyên Chu bồi thêm một câu: “Dù sao thì vận may của em cũng kém.”

“…”

Thiệu Tư vận may kém gần một tháng lúc này rốt cuộc quay được một số “sáu”.

Hắn nhét điện thoại di động về trong túi, khóe miệng thoáng vểnh lên, cười một chút với Cố Duyên Chu: “Nói thì đừng có chắc chắn quá. Thật lâu không lái, cảm giác có hơi mới lạ, anh thông cảm nhé.”

Cố Duyên Chu buộc dây an toàn: “Ngài khiêm tốn rồi, không phải được xưng là xe thần tia chớp sao.”

Thiệu Tư một cước đạp chân ga thiếu chút nữa đạp lút cán: “… Cái chó má gì, anh nghe được ở đâu.”

“Con trai anh nói, ” Cố Duyên Chu cười như không cười, “Hắn nói lúc trước em mới vừa thi được bằng lái, khoe lên trang bạn bè một phen, lấy cho chính mình một cái biệt danh mất mặt mất đến tận nhà bà ngoại.”

Thiệu Tư khẽ cắn môi: “…” Lý Quang Tông.

“Có điều hôm nay phản ứng của đứa bé kia thật sự rất khác thường, ” Cố Duyên Chu hồi âm một mail công việc, sau đó nói, “Nhìn không giống như là vô cớ đột nhiên phát bệnh.”

Ngã tư phía trước vừa lúc gặp được cái đèn đỏ, Thiệu Tư giẫm phanh, tay khoát lên vô lăng, ngón tay nhẹ nhàng theo âm nhạc gõ hai cái: “Em cũng đang nghĩ. Vì sao Từ Hoàn Dương vừa nói nói, con bé liền biến thành như vậy.”

“Từ Hoàn Dương này, rất cổ quái. Lần trước bàn chuyện với một người sản xuất, có nhắc về hắn.”

“Hửm?”

Cố Duyên Chu nói: “Hắn không hề mở concert, tất cả album chế tác đều dùng thành viên êkíp cố định của mình, hơn nữa những người đó chưa từng công khai lộ diện. Đổi cách nói khác, từ việc sáng tác đến tuyên bố ca khúc của hắn, đều là một điều bí ẩn.”

Nhất là cho tới cuối cùng, cũng không biết người sản xuất kia nói giỡn hay là nghiêm túc, nói một câu: “Nói thực ra tôi cũng hoài nghi rốt cuộc nhạc đó có phải hắn hát không, hay là hát nhép.”

Ngày kế, Thiệu Tư và Lý Quang Tông nói đến cái suy đoán hát nhép này, Lý Quang Tông thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh hắn: “Đừng nói ca thần như vậy, ca thần là một làn nước trong của giới âm nhạc đó!”

Thiệu Tư ngồi ở ghế sau, vừa thay quần áo vừa nói: “Chỗ nào trong, còn nước trong nữa.”

Lý Quang Tông gấp đến độ có chút bốc lửa: “Ca thần không thể nào hát nhép, hơn nữa hôm quay phim không phải cậu cũng nghe được sao. Còn concert là do trước kia hắn từng bị tai nạn xe cộ một lần, thiệt nhiều năm trước rồi, sự cố ngoài ý muốn. Sau đó tuy rằng bình phục, có điều vài năm nay sức khỏe không tốt lắm, mở concert cần tiêu hao rất nhiều sức lực, hắn chống đỡ không nổi.”

“Tai nạn xe cộ?”

“Đúng vậy, không thì cậu cho là vì sao hắn lại debut trễ như vậy, ” Lý Quang Tông nói, “Tai nạn xe cộ trì hoãn hai năm, sau khi debut cũng an an tĩnh tĩnh ca hát, lần này quay quảng cáo vẫn là do bên chế tác cầu xin thật lâu mới —— ê ê ê cậu làm gì vậy, cởi quần áo đàng hoàng đừng có cởi đến sexy như vậy chứ, cậu có thể mặc áo vào trước rồi mới cởi quần không?”

Thiệu Tư trần thân trên, đang cởi dây lưng, không để ý đến hắn ta, chỉ nói: “Cậu thẹn thùng cái gì.”

Lý Quang Tông: “… Sao tôi cảm thấy cậu đang nghi ngờ tính hướng của tôi nhỉ.”

Thiệu Tư: “Cậu cảm giác không sai, tôi đúng là rất nghi ngờ.”

“Đúng rồi, có phải tôi còn chưa nói với cậu không, ” Lý Quang Tông nhớ tới cái mail sáng nay nhận được, chuyển lời nói, ”ngày hôm qua thử vai, đậu rồi.”

Thiệu Tư nhất thời không kịp phản ứng, hoặc là nói hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ mình có thể đậu: “Đậu hả?”

“Có phải rất bất ngờ không?”

“… Đây là thật sự không tìm được người à? Nói thật thì tôi không quá thích hợp với nhân vật kia, ” Thiệu Tư vươn tay nói, “Thôi, thông báo đâu, tôi nhìn xem.”

Lý Quang Tông nói: “Cậu vẫn đừng nên xem, Phương đạo đó nói chuyện đặc biệt khó nghe. Đậu thì đậu đi, nhất định phải bổ thêm mấy đao, nói cái gì mà cậu còn kém rất xa, ngoại lệ cho cậu cơ hội một lần. Lần này cậu vào đoàn, hẳn là không dễ sống đâu.”

Hai vị này đều không phải người dễ chọc, Phương đạo độc miệng quen, còn Thiệu Tư thì lại là một đại gia. Hợp tác với nhau không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Không dám nghĩ.

Đau đầu.

“Cái quảng cáo quay hôm nay, cậu xem kịch bản chưa.” Lý Quang Tông đem một quyển kịch bản cuộn thành ống ném qua, “Khẳng định là cậu không xem! Không thể vì người ta là quảng cáo máy chạy bộ mà ngay cả kịch bản cũng không chịu xem chứ. Thành thành thật thật xem kịch bản đi, bên Phương đạo để tôi liên hệ, cậu khỏi quan tâm.”

Thiệu Tư vuốt xấp giấy kia cho phẳng, để ở dưới di động, vừa mở game lên vừa mặt không đổi sắc nói: “Lúc ấy tôi đã nói với cậu rồi, không muốn nhận.”

Lý Quang Tông: “…”

Thiệu Tư lại nhìn thoáng qua trang bìa: “Bảo tôi để một cái máy chạy bộ ở nhà, không bằng giết tôi.”

Lý Quang Tông oán thầm: trong nhà Cố ảnh đế có hai cái, cũng không thấy cậu tự sát.

Mà bên kia, Cố Duyên Chu mới vừa trang điểm xong, đang muốn đến trường quay, Trần Dương liền vội vội vàng vàng đẩy cửa vào: “Duyên Chu, cảnh sát Vương tìm cậu.”

Cố Duyên Chu còn chưa kịp đứng dậy, Vương đội đã khoát tay: “Không có gì, cậu ngồi đi. Lần này tôi lại đây chỉ là có mấy vấn đề muốn hỏi cậu một chút, tới đột ngột, không nói trước với cậu, quấy rầy rồi.”

“Không quấy rầy, có gì cần hỗ trợ, anh cứ việc nói.”

“Gần đây chúng tôi đang tra vụ án, hẳn cậu cũng biết một ít.” Vương đội tìm một vị trí ngồi xuống, đưa túi văn kiện trong tay qua, “Cậu xem cái này trước đi.”

110. Chương 110

"Xế chiều hôm nay trời chuyển nhiều mây, chỉ số tia tử ngoại: yếu, nhiệt độ không khí duy trì ở khoảng âm một độ C, lúc người dân ra ngoài nhớ chú ý mặc thêm quần áo."

Giọng MC vẫn quen thuộc như vậy, rõ ràng, dịu dàng lại cứng nhắc.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng. Chỉ là ngày mùa đông ngã tư đường hơi có vẻ tiêu điều, liếc mắt một cái nhìn qua, lọt vào trong tầm mắt đều là nhánh cây trụi lủi. Ngẫu nhiên có mấy trận gió thổi tới, người đi trên đường liền kéo chặt quần áo, cúi đầu, qua lại vội vàng.

Nhưng mà trong trường quay lại là cảnh tượng khí thế ngất trời.

"Rất tốt, giữ vững tần suất này."

"Vung vẩy đầu, tưởng tượng cảm giác mồ hôi đầm đìa, giọt mồ hôi bay múa —— quạt máy mở sức gió lớn một chút, đúng rồi không sai, chính là cảm giác này, vô cùng tốt, perfect."

Đạo diễn vẻnh lan hoa chỉ, đầu ngón tay chỉ chỉ nói: "Tôi đột nhiên có một chủ ý vô cùng tuyệt, vừa chạy vừa cởi áo thấy thế nào? Bày ra một loại dã tính, hoang dại."

"..."

Thiệu Tư chậm rãi nhắm mắt lại, muốn chửi đổng, lại miễn cưỡng nhịn được.

Lý Quang Tông ở bên dưới cười đến nấc cục: "Sinh thời, cảnh này tôi phải quay lại."

Dưới sự yêu cầu mải miết của đạo diễn, Thiệu Tư vẫn trở tay từ từ cởi áo xuống, trực tiếp vung lên.

Vài người trong trường quay nhịn không được, dừng lại "ái chà ——" hai tiếng.

Tuy rằng bình thường Thiệu Tư vận động ít, nhưng mà dáng người cũng không mảnh mai, trước khi quay phim thợ trang điểm làm sâu cơ bụng cho hắn một chút, dùng phấn highlight vẽ tám múi, thoạt nhìn rất hù người.

Cái quảng cáo máy chạy bộ này, Lý Quang Tông vẫn luôn muốn Thiệu Tư nhận, nhưng mà khuyên bảo nhiều lần đều không có kết quả.

Một người 'đánh chết không nhận', một người khác lại cảm thấy phát ngôn máy chạy bộ biểu thị 'xán lạn khỏe mạnh, tích cực hướng về phía trước', là một cơ hội hiếm có. Hai người tranh đến đỏ mặt tía tai.

Cố Duyên Chu vừa vặn trở về, nghe bọn họ náo loạn nửa ngày, đi qua tách hai người ra: "Ngừng, đừng ồn, từng bước từng bước nói. Xảy ra chuyện gì?"

Lý Quang Tông đơn giản nói một lần, sau đó hỏi: "Anh nói coi tức hay không —— người này ngâm trong phòng tập thể thao có hai tháng, mà còn là vì đóng phim mới đi tập. Bây giờ tôi nhớ lại một chút, năm đó hắn bằng lòng quay Con trai của biển gì đó… cái bộ phim truyền hình thần tượng thanh xuân kiện tướng bơi lội đó đó, quả thực ảo lòi, lúc ấy nhất định là hắn trúng tà."

Thiệu Tư: "Cậu nói ai trúng tà đó?"

Lý Quang Tông không để ý đến hắn, tiếp tục nói: "Phát ngôn này thật sự rất tốt, bình thường công việc quá bận, không có thời gian tập thể hình, vừa lúc một công đôi việc. Cũng có thể khiến hắn cảm nhận được mị lực của máy chạy bộ."

Thiệu Tư bị Cố Duyên Chu đè, không thể động đậy, chỉ có thể cười lạnh một tiếng tỏ rõ lập trường: "… Cảm nhận cái quỷ mị lực." Không có mị lực.

"Rồi, tôi biết."

Cố Duyên Chu vuốt vuốt lông cho Thiệu Tư, sau đó quay đầu nói với Lý Quang Tông: "Cậu đi về trước đi, tôi sẽ giáo dục hắn đàng hoàng."

Lý Quang Tông nửa tin nửa ngờ đi về.

Ngày hôm sau, Thiệu Tư vừa thấy mặt liền vươn tay với hắn ta: "Hợp đồng đâu."

Lý Quang Tông lập tức không kịp phản ứng: "A?"

"A cái gì, còn 'a' nữa tôi liền không ký, cơ hội chỉ có một lần."

"… Không phải chứ, Cố ảnh đế thần thánh như vậy à?" Lý Quang Tông nhớ tới chuyện phát ngôn, luống cuống tay chân lấy hợp đồng ra, ngay cả bút cũng đồng thời đưa qua, "Đừng phải là cậu lại trúng tà nhé."

Thiệu Tư nhíu mày: "Phiền nữa tôi liền không ký."

Tuy rằng giờ phút này Lý Quang Tông cầm di động lén quay video, có điều hắn vẫn không biết, vì sao Thiệu Tư chịu ký xấp hợp đồng chính thức kia, trở thành người phát ngôn hình tượng cho nhãn hiệu máy

chạy bộ Tiểu Liệp Báo.

Thiệu Tư quay xong đi xuống, Lý Quang Tông giấu di động, thuận tay cầm cái khăn mặt nghênh đón: "Thế nào, cảm giác chạy bộ thế nào?"

Thiệu Tư liếc hắn ta một cái: "… Cậu cảm thấy sao."

Hôm nay ba Thiệu có hơi lạnh.

"Tôi cảm thấy, hẳn là, cũng không tệ lắm nhỉ?" Lý Quang Tông lại nói, "Bên nhà sản xuất nói muốn tặng cậu mấy cái, cho tôi một tờ đơn chuyển phát nhanh, cậu xem tôi nên điền địa chỉ chỗ nào mới tốt? Nếu điền công ty sẽ không tiện lắm."

Thiệu Tư: "Gửi đến chỗ đổ rác đi."

Lý Quang Tông sợ run cả người, đi theo phía sau hắn, chuyển lời nói: "Rốt cuộc Cố ảnh đế nói gì với cậu vậy, tôi nghiên cứu một chút, học tập hai chiêu —— cậu đừng có không nói lời nào chứ, cái biểu tình này tôi nhìn mà nổi cả gai ốc."

Thiệu Tư tiếp nhận khăn mặt, lau mồ hôi, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, thản nhiên nói: "Nam thần của cậu muốn tôi chọn một cái giữa vận động trên giường với cái này, tôi còn có thể chọn cái gì."

"…" Lý Quang Tông ngẫm nghĩ hai giây, xem thế là đủ rồi, "Chiêu này tôi còn thật sự là học không được."

Thời gian nghỉ ngơi rất nhanh qua đi, đạo diễn vỗ vỗ tay: "Đến đến đến, giữ vững tinh thần đi, chúng ta quay bù cảnh cuối cùng."

Thiệu Tư ném khăn mặt cho Lý Quang Tông, đứng dậy nói: "Đúng rồi, chờ một lát xong việc tôi tự mình lái xe đi, cậu trực tiếp trở về. Có chuyện gì gửi tin nhắn cho tôi, tôi nhìn thấy sẽ trả lời lại —— đương nhiên không biết chừng nào mới nhìn thấy đâu. "

Lý Quang Tông ngơ ngốc đón được khăn mặt, đứng ở tại chỗ truy vấn: "A? Vì sao? Cậu muốn đi đâu hả?"

Thiệu Tư không quay đầu lại nói: "Đi tìm một người."

"Tìm một người, " Lý Quang Tông sờ sờ đầu, thì thào lẩm bẩm, "Tìm ai? Tìm Cố ảnh đế sao?"

[Buổi chiều bốn giờ, Từ Hoàn Dương sẽ đến phòng thu âm, tao kết thúc công việc xong vừa lúc đi qua gặp hắn.]

Hệ thống: [a, nhưng cậu lấy tình báo đâu ra đó?]

[Gần đây Trì Tử Tuấn sắp ra bài hát, xem trang bạn bè của cậu ta nhìn thấy.] Thiệu Tư vừa nói vừa kéo cửa sổ xe xuống một ít, làn gió tức khắc từ bên ngoài ập vào, thổi qua lỗ tai có hơi lạnh, [nương cái cớ này đi qua nhìn xem.]

[Trì Tử Tuấn còn biết hát hả?] hệ thống tạm dừng hai giây, [không phải cậu ta hết thời sao?]

[Cả mày cũng biết cái từ hết thời này hả?]

[Ừm… Trên thực tế, thứ tôi biết vẫn rất nhiều.]

Trì Tử Tuấn vẫn luôn thích ca hát, mỗi lần ca thần ra album cậu ta đều phải mua.

Vốn dĩ cậu ta tính đặt trọng tâm trên sự nghiệp ca hát, nhưng mà vào công ty mới phát hiện đi phương hướng nào đều là do công ty suy tính đánh giá. Lúc ấy công ty thấy ngoại hình cậu ta không tồi, liền trực tiếp đẩy đi đóng phim, kết quả đóng đến khi hủy hợp đồng cũng không đóng ra được thành tựu gì.

"Anh, em đây nè!" Trì Tử Tuấn đứng ở cửa, từ thật xa liền nhìn thấy xe của Thiệu Tư.

Thiệu Tư lái xe vào chỗ đỗ, đẩy cửa xuống, tháo kính râm nhìn cậu ta: "Cậu đứng ở cửa làm gì, ngốc không vậy, không phải đã hẹn gặp ở đại sảnh sao."

Trì Tử Tuấn cười nói: "Lâu lắm không gặp anh, cực kỳ nhớ anh. Anh còn thật sự đến hả, em nghĩ anh nói giỡn."

Thiệu Tư cũng không có vội vã đi vào đại sảnh, hắn đứng tại chỗ, hơi hơi nâng cằm, nhìn thoáng qua bên ngoài cao ốc.

Kiến trúc cao ngất trong mây, trên bảng hiệu là sáu chữ to lòe lòe kim quang: công ty đĩa nhạc Hoa Dự.

Công ty đĩa nhạc này ở trong giới có thể nói là một nhà độc đại, không riêng gì có ca thần Từ Hoàn Dương tọa trấn, vô số những ca sĩ hạng một khác cộng lại, số lượng cũng tương đối khả quan.

Bình chọn 'ca hậu' năm trước, nhà bọn họ liền có ba người được đề cử, một người trong đó đoạt giải quán quân, hai người khác bắt lấy giải nhì.

Thiệu Tư lặng lẽ thu hồi ánh mắt đánh giá, vỗ vỗ Trì Tử Tuấn: "Anh có bao giờ vui đùa với cậu, cái vụ đi tham ban lần trước không tính, lần đó anh thật sự có chuyện, đi không được."

“Hôm nay anh không cần làm việc hả?” Vừa đi vào trong cao ốc, cả người Trì Tử Tuấn đều không quá tự nhiên, không biết nên tìm đề tài gì, nói xong mới kịp phản ứng, “A, cái đầu óc em này, em quên anh xong việc rồi mới tới…”

Cô gái tiếp tân mặc đồng phục màu đỏ, nhìn thấy hai người vào, mỉm cười nói: “Xin chào, đi hai người ạ? Phiền toái sang bên này đăng ký một chút.”

Trì Tử Tuấn: “Ừm… Hai người.”

Thiệu Tư nhìn cậu ta ký cái chữ thôi mà tay cũng đang run rẩy: “Cậu rất khẩn trương à?”

Trì Tử Tuấn: “Có thể không khẩn trương sao, em đã thật lâu không vào phòng thu âm rồi… vì việc thu âm OST «Kỳ lân truyện» hôm nay, tối hôm qua em căn bản là không ngủ được luôn.”

Trì Tử Tuấn này, vừa hết thời lại vừa không có diễn xuất, nhưng mà có một ưu điểm, chính là nhân duyên tốt đến bất ngờ.

Có thể là do quá đơn thuần, không có tâm cơ gì cũng không có lòng hiếu thắng, cho nên rất nhiều tiền bối đều bằng lòng dìu dắt một chút, nhìn thấy nhân vật thích hợp thì sẽ gõ gõ cậu ta, không thì chiếu theo cái kiểu không có người đại diện, nhận việc toàn dựa vào vận may của cậu ta hiện giờ, không biết bao giờ mới lộ mặt nổi.

Trì Tử Tuấn ký tên xong, cầm thẻ khách quý, quét thẻ đi thang máy lên: “Thật khẩn trương, hơn nữa phòng ghi âm của ca thần ngay cách vách…”

Trì Tử Tuấn hít sâu vài cái, vẫn không bình tĩnh được, vừa khẩn trương vừa kích động: “Anh nói xem một lát em có thể xin ảnh chụp ảnh chung được không, có thể quấy rầy người ta quá không.”

“Phòng ghi âm của Từ Hoàn Dương ngay cách vách à?”

“Đúng vậy, ” cậu ta không chút nào phát hiện lúc Thiệu Tư nói lời này giọng điệu không đúng lắm, “Vốn dĩ em thu âm ở dưới lầu, kết quả thiết bị ghi âm bị hỏng, đột xuất đổi phòng.”

Cửa thang máy ‘đinh’ một tiếng, mới vừa mở ra một cái khe, chợt nghe thấy tiếng tranh chấp.

Giọng một người trong đó nghe vào còn có hơi quen quen.

“Nhưng đây cũng không phải là việc chúng tôi có thể quyết định, ” người nói lời này là viên chức công ty, trước ngực đeo bảng tên nhân viên, hắn khó xử nói, “Ngài thông cảm một chút, cấp trên an bài, nói với tôi những việc này cũng vô dụng. Nếu không thì chính ngài gọi điện thoại nói với cấp trên đi?”

Một tay Chu Lực chống eo, một tay khác không ngừng huơ huơ trong không khí, biểu tình trên mặt rất không dễ nhìn: "Tôi mặc kệ —— cậu cũng đừng nói với tôi những việc đó, cậu cứ việc nói thẳng, có thể an bài cậu ta đến phòng ghi âm khác hay không, cả tòa lầu mà còn thiếu một căn phòng hả?"

"Cái này… đầy hết rồi… không sắp xếp được."

Tiếng nói chuyện của Chu Lực càng lúc càng lớn: "—— vậy bảo cậu ta sửa thời gian, cần phải hôm nay à? Cậu mới tới hả, không biết quy củ sao, ai không biết cả tầng này đều là chỗ của Hoàn Dương."

Trì Tử Tuấn nghe xong nửa ngày, muộn màng chỉa chỉa chính mình: "Bọn họ là đang… nói em hả?"

Thiệu Tư rút ra được một tin tức quan trọng từ hai đoạn đối thoại đó.

Không cho phép bất cứ ai vào phòng thu âm lầu này.

Giữ kín đến như vậy, để làm gì?

111. Chương 111

Thiệu Tư nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quy kết nó thành "cổ quái".

—— Có vài người chính là nhiều tật xấu.

Không ngờ Từ Hoàn Dương nhìn qua hòa hòa khí khí, mà bệnh ngôi sao lại không nhỏ, lúc ghi âm còn phải phong tỏa.

Chu Lực nói đến mức này, trên cơ bản ý tứ nên biểu đạt đều biểu đạt xong rồi, lúc này mới làm bộ như "muộn màng" nghe được tiếng thang máy, quay đầu nhìn lại đây.

Lời vừa rồi thực hiển nhiên là cố ý nói cho người tới nghe, chỉ là hắn ta không ngờ, ngoại trừ nghệ nhân hạng ba Trì Tử Tuấn cả tên cũng chưa từng nghe nói kia —— còn có một "người quen".

Hôm nay Thiệu Tư mặc cái áo khoác, nhìn giống như cùng kiểu với Cố Duyên Chu, cũng không biết có phải là trực tiếp lấy ra từ trong tủ quần áo của Cố ảnh đế hay không, phong cách mặc quần áo của hai người càng ngày càng giống, chỉ là khí chất mỗi người mỗi khác.

Một tay Thiệu Tư cắm trong túi áo, dựa cửa thang máy nhìn hắn ta, chào hỏi hắn ta một tiếng: "Thật khéo."

——-

Bên kia.

Cố Duyên Chu và cảnh sát Vương ở bên trong bàn chuyện, Trần Dương ở cửa phòng nghỉ đợi ước chừng hơn hai mươi phút.

Hắn lướt lướt weibo, phát hiện nhiệt độ của sự kiện tiểu Hoàng Oanh đã tan, hiện giờ treo trên hạng nhất hot search chính là lời đồn nghệ nhân xxx hít ma túy bị bắt.

Tin tức thay đổi quá nhanh, khi vừa bùng nổ thì bày ra thế bao vây tiễu trừ, mỗi người một ngụm thóa mạ, hệt như hồng thủy mà vọt tới. Đi qua cũng nhanh, giống như một trận gió.

"Giờ mấy cái tin tức này thật sự là, ào ào ào ào." Trần Dương lẩm bẩm.

Trước đó Cố Duyên Chu và Thiệu Tư công khai come out cũng vậy, hai vị đương sự này không quá chú ý bình luận của người ngoài, nhưng mà làm người đại diện, Trần Dương không thể không quản —— tuy rằng hắn cũng không xen vào, nhưng nên trông nom thì vẫn phải trông nom.

Ngay từ đầu tiếng chửi rủa thật sự là che trời lấp đất, nói cái gì cũng có, nào là "ghê tởm" rồi "biến thái", bình luận nhiều đến độ khiến người ta nhìn không xuể, người ngoài như Trần Dương nhìn mà cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Trần Dương theo hot search không ngừng kéo xuống, kéo thật lâu mới kéo đến tin tức về Cố Duyên Chu, tiêu đề cũng rất sét đánh: "Chồng chồng ảnh đế đi dạo trung tâm thương mại bị đuổi theo, vì trốn fan, hai người nắm tay chạy như điên trong trung tâm thương mại."

"..."

Sau khi lắng đọng một đoạn thời gian, hiện tại bình luận đều rất chính diện: hai người kia quả thực là hahahaha, tôi lại có hơi thích hai người họ rồi. Không lấy tình yêu ra lăng xê, có thực lực có tác phẩm, cũng hy vọng truyền thông đừng can thiệp vào việc tư của người ta quá nhiều, tôi cảm thấy cái câu mà lần trước Cố ảnh đế nói trên livestream rất hay —— tôi yêu người này, không liên quan đến giới tính, cũng không quan tâm người khác nhìn thế nào.

Nhắc tới livestream, Trần Dương hồi tưởng lại cái sự kiện khiến người ta không kịp trở tay đó.

Một hôm xế chiều Cố Duyên Chu đột nhiên mở một hồi livestream.

Lúc mới vừa livestream hình ảnh có hơi mờ, màn hình lắc lư trên dưới, thường thường còn đến một phát xoay vòng trăm tám mươi độ.

Cố Duyên Chu vừa đi vừa giơ di động, màn hình chỉ bắt giữ được mặt nghiêng của anh, anh rẽ ngoặt đi đến phòng khách, ánh mắt tập trung ở nơi nào đó không biết, khóe miệng bỗng nhiên cong lên, cười nói: "Trước đó đáp ứng các bạn, dắt các bạn đi xem cái vị tổ tông trong nhà."

Nói xong, màn hình lại xoay ngược một phát, cuối cùng dừng lại ở chính giữa phòng khách.

Thiệu Tư đang ngủ trưa, trên người đắp cái chăn lông, cuộn mình trên sofa. Một cánh tay còn rũ xuống, ngón tay thiếu chút nữa có thể đụng tới sàn nhà.

Màn ảnh từng chút từng chút càng ngày càng tới gần sô pha, cuối cùng dừng lại ở chỗ cách Thiệu Tư rất gần —— khoảng cách đó, gần gũi đến độ ngay cả lông mi cũng có thể đếm rõ từng sợi từng sợi.

Cố Duyên Chu vươn tay xoa mặt hắn, thuận miệng chọc hắn: "Đừng ngủ."

Thiệu Tư trực tiếp đưa tay kéo chăn lên trên, bịt cả khuôn mặt lại.

Cố Duyên Chu lại kéo chăn xuống: "Có phải em ăn vụng kem không, trong tủ lạnh thiếu một hộp."

Thiệu Tư nhíu mày, mơ hồ không rõ nói: "Chưa ăn, anh thật phiền, em muốn ngủ."

"Nói dối nghiện có phải không, dạ dày không tốt không tự mình biết à?"

"… Cố Duyên Chu, anh hệt như mẹ em."

"…"

Trong phòng nghỉ, Vương đội cất tư liệu, đứng dậy tạm biệt: "Trước hết cứ như vậy đi, vô cùng cảm ơn cậu phối hợp, vậy tôi không qua chỗ Thiệu Tư, cậu giúp tôi chuyển lời cho hắn một tiếng là được."

Cố Duyên Chu cũng đứng dậy tiễn hắn: "Ngài khách khí rồi… tôi tiễn ngài."

Trần Dương nghe được động tĩnh bên trong, cất di động, nghiêng người nhường đường.

Vương đội gật gật đầu với hắn ta, đồng thời khoát tay nói; "Không cần, cậu cứ làm việc đi, đã đủ ngại rồi, trì hoãn không ít thời gian của cậu."

"Vậy được, có việc liên lạc lại, di động tôi một ngày hai mươi bốn giờ đều mở." Cố Duyên Chu tiễn hắn tới cửa liền không tiễn thêm.

Trần Dương nhìn hai người bọn họ, không hiểu ra sao, chờ Vương đội đi xa, hắn mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì."

Cố Duyên Chu mặt mày bình tĩnh, từ lúc Vương đội đi rồi, vẻ mặt anh liền trở nên có chút ngưng trọng: "Lại đây hỏi mấy vấn đề, thăm viếng điều tra. Không đề cập tới cái này nữa, di động anh đâu, cho tôi mượn gọi điện thoại, di động tôi hết pin rồi."

Lúc Thiệu Tư nhận được điện thoại, đã đi theo Trì Tử Tuấn xuống lầu. Hiện tại hắn đang ngồi trong một căn phòng ghi âm tạm thời dành ra ở lầu sáu, nghe giọng của Trì Tử Tuấn và thiết bị thu âm truyền tới, một lần rồi một lần lặp lại cùng một câu ca từ.

Hắn vừa nghe vừa nghĩ, lát nữa tìm lý do gì để đi lên.

Từ Hoàn Dương ở ngay trên lầu, chuyến này cũng không thể đến uổng.

Vừa rồi hắn đứng trò chuyện với Chu Lực vài câu.

Thiệu Tư không muốn nhường bước cho lắm, ngoài sáng trong tối ám chỉ Chu Lực: "Mọi người đều là người quen cũ, coi như nhìn trên mặt mũi của tôi —— Tử Tuấn là người mới, hôm nay cũng là lần đầu tiên tới đây, anh làm khó dễ người ta như vậy không tốt nhỉ?"

Vẻ mặt Chu Lực không tình nguyện: "Cái này…"

Trì Tử Tuấn vội vàng đi qua kéo Thiệu Tư đi: "Không có gì, chúng ta có thể xuống dưới lầu tìm phòng, hoặc là chờ người khác thu âm xong lại nói, để ca thần an tâm thu âm ở đây đi. Đừng quấy rầy người ta."

"…" Tên đồng đội này muốn ngốc bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thiệu Tư liếc cậu ta một cái, cố tình người này còn không chút nào tự biết, rống rống muốn đi. Chu Lực cầu còn không được, chủ động giúp bọn họ ấn thang máy: "Lần tới, chờ có thời gian rảnh, tôi bảo Hoàn Dương dẫn cậu đi tham quan."

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Thiệu Tư ngồi ở bên cạnh thợ chỉnh âm, có chút thất thần.

Thợ chỉnh âm cách cửa sổ thủy tinh làm công tác ghi âm, thường thường kêu "ngừng".

Nhưng mà lần này kêu ngừng, không phải vì Trì Tử Tuấn hát không đúng.

Thợ chỉnh âm quay đầu lại nhìn Thiệu Tư một cái, nhắc nhở: "Di động cậu, di động cứ reo mải kìa."

"Xin lỗi, "Thiệu Tư hoàn hồn, nhìn thoáng qua màn hình di động, chính giữa màn hình lấp lóe hai chữ to, trong mục thông báo còn biểu hiện mấy cuộc gọi nhỡ.

Thiệu Tư giơ điện thoại di động lên, quơ quơ trước mặt Trì Tử Tuấn, làm khẩu hình miệng nói: "Anh đi ra ngoài nhận điện thoại."

Trì Tử Tuấn ngây ngô làm dấu "V" với hắn: "Đi đi, anh cứ làm gì làm đi, không cần chờ em."

Vị trí phòng ghi âm này tương đối hẻo lánh, hẳn là bình thường không thường dùng, thiết bị có chút vấn đề nhỏ, lúc đầu micro còn không phát ra tiếng.

Thiệu Tư đẩy cửa ra đi ra ngoài, nhìn thoáng qua chỗ ngoặt cầu thang, vừa tiếp tục tính toán vừa nói: "Anh Dương?"

Cố Duyên Chu: "Là anh. Em ở đâu?"

Nghe thấy là hắn, Thiệu Tư dừng lại, đổi tay cầm di động: "Hiện giờ em ở Hoa Dự, chốc nữa sẽ về, làm sao vậy?"

Hắn chờ Cố Duyên Chu hỏi hắn ở công ty đĩa nhạc làm gì, hắn sẽ thuận miệng đến một câu 'tính ra album', ai bảo bình thường Cố Duyên Chu có ý kiến lớn với việc hát hò của hắn như vậy.

Quảng cáo music festival qua đi, Thiệu Tư thật sự nhận được một lời mời, đoàn phim Thiếu phụ về thôn 2 cố ý gọi điện thoại tới hỏi: "Tuy rằng bộ phim này chúng ta không có duyên hợp tác, nhưng chúng ta có thể đổi một loại hình thức khác… Không biết ngài có ý muốn hát cho ca khúc đầu phim hay không?"

Thiệu Tư nhất thời chậm nửa nhịp: "… Ca khúc đầu phim?"

"Ca khúc đầu phim lần này tên là 'Nông thôn style', nếu không thì tôi phát một đoạn nhạc đệm cho ngài nghe chút nhé? Thật sự rất hay, bài hát khí thế, lời ca khôi hài, vừa trong trẻo vừa dễ thuộc, ngài suy xét một chút nhé?"

"…"

Tên bài thật khó nghe.

Có điều hắn vẫn tỏ vẻ suy nghĩ một chút, sau đó cầm bài hát của người ta nhàn rỗi không có việc gì làm liền luyện luyện cổ họng. Mỗi lần Cố Duyên Chu đều chặn miệng hắn, không phải đè trên sofa thì chính là đè ở trên giường, ấn người: "Vốn dĩ rating đã ít rồi, em hát như vậy, càng không ai xem. Nghĩ thế nào mà…"

Nhưng Cố Duyên Chu cũng không có hỏi hắn ở công ty đĩa nhạc làm gì, chỉ nói: "Về nhà trước, một hồi nữa anh cũng kết thúc công việc trở về, có việc nói với em."

Thiệu Tư: "Chuyện gì?"

Hôm nay Cố Duyên Chu không đúng lắm, bình thường gọi điện thoại, chưa nói được vài câu đã bắt đầu nói bậy bạ.

Lúc này Cố Duyên Chu lại dừng một chút, hỏi: "Phim của Phương đạo, em thử vai lần thứ hai đậu hả?"

Thiệu Tư đẩy cửa sổ ra, từ lầu sáu nhìn xuống.

Dưới lầu ngoại trừ một rừng cây chiếm diện tích vô cùng nhỏ, thì chính là một cái cửa sắt có khóa, cánh cửa sắt kia thoạt nhìn đã cổ xưa, vết rỉ sét loang lổ: "Ừm, đậu, sao?"

"Vừa rồi Vương đội tới tìm anh, hắn cho anh xem mấy phần tư liệu…"

Cố Duyên Chu nói những gì, Thiệu Tư nghe hai câu xong liền không tiếp tục nghe nữa, toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung vào đàn ông xoay người chui ra từ trong rừng cây nhỏ.

Rừng cây kia đại khái đi chục bước là có thể đi ra, tọa lạc ở góc phải sân sau. Người đàn ông kia cong eo, thoạt nhìn hẳn là không lùn, trên mặt đeo khẩu trang, toàn thân bọc khá kín.

Thiệu Tư cũng không biết vì sao lại nhìn gã tận vài lần, tiềm thức cảm thấy quen thuộc, lại nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Vốn dĩ người nọ muốn đẩy cửa sắt đi ra ngoài, nhưng có thể là cảm quan quá mức sắc bén, đã nhận ra cái gì đó, gã dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua.

"Tổ tông, " Cố Duyên Chu nói đến một nửa, hỏi hắn vấn đề lại không đợi được đối phương đáp lại, vì thế dừng lại hỏi, "Em có đang nghe không đó?"

Thiệu Tư chỗ nào còn lo việc nghe điện thoại, hắn nhịn không được đánh một cái rùng mình từ đầu đến chân —— người đàn ông dưới lầu dường như quỷ dị mà cười một chút, mặc dù gã mang khẩu trang, nhưng Thiệu Tư lại mơ hồ có loại cảm giác như thế.

Dường như gã đang cười.

Sau đó gã lại chậm rãi giơ tay lên, điểm điểm trên không trung vài cái.

Vừa vặn là sáu cái.

112. Chương 112

"Xin lỗi, thất thần…" Thiệu Tư lấy lại tinh thần, hỏi, "Anh nói cái gì?"

Cố Duyên Chu: "Cuối cùng cũng hoàn hồn?"

Vừa rồi kêu hắn vài tiếng cũng không hề phản ứng. Kết hợp với những tin tức Vương đội nói, tim Cố Duyên Chu treo lên cao, đang muốn thay quần áo trực tiếp trốn việc đến Hoa Dự tìm hắn.

Thiệu Tư sờ sờ mũi giải thích: "Vừa rồi nhìn thấy một người đàn ông… ngay ở dưới lầu."

Bốn chữ 'cực kỳ quái dị' còn chưa thể nói ra miệng, âm điệu Cố Duyên Chu đã giảm xuống, lạnh buốt hỏi: "Đàn ông?"

"…"

"Mặt mũi đẹp trai lắm hả?"

Thiệu Tư đóng cửa sổ, xoay người nói: "Anh ghen loạn cái gì, từ đầu đến chân hắn che hệt như bệnh thần kinh vậy, căn bản không thấy rõ mặt."

Người đàn ông quái dị dưới lầu cũng không có ở lại quá lâu, sau khi gã có ý ám chỉ điểm điểm vài cái trong không khí, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng khép lại, dán trên khẩu trang, động tác này như là làm một cái hôn gió với hắn.

Sau khi Thiệu Tư bình tĩnh lại, yên lặng nhìn gã, ánh mắt không tránh không né.

Trong thời gian ngắn ngủi nhất, Thiệu Tư quan sát kỹ càng tỉ mỉ mấy đặc điểm chủ yếu như chiều cao, ngoại hình của người đàn ông đó một lần.

Chiều cao ước chừng cỡ một mét tám, hình thể hơi gầy, lúc hôn gió nâng tay trái, có thể là thuận tay trái.

Dường như người nọ cảm nhận được loại ánh mắt mang tính nhìn trộm này, cong người đẩy cửa sắt ra, đi ra ngoài.

"Rất kỳ quái, " Thiệu Tư nói, "Vì sao lén lút từ nơi đó đi ra ngoài?"

Cố Duyên Chu không nói gì, bên tai vọng lại lời mà Vương đội nói với anh nửa tiếng trước.

"Quyển sách Nhà giam dục vọng này có vấn đề, tác giả mất liên lạc ở Mỹ, chúng tôi không liên lạc được. Nhưng từ phỏng vấn trước kia hắn nhận để xem, quyển sách này chính là đang tưởng nhớ hung thủ —— rất có thể hắn quen biết hung thủ, còn duy trì một loại quan hệ 'bạn qua mạng' trong thời gian dài."

"Chúng tôi thông qua tin tức cá nhân của hắn, tìm được nhà hắn, phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ. Sau khi hắn bán bản quyền Nhà giam dục vọng, lập tức mua vé máy bay đi Mỹ, đi rất vội vàng, ngay cả người trong nhà cũng không thông báo."

Tiểu Sửu tiên sinh, nam, sinh sau năm 80. Tên thật Tiêu Trù, bút danh chính là đồng âm.

Từ nhỏ đã thích xem tiểu thuyết huyền nghi, phim ảnh giết người máu tanh. Từ lúc nhỏ bị bạn học bài xích liền bắt đầu không thích nói chuyện, luôn một mình cúi đầu ngồi trên ghế ngẩn người.

"Tôi sống ở đây gần ba mươi năm, quan hệ hàng xóm đều không tồi, người ở khu này tôi đều biết. Đồng chí cảnh sát, các cậu có gì muốn hỏi cứ hỏi, trên cơ bản tôi cũng biết một ít." Lúc Vương đội dắt người đến thăm hỏi, trong nhà Tiểu Sửu tiên sinh vừa vặn không có ai, đều đến trung tâm thương mại mua thức ăn rồi, vì thế liền ngồi ở nhà dì Lý hàng xóm chốc lát.

Dì Lý vừa rót nước cho họ vừa tiếp tục cảm thán nói: "Thằng bé Tiêu Trù đó, lúc nhỏ còn đỡ, càng lớn càng… cái này tôi cũng không dễ nói, có đôi khi tôi cũng rất sợ nó. Đứa nhỏ này rất quái gở."

Buổi tối dì nhảy quảng trường xong, thường xuyên chạm phải Tiêu Trù đi học tối trở về. Ở trong hàng hiên, cậu ta đeo balo, hô một tiếng 'dì Lý', hai chữ không hề có bằng trắc, phối hợp với ánh mắt Tiêu Trù nhìn dì lúc ấy, làm cho dì không tự chủ dựng thẳng tóc gáy.

Nửa tiếng sau, cha mẹ Tiêu Trù mua đồ ăn trở về.

Vương đội lấy ra giấy tờ chứng nhận của mình từ trong ngực, lúc tỏ rõ thân phận, hai người thành thật ấy xách theo túi rau cần, đứng ở cửa nhà có chút không biết làm sao, chìa khóa còn cắm ở trong ổ cũng không lo rút xuống: "Tìm chúng tôi hả?"

Vương đội nhét giấy chứng nhận trở về, nói: "Chính xác mà nói là tìm con của hai người, Tiêu Trù."

Về Tiêu Trù, lời hai vợ chồng họ nói cũng không khác mấy, hơn nữa còn không muốn nói nhiều lắm: "…

Chúng tôi vẫn luôn muốn dắt nó đi khám bác sĩ tâm lý, cả ngày xem mấy thứ kỳ kỳ quái quái, trên giấy đều viết mấy lời khiến người ta sởn gai ốc. Cũng cảm thấy nó không quá bình thường, hơn nữa trạng thái nó như vậy, chúng tôi cũng không biết dùng phương thức gì để khai thông cho nó."

Tiêu Trù không tham gia thi đại học, hôm thi đại học ở trong tiệm net ước chừng cả ngày, cuối cùng không có bất cứ thành tích gì.

Sau khi thi rớt vẫn luôn nhốt mình ở trong phòng viết gì đó, cơ bản không giao lưu với họ, hai người họ cũng không biết đến tột cùng thì đứa nhỏ đó làm gì cả ngày.

"Lúc ấy nghĩ, cảm thấy nếu nó cứ như vậy ở nhà, an phận một chút, vậy cũng không tồi. Muốn ở nhà thì cứ ở nhà, cũng không để ý nấu thêm một chút cơm."

Bọn họ cũng không mang kỳ vọng gì với Tiêu Trù. Nhưng mà một quyển «Nhà giam dục vọng» thay đổi cái nhìn của họ. Quyển sách này thành công xuất bản, còn nhận giải vô số, khiến hai vợ chồng mừng rỡ như điên. Ngay cả hàng xóm ngày thường ở sau lưng chỉ trỏ cũng chuyển thái độ, sôi nổi khen con của họ "thật tốt, tác giả lớn".

Chỉ cần có tài hoa, kỳ quái liền thành cá tính. "Kẻ điên" trong mắt người khác lập tức biến thành "thiên tài".

Tiêu Trù chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Vương đội cầm bút ghi âm, nghe đến đó mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Nếu thật sự giống như bọn họ đã nói, vậy vì sao giờ phút này, hai người đối với chuyện của con mình lại có loại thái độ 'lảng tránh không nói', dường như cũng không muốn nhiều lời.

"Là như vầy, đồng chí cảnh sát." Một lát sau, mẹ Tiêu không trò chuyện tiếp, đứng dậy đến phòng bếp rửa rau, ba Tiêu thở dài, thản nhiên nói, "Chúng tôi đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với nó rồi. Lúc trước nó không hề nói một tiếng, mua vé máy bay xuất ngoại, chúng tôi tìm nó khắp nơi, báo cảnh sát, dán quảng cáo, ngày ngày ngủ không yên, cuối cùng từ chỗ con của thân thích nghe được tin tức về nó."

Đứa nhỏ kia du học ở Mỹ, vô tình gặp được Tiêu Trù trên đường, nhưng mà cũng chỉ thoáng nhìn một cái, Tiêu Trù đã vội vội vàng vàng lên xe đi mất.

"Mấy cái đó chỉ là thứ yếu." Vương đội lỡ nói quá nhiều, lập tức phanh lại, giờ phút này trực tiếp tiến vào trọng điểm, nói với Cố Duyên Chu, "Blog cá nhân của Joke, hai ngày trước đăng mấy câu, có ý ám chỉ. Gã viết 'Tôi, chỉ có một tôi, bất luận phỏng đoán, bắt chước gì cũng là bất kính với địa ngục, chắc chắn sẽ bị nghiêm trị'. Những lời này chúng tôi suy đoán bước đầu, hẳn là có liên quan đến việc Nhà giam dục vọng sắp khởi động máy. Bởi vì nguyên hình của nhân vật Caesar chính là gã… Hiện tại Caesar đã xác định diễn viên, cho nên mục tiêu của gã rất có khả năng chính là người sắm vai Caesar lần này."

—— Thiệu Tư.

"… Nói cách khác em bị biến thái theo dõi à?" Thiệu Tư gấp chân ngồi ở trên sofa, làm thế nào cũng tưởng tượng không ra, "Cái logic này thực độc đáo, bởi vì em diễn một nhân vật mà hắn đã cảm thấy bị mạo phạm, vậy Tiêu Trù viết ra nhân vật Caesar, còn phát hành lượng lớn tại các nơi trên toàn quốc, việc này lại nói thế nào?"

Cố Duyên Chu đưa qua một ly nước: "Cho nên Tiêu Trù bốc hơi khỏi nhân gian."

Thiệu Tư nhận lấy ly nước sôi kia, ngón tay bị nước ủ có hơi nóng lên, nhíu mày: "Có nước chanh không?"

Cố Duyên Chu: "Không có. Chỉ có nước nóng, ngại nóng liền thổi hai cái, hoặc là anh đút em uống —— chuyện ăn vụng lần trước còn chưa có tính sổ với em đâu."

Nghĩ đến hộp kem kia, Thiệu Tư bĩu môi: "Đã nói lần trước là ngoài ý muốn, ăn kiêng nhiều ngày như vậy, em cũng chỉ muốn lén ăn một ngụm thôi."

Cố Duyên Chu nhìn hắn, cười như không cười: "Hửm, em kêu như vậy là một ngụm đó hả?"

"…"

"Bình thường lúc khẩu giao cho anh miệng đều không mở nổi, vậy mà một ngụm này thì lại rất lớn nhỉ."

Thiệu Tư yên lặng thổi thổi hai cái, uống ngụm nước ấm: "Nói bậy không lại anh, xem như anh lợi hại."

Giữa đường Cố Duyên Chu quẹo vào phòng bếp, rửa tay xong về ngồi bên cạnh hắn lột bưởi cho hắn. Bưởi lột ra chỉnh chỉnh tề tề đặt trong dĩa: "Em đừng có không thèm để ý, chuyện lần này không đơn giản vậy đâu."

Con người Thiệu Tư, dường như cũng không có thứ gì khiến hắn sợ hãi.

Chẳng sợ ngày hôm sau trời liền sập xuống, phỏng chừng buổi tối cũng có thể an ổn mà ngủ ngon giấc.

Trước đây có lẽ Cố Duyên Chu sẽ ôm suy nghĩ giống hắn —— nhưng lần này lại không được. Cả câu chuyện thật sự quỷ dị, từ ba vụ án giết người liên hoàn, lại đến sự kiện ác ý đả thương người ở hiện trường quay quảng cáo music festival, bao gồm cả người đàn ông kỳ quái mà hôm nay tổ tông gặp được.

Quan trọng nhất là câu thề độc âm dương quái khí kia, cái gì mà chắc chắn bị nghiêm trị, cứ như tà giáo vậy.

Thiệu Tư nói: “Biết rồi. Lại nói, buổi tối chúng ta ăn gì?”

Cố Duyên Chu thở dài, lột xong một múi, nhét miếng cuối cùng nắm trong tay tới bên miệng Thiệu Tư: “Há mồm.”

Thiệu Tư há há mồm, vô cùng phối hợp ‘a’ một tiếng, lúc ăn trực tiếp cắn đầu ngón tay Cố Duyên Chu một phát.

Còn rất dùng sức.

Cố Duyên Chu kéo hai cái không kéo ra được: “Đừng làm rộn, buông ra… anh còn nấu canh trong nồi kìa, thời gian cũng xêm xêm rồi.”

Nhưng mà anh còn chưa nói hết, Thiệu Tư lại là một phát.

Không chút lưu tình, nói cắn liền thật sự là cắn, Cố Duyên Chu chỉ cảm thấy đầu ngón tay một trận đau nhói, vì thế chuyển lời nói: “Em còn thật hăng hái phải không.”

Thiệu Tư cắn xong, cảm thấy mỹ mãn, đang chuẩn bị nhả ra.

Ngón tay Cố Duyên Chu lại không an phận bắt đầu luồn vào trong miệng hắn.

…

Mẹ.

Thiệu Tư thầm nghĩ, hắn quên bản chất người này là đồ lưu manh.

Ngay từ đầu Cố Duyên Chu chỉ đùa giỡn hắn, nhưng mà dò xét vào trong vài phần, chạm đến đầu lưỡi ẩm ướt trơn trượt, nhất thời không quá muốn buông hắn ra. Đôi mắt anh từ từ đen xuống, qua chốc lát liền dỗ dành: “Liếm liếm.”

Trên ngón tay Cố Duyên Chu đều là mùi vỏ bưởi, liếm nhiều phát đắng, Thiệu Tư hơi hơi ngưỡng đầu ra phía sau: “… Cút.”

Nồi canh xương hầm kia, cuối cùng thiếu chút nữa cạn khô. Chỉ đổ ra được một bát ‘canh sệt’ nho nhỏ.

Xương ống đặt riêng trong bát đĩa, giống như sinh vật không xác định, vừa không phải kho tàu cũng không phải hấp. Dưới đáy còn hơi khét, đen một cục.

Thiệu Tư cắn đũa, không biết chọn miếng nào, mỗi miếng đều nhìn có hơi thảm: "Cố Duyên Chu, đã nói với anh là chú ý canh của anh một chút mà, giờ hay rồi, chơi lưu manh chơi đến không có cơm ăn."

Cố Duyên Chu ngồi ở đối diện, khẽ cau mày, lấy ra mấy miếng không quá khét ném vào trong bát Thiệu Tư: "Trách anh? Là ai cắn anh không bỏ."

Thiệu Tư nhìn anh: "… Chẳng lẽ trách em? Ai ép em liếm?"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ đọ mắt một trận, Cố Duyên Chu cam bái hạ phong, đổi đề tài: "Rồi, trách anh. Đúng rồi, phim của Phương đạo, chừng nào khởi động máy?"

Thiệu Tư nghĩ nghĩ nói: "Ngày kia làm nghi thức khởi động máy, chu kỳ quay phim ba tháng."

113. Chương 113

«Nhà giam dục vọng» là bộ phim đầu tiên sau hai năm yên lặng của Phương đạo. Hai năm trước ông quay xong một bộ phim điện ảnh lớn cực kỳ thành công liền tuyên bố tạm thời rời đi một đoạn thời gian, các fan chờ đến chờ đi, chờ được bộ phim trinh thám nồng đậm sắc thái hắc ám này.

"Vì sao lại muốn quay một bộ phim như vậy? Trước đây ngài đều quay những phim vô cùng chính năng lượng, chuyên tâm phấn đấu, ví dụ như «Chủ nghĩa anh hùng», «Ba mươi ngày động đất» mà mọi người biết rõ… đều là tác phẩm tiêu biểu của ngài. Vậy mà lần này lại đột phá trên phương diện chọn đề tài, xác thực khiến chúng tôi không tưởng được."

MC hiện trường rất biết khuấy động không khí, sau khi nói xong hắn giơ micro đến bên miệng Phương đạo, Phương đạo cong cong khóe miệng, thản nhiên nói: "Muốn nói nguyên nhân thì, đúng là có rất nhiều nguyên nhân. Nhưng một điểm quan trọng nhất vẫn là muốn thử nghiệm vài thứ khác biệt."

MC nửa tiếng trước cầm kịch bản diễn tập, đã sớm biết đáp án ra vẻ kinh ngạc nói: "Thứ khác biệt?"

Mà Thiệu Tư đứng ở một bên, không có tâm tư diễn chung với họ, hắn sờ sờ cánh tay trần trụi, chỉ cảm thấy lạnh.

Hắn vừa nhúc nhích, Lý Quang Tông lập tức ở dưới đài không ngừng dùng ánh mắt ý bảo hắn: đừng lộn xộn, đứng đàng hoàng, buông tay xuống… Ba ba, coi như con xin ba đó.

Thiệu Tư đáp lại hắn ta một ánh mắt: cậu cho rằng tôi muốn hả? Bộ quần áo rách rưới này rốt cuộc là ai chọn?

…

Stylist chọn bộ quần áo này, cũng là để gần sát nguyên tác, Caesar trong truyện chính là một người thích áo không có tay, trong truyện nhiều lần nhắc tới hình tượng không có tay áo của gã —— để phô bày đóa hoa anh túc màu đen trên cánh tay gã, cũng nổi bật tính cách phóng túng của gã, tổng kết một câu chính là đặc biệt làm màu.

Tuy rằng Thiệu Tư không quá tán thành phương án này: "Chỉ là nghi thức khởi động máy thôi, cũng không phải chính thức quay phim, muốn đông chết tôi hả?"

Lý Quang Tông thật đúng là sợ vị đại gia này đột nhiên chạy xuống đài mặc thêm áo.

Dưới thế công đưa mày chớp mắt của Lý Quang Tông, Thiệu Tư dời mắt, buông tay xuống, thầm nghĩ: rồi, coi như mấy người thắng.

Hôm nay Phương đạo nói tương đối nhiều, yên lặng hai năm, ông thật sự là có rất nhiều thứ chưa bày ra cho khán giả xem: "Hai năm nay tôi học tập, xem rất nhiều cũng suy nghĩ rất nhiều. Quả thật, phong cách quay phim của tôi đã cố định, có lẽ rất nhiều người xem một bộ phim nhựa, cho dù không nhìn tên đạo diễn cũng nhìn ra được đây là do tôi đạo diễn —— tôi không thích, tôi thật sự không thích như vậy. Tôi muốn đi sang hướng khác một chút, muốn lúc mọi người nhìn thấy tên đạo diễn trên lời cảm ơn sẽ bất ngờ, sẽ kinh ngạc nói 'hóa ra bộ phim này là ông ấy quay'."

…

"Cho nên tôi muốn phát triển theo hướng đa dạng hóa, thay đổi chính mình, đột phá chính mình, mang đến cho mọi người những thứ chưa từng thấy qua." Phương đạo nói xong, trả micro lại, "Đại khái là như thế."

Sau khi MC nghe xong liền đơn giản phát biểu hai ba câu cái nhìn, sau đó xoay 10 độ sang bên tay phải, nghiêng người nói: "Được rồi, như vậy chúng ta giao lưu với ba Thiệu một chút nào, nhân khí của ba Thiệu thật sự là rất cao nha… các bạn trên mạng đặt câu hỏi nhiều lắm, chúng ta chọn ra vài câu có tính đại biểu phỏng vấn chút. Cơ mà trước khi hỏi, tôi có một câu muốn hỏi anh."

Thiệu Tư giơ micro lên, để vào bên miệng: "Ừm, hỏi đi."

MC vươn tay sờ sờ cánh tay mình, nói một câu vui đùa không ảnh hưởng toàn cục: "… Không lạnh sao? Hôm nay nhiệt độ gần dưới 0 độ, anh ăn mặc cũng quá ít rồi."

Thiệu Tư hơi hơi gật đầu, ban thưởng hắn ta một chữ: "Lạnh."

"…"

MC cũng không dám tiếp tục trêu chọc nữa, cười gượng hai tiếng tỏ vẻ 'thật liều mạng' sau đó lập tức thay đổi đề tài: "Chúng ta xem câu hỏi của dân mạng nhé, vấn đề thứ nhất, nghe nói nhân vật lần này của anh, lúc đầu thử vai thất bại, vậy hiện tại có nắm chắc đối với chính mình không?"

Trước kia hắn ta làm MC từng gặp được Thiệu Tư, cực kỳ lạnh, toàn thân khắc bốn chữ 'người lạ chớ gần'. Tuy rằng sau đó phỏng vấn, cảm thấy cũng không đáng sợ như vậy, có đôi khi còn rất hài hước —— đương nhiên đều là hài lạnh. Nhưng lần sau lại để hắn ta gặp được người này nữa, thì vẫn sợ khiếp.

"Cũng tạm, " Thiệu Tư nói, "Hết sức là được."

MC: "Vậy anh có chuẩn bị gì cho lần quay phim này không?"

"Nghiên cứu xem biến thái suy nghĩ gì, hỏi bạn bè ở cục cảnh sát xin một ít video ghi hình thẩm vấn."

Sau khi nói xong, Thiệu Tư thản nhiên nói: "Nhân vật kia, rất khó, có điều tôi tin tưởng tôi có thể."

Phương đạo hiếm khi khen người: "Kỳ thật lần thử vai thứ hai cũng không phải quá lý tưởng, nhưng mà tôi nhìn thấy một loại năng lượng trên người hắn. Hiện giờ người có loại bốc đồng đó không nhiều lắm, vòng thử vai thứ nhất bị tôi đánh rớt hết, một người cũng không giữ, chờ đến đợt thứ hai, chỉ có một mình hắn lại đây thử lần hai."

MC thổn thức nói: "Hóa ra còn có việc như vậy."

Nghi thức khởi động máy rất nhanh chấm dứt, mục đích chủ yếu chính là tuyên truyền. Bọn họ mở một chai champagne trên sân khấu nhỏ lâm thời dựng lên, dưới chân trải thảm đỏ, trên bảng bối cảnh phía sau treo vài cái biển quảng cáo. Phân biệt in tên phim, thời gian khởi động máy, tên đạo diễn cùng với các diễn viên chính.

Dưới đài có rất ít phóng viên, phần lớn đều là thợ chụp ảnh do các truyền thông phái ra, bọn họ xô đẩy nhau chỉ vì tranh một vị trí quay phim tốt, đèn flash từng trận từng trận, không ngừng lóe lên trong mắt mọi người.

Ngay khi mỗi người đều cầm một ly champagne, đứng thành một vòng tròn, đang muốn chạm cốc —— ai cũng không dự liệu được, biển quảng cáo in bốn chữ 'Nhà giam dục vọng' đột nhiên rơi xuống!

Trong mấy tấm biển đó, tấm in tên phim là lớn nhất, cũng treo cao nhất.

Vì để truyền thông chụp ảnh có thể chụp cả chữ trên bảng bối cảnh vào, có thể chụp toàn cảnh, bởi vậy gần như là mấy người bọn họ dán vào bảng bối cảnh mà đứng.

Tốc độ vật thể rơi xuống từ trên cao thật sự quá nhanh, vài cameraman mắt sắc mới vừa nhìn thấy biển

quảng cáo lay động, còn chưa kịp hô lên, thì nó đã đập xuống.

"—— Trời ạ."

"Không sao chứ? Tôi thấy hình như có người nằm dưới đất."

"Ai bị đập trúng?"

"Thấy không rõ… mấy người trên đài quây thành một đám, cái gì cũng không nhìn thấy."

Ngay trong tích tắc vừa rồi, tiếng kinh hô, tiếng thét, tiếng vật thể nặng nề nện trên thứ gì đó. Loại âm thanh này giao tạp cùng một chỗ, thẳng tắp tiến vào màng tai mỗi người, làm cho người ta hốt hoảng.

Một trận hỗn loạn trên đài qua đi, rốt cuộc có người quay đầu hô với bọn họ: "Đừng chụp nữa! Gọi xe cấp cứu! Nhanh!"

Là Phương đạo.

Vẻ mặt ông lo lắng, nắm tay thành quyền, trên mu bàn tay nổi gân xanh. Sau khi nói xong, thấy ánh đèn flash vẫn luôn không ngừng, lại rống ra một câu: "—— có nghe thấy không, gọi xe cấp cứu!"

Sự cố phát sinh quá đột ngột.

Một trận nghi thức khởi động máy yên lành, hiện trường trật tự nề nếp, mỗi một phân đoạn đều tiến triển thuận lợi, không ai có thể ngờ được sẽ phát sinh loại chuyện này.

Xe cấp cứu tới rất nhanh, không quá mười phút, tiếng còi vang dội đã từ xa tới gần.

Tận đến khi nhân viên y tế nâng người bị thương lên cáng, lại từ trên đài nâng xuống dưới, màn ảnh rốt cuộc mới bắt giữ được người nằm ở trên cáng.

"Mẹ nó còn chụp, nói bao nhiêu lần, " trong tích tắc đối phương ấn nút chụp, Phương đạo vươn tay che khuất màn ảnh, sắc mặt tương đối kém, "Có chút tố chất được không? Đổi thành cậu nằm ở trên cáng, cậu thích bị người ta chụp sao?"

Sau khi gọi 120 xong, ông cũng đã kêu bảo vệ dẹp trống chỗ này, nhưng mà vẫn có vài người chết sống không chịu đi.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là một tin tức lớn độc nhất, ở đây đều là người nổi tiếng trong giới, tùy

tiện một ai xảy ra chuyện đều có thể gây ra sóng to gió lớn. Bọn họ đương nhiên không chịu rút đi, tốt nhất là có thể chụp được ai không may mắn bị thương, cùng với tình huống bị thương của người nọ.

Trong lòng Phương đạo cũng rõ ràng, không muốn nhiều lời với bọn họ nữa, quay đầu nói: "Bảo vệ, đuổi hết bọn họ ra ngoài —— đuổi hết ra ngoài."

Cameraman kia bị bảo vệ khiêng lên, còn không chịu đi, mũi chân dùng sức đạp trên mặt đất, miệng lải nhải hỏi: "Xin hỏi tình huống bị thương của Thiệu Tư như thế nào? Có nguy hiểm tính mạng hay không?"

Hắn ta vừa nói những lời này, mấy truyền thông khác cũng còn đang chết sống chống đối bảo vệ nhất thời đều nổ tung nồi.

"Thiệu Tư?"

"Người bị thương là Thiệu Tư?"

"Trời ạ…"

Đám phóng viên bên ngoài nói thế nào, Lý Quang Tông đều không biết. Hắn đi theo nhân viên y tế lên xe cấp cứu, sợ tới mức hồn cũng bay mất: "Xảy ra chuyện gì vậy… trên mặt đều là máu. Hắn, hắn hắn hắn không sao chứ?"

Một bác sĩ blouse trắng bước đầu kiểm tra vết thương của Thiệu Tư, làm cấp cứu đơn giản xong, an ủi: "Còn có hô hấp, cạnh xương mày bị cắt một đường, miệng vết thương tương đối dài, dẫn đến xuất huyết nghiêm trọng. Hiện tại quan trọng nhất là đến bệnh viện kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ, đầu người bị thương đã bị va chạm, nếu tình huống không tốt thì có khả năng… các cậu phải chuẩn bị sẵn sàng."

"…"

Lý Quang Tông hít sâu hai cái, run rẩy đưa tay lật danh bạ.

Hôm nay Cố Duyên Chu không có thông cáo, ở trong công ty của Cố Phong mở cuộc họp thay hắn, họp đến một nửa, anh nâng nâng tay, làm cái tư thế 'tạm ngừng': "Chờ một lát, tôi nhận điện thoại."

Vừa vặn đến phiên một nữ nhân viên báo cáo, cô gật gật đầu, đứng trước máy tính chờ. Đồng thời lén đánh giá vị 'phó tổng tài đại minh tinh' này.

Cố Duyên Chu mặc một thân chính trang, bởi vì trong phòng hội nghị mở hệ thống sưởi rất ấm áp, anh cởi áo khoác tây trang, áo sơ mi cũng cởi hai nút.

Lúc nghe người ta báo cáo, anh sẽ cầm bút máy tùy ý vạch vạch hai cái trên tư liệu, nhất cử nhất động đều khiến người khác đỏ mặt.

Nhưng mà sau khi Cố Duyên Chu nhận điện thoại, chỉ trong thời gian một câu —— không biết đối phương nói gì, anh lập tức tái mặt, bút máy nắm ở trong tay cũng 'bộp' một tiếng rơi xuống.

"Bác sĩ nói thế nào? Bệnh viện nào?"

Cố Duyên Chu vừa hỏi vừa đi ra ngoài, chỉ kịp ném cho họ một chữ: "Tan họp."

Lý Quang Tông đi tới đi lui bên ngoài phòng phẫu thuật, không ngừng dạo bước, trên chóp mũi đều là mồ hôi, thì thào tự nói 'ngàn vạn lần không được có chuyện đó', quay đầu liền nhìn thấy Cố Duyên Chu từ đầu kia hành lang đi tới.

"Nhanh như vậy?" Lý Quang Tông nhìn thời gian, cách lúc hắn gọi điện thoại cho Cố ảnh đế, trước sau không vượt qua hai mươi phút.

Cố Duyên Chu thẳng tắp nhìn chằm chằm ba chữ 'đang giải phẫu', không rảnh giải thích với hắn ta là mình một đường phóng xe như bay lại đây, chỉ nói: "Tình huống hiện tại thế nào?"

Lý Quang Tông lắc đầu: "Còn chưa biết."

Cố Duyên Chu cưỡng ép mình tỉnh táo lại, anh đưa tay nhéo nhéo mũi: "Được, đổi vấn đề khác, sao biển quảng cáo lại đột nhiên rơi xuống?"

Lý Quang Tông do dự nói: "… Sự cố ngoài ý muốn?"

114. Chương 114

Nhưng đây thật sự là một sự cố ngoài ý muốn ư?

Có lẽ Lý Quang Tông không biết, nhưng Cố Duyên Chu đứng ở ngoài phòng giải phẫu, mí mắt phải nhảy rạo rực, cảm thấy một dự cảm quỷ dị nào đó càng ngày càng nghiêm trọng.

"Kiểm tra rồi, não chấn động nhẹ. Vết cắt trên xương chân mày, khâu hơn mười mũi. Cậu ta rất may mắn, lúc biển quảng cáo nện xuống tránh được chỗ yếu hại. Lấy kết quả kiểm tra hiện giờ đến xem thì tình huống coi như lạc quan, sau nữa còn phải tiếp tục quan sát… người nhà đâu?"

Cố Duyên Chu: “Ở đây.”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, lật xem bệnh án, tiếp tục nói: “Phương diện ăn uống thanh đạm một chút, kiêng các loại đồ ăn dầu mỡ, cay độc. Một khi phát hiện bất cứ tình huống gì, phải đúng lúc nói cho chúng tôi biết.”

Cố Duyên Chu lại hỏi bác sĩ chính vài vấn đề về phương diện ‘di chứng’. Lý Quang Tông thì ở bên cạnh vỗ vỗ ngực, tê liệt ngồi ở trên ghế, thầm nghĩ: may mắn may mắn.

Kết quả kiểm tra tốt hơn dự đoán của bọn họ rất nhiều.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, mười ngày nửa tháng là có thể xuất viện.

Lý Quang Tông nghĩ vậy, ngụm khí vẫn luôn kẹt trong cổ họng rốt cuộc cũng thả lỏng ra. Sau đó hắn lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, hôm nay Nhà giam dục vọng làm nghi thức khởi động máy, ngày mai phải vào đoàn quay phim, hiện tại Thiệu Tư nằm ở trong bệnh viện… vậy bộ phim đó làm thế nào.

“Còn có thể làm thế nào, ” lập trường của Cố Duyên Chu vô cùng minh xác, nói thẳng, “Đổi người.”

Lý Quang Tông: “Vậy… tiền vi phạm hợp đồng?”

Cố Duyên Chu liếc hắn ta một cái: “Muốn tiền vi phạm hợp đồng gì?”

Lý Quang Tông nhất thời có chút mờ mịt.

Cảm xúc của Cố Duyên Chu không tốt lắm, anh đưa tay cởi cúc ống tay áo, xắn lên trên hai nấc sau đó cười lạnh nói: “Nghi thức khởi động máy ai chịu trách nhiệm? Không bố trí tốt dẫn đến phát sinh sự cố, còn muốn tiền vi phạm hợp đồng, nằm mơ hả.”

Thái độ rất cứng rắn.

Ừm… rất cứng.

Lý Quang Tông sờ sờ đầu: “Hình như… nói cũng đúng.”

Chỉ là lo bên phía đoàn phim không bằng lòng bị tổn thất vô cớ thôi.

Tuy rằng còn chưa khởi động máy, nhưng mà hết thảy đều đã bố trí xong, khách sạn đã đặt, địa điểm quay phim cũng đã an bài thỏa đáng, không thể đúng hạn khởi công, tổn thất đối với đoàn phim là rất lớn.

Chờ hắn ta xử lý xong các công việc lúc sau, tìm người phụ trách bố trí sân bãi lúc ấy chất vấn, đã là buổi tối tám giờ.

Chạng vạng trời đổ cơn mưa.

Tiếng mưa tí ta tí tách rơi đánh lên lá cây, sắc trời mờ tối, ngẫu nhiên hiện lên vài tiếng sấm. Phương đạo đứng ở cửa bệnh viện, thu ô, vẩy mưa xuống sau đó liền cất bước vào bệnh viện.

"Tình huống của hắn thế nào?" Phương đạo hỏi số phòng bệnh, đi thẳng đến, "Không sao chứ? Với lại, tiền thuốc men bao nhiêu, để tôi trả đi."

Lời này lại thật kỳ quái, ông ấy trả tiền thuốc men cái gì chứ.

Cố Duyên Chu nói: "Não chấn động nhẹ, khâu hơn mười mũi, không có gì khác. Tiền thuốc men thì thôi, ngài vẫn nên suy nghĩ về vấn đề đổi người đi, tình huống hiện tại, cũng không biết phải nằm viện bao lâu."

Phương đạo liên tục gật đầu: "Tôi biết rồi."

Ông nói xong, lại thở dài, đứng ở cửa phòng bệnh nhìn vào bên trong: "Thằng bé Thiệu Tư này nhìn mặt lạnh lùng… nếu không nhờ hắn, hiện tại người nằm ở trong phòng bệnh chính là tôi. Tôi thật sự rất cảm kích hắn, nhưng mà không biết có thể làm cho hắn cái gì."

Lý Quang Tông đi ra ngoài một chuyến, tìm một tiệm thức ăn đóng gói chút đồ ăn, vừa về đến chợt nghe những lời này, không kịp phản ứng: "A?"

"Lúc ấy, dưới tình thế cấp bách hắn đẩy tôi ra, " Phương đạo lặp lại một lần, "Vốn dĩ là đập trúng tôi."

"…"

Lý Quang Tông: "Thế mà tôi lại không hề thấy bất ngờ."

Cho dù bình thường Thiệu Tư lạnh lùng như cái gì vậy, lúc nói chuyện phiếm đều là thuyết âm mưu… Hồi mới vừa quen biết hắn, Lý Quang Tông luôn cảm thấy người này đặc biệt trải đời, còn dãi dầu sương gió.

Nhưng mỗi lần chân chính gặp được chuyện thì lại hệt như thanh niên nhiệt huyết, luôn không sợ chết.

Cố Duyên Chu xoa xoa ấn đường, không nói được là cảm nhận gì: "… Không có biện pháp với hắn mà."

Nói rõ ý đồ đến xong, Phương đạo chuyển lời nói: "Chuyện đổi người chúng tôi sẽ xử lý, các cậu không cần

lo lắng, để hắn ở bệnh viện dưỡng thương cho tốt đi. Nếu không có chuyện khác, tôi đây liền đi về trước, sáng mai tôi tới nữa."

"Từ từ."

Phương đạo mới vừa đi tới trước thang máy, vươn tay ấn nút, lúc nghe được hai chữ này nghiêng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy hai tay Cố Duyên Chu giao nhau xoay xoay các đốt ngón tay, đi về phía ông, sau đó một tay đặt lên vai ông, nói: "Cháu cùng xuống với ngài."

Theo số tầng không ngừng nhảy lên, lúc gần đến lầu một, rốt cuộc Phương đạo chủ động đánh vỡ không khí im lặng: "Cậu có lời gì cứ nói đi."

Cố Duyên Chu giương mắt nói: "Cháu nói thẳng vậy. Có hỏi người phụ trách bố trí sân bãi chưa, biển quảng cáo là ai chịu trách nhiệm?"

Thực chất thì tìm người phụ trách sân bãi cũng không hỏi được gì. Thuộc hạ của hắn, ai làm việc gì, hắn nào có thể nhớ rõ ràng nổi.

Với hắn mà nói, chỉ cần làm xong việc trong thời gian quy định là được, còn tên họ là gì, hắn căn bản đều không thèm để ý.

Phương đạo lắc đầu: "Không có, thuộc hạ hắn đa phần đều là làm theo giờ, đăng ký thân phận không nghiêm, dù có đăng ký thì cơ bản cũng sẽ không kiểm tra, có vài người thậm chí còn chưa đủ tuổi quy định —— người như thế nhận lương tương đối thấp, cho nên luôn mở một mắt nhắm một mắt."

Loại tình huống này, kiểm tra thật sự rất khó khăn.

Hơn nữa mọi người càng thiên về giải thích 'gió thổi quá lớn, thổi rơi biển quảng cáo không chắc chắn lắm'.

Cố Duyên Chu không truy vấn nữa, lúc cửa thang máy mở, Phương đạo nhìn anh, do dự nói: "Tôi đi trước, có việc liên lạc điện thoại."

Cố Duyên Chu gật gật đầu, nhắc nhở một câu: "Ngài tự cẩn thận chút."

Chờ Phương đạo đi ra ngoài từ lối đi an toàn rồi, Cố Duyên Chu ở phía sau hút nửa điếu thuốc.

Trước đó Vương đội suy đoán không sai, chỉ là họ đều tính sót một việc, người 'bắt chước phỏng đoán' mà Joke nói không chỉ mình Thiệu Tư, Phương đạo làm đạo diễn, cũng bao quát trong đó.

Thiệu Tư hôn mê hơn hai mươi tiếng.

Cố Duyên Chu dời tất cả hoạt động, cả đêm mắt chưa từng nhắm lại. Ngủ không được.

Sáng sớm ngày kế, Lý Quang Tông mang theo đồ ăn sáng lại đây, bị loại tiết mục 'người chồng si tình và chàng vợ bệnh nan y' dọa sợ không nhẹ: "Cố, Cố ảnh đế, nếu không thì anh… nghỉ ngơi một chút đi? Ăn chút gì đó."

Mắt Cố Duyên Chu hơi đỏ, anh nắm tay Thiệu Tư, không ngẩng đầu lên nói: "Tôi chờ hắn tỉnh lại."

Lý Quang Tông buông đồ ăn sáng xuống, vừa nói vừa lui về phía sau: "Tôi liền để đây cho anh nhé… anh đói thì nhớ ăn đó."

Nhìn dáng vẻ Cố Duyên Chu, Lý Quang Tông cố ý đi một chuyến đến văn phòng bác sĩ: "Bác sĩ, bệnh nhân 490, đúng đúng đúng tên là Thiệu Tư đó, bệnh tình hắn thế nào, có phải chuyển biến xấu hay không?"

Bác sĩ đang vội vàng làm cuộc giải phẫu tiếp theo, nghe vậy lật lật tư liệu, nói: "Chuyển biến xấu? Vì sao hỏi vậy? Không có, các chỉ tiêu đều rất bình thường. Đây là số liệu ghi chép của y tá trực phòng tối hôm qua, nếu lo lắng thì cậu có thể nhìn xem."

Lý Quang Tông chỗ nào xem hiểu. Không riêng gì mấy cái tên chuyên nghiệp, cả chữ bác sĩ cũng không phải là thứ mà con người có thể xem hiểu.

Hắn vội vàng khoát tay nói: "Số liệu tôi liền không xem, quấy rầy ngài, ngài cứ làm việc đi…"

Sau khi ra ngoài, Lý Quang Tông nghiêng nghiêng đầu, vừa đi về vừa lầm bầm lầu bầu: "Không hiểu lắm, có lẽ đây là tình yêu?"

Không riêng gì Lý Quang Tông, lúc Thiệu Tư mở to mắt tỉnh lại cũng bị người trước mặt dọa sợ. Hắn chớp chớp mắt, gấp ngón tay lại, giọng khản đặc hô một chữ: "… Ê."

Từ lúc hắn mở to mắt, Cố Duyên Chu yên lặng nhìn hắn tận mấy phút đồng hồ, tận đến khi Thiệu Tư bị anh nhìn mà phát hãi, nhịn không được nhăn mày lại.

Tuy rằng bây giờ tốc độ nói chuyện của hắn hơi chậm, nhưng lời nói ra vẫn cực kỳ thiếu đòn: "Anh đeo cái biểu cảm gì thế… em cũng không phải sắp chết."

Cố Duyên Chu không đáp lời.

Bàn tay Thiệu Tư vốn dĩ đã bị anh nắm trong tay không buông, anh thuận thế cúi đầu hạ xuống một nụ

hôn trên mu bàn tay Thiệu Tư, nhẹ nhàng, giống như đang chạm vào một món đồ dễ vỡ quý báu. Đem một câu nghi vấn nói thành câu trần thuật, thấp giọng nói: "Tỉnh rồi."

…

"Anh khóc hả?"

Vốn dĩ Thiệu Tư muốn móc mỉa thêm hai câu, lại kinh ngạc phát hiện hốc mắt của người đàn ông trước mặt không chỉ đỏ ửng, còn ẩm ướt, cảm thấy có chút ngạc nhiên, giữ vững tinh thần nói: "Cố Duyên Chu, anh khóc thật hả? Xong rồi, có phải rất mê luyến em không, cái kiểu mà một ngày không có em cuộc đời liền mất đi ý nghĩa đó."

Cố Duyên Chu: "Bớt lắm mồm. Là một ngày không ngủ, đổi thành em em thử xem."

Sau khi nói xong, anh buông tay ra cúi người ấn chuông, kêu y tá lại đây xem tình huống. Tiện đà lại dán lòng bàn tay trên trán Thiệu Tư sờ sờ, một tay khác giúp hắn dém góc chăn, hỏi: "Hiện giờ em cảm thấy thế nào? Có choáng đầu không, chỗ nào không thoải mái, muốn ăn gì, còn nhớ rõ mình họ gì tên gì không?"

"Anh hai à, giới hạn mỗi câu hỏi của anh đều thật rộng."

Kỳ thật Thiệu Tư đã không có gì trở ngại, hắn bị đập chút xíu đó cũng không nghiêm trọng lắm.

Trong hơn hai mươi tiếng này hắn cũng không phải hoàn toàn mê man, giữa đường từng mơ mơ màng màng có ý thức, chỉ là sau khi tỉnh dậy lại cảm thấy mệt nên ngủ tiếp thôi.

"Cảm giác cũng không tệ lắm, đầu không choáng, chỉ là ngủ nhiều có chút thiếu dưỡng khí." Thiệu Tư tiếp tục nói, "Cũng không có mất trí nhớ, anh cho là đang quay phim bộ hả?"

Cố Duyên Chu nói: "Vậy em nói một chút xem, anh là gì của em?"

Biểu tình của Thiệu Tư chậm rãi ngưng trọng: "Anh là gì của em?"

Đầu ngón tay hắn run rẩy hai phát, sau đó đưa tay đè chặt trán, thoạt nhìn là vừa đau đầu vừa sốt ruột hỏi: "… Anh là ai?"

Người này thật đúng là nói diễn liền diễn.

Cố Duyên Chu cười khổ không thôi, anh vốn định chờ tình trạng Thiệu Tư tốt hơn chút liền khởi binh vấn tội, ai tưởng được tổ tông này vừa mở mắt liền ảnh đế nhập xác.

“Em không nhớ gì hết ư?” Cố Duyên Chu vươn ra một ngón tay, nâng cằm Thiệu Tư, lời thoại sét đánh há mồm liền đến, “Sao em có thể quên anh?”

Thiệu Tư yên lặng nhìn anh, nghiêng đầu, trong mắt hàm chứa xa cách: “Vị tiên sinh này, chúng ta quen nhau sao?”

Cố Duyên Chu đang muốn nói ‘tiểu tổ tông, anh là người đàn ông của em’, chợt nghe phía cửa truyền đến âm thanh gì đó như đồ vật rơi xuống đất.

Không lớn không nhỏ, “bộp” một tiếng.

Hai người nghiêng đầu đi, chỉ thấy Lý Quang Tông đứng ngốc ở cửa, trái cây vốn dĩ đựng trong bịch to giờ phút này lăn đầy đất: “…”

Cố Duyên Chu: “…”

Thiệu Tư: “…”

Lý Quang Tông há há mồm, khó có thể tin hỏi: “Mất, mất trí nhớ?”

Hai vị này đều là cấp bậc ảnh đế, tùy tiện đùa giỡn diễn diễn, hắn ta nào có thể phân rõ thiệt giả. Ở trong mắt Lý Quang Tông, một màn vừa rồi quả thực đánh sâu vào đầu óc.

Ngực Lý Quang Tông nghẹn lại, chỉ cảm thấy hít thở không thông: “Tại sao có thể như vậy, quá tàn khốc… sao lại mất trí nhớ chứ…”

Thiệu Tư vội vàng nói: “Không phải…” Không phải như cậu thấy đâu.

Hắn còn chưa kịp nói xong, Lý Quang Tông đã nghiêng ngả lảo đảo đỡ tường chạy ra ngoài: “—— Bác sĩ, bác sĩ!”

Chơi lớn rồi.

Thiệu Tư nghiêng đầu sang nhìn Cố Duyên Chu một cái.

Cố Duyên Chu đứng dậy nhặt hết trái cây rơi rụng ở cửa về, sau đó tùy tay chọn một quả, hỏi hắn: “Ăn táo không?”

Thiệu Tư gật gật đầu, lại mở hai tay ra: “Ăn, có điều trước khi ăn đỡ trẫm đi vệ sinh đã.”

Chờ Lý Quang Tông vội vội vàng vàng dắt theo vài bác sĩ và y tá tiến vào, hai vị kia đang vô cùng hài hòa xà nẹo với nhau.

Cố Duyên Chu dùng tăm xiên một miếng táo đưa qua: "Ngọt không?"

"Cũng được." Thiệu Tư chỉa chỉa giấy ăn, "Không ăn nữa, rút một tờ, em lau miệng."

Lý Quang Tông: "…"

Cái gì đây? Sao khiến cho người ta càng nhìn không hiểu vậy.

Bác sĩ chính nhìn người này, lại nhìn nhìn người kia, thấp giọng hỏi: "Đây là mất trí nhớ mà cậu nói hả?"

Lý Quang Tông hốt hoảng: "Vừa rồi… vừa rồi là mất trí nhớ mà."

"Khôi phục không tồi, còn tốt hơn dự đoán, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì nghỉ ngơi chừng mười ngày là hẳn có thể xuất viện rồi." Bác sĩ chính làm một phen kiểm tra cho Thiệu Tư, cuối cùng mịt mờ nhắc một câu, "Chấn động não rất dễ dàng gây ra các vấn đề thiếu hụt ký ức, cậu cẩn thận ngẫm lại, có gì không nhớ rõ lắm không."

Thiệu Tư: "… Không có gì nhớ không rõ hết, cám ơn, tôi rất tốt."

Lý Quang Tông chỉa chỉa mình: "Cậu xác định sao? Vậy cậu còn nhớ rõ tôi là ai không?"

Thiệu Tư liếc hắn ta một cái: "Con là con trai tốt vĩnh viễn của ba?"

"…"

Thoạt nhìn còn thật sự không giống mất trí nhớ.

"Vừa rồi là diễn chơi thôi, " chờ bác sĩ đi rồi, Thiệu Tư mới giải thích, "Tôi ở phía sau kêu cậu thế nào cậu cũng không để ý, cậu nói xem cậu có ngốc không."

Lý Quang Tông: "Hai người diễn xuất lợi hại như vậy, tôi làm sao nhìn ra hai người là diễn chơi hay là nghiêm túc. Thật dọa người, cái này có thể trách tôi hả?"

Thiệu Tư: "A, vậy trách tôi?"

Buổi chiều.

Vương đội phái hai cảnh sát mặc thường phục lại đây.

Hai vị này không chút dài dòng dây dưa, vừa vào cửa liền đưa ra giấy chứng nhận, sau đó mở bút ghi âm, đặt bút ghi âm bên tay bắt đầu đặt câu hỏi: "Có thể tóm tắt một chút tình huống lúc ấy hay không? Hoặc là nói, hiện trường có điểm đáng ngờ gì không?"

Thiệu Tư: "Là tình huống vậy đó, cái tôi biết thì các anh cũng biết. Quá khẩn cấp, tôi cũng không chú ý tới cái khác."

"Vốn dĩ là biển quảng cáo rơi xuống chỗ đạo diễn phải không?"

"Phải. Lúc ấy vị trí tôi đứng tương đối an toàn, nhưng mà nếu không ai đẩy Phương đạo một phen, phỏng chừng trực tiếp đập vào gáy, không nghĩ nhiều vậy, chỉ thuận tay đẩy ông ấy sang bên cạnh thôi."

"Gió rất lớn sao?"

"Chỉ có thể nói có gió, nhưng mà không đủ để thổi biển quảng cáo xuống."

Mấy vấn đề đơn giản này, bọn họ đã lần lượt hỏi hết từng người ở đó.

"Tốt, cảm ơn phối hợp." Hai vị cảnh sát cất bút ghi âm, đứng dậy nói, "Cậu nghỉ ngơi cho tốt, sớm ngày khôi phục."

Bọn họ đi rồi, Thiệu Tư nằm ở trên giường bệnh, nửa ngày không ngủ.

Cố Duyên Chu về nhà lấy quần áo, xách theo gói to trở về: "Làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì, vẻ mặt phiền não."

"Vừa rồi cảnh sát lại tới." Thiệu Tư nửa ngồi dậy nói, "Em suy nghĩ, có phải Nhà giam dục vọng sẽ tiếp tục quay hay không."

Hắn không quay, thì vẫn sẽ có người sắm vai "Caesar" kế tiếp —— nói cách khác, nguy hiểm sẽ luôn đi theo bọn họ.

"Phải, sẽ lâm thời tìm diễn viên mới, đoàn phim khởi công bình thường. Hơn nữa nó nhất định phải quay."

Đây là một điểm đột phá trọng đại của vụ án.

Từ góc độ nào đó mà nói, là không thể buông tha. Phá án sớm một ngày, liền ít đi một vài người bị hại.

Cố Duyên Chu nói: "Cho dù làm vậy, có lẽ sẽ tổn thương đến một vài người khác. Nhưng mà không có cách nào tránh tổn thương, chỉ có thể giảm tổn thương đến mức thấp nhất. Vương đội đã tìm Phương đạo nói chuyện, nam chính định vận dụng cảnh sát đã nằm vùng trong giới giải trí từ sự kiện Dương Nhân Nhân… Biết bắt ba ba trong hũ không, hiện tại toàn bộ đoàn phim Nhà giam dục vọng, chính là một cái 'hũ'. Cả đoàn phim đều là tai mắt, bao gồm cả vai quần chúng."

Thiệu Tư tưởng tượng ra cục diện đó một chút, xem thế là đủ rồi: "Diễn trong diễn."

Hết chương 114

115. Chương 115

Toàn bộ kế hoạch lần này rất to lớn, gần như có thể đưa vào sử sách, sau đó lấy danh hiệu như "hành động anh hùng" linh tinh, cho người đời sau chiêm ngưỡng tham khảo.

Thiệu Tư nghĩ, lần này còn lợi hại hơn lần đầu tiên hắn và Cố Duyên Chu diễn kịch dẫn đám buôn ma túy vào tròng nữa. Trong một kế hoạch lớn như vậy, nhất cử nhất động đều phải suy xét thật tốt, một ngày hai mươi bốn giờ diễn trong phim diễn ngoài đời, còn phải nơi chốn đề phòng —— không biết nguy hiểm sẽ ập xuống lúc nào.

Tuy nói là có cảnh sát cả ngày hai mươi bốn giờ bảo vệ bên cạnh, cả đoàn phim đều xếp tai mắt vào, nhưng ai cũng không thể cam đoan hành động lần này trăm phần trăm an toàn.

Thiệu Tư chớp mắt mấy cái, lại hỏi: "Loại cơ mật này, sao Vương đội lại nói cho anh biết?"

"Vương đội chưa nói."

Cố Duyên Chu vừa nói vừa cúi người, cởi đồ bệnh nhân trên người Thiệu Tư, cầm cúc áo cởi từng viên từng viên, nói: "Anh moi ra từ miệng Phương đạo."

Thiệu Tư: "… Nên khen anh lợi hại hay là mắng Phương đạo quá ngốc?" Loại chuyện này cũng có thể lộ ra hả? Dù đối phương có quen thuộc có tin cậy hơn nữa cũng không thể nói ra nhỉ, hơn nữa dễ tin người khác như vậy, không quá giống tính cách Phương đạo.

Cố Duyên Chu nhìn chằm chằm cảnh sắc trước mắt, trong lúc nhất thời không rời mắt được: "Đương nhiên là khen anh lợi hại."

Vừa rồi Thiệu Tư nghĩ chuyện nghĩ rất nghiêm túc, lúc này mới muộn màng cảm giác được chỗ nào đó không đúng lắm, theo ánh mắt Cố Duyên Chu, cúi đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy ngực mình lộ ra bên ngoài một mảng lớn: "…"

Sắc mặt Thiệu Tư tự nhiên ngẩng đầu: "Đừng nhìn, nhiều nhất là cho anh sờ sờ thôi. Bây giờ em còn là bệnh nhân, không cách nào lăn xả với anh đâu."

"Sờ thế nào cũng được hả? Sờ chỗ nào cũng có thể?"

Cố Duyên Chu thuận miệng đùa giỡn hai câu, ngón tay theo xương quai xanh Thiệu Tư chậm rãi men xuống, cuối cùng mờ ám dừng ở bụng dưới, toàn bộ bàn tay gần như đều sắp bao trùm lên vị trí bí ẩn hơi nhô ra nào đó.

Hầu kết Thiệu Tư lăn một vòng, đang nghĩ thật ra nếu phát sinh gì đó cũng không phải là không thể… Cố Duyên Chu đã thu tay, đứng dậy cười như không cười nhìn hắn nói: "Đùa em thôi."

"…"

Trước đó Cố Duyên Chu đã xả một chậu nước ấm, sau khi nói xong liền lấy khăn mặt qua ngâm vào, vừa vắt vừa nói: "Giúp em lau người, những chuyện khác chờ em khỏe rồi lại nói, đừng có gấp gáp không dằn nổi như vậy."

Thiệu Tư: "Ai gấp gáp khó dằn nổi? Anh có nói lý không vậy?"

Cố Duyên Chu vắt khô khăn mặt: "Em dám nói không phải mới nãy em chờ anh tiếp tục sờ xuống à?"

Thiệu Tư luôn thẳng thắn thành khẩn, có cái gì nói cái đó: "… Không dám."

Cố Duyên Chu lau lau, kéo chủ đề quay về, đột nhiên đến một câu: "Kỳ thật hiện tại Phương đạo cũng đang do dự."

Thiệu Tư sửng sốt.

Cố Duyên Chu tiếp tục nói: "Ông ấy nghẹn quá lâu, nóng lòng nói hết, lại thêm tính chất chuyện này lại không thể nói với ai, anh chưa thăm dò được hai câu ông ấy đã làm bộ lỡ miệng nói hết ra. Mặc dù có đôi khi Phương đạo nói chuyện không quá dễ nghe, nhưng ông ấy là một người tốt, yêu ghét rõ rệt, là một người thẳng thắn. Ông ấy muốn hỗ trợ, nhưng mà —— không ai không sợ chết. Lần này là em giúp ông ấy, vậy lần sau thì sao? Ai có thể cam đoan?"

Cho nên ông ấy sợ hãi.

Thiệu Tư im lặng hai giây: "Ừm, có thể hiểu được."

Bất luận là ai bỗng vô cớ bị cuốn vào sự kiện ác liệt này, đều không thể miễn mà sẽ có suy tính như vầy như kia.

"Ông ấy nói ông ấy cũng có con, con ông ấy hiện tại đã lên đại học, thành tích rất tốt, tiền đồ xán lạn, mỗi ngày sau khi học xong liền chơi bóng rổ… Đây là tương lai của những đứa trẻ đã bị phá hủy, bọn nó vốn cũng có thể làm nũng trong lòng cha mẹ."

Ông ấy nghĩ đến đây liền đau lòng.

Đó cũng là lý do vì sao ông ấy không hề nghĩ ngợi đã đáp ứng Vương đội gia nhập nhiệm vụ bí mật lần này.

Nhưng mà tỉnh táo lại, càng ngày càng nhiều băn khoăn dũng mãnh bốc lên từ đáy lòng.

Thiệu Tư nói: "Hẳn là còn có một nhân tố khác, chính là bản thân bộ phim này. Tuy rằng không quá hiểu ông ấy, nhưng mà mấy lão nghệ thuật gia đời đó đều không khác nhau lắm, xem việc đạo diễn thành sinh mệnh… nếu bởi vì chuyện này mà không thể hoàn thành kịch bản Nhà giam dục vọng, hẳn là ông ấy cũng không bằng lòng."

Cố Duyên Chu: "Thông minh vậy? Anh còn chưa nói đến cái này, em đã nói hết rồi."

[Đệ nhất papparazi Vương XX]: nghi thức khởi động máy đột phát sự cố, diễn viên chính «Nhà giam dục vọng» từ Thiệu Tư đổi thành Lý Á Lôi!

Theo tin tức, lúc nghi thức tiến triển thuận lợi đang muốn kết thúc, biển quảng cáo đột nhiên vô ý rơi xuống, Thiệu Tư rơi vào hôn mê tại chỗ. Hiện nay Thiệu Tư đang ở bệnh viện tiếp nhận trị liệu, đã không còn nguy hiểm tính mạng, mong mọi người yên tâm! Ngoài ra, tiểu biên có một vấn đề muốn hỏi mọi người một chút, Lý Á Lôi này là ai? Trong ấn tượng của tiểu biên hình như là nghệ nhân chưa từng nghe nói tới… Vì sao có thể được Phương đạo ưu ái?

Một cái tiêu đề bùng nổ, dùng chữ màu đỏ size lớn in đậm, nội dung ngắn gọn rõ ràng, cuối cùng còn chôn một quả bom không lớn không nhỏ, vừa đăng không bao lâu liền hấp dẫn không ít cư dân mạng.

Hôm Thiệu Tư xảy ra chuyện đã có truyền thông thả ra phong thanh, nhưng đều hàm hồ cho qua, không hề chỉ tên nói họ, rất mịt mờ. Mọi người xem mà như lọt vào trong sương mù, chờ nửa ngày lại không một ai giải thích rõ ràng.

Mấy truyền thông kia đều là sợ chọc tới Cố Duyên Chu —— từ khi Thiệu Tư và Cố Duyên Chu công bố tình yêu, bọn họ biết hai người này là một nhà, thông cáo viết về Thiệu Tư đều phải châm chước hai lần, không biết chừng Cố ảnh đế động động ngón tay liền diệt bọn họ.

Những truyền thông đó ngồi vững, nhưng Vương XX lại ngồi không yên. Hắn ta có thể ở trong giới tùy ý làm bậy đắc tội nhiều người như vậy, ít nhiều có chút bối cảnh chống lưng. Càng quan trọng hơn là, hắn ta tự nhận trên tay có rất nhiều bí mật, đa phần đều là bí mật chưa bật mí, nếu có người kéo hắn ta xuống đài, không biết bao nhiêu nghệ nhân làm đệm lưng thay hắn ta.

"Đang yên lành, sao lại phát sinh loại chuyện này…" Nói lời này chính là một người phụ nữ, không đến năm mươi tuổi, dáng người thoáng mập ra, nhưng nhìn vô cùng hiền lành.

Cô lướt weibo chốc lát, để điện thoại di động xuống, đi đến trước mặt Phương đạo, giúp ông cởi áo sơmi ra, sửa sang xong liền vỗ hai cái nói: "May mà anh không có việc gì, nếu như anh bị đập trúng, khẳng định em gấp đến độ buổi tối cũng ngủ không ngon giấc."

Phương đạo nhìn người vợ kết tóc của mình, đột nhiên mở miệng kêu: "Thục Huệ, chúng ta kết hôn cũng có hai mươi mấy năm rồi nhỉ."

Phương Thục Huệ cười nói: "Chính xác mà nói là hai mươi lăm năm, cuối năm 92 chúng ta lấy giấy kết hôn, anh quên rồi à?"

"Không quên, anh nhớ kỹ mà, chỉ là muốn nghe em nói một lần." Phương đạo niệm hai lần, "Hai mươi lăm, hai mươi lăm năm."

"Sao đột nhiên nói cái này?"

"… Không có gì."

Phương đạo vươn tay ôm eo vợ.

Không biết từ lúc nào, bọn họ không còn làm loại hành động âu âu yếm yếm này nữa. Hai người đều già rồi, không còn là tuổi trẻ trong tình yêu cuồng nhiệt.

Phương Thục Huệ bị động tác của ông dọa sợ, theo bản năng đẩy hai cái: "Làm gì đó, hôm nay anh làm sao vậy?"

Phương đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo, mặt mày hàng năm thận trọng nhu hòa xuống, cuối cùng thậm chí cong cong khóe miệng nói: "Có em thật tốt."

"Được rồi được rồi, em nghe mà toàn thân đều không thoải mái lắm. Anh nhìn này, em nổi hết da gà rồi nè." Phương Thục Huệ lại đẩy đẩy ông, "Hôm nay không phải chính thức khởi động máy sao, anh phải nắm chặt chút, ngàn vạn lần chớ tới trễ, để lại ấn tượng không tốt cho người ta."

Bởi vì phát sinh sự cố, thay đổi diễn viên chính đột xuất, khiến bộ phim này còn chưa quay đã hot, nơi nơi

đều có thể nhìn thấy đề tài về «Nhà giam dục vọng».

Hôm nay khởi động máy, truyền thông chen chúc tới.

"Phương đạo —— cửa này cũng bị phóng viên chen hỏng rồi, chúng ta vòng ra cửa sau đi? Hay là trực tiếp xuống xe ngay đây?" Tài xế dừng lại cách đó không xa, quay đầu hỏi.

Phương đạo từ xa xa nhìn đám phóng viên kia, nói: "Dừng ngay phía trước đi, trực tiếp xuống xe."

Tài xế muốn nói như vậy không tốt lắm đâu, nhìn tình thế khẳng định là vừa xuống xe đã bị bao vây chặt chẽ, hạch hỏi không biết phải hỏi tới khi nào.

Nhưng nhìn sắc mặt Phương đạo, hắn lại nuốt câu nói kia trở vào, chuyển lời nói: "Được rồi, tôi dừng ngay biển báo phía trước vậy."

Trong bệnh viện.

Thừa dịp Cố Duyên Chu đi ra ngoài gọi điện thoại, Thiệu Tư lén mở di động, sợ anh ở trong hành lang nghe được tiếng vang còn cố ý chỉnh im lặng.

"Anh sắp buồn chết rồi, " vừa vặn hai ngày trước Trì Tử Tuấn gửi tin tức lại đây an ủi, Thiệu Tư trực tiếp hồi âm nói, "Hắn không cho anh đụng tới di động, cũng không cho phép xem TV, luôn lo lắng cái di chứng chấn động não gì đó… anh đã nói anh không sao rồi."

Ác hơn chính là, chỉ cần Thiệu Tư vừa hô nhàm chán, Cố Duyên Chu liền kể chuyện cho hắn nghe.

Thiệu Tư hiếm khi phun tào đến hăng hái như vậy: "Cậu có thể tưởng tượng ra không? Con mẹ nó anh phải nghe một đống tiểu thuyết 18+… Người này có độc."

Nhất thời Trì Tử Tuấn không tưởng tượng ra được "Cố Duyên Chu kể tiểu thuyết 18+" là hình ảnh gì: "Hửm? Như vậy còn buồn hả? Em cảm thấy rất thú vị mà."

Thiệu Tư: "Anh kể một đoạn cho cậu nghe nhé? Cậu nghe một chút xem có còn cảm thấy rất thú vị hay không."

Trì Tử Tuấn: "Anh thuộc luôn hả?!"

Trì Tử Tuấn: "… Vẫn thôi đi, anh đừng có kể, em tiêu thụ không nổi."

Thiệu Tư đè thấp giọng trò chuyện bằng tin thấn thoại với Trì Tử Tuấn một lát, nói hai câu đã sợ bị phát hiện: "Anh không thèm nghe cậu nói nữa, hiện tại anh đang lén lút, sợ hắn nghe thấy."

Trì Tử Tuấn vội nói: "Rồi rồi, anh, chúc anh sớm ngày khỏe lại nha!"

Hệ thống: [loại chuyện này mà cậu cũng nói với người ta! Than thở với tôi là được rồi, nói ra không thấy đặc biệt mất mặt sao.]

Thiệu Tư: [Sao? Hắn có mặt mũi kể, còn không cho người ta nói hả.]

[Thật ra thì kể cũng không tệ lắm, gì mà bảo bối ngoan ngoãn ngậm, ngậm cho tốt chờ một lát anh trai liền dùng đại x bổng đút no em.]

[…] Trên mặt Thiệu Tư co rút, [mày cũng thuộc hả?]

Hệ thống: [đương nhiên, hai ngày này tôi cũng nghe mà. Nói thật, kể cũng không tệ, dùng lời của các cậu để nói, hừm, gọi là gì nhỉ… bản lĩnh lời thoại? Không sai, cái bản lĩnh lời thoại kể truyện 18+ tương đối mạnh. Giọng thấp trầm nghe tê tê, ánh mắt cũng rất đúng chỗ.]

Vốn tưởng là đồng đội, kết quả lại là fan của quân địch.

Thiệu Tư cười lạnh: [mày bình luận còn rất chuyên nghiệp há.]

Hệ thống: [quá khen, đa tạ đa tạ… hôm nay hắn có kể không? Tôi chờ từ buổi sáng đến giờ đó.]

[… Không kể. Mày có thể cút rồi.]

Thiệu Tư nói xong rời wechat, ngẩng đầu ra bên ngoài cảnh giác nhìn hai cái, lên weibo chuẩn bị càn quét một vòng.

Vừa lên liền nhìn thấy mấy đài truyền thông đăng video hôm phỏng vấn khởi động máy Nhà giam dục vọng.

Trên video, Phương đạo đeo kính râm, vừa đi qua, đám người liền xao động lên, vây quanh ông.

Truyền thông hỏi: "Xin hỏi Lý Á Lôi này là ai? Vì sao lại dùng một người mới không có tác phẩm gì?"

116. Chương 116

"Lý Á Lôi là một diễn viên mới ưu tú, lúc thử vai đã cảm thấy hắn rất tốt, nhưng lúc ấy cũng là ngại đứa nhỏ này không có kinh nghiệm… Lần này, tôi nghĩ nên cho người mới một cơ hội, không cần phải hà khắc như vậy. Diễn viên mới giống như một viên ngọc thô, có thể mài giũa." Phương đạo nói, "Tôi cảm thấy chúng ta nên dùng một loại tâm tính tích cực đối đãi chuyện này, nếu như không có vấn đề gì khác —— nhường một chút, chắn đường."

Thứ truyền thông muốn đương nhiên không phải loại đáp án này.

Bọn họ xảo quyệt chơi trò đuổi hình bắt chữ, muốn kiếm ra chút chuyện từ trong lời nói vừa rồi: "Cho nên ý ngài là lúc chọn diễn viên chỉ vì Thiệu Tư nhiều fan, lực ảnh hưởng lớn, mới lựa chọn hắn ư?"

Phương đạo trực tiếp đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Đây là ý của cậu… không có liên quan gì tới tôi, đừng áp đặt ở trên người tôi."

Lý Á Lôi, tên thật Lý Quân. Bốn năm trước tốt nghiệp trường cảnh sát, bởi vì thành tích ưu tú lại còn biểu hiện ra sở trường đặc biệt ở phương diện diễn xuất, bị trường cảnh sát tiến hành khai trừ trên danh nghĩa, nhận công việc nằm vùng. Sau khi bí mật huấn luyện, nhiệm vụ lớn đầu tiên hắn nhận chính là vụ án mua bán ma túy trong giới giải trí.

Video rất ngắn, ước chừng nửa phút.

Thiệu Tư nhìn qua một vòng, đối với cái tên 'Lý Á Lôi' một chút ấn tượng cũng không có, nhưng đối với ảnh chụp đưa lên vào hai giây cuối cùng thì lại có vài phần ấn tượng.

Đó là một gương mặt cương nghị, hình dáng rõ rệt, quanh cằm mọc một vòng râu quai nón.

Người mới loại hình này, đúng là rất khó lộ diện trong giới. Lại càng không cần nói hắn ta làm người xử thế khiêm tốn, ra mắt vài năm không có tác phẩm nổi tiếng… đương nhiên, cũng không có cảm giác tồn tại.

Thiệu Tư chợt liếc mắt một cái, cảm thấy hình như gặp qua người này ở đâu rồi, nhưng mà nhìn thêm hai cái liền không quá xác định.

Đối với mặt người hắn luôn không mẫn cảm lắm, chứng mù mặt nhiều năm vẫn chưa từng chữa được. Ngay cả cái loại mặt có tính dấu hiệu như Cố Duyên Chu, lúc đầu hắn cũng luôn phân không rõ rốt cuộc anh là ai.

Thiệu Tư trực tiếp tìm kiếm tên Lý Á Lôi trên weibo, trên giới thiệu vắn tắt weibo viết: diễn viên, tác phẩm tiêu biểu có «Thiếu phụ về thôn», trong phim sắm vai con trai Trương Phú Hữu của thôn trưởng Trương gia thôn.

…

Thiệu Tư nhìn hai tấm poster mười phần phong vị nhà quê, rõ rõ ràng ràng thấy được chính mình ở góc phải bên trên, không khỏi cảm khái nói: "… Hóa ra còn từng hợp tác với hắn ta."

Xem ra lúc ấy hắn ta cũng đã tra được đầu mối Dương Nhân Nhân.

Không thì cũng sẽ không cùng với mình, nhận loại phim một lời khó nói hết này.

Bình luận weibo của Lý Á Lôi nhiều nhất có đến một trăm ngàn, hẳn là nhiệt độ mà sự kiện đổi nhân vật mang tới. Lại thêm có vài cư dân mạng không phân trắng đen, rất dễ bị dẫn tiết tấu —— bây giờ còn thực sự có người cảm thấy Lý Á Lôi là vì đoạt nhân vật với hắn, mà cố ý chế tạo sự cố, Thiệu Tư định đi bình luận bảo vệ Lý Á Lôi một chút.

Nhưng mà vừa nhấn vào, dở khóc dở cười.

Khu bình luận đã bị fan của hắn công chiếm.

—— Fan ba Thiệu ở đâu?? Áp chế đám thiểu năng dùng tà thuyết mê hoặc người khác đi, để tôi nhìn thấy hai tay của các bạn nào!

—— Nói thật, là fan thì đừng làm loại chuyện hạ giá này, công kích nhân thân người ta, quên bình thường ba dạy dỗ chúng ta thế nào hả?

—— Chư vị, chúng ta tâm sự về Trương Phú Hữu đi, dùng tác phẩm nói chuyện. Tui vừa mới chạy tới xem hai tập, bình tĩnh mà xem xét, diễn xuất cũng không tệ đó.

Sau đó bọn họ thật sự tán gẫu về Trương Phú Hữu.

—— Nhân vật Trương Phú Hữu, đắp nặn lập thể đầy đủ lại giàu sức co giãn.

—— Lý Á Lôi vô cùng giỏi việc nắm chắc nhược điểm con người, lấy nhỏ thấy lớn, phản ánh ra xã hội nông thôn phức tạp cằn cỗi. Nhất là tập 13, giây 18 phút 23, chỗ đó Trương Phú Hữu với thôn trưởng tiến hành giao lưu ánh mắt, không biết mấy người có chú ý không, trong ánh mắt đó ẩn chứa rất nhiều thứ.

—— Từ từ… mấy thím nghiêm túc đó hả?

Thiệu Tư cảm thấy hiện tại mình hệt như một ông bố già từ ái, nhìn đàn con tung tăng nhảy nhót làm chuyện xấu.

“Xem cái gì vậy?”

Phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc nào đó, Thiệu Tư vừa nhấn like vừa theo bản năng trả lời: “Bình luận weibo.”

Chờ hắn like xong, lúc này mới kịp phản ứng, ngón tay chạm vào trên màn hình dừng hai giây: “…”

Chậm rãi ngẩng đầu, Cố Duyên Chu đang dựa ở cửa cười như không cười nhìn hắn.

Thiệu Tư yên lặng tắt di động: “Xin lỗi, do em rảnh quá, không có lần sau —— hẳn là vậy đi, cũng không dám cam đoan đâu.”

Người này phạm lỗi luôn đúng lý hợp tình như thế, khiến người ta không tiện phát hỏa với hắn, cả quở trách cũng không đành lòng.

Cố Duyên Chu: “Là anh kể truyện 18+ không dễ nghe, hay là anh không đủ đẹp trai?”

Thiệu Tư theo lời anh nói: “Không có không có, đều không có. Dễ nghe, đẹp trai.”

“Được rồi, anh lại không đánh không mắng em.” Cố Duyên Chu đi qua, sờ sờ trán hắn, “Choáng đầu không?”

Nửa đêm hôm qua, không biết có phải là di chứng chấn động não hay không, Thiệu Tư dậy nôn khan một trận, vô cớ cảm thấy buồn nôn.

Dọa Cố Duyên Chu sợ hết hồn, vội trước vội sau vội đến rạng sáng cũng không chợp mắt.

Thiệu Tư nhìn chằm chằm Cố Duyên Chu nói: “Đột nhiên phát hiện, hình như cho tới bây giờ anh chưa từng đỏ mặt tía tai với em.”

Mặc kệ hắn làm sai chuyện gì, Cố Duyên Chu đều không dạy dỗ hắn, trên cơ bản là ngay cả quở trách cũng không có.

“Đỏ mặt tía tai cái gì?”

Nhất thời Cố Duyên Chu không kịp hiểu, qua vài giây mới suy nghĩ cẩn thận hắn đang nói cái gì, nói: “Nếu chuyện đã xảy ra —— ví dụ như em phạm sai lầm, phạm cũng phạm rồi, quay đầu lại quở trách em vài câu cũng không thể sửa được, ngẫm lại vẫn thôi, không nỡ. Hơn nữa em làm việc tự nhiên có chừng mực của mình, không cần anh nói.”

Lời này Thiệu Tư nghe mà cả người sung sướng: “Tin em vậy à? Nếu em thật sự làm ra một vài việc thì sao?”

Cố Duyên Chu nhìn ánh mắt hắn, bỗng nhiên cười: “Sợ cái gì, anh đây liền cùng chịu trách nhiệm với em.”

Từ lúc quen biết hắn, Cố Duyên Chu đã biết, người này chưa bao giờ là cá chậu chim lồng.

Anh cũng chưa từng muốn thay đổi hắn.

Hốc mắt Thiệu Tư có chút ửng hồng, hắn chớp chớp mắt nói: “Nghe cứ như anh là vua thả thính vậy.”

Cố Duyên Chu: “Ừm, hình dung này tương đối chuẩn xác.”

Tiếp đó hai người ai Iàm chuyện nấy, Thiệu Tư nằm về tiếp tục ngủ, Cố Duyên Chu dời cái ghế ngồi ở bên giường xem kịch bản, lúc lật trang ngón tay nắm trang giấy cũng không hề dùng lực, cơ bản không phát ra âm thanh gì.

Thiệu Tư nhắm mắt chốc lát, không ngủ được, nghiêng người nhìn anh: “Vua thả thính, chủ động thừa nhận sai lầm với anh này.”

Cố Duyên Chu giương mắt: “Hửm?”

“Tối hôm qua không phải em nôn sao, không phải di chứng gì đâu, em vẫn không dám nói với anh… ngày hôm qua em bảo Lý Quang Tông lén mang cho em một phần súp cay, ăn có hơi đau dạ dày.”

“…”

“Nói ra quả nhiên thoải mái hơn nhiều, ” Thiệu Tư kéo chăn lên trên hai phát, “Anh tự mình nói đó, không đánh không mắng cũng không giáo huấn —— em tiếp tục ngủ đây, buổi trưa tốt lành.”

Cố Duyên Chu khép lại kịch bản: “Đối với em thì như thế, còn với con trai anh thì không.”

Thiệu Tư: “… Anh muốn làm gì?”

Cố Duyên Chu lại nói: “Làm gì cũng không quá đáng, bản thân hắn tự muốn chết.”

Lúc này Lý Quang Tông đang ở trong công ty thương lượng hoạt động phát ngôn, thình lình hắt hơi một cái, cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Hắn sờ sờ cánh tay, thì thầm trong miệng: cái thời tiết quỷ gì đây, chẳng lẽ lại hạ nhiệt độ?

Lúc này hắn còn chưa biết, mình sắp nghênh đón một hồi mưa rền gió dữ như thế nào.

"Chúng tôi vẫn hy vọng anh có thể xem xét thêm một chút." Lần thứ ba Vương đội gọi điện thoại cho Phương đạo, lời nói khẩn thiết, "Hành động lần này có tính nguy hiểm nhất định, chúng tôi hy vọng đổi hết đoàn phim thành người của chúng tôi, bên phía đạo diễn chúng tôi cũng sẽ an bài. Thật sự không muốn tạo ra phức tạp cho người không liên quan, cũng không muốn ảnh hưởng đến mọi người."

"—— Dùng cách nói trong nghề của mấy anh, chính là cục cảnh sát muốn trực tiếp mua lại IP phim của bên đó, anh không ngại xem xét thêm chứ?"

Hiện trường quay phim «Nhà giam dục vọng», không khí thoạt nhìn không có bất cứ khác biệt gì với phim trường bình thường.

Trong đám người lui tới ồn ào náo động, có quần chúng mang ánh mắt hoặc mỏi mệt hoặc tràn ngập ý chí chiến đấu, lúc không có công việc họ liền ngồi xổm ở trong góc, ngủ bù hoặc là huyên thuyên.

Trong đó có vài người tương đối hoạt bát, xung quanh có một vòng người vây quanh. 'Tư lịch' của họ trong nhóm quần chúng già dặn, tự cho là rất có quyền lên tiếng, cả ngày chém gió —— đương nhiên trong đó cũng không thiếu một vài chuyện thật. Hấp dẫn được một ít người nghe.

"Tôi làm quần chúng đã hơn năm năm rồi, minh tinh từng hợp tác còn nhiều hơn số mà các cậu từng gặp qua nữa! Bộ phim điện ảnh «Đại đào sát chi gió cuốn mây tan» có phòng bán vé một tỷ các cậu cũng biết nhỉ, lúc ấy tôi ở trong đoàn hơn mười ngày, diễn một nhân vật nhỏ có ba câu lời thoại…"

"Cố ảnh đế? Tôi đương nhiên từng gặp rồi. Từng hợp tác hai bộ phim, người thật còn đẹp trai hơn trên TV, hơn nữa rất có lễ phép. Đặc biệt là bộ dáng hút thuốc, đánh thẳng vào trái tim."

Nếu nhắc tới Cố Duyên Chu, tự nhiên không thể thiếu một vị ảnh đế mới lên chức tiếng tăm lừng lẫy khác.

"Thiệu Tư cũng từng gặp rồi, nhưng không có nói chuyện, rất lạnh, cái kiểu mà nhìn thôi cũng phát run ấy, không có gan."

Mặc dù là giờ cơm, nhân viên công tác cũng chưa từng lơi lỏng, nên khiêng đạo cụ bố trí hiện trường thì tiếp tục khiêng đạo cụ, có đôi khi khiêng đồ quá nặng, nóng nảy liền lớn tiếng hô: "Phía trước nhích sang một chút đi, nhường đường chút, cẩn thận đừng đụng vào."

Hết thảy đều tiến hành ngay ngắn có trật tự.

Mặc cho ánh mắt của bạn có độc thế nào đi nữa, cũng nhìn không ra cùng lúc bọn họ chế tạo cảnh tượng 'huyên náo' như vậy, thì ánh mắt đang tập trung giám thị khu vực được phân phối của mình, một động tác nhỏ trong lúc cố ý vô tình, đều là ám hiệu đã sớm định ra với nhau.

Phương đạo đứng trong một mảnh huyên náo như vậy, giơ di động, nghe Vương đội ở đầu bên kia nói chuyện.

Chờ Vương đội nói xong, ông mới nói: "Tôi muốn ở lại trong đoàn phim."

"Vì sao?"

Phương đạo nói: "Nói ra có lẽ cậu rất khó lý giải. Nhưng tôi muốn hiểu Caesar, tôi muốn biết hắn rốt cuộc là dạng người gì, hắn suy nghĩ gì. Chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, phủ định lý giải của tôi về hắn lúc xem nguyên tác. Tôi nghĩ chỉ khi tôi đủ hiểu hắn, mới có thể đạo diễn tốt bộ phim này."

Vương đội thầm nghĩ, đâu chỉ là rất khó lý giải, căn bản là không thể lý giải.

Phương đạo này cũng là người bướng bỉnh, khuyên thế nào cũng không nghe.

"Hơn nữa cậu thay máu toàn bộ đoàn phim —— rất dễ dàng khiến cho hắn hoài nghi." Phương đạo nói, "Hắn là một kẻ khôn khéo, có sự sắc bén khác hẳn với người thường."

Nhưng mà ngay lúc đó ——

Từ phương hướng phòng nghỉ truyền đến một tiếng thét kinh hãi, một nhân viên công tác vừa chạy vừa nói: "Phương đạo! Không tốt… không thấy Lý Á Lôi!"

Hết chương 116

117. Chương 117

Buổi sáng hơn năm giờ Lý Á Lôi liền từ nhà xuất phát, một đường ngồi xe bảo mẫu, đúng sáu giờ rưỡi xuất hiện trong phòng trang điểm.

Sau khi tới, xem kịch bản, trò chuyện với đạo diễn chốc lát, giết thời gian tạo hình dài lâu.

Để phòng ngừa sự cố phát sinh, trong phòng trang điểm gắn tận vài cái cameras mini, hơn nữa từ thợ trang điểm đến trợ lý, đều là người bọn họ an bài.

“Hắn biến mất như thế nào?”

Vấn đề này vừa đưa ra, tất cả mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau. Sự hoang mang như một trận lốc xoáy khó hiểu, cuốn tất cả thần trí của bọn họ vào trong đó, không ngừng lôi kéo, va chạm với nhau, đảo loạn mọi người.

Trong đầu chợt lóe qua vô số hình ảnh, lại đều không có manh mối rõ ràng, khiến người ta đau đầu nhức óc.

Không khí càng thêm im lặng.

Mọi người đều nhận ra, hiện tại xuất hiện một sai lầm nghiêm trọng.

“Trợ lý” nhớ lại: “Vừa rồi Lôi tử nói muốn đi toilet một chuyến, tôi cùng đi với hắn, chúng tôi lại cùng nhau trở về. Sau khi trở về dựa theo quy trình đã viết, hắn lấy quần áo đổi trang phục trong phòng thay đồ… Tôi trở ra rảnh rỗi liền đi lấy nước, nghĩ dù sao thì đại Minh cũng ở chỗ này, kết quả quay về liền không thấy người đâu.”

Nhân vật mà “đại Minh” đảm nhiệm là thợ trang điểm, lúc ấy hắn vừa vặn sửa sang hộp trang điểm, chờ một lát make up cho Lý Á Lôi.

“… Vậy người phụ trách theo dõi đâu?”

Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Vương đội chính là: không cần phải tra camera, loại tình huống này nhất định là Lôi tử tự mình chủ động đi ra ngoài, không thì không ai có thể mang hắn đi từ trong này.

Bởi vì nơi này không hề tồn tại bất cứ một góc chết nào, mặc kệ hung thủ vào từ nơi nào, đều tránh không khỏi tầm mắt của người xung quanh.

Quả nhiên ——

“Tôi nhìn chằm chằm camera theo dõi, hắn đi ra từ trong phòng thay đồ.” Cảnh viên phụ trách theo dõi vô cùng tự trách, “Lúc ấy tôi không phát hiện có chỗ nào kỳ lạ hết…”

Lại chưa từng nghĩ rằng hắn đi một chuyến, liền không trở về nữa. Lúc này mới khẩn cấp báo lên trên.

Lấy hiểu biết của Vương đội đối với Lôi tử, hắn không phải là một người lỗ mãng. Tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng tác phong của hắn tương đối trầm ổn, trước khi làm việc luôn suy nghĩ tới lui, cực kỳ giỏi việc cân nhắc lợi hại. Đặc điểm này, trong lúc học tập ở trường cảnh sát đã lộ ra manh mối.

Hơn nữa một khi phát sinh tình huống khẩn cấp gì, tốc độ phản ứng tại chỗ cũng nhanh.

Như vậy, là cái gì khiến hắn bỏ qua hết thảy, thậm chí cả lời nhắn cũng không để lại, cứ như vậy lao ra?

Hành động lúc này, cho tất cả mọi người ở đây một đả kích nặng nề.

Bọn họ thừa nhận mình khinh địch, cho rằng dưới tình cảnh không một kẽ hở thế này, không ai có thể đến nơi này mang người đi… Huống hồ hôm nay lại là ngày đầu tiên khởi động máy, cách lúc Thiệu Tư bị thương mới chỉ vài ngày.

Người bình thường đều sẽ không lựa chọn ngược gió gây án.

…

Tuy rằng trong văn bản quy định là phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không thể để lộ phong thanh. Nhất là bên phía phóng viên truyền thông.

Nhưng mà trên đời không có tường nào không lọt gió.

Nơi quay phim không riêng chỉ có một đoàn phim bọn họ, cảnh quay của đoàn phim cách vách đã gần kết thúc, bình thường tương đối rảnh rỗi, ngẫu nhiên sẽ chạy sang xem. Nơi này lại nhỏ, đoàn phim nào xảy ra chuyện gì, tin tức truyền vèo vèo.

Tin Lý Á Lôi mất tích, không quá hai ngày liền lên đầu đề.

[Ngắm nhìn giải trí]: diễn viên chính mới của «Nhà giam dục vọng» là Lý Á Lôi thần bí mất tích vào ngày khởi động máy… hai ngày sau đó hoàn toàn không có tin tức. Dẫn đến đoàn phim không thể không đình công lần thứ hai, rơi vào khốn cảnh.

Về bộ phim này, hiện tại nhóm cư dân mạng muốn biết nhất chính là rốt cuộc chừng nào mới có thể quay.

—— Chưa từng quan tâm một bộ phim nào đến vậy, có điều nghĩ cẩn thận thì thật sự cảm thấy rất tà môn, người trước thì bị biển quảng cáo đập, người này thì lại mất tích? Lần sau trước khi khởi công nên xem hoàng lịch đi, hoặc là mời một lão pháp sư tụng kinh trừ tà…

—— Tôi cảm thấy có lẽ gặp được chuyện gì đột xuất, không kịp nhắn lại chăng?

Nơi có đề tài liền có tranh luận, trong khu bình luận nhanh chóng cấu xé:

—— Chuyện gì gấp đến độ ngay cả nhấn lại cũng không kịp? Dù ba mẹ chết cũng có thể nhờ trợ lý thông báo một tiếng mà? Hơn nữa qua hai ngày, khẩn cấp hơn nữa cũng không có khả năng khẩn cấp thành như vậy. Theo tôi thấy, mẹ nó đây chỉ là một vụ lăng xê thôi… chuyện náo loạn mấy phen, hiện tại có lợi nhất là ai? Mong chư vị cẩn thận nghĩ xem, Nhà giam dục vọng liên tục ba ngày lên hạng nhất hot search weibo rồi.

—— Có phải đầu óc lầu trên hỏng rồi không? Biết đoàn phim đình công một ngày tổn thất bao nhiêu không, cần dùng loại chiêu số tự tổn hại một ngàn này hả? Tôi không cho đây là lăng xê, quay phim xuất hiện các loại chuyện ngoài ý muốn cũng rất bình thường. Nếu thật sự muốn tuyên truyền, không đáng dùng cách này.

Lúc Cố Duyên Chu biết tin tức, đang ở trong bệnh viện đi dạo với Thiệu Tư.

Thiệu Tư ngồi trên xe lăn, chỉa chỉa bên phải: "Vòng qua xem."

Cố Duyên Chu ở phía sau đẩy hắn, chỉ chỗ nào đẩy chỗ đó, thuận miệng nói: "Nói xem, cái xe lăn này em còn muốn ngồi bao lâu?"

"Quá sướng, " Thiệu Tư thản nhiên nói, "Trước khi xuất viện cứ tạm thời như vậy đi, để em sướng thêm vài ngày."

"…"

Sáng sớm trong hoa viên đã có vài người già đi ra hoạt động gân cốt, tốp năm tốp ba cũng có vài người ngồi xe lăn.

Cố Duyên Chu mới vừa dựa theo con đường được chỉ, đẩy Thiệu Tư đến nơi không người, một ông lão tự mình lăn xe theo sát phía sau, đến tìm bọn họ nói chuyện phiếm: "Cậu nhóc, chân cậu sao vậy, cũng gãy hả?"

Thiệu Tư: "…"

Đề tài triển khai quá đột ngột nhất thời hắn lại không biết nói cái gì cho phải.

Ông cụ cười ha hả, chỉa chỉa chân mình: "Tôi cũng giống cậu vậy. Tháng trước giải phẫu, lớn tuổi đi đứng không tiện, còn không cẩn thận ngã xuống từ lầu ba… Hiện tại khôi phục cũng không tệ lắm. Cậu nhóc, tôi đề nghị bình thường rảnh rỗi cậu liền làm vật lý trị liệu nhiều chút, tìm hai hộ công đỡ đi tới đi lui, đừng có quên cảm giác chân đạp trên mặt đất, tin tưởng không được bao lâu là tôi có thể xuống đất đi đường rồi."

Thiệu Tư nhìn thoáng qua Cố Duyên Chu, phát hiện giờ phút này vẻ mặt người kia nhìn hắn đặc biệt trào phúng: cho em ngồi xe lăn lung tung này, tốt rồi, coi em làm thế nào.

Ông cụ thích nói chuyện, liên miên cằn nhằn lại nói một tràng, xong lại chuyển chủ đề về: "Cậu đây là bị sao thế? Người trẻ tuổi bây giờ, làm việc tránh không được xúc động một phen —— tôi cũng là người từng trải, nhớ năm đó, lúc còn trẻ tôi cũng từng điên cuồng."

Thiệu Tư: "Không có gì, chân cháu không sao cả."

Ông cụ: "…?"

Cố Duyên Chu cười cười, một lời chọt thủng: "Ông ơi, ông không cần để ý đến hắn. Hắn chỉ là lười đi đường, hai ngày trước tự lên mạng mua cái xe lăn, hôm nay hàng vừa đến, đi ra dạo thôi."

Hôm xe lăn đưa đến, Thiệu Tư rất vui mừng, cơm cũng ăn nhiều hơn hai ngụm.

Cố Duyên Chu nhìn xe lăn chỉ cảm thấy khoa trương, nhướn mày nói: "Ngày hôm qua em dạo taobao hai tiếng, là chọn cái này hả?"

Nói tới xe lăn, Thiệu Tư mơ tưởng cái thứ này không phải ngày một ngày hai, suy nghĩ này cho tới bây giờ chưa từng đánh mất, lúc trước khi mua xe điện tự chạy đã chọn một kiểu xe lăn bỏ vào trong giỏ hàng.

Chỉ là bình thường ngồi xe lăn đi ra ngoài dạo, nhìn thế nào cũng thấy giống bệnh thần kinh. Lúc này vừa vặn nằm viện, lại nhàn rỗi không có việc gì, muốn trải nghiệm cuộc sống, rối rắm chốc lát liền đặt hàng.

Đối với cách nói 'trải nghiệm cuộc sống', Cố Duyên Chu từ chối cho ý kiến: "Trải nghiệm cuộc sống cái gì, em cũng đủ biết lấy cớ nhỉ… trải nghiệm cuộc sống của người tàn tật còn không sai lắm."

Thiệu Tư: "Tùy anh nói gì nói, dù sao thì chờ một lát người đẩy xe lăn cũng là anh."

"…"

Cố Duyên Chu thăng chức thành người nhà của "người tàn tật" nhìn hắn hai giây, cuối cùng bại trận: "Em nghiêm túc hả?"

Thiệu Tư: "Ba đây chưa bao giờ nói giỡn, cái thứ này em bỏ trong giỏ hàng thật lâu rồi, kiểu dáng lần trước em nhìn trúng đã hết hàng… mua cái này là phải chọn lại đó."

"Được rồi, em thắng."

Cố Duyên Chu lại nói: "—— Dù sao cũng đều là em định đoạt, muốn anh ôm em lên không?"

Ông cụ kia dù hay nói thế nào nữa, thì lúc này cũng không nói tiếp nổi, ông ấy vừa lăn xe vừa hướng về phía trước: "Các cậu đi dạo, các cậu đi dạo đi… tôi đi lên phía trước một chút."

Chờ ông cụ đi xa, Thiệu Tư mặt không đổi sắc vứt gánh: "Cố Duyên Chu, anh xem xem, anh dọa chạy người ta rồi."

Cố Duyên Chu nhẹ nhàng cong một bên khóe môi: "Em khiêm tốn quá, cái này còn không phải là thơm lây từ em sao." Rốt cuộc là ai dọa chạy ai hả.

"…"

Hai người tản bộ xong, dạo trong hoa viên hai vòng, vừa lúc nhận được một tin Lý Quang Tông gửi tới: Ba! Còn nhớ nghệ nhân tiếp nhận vai của ba không? Tên Lôi gì đó, Lý Á Lôi, hắn xảy ra chuyện rồi!

[Ba Thiệu của mi]: hớt ha hớt hải, xảy ra chuyện gì?

[Lý Quang Tông]: hôm khởi động máy vô duyên vô cớ mất tích có tính là chuyện lớn không?

"Lý Á Lôi mất tích?" Cố Duyên Chu cúi đầu, từ phía sau nhìn màn hình di động của hắn, nhíu mày, "Không thể nào đâu."

Lý Á Lôi là nằm vùng cảnh sát xếp vào, không dễ đối phó như vậy.

Cố Duyên Chu cũng không cho rằng hung thủ có thể có năng lực lớn thế, ngay hôm khởi động máy đã giải quyết hắn ta.

Thiệu Tư nói: "Em cũng thấy không có khả năng, hắn là đánh lạc hướng? Chắc là tin tức giả, kiểu sách lược đánh đòn phủ đầu, đảo loạn tầm mắt đối phương gì đó."

Lý Quang Tông ồn ào trên wechat: "Cậu chờ một lát, tôi đang chạy sang đó, còn có mười phút nữa là đến rồi. Chúng ta gặp mặt lại tán gẫu."

Tuy rằng Thiệu Tư không biết có cái gì để tiếp tục tán gẫu, nhưng vẫn hồi âm một chữ: "Ờ."

Nhưng mà chuyện Lý Á Lôi mất tích, lại không giống như bọn họ tưởng tượng.

"Là thật." Một đầu điện thoại khác, giọng Vương đội nghe càng nặng nề, "Tìm hai ngày, còn chưa tìm được."

Lôi tử giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không có ai biết ngày đó sau khi ra khỏi phòng nghỉ thì hắn đã đi đâu.

Đuổi theo camera một đường tra xét, chỉ tra được hắn xoay người lên một chiếc xe vận tải màu đen, biển số xe đuôi 2612—— cuối cùng bọn họ tìm được chiếc xe tải màu đen đó bị vứt bỏ trong một xưởng sắt thép bỏ hoang, chủ xe tỏ vẻ không hề biết chuyện, nói có thể là bị trộm xe.

"..."

Dựa theo kinh nghiệm phá án bình thường, khả năng Lý Á Lôi đã bị hại vô cùng cao.

"Nhưng vì sao hắn lại vội vàng đi chịu chết?" Nghe xong, Cố Duyên Chu nói, "Hơn nữa hắn thật sự không hề để lại đầu mối gì ư?"

118. Chương 118

Gần đây phát sinh rất nhiều chuyện, một chuyện tiếp một chuyện, gần như cả thời gian sửa sang lại cũng không có.

Joke này rất am hiểu ngược gió gây án. Giống như chuyện càng lớn, gã càng mạnh hơn. Thêm loại thủ đoạn phá hoại mang tính đột kích đó, cũng khiến bọn họ trở tay không kịp.

Cố Duyên Chu lại nói: "Khẳng định gã rất hiểu các anh, thậm chí vô cùng hiểu Lý Á Lôi. Có thể là người hắn quen hay không? Người quen gây án, khả năng dẫn hắn đi lớn hơn một ít."

Vương đội lắc đầu: "Không có khả năng. Lôi tử ở trong giới giải trí tiếp xúc người nào, nói qua những gì, chúng tôi đều biết rõ. Trong giới hắn không có người quen, ngay cả thân phận 'Lý Á Lôi' này cũng là giả —— gia đình chân chính của hắn do cảnh sát bảo vệ, không có ai biết."

"Nếu, hắn bị uy hiếp thì sao?"

Suy đoán này lại khiến Vương đội cả người chấn động.

Thiệu Tư ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Cố Duyên Chu dán điện thoại vào lỗ tai hắn, hoãn giọng nói: "Ngẫm lại xem, với hắn mà nói, cái gì quan trọng nhất?"

...

[Việc này, rốt cuộc có liên hệ gì với từ mấu chốt 'Từ Hoàn Dương' mà mày cho tao?]

Sau khi trở về phòng bệnh, có nhiều chỗ Thiệu Tư vẫn nghĩ không ra: [trừ chuyện tiểu Hoàng Oanh có Từ Hoàn Dương ở đó, thì những vụ án khác đều bắn đại bác cũng không tới chỗ hắn. Hơn nữa hôm quay quảng cáo, hắn căn bản là chưa từng đến WC.]

Có điều sau khi phong tỏa, hành động trở về sân vận động kỳ quái của hắn với Chu Lực quả thật làm cho người ta chú ý.

Nhưng điều này cũng không nói lên được gì.

Hệ thống: [cái này tôi không hiểu lắm, nhưng có một điểm tôi cảm thấy rất kỳ quái. Cậu còn nhớ không, hôm music festival, Từ Hoàn Dương hát đó?]

Thiệu Tư: [Hát cái gì?]

[Lúc các cậu quay, không phải hắn phụ trách hát hai câu sao? Lúc ấy cậu đứng ngay bên cạnh hắn, nghe vào không cảm thấy có chỗ nào không đúng sao?]

[Ý của mày là…]

Qua chốc lát hệ thống mới nói: [cảm giác không giống như hắn hát.]

[Phương hướng âm thanh truyền tới có hơi lệch, không liên quan đến hiệu quả thu âm, không giống như là từ trong micro của hắn phát ra… có lẽ các cậu không nghe rõ ràng như vậy, ừm… cậu hiểu ý tôi chứ?]

Hệ thống coi như là một loại "máy móc", đối với điện lưu, các loại thiết bị điện tử, bao gồm cả âm thanh bị "thiết bị hóa" nó đều vô cùng mẫn cảm, nếu nó cảm thấy không đúng lắm, thì trên cơ bản liền thật sự là không thích hợp.

Thiệu Tư: [tao không hiểu, tao cũng không hiểu hát hò.]

Hệ thống: […]

Thiệu Tư lại nói: [người khác hát thật hát giả tao cũng không phân biệt được, cái này thật sự không thể trông cậy vào tao, chúng ta không ngại đổi góc độ tự hỏi vấn đề đi?]

Khoảng thời gian này hắn đều ở trong bệnh viện, không rảnh bám theo đầu mối Từ Hoàn Dương —— hơn nữa từ khi music festival qua đi, hắn liền không có gì lý do đi tiếp cận Từ Hoàn Dương nữa.

Cả ngày Từ Hoàn Dương ở trong công ty ghi âm chuẩn bị cho album mới, hắn cũng không thể chạy theo phát hành một cái album. Dù hắn muốn, cũng không có người chế tác âm nhạc nào đáng tin bằng lòng tìm hắn… cao thì chướng mắt hắn, trình độ thấp thì hắn lại chướng mắt.

[Khả năng ra album không ổn lắm,] Thiệu Tư gãi gãi đầu, lên kế hoạch, [nhưng mà hai ngày này tao tùy tiện viết một bài hát, tìm người soạn soạn lời, ra cái single hẳn là không vấn đề gì.]

Chờ xuất viện, lại tìm đến công ty đĩa nhạc chỗ Từ Hoàn Dương, thương lượng thời gian ghi âm. Nói mình không có kinh nghiệm, hát không hay, thuận lý thành chương tìm Từ tiền bối nói chuyện phiếm, loại kịch bản này dùng nhiều lắm rồi, Thiệu Tư quen đến không thể quen hơn.

Hệ thống: [Ừm… Nhưng vì sao tôi cảm thấy phương án này nghe vào cũng rất không ổn.]

Mặc kệ là album hay single, đều phải hát mà. Mà vừa hát không phải liền đòi mạng sao.

[Chỗ nào có vấn đề? Chậm nhất là ba ngày, tuyệt đối bắt được hắn.] Thiệu Tư vươn tay cầm một quả táo trên đĩa trái cây bên giường, cắn một hơi tiếp tục nói, [cùng lắm thì xem «Giáo trình nhạc lý cơ bản đơn giản rõ ràng» thêm vài ngày thôi.]

Hệ thống: [… Cho thấy cậu là một người trẻ tuổi thân ở giới diễn nghệ tâm ở giới ca hát, có giấc mộng âm nhạc hả? Gia tăng đề tài chung, kéo gần khoảng cách? Oa, vậy cậu thật sự là lợi hại.]

Thiệu Tư từ chối cho ý kiến, nhớ tới một vấn đề khác, hỏi ngược lại: [gần đây Từ Hoàn Dương có những thông cáo gì?]

Hệ thống: [tôi nào biết, hỏi thám tử tư của cậu đi?]

Thiệu Tư gặm hai cái không muốn ăn nữa, tiện tay đặt sang một bên, lấy khăn tay tỉ mỉ lau kẽ tay, chờ lau tay xong, lúc này mới lật danh bạ di động: [tao hỏi một chút.]

Hệ thống chỉ là thuận miệng nói, ai có thể ngờ hắn còn thật sự tìm thám tử tư, cảm khái: [cái chiêu này cậu thật sự là dùng không chán nhỉ…]

Hai ngày này Từ Hoàn Dương chính là ba điểm một đường, nhà, công ty, phòng tập thể thao. Nội dung công việc cụ thể là chuẩn bị album mới «Thế giới phản chiếu».

«Thế giới phản chiếu» là album trở về năm nay của Từ Hoàn Dương. Tốc độ hắn ra album cũng không nhanh, bình quân một năm một cái, nhưng mỗi lần ra đều tuyệt đối là tinh phẩm, lại thêm hắn đã liên tiếp gần hai năm không có ra bài mới, các fan lấy hai chữ “trở về” định nghĩa cho album lần này.

Tổng kết bốn chữ chính là: rất được chú ý.

Khi nói chuyện, Lý Quang Tông vừa vặn lại đây thay ca với Cố Duyên Chu: “Cố ảnh đế, anh làm gì làm đi, nơi này có tôi. Hắn chỉ có chút chuyện cỏn con vậy thôi, cả ngày ăn uống sung sướng cũng sắp mập lên rồi…”

Hắn thấy ba Thiệu nhà hắn hoàn toàn là yêu cảm giác nằm viện rồi, cả ngày nằm ỳ không phải đi ngủ thì chính là chơi game, còn có Cố Duyên Chu giải buồn cho hắn.

Lý Quang Tông không chút nghi ngờ, có lẽ đây chính là cuộc sống mà Thiệu Tư mơ ước, ngoại trừ mùi nước khử trùng của bệnh viện tương đối khó ngửi, lại thường thường có nhân viên y tế kiểm tra phòng.

Cố Duyên Chu: “Không có gì, tôi thích nhìn hắn. Một ngày không nhìn thấy trong lòng ngứa muốn chết, hệt như nghiện ma túy vậy.”

Lý Quang Tông: “…”

Bánh chó nói rải liền rải, anh có suy xét đến cảm nhận của chó không?

“Tôi đến cục cảnh sát, ” Cố Duyên Chu nói xong giơ cổ tay lên nhìn thoáng qua thời gian, nói, “Đại khái hai tiếng sau trở về, bên này giao cho cậu trước.”

Lý Quang Tông liên tiếp đáp vài tiếng ‘được được được’, mới cảm thấy là lạ chỗ nào đó: “Đến cục cảnh sát làm gì vậy?”

Cố Duyên Chu không nói rõ, nhưng mà đôi mắt lại thoáng tối sầm xuống, chỉ nói: “Có chút việc phải xử lý.”

——-

Mỗi lần tới đây Lý Quang Tông đều mang theo một xấp kịch bản, còn có mấy bản hợp đồng: “Cậu xem, mấy cái này đó. Chọn đi.”

Giữa lúc viết nhạc Thiệu Tư nghỉ ngơi một chút, hoạt động cổ tay và các đốt ngón tay, nói: “Nhiều vậy?”

“Cậu nằm viện nhiều ngày như vậy, bọn họ đều nhìn chằm chằm cậu, chỉ chờ cậu xuất viện liền đoạt cậu đi thôi. Hai ngày này điện thoại tôi cũng sắp bị gọi cháy rồi.” Lý Quang Tông nghỉ ngơi một chút uống miếng nước, thuận thuận khí, nói tiếp, “Tôi nói với cậu một chuyện khó tin nhé, từ khi cậu come out, catse cũng tăng theo đó.”

Thiệu Tư vốn đem ba tháng rảnh rỗi xếp cho Phương đạo, hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền rảnh rỗi tiếp, người người đều muốn lợi dụng sơ hở.

“Cậu cẩn thận chọn đi, tôi cảm thấy có hai bộ phim đánh đấm không tồi, phát huy mạnh công phu Trung Quốc…” tiếng nói chuyện của Lý Quang Tông im bặt, ”có phải cậu lại không nghe hay không?”

Thiệu Tư không phủ nhận, vẫy tay với hắn: “Cậu lại đây, tôi có lời nói với cậu.”

Lý Quang Tông nửa tin nửa ngờ xáp qua: “Nói cái gì?”

Thiệu Tư tiện tay đẩy đống kịch bản kia ra, sau đó trở tay chỉa chỉa chính mình, một tay khác ôm lấy cổ Lý Quang Tông: “Mấy cái đó tạm thời tôi không xem, kỳ thật tôi đã có quy hoạch đối với chính mình rồi.”

Lý Quang Tông nheo mắt: “Cậu nói đi.”

“Tôi tính sau khi xuất viện, phát hành single.”

Lý Quang Tông: “… Cậu thật sự không bị đập hư đầu óc sao?”

———-

Cố Duyên Chu đi một chuyến đến cục cảnh sát, lúc trở về trong tay còn cầm di động, không biết đang nói chuyện điện thoại với ai: “Dạ, không có gì, hiện tại rất tốt, khôi phục không tồi… Không cần không cần, ngài yên tâm.”

Lý Quang Tông thấy anh trở về, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút: ”Vậy tôi đi trước, có chuyện gì điện thoại liên lạc.”

Khác với Lý Quang Tông, Thiệu Tư thì ngồi ở trên giường bệnh, cắn nắp bút nhìn anh, chờ anh cúp điện thoại mới hỏi: “Ai vậy?”

Cố Duyên Chu: “Mẹ em.”

“…”

Thiệu Tư há há mồm: “Bởi em nói trong khoảng thời gian này sao bà ấy không để ý tới em, còn cho rằng bà ấy giận em, Thúy Hoa nữ sĩ tức giận liền thích chơi trò chiến tranh lạnh.”

Hóa ra là hiện tại bất công dời mắt lên trên người con rể.

Thiệu Tư nói xong lại bổ sung: “Gần đây bà ấy vẫn luôn tìm anh hả?”

Cái biểu cảm không biết có nên dùng chữ "ghen tuông" để hình dung hay không của người trước mặt khiến Cố Duyên Chu dở khóc dở cười: "Anh tính xem, cũng không có tìm suốt, bình quân thì mỗi ngày bốn cuộc điện thoại."

Thiệu Tư híp mắt: "Sáng, trưa, chiều, còn gì nữa?"

Cố Duyên Chu: "Đại khái là em quên có một thứ tên là lệch múi giờ… Đừng nghĩ, cơ bản đều là nửa đêm."

"Tán gẫu đều là về em, ghen loạn cái gì." Cố Duyên Chu xoa xoa đầu hắn, "Mẹ em không nỡ quấy rầy em, cứ tới đây quấy rầy anh."

Thiệu Tư thở phào, thả lỏng rất nhiều, còn sinh ra một loại đắc ý không thể hiểu nổi: "… Quả nhiên em mới là con ruột."

Lúc này Cố Duyên Chu mới chú ý tới quyển vở Thiệu Tư đặt trên đùi, trên đó đã bị xóa xóa sửa sửa hoa hòe cả một tờ, lại nói: "Tranh này là cái gì, vẽ bậy à?"

Vẽ cái quỷ.

Thiệu Tư: "Anh mù hả, em đang viết nhạc."

Cố Duyên Chu lấy quyển vở kia qua, cố sức quét nhìn hai hàng, bỏ qua tầng tầng vẽ bậy và lỗi chính tả, mới tìm ra được một câu đầy đủ trong vài đường cong cong vẹo vẹo giương nanh múa vuốt: "Mất đi em rồi, tôi giống như mất đi sinh mệnh, an nghỉ trong giấc mộng trống rỗng?…"

Thiệu Tư nhướn mày: "Hửm?"

Cố Duyên Chu: "Tổ tông à đây là nhạc trữ tình hả?"

"Em quan sát xu thế lưu hành nhạc trong ngoài nước rồi, " Thiệu Tư nói, "Nhạc trữ tình khá dễ nắm bắt, anh cảm thấy thế nào?"

Cố Duyên Chu không e ngại: "Anh cảm thấy? Em muốn nghe nói thật hả? —— anh cảm thấy hơi làm ra vẻ."

"…"

"Em từng thất tình chưa? Ngoan ngoãn đóng phim không tốt sao, nhất định phải tổn thương nhau."

Thiệu Tư liếc xéo anh một cái: “Theo anh nói thì trước lúc viết nhạc còn phải tự trải nghiệm hả?”

Cố Duyên Chu: “Những thứ khác anh không biết, dù sao thì cái hạng mục thất tình đó, đời này em không trải nghiệm được rồi.”

Một bài hát Thiệu Tư nghẹn gần năm sáu ngày, sửa sửa chữa chữa, viết không biết ra cái thứ gì. Cuối cùng lén liên hệ Lý Quang Tông bảo hắn hỗ trợ thu xếp, dứt khoát mua một bài cho lẹ.

Hết chương 118

119. Chương 119

Thiệu Tư ngây người trong bệnh viện gần nửa tháng, không có bất cứ phản ứng không tốt nào, khôi phục cực tốt, ngoại trừ hôm cắt chỉ cứ làm như là di chứng chấn động não tái phát, ôm gương không buông tay, cơm cũng không ăn được mấy miếng.

“Vết sẹo này…” Thiệu Tư chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, “Sao dài vậy?”

Ban đầu lúc vào bệnh viện khâu lại hắn còn đang hôn mê, lại thêm gây tê, cho nên lúc ấy không có cảm giác gì. Chờ lúc mở mắt ra chỉ nhìn thấy từ chân mày tới thái dương dán miếng băng gạc ngăn nắp, cũng liền không quá để ý.

Kết quả bữa cắt chỉ hắn liền ngu người.

Nghe được hắn oán giận, Cố Duyên Chu buông đồ trong tay xuống, đi qua nắm cằm hắn nâng mặt hắn lên, tỉ mỉ nhìn nhìn.

Vết sẹo hồng hồng ấy vốn dĩ không quá bắt mắt, nhưng mà màu da Thiệu Tư trắng, khiến nó càng thêm nổi bật. Một đường không dài không ngắn, bắt trên chân mày ngược lại thêm vài phần cảm giác bệnh thái.

Cố Duyên Chu nhìn liền cảm thấy đau lòng, lại cảm thấy người trước mắt thế nào cũng xinh đẹp. Anh không quá hiểu vì sao Thiệu Tư lại thăng nó lên đến trình độ ‘hủy dung’, cúi đầu hôn hôn vết sẹo kia, thuận miệng an ủi: “Huân chương của đàn ông.”

Thiệu Tư trở tay vả cái chát, trực tiếp đẩy anh ra: “Toàn nói lung tung, huân cái gì mà chương, xấu chết.”

Nói xong hắn khều khều tóc mái vài cái, xem có thể che khuất vết sẹo hay không.

Cố Duyên Chu nhìn hắn: "Không phải em luôn luôn bùng nổ lòng tự tin sao —— lúc này cứ nghĩ nhiều nhiều tới mấy lời như 'ông đây đẹp rạng ngời một vết sẹo là cái thá gì'."

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: "Nhưng ông đây không có sẹo càng đẹp hơn."

"..."

Lý Quang Tông vừa vặn từ văn phòng bác sĩ đi ra, hỏi về chuyện xuất viện, ghi nhớ thời gian, sau đó trực tiếp quẹo vào phòng bệnh, cửa cũng không gõ, nhưng mà một chân hắn mới vừa bước vào, nghênh diện liền bay qua một cái gối: "Tôi phắc… cái gì vậy."

Toàn bộ lực chú ý của hắn ta đều tập trung trên cái gối, căn bản không nhìn trong phòng bệnh, chỉ lo khom lưng xuống đón lấy, lại nói: "Ba à thói quen bạo lực của ba nên sửa lại đi con đã nói với ba rồi, cứ nghênh đón con như vậy, con sẽ lạnh lòng đó."

Thiệu Tư chỉnh tóc xong, ngẩng đầu nhìn hắn ta: "A. Vậy còn cậu, trước khi vào không biết gõ cửa hả?"

Lý Quang Tông vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn liền hiểu, quen biết nhiều năm như vậy, hắn đương nhiên biết Thiệu Tư có tật xấu gì. Trước đây trên mặt dị ứng, liền cả ngày đeo khẩu trang ai cũng không cho nhìn —— thiên vương lão tử cũng không chạm được, ai bóc vết sẹo của hắn ra liền cắn người đó.

Có điều hiện tại thoạt nhìn, hình như xuất hiện một người duy nhất ngoại lệ trên toàn thế giới rồi.

Chậc, quả nhiên tình yêu là vô địch.

Trong lòng Lý Quang Tông có hơi chua, hắn làm người đại diện nhiều năm như vậy, sao cứ luôn bị vị đại gia này nắm mũi dẫn đi.

"Chờ vảy rơi ra rồi sau đó bôi chút thuốc mỡ, qua một khoảng thời gian hẳn là sẽ nhạt đi." Cố Duyên Chu nói xong móc ra thuốc mỡ từ trong bịch nilon đầu giường, "Sớm mua cho em rồi, một ngày ba lần, bông gòn cũng trong bịch đó."

Thiệu Tư một tay nhận lấy, xé ra xem hướng dẫn sử dụng.

Lý Quang Tông vào cửa, ném gối ở trên giường: "Cho tôi chen miệng cái, bác sĩ nói tuần sau là cậu có thể xuất viện."

Hắn nói nói lại nghĩ tới một sự kiện: "Lại nói, vừa rồi tôi nhìn thấy bệnh án của tiểu Hoàng Oanh ở văn phòng bác sĩ —— hình như đoạn thời gian trước con bé chuyển viện lại đây, rất đột ngột, chúng ta có cần đi qua chào hỏi không."

Hẳn là bị truyền thông cuốn lấy không có biện pháp, loại chuyện nửa đường chuyển người bệnh đi cũng không lợi cho bệnh tình khôi phục, nhiệt độ sự kiện tiểu Hoàng Oanh tuy rằng đã qua, nhưng vẫn có mấy nhà truyền thông liên tục bám theo… nói không chừng có thể mèo mù vớ được cá rán.

Lần này Thiệu Tư nằm viện cũng thiếu chút nữa bị tiết lộ ra tên bệnh viện, may mà Cố Phong làm công tác PR rất tốt, rất cẩn thận, lúc này mới không bị truyền thông vây chặn.

Thiệu Tư nhíu mày, nhét hướng dẫn sử dụng trở về: "Tiểu Hoàng Oanh?"

"Con bé tên Từ Đình Đình nhỉ? Tôi nhớ không rõ lắm, chỉ nhìn thấy trang bìa bệnh án, trên đó dán tấm ảnh chân dung." Lý Quang Tông nói, "Hỏi bác sĩ, nói là hôm trước vừa mới chuyển lại đây, ở cùng tầng với chúng ta."

"Biết số phòng không?"

"Tôi đây nào biết… không hỏi cụ thể, " Lý Quang Tông nói, "Nếu cậu muốn biết thì hôm nào đó tôi giúp cậu hỏi một chút."

Thiệu Tư nắm vỏ hộp hình ống dài, không biết suy nghĩ cái gì, thấp giọng lên tiếng: "Ừm."

Hiện trong đầu hắn có một suy đoán lớn mật.

Gần đây phát sinh một loạt chuyện, nhìn như không có liên hệ, nhưng mà đúng là loại "không có liên hệ" này trái lại có thể làm cho người ta xâu chuỗi nó lại với nhau. Sau khi chọn chọn bỏ bỏ trong những sự kiện không có gì liên quan, xâu cùng một chuỗi rồi, thì đã cách cái gọi là "chân tướng" ngày càng gần.

Đợt trước cảnh sát kêu Cố Duyên Chu tới, hỏi chuyện ở sân vận động ngày đó, đề ra nghi vấn quanh co lòng vòng, nhưng trọng điểm vẫn ở trên người Từ Hoàn Dương.

"Từ Hoàn Dương có hiềm nghi ư?"

Đối mặt chất vấn của Cố Duyên Chu, vị cảnh sát trẻ tuổi đối diện hiển nhiên có chút cảnh giác, hắn buông bút xuống, nói: "Xin đừng nói những nội dung không liên quan tới việc triệu tập lần này."

Cố Duyên Chu dựa ra sau, tựa lưng vào ghế, không quá để ý: "Xin lỗi, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi."

Cố Duyên Chu dùng hai ba câu kể lại nội dung triệu tập một lần, khiến Thiệu Tư cảm thấy suy đoán kia trở nên càng thêm cụ thể.

Phòng bệnh của tiểu Hoàng Oanh cách rất gần, quẹo qua đi thẳng phòng thứ ba bên tay phải chính là nó.

Thiệu Tư muốn đi thăm con bé, nhưng lại nhịn không được do dự.

Lúc trước hắn và nhóm đạo diễn cùng đi thăm bệnh, dọa con người ta thành như vậy. Cho dù lúc này có ý đi thăm dò từ miệng tiểu Hoàng Oanh, thì cũng phải bận tâm đến bệnh tình của cô bé trước.

Lực khôi phục của con nít không thể so với người trưởng thành, đau xót mà biến cố lớn này mang đến không biết phải chăm bao lâu, có lẽ tổn thương sẽ luôn theo cô bé, nhất là dây thanh quản bị tổn thương, đổi thành ai cũng không chịu nổi.

Cuối cùng vẫn tính chờ bệnh tình của tiểu Hoàng Oanh tốt hơn chút rồi lại tìm cơ hội đi gặp con bé.

Nhưng mà kế hoạch cản không nổi biến hóa, bọn họ ở cùng một tầng, hoa viên dưới lầu bệnh viện cũng chỉ có nhiêu đó, chỉ cần tiểu Hoàng Oanh thường thường đi ra dạo, bọn họ muốn không chạm mặt cũng rất khó.

Hôm nay khí trời không tồi, không trung âm u vài ngày cuối cùng cũng sáng trong.

Cố Duyên Chu xử lý xong công việc, đẩy cửa ra liền nhìn thấy trạng thái suy sút trầm mê trong game của người kia, trực tiếp vớt người từ trong ổ chăn ra, dẫn hắn xuống lầu tản bộ.

Thiệu Tư vừa đi vừa che trán, tránh cho gió quá lớn thổi bay tóc mái dùng để che vết sẹo của hắn, miệng lẩm nhẩm hai câu: "Ván vừa rồi em mới chơi được một nửa, hơn nữa ra ngoài tản bộ mới là bóp chết thân tâm khỏe mạnh của em…"

Thấy Thiệu Tư cúi đầu không nhìn đường, Cố Duyên Chu lặng lẽ đổi vị trí của hai người một chút, để hắn đi ở bên trong: "Rất hiển nhiên là em có hiểu lầm gì đó với cái câu thân tâm khỏe mạnh rồi."

Hai người tìm một chỗ vắng ngồi xuống, có lùm cây chắn, vị trí lại tương đối hẻo lánh, xung quanh cơ bản không có ai.

Ghế dài đủ ngồi năm sáu người, chờ Cố Duyên Chu ngồi xuống rồi, Thiệu Tư liền nằm ngang, gối đầu lên trên đùi anh, chiếm cứ hết chỗ trống.

"Em như vậy không mệt sao?" Cố Duyên Chu đặt tay lên đỉnh đầu hắn, nhẹ nhàng xoa xoa hai cái.

Thiệu Tư chân dài, đành phải gấp lại, thoạt nhìn rất nghẹn khuất.

Hắn lắc đầu, tiếp tục ngửa đầu nhìn chằm chằm không trung.

Không trung xanh lam, vài đám mây nhàn nhàn nhã nhã trôi qua, bên tai là làn gió, còn có tay Cố Duyên

Chu. Thiệu Tư híp híp mắt thiếu chút nữa lại ngủ mất.

Cố Duyên Chu lên tiếng nhắc nhở: "Đừng ngủ, ngủ tiếp thành ngốc bây giờ."

Thiệu Tư: "…"

"Lý Á Lôi mất tích gần một tuần rồi nhỉ?" Thiệu Tư an tĩnh chốc lát, lại đột nhiên hỏi, "Người còn chưa tìm được hả?"

Cố Duyên Chu câu được câu không nói: "Loại chuyện này, dù tìm được cũng sẽ không nói ra. Tình huống không nghiêm trọng còn đỡ, nếu như nghiêm trọng, muốn bọn họ giải thích với bên ngoài như thế nào?"

Đoàn phim Nhà giam dục vọng cũng ngừng, trước khi tìm được một nam diễn viên chính tiếp nhận, đoàn phim phải gánh vác tổn thất đình công kếch xù. Bên ngoài vẫn luôn suy đoán, IP này có lẽ cứ như vậy đắp chiếu ở trong tay Phương đạo, bên đầu tư sôi nổi rút tiền về, bồi thường đến không còn vốn gốc.

Thiệu Tư không nói nữa, đang cảm thấy tư thế này cũng không quá thoải mái tính ngồi dậy, còn chưa kịp nhúc nhích, bên cạnh đã truyền đến một tiếng trẻ con yếu ớt, âm lượng cực nhỏ, còn vô cùng khàn: "… Chú Thiệu?"

Tiểu Hoàng Oanh được dì điều dưỡng đẩy ra tản bộ, vừa vặn đến nơi đây.

Trạng thái con bé thoạt nhìn tốt hơn chút, chỉ là gãy xương khôi phục chậm, hai chân vẫn chưa thể xuống đất. Giờ phút này cô bé đang ngồi trên xe lăn, mái tóc mềm mại khoác sau vai, hình thể gầy yếu khiến ống quần trang phục bệnh nhân thoạt nhìn hết sức trống trải.

"Hửm… Tiểu Hoàng Oanh?" Thiệu Tư ngồi dậy, giọng ép tới cực nhẹ, sợ quấy nhiễu cô bé.

Lần trước ở trong bệnh viện không phải la hét ồn ào sao, giờ xem ra kỳ thật con bé cũng không bài xích người khác nhỉ?

Thiệu Tư có chút không rõ, hắn còn chưa nói được hai câu, tiểu Hoàng Oanh đã vươn ra một ngón tay, chỉ phía sau Thiệu Tư: "Hoa hoa."

"…"

Thiệu Tư nghiêng đầu sang, phía sau trồng hai cây trà, nở mấy đóa hoa thưa thớt, còn có một ít nụ hoa.

Sau đó thì sao? Con bé muốn biểu đạt ý gì?

Thiệu Tư luôn không biết giao tiếp với con nít như thế nào, dùng khuỷu tay đụng đụng Cố Duyên Chu: "Ê."

Cố Duyên Chu liếc hắn một cái, gợi ý: "Nó muốn hái hoa."

"Chỗ công cộng, " Thiệu Tư nói, "Không được hái, nhìn là được rồi."

Tiểu Hoàng Oanh chớp mắt mấy cái, hình như là nghe hiểu, không tiếp tục kêu hoa hoa nữa.

Dì điều dưỡng cười cười với bọn họ: "Đứa nhỏ này vốn không muốn đi ra, tôi dỗ nó nói là trong hoa viên có thiệt nhiều hoa nở, mới dỗ nó đi ra ngoài được."

Cố Duyên Chu nói: "Cháu gái tôi cũng thích hoa, trong phòng đều phải dán hoa giấy, không thì không chịu ngủ."

Khi nói chuyện, tiểu Hoàng Oanh nghiêng đầu, chớp mắt to nhìn đi nơi khác.

Dì điều dưỡng đè thấp giọng nói: "Thật là làm bậy mà, không biết là ai… một đứa nhỏ đang êm đẹp lại làm thành như vậy."

Thiệu Tư nói: "Con bé khôi phục thế nào? Trước đó từng đến thăm nó, nhưng nó không khống chế được cảm xúc, không ở bao lâu đã đi —— "

Thiệu Tư cố ý vô tình đề cập về chuyện này, muốn nhìn phản ứng của điều dưỡng một chút: "Hiện tại con bé khá hơn chút nào chưa?"

"Không khống chế được cảm xúc hả?" Chân mày dì điều dưỡng chau lại, "Không thể nào, đứa nhỏ này rất ngoan, tôi chăm sóc nó mấy ngày rồi, chưa từng phát sinh chuyện này."

120. Chương 120

Cố Duyên Chu: "Ngẫm lại xem, ngày đó người nói chuyện với con bé cuối cùng là ai?"

Nếu cô bé không phải vì tự dưng không khống chế được cảm xúc, như vậy là ai nói gì ở… trước mặt cô bé?

Hai người trao đổi cho nhau một ánh mắt.

Đáy mắt có do dự, nghi kỵ, càng nhiều là sự khẳng định nào đó. Bọn họ cùng nghĩ đến một người. Thiệu Tư há há mồm, cũng không có phát ra âm thanh, nhưng từ khẩu hình miệng khi phát âm mà nhìn, thực rõ ràng là ba chữ: Từ Hoàn Dương.

"Chúng ta ra phía trước đi dạo có được không?" Dì điều dưỡng khom lưng xuống, giọng điệu mềm nhẹ nói, "Phía trước cũng có rất nhiều hoa hoa nở."

Tiểu Hoàng Oanh nhìn họ, lại nhìn điều dưỡng, do dự nửa ngày không biết đang do dự cái gì, có thể là do dự có nên đi ra phía trước hay không. Nửa ngày sau cô bé mới gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Dạ."

Dì điều dưỡng đi về phía trước hai bước: "Vậy con ngồi đây trước nhé, dì giúp con chụp một tấm ảnh, rất nhanh liền xong."

Lúc tuyển điều dưỡng, trên tin tức thông báo tuyển dụng viết rõ ràng: cứ cách nửa tiếng nhất định phải gửi một đoạn video hoặc ảnh chụp qua.

Một là lo lắng cho con gái, không nhìn thấy con bé liền không có lòng dạ làm việc. Lại thêm trước đó bọn họ giao con cho thím Hoàng Oanh vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiện tại bọn họ hận không thể chặt chẽ nắm giữ nhất cử nhất động của tiểu Hoàng Oanh, cho dù không ở trước mặt, cũng phải thời thời khắc khắc ở dưới mí mắt bọn họ. Chỉ là để tránh phát sinh chuyện như lúc trước một lần nữa, để lúc mình làm việc có thể yên tâm chút.

Thứ hai cũng là muốn giám thị tình huống làm việc của điều dưỡng, phòng ngừa dì giở trò.

Dù sao thì tiền lương trả cao, hơn nữa hiện tại trên tin tức thường xuyên có nói điều dưỡng không chịu trách nhiệm ngược đãi người già thế này thế kia, bọn họ vẫn nên đề phòng chút.

Mà từ góc độ điều dưỡng đến xem, cha mẹ tiểu Hoàng Oanh dù bận bịu công việc hơn nữa, không rảnh rang được, thì cũng phải dành ra chút thời gian xem con mình —— dì cũng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng oán than, lại không tiện nói gì với họ. Vẫn tuân thủ bổn phận của mình, thành thành thật thật chăm sóc đứa trẻ.

Ngược lại là thím Hoàng Oanh, gần như mỗi ngày chạy tới đây. Nhưng có một lần bị mẹ Hoàng Oanh bắt gặp, bị mắng đến sấp mặt.

Vì thế dì điều dưỡng dừng lại, sờ soạng trong túi một trận muốn tìm di động, lại moi nửa ngày cũng không moi ra được gì. Dì có hơi gấp, sau đó vỗ đùi kêu: "Ai dô, không hay. Nhất định là để ở trong phòng bệnh."

"Nếu hai cậu không bận, có thể giúp tôi trông nom một chút không? Tôi đi rồi về ngay... họ yêu cầu cứ cách nửa tiếng là phải gửi video, cũng gần tới giờ rồi. Thật ngại quá, phiền các cậu."

Phòng bệnh cách đây rất gần, qua lại không quá hai phút. Hơn nữa xung quanh đến đến đi đi đều là nhân

viên y tế, thực sự có gì ngoài ý muốn, hét lên một cái là được.

Cố Duyên Chu suy tính, cảm thấy việc này có thể giúp: "Vậy dì đi nhanh về nhanh, chúng tôi tạm thời không đi."

"Thế mà dì điều dưỡng này lại không biết anh." Thiệu Tư nhìn bóng lưng dì hai cái, cảm thấy có chút ngạc nhiên, "Xem ra 'sát thủ mọi độ tuổi' như anh cũng không gì hơn thế này."

Cố Duyên Chu: "Dì ấy cũng không biết em."

Thiệu Tư: "Cái đó không giống, anh già hơn mà."

"..." Cố Duyên Chu âm trầm nghiêng đầu nhìn hắn một cái, bỗng nhiên cong khóe miệng cười, "Cục cưng à em nói cái gì đó."

Thiệu Tư nghiêm trang chững chạc: "Nói thật, fan anh nhiều đến đáng sợ, ít nhất thì bên cạnh em cũng sẽ không có fan bà cụ bảy tám chục tuổi."

Cố Duyên Chu debut sớm, hơn nữa nhận phim đều là kiểu mọi độ tuổi —— thời kì toàn thịnh thì lại càng là chiếu suốt ngày.

Chỉ cần mở TV, là chắc chắn có thể nhìn thấy khuôn mặt đó. Sở dĩ anh có thể phong thần cũng là vì anh có độ thụ chúng khổng lồ, từ bà cụ ông cụ bảy tám chục tuổi, loại quần thể không lướt weibo không chú ý tin tức giải trí mà cũng có thể hút được, hệt như cái giác hút siêu cấp.

Tuy Thiệu Tư cũng cầm giải ảnh đế, nhưng hắn tự mình biết, luận về độ nổi tiếng hắn và Cố Duyên Chu vẫn có chênh lệch cực lớn. Fan của hắn đa số là người trẻ tuổi, định vị cũng không có "toàn năng" như vậy, tuổi tác bày ở đó, con đường diễn xuất không rộng.

Cố Duyên Chu rất mẫn cảm với chữ 'già', anh vỗ vỗ ót Thiệu Tư: "Chờ, trở về xử em."

Thời gian điều dưỡng đi hơi lâu, Thiệu Tư đặt lực chú ý trên người tiểu Hoàng Oanh, muốn giao lưu với con bé, nhưng luôn không tìm được cách.

"Vui không?"

"Gần đây thế nào?"

Thiệu Tư mới nói với con bé chưa được hai câu, con bé đã yên lặng chuyển ánh mắt lên trên người Cố Duyên Chu.

"..."

Cố Duyên Chu mở miệng trò chuyện với con bé, phản ứng của nó hơi nhiệt tình hơn một chút, còn biết gật đầu, ngẫu nhiên được dỗ đến vui vẻ thậm chí còn cong môi cười cười, hỏi cái gì cũng sẽ trả lời.

Cố Duyên Chu: "Tiểu Hoàng Oanh của chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, mặt mày còn xinh hơn cả hoa nữa... Có phải gầy rồi không, có ăn cơm giỏi hay không? Giữa trưa ăn những gì?" Nghiễm nhiên là giọng điệu vú anh.

Tiểu Hoàng Oanh ngoan ngoãn đáp: "Ăn... cháo loãng với trứng gà."

Thiệu Tư ở bên cạnh nhìn qua lại vài cái, cau mày, không hiểu lắm: "Nói chuyện với em có chán như vậy sao? Em cũng sẽ không ăn nó mà."

"Biết Sanh Sanh đánh giá em thế nào không, " Cố Duyên Chu không chút lưu tình nói, "Nói là có đôi khi em giống hệt ông chú quái dị lạnh lùng."

Thiệu Tư còn tương đối vừa lòng với ba chữ 'có đôi khi', cổ vũ anh tiếp tục nói: "Hửm, vậy những lúc khác thì sao?"

Cố Duyên Chu: "Những lúc khác thì không chỉ là 'giống'."

Thiệu Tư: "..."

Bọn họ nói nói tiểu Hoàng Oanh nghe không hiểu, cô bé an an tĩnh tĩnh ngồi chốc lát, quay đầu đi, dường như là đang tìm dì điều dưỡng.

"Lát nữa dì sẽ về."

Biểu cảm của con nít quá dễ đoán, trong lòng nghĩ cái gì đều treo ở trên mặt, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Cố Duyên Chu nói xong, lặng lẽ dẫn đề tài sang một hướng khác: "Tiểu Hoàng Oanh còn nhớ chú Từ không?"

Tiểu Hoàng Oanh chớp chớp mắt: "Chú Từ?"

Cố Duyên Chu nắm tay phải lại, để ở bên miệng, làm bộ như micro, dịu dàng gợi ý: "Chú Từ ca hát đó."

Tiểu Hoàng Oanh không quá nhớ tên người, cần phải để người nọ xuất hiện trước mặt cô bé thì mới có thể liên hệ tên với mặt lại một chỗ, cho nên Cố Duyên Chu chỉ nói ngoài miệng như thế, cô bé tự nhiên không biết ai là chú Từ.

Thiệu Tư nhìn cô bé, tiện tay mở di động ra, tìm một đoạn ghi âm tiếp nhận phỏng vấn của Từ Hoàn Dương, ngón tay dừng lại hai giây ở giao diện phát, cuối cùng vẫn ấn xuống.

Ghi âm phát ra từng giây từng phút, giọng nói rất có độ công nhận ấy khiến người ta nghe qua là sẽ không quên.

Hắn vừa phát, vừa thăm dò nhìn tiểu Hoàng Oanh, ngón cái đặt trên nút "tạm dừng" tùy thời chuẩn bị dừng lại.

"Gần đây đang bắt tay chuẩn bị album mới, bài hát đều đã chọn xong, phần lớn đều là hai năm nay tự mình viết… ở phương diện soạn nhạc có lẽ sẽ thử đột phá một chút, ví dụ như hợp tác với nhóm thầy Vương Cường, bởi vì phong cách của họ hoàn toàn không giống tôi, cho nên có ý tưởng làm một loại âm nhạc 'hỗn hợp', cho mọi người nghe một vài thứ khác biệt."

Nửa tiếng sau.

Cửa phòng bệnh rơi vào một đợt hỗn loạn.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Phát sinh chuyện gì… bác sĩ, bác sĩ con bé không sao chứ?"

"Tôi nói chị đó, chị trông đứa nhỏ thế nào vậy?" Mẹ Hoàng Oanh không chiếm được hồi đáp từ phía bác sĩ, quay đầu chỉ vào mũi điều dưỡng mắng, "Có được không đó, không làm được liền cút đi, hôm nay tôi đã đủ bận rồi, cứ cho tôi thêm phiền."

Dì điều dưỡng cúi đầu, không ngừng xin lỗi: "Xin lỗi… là tôi sơ sẩy, nhưng tôi cũng không biết sao lại…"

"Chị không biết? Chị nói với tôi là không biết?"

"Đừng ồn, có để cho người bệnh nghỉ ngơi không?" Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, ghi một chút trên giấy, lúc nâng mắt lên hỏi, "Trạng thái tinh thần của cô bé thoạt nhìn không quá ổn định, có phải đã bị cái gì kích thích không?"

"Không có, mới vừa rồi còn êm đẹp." Dì điều dưỡng vội vã biện hộ cho mình, "Cái gì cũng không làm, không tin mấy người có thể hỏi người qua đường xung quanh xem, trong hoa viên có rất nhiều người."

Lúc ấy phát xong đoạn ghi âm, tiểu Hoàng Oanh cũng không có biểu hiện gì, tận đến khi điều dưỡng lại đây, cả người cô bé mới run rẩy rất khẽ —— biên độ rất nhỏ, không nhìn kỹ gần như đoán không ra.

"Khiến hai cậu thêm phiền rồi, " dì điều dưỡng xin lỗi, "Giữa đường trì hoãn mấy phút."

Dì nói xong, vươn tay xoa xoa đầu tiểu Hoàng Oanh: "Vừa rồi có ngoan không, có thêm phiền cho mấy chú không?"

Thiệu Tư đang tắt di động, Cố Duyên Chu đột nhiên đặt tay lên cổ tay hắn, nhẹ nhàng nhéo nhéo: "Em xem."

Chờ Thiệu Tư ngẩng đầu, tiểu Hoàng Oanh đã đưa tay ôm ngực không ngừng thở dốc, ánh mắt bối rối, sau đó từ miệng hô lên hai tiếng: "A… A —— "

Tuy rằng giọng khản đặc, nhưng vẫn là giọng trẻ con. Hơn nữa loại phương thức nhả chữ non nớt này, khiến hai tiếng "a" đó nghe vào càng làm lòng người hoảng hốt. Trong khoảnh khắc phát ra tiếng, cũng khiến ngực người khác nghẹn lại, thở không nổi theo.

"Em đã làm gì vậy."

Chỗ ngoặt hành lang mơ hồ truyền tới tiếng ồn ào, Thiệu Tư ở trong phòng cũng có thể nghe thấy vài từ mang tính vũ nhục cấn chữ nặng nề.

Mẹ Hoàng Oanh nóng tính, chuyện lần này cô thật sự là nhịn không nổi, cũng không để ý đây là bệnh viện, nhất định phải quậy cho mọi người đều biết.

"Chị lấy tiền của tôi —— chị làm việc như vậy hả, hả?!" Giọng mẹ Hoàng Oanh vừa sắc vừa nhọn, thẳng tắp đâm thủng tường, mặc kệ khoảng cách bao xa đều có thể đâm vào trong lỗ tai.

Hắn nắm nắm tóc, tự trách nói: "Thật ra lúc ấy em từng nghĩ tới khả năng này rồi —— nhưng em…"

Không có gì để nói. Lúc ấy để nghiệm chứng suy đoán của mình, hắn mạo hiểm nguy cơ sẽ làm tổn thương đến tiểu Hoàng Oanh, kiên trì phát đoạn ghi âm kia.

Muốn nhìn xem có phải con bé chỉ có phản ứng lớn như vậy với Từ Hoàn Dương hay không.

Hoặc là nói…

—— đối với giọng của Từ Hoàn Dương.

"Hai lần. Trước đó đi thăm bệnh, cũng là tình huống như vậy. Con bé không mẫn cảm với bản thân hắn ta, không thì sao lại không có phản ứng gì sau khi mọi người vào cửa. Nói như vậy, con bé mẫn cảm hẳn là âm thanh." Cố Duyên Chu nói, "Một lần còn có thể là trùng hợp, nhưng hai lần, không quá có khả năng."

Cố Duyên Chu mới vừa nói xong, Thiệu Tư đột nhiên mở cửa đi ra ngoài.

"Em làm gì đó?"

"Chuyện em gây ra, em đi xử lý."

Hết chương 120

121. Chương 121

Lúc mẹ Hoàng Oanh "chát" một tiếng vứt một cái tát trên mặt Thiệu Tư, trong hành lang yên tĩnh thật lâu.

Trừ y tá từ một phía khác lại đây, và tiếng bánh xe đẩy nhẹ nhàng lăn trên mặt sàn bóng loáng, những âm thanh khác đều nghe không rõ lắm, mẹ Hoàng Oanh hít sâu hai cái, bởi vì vừa rồi quá mức dùng sức, dẫn đến tay còn hơi run rẩy rất khẽ, cô gượng chống nói: "Cậu nói là cậu kích thích nó hả?"

Thiệu Tư ngay cả trốn cũng không trốn, đầu nghiêng sang phải hai phân, đứng ở đối diện cô, nhìn cô nói: "Là tôi, xin lỗi."

"Xảy ra chuyện gì?"

Đúng lúc Vương đội vừa cúi đầu tìm giấy chứng nhận vừa đi sang đây, lúc ngẩng đầu lên liền bắt gặp cảnh này.

Hắn nhìn hai người bọn họ, lại nhìn tình huống trong phòng bệnh, tập trung ánh mắt trên người Thiệu Tư: "Cái gì đó? Cậu làm gì hả."

Mẹ Hoàng Oanh biết người đứng trước mặt là ai, là siêu sao màn ảnh, nhân vật lớn đắc tội không nổi, cô cũng không quan tâm miệt mài theo đuổi 'vì sao kích thích', 'kích thích thế nào', cô không rảnh tự hỏi những việc đó. Đứng trước mặt cô chỉ là một người tổn thương con gái cô, cô không cần cũng không muốn quản nguyên nhân hậu quả gì cả.

Vương đội nhìn ra không ổn, vội vàng tách hai người ra một khoảng, lạnh lùng nói: "Nói chuyện đàng hoàng, rốt cuộc làm sao vậy, xảy ra chuyện gì."

Bọn họ an bài vài cảnh sát cả ngày 24 giờ thay phiên tuần tra ở cửa phòng bệnh, tiểu Hoàng Oanh vừa xảy ra chuyện gì bọn họ lập tức biết được tin tức. Nhưng mà đầu mối tiểu Hoàng Oanh không phải do Vương đội tự mình trông nom, hôm nay hắn rảnh rỗi, lại vừa vặn lái xe làm việc ở gần đây, liền lại đây nhìn.

Mẹ Hoàng Oanh thu tay, liếc Thiệu Tư một cái, giọng vừa sắc vừa nhọn, nói: "Xảy ra chuyện gì, tôi cũng muốn biết là chuyện gì đó."

Vương đội nói: "Cô đừng vội —— sự việc luôn có nguyên nhân hậu quả, cô ngồi ở đây một lát, tôi mang Thiệu Tư qua kia hỏi chút, trở về khẳng định cho cô một lời giải thích."

Mẹ Hoàng Oanh đứng ở tại chỗ, tính tình nóng nảy, nhăn mày, lạnh lẽo ngầm đồng ý: "Vậy được, nhưng nói thô tục thì, nếu không có một lời giải thích hợp lý, hôm nay tôi sẽ không tha cho đâu."

Chờ trấn an mẹ Hoàng Oanh xong, Vương đội đưa Thiệu Tư đến một góc hành lang khác, đang muốn hỏi kỹ càng tỉ mỉ, lại thấy Thiệu Tư ôm đầu chậm rãi ngồi xổm xuống. Đốt ngón tay hắn căng chặt, ngón tay vốn dĩ dài nhỏ gấp thành độ cong sắc bén, đốt tay trắng bệch. Tóc từ bên tai rũ xuống, lộ ra một đoạn cần cổ trắng đến gần như trong suốt.

Vương đội nhìn hắn, lời ở miệng xoay chuyển một vòng: "…"

Lúc này phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, Vương đội nghiêng đầu, Cố Duyên Chu cắm tay trong túi quần, dừng lại ở chỗ cách hắn ba thước, ánh mắt lướt qua người ngừng ở phía trước, biểu cảm cũng khá trầm lặng.

Cách hai giây, Cố Duyên Chu chỉa chỉa bên kia: "Qua bên kia nói. Để một mình hắn yên tĩnh chốc lát đã, hắn cũng không chịu nổi."

Vương đội theo anh qua kia, hai người dựa vào bên cửa sổ, gió thẳng tắp thổi vào trên mặt. Cố Duyên Chu moi từ trong túi ra một hộp thuốc, trước khi hút hỏi ý một chút: "Không để ý chứ?"

Vương đội khoát tay: "Không có gì, không để ý."

Nơi này vốn chính là khu hút thuốc.

Một tay Cố Duyên Chu cầm bật lửa đang muốn ấn xuống, như nghĩ đến cái gì, lại dừng lại, nắm thuốc rút nó ra khỏi kẽ môi.

Vương đội liếc anh một cái, Cố Duyên Chu cười khổ: "Không hút, hắn không thích mùi thuốc."

"Tóm tắt cả quá trình sự việc một chút, Thiệu Tư phát một đoạn ghi âm tiếp nhận phỏng vấn của Từ Hoàn Dương cho tiểu Hoàng Oanh nghe, dẫn đến sau khi nó nghe xong không khống chế được cảm xúc. Tôi biết

khẳng định anh có rất nhiều vấn đề —— nhưng trước đó, tôi muốn hỏi anh một vấn đề trước."

Trong tay Cố Duyên Chu còn nắm bật lửa, xoay hai cái trên đầu ngón tay, nói: "Không biết Vương đội có còn nhớ không, trong lúc tiểu Hoàng Oanh nằm viện, lúc bệnh tình ổn định lại, nhóm Thiệu Tư từng đến bệnh viện thăm nó."

Vương đội đứng thẳng tắp, hàng năm đứng nghiêm đã đứng thành một loại thói quen: "Tôi đương nhiên biết."

"Thiệu Tư đi tìm cảnh sát phụ trách, nói tiểu Hoàng Oanh không khống chế được cảm xúc có lẽ không đơn giản như vậy, ngay từ đầu chúng tôi đã nghĩ tới vấn đề này, đương nhiên, rất có khả năng cũng chỉ là một phán đoán không thực tế. Nhưng mà người phụ trách vụ án này, hừm —— cảnh sát Đường? Tôi nhớ họ Đường. Hắn tỏ vẻ đứa nhỏ này bị chuyện như vậy, thân thể, tâm hồn đều đã bị tra tấn, cảm xúc nó thay đổi thất thường là bình thường, hơn nữa Từ Hoàn Dương không có hiềm nghi gây án, có thể hoàn toàn loại trừ. Chúng tôi muốn hắn thử một lần, dù chỉ một lần thôi, nhưng mà không được cảnh sát đáp lại."

Từ sau lần đó, phòng bệnh tiểu Hoàng Oanh liền thành trạng thái cấm thăm hỏi.

Không được cha mẹ tiểu Hoàng Oanh, hoặc là bên cảnh sát cho phép, người không liên quan không được vào.

Cố Duyên Chu nói xong, lại chuyển đề tài về chỗ Thiệu Tư, nói: "Trong khoảng thời gian này hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, vẫn luôn đặt ở trong lòng. Tuy rằng miệng không nói, nhưng mà buổi tối thường xuyên nửa đêm mở to mắt nghĩ ngợi. Dưới gối hắn giấu mấy tờ giấy, nói là viết nhạc, còn không cho ai xem, viết viết một đống manh mối linh ta linh tinh ở mặt trái."

Vụ án này, kéo càng lâu, người bị hại lại càng nhiều.

Cho nên lúc ấy Cố Duyên Chu không có ra mặt ngăn cản.

Anh hối hận chính là, vì sao không để anh phát. Thiệu Tư không chống đỡ nổi hậu quả như thế này.

Vương đội quay đầu lại nhìn Thiệu Tư, cuối cùng vẫn không nói ra lời trách cứ gì, hắn phân rõ nặng nhẹ, lập tức tổng kết: "Chuyện bây giờ chính là, tiểu Hoàng Oanh hai lần nghe được giọng Từ Hoàn Dương, hai lần đều biểu hiện ra phản ứng kịch liệt. Cho nên Từ Hoàn Dương rất có khả năng có vấn đề, hoặc là nói giọng của hắn có vấn đề."

Tuy rằng cảnh sát đặc biệt thành lập một tổ, theo sát đầu mối quan trọng tiểu Hoàng Oanh này.

Nhưng mà, qua một đoạn thời gian, không như mong muốn. Manh mối này vẫn luôn tiến triển chậm chạp.

Tiểu Hoàng Oanh là người sống sót duy nhất, muốn biết tin tức gì, chỉ có thể thu hoạch từ miệng cô bé, việc này không khác gì lần thứ hai vạch vết sẹo của đứa nhỏ ấy ra, làm cho cô bé trở lại cái ngày máu tươi đầm đìa đó.

Mới đầu cảnh sát thẩm vấn tiểu Hoàng Oanh dưới sự theo kèm của bác sĩ, dùng các loại phương thức hướng dẫn cô bé nhớ lại ngày đó, nhưng mà tiểu Hoàng Oanh chậm chạp không nói ra manh mối gì có lợi, mẹ Hoàng Oanh cũng năm lần bảy lượt ngăn chặn, cảm xúc kịch liệt đẩy cửa vào: "Mấy người đi ra ngoài cho tôi —— đi ra ngoài, đừng dọa nó nữa, muốn manh mối thì mấy người đi chỗ khác tìm đi, đến hiện trường phạm tội tìm đó, tiểu Hoàng Oanh của chúng tôi chịu không nổi kích thích này. Dựa vào cái gì còn phải để Hoàng Oanh của chúng tôi chịu tội."

Ba Hoàng Oanh vẻ mặt trầm lặng đi tới, muốn kéo mẹ Hoàng Oanh ra ngoài: "Em đừng làm rộn, phối hợp cảnh sát phá án đi."

Mẹ Hoàng Oanh nhất quyết không buông tha: "Phối hợp cái gì, nó có còn là con gái của anh không, con người anh có phải không có lương tâm không hả, hả?"

Hai bên người nhà không thống nhất ý kiến, tiến độ bên này cũng giảm xuống. Vương đội vô cùng lo lắng, hôm nay nhịn không được muốn giám sát tiến độ, nhìn xem có thể giải quyết vấn đề hay không, nên mới xuất hiện ở nơi này.

"Được, chúng tôi biết rồi… đây là một điểm đột phá cực kỳ hiếm có, " Vương đội nhận ra được một manh mối mấu chốt, cũng không có bao nhiêu vui vẻ, hắn nghĩ đến vấn đề hiện tại đang đặt trước mặt họ, nói, "Có điều lần này các cậu thực hiện quả thật cũng không thỏa đáng lắm, đương nhiên, chúng tôi cũng có sơ sẩy, không coi trọng suy nghĩ mà các cậu cung cấp lúc đầu. Về điểm ấy, tôi đại diện cảnh sát Đường xin lỗi các cậu."

Cố Duyên Chu: "Anh không cần như vậy. Chờ một lát tôi sẽ đi giải thích với La nữ sĩ, xem có thể được cô ấy tha thứ hay không, lại thương lượng một chút về vấn đề bồi thường, trách nhiệm này chúng tôi sẽ gánh vác."

Vương đội không chút do dự: "Tôi cùng đi với cậu, cô ta… chỉ sợ không dễ nói chuyện."

Mẹ Hoàng Oanh đâu chỉ là không dễ nói chuyện.

Làm một người mẹ, cô không hề từ nan mà đẩy bất cứ một ai có khả năng tổn thương tới con gái mình ra ngoài.

"Ngoài miệng nói thật dễ nghe, tôi không chấp nhận loại lý do này, tôi không chấp nhận." Mẹ Hoàng Oanh đứng ở cửa phòng bệnh, liên tục xua tay, mặt đỏ bừng lên, "Biết rất rõ là có thể sẽ kích thích đến nó, vì sao còn phát cho nó nghe? Phải, mấy người không xác định, chỉ là thăm dò, chẳng lẽ vậy là có thể trở thành lý do à?"

Cố Duyên Chu: “Thật sự rất xin lỗi, đã tạo thành kết quả như thế, có yêu cầu gì ngài cứ việc nói, chúng tôi nguyện dùng hết toàn lực bù lại.”

Mẹ Hoàng Oanh: “Người xảy ra vấn đề cậu bồi thường nổi sao —— ”

Tiếng khắc khẩu rất kịch liệt, thẳng tắp chui vào trong lỗ tai Thiệu Tư. Thiệu Tư đứng ở bên cạnh Cố Duyên Chu, căn bản không biết nên nói cái gì cho tốt. Hai chữ xin lỗi cũng đã nói nát, hắn cảm thấy đặc biệt vô lực.

Lúc phát ghi âm hắn vẫn luôn do dự, ma xui quỷ khiến vẫn phát ra.

Lúc ấy hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, trong đầu đều là ngã tư đường vào lần đầu tiên đến công ty Cố Phong. Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy cái thùng rác loang lổ vết tích. Ngày hôm sau cái thùng rác ấy liền xuất hiện trên màn hình TV, biến thành tin tức buổi sáng cực kỳ tàn nhẫn.

Còn có cảnh tượng lúc cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra, tiểu Hoàng Oanh ngã vào trong vũng máu.

Hiện trường nghi thức khởi động máy thất kinh.

Lý Á Lôi mất tích.

Thiệu Tư nhìn trong phòng bệnh, tiểu Hoàng Oanh được tiêm thuốc an thần sau đó ngủ yên.

Mẹ Hoàng Oanh nói không sai, người xảy ra vấn đề hắn không đền nổi.

Tận đến khi ba Hoàng Oanh chạy tới, trận khói thuốc súng này mới có thể bình ổn.

Ba Hoàng Oanh nghe Vương đội nói ngọn nguồn, lại thêm tiểu Hoàng Oanh đã khôi phục ổn định dưới sự trị liệu của bác sĩ, tỏ vẻ hiểu được: “Nếu đã xảy ra, nếu như có trợ giúp cho vụ án… Tôi cho rằng chúng ta có thể nhìn về phía trước.”

Mẹ Hoàng Oanh hô lớn: “Anh hào phóng thật nhỉ, vậy ra người nằm trong phòng bệnh không phải con gái anh à?”

Ba Hoàng Oanh: “Em đừng la lối trong bệnh viện, ảnh hưởng người khác. Nằm đó đương nhiên là con gái của anh, anh cũng tin tưởng con gái anh, nó không phải một đứa nhỏ yếu ớt, nó kiên cường hơn tưởng tượng nhiều lắm… cả bác sĩ cũng nói, nó khôi phục rất nhanh, còn không sợ người lạ. Em cũng phải tin tưởng cảnh sát, họ nhất định sẽ tiến hành thẩm vấn dưới tình huống có thể cam đoan an nguy của con mình. Phải, đúng là sẽ có đau khổ, nhưng không chỉ mình em là mẹ của con em, những người mẹ khác cũng đều có con của mình —— vụ án này có thêm chút manh mối liền phá được sớm một chút, liền bớt đi một gia đình tan nát.”

Ba Hoàng Oanh nói xong đoạn này, sờ sờ túi áo, không tìm ra thuốc. Cố Duyên Chu rút ra một điếu đưa qua, ba Hoàng Oanh thấp giọng nói một câu: "Cám ơn."

Cố Duyên Chu cũng nói một câu: "Cám ơn."

Đau lòng sao. Đương nhiên hắn cũng đau lòng.

Nhưng chính bởi vì từng chịu nỗi đau này, mới không hy vọng loại đau đớn này ập xuống những gia đình khác nữa.

Tiểu Hoàng Oanh coi như là may mắn. Khi đứa nhỏ ấy trải qua phẫu thuật, mở mắt ra, há mồm gọi hắn là ba, hắn mới cảm thấy mình sống lại.

Mà vài đứa bé lúc trước không cứu được, cha mẹ bọn nó hiện giờ đang thế nào, hắn cũng không dám tưởng tượng.

Ba Hoàng Oanh lại duỗi tay lấy bật lửa, chuẩn bị đến khu hút thuốc hút một điếu, chỉ nói: "Không cần cố kỵ chúng tôi, cứ dựa theo quy trình bình thường đi."

122. Chương 122

"Chú phát vài đoạn âm thanh cho con, con nghe một chút xem, đừng sợ."

Chờ tiểu Hoàng Oanh tỉnh rồi, cảnh sát nhanh chóng mang theo nhân viên chuyên môn lại đây, dưới sự theo kèm của bác sĩ, tiến hành xác nhận manh mối này.

Tiểu Hoàng Oanh nằm ở trên giường, bác sĩ tâm lý ngồi ở bên cạnh, vươn tay sờ sờ tóc cô bé, dùng ngón tay nhẹ nhàng, chút có chút không chải đầu cho cô bé, miệng mềm nhẹ nói: "Đừng sợ, thoải mái nào, hiện tại làm theo lời chú nói, chậm rãi nhắm mắt lại, cái gì cũng đừng nghĩ."

Vài đoạn ghi âm trước đều là giọng nam khác nhau, có trầm thấp, có già nua. Âm sắc của họ đại khái là vô cùng giống nhau, nhưng đều có điểm chung là, giới hạn tuổi rộng.

Đều là tải xuống từ mấy chương trình đọc diễn cảm thơ, độ rõ ràng của âm thanh cực cao, ngay cả nhả chữ phát âm bật hơi —— những chi tiết bới lông tìm vết đó, cũng nghe rõ ràng rành mạch.

Thiệu Tư đứng ở ngoài cửa, mơ hồ có thể nghe được trong cửa truyền đến một câu đọc.

Đó là một giọng nói cực kỳ nhẫn nhụi lại tràn ngập dư âm, thoáng có chút tương tự với giọng Từ Hoàn Dương, tuổi nghe ra hẳn là cũng xấp xỉ, chỉ là giọng thấp của hắn trầm hơn, có loại thi vận đặc biệt, giống như rượu ủ nhiều năm.

"Bất luận bạn trả giá bao nhiêu cố gắng, có bao nhiêu khát vọng, trong cuộc sống ồn ào và hỗn loạn, hãy giữ lấy tâm hồn bình tĩnh, cho dù thế giới có nhiều loại dối trá, mệt nhọc và tan biến, thì nó vẫn cứ xinh đẹp như thế."

"..."

Chờ đoạn này phát xong —— đây đã là đoạn ghi âm thứ mười bảy, giọng nói lựa chọn sử dụng cơ bản đều có chỗ tương tự với Từ Hoàn Dương. Rồi lại không phải là giọng của bản thân hắn. Bọn họ vừa phát vừa quan sát biểu cảm của tiểu Hoàng Oanh đối với những giọng nói đó, phát hiện cô bé tương đối bình tĩnh.

Cô bé chớp chớp mắt, trong mắt lộ ra một loại nghi hoặc, dường như là đang tự hỏi rốt cuộc mấy chú đó đang làm gì.

"Không có bất cứ phản ứng gì, cảm xúc cô bé cũng rất ổn định."

Cảnh sát trẻ tuổi ngồi ở bên kia nhìn chằm chằm dụng cụ đo sóng điện não nghiêng đầu sang trần thuật: "Không có dao động, có thể tiếp tục."

Bọn họ lợi dụng thiết bị tiên tiến, có thể thông qua sóng điện não biết được phản ứng của tiểu Hoàng Oanh đối với bên ngoài, một mặt là muốn so sánh một chút, từ đó xác định phỏng đoán, về mặt khác cũng là để có thể đúng lúc ngừng lại, lập tức giảm bớt thương tổn.

Bác sĩ tâm lý tiếp tục dùng ngón tay chải tóc cho cô bé, động tác này khiến người ta khó có thể ngăn cản, cứ chải một cái liền cảm thấy như được người ta thoải mái gãi vào lòng, tiểu Hoàng Oanh hiển nhiên buông xuống hết thảy đề phòng.

Bác sĩ tâm lý trò chuyện với cô bé hai câu, đều là mấy câu chuyện phiếm đơn giản, mà tiểu Hoàng Oanh trả lời cũng vô cùng rõ ràng.

Hai nữ cảnh sát phụ trách ghi chép trao đổi một ánh mắt cho nhau: "Hiện tại suy nghĩ của cô bé khá rõ ràng, đầu óc hoàn toàn ở trạng thái tỉnh táo."

"Tiếp tục đi." Vương đội ngồi ở chính giữa, hắn giơ tay lên, "Tiếp tục phát."

Ngay sau đó ——

Giọng nói có tính dấu hiệu của Từ Hoàn Dương chậm rãi từ trong máy tuôn ra.

Cố Duyên Chu đứng ở phía sau Thiệu Tư, nâng hai tay lên che đi lỗ tai hắn: "Ngoan, đừng nghe."

Thiệu Tư rũ mắt xuống, không nói gì, cũng không muốn rời đi nơi này.

Cố Duyên Chu xoay hắn sang, khiến Thiệu Tư hướng mặt về phía anh. Nhìn hắn chăm chú chốc lát, nhìn dáng vẻ tự trừng phạt mình của hắn, sau đó nhẹ than một hơi, ôm hắn vào lòng, không nói gì khác, chỉ nói một câu: "Anh ở đây."

"Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều ở đây."

Ban đêm.

Ánh trăng vốn dĩ trong sáng dần dần bị mây đen không biết kéo từ chỗ nào tới che mất, thưa thớt chiếu ra từ giữa khe hở.

Một chiếc xe lái vào cửa một tiểu khu xa hoa, tốc độ xe rất gấp, nếu trên mặt đất có vũng nước, nhất định sẽ bắn nước dơ đầy mình người ta.

Bảo vệ cửa nhận ra biển số xe, thậm chí còn lộ ra cái đầu, cười khanh khách chào hỏi người trong xe: "Thầy Chu, trễ thế này còn lại đây à."

Chu Lực vào giới sớm, tư lịch dày, cho nên có vài người sẽ tôn xưng hắn một tiếng thầy Chu.

Coi như là một câu nói giỡn, nhưng quả thật hắn đã một tay dìu dắt ra nhiều vị siêu sao tiếng tăm lừng lẫy.

Thường ngày Chu Lực đều sẽ giảm tốc độ xe, đáp lại bảo vệ cửa hai tiếng. Song lần này, bảo vệ cửa chào hỏi xong liền kinh ngạc phát hiện, người này không giống thường ngày cho lắm, xuyên thấu qua cửa sổ xe chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng trầm lặng của Chu Lực.

Chu Lực lái xe, đạp chân ga, tăng tốc độ xe lái vào trong tiểu khu.

Để lại một mình bảo vệ cửa đầu óc lơ mơ: "Vội vã như vậy? Vừa rồi có phải hắn không thấy mình hay không… Xảy ra chuyện gì thế?"

Lầm bầm lầu bầu xong, lại ngồi trở về, khóe mắt thoáng thấy trò pikachu vừa rồi mới chỉ chơi nửa ván, liền lập tức vứt chuyện này ra sau đầu, hai chân vắt chéo trên bàn, hứng thú nồng đậm tiếp tục chơi, miệng ngâm nga một ca khúc lạc nhịp.

Cẩn thận nghe còn có thể phân biệt ra, đây chính là một tác phẩm tiêu biểu của Từ Hoàn Dương, «Tình yêu như nước lũ».

Bảo vệ cửa nối mấy tấm hình giống nhau, âm thanh của game vẫn chưa từng đứt đoạn, huyên náo tràn ngập trong gian phòng nhỏ này, hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi giương mắt nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường.

Một giờ lẻ ba phút.

Buổi tối dài lâu lại không thú vị lúc này mới vừa bắt đầu, cho dù ban ngày đã ngủ đủ, vào buổi đêm yên tĩnh không người thế này, cũng khó tránh khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Hắn lắc lắc đầu thở dài: "… Ai."

Chu Lực hệt như phát điên, thần trí hắn đã có chút không quá tỉnh táo, khi hắn tăng tốc độ xe đến hơn một trăm km/h, suýt nữa không thắng xe nổi, lúc này mới mãnh liệt tỉnh táo lại, một cước đạp phanh: "Phắc."

Hắn cởi bỏ dây an toàn, đẩy cửa ra xuống xe.

Nghênh diện mà đến là một trận gió lạnh, hắn hít sâu hai cái, lúc này mới bước chân ra lên lầu.

Khi Từ Hoàn Dương mở cửa, Chu Lực còn đang có vài phần lý trí, hắn nhìn quanh mọi nơi, cảnh giác nói: "Không có người khác lại đây chứ?"

Trên mặt Từ Hoàn Dương không có biểu cảm gì: "Không."

Chu Lực lập tức lắc mình vào cửa, hắn cởi áo khoác tiện tay vứt xuống đất, bộ quần áo bên trong đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp: "Xảy ra chuyện gì? Cậu nói trong điện thoại vậy là có ý gì?"

Từ Hoàn Dương cười lạnh nói: "Chính là như anh nghe được đó."

Chu Lực bực bội xoay tới xoay lui ở trong phòng: "Cục cảnh sát điện thoại cho cậu, bảo cậu giữa trưa ngày mai mười hai giờ đi qua một chuyến, phối hợp điều tra hả? Phối hợp điều tra gì? Tra chuyện gì?"

Hiện tại cả đầu hắn đều là dấu chấm hỏi, lại không ngừng được hốt hoảng trong lòng —— có lẽ đúng là bởi vì trong lòng có quỷ.

Chuyện khiến bọn họ chột dạ không chỉ một chuyện, cảnh sát truyền bọn họ qua, lúc này lại là vì sao?

Hắn không có biện pháp bình tĩnh, hắn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Tuy rằng củi gỗ dưới chảo vẫn chưa đốt lên, nhưng hắn đã cảm nhận được sự nóng rực ấy, không biết căn nguyên, trực tiếp đốt tới lông mày.

Từ Hoàn Dương: "Anh đừng hỏi tôi, tôi cũng muốn biết."

Chu Lực: "Cậu xác định bọn họ chỉ nói một câu đó, không nói gì khác à?"

Còn chưa chờ Từ Hoàn Dương trả lời, Chu Lực đã chà chà tay, lắc đầu nói: "Không có khả năng đơn giản như vậy, chuyện qua nhiều ngày thế, sao lại tra trở về chỗ cậu? Không, chúng ta nghĩ theo hướng tốt, có lẽ chỉ là phối hợp điều tra bình thường, dù sao thì sự kiện tiểu Hoàng Oanh còn treo ở đó."

Nhưng chính bởi vì còn treo, treo cũng có nghĩa là cảnh sát đang không ngừng tiếp tục đào sâu xuống, đến tột cùng đào ra cái gì, bọn họ không thể biết được.

"Nên phối hợp đều đã phối hợp, còn có thể hỏi cái gì." Từ Hoàn Dương không kích động như Chu Lực, thân là đương sự, hắn ra vẻ bình tĩnh nói, "Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, thì không chỉ là triệu tập đơn giản vậy đâu, bọn họ sẽ trực tiếp tới cửa mang tôi đi."

Chu Lực: "Phải phải phải, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất —— "

Từ Hoàn Dương đứng lên từ trên sofa, hiếm khi nóng nảy, ném hết đồ bên tay sang một bên: "Tôi nói bao nhiêu lần, thu tay lại đi, gã không phải người chúng ta có thể khống chế. Có phải tôi đã nhiều lần nói gã quá nguy hiểm rồi không… Nhưng anh vẫn không nghe. Gã sẽ hủy anh, cũng sẽ hủy tôi."

"Cậu cho rằng tôi không hối hận sao?!"

Ngực Chu Lực kịch liệt phập phồng: "Hiện giờ cậu đang chỉ trích tôi à? Cậu đừng quên —— vụ tai nạn xe cộ năm đó đã sớm hủy cậu rồi."

Bốn chữ 'tai nạn xe cộ' giống như kim đâm, đâm ở đáy lòng Từ Hoàn Dương: "Đừng nói cái này."

Chu Lực tiếp tục nói: "Tôi đã cho cậu cơ hội lựa chọn! Chuyện đã đến tình trạng này, tôi cũng không có biện pháp. Cậu cho rằng tôi không muốn vứt gã đi à, tôi làm sao có thể vứt nổi. Một con đường đi đến tận cùng, hai chúng ta muốn sống tiếp chỉ có thể như vậy, chỉ có thể như vậy!"

Sau khi hai người khắc khẩu xong, đều rơi vào sự im lặng.

Trong lúc nhất thời không có ai chủ động mở miệng nói chuyện nữa.

Bóng đêm như nước, nhìn một vùng tối đen ngoài cửa sổ cũng cảm thấy lạnh đến tận xương.

Chu Lực làm dịu đi tình hình, chuyển lời hỏi: "Hiện tại gã ở đâu?"

Từ Hoàn Dương: "Không biết."

Chu Lực: "Không biết liền gọi điện thoại hỏi!"

Từ Hoàn Dương cũng không hề nhúc nhích. Chu Lực đành phải tự mình bấm một dãy số lưu tên là 'gã'.

Điện thoại vang lên hai tiếng sau đó được nhận, người nọ chỉ nói một chữ: "A lô?"

Giọng của 'gã', và Từ Hoàn Dương, giống nhau như đúc.

Cố Duyên Chu chờ Thiệu Tư ngủ rồi, giữa buổi từng đi ra ngoài một lần, kết quả chờ anh nói chuyện điện thoại xong trở về, người này quả nhiên chỉ là giả bộ ngủ, anh vừa đi tới liền mở mắt ra, trừng to không biết đang suy nghĩ gì: "Giữa trưa mười hai giờ ngày mai, cảnh sát sẽ triệu tập hắn. Ngày hôm qua tiểu Hoàng Oanh biểu hiện rất tốt, đương nhiên… cũng bị kích thích rất lớn."

Thiệu Tư: "Em biết, tiếng thét của nó em cách cánh cửa cũng có thể nghe thấy. Nhưng mà, em không có biện pháp tha thứ cho chính mình."

Cố Duyên Chu nằm xuống bên cạnh Thiệu Tư, một cái giường bệnh miễn cưỡng cất chứa hai người đàn ông cao to.

Anh ôm lấy eo hắn, ôm người vào trong ngực, một tay đè nhẹ gáy Thiệu Tư, nói: "Quá trình tìm kiếm chân tướng, đa số thời điểm chính là đào miệng vết thương ra nhìn lại một lần, kéo tơ lột kén ở trong đó. Em ngẫm lại những người bị hại chủ động báo cảnh sát xem, tâm nguyện lớn nhất của họ là muốn phạm nhân nhận được trừng phạt nên có, càng không hy vọng người khác gặp phải đau đớn mà họ từng gánh chịu. Trên chuyện này, em làm không đúng lắm, nhưng không có sai."

"Chúng ta cảm thấy kiêu ngạo vì tiểu Hoàng Oanh, " Cố Duyên Chu ghé vào lỗ tai hắn tiếp tục nói, "Nhưng mà tự trách tự trói buộc mình quá độ là cảm xúc vô dụng nhất, nó không thay đổi được chuyện đã phát sinh, cũng không quyết định được chuyện sắp xảy ra sau này."

Thiệu Tư há há mồm, còn chưa nói gì, Cố Duyên Chu trực tiếp dán lòng bàn tay trên mắt hắn: "Đừng nghĩ nữa, đi ngủ."

Hết chương 122

123. Chương 123

Ngày kế, Từ Hoàn Dương đúng giờ đến cửa cục cảnh sát. Chẳng biết tại sao, tin tức lan truyền nhanh chóng.

Cho dù làm việc khiêm tốn, đi cũng là lối đi an toàn, thì vẫn bị phóng viên bao vây trong garage.

Có người hỏi về album mới, thậm chí còn có vài người hỏi bạn gái trong lời đồn có phải thật hay không, cũng không có mấy ai chú ý đến 'cục cảnh sát'.

Bọn họ đều có nguồn tin tức của mình, mười hai giờ Từ Hoàn Dương đến cục cảnh sát, đối với bọn họ mà nói chính là một cơ hội chặn người. Cho dù tin tức của bọn họ linh thông thế nào đi nữa, thì ai cũng không ngờ được, thân phận của ca thần bây giờ kỳ thật là ——

"Nghi phạm".

Chu Lực bình tĩnh che ở trước mặt họ: "Ngại quá, chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn."

Cho dù garage ngầm ánh sáng mờ tối, Từ Hoàn Dương vẫn đeo một cặp kính râm, hắn dùng tay che khẩu trang, im lặng không lên tiếng đi về phía trước.

Hàng năm bị mọi người vây quanh, hắn cũng không cảm thấy không được tự nhiên, đa phần là chết lặng và thói quen. Nếu đổi thành trước kia có lẽ hắn còn hơi có chút hưởng thụ, nhưng giờ phút này, hắn thật sự là không nâng nổi hứng thú gì, cũng lười duy trì hình tượng nho nhã lễ độ của mình, khàn giọng nói: "Tránh ra."

"Hotface Mỹ Toa Nhi thật sự không phải là bạn gái của anh sao? Cô ấy công khai tiết lộ tin tức hai người yêu nhau trên weibo, anh có ý kiến gì với việc này không?"

"..."

Từ Hoàn Dương cau mày, bước chân chưa từng dừng lại.

Chu Lực đi ở phía sau che chở hắn, duỗi cánh tay ra đẩy truyền thông, đơn giản rõ ràng tóm tắt: "Đó đều là bịa đặt lung tung, được rồi tới đây thôi, mời mọi người về cho, còn theo nữa tôi liền gọi người đó."

Đám người kia ít nhiều cũng ôm vài phần kiêng kị, theo tới cửa thang máy liền không theo sau nữa, Chu Lực ấn nút thang máy, chờ thang máy chậm rãi đóng lại, lúc này hắn mới thả lỏng một hơi, tựa vào trên tường, nói: "Đám chó con này."

Từ Hoàn Dương hơi nhếch môi: "Lúc lợi dụng bọn họ để tạo thế lăng xê sao không thấy anh kêu bọn họ là chó đi."

Chu Lực nghe ra mùi thuốc súng trong những lời này, biết cảm xúc người này không tốt, vì thế liền nhắc nhở: "Chờ một lát cậu cẩn thận chút, lần này cảnh sát tìm cậu, không biết là bởi vì chuyện gì."

Trong bệnh viện.

Thiệu Tư làm thủ tục xuất viện, đang ở trong phòng bệnh thu dọn đồ đạc.

Lý Quang Tông thấy không khí không đúng lắm, trước kia hai người này cả ngày xà nẹo xà nẹo, bánh chó nói rải liền rải, hắn cũng sắp ăn nghẹn rồi, đùa giỡn: "Đây là sao vậy, xuất viện còn không vui hả? Ngủ giường bệnh ngủ sướng rồi phải không."

Trần Dương làm người biết chuyện, kéo kéo tay áo Lý Quang Tông nói: "Tiểu Tông, theo tôi đi ra ngoài mua hai chai nước đi."

Lý Quang Tông bị Trần Dương kéo liền đi ra ngoài: "Mua nước? Chuyện gì vậy?"

Trần Dương kể giản lược mọi chuyện, trên mặt Lý Quang Tông đổi vài cái biểu tình, cuối cùng hòa vào nhau có vẻ cực kỳ phức tạp: "Tôi nói mà. Hôm nay tôi vừa lại đây, một đám đều không đúng lắm. Có điều Từ Hoàn Dương nói cảm mạo rồi lại cảm mạo cũng rất dữ dội ha…"

Lần này thẩm Từ Hoàn Dương, là một cảnh sát mới, thoạt nhìn không có kinh nghiệm thẩm vấn gì.

Hai người kéo việc nhà trò chuyện hai câu, lúc cảnh sát đó vừa nhìn thấy Từ Hoàn Dương còn có chút kích động, nói: "Bà xã tôi là fan của anh đó, cô ấy thích nhất bài Kiếp phù du, ở nhà cứ hát hoài. Tôi cũng rất thích anh, anh hát rất hay."

Nói mấy câu tán gẫu, khiến Từ Hoàn Dương vốn dĩ ngồi nghiêm chỉnh, dần biến thành một loại tư thế thả lỏng, hắn hơi hơi dựa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi. Hai tay giao nhau cũng từ từ buông ra: "Cám ơn, chỉ là hôm nay cổ họng không khỏe lắm, không thì còn có thể hát tặng cậu hai câu."

Vương đội ở trong phòng cách vách nhìn theo dõi, ánh mắt sắc bén như ưng vẫn luôn dừng trên hai người bọn họ, trần thuật: "Hắn lơi lỏng."

Bởi vì vụ án lần này trọng đại, cục trưởng gánh áp lực thật lớn lại đây quan sát, trong lòng biết rõ ràng

nói: “Không phải cậu cố ý phái người như vậy qua đó sao.”

Một cảnh sát trẻ tuổi, không có kinh nghiệm thẩm án gì, thoạt nhìn là tới thực tập. Nói nói việc nhà, còn biểu đạt cảm xúc sùng bái vừa phải.

Những điều đó đều vô hình chung để lộ ra một loại tin tức: thẩm vấn lần này không có nghiêm trọng như hắn tưởng tượng, có lẽ chỉ là theo quy trình. Vụ án phức tạp, người có chút liên lụy đều sẽ bị kêu tới hỏi một chút, cái này rất bình thường.

Bắt đầu không quá hai phút, bọn họ đã thắng.

“Gừng càng già càng cay, thủ đoạn của cậu thật sự là càng ngày càng lợi hại, cả tôi cũng mặc cảm.” Cục trưởng nhìn chốc lát, lên tiếng, “Cậu cố ý thiết lập ván này thành một ván rỗng, buộc người ta tự mình tiến vào.”

Từ Hoàn Dương gấp gáp biểu đạt ‘cổ họng không khỏe’.

Còn không phải là sợ bọn họ trực tiếp bảo hắn ca hát tại chỗ sao.

“Vốn chỉ là thăm dò hắn, không ngờ một kích mất mạng.” Vương đội thở dài nói, “Trận này còn phải đánh, đi theo hắn để đào ra người ở phía sau hắn.”

Vương đội vừa xem theo dõi, vừa lật lật khẩu cung mấy hôm trước gọi Cố Duyên Chu tới làm, lần đó là bởi vì vụ án chậm chạp không có tiến triển, muốn sửa sang lại từ đầu tới đuôi một lần, đối với hành vi cổ quái của hai người Từ Hoàn Dương và Chu Lực sau khi phong tỏa, lúc ấy bọn họ quả thật từng hoài nghi, nhưng sau đó đánh mất nghi ngờ, người ghi chép là cảnh sát Đường, ở chỗ cuối cùng hắn viết vài chữ: có thể loại trừ hiềm nghi.

Cục trưởng cau mày nói: “Lão Đường này, phá án qua loa.”

Vương đội khép hồ sơ lại, sắc mặt âm trầm, nặng nề vỗ lên trên bàn.

Phản ứng của Từ Hoàn Dương, chứng thật suy đoán của cảnh sát.

Lần thẩm vấn này không muốn đả thảo kinh xà, chờ Từ Hoàn Dương trở tay đeo kính râm lên đi ra khỏi cục cảnh sát, lên xe người đại diện, chiếc xe kia không nhanh không chậm quay đầu lái đi mất.

Lúc này Vương đội mới đứng ở trước cửa sổ phía tây lầu sáu, gọi một cú điện thoại, giọng điệu nghiêm túc, chỉ có bốn chữ: “Bắt đầu hành động.”

Vụ án tiến triển thế nào, bọn họ không thể biết hết. Mỗi ngày Vương đội bận như con quay, bọn họ cũng không tiện gọi điện thoại qua, miễn quấy rầy người ta phá án.

Bởi vì vấn đề sức khỏe, sau khi xuất viện Lý Quang Tông nhận hoạt động cho Thiệu Tư đều tương đối thoải mái, chẳng hạn như quay đoạn phim ngắn linh tinh. Lượng hoạt động nhỏ, mỗi ngày còn có thời gian ngủ nướng ở nhà.

Thiệu Tư: "Thoải mái không?"

Lý Quang Tông gật đầu cam đoan: "Không thoải mái tôi cùng họ với cậu."

Vì thế Thiệu Tư đóng máy tính lại, để ở một bên, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn ta nói: "Lấy lại đây tôi nhìn xem."

Chờ tay Thiệu Tư mới vừa chạm đến phong bì, Lý Quang Tông liền thao thao bất tuyệt bắt đầu giới thiệu: "Cái này tuyệt đối là hợp tâm ý cậu, tôi đã nói với cậu rồi, cậu xem xem, rất xa hoa, rất khí thế, cậu muốn nằm hay ngồi quay phim đều được, tôi thì chọn nằm quay, thoải mái lại tự tại…"

Cố Duyên Chu bận việc ở phòng bếp, rửa tay đi ra giám sát vấn đề nghiệp vụ của vợ: "Để anh xem con trai ngốc của anh chọn thông cáo gì."

Thiệu Tư: "Khỏi cần xem, một cái giường đa-zi-năng. Tạo hình xấu thì thôi đi, gần như có thể ị phân tiểu tiện trên đó luôn, cái này là chuyên dụng cho người tàn tật hả?"

Lý Quang Tông bị nói có chút tủi thân: "Tôi nghĩ cậu sẽ thích, chẳng lẽ cậu không thích hả?"

Thiệu Tư: "… Phẩm vị tôi có kém như vậy sao?"

Lý Quang Tông: "Cậu thật sự không cảm thấy nó khá phù hợp với linh hồn cậu sao?"

Ngón tay Cố Duyên Chu lạnh lẽo, lúc nhận lấy để xem vô ý chạm vào tay Thiệu Tư một chút. Thiệu Tư sợ lạnh, lập tức lùi tay về, lùi xong lại cảm thấy mình như vậy rất vô lương tâm, nghĩ một đằng làm một nẻo duỗi tay ra phía trước: "Đây, cho anh làm ấm tay."

Cố Duyên Chu tự mình tránh đi: "Tổ tông, em thôi đi, không nỡ đông lạnh em đâu."

Thiệu Tư "nghe lời" buông tay, xoay người tiếp tục không biết chơi cái gì trên máy tính.

Lý Quang Tông ghé sát vào nhìn, trên giao diện tìm kiếm đều là Từ Hoàn Dương: "Cậu tìm gì vậy?"

"Năm đó Từ Hoàn Dương từng bị tai nạn xe, đang tìm audio hắn hát trước khi xảy ra tai nạn để so sánh với hiện tại, hơn nữa tôi phát hiện, về chuyện hắn hát nhép, kỳ thật vẫn luôn có lời đồn."

Ban đầu là trong một diễn đàn nặc danh, có một lâu chủ đăng một bài viết về thuyết âm mưu: vì sao ca thần nào đó không dám mở concert.

Chủ yếu đánh vào việc không mở concert, so sánh âm thanh lúc đầu và lúc sau, cảm thấy vẫn rất khác biệt. Nhưng mà kỹ thuật của cái topic này hơi có bug, lỗ hổng rất nhiều, trên cơ bản người người đều xem như trò cười.

—— Ca thần nào đó, cái tên này thật không có ý nghĩa.

—— Trước kia từng mở mấy lần, toàn bộ hành trình đều ngồi, tai nạn xe lần đó gây tổn thương rất lớn cho sức khỏe hắn, sau nữa liền dứt khoát không mở, thể lực chống đỡ không nổi.

—— Moi móc cái này, bình thường rốt cuộc là lâu chủ nhàm chán bao nhiêu vậy.

Bình thường Thiệu Tư rất ít khi dùng máy tính, xem loại diễn đàn tám chuyện này hai cái đã muốn tắt, chịu đựng một đường xem tiếp, xem đến kết cục, lâu chủ tên "Nha nha" kia cũng không hề xuất hiện nữa.

Lúc sau cũng từng có truyền thông tự suy đoán, tuy rằng chủ yếu là muốn lấy "tin tức không thật" để chế tạo mánh lới.

Lý Quang Tông: "Mấy người đang làm gì vậy?"

Thiệu Tư: "Như cậu chứng kiến, thuyết âm mưu."

Đây là do đêm hôm đó Cố Duyên Chu dẫn dắt hắn, nếu Từ Hoàn Dương không có hiềm nghi, nhưng mà giọng hắn ta có thể kích thích tiểu Hoàng Oanh, vậy trong này sẽ tồn tại liên quan gì.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nghĩ đến hai chữ:

—— Hát thay.

Thứ mà vụ tai nạn kia mang đi, có lẽ không chỉ là thân thể Từ Hoàn Dương bị thương thể lực yếu bớt, hoặc là nói, có lẽ hắn căn bản không bị tổn thương ở phương diện đó.

Mà là giọng bị tổn thương không có biện pháp ca hát.

"…" Lý Quang Tông đờ người, nói, "Thần tượng thứ hai của tôi, cũng sắp nát sao?"

Cố Duyên Chu liếc nhìn qua một cái: "Cái gì gọi là cũng?"

Lý Quang Tông: "…"

Lý Quang Tông không dám nhìn lại, chỉ có thể lắc đầu: "Không có gì, không có gì." Trước có đại lưu manh, sau có ca thần hát nhép, fan bé bỏng như hắn cũng thật là vô cùng thảm.

"Đúng rồi, single của tôi, " Thiệu Tư nhớ tới bài hát tìm người viết giùm, nói, "Chừng nào thì cậu liên hệ với bên kia, hỏi xem họ có ý muốn hợp tác hay không, với lại, tôi muốn chỉ định Từ Hoàn Dương."

Hắn quan sát thấy kế tiếp không có vấn đề gì, liền xuất viện sớm, dùng lời Cố Duyên Chu nói chính là, tự trách xong liền bắt đầu gây chuyện.

Cố Duyên Chu nói: "Em chỉ định hắn làm gì, song ca hả?"

Thiệu Tư sờ sờ cằm: "… Song ca có thể quá độc ác không? Em còn thật sự chưa từng nghĩ tới, căng lắm thì cho hắn làm thầy chỉ đạo thôi."

Ngay từ đầu, nhân vật mấu chốt mà hệ thống đưa ra chính là Từ Hoàn Dương, trước đây hắn đã từng tiếp cận, chỉ là cơ hội cùng xuất hiện thật sự quá ít, hơn nữa tâm phòng bị của người này rất nặng —— trước đây hắn không rõ là vì sao, hiện tại đã hiểu, mặc cho ai gánh trên người một bí mật nặng như thế, đều không có khả năng dễ dàng mở rộng cửa lòng với người khác.

Dù sao thì, nhất niệm địa ngục. Hắn ta căn bản không có khả năng mở rộng cửa lòng với ai.

Từ sau lần hợp tác music festival, Thiệu Tư rảnh rỗi liền gửi wechat cho người ta, lúc đầu Cố Duyên Chu ghen tuông ghen đến cả phòng đều là mùi chua.

Thiệu Tư: "Đây là giao lưu bình thường giữa người với người, anh có thể nói lý lẽ chút không."

Cố Duyên Chu: "Anh rất nói lý rồi, ôm chân, đừng để ngã xuống."

"…"

Thiệu Tư âm thầm 'phắc' một tiếng, phần lưng trần trụi cọ trên ván cửa đến phát đau: "Em nghiêm túc."

Cố Duyên Chu hung hăng đâm vào, lại rút ra một nửa: "Anh cũng nghiêm túc."

Sự thật chứng minh trên việc đó, căn bản không có lý lẽ gì để nói.

Cuối cùng Thiệu Tư quấn chân trên lưng anh, bị làm đến gần như không còn thần trí, khoái cảm từ nơi nào đó một đường tán loạn đến mũi chân, ai còn quản ca thần hát như thế nào.

Sau nữa Cố Duyên Chu mấy lần thấy Thiệu Tư gửi wechat, đều là kiểu gắng gượng làm bộ. Gửi một câu chúc mừng ngày lễ thôi cũng lười lên mạng search, do dự nửa ngày liền tìm cái icon tùy tiện gửi qua cho người ta: lễ vui vẻ.

Nhất thời ghen tuông gì Cố Duyên Chu cũng mất sạch, ở trên giường ôm người vào trong ngực: "Miễn cưỡng vậy?"

Thiệu Tư thuận miệng nói: "Nói thật thì em không thích hắn lắm, nhưng trong lòng em vẫn còn giấc mộng âm nhạc."

Cố Duyên Chu: "…"

Không biết thế nào, Thiệu Tư nói nói liền nhớ lại việc này, vành tai nhịn không được bắt đầu phiếm hồng.

Cố Duyên Chu chờ Thiệu Tư nói xong toàn bộ kế hoạch mới vỗ vỗ đầu hắn: "Trước khi làm việc phải nói trước với bên Vương đội, bọn họ khẳng định cũng có ý nghĩ của mình, em như vậy nguy hiểm không nói, đừng làm hỏng chuyện của người ta —— lỗ tai sao đỏ vậy?"

Có lẽ lúc đầu Thiệu Tư còn cảm thấy có chút ngượng ngùng với loại chuyện này, nhưng trước lạ sau quen, làm cũng làm quen rồi, cũng không còn không dám thừa nhận nữa.

Vì thế Cố Duyên Chu chỉ thuận miệng hỏi như vậy, lại thấy ánh mắt tổ tông nhà anh loe lóe, thẳng thắn nói: "Chúng ta đã lâu không có làm."

Cố Duyên Chu cầm di động: "…"

Lý Quang Tông: "…"?!

Lý Quang Tông nhìn trái nhìn phải, yên lặng lui về phía sau hai bước.

Cố Duyên Chu chờ trong điện thoại vang lên tiếng "tút", lúc này mới dán di động vào tai Thiệu Tư: "Trước hết nói với Vương đội rõ ràng đã, sợ em làm hỏng việc. Ngoan đi chờ một lát sẽ thỏa mãn em, không ngờ tổ tông của chúng ta khát khao như vậy —— shhh."

Cố Duyên Chu hít ngược một hơi khí lạnh, môi dưới đã bị tên vô lương tâm kia gặm ra non nửa dấu răng.

Hết chương 123

124. Chương 124

Đầu kia điện thoại 'tút' vài tiếng sau đó được nhận: "A lô?"

"Vương đội, là thế này, gần đây tôi có một hoạt động, muốn hẹn Từ Hoàn Dương chỉ đạo tôi thu âm. Sắp tới có lẽ sẽ có hợp tác." Thiệu Tư tóm tắt hai câu, sau đó hỏi, "Sẽ không gây trở ngại đến các anh chứ?"

Vương đội hơi hơi xoay người, một tay đẩy cành khô che ở trước mặt ra, sải chân đạp lên, giẫm trên cành khô gãy vang răng rắc.

Tín hiệu không tốt lắm, từ trong tai nghe truyền tới âm thanh, mỗi một câu nói đều có vài giây bị kẹt. Vài giây kẹt đó chuyển thành tiếng ồn rất nhỏ, chờ hắn đi về phía trước hai bước, tín hiệu mới hơi mạnh lên.

Thiệu Tư nghe được cũng đều là tạp âm điện tử, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng cạch cạch kỳ quái, hắn nói: "A lô? Vương đội, nghe không?"

Vương đội duỗi tay, giơ điện thoại di động lên cao tìm tín hiệu, sau đó dừng lại ở nơi nào đó, trả lời: "Xin lỗi, tín hiệu không tốt lắm, không nghe rõ."

Chờ Thiệu Tư lặp lại một lần, lúc này Vương đội mới trầm giọng nói: "Thu âm ở trong công ty à? Hẳn là không vấn đề gì, hiện tại nhất cử nhất động của hắn đều trong khống chế của chúng tôi, có điều cậu vẫn phải chú ý tránh ở cùng một chỗ với hắn, hơn nữa đừng cùng hắn đến bất cứ nơi nào ngoài công ty, không thì không cách nào cam đoan an toàn của cậu."

Cố Duyên Chu từ trong lời này nghe ra rất nhiều hàm ý, lặng lẽ thăm dò: "Hắn rất nguy hiểm sao?"

Vương đội thở dài nói: "Người ở sau lưng hắn rất nguy hiểm."

Thiệu Tư không hiểu lắm, một tay hắn khoát lên cổ Cố Duyên Chu, hai người cùng nghe một cái di động, gần như lỗ tai dán lỗ tai: "Nếu đã có phương hướng rồi, còn có gì mà các anh không thể trực tiếp tạm giữ người? Bắt trước rồi chậm rãi thẩm vấn."

Vương đội im lặng không nói.

Lúc này, phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã, hơi thở của người tới bất ổn, hắn cầm một cái túi dày đặc, hiển nhiên là vật chứng vừa thu thập được từ hiện trường, hết sức kích động hô: "Tìm được dấu vết của Lôi tử, đây là di động của hắn!"

Chất lượng trò chuyện vốn dĩ đã không tốt, tiếng nói chuyện mơ hồ không rõ, Thiệu Tư nhíu mày: "Tìm được cái gì?"

Cố Duyên Chu thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Lý Á Lôi."

Thiệu Tư há há mồm, đang muốn sợ hãi than một tiếng.

Cố Duyên Chu nói xong nửa câu sau: "… Di động của hắn."

…

Hiện tại Vương đội đang ở trong núi sâu, dẫn theo vài người tiến hành công tác thu thập bí mật.

Cảnh vật chung quanh nơi này cực kỳ yên tĩnh, ngẫu nhiên có hai ba con chim sẻ bay qua, vẫy cánh bay qua trên đầu người. Cuối cùng song song đậu ở trên nhánh cây trống rỗng bất động.

Trong lúc mơ hồ dường như còn nghe được quạ đen "quác ——" một tiếng, chỉ là không thấy bóng dáng, lại thêm nơi này thoáng đãng, âm thanh theo đó lan ra. Núi này thoáng đến độ khiến người ta có loại cảm giác thính giác thác loạn, cũng không biết con quạ này rốt cuộc là đi xa, hay là tới gần.

Vùng núi thẳm này, thoạt nhìn hoang vắng vô cùng.

Chỗ vùng ngoại ô, hẻo lánh không có dấu chân người, bình thường ngay cả người đến nơi đây du lịch cũng rất ít. Phương tiện xung quanh không đầy đủ, ngoại trừ người già tuổi tác cao, dân bản địa còn lại chờ có điều kiện rồi thì phần lớn đều dọn đi, chỉ còn lại mấy dãy phòng trống ở chân núi. Trái lại mấy người trẻ tuổi yêu mạo hiểm, ngẫu nhiên sẽ tổ chức thành đoàn thể lên núi mạo hiểm qua đêm.

—— Lần hành động điều tra này, cũng là do hai người thám hiểm cung cấp manh mối.

Hai người họ tìm được một chiếc giày dính máu ở chỗ sâu trong núi, có lẽ là tác dụng tâm lý, lại thêm núi sâu sau khi mặt trời lặn cực đáng sợ, hai người miên man bất định, gọi báo cảnh sát.

Mà chủ nhân chiếc giày này, vừa vặn là nằm vùng mất liên lạc mà họ truy tìm đã lâu, Lôi tử.

Chó nghiệp vụ đã được huấn luyện kỹ, từ lúc vào núi đến lúc phát hiện di động, trước sau không quá hai giờ. Bọn họ nhanh chóng hành động đâu vào đấy, Vương đội đi theo sau đội ngũ bọc hậu, đồng thời không

ngừng nhìn ra nơi xa, trừ cây cối tươi tốt, còn có thể nhìn thấy mây mù đan chéo lắc lư.

Độ ẩm không khí trên núi cao, chỉ cần hạ một trận mưa, mùi bùn đất liền thật lâu không tan.

Ẩm ướt, mùi tanh, còn cả hương cỏ hỗn hợp.

Thấy bên bọn họ bận rộn như vậy, Cố Duyên Chu vừa định nói 'vậy ngài cứ bận việc đi, chúng tôi cúp trước'.

Lại nghe Vương đội trầm giọng nói: "Mấy ngày hôm trước chúng tôi nhận được báo án của dân chúng, ở nơi bọn họ tìm được giày, phát hiện hai loại ADN."

"Hửm?"

"Kỳ thật căn bản là không cần xét nghiệm —— bởi vì, mẫu ADN của hung thủ chúng tôi vẫn luôn có, mặc kệ là tinh dịch, hay là da lấy ra được từ trong kẽ móng tay của người bị hại. Từ đầu đến cuối chúng đều chỉ về cùng một người."

Như vậy, vì sao vẫn không tìm thấy hung thủ?

Cố Duyên Chu nói: "Chẳng lẽ gã là người từ ngoài tới, không ở trong phạm vi quận này à?"

Thường thì loại án này, tìm kiếm trong phạm vi nhỏ còn được, nhưng nếu không xác định đối phương là người chỗ nào tới, cái này căn bản là mò kim đáy bể.

Nếu đối phương chưa từng có ghi chép phạm tội, không ở trong kho ADN so sánh đặc biệt của cục cảnh sát, lại là người không có chỗ ở cố định, hành tung bất định, cái này càng khó.

Vương đội không phủ nhận cách nói này, còn đưa ra một loại khả năng khác: "Phải, hơn nữa thậm chí chúng tôi còn hoài nghi gã không có hộ khẩu."

Một người định cư ở một thành phố nào đó, nếu chút dấu vết cũng không hề để lại, vậy loại thân phận không hộ khẩu tự nhiên là có thể dễ dàng làm được. Họ thoát ly quan hệ với xã hội, không có chứng minh thư của mình, không có tài khoản ngân hàng của mình.

Bất luận họ đi tới chỗ nào, đều là một tồn tại "trong suốt" và không lưu dấu vết.

"..."

Việc này vô cùng khó khăn.

Đơn giản tán gẫu hai câu, Vương đội cúp điện thoại.

Càng đi về trước, càng tiếp cận chân tướng, cũng càng tàn khốc. Lôi tử năm nay hơn hai mươi tuổi, vẫn là một người trẻ tuổi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng sợ cảm xúc vốn đã lắng đọng lâu năm của mình sẽ đột nhiên không khống chế được.

Thân là một cảnh sát, trên lưng hắn đeo rất nhiều án mạng.

Đã phá án, đang tiến hành… trong thành phố này mỗi ngày đều có sự kiện phát sinh. Người chết đã không nói được, gánh nặng tái hiện chân tướng liền giao phó trên người họ.

Các loại vụ án không có đầu mối, bắt tay từ dấu vết để lại, thường xuyên cần đứng ở vị trí hung thủ để tự hỏi, có đôi khi chính bản thân hắn cũng cảm thấy có lẽ mình có chút tinh thần thác loạn.

Vương đội vẩy vẩy đầu, thầm nghĩ trong khoảng thời gian này áp lực quả thật quá lớn.

Đúng lúc này, chó nghiệp vụ đột nhiên dừng lại bất động ở nơi nào đó phía trước, bộ dạng cực kỳ cảnh giác, nó nhe răng, ánh mắt kiên nghị mà lại tràn ngập phòng bị, quay đầu lại kêu với bọn họ một tiếng: “Gâu!”

Sắc mặt Vương đội lạnh lùng, nhìn sang phương hướng kia, chỉ thấy đó là một bẫy rập săn dã thú, một tầng phía trên đắp một lớp rơm rạ thật dày, dưới là một cái hố sâu, trong hố rất có khả năng còn có bẫy thú phủ kín răng cưa.

“Vương đội cũng đã nói không sao rồi, em chỉ đến công ty hắn thu âm thôi mà.” Chờ Lý Quang Tông đi rồi, Thiệu Tư ở nhà luyện hát, Cố Duyên Chu nghe không vô, vẫn muốn khuyên hắn đánh mất suy nghĩ này.

Cố Duyên Chu: “Anh đi được không? Anh ra single, anh đi hẹn hắn. Đừng hát nữa, ngoan.”

“…”

Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: “Sao em lại có loại đàn ông như anh nhỉ?”

“Nói thật thì, anh rất thích loại nghị lực kiên trì không ngừng của em, cùng với cái dáng vẻ tự tin quá độ này.” Cố Duyên Chu thản nhiên nói, “Nhưng mà giọng hát của em thì thôi, hát tới hát lui vẫn như vậy, không thấy không ổn sao?”

Chính Thiệu Tư đương nhiên cũng biết không ổn, nhưng mà bảo hắn ngày mai dùng trình độ này xuất hiện trước mặt Từ Hoàn Dương, hắn vẫn cảm thấy có chút mất thể diện, chỉ có thể buông bản nhạc xuống, khẽ cắn môi nói: "Cố Duyên Chu, anh xong đời."

"Chỉ cần đừng làm cho người đàn ông của em không có sinh hoạt tình dục, thì cái khác đều tùy ý."

Thiệu Tư sờ sờ mũi: "Một chủ ý tốt như thế, chỉ tiếc việc ngốc như đả thương địch một ngàn tự tổn hại tám trăm em chưa bao giờ làm."

…

Bỏ đói anh, vậy chính hắn không phải cũng chết đói sao.

Cố Duyên Chu nói tới nói lui, nhưng lúc Thiệu Tư hát thật, anh vẫn sẽ nghe một chút, có đôi khi còn chỉ huy hắn mở giọng cao hơn một chút, hoặc là giọng thấp không đủ trầm dẫn đến chỉnh thể cảm giác bằng bằng.

Thiệu Tư ngồi phịch trên sofa, tay cầm tờ giấy A4 lại ư ử hai câu.

Chân hắn vốn dĩ đặt trên đùi Cố Duyên Chu, sau khi Cố Duyên Chu đứng dậy hắn cũng chỉ có thể giẫm trên đệm, nhất thời bị hụt.

Chờ Cố Duyên Chu bưng đồ ăn từ phòng bếp ra, Thiệu Tư ngửi mùi, nhìn sang.

Trên thực tế anh chỉ làm có một món canh, nhưng nhìn tư thế thì lại như cả một bàn đồ ăn đó đều là anh làm ra, có lẽ đường đường Cố ảnh đế cũng không biết từ khi nào đã có một loại khí tràng đặc hữu của gia đình phụ nam.

Sau khi bưng xong, đem thêm bát đũa, Cố Duyên Chu thuận miệng nói: "Đi rửa tay, ăn cơm."

Thật ra Thiệu Tư cũng không biết vừa rồi Cố Duyên Chu ở phòng bếp làm món gì, nhưng mà rất dễ nhận ra, cái món có vẻ ngoài kém cỏi nhất mà còn khó ăn nhất, xác định vững chắc chính là nó.

Vì thế Thiệu Tư do dự vớt ra một miếng bí đao nho nhỏ từ trong canh: "…"

Cố Duyên Chu: "Thế nào?"

Thiệu Tư chậm rãi nuốt nó xuống: "Ừm…phát huy bình thường."

Chỉ cái trình độ đó, một miếng bí đao ăn vào miệng giống như sinh vật không xác định —— Cố Duyên Chu nấu cơm luôn có loại ma lực này.

Thiệu Tư dùng câu móc mỉa vừa rồi của Cố Duyên Chu để mỉa lại anh: "Đã sớm khuyên anh đừng làm bậy, không thấy là không ổn sao?"

Da mặt Cố Duyên Chu có thể so với tường thành, tùy hắn nói thế nào nói: "Không thấy, anh thích nhìn em ăn thứ anh làm."

Cho dù khó ăn thì đúng là thật sự khó ăn.

Thiệu Tư không đỡ được mấy lời ngọt ngấy này, nguyên bữa cơm ăn xong, hắn húp đầy một bát canh.

Cố Duyên Chu hệt như xoa mèo mà xoa xoa đầu hắn, thuận miệng nói: "Thật ngoan, ăn xong lại ăn thêm xí quách nhé?"

Thiệu Tư: "Anh đi chết đi, đây đã là cực hạn của em rồi, hỏi nữa có lẽ em nhịn không được động thủ với anh đó."

…

Cố Duyên Chu mặt không đổi sắc dụ dỗ: "Buổi tối dùng tư thế cơ thể em thích nhất."

Mắt Thiệu Tư chớp chớp, rơi vào trầm tư, sau đó há miệng, gắng gượng nói: "… Thành giao."

Thiệu Tư thích bất cứ tư thế gì dùng ít sức.

Có điều nếu để Cố Duyên Chu tự nói, thì anh vẫn thích vào từ sau, đi vào sâu. Eo Thiệu Tư lại thon, véo thích cực. Từ hõm mông đến sống lưng lại đến cổ, căng thành một độ cong mê người. Đương nhiên loại thời điểm đó Thiệu Tư cũng mắng vô cùng tàn nhẫn, nhưng anh chính là thích loại dáng vẻ hung hăng nói chuyện mang theo tiếng nức nở mà còn không tự biết ấy, khiến người ta thương.

Thích chết.

Từ sau khi hai người quen thuộc thân thể nhau, Thiệu Tư cũng không bài xích loại chuyện này. Có lần Cố Duyên Chu ở trên giường ôm hắn nói một câu: "Ban đầu lúc ở bên em, anh đã chuẩn bị tốt cho việc trường kỳ gian thi rồi."

Người này vừa nằm lên giường liền ngủ, đi đâu cũng có thể híp mắt nghiêng đầu ngủ mất, người không biết còn tưởng rằng mắc bệnh thích ngủ gì đó.

Lúc ấy Thiệu Tư giành thuốc của Cố Duyên Chu hút, nhưng bình thường hắn không hút thuốc, hút không quen, bị sặc hai cái, Cố Duyên Chu lập tức lấy lại thuốc từ đầu ngón tay hắn, ấn trong gạt tàn thuốc tắt đi.

Thiệu Tư liếm liếm môi nói: "… Nhìn trên việc kỹ thuật của anh không tồi, cho anh mặt mũi. Kỹ thuật trên giường của ba đây cũng không phải hạng xoàng, độ mềm dẻo thân thể bậc nhất, hời cho anh."

Sau khi ăn xong.

Thiệu Tư bị đút đến ăn no căng, ngồi phịch trên sofa đau khổ ợ một cái, trong lòng âm thầm nghĩ: mình sống cho tới bây giờ chưa từng chịu kiểu ấm ức thế này. Tay nghề nát như vậy, cố tình hắn còn cam tâm tình nguyện ăn nhiều thế nữa.

Hắn chờ Cố Duyên Chu lại đây xoa bụng cho hắn, chờ nửa ngày chờ đến nhàm chán, thuận tay lại gặm một quả táo, mở TV ra, tùy tiện chỉnh kênh.

«Thiếu phụ về thôn».

Hình ảnh rất đẹp, lời thoại cũng rất lợi hại, một người đàn bà xoay người làm việc nhà nông, nói: "Thôn trưởng, hôm nay đất của tôi còn chưa trồng xong đâu, gì? Bên nhà bà Vương mất một con heo hả? Vầy không được nha, rốt cuộc là ai làm chuyện thiếu đạo đức vậy, nhất định phải bắt được người. Chúng ta dựa vào nuôi heo làm giàu, heo hệt như con ruột của chúng ta vậy… bà Vương khẳng định đang ở nhà lén lau nước mắt đó. Chờ tôi một lát, tôi cùng đi với anh."

"…"

Không nỡ nghe. Năm đó nhận được kịch bản, hắn đã cảm thấy cay não.

Thiệu Tư chuyển kênh, cuối cùng dừng ở một chương trình.

"Em hẹn với họ chưa?" Cố Duyên Chu bỏ bát đũa vào trong máy rửa bát, lau lau tay đi ra.

Thiệu Tư: "Hẹn rồi, bọn họ đến chào hỏi Từ Hoàn Dương một chút, nói hắn không nhất định có rảnh, ngày mai lại hồi âm cho em."

Thiệu Tư gặm quả táo cũng chỉ là nhàn rỗi nhàm chán ngứa răng, gặm một miếng nhỏ liền nhét tới bên miệng Cố Duyên Chu: "Hắn quả là cẩn thận, hoặc nhiều hoặc ít cũng nên biết mình đã bị cảnh sát theo dõi."

"Cái đó không nhất định." Cố Duyên Chu nhận quả táo, ngồi ở bên cạnh hắn, một tay khác xe nhẹ đường quen từ dưới vạt áo của Thiệu Tư chui vào, nói, "Mỗi người đều có tâm lý may mắn, có đôi khi thôi miên chính mình, cưỡng ép mình đừng để ý, ngược lại có thể sống thoải mái một ít, hơn nữa không dễ dàng bị nhìn thấu."

Ngẫm lại Từ Hoàn Dương debut cũng đã nhiều năm như vậy, nếu hắn cả ngày lo lắng đề phòng, có lẽ cũng lo đến chết lặng rồi. Huống chi từ ngày thường tiếp xúc đến xem, cả người hắn hoàn toàn ở một loại trạng thái cân bằng… tâm lý may mắn và ép buộc mình không thèm để ý sẽ khiến hắn sống càng thêm thoải mái.

Cái chuyện làm thầy giáo chỉ đạo, cuối cùng Từ Hoàn Dương vẫn đáp ứng.

Hoặc là nói không phải hắn đáp ứng, mà là theo yêu cầu của bên công ty. Kỳ thật hắn không được chọn, năm đó lúc ký hợp đồng đã có không ít điều khoản trói buộc, công ty vĩnh viễn là ích lợi trên hết, nếu hắn còn muốn lăn lộn trong giới, mấy cái này là vấn đề sẽ xuất hiện không thể miễn tránh.

Hắn có tài hoa, nhưng tài hoa của hắn tranh thủ được cho hắn tương đối mà nói, cũng chỉ là hoàn cảnh tự do hơn người khác.

Xiềng xích mặc kệ dài ngắn, đều là gông xiềng.

Thiệu Tư, hai chữ này đại biểu cho bao nhiêu lưu lượng, kẻ ngốc cũng có thể suy nghĩ rõ ràng. Hơn nữa từ khi tình yêu giữa hắn và Cố Duyên Chu công khai, nhân khí không giảm còn tăng, tuy rằng lúc đầu không được mọi người nói tốt, nhưng mà tố chất tổng thể của fan đều rất cao, thời gian lâu, rất có xu thế "hợp thể".

Hơn nữa đây là lần đầu tiên Thiệu Tư bước vào giới âm nhạc, có thể nói là sự kiện quan trọng, nếu hai người này có thể có hợp tác, truyền ra lăng xê cũng là một đoạn giai thoại. Một ngày làm thầy cả đời làm thầy, cả định vị bọn họ cũng đã nghĩ xong rồi, CP thầy trò.

…

Ngày hôm sau lúc đi, Cố Duyên Chu vẫn không yên lòng, dời thông cáo đi chung với hắn.

Thiệu Tư xoa xoa eo, tối hôm qua hiển nhiên là cả đêm ngủ không ngon: "Anh theo tới làm gì, người ta ghi âm cho em mà em còn dắt díu theo con cái, có dọa người không."

Cố Duyên Chu giúp hắn đè một nhúm tóc vểnh trên đầu xuống, thuận tiện sờ soạng hai cái, nói: "Giữ thể diện cho em em còn chê dọa người, có lương tâm không đó."

Thiệu Tư liếc anh một cái: "Ai nói em hát dở."

Cố Duyên Chu nói: "Anh. Hơn nữa tận cho tới bây giờ anh cũng không định thu hồi những lời này —— đừng có làm biểu tình này, người đàn ông của em sẽ không sửa miệng đâu, thường thì chuyện mà đàn ông ở trên giường cũng sẽ không sửa miệng, thì xuống giường càng không có khả năng."

Nghe ra thì đêm qua vì muốn Cố ảnh đế sửa miệng trên một chuyện nào đó mà Thiệu Tư làm không ít cố gắng nhỉ?

Lý Quang Tông ngồi ở phía trước ho nhẹ một tiếng, ngừng lại tưởng tượng càng chạy càng xa của mình, nhắc nhở: "Này, hai bố à, chú ý một chút đi. Sáng sớm đã 18+ vậy không tốt lắm đâu, vô cùng ảnh hưởng thân tâm khỏe mạnh của thanh thiếu niên đó."

Chờ họ đi đến, hết thảy thiết bị trong phòng thu âm đều đã điều chỉnh thử thỏa đáng.

Từ Hoàn Dương đã ngồi ở trong phòng thu âm chờ, một thân chính trang, hệt như tiếp khách. Thấy bọn họ vào, hắn liền đứng lên, mỉm cười nói: "Đến rồi."

Thiệu Tư nhìn thời gian: "Chờ lâu rồi à? Tôi không đến trễ chứ?"

Từ Hoàn Dương nói: "Không có, cậu canh sát giờ tới."

"..."

Thiệu Tư sờ sờ mũi, không biết lời này rốt cuộc là nghĩa tốt hay là nghĩa xấu.

Tính tình Từ Hoàn Dương vốn dĩ đã ôn hoà, thấy Cố Duyên Chu theo đến, cũng không có biểu hiện ra cảm xúc gì, sau khi hắn lễ phép hỏi han hai người một phen xong, lập tức tiến vào chủ đề chính hôm nay: "Bài hát ngày hôm qua cậu gửi cho tôi, tôi xem rồi, căn cứ vào âm sắc và... trình độ của cậu, tôi sửa lại nó một ít, đây là nhạc phổ, cậu xem xem."

Ngoại trừ bàn về bản thân ca khúc, hai người không còn tán gẫu gì khác nữa.

Thiệu Tư và Cố Duyên Chu, mặc dù ở vị trí khác nhau, một người ở bên trong ghi âm một người ngồi ở bên cạnh Từ Hoàn Dương nhìn, nhưng hai người đều đang lặng lẽ quan sát Từ Hoàn Dương.

Trạng thái sinh hoạt của người này thật sự là thả lỏng.

Cố Duyên Chu càng quan sát càng cảm thấy phỏng đoán về hắn trước đó không hề sai lầm, Thiệu Tư ở bên trong thử âm lần thứ hai, Cố Duyên Chu ngồi cạnh Từ Hoàn Dương, đột nhiên thăm dò mở miệng hỏi: "Nghe nói mấy ngày hôm trước anh bị cục cảnh sát gọi đi hả?"

Ngón tay Từ Hoàn Dương vốn dĩ không ngừng ma xát trên giấy, nghe câu này, hoặc là nói nghe được ba chữ "cục cảnh sát" liền đột nhiên tạm dừng.

Hết thảy biểu cảm, động tác rất nhỏ của hắn, Cố Duyên Chu đều xem ở trong mắt, làm bộ như vô ý liếc nhìn một cái, tiếp tục nói: "Chỉ là tùy tiện hỏi thôi, mấy ngày hôm trước tôi cũng bị gọi tới."

Lúc này Từ Hoàn Dương mới trầm tĩnh lại, cười cười nói: "Đúng vậy."

125. Chương 125

Cố Duyên Chu thích hợp biểu đạt ra một loại tin tức: lần này cảnh sát cũng không chỉ truyền một mình hắn ta.

Hai người im lặng chốc lát, Từ Hoàn Dương làm bộ như vô ý hỏi: "Vương đội tìm cậu cũng là vì sự kiện lúc trước hả?"

Còn về chuyện gì, hắn cũng không có nói rõ ràng, chỉ dùng một câu hàm hồ này thăm dò thôi.

Cố Duyên Chu nhẹ cong khóe miệng, lặng lặng lẽ lẽ, cũng muốn thử xem Từ Hoàn Dương có thể thối lui đến bước nào, vì thế cũng mơ hồ không rõ trả lời hắn: "Ừm, không thì còn có thể là chuyện nào."

Hai tay Từ Hoàn Dương không tự giác đan cùng một chỗ, đầu ngón tay trái quấn lên tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ các đốt ngón tay, thở dài: "Không rõ đến tột cùng là ai làm, cũng không biết mình có thể ra sức thế nào, chỉ có thể hy vọng hung thủ sớm ngày sa lưới."

Vài câu vô nghĩa.

Cố Duyên Chu: "Từ quan điểm cá nhân của tôi mà nói, tôi cảm thấy bảo vệ đêm hôm đó quả thật có hiềm nghi, nhưng mà, chứng cứ còn chưa đầy đủ, cũng không thể nói rõ cái gì."

Tuy rằng anh không biết cụ thể lúc gọi Từ Hoàn Dương tới bên Vương đội nói gì, nhưng mà thông qua lời nói của Vương đội trong điện thoại ngày hôm qua, cùng với thái độ của Từ Hoàn Dương hôm nay, không khó đoán ra, nhất định là Vương đội không muốn đả thảo kinh xà. Hẳn là hắn tài tình dùng thủ pháp khác, nói ba xạo chuyển dời trọng điểm lên chuyện khác, phân tán lực chú ý của Từ Hoàn Dương.

Dù sao thì điểm đột phá của chuyện này, còn cần lấy từ trên người hắn ta —— người duy nhất tiếp xúc với hung thủ.

Từ Hoàn Dương triệt để thở phào một hơi.

Ngày hôm qua đương nhiên cảnh sát cũng có hỏi hắn vì sao lúc phong tỏa rồi lại dắt người đại diện quay trở lại, trong câu hỏi này tự nhiên cũng sẽ đề cập đến ông bảo vệ phát hiện hai người.

—— Xem ra bọn họ vẫn nắm sai trọng điểm. Nếu cảnh sát thật sự hữu dụng như vậy, thì đã sớm làm gì đó rồi.

Từ Hoàn Dương âm thầm nghĩ, cả chuyện này không có lỗ hổng, "người kia" rất thông minh, bọn họ tra lâu như vậy cũng không điều tra ra, vụ án này khẳng định không phá được. Hắn chỉ cần tiếp tục sắm vai tường an vô sự, hết thảy đều sẽ đi qua giống những chuyện phát sinh trước kia.

Thiệu Tư hát xong một bài, một nốt cuối cùng vô cùng làm màu mà kéo ra ngoài một nửa, đầu thuận thế ngửa ra sau, nhìn qua giống như ghi âm chuyên nghiệp. Nhưng hiệu quả tuôn ra từ trong thiết bị thu âm lại không quá lý tưởng.

Từ Hoàn Dương xoa mũi, cũng không tiện nói cái gì: "Câu cuối cùng, làm lại lần nữa nhé?"

Thiệu Tư vô cùng không biết tự mình hiểu lấy mà hỏi lại: "Câu vừa rồi hát không tốt sao?"

Từ Hoàn Dương: "Cũng không phải…"

Thiệu Tư trực tiếp lấy tai nghe xuống đi ra ngoài: "Thế cứ như vậy đi."

"…"

Loại single này không biết có thể bán ra bao nhiêu bản.

Có lẽ sẽ trở thành kỳ tích trong giới âm nhạc cũng nói không chừng.

——-

"Con trai, làm gì đó?" Thiệu Tư rửa tay bên bồn WC, nghiêng đầu kẹp điện thoại di động giữa lỗ tai và bả vai, vừa rửa tay vừa nói, "Nói thật thì, tôi cảm thấy hôm nay tôi phát huy cũng không tệ lắm, ba lần liền qua, chờ một lát tính cùng ăn một bữa cơm."

Lý Quang Tông: "… Tôi hỏi cậu 'hôm nay thế nào' không phải chỉ cái này."

Có Cố Duyên Chu theo, Lý Quang Tông liền lái xe đến gần đó làm chuyện khác, chờ hắn chạy về, trong phòng thu âm chỗ nào còn có người. Theo lời nhân viên chỉnh thiết bị nói là: "Hắn hả, thu âm rất nhanh, hừm —— rất tự tin, thu xong liền đi."

Lý Quang Tông trở lại trên xe, nổ máy, lại nói: "Thôi, ba tự tin, vậy hiện tại ba đang ở nè?"

Thiệu Tư: "Trong khách sạn, hẹn ăn cơm, hắn bị chúng tôi cưỡng ép kéo ra, tính chuốc say hắn. Thần không biết quỷ không hay, làm chút chuyện khác."

"…" Trái tim Lý Quang Tông đập loạn, "Này, hai người đừng xằng bậy nha."

Thiệu Tư lau sạch tay, nói: "Cậu lo lắng về tôi, nhưng với nam thần của cậu mà vẫn không yên tâm hả?"

Lý Quang Tông thở dài: "Cái thứ như nam thần, vẫn sẽ vỡ đó."

Thiệu Tư: "Hửm?"

Lý Quang Tông nói: "Tôi cũng không muốn nhắc nữa… cậu có phát hiện kỹ thuật xe của tôi tăng lên rất nhiều không? Đó là bởi vì đợt trước Cố ảnh đế trực tiếp bỏ tôi về trường nấu lại, chỉ bởi vì phanh gấp khiến cho cậu trật eo. Kỳ thật Cố ảnh đế không chỉ lưu manh, còn rất bạo lực, anh Dương nói trước kia một lời không hợp ảnh còn động thủ nữa, đánh người ta thiếu chút nữa tàn phế, hiện tại tốt hơn chút, lười động thủ đều đổi thành lăng ngược trên tinh thần. Mấy ngày nay tôi ở trường dạy lái đã cảm nhận được loại lăng ngược tinh thần trong truyền thuyết này rồi."

Thiệu Tư: "Kỹ thuật lái xe của cậu tăng lên ý nói là duy trì tốc độ xe ở giá trị chậm nhất hả? Khó trách, tôi nói gần đây sao cậu lái xe như rùa bò vậy. Có mấy đoạn đường, xe điện còn nhanh hơn cả cậu."

"…"

Lý Quang Tông: "… Sao mỗi ngày tôi đều muốn từ chức nhỉ?"

Thiệu Tư lại nói: "Chờ một lát cậu trực tiếp chờ ở cửa đi, có chuyện gì lại thông báo cậu. Phỏng chừng rất nhanh liền xong việc, tửu lượng người này không ra sao cả."

Sau khi ghi âm chấm dứt, Từ Hoàn Dương vốn muốn cáo từ, nói mình còn có việc, nề hà Cố Duyên Chu rất biết ăn nói, qua hai ba phen liền nói chết, về tình về lý, từ mỗi một góc độ đều đập cho Từ Hoàn Dương tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng đành phải đáp ứng.

Ngay từ đầu đều là Chu Lực chắn rượu, kết quả tửu lượng Chu Lực cũng không ra làm sao, hắn ta choáng váng đi toilet nôn, trở về liền gục trên sofa trong phòng ngủ mất: "… Tôi không được rồi, tôi nghỉ ngơi một chốc, lúc đi nhớ kêu tôi."

Từ Hoàn Dương nắm ly rượu, bất đắc dĩ chỉ có thể ngửa đầu cạn, sau đó nói: "Cố tiên sinh thật sự là tửu lượng tốt."

Cố Duyên Chu cười cười: "Cũng tạm, tôi bốc hơi rượu lên chậm, qua một lát cũng sẽ lật thôi."

Thiệu Tư ngồi ở bên cạnh, trong tay ôm ly nước chanh, nhìn thoáng qua, rủa xả ở trong lòng: vờ vịt, thật biết vờ vịt.

Rượu mà Cố Duyên Chu uống căn bản không phải cùng một số độ như ly trong tay Từ Hoàn Dương, giả vờ "tửu lượng tốt" giả đến vô cùng tự nhiên.

"Lật chưa?" Chờ Từ Hoàn Dương ngã đầu xuống, Thiệu Tư vươn tay dò xét hơi thở của hắn, "… Ê? Tỉnh tỉnh."

Cố Duyên Chu đặt ly rượu xuống, đưa tay cởi bỏ nút tay áo, xắn lên trên hai nấc: "Không tỉnh được, Vodka sáu mươi độ, còn bị chuốc nhiều ly như vậy."

Mặc dù Cố Duyên Chu không uống say, nhưng lúc đứng dậy đầu vẫn có hơi choáng. Rượu anh uống mặc dù số độ nhỏ, nhưng dù sao thì chính là uống phần hai người, tích cùng một chỗ cũng đủ đô rồi.

Thiệu Tư đỡ đỡ anh: "Anh không sao chứ?"

"Không có gì —— "

Cố Duyên Chu xoa xoa huyệt thái dương, sau đó bưng ly nước trái cây vừa rồi Thiệu Tư uống, nhắm ngay vị trí hắn đã uống mà nốc hai hớp.

Chờ anh tùy ý thả nước trái cây lại trên bàn, lúc này mới thả lỏng cà vạt, khóe môi cười lạnh, cười còn có hơi tà, Thiệu Tư cảm thấy Cố Duyên Chu trước mặt thoạt nhìn có chút bừa bãi.

Cố Duyên Chu uống với bọn họ không quá thích thú, lại thêm hơi rượu bốc lên, cái loại cảm xúc ác liệt đọng lại đã lâu trong xương bắt đầu không ngừng vỡ ra: "Lấy cây gậy sau cửa lại đây."

"…" Thiệu Tư nói, "A?"

"Yên tâm, anh biết nên đánh chỗ nào." Cố Duyên Chu nói, "Chỉ là phòng ngừa bọn họ đột nhiên tỉnh lại làm chuyện xấu thôi."

Thiệu Tư im lặng hai giây, vẫn đi lấy gậy: "Xem ra con trai đánh giá anh vô cùng chính xác, đúng là rất tàn bạo."

Cố Duyên Chu hệt như giết heo, nhắm ngay sau gáy hai người nâng gậy lên rồi hạ xuống, khống chế sức lực vừa vặn. Đập ngất, nhưng mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Thiệu Tư thấy xem thế là đủ rồi.

"Trước kia chưa từng đánh hả?"

"Có đánh, nhưng chưa từng thử cách đánh này."

Thiệu Tư rất ít khi đánh nhau, dù đánh cũng không động tới loại "vũ khí" này. Cố Duyên Chu thì không giống, anh đi đến bên cạnh sofa lật cả người Chu Lực lại: "Chờ trở về lại kể cho em nghe về những năm tháng anh làm đại ca, hiện tại làm chính sự trước, em tìm xem di động của hắn có trong túi không."

Hai người bọn họ sờ soạng trong trong ngoài ngoài nửa ngày, đụng đến di động trong túi quần, Thiệu Tư nhấn nút mở, đối diện màn hình khóa nói: "Anh biết mật mã hả?"

Cố Duyên Chu không biết từ nơi nào móc ra một cái USB tinh xảo: "Cắm vào, bên trong có chương trình phá giải, tìm mấy gián điệp thương nghiệp trong công ty Cố Phong lấy đó."

Thiệu Tư rút cái nắp trong suốt ra, cắm ở trên điện thoại, chờ màn hình tự động nhảy ra một giao diện màu xanh lam, vòng tròn ở trung tâm lấy tốc độ cực nhanh xoay tròn, phía trên còn biểu hiện hai chữ hán nho nhỏ 'xin chờ'.

"Chuẩn bị thực đầy đủ nhỉ, xem ra bình thường làm loại chuyện này không ít." Phá giải xong, Thiệu Tư nhấn vào bước tiếp theo, nói, "Nhấp một cái để sao lưu?"

Cố Duyên Chu sờ xong người này lại đi sờ một người khác, di động màu xám bạc của Từ Hoàn Dương vừa lúc đặt ở dưới cánh tay.

Hai người Chu Lực và Từ Hoàn Dương, đại khái làm thế nào cũng không ngờ, chỉ là uống chút rượu với hai vị đại minh tinh, đã rơi vào tay hai người.

Ảnh chụp, tin nhắn, danh bạ, nội dung tin nhắn wechat trong di động... hết thảy những thứ riêng tư đều bị sao chép nộp lên cho quốc gia.

Lúc nhìn thấy Thiệu Tư và Cố Duyên Chu mỗi người khiêng một người đi ra, Lý Quang Tông vội vàng xuống xe: "Ai dô, sao uống thành như vậy, mau mau mau, đỡ lên xe."

Thiệu Tư nói: "Cậu đưa bọn họ trở về đi, trên đường cẩn thận."

Nói thật thì, Lý Quang Tông còn có hơi sợ.

Hai người trên ghế sau chính là người bị tình nghi, thêm trời tối đen, hắn một đường miên man suy nghĩ

chạy đến chung cư chỗ Từ Hoàn Dương, kêu bảo vệ tiểu khu hỗ trợ mở cửa, đỡ hai người lên.

Nhờ phúc Thiệu Tư, bảo vệ nhận ra mặt Lý Quang Tông, không nói hai lời cầm chìa khóa đi mở cửa cho bọn họ. Gác đêm rất nhàm chán, gặp gỡ chút chuyện cũng cảm thấy rất có thể tiêu khiển: "Uống say hả, tuổi trẻ thật tốt, năm đó tôi cũng giống như vậy, cùng một đám bạn tốt không say không về, kết quả chớp mắt một cái hiện tại đều thành gia lập nghiệp. Đoạn thời gian trước —— ha, cái tên thích uống nhất trong đám bọn tôi, hiếm khi có rảnh gọi hắn ra mà hắn còn sợ bà xã, cho bọn tôi leo cây."

Lý Quang Tông không quá hứng thú với chuyện cũ thanh xuân của anh chàng bảo vệ, hắn thanh toán tiền boa, khiêng người vào, đi ra đóng cửa lại đưa thuốc lá cho anh ta, trò chuyện hai câu sau đó nói: "Cám ơn, vô cùng cảm ơn. Tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Anh chàng bảo vệ bị người ta dùng thuốc lá chặn miệng: "… A, được, hẹn gặp lại."

Hết chương 125

126. Chương 126

Lúc Vương đội nhận được văn kiện mã hóa, đang ở trong bệnh viện.

Di động mới vừa rung hai cái, hắn liền cảnh giác cầm lên nhìn, nhìn thấy Thiệu Tư và Cố Duyên Chu đang phân biệt gửi văn kiện cho hắn.

"Cái gì vậy?" Vương đội trực tiếp gọi điện thoại qua hỏi, "Các cậu gửi cho tôi cái gì?"

Cố Duyên Chu nói: "Ồ, cũng không có gì, chỉ là nội dung sao chép trong di động của Từ Hoàn Dương với Chu Lực thôi, anh tùy tiện nhìn xem, chúng tôi cũng không biết có hữu dụng không nữa."

Cái giọng điệu của Cố Duyên Chu, nghe cứ như đang nói 'hôm nay ăn gì' vậy.

Vương đội cũng bị lượng tin tức trong những lời này đập choáng: "Từ từ, cậu nói đây là, sao chép trong …di động của hai người họ hả?"

Cố Duyên Chu nói: "Ừm. Nếu miệt mài theo đuổi thì chính là xâm phạm riêng tư của người khác, có điều hiện tại là tình huống đặc biệt, hy vọng có thể xét xử theo tình lý."

Vương đội lập tức chuyển tư liệu cho bộ phận khác, chuyên môn tổng kết phân tích. Đối với tin tức này, hắn vừa kinh ngạc vừa đau đầu: "Các cậu thật sự là xằng bậy."

Cố Duyên Chu nói: "Đừng khách khí, bất quá là cố gắng hết sức thôi."

Vương đội: "..."

Huống hồ nếu không làm chút gì đó, vị tổ tông trong nhà buổi tối cũng ngủ không yên.

Việc này mặc kệ có được hay không, bọn họ cũng phải thử xem. Từ Hoàn Dương có đề phòng thế nào nữa, thì đối với hai nhân vật quen thuộc tiếng tăm lừng lẫy trong giới giải trí, cũng sẽ không sinh ra cảnh giác lớn như vậy —— vầng hào quang siêu sao của hai người này quá dày.

Lúc Cố Duyên Chu nói chuyện, đạo diễn ngoài phòng nghỉ đã kêu to: "Còn có mười phút —— nắm chặt đi, mười phút sau tất cả mọi người đến đông đủ, đừng cả ngày cứ để tôi giục, công tác chuẩn bị trước đều phải làm xong. Camera, camera lại chạy đi đâu rồi?"

"Được rồi, tôi đi làm việc, cũng không tiếp tục quấy rầy anh nữa." Cố Duyên Chu nói, "Anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, lần trước gặp anh cảm thấy trạng thái tinh thần anh không tốt lắm, vụ án mặc dù gấp, sức khỏe của chính mình cũng phải cẩn thận."

Vương đội giương mắt nhìn nhìn ba chữ to 'đang phẫu thuật': "Ừm, cám ơn các cậu."

Cúp điện thoại, Vương đội lại ngồi trong hành lang nửa ngày, hắn kết nối wifi bệnh viện, mở văn kiện mã hóa vừa rồi ra. Phát hiện trong danh bạ di động hai người, không hẹn mà cùng có một cái tên 'gã'.

Trong ghi chép tin nhắn, rất ít tin nhắn lui tới với 'gã', xem ra là có thói quen định kỳ làm trống di động, hỏi nhiều nhất, vẫn là một câu "cậu ở đâu".

Không chỉ Từ Hoàn Dương, Chu Lực cũng thường hỏi.

Chỉ là cái câu "cậu ở đâu" ấy, lẻ loi cô độc, không người trả lời. Cũng có lẽ là bọn họ xóa bỏ hồi âm của người nọ.

Nhân vật công chúng.

Há lại thật sự đem riêng tư giấu ở trong di động.

Mấy năm nay các loại gièm pha của nghệ nhân bởi vì mất di động, sửa máy tính mà bùng nổ nhìn mãi quen mắt.

Nhưng dù như vậy, di động, vẫn cứ là một góc gần với cuộc sống người đó nhất, không ai thật sự có thể hoàn toàn tiêu trừ dấu vết sinh hoạt.

“Vương đội, ” một bóng người vội vã đi tới từ chỗ ngoặt hành lang, “tình huống Lôi tử thế nào? Còn văn kiện anh truyền tới, chúng tôi đã bắt đầu căn cứ vào số máy người liên hệ, tiếp tục truy tung định vị.”

Vương đội đứng lên, thở dài một tiếng: “Tình huống không quá lạc quan.”

Lúc Lý Á Lôi được phát hiện, thân thể cực độ suy yếu, trải qua nhiều ngày như vậy, thân thể có khỏe mạnh hơn nữa cũng đỡ không nổi. Cả người trọng thương nhiều chỗ, khẩn cấp đưa đến bệnh viện bí mật cứu chữa.

Theo lời bác sĩ nói: “Hung thủ cũng không xuống tay với vị trí yếu hại, thậm chí có thể là gã đã tính toán tốt, muốn cho hắn kéo vết thương, ở trong bẫy rập không có bầu trời, cảm nhận cảm giác sinh mệnh chậm rãi trôi qua. Đây là một loại lăng trì còn khủng bố hơn cả tử vong. Hơn nữa thông qua kiểm tra vết thương chúng tôi phát hiện, những vết thương đó còn có khoảng cách thời gian khác nhau —— cái này có nghĩa, hung thủ từng mấy lần quay về hiện trường.”

Lúc nghe thấy lời này, Vương đội chỉ cảm thấy từ đầu đến chân, một luồng khí lạnh chậm rãi tràn ngập lên trên, cuối cùng thẩm thấu tận trong lòng.

Như là một ma trảo vô hình, từng chút bóp chặt, chẹn mạch máu hắn, khiến hắn không thở nổi.

Lôi tử vẫn còn là một cậu trai trẻ tuổi khỏe mạnh, ở trường cảnh sát đã có biểu hiện cực kỳ xuất sắc.

Hắn còn nhớ rõ, hôm tuyên thệ, thằng nhóc này một thân cảnh phục trang nghiêm, ngón giữa khẽ chạm góc phải vành nón, giọng nói vang dội ấy giống như còn vờn quanh bên tai, lúc cậu ta đọc lời thề trong mắt cũng lóe sáng: “Làm hết phận sự, không sợ hy sinh; toàn tâm toàn ý phục vụ cho nhân dân. Tôi nguyện hiến thân cho sự nghiệp cảnh sát nhân dân cao thượng, vì thực hiện lời thề của mình mà cố gắng phấn đấu!”

“...”

“Đừng lo lắng, nhất định sẽ không có việc gì.”

Người nọ lại nói: “Còn có di động của Lôi tử, chúng tôi đã sửa chữa, phát hiện trong ghi chép bị xóa có một câu.”

—— tôi bị khống chế.

Vương đội nhận di động, nhìn chằm chằm bốn chữ đó, im lặng không nói gì. Qua chốc lát, mới nói: “Tìm ra gã đi, dùng thời gian nhanh nhất! Chúng ta phải biết gã ở đâu, một khi phát hiện, trực tiếp bắt giữ.”

Chứng cứ rất nhiều, chỉ mỗi mẫu vân tay, ADN, tinh dịch, đã đủ để gã bị phán vô thời hạn.

Nhưng hành tung người này thật sự quỷ dị, bọn họ theo Từ Hoàn Dương đã vài ngày, cũng chưa túm người ra được.

Bốn mươi tám giờ sau, Lý Á Lôi thoát khỏi nguy hiểm.

Hết thảy đều đang tiến hành bí mật, ba chữ Lý Á Lôi, trong mắt người ngoài vẫn là trạng thái mất tích. Phòng ngừa hung thủ lại trở về trong núi thăm dò xem 'con mồi' của mình, bọn họ cũng phái người canh giữ ở nơi xảy ra vụ án.

Vương đội thì thào tự nói: "Nhất định sẽ bắt được, chỉ là vấn đề thời gian, rất nhanh, rất nhanh."

Thiệu Tư ở trong trường quay chụp xong hai bộ ảnh, lập tức dắt Lý Quang Tông rút về.

Tốc độ hai người kia rút quá nhanh, thợ camera thu dọn xong đồ đạc, xoay đầu qua đã không thấy tăm hơi: "Hai người kia, đi rồi hả?"

Thợ đạo cụ khiêng máy móc từ bên cạnh đi qua, thuận miệng đáp: "Hai người kia, nổi tiếng là vừa hết việc liền bỏ chạy."

Không biết người khác đang nghị luận thế nào, lúc này Thiệu Tư ngồi phịch ở ghế sau xe: "Ngộp chết, có cửa sổ không mở, không biết nghĩ gì nữa."

Lý Quang Tông rẽ ở phía trước nhìn nhìn tình hình giao thông, nói: "Chúng ta trực tiếp trở về hả?"

Thiệu Tư chống đầu, thuận miệng nói: "Ừm, trở về đi."

Đoạn thời gian trước Cố Duyên Chu thoải mái hệt như là được nghỉ đông, nhưng mà thoải mái qua đi, những chuyện trước đây tích lũy liền từng chuyện ập tới, bận đến vắt giò. Thường xuyên nửa đêm mới về, có đôi khi Thiệu Tư ngủ đến mơ hồ, cảm giác có người tới gần, vươn tay sờ sờ, đụng đến cơ ngực Cố Duyên Chu, sờ soạng hai phát than thở hai câu lại tiếp tục ngủ. Chờ buổi sáng hắn tỉnh lại, vị trí bên giường lại trống rỗng.

Nhưng mà dù bận hơn nữa, thì chỉ cần Cố Duyên Chu vừa có rảnh, liền gọi điện thoại cho hắn, lúc tiện thì cũng sẽ gọi video.

Rất khó được, lượng công việc của người này nhiều như vậy, còn có thể xây dựng ra một loại hiện tượng cho Thiệu Tư: phiền người.

Đối với việc này, Trì Tử Tuấn nói: "Vầy nói rõ ảnh yêu anh đó. Em đã nói với anh rồi, cái gì mà đàn ông bận sự nghiệp không có thời gian đều là lấy cớ, nếu thật sự nhớ anh nghĩ tới anh, sao lại không rút ra thời gian được chứ. Cố ảnh đế cũng rất không tồi nha, cảm động không?"

Thiệu Tư chọn một miếng trong đĩa trái cây, lười cầm di động, trực tiếp mở loa: "Cảm động cái rắm? Hắn gọi cũng chả phải điện thoại đứng đắn gì."

Trì Tử Tuấn: "… Không phải điện thoại đứng đắn? Vậy là điện thoại gì?"

Còn có thể là cái gì.

Một người đàn ông thành niên bị nhốt ở đoàn phim không về nhà được không có sinh hoạt tình dục, tìm bà xã gọi điện thoại hoặc là video còn có thể làm cái gì.

Thiệu Tư há há mồm, muốn nói gì đó cuối cùng vẫn chưa nói: "Thôi, khó nghe, cậu còn nhỏ, chờ cậu trưởng thành sẽ hiểu."

Trì Tử Tuấn: "…" Này. Qua loa vậy.

"Đúng rồi, anh hỏi em lần trước lúc ghi âm, có phát sinh chuyện gì khả nghi hay không, sau khi trở về em cẩn thận nghĩ nghĩ." Trì Tử Tuấn lại nói, "Ngày đó em ghi âm xong, lúc xuống lầu, gặp được ca thần trong thang máy."

Thiệu Tư: "Hửm?"

Trì Tử Tuấn lại nói: "Lúc ấy kế hoạch ghi âm của họ hình như bị ngưng, xảy ra chuyện gì thì cụ thể em không rõ lắm, chỉ nhớ không khí trong thang máy không quá tốt, Chu tiên sinh còn mắng vài câu, nói tới 'người kia', ca thần bảo hắn câm miệng. Sau đó liền không nói nữa."

Trì Tử Tuấn nói xong, trong đầu Thiệu Tư liền hiện ra một bóng người võ trang đầy đủ.

Người nọ đứng ở cửa sân sau, bộ dạng quỷ dị.

"Có lẽ anh từng gặp gã, " Thiệu Tư nói: "… anh đã thấy gã."

Trì Tử Tuấn nghe được câu nói không đầu không đuôi này của Thiệu Tư, hỏi: "Cái gì? Gặp qua ai?"

Thiệu Tư nói: "Anh không thèm nghe cậu nói nữa, cúp trước."

Trì Tử Tuấn cầm di động, đầu kia điện thoại nhanh chóng biến thành tiếng báo bận: “Này? Này?”

Tối hôm đó, Cố Duyên Chu rạng sáng hơn hai giờ về đến nhà, một thân mùi rượu, xem ra sau khi chấm dứt còn bị người ta kéo đi xã giao. Có vài việc thật sự là từ chối không được, từ chối rồi có vài người liền cho rằng ‘người này không cho mình mặt mũi’.

Sau khi anh vào cửa liền sờ soạng trên vách tường một trận, mở đèn phòng khách, ngay tích tắc đèn sáng lên, khiến ‘sinh vật không xác định’ ngủ ở trên sofa nhúc nhích hai cái.

Thiệu Tư khoác chăn ngồi dậy: “Về rồi?”

Cố Duyên Chu có chút bất ngờ, buông áo khoác xuống, đi qua, đè ót hắn nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn, không dám hôn quá sâu, anh uống rượu hơi nhiều, biết Thiệu Tư không thích mùi rượu: “… Còn chưa ngủ hả?”

Thiệu Tư rúc trong chăn, nắm nắm tóc nói: “Chờ anh.”

Hắn đại khái cũng là ma chướng.

Khuya khoắt ngủ một giấc ngon lành không chịu, ngủ được một nửa lại dậy chạy đến phòng khách ngủ.

Hắn sợ lạnh cho nên dời chăn từ phòng ngủ ra, trải trên sofa, sofa chỉ có bây lớn đó, căn bản trải không hết, hơn phân nửa đều rũ trên mặt đất. Cũng coi như tàm tạm, dù sao thì hắn ở chỗ nào cũng có thể ngủ.

“Ngốc không chứ.” Cố Duyên Chu thấp giọng cười rộ lên, chỉ nhìn vợ thôi đã cảm thấy đầu không còn choáng vậy nữa, người này luôn có năng lực dễ dàng trấn an tâm tình anh, cũng có năng lực một câu liền quậy cho anh “không được yên bình”.

Anh vươn tay xoa mái tóc Thiệu Tư càng loạn: “Trở về phòng đi, anh tắm rửa một cái liền vào. Nếu buồn ngủ thì ngủ trước, không cần chờ anh.”

Thiệu Tư ‘a’ một tiếng, dọn chăn về.

Cố Duyên Chu tắm rửa xong, cho dù đã lau khô, nhưng vẫn cảm thấy trên người còn mang theo vài phần ẩm ướt.

Hai người đều mệt chết đi, không có hơi sức lăn lộn.

Đang chuẩn bị ngủ, di động đầu giường rung hai cái, hẳn là một tin nhắn.

Động tĩnh cũng không lớn, nhưng Thiệu Tư vẫn nhẹ nhàng đạp Cố Duyên Chu một cước: "Đêm hôm khuya khoắt, tiểu tình nhân nào đó?"

Cố Duyên Chu nói: "… Đâu ra tiểu tình nhân, chỉ cung phụng mỗi mình em thôi."

Nói xong, anh vươn tay lấy điện thoại di động lại đây, mở khóa ra nhìn, là tin nhắn gửi tới từ một dãy số xa lạ.

Trên đó viết:

Trò chơi bắt đầu.

Thiệu Tư nhíu mày: "Công việc hả?"

Cố Duyên Chu tắt di động: "Không biết, chắc gửi nhầm."

127. Chương 127

Cái tin nhắn khó hiểu này, mới đầu Cố Duyên Chu cũng không để ý. Tận đến ngày kế, Cố Phong gọi điện thoại bảo anh đi đón Cố Sanh tan học.

Cố Phong: "Là thế này, anh đột xuất có chút việc, phải bay sang Đức một chuyến. Bên Sanh Sanh liền nhờ em, ngày hôm qua anh nói với nó là sẽ đi đón nó, hiện tại không thể phân thân, còn kêu tài xế đi đón thì khẳng định nó sẽ quậy. Từ nhỏ nó đã dính lấy em, em đi thay anh một chuyến, anh sợ nó cáu kỉnh."

Cố Duyên Chu: "Cái này không phải dính em, mà là sợ em."

Cố Phong: "Em còn không biết nó sao, đối với em vừa dính vừa sợ, khi còn bé em chê nó phiền, nhớ rõ có lần nó còn trực tiếp bị em dọa khóc, nhưng không bao lâu lại nhịn không được dính vào trong ngực em."

Cố Duyên Chu hồi tưởng lại cái bánh giầy khóc hức hức kia, bật cười nói: "Nhóc con đó, nhớ ăn không nhớ đánh."

Buổi chiều khoảng ba giờ, Thiệu Tư ở phòng bếp ép nước trái cây, bưng ly đi ra, nhìn thấy wechat, hồi âm hai chữ: "Mấy giờ?"

[Cố Duyên Chu]: sao, đại gia, em muốn tới đón anh hả?

[Ba Thiệu của mi]: anh đã hỏi như vậy, thì để em suy nghĩ chút.

[Cố Duyên Chu]: Sanh Sanh bốn giờ rưỡi tan học, xuất phát sớm nửa tiếng là được, ngay trong thành phố thôi.

[Ba Thiệu của mi]: được, hôm nay tâm trạng gia tốt, chờ đi, gặp ở cửa thành điện ảnh.

Thiệu Tư sửa soạn đơn giản, chọn một chiếc xe thể thao màu đỏ rực trong garage —— đây là xe yêu của Cố Duyên Chu, xe đối với đàn ông mà nói hệt như bà xã vậy, va chạm một cái cũng sẽ đau lòng.

Thiệu Tư đứng ở trong garage, chụp nó một tấm, sau đó dựa vào cạnh cửa xe, ngón tay nhấn trên màn hình.

[Ba Thiệu của mi]: [hình ảnh] lái chiếc này.

Quả nhiên, Cố Duyên Chu gửi lại đây một chuỗi '…', cuối cùng vẫn gửi qua ba chữ.

[Cố Duyên Chu]: em lái đi.

[Ba Thiệu của mi]: nghe có chút miễn cưỡng nhỉ.

[Cố Duyên Chu]: không có, nó có thể được em xem trọng là phúc của nó. Trên đường lái chậm một chút, chú ý đèn xanh đèn đỏ, cẩn thận an toàn.

[Ba Thiệu của mi]: an toàn của em hay là an toàn của nó?

[Cố Duyên Chu]: đương nhiên là em.

[Cố Duyên Chu]: xe là thứ yếu, còn bà xã không có thì anh đi đâu tìm.

Thiệu Tư hơi cong cong khóe mắt, cười một tiếng.

Cười xong, hắn lại lập tức đưa tay đè khóe mắt: "… Phắc, quên lấy chìa khóa."

Đi ra không bao lâu, liền nhận được điện thoại Lý Quang Tông gọi tới: "A lô, ba, con vừa tới đưa đồ cho ba, ba không ở nhà sao? Con ấn chuông cửa nửa ngày cũng không ai đáp, không phải là ngủ chết chứ?"

Thiệu Tư nói: "Mới vừa đi. Tôi đi đón hai người, cậu tìm tôi chuyện gì?"

Lý Quang Tông: "Ồ, kỳ thật cũng không có chuyện lớn gì —— "

Chỉ là bên phát ngôn đề xuất dị nghị với hợp đồng, muốn thương lượng tiến hành thay đổi, hắn muốn hỏi một chút xem Thiệu Tư có bằng lòng hay không. Với nữa chính là mẹ hắn ngàn dặm xa xôi gửi cho hắn một thùng cam, hắn lấy một bịch to thuận tiện mang qua cho Thiệu Tư nếm thử, cũng coi như đặc sản quê nhà.

Nhưng mà hắn vừa nói xong cái câu 'không có chuyện lớn gì', còn chưa kịp nói tiếp, Thiệu Tư nhìn thấy dấu hiệu thành điện ảnh quen mắt ở mấy trăm mét phía trước, liền dứt khoát lưu loát cúp điện thoại: "Ừm, nếu không có chuyện gì vậy về rồi nói."

Lý Quang Tông: "…"

Giận.

Mỗi ngày đều giận như vậy.

…

Lý Quang Tông nghe tiếng báo bận, bất đắc dĩ thở dài: "Được lắm, cậu ác thật."

Lúc trước Cố Duyên Chu nói với hắn là đến liền gọi điện thoại cho anh, Thiệu Tư trắng trợn đậu xe ở cửa, kéo cửa sổ xe xuống, một cánh tay khoát lên mép cửa sổ, chống đầu chờ anh: "Này, em đến rồi. Cho anh năm phút đồng hồ, hơn một giây cũng không chờ."

Quanh thành điện ảnh có rất nhiều papparazi, hắn lại không thích lén lút, chỉ có thể tận khả năng rút ngắn thời gian. Huống hồ chiếc xe này đẹp thì đẹp, nhưng lái thật sự rất rêu rao, phàm là người hiểu chút về xe đều nghỉ chân vây xem vài lần.

Lúc Cố Duyên Chu đi ra, xa xa liền nhìn thấy chiếc xe yêu của anh chở bà xã anh, siêu xe tuy rằng rêu rao, nhưng người trong xe càng đáng chú ý.

Trong xe mở hệ thống sưởi, trên người Thiệu Tư ăn mặc cũng không nhiều, một cái áo lông màu đen vô cùng đơn giản. Cho dù toàn thân cao thấp đều ăn mặc cực kỳ khiêm tốn, cũng không có bất luận trang sức dư thừa gì, nhưng mà người này vẫn hệt như lóe sáng, một khi đâm vào tầm mắt ai, liền rốt cuộc không rời mắt được.

Người trong xe khoát tay lên cửa sổ xe, ngón tay dài nhỏ, khớp xương rõ ràng. Hắn rũ mắt, hẳn là đang nhìn di động.

Cố Duyên Chu không xác định người nọ có phải là đang chờ mình hồi âm không, vì thế đi đến một nửa,

dừng lại đáp cho hắn hai chữ.

[Cố Duyên Chu]: ngẩng đầu.

Thiệu Tư theo lời ngẩng đầu, nhìn thấy một Cố Duyên Chu võ trang đầy đủ không hề lộ mặt.

"Lên xe, " Thiệu Tư ngoắc ngoắc tay với anh, chờ anh ngồi lên rồi, lúc này mới nói, "Bọc kín như vậy, không sợ em nhận không ra hả?"

Cố Duyên Chu tháo kính râm xuống, thuận miệng nói: "Không có mặt mũi, thì không phải còn có khí chất sao."

Thiệu Tư: "Không biết xấu hổ."

Cố Duyên Chu lại nói: "Sao em mặc ít vậy?"

Nói xong Cố Duyên Chu chụp tay lên người hắn, nhẹ nhàng chạm chạm, phát hiện không lạnh như anh nghĩ, lúc này mới không nói thêm gì.

Thiệu Tư liếc anh một cái, hỏi ngược lại: "Anh tưởng hệ thống sưởi là đồ bỏ hả?"

Cố Duyên Chu nói: "Là ai buổi tối sợ lạnh, đắp chăn mở điều hòa cũng không biết dùng, cứ chui vào trong ngực anh."

Thiệu Tư không nói.

Trường học Cố Sanh cách nơi này cũng không xa, không thì Cố Phong cũng sẽ không bảo anh đi đón. Có điều bọn họ tính sót một việc, bây giờ là giờ tan tầm cao điểm, tình hình giao thông có hơi chen chúc, một đoạn đường còn xảy ra tai nạn giao thông, hai dòng xe cộ chỉ có thể bị ép hội tụ thành một, tốc độ xuất hành chậm hơn ngày thường rất nhiều.

Mắt thấy thời gian đã gần bốn giờ rưỡi, bọn họ vừa mới lái ra từ đoạn đường kia: "Một chốc phỏng chừng là không đến được rồi, đại khái phải đến muộn mười mấy phút đồng hồ."

Cố Duyên Chu nhìn thoáng qua tình hình giao thông: "Không vội, em lái chậm chậm, anh gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp Sanh Sanh thuyết minh một chút."

Phỏng chừng là bởi vì thời gian tan học tương đối bận, điện thoại chủ nhiệm lớp vẫn luôn không gọi được.

Thiệu Tư nói: “Chắc đang bận, chờ cô ấy nhìn thấy sẽ gọi lại.”

Cố Duyên Chu cũng không nghĩ nhiều, gửi qua cái tin nhắn, cũng đỡ cho chủ nhiệm lớp cố ý gọi điện lại.

Bình thường tuy rằng Cố Sanh mê chơi, nhưng mà rất thông minh, tính cách tinh quái, lại thêm ở trong trường học có giáo viên với bạn học, không có vấn đề an toàn gì.

Lúc đến cửa trường học, là bốn giờ bốn mươi ba phút.

Cố Duyên Chu xuống xe trước, Thiệu Tư còn nhắc nhở anh bảo anh đem theo bánh ngọt ở ghế sau xe: “Cố ý mua, vị dâu tây, con gái hẳn là đều thích nhỉ? Em không xuống xe đâu.” Hắn ra ngoài quên mang áo khoác, đi xuống sẽ lạnh chết.

Hộp bánh lớn bằng bàn tay, nền xám, nắp trong suốt. Phía trên còn quấn ruy băng hồng nhạt.

Cố Duyên Chu mới vừa đi ra ngoài không được hai bước, di động vang lên.

Chủ nhiệm lớp là một cô giáo trẻ hơn hai mươi tuổi, giọng cô nhu hòa, nhưng giờ phút này nghe ra đã có chút bối rối: “Chào anh, anh là người nhà của Cố Sanh hả?”

“Ừm, là tôi.”

Chủ nhiệm lớp lại nói: “… Nhưng Cố Sanh đã được đón đi rồi, ngay mười phút trước.”

Bước chân Cố Duyên Chu đột nhiên ngừng lại: “Cái gì?”

“Anh xác định các anh không phái người lại đây đón con bé sao?” Phát sinh loại chuyện này, chủ nhiệm lớp cũng rất sốt ruột, một khi phát sinh chuyện gì, cô cũng không đào thoát trách nhiệm được, “Tiên sinh, anh cẩn thận nghĩ lại xem?”

“…”

Cố Duyên Chu lấy tốc độ nhanh nhất tỉnh táo lại, nói: “Tôi có thể xác định, không có. Người tới đón nó vóc dáng thế nào, chiều cao đại khái ra sao? Phòng học có camera không?”

“Hình như là chú của bé, con bé gọi hắn là chú.”

Tựa như có một luồng khí lạnh từ trong lòng Cố Duyên Chu tán loạn ra ngoài: “… Tôi chính là chú của nó.”

Chủ nhiệm lớp nhất thời cũng có chút choáng váng, không biết nên nói cái gì: "A? Vậy nhà anh có mấy người chú?"

Còn có mấy người, đương nhiên là chỉ có mình anh rồi.

Mí mắt phải Cố Duyên Chu giật mãnh liệt, ngừng cũng không ngừng được.

Từ camera mà xem, người đàn ông tới đón Cố Sanh, chợt nhìn các phương diện đều xấp xỉ Cố Duyên Chu, hơn nữa mang kính râm khẩu trang, nhìn không thấy mặt.

Hắn ta nói hai câu, Cố Sanh liền vô cùng vui vẻ cõng balo đi với hắn ta.

Trước khi dắt mấy bé đi phụ huynh đều phải ký tên, chủ nhiệm lớp nhớ lại: "Tôi đưa bảng ký tên cho hắn, hắn liền ký, a đúng —— bảng ký tên ở đây."

Để bảo vệ đứa nhỏ, tự nhiên sẽ không để cho người khác biết cô bé có một người chú là đại minh tinh, bởi vậy chủ nhiệm lớp nhìn thấy chữ ký trên bảng ký tên còn có chút kinh ngạc.

Trên bảng ký tên viết qua quýt ba chữ: Cố Duyên Chu.

Lúc ấy chủ nhiệm lớp tưởng trùng tên, cũng không để ý. Lại thêm một lớp nhiều bé như vậy, vội trước vội sau, việc cũng nhiều. Cô nhanh chóng đi trông nom một đứa bé trai khóc sướt mướt khác.

Cố Duyên Chu cau mày, nghe đến đó cảm thấy chỗ nào cũng không ổn, thậm chí lộ ra một loại tà khí: "Kỳ quái."

Thật kỳ quái.

Quỷ thần xui khiến, anh nhớ tới cái tin nhắn khó hiểu, không biết là ai gửi tới tối hôm qua.

—— Cái gì gọi là trò chơi bắt đầu?

Kết quả Thiệu Tư ở bên ngoài đợi nửa ngày, vừa chờ vừa cân nhắc đợi chút nữa phải chào hỏi con nhóc kia cho tốt, cười một cái có vẻ có lực tương tác, hắn còn mới học hai câu chuyện cổ tích nữa. Cuối cùng chỉ chờ được năm chữ 'Sanh Sanh mất tích rồi'.

——-

Vương đội biết được tin tức này, cũng thấy kỳ quái: "Báo cảnh sát chưa?"

Cố Duyên Chu nói: "Báo rồi, hiện giờ còn chưa có tin tức."

Đã là đêm khuya, lại không ai ngủ được.

"Nếu như là cố ý bắt cóc, khẳng định hắn sẽ còn gửi tin nhắn cho cậu." Vương đội nói, "Nhưng mà, cả câu chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, vì sao hắn dám công khai giả mạo cậu, thậm chí còn thành công."

Thiệu Tư nói: "Che rất kín, nhìn không thấy mặt." Điều này cũng vốn là hợp tình, thân phận Cố Duyên Chu đặt ở nơi đó, trái lại thành ưu thế để người nọ giả mạo anh.

Thiệu Tư lại cân nhắc: "Chỉ nói hai câu… nói hai câu…"

Câu nói mấu chốt này, giống như bổ xuống một tia sét trong lòng mỗi người.

—— Giọng nói!

Nếu vụ này có liên hệ với mấy vụ trước, là cùng một người làm ra, thì ngược lại cho bọn họ một điểm đột phá mới. Người kia không chỉ thế giọng Từ Hoàn Dương, có lẽ gã còn có thiên phú ngôn ngữ quá mức, có thể bắt chước những giọng nói khác nhau.

Điều này cũng có thể giải thích, những bé gái đó vì sao lại dễ dàng đi theo… Vì sao trên camera trường tiểu học Kiều An, người bị hại lại tự mình đi từng bước một vào trong ngõ hẻm.

"Vì sao tìm tới Sanh Sanh?"

Thiệu Tư yên lặng hai giây: "Nếu nhất định phải nói, có lẽ tôi có một suy đoán. Anh còn nhớ Nhà giam dục vọng không, từ khi Lý Á Lôi mất tích, toàn bộ đoàn phim ở trạng thái đình công, nhưng cũng không có phát biểu thanh minh nói việc quay phim ngưng hẳn. Cho nên trên mạng có rất nhiều người đang đồn…"

Cố Duyên Chu chính là Caesar kế tiếp.

Nếu nhân vật kia còn có ai có thể diễn tốt, thì chỉ có Cố ảnh đế.

128. Chương 128

"Cậu chịu nghe rồi?" Trong chung cư, Từ Hoàn Dương đứng ở bên cửa sổ, khuôn mặt tuấn tú bị đêm tối nhuộm thành màu đen, không biết là thứ gì phản chiếu lên mặt hắn, lúc sáng lúc tối, hắn vừa nói chuyện vừa kéo rèm lại, che đi tầm mắt người khác nhìn qua ngoài cửa sổ.

Người ở đầu kia điện thoại nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tìm tôi có việc hả?”

Dù là chính Từ Hoàn Dương, mỗi khi nghe thấy giọng nói này —— giọng nói không có chút nào khác biệt mình, cũng sẽ nhịn không được tóc gáy dựng thẳng, thật giống như là đang nói chuyện với chính mình: “Tôi…”

Hắn đang muốn nói gì đó, lại nghe thấy đầu kia điện thoại có tiếng con nít khóc la.

Khóc đến dữ dội.

Là một bé gái. Giọng con nít non nớt đã khóc khàn, một tiếng lại một tiếng, ruột gan đứt từng khúc, vừa kêu ‘ba’ vừa kêu ‘mẹ’, nghe vào làm người ta nát lòng.

“…”

Tất cả lời nói đều đảo quanh tại đầu lưỡi, cuối cùng vẫn không thể nói ra, sau lưng Từ Hoàn Dương tuôn ra một lớp mồ hôi lạnh mỏng manh: “Lúc này mà cậu còn bắt người về nhà à?!”

Người nọ cũng không trả lời hắn, chỉ nói: “Không còn chuyện khác thì đừng phiền tôi, cút.”

Từ Hoàn Dương run rẩy lên tiếng: “Thu tay lại đi có được không? Còn như vậy tiếp, cậu sẽ không quay đầu được.”

“Tao đã không quay đầu được rồi ——” giọng nói kia đột nhiên gian cất cao, “Dù muốn chết, mày cũng phải cùng chết với tao.”

Như là nguyền rủa tới từ địa ngục.

Giống như một con rắn độc đang phân bố nước bọt, thè lưỡi, chậm rãi tới gần hắn, nó có thân thể dài nhỏ, từ mắt cá chân một đường leo lên trên, bò tận đến yết hầu, quấn quanh, siết chặt. Tầm mắt nó ngang bằng với hắn, đôi mắt nhỏ máu lạnh không hề chớp, làm người ta phát lạnh cả người.

Từ Hoàn Dương chưa bao giờ biết giọng của mình còn có thể sinh ra loại hiệu quả này.

“Thân phận, địa vị, hoa tươi, vỗ tay, đều là của anh. Hiện tại tôi chỉ thu một chút lợi tức từ chỗ anh thôi, đừng khẩn trương như thế.”

“Chúng ta là một thể, anh chính là tôi, tôi chính là cái bóng của anh.”

“Không…”

Từ Hoàn Dương lắc đầu, cả người đột nhiên chống đỡ không nổi, trượt xuống: “Không —— ”

“Đây là một trò chơi cuối cùng, ” giọng nói ấy nói ra những lời khiến người nghe không hiểu lắm nói, “Lần cuối cùng.”

Từ Hoàn Dương kinh hoàng.

Trò chuyện gián đoạn.

Chỉ còn một chuỗi tiếng báo bận.

Từ Hoàn Dương ngồi ở trên sàn nhà nửa ngày không nhúc nhích, tận đến mười phút sau, một cú điện thoại của Chu Lực gọi vào, hắn mới miễn cưỡng nhúc nhích hai cái.

Chu Lực đi thẳng vào vấn đề: “Nói rõ với gã chưa?”

Hắn ta cực kỳ gấp, mấy năm nay nên kiếm cũng kiếm đủ rồi, hiện tại hắn chỉ nghĩ nên kết thúc như thế nào. Tiền và danh lợi tất nhiên là một thứ tốt, nhưng mạng sống hiển nhiên quan trọng hơn. Thậm chí hắn ta đã từng nghĩ, lúc album phát hành trực tiếp tuyên bố ẩn lui.

Ca thần ẩn lui, nếu truyền ra thì cũng là một đoạn giai thoại.

Hơn nữa dựa vào những album lúc trước, đã đủ ăn, nửa đời sau không cần sầu.

Giọng điệu Chu Lực hấp tấp nóng nẩy, Từ Hoàn Dương cũng cực phiền: “Anh cảm thấy có thể nói rõ sao? Gã lại không ngốc, vẫy thì đến đuổi thì đi? Huống hồ hiện tại gã phạm nhiều chuyện như vậy, sao lại đáp ứng giải tán với chúng ta.”

Chu Lực: “…”

“Cậu hãy nghe tôi nói, chúng ta nhất định phải ngưng hợp đồng. Con người gã quá nguy hiểm, còn như vậy tiếp, tám chín phần là chúng ta cùng nhau xong đời.” Gần đây Chu Lực càng ngày càng lo sợ bất an, có thể là lớn tuổi, hắn cũng gần bốn mươi rồi, có được càng nhiều thứ, làm việc càng không quả quyết giống trước kia, “Chúng ta phải vứt bỏ gã.”

Từ Hoàn Dương im lặng một hồi: “Vứt thế nào?”

Vương đội chống cánh tay bên cạnh bàn, cúi người hỏi: "Ghi âm lại chưa?"

Trong một căn phòng làm việc nho nhỏ, tất cả mọi người đều đang làm việc, bọn họ đeo tai nghe nghe lén, quanh mình là dây điện máy móc linh ta linh tinh. Dựa vào những dụng cụ đó, bọn họ có thể ở nơi này dễ dàng chặn lại cuộc trò chuyện của người khác, nghe trộm nội dung trò chuyện của nghi phạm.

Số của Từ Hoàn Dương, từ vài ngày trước họ đã giám thị, nhưng mà thứ nghe lén được đều là mấy chuyện công việc, cũng không có nội dung liên quan tới vụ án.

Nhưng mà dựa theo kinh nghiệm làm cảnh sát nhiều năm, trong khoảng thời gian này hắn ta không có khả năng ngồi chờ chết.

Quả nhiên, không quá vài ngày, hắn liền kiềm chế không nổi, thương lượng với người đại diện nên thoát thân như thế nào.

Mặc kệ cảnh sát có tra được đến hắn hay không, cuộc triệu tập ngày đó với hắn mà nói vẫn là một lời nhắc nhở: hắn phải mau chóng nghĩ một biện pháp bo bo giữ mình, hắn phải tự bảo vệ mình.

"Vừa rồi là giọng Cố Sanh ư?" Bọn họ phát ghi âm lên, lấy ra một đoạn trong đó, tiếng con nít khóc la trải qua xử lý xóa tạp âm trở nên càng thêm rõ ràng.

Cổ họng Cố Duyên Chu lăn lộn hai cái, xác nhận: "Phải."

Ba.

Mẹ.

…

Thiệu Tư đứng ở bên cạnh, không nói chuyện, chỉ nắm tay Cố Duyên Chu, nắm chặt mới phát hiện tay anh lạnh băng đến lạ thường.

Mà Cố Duyên Chu cũng không nghĩ gì, đụng tới đồ vật liền dùng sức nắm chặt nó.

Thiệu Tư bị đau, nhưng cũng không lên tiếng nhắc nhở anh, tùy ý anh nắm như vậy.

Tận đến khi Vương đội cắt đứt không khí yên tĩnh này: "Đừng vội, khẳng định gã sẽ còn liên hệ cậu. Nếu không thì các cậu đến phòng nghỉ chờ trước đi, bên chúng tôi vừa có tin tức liền thông báo cho cậu."

Lúc này đây, hung thủ cũng không có che che lấp lấp, gã trắng trợn lái xe, cũng không trốn tránh các loại camera theo dõi dọc đường đi. Điểm này tuy rằng khác thường, nhưng đối với họ mà nói cực kỳ có lợi, họ đang lấy video giám sát trên đường, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.

Vương đội vừa dứt lời, lúc này Cố Duyên Chu mới hoàn hồn, buông tay ra, nhìn thấy mu bàn tay Thiệu Tư đỏ ửng: "Xin lỗi, đau không?"

Thiệu Tư hoạt động các đốt ngón tay hai cái, không quá để ý: "Không có gì, anh sao, ổn chút chưa?"

"Anh… có lẽ không ổn lắm."

Cố Duyên Chu xoa xoa thái dương, tiếp tục nói: "Một chốc không cách nào điều chỉnh tốt cảm xúc. Đã khuya, nếu không thì em đi về trước đi, anh bảo tài xế lái xe lại đây đón em."

"Em không về, " Thiệu Tư đẩy cửa phòng nghỉ ra, chọn vị trí ngồi xuống, "Em ở với anh."

Tuy rằng giọng điệu Cố Duyên Chu nói chuyện bình thường, nhưng hai mắt lại đỏ lên, vằn từng đường tơ máu. Người đàn ông hai tay giao nhau, móng tay gần như bấm vào tận trong da thịt.

Thiệu Tư vươn tay sờ soạng nửa ngày trong túi áo khoác của anh, lấy ra một hộp thuốc, rút một điếu, dùng bật lửa châm lên, tự mình hút một hơi rồi lại đưa cho anh: "Hút không?"

Cố Duyên Chu nhận lấy.

[Tình huống hiện giờ, gấp cũng vô dụng.] hệ thống nói, [nếu người kia muốn chơi trò chơi với hắn, thì nhất định sẽ nói cho hắn biết quy tắc trò chơi.]

Làm thế nào định thắng thua.

Thiệu Tư nói: [loại kẻ điên này chưa chắc sẽ cho quy tắc.]

Hệ thống: [Nhất định. Gã không chỉ điên, quan trọng nhất là, gã tự phụ.]

[Sao lúc này mày có vẻ thực hiểu gã vậy?]

[Cũng không phải, chỉ là hai ngày này đọc rất nhiều sách tâm lý học, được chút dẫn dắt.]

Hiện tại trong đầu Thiệu Tư cũng rất loạn, không rảnh nói cái này với hệ thống: [có manh mối liền nói, không có liền cút đi.]

Hệ thống: […Không có.]

Hệ thống lại nói: [Tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi…]

Thiệu Tư: [Cút đi.]

[…]

"Kịch bản Nhà giam dục vọng còn đó không?" Thuốc hút đến một nửa, Cố Duyên Chu ấn gãy nó, ném trong gạt tàn thuốc, quay đầu hỏi, "Bản ebook cũng được."

Tốc độ người đàn ông này tỉnh táo lại thật nhanh. Cố Duyên Chu luôn rất biết xử lý những cảm xúc vô dụng, lúc này cả người anh mặc dù nhuộm đầy mùi thuốc, ý nghĩ lại rất rõ ràng.

Thiệu Tư nói: "Có, em tìm xem."

Thiệu Tư tìm được văn kiện đề hai chữ 'kịch bản' trong nhóm công việc gia nhập lúc trước, tải lại một lần.

Nhóm công việc này đã thật lâu không có động tĩnh, tin nhắn cuối cùng là của Phương đạo: mọi người bảo trọng.

Thời gian biểu hiện là hơn nửa tháng trước.

Trong phòng nghỉ, chỉ có hai người bọn họ. Tuy rằng không cần nói thêm gì, nhưng cả hai đều có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương. Cố Duyên Chu xem từ đầu tới đuôi những cảnh diễn có liên quan tới "Caesar" —— từ động tác nhân vật, ngôn ngữ đến tâm lý hoạt động cùng độc thoại.

Đối với nhân vật đó, lúc trước Cố Duyên Chu vẫn luôn không có hứng thú gì, cũng không vì nguyên nhân đặc biệt gì khác, chỉ là không quá hợp mắt.

Có điều bởi vì lúc trước Thiệu Tư muốn thử nhân vật đó, nên anh cũng lật qua loa hai lần, nhưng đó đều là lúc Thiệu Tư tìm anh luyện diễn, cũng không có tinh tế nghiền ngẫm.

Nếu đối phương nhất định muốn chơi cái này với anh.

…

Người thua còn không biết là ai đâu.

Rạng sáng hơn một giờ.

Cố Duyên Chu lại nhận được một tin nhắn: số 170 đường Hương Sơn, đến một mình, hiện tại, lập tức, lập tức. Hai giờ không thấy mày, tao không dám cam đoan sẽ phát sinh cái gì đâu.

"Đường Hương Sơn?" Vương đội nói, "Không chênh lệch bao nhiêu với chỗ mà hiện giờ chúng tôi truy tung được, hẳn không phải là địa chỉ giả."

Vương đội nói xong, lại quay đầu phân phó: "Đi điều tra, số 170 này là nơi nào."

Từ lúc nhìn thấy địa chỉ trên tin nhắn, Thiệu Tư liền mơ hồ cảm thấy có vài phần ấn tượng, một chốc lại không nghĩ ra đây là nơi nào: "Đường Hương Sơn… số 170. Có phải một quán rượu không?… Không đúng, hình như là quán bar ngầm."

Hắn nhớ không lầm, quả thật là quán bar.

Hơn nữa chỗ này nhiều năm trước đã bỏ hoang, ông chủ dọn đi, đi rất gấp, mặt tiền cửa tiệm thậm chí còn chưa tìm được người sang tên, vẫn luôn để trống.

"Em từng đến hả?"

Thiệu Tư sờ sờ mũi: "Trước kia lúc còn đi học, có trốn học đi với bạn." Có điều hắn chỉ vào cửa, liền bị cảnh tượng sương khói lượn lờ tục tằng bên trong đẩy lùi ra.

Vừa thuốc vừa rượu, hiệu ứng ánh đèn đỏ tím luân phiên, còn có thân thể kề sát với nhau vặn vẹo.

"Tôi đi một mình." Sau khi nhận được địa chỉ, Cố Duyên Chu cầm áo khoác liền đứng dậy muốn đi.

Vương đội cũng không tiện đề xuất thỉnh cầu cho bọn họ cùng đi, nếu phát hiện có cảnh sát đi theo, không biết phạm nhân sẽ làm ra chuyện gì.

Nguy cơ này bọn họ không mạo hiểm nổi.

Cuối cùng vẫn trang bị máy trò chuyện mini trong lỗ tai Cố Duyên Chu, giống loại lúc trước bọn họ đã dùng qua, giấu ở trong lỗ tai, sẽ không bị phát hiện, cũng có thể làm cho cảnh sát đúng lúc biết được tình huống bên trong.

Lúc Cố Duyên Chu xuất phát đã là 1:06.

2:00 là ranh giới tử vong, từng giây từng phút đều không thể trì hoãn.

Thiệu Tư cũng không chậm trễ anh, lời muốn nói rất nhiều, cuối cùng nắm tay rồi lại buông ra, chỉ nói một câu: "Chú ý an toàn."

Cố Duyên Chu cúi đầu hạ xuống một nụ hôn trên môi hắn, bên ngoài gió lớn, nhiệt độ ban đêm lại thấp, trên môi anh không có độ ấm gì, nhưng mà lời nói ra thì quả thật cực kỳ bừa bãi: "Có chút tin tưởng đối với người đàn ông của em đi, cho tới bây giờ anh chưa từng thua. Trái lại là gã, người dám đụng đến anh, chán sống."

129. Chương 129

"Một mình mày đến."

"Trừ mày ra, ai cũng không được."

"Ha… Muốn nghe tiếng khóc của nó một chút không? Nhóc kia thật đáng yêu, mắt to, tóc ngang vai, da cũng nộn."

Người này không ngừng gửi tin nhắn cho anh.

Làm cho Cố Duyên Chu dọc theo đường đi vượt vài cái đèn đỏ.

Vương đội có chút lo lắng, vội nói: "Cậu đừng vội, an toàn quan trọng."

Thiệu Tư lại ở một bên nói: "Không có gì, anh Chu à em giúp anh nhìn hết rồi, tình hình giao thông đoạn này hiện giờ rất thích hợp vượt đèn đỏ, không cần có gánh nặng tâm lý, lớn mật vượt đi."

Vương đội nghe thấy câu nói biếng nhác này, nhịn không được nghiêng đầu liếc hắn một cái, vừa định nói "cậu làm cái gì, nói bậy gì vậy", xoay đầu qua lại nhìn thấy trên mặt Thiệu Tư treo biểu tình hoàn toàn khác với lời nói vừa rồi, rất nghiêm túc, tuyệt đối không giống như là đang nói giỡn.

Vương đội lập tức hiểu ra là hắn đang giảm áp lực cho Cố Duyên Chu.

Có đôi khi bọn họ nói cái gì mà 'không cần gấp', đều là lời vô nghĩa không có tác dụng, loại chiêu số không theo kịch bản như Thiệu Tư lại dễ dàng có hiệu quả.

Quả nhiên, xe Cố Duyên Chu dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà giảm xuống.

Ngay sau đó, bọn họ rõ ràng nghe được từ trong máy liên lạc mini truyền ra giọng Cố Duyên Chu: "Em đừng quậy."

Thiệu Tư lại nói: "Ai quậy. Anh có còn vượt không vậy, bỏ qua cái đèn đỏ này em cũng không dám cam đoan cái kế tiếp đâu."

Cố Duyên Chu đạp phanh lại, thành thành thật thật chờ đèn đỏ đi qua, suy nghĩ rõ ràng trước nay chưa từng có: "Rồi, anh biết. Vừa rồi là anh quá xúc động."

Lúc này Thiệu Tư mới thu lại trêu chọc, nói: "Ừm, thời gian đủ dùng, anh đừng hoảng hốt."

Cho dù Vương đội một lòng vướng bận vụ án, trong não căn bản không nhét nổi thứ khác, cũng bị tương tác cực kỳ ăn ý của hai người này dọa.

Đúng vậy, là ăn ý.

Thiệu Tư có thể dễ dàng điều chỉnh cảm xúc của Cố Duyên Chu, nói hai ba câu, liền khiến tin nhắn rác rưởi hung thủ gửi tới mất hiệu quả.

"Anh quá kiêu ngạo, lúc đi nói cái câu tuyên ngôn kia, chính là giọng điệu chắc thắng á, " Thiệu Tư nói, "Đừng để đến lúc đó bị vả mặt."

Cố Duyên Chu: "Vả mặt ai cũng sẽ không vả mặt anh."

"Đúng rồi."

An tĩnh một đoạn thời gian, Cố Duyên Chu đột nhiên mở miệng, "Em còn nhớ quyển sách em xem lúc thử vai hồi trước không?"

Thiệu Tư chần chờ nói: "Tâm lý học biến thái?"

Hắn vừa định nói hắn thuộc, có gì cần hỏi trực tiếp hỏi, không cần quá cảm kích cũng không cần quá bội phục hắn, hắn chính là lợi hại như vậy đấy.

Nhưng mà nửa câu sau của Cố Duyên Chu lại là: "Đúng —— chính là cái quyển sách nát không có chút tác dụng nào đó."

"..."

Thiệu Tư: không phải, sao lại không có tác dụng.

Cố Duyên Chu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không biết khi nào ngoài cửa sổ đã đổ cơn mưa rào tí tách, cần gạt nước thong thả cọ qua cửa sổ xe, từng chút, từng chút một.

Có vài giây, cửa sổ xe bị cọ đến sáng trong, lộ ra cảnh đêm đèn đuốc rực rỡ ngoài cửa sổ, sau đó lại mơ hồ nhìn không rõ trong làn nước, thành thị bày ra ảnh ngược loang lổ trên mặt nước bẩn.

Cố Duyên Chu nói: "Vừa rồi anh xem kịch bản, góc độ tự hỏi không giống em lắm, em định nghĩa gã thành một người bệnh tâm thần."

Thiệu Tư muốn diễn một kẻ thần kinh tâm thần mất trí, một người bệnh tâm thần không hợp với lẽ thường, không hề có lý trí và đạo đức gì đáng nói….

Thiệu Tư nói: "Phải. Thường thì những người giống thế, họ đánh vỡ quy tắc thế tục, rơi vào một loại trạng thái thế giới của họ do họ làm chủ, lại càng không cần đạo đức không cần lý trí…"

Cố Duyên Chu: "Nói không sai, nhưng em có từng nghĩ tới, là cái gì biến họ thành như vậy hay không?"

"…"

Thiệu Tư im lặng.

Góc độ đó trước đây hắn hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ tới.

"Ngay từ đầu em đã đóng đinh gã ở vị trí bệnh thần kinh, muốn nghiền ngẫm sự điên cuồng không rõ thần trí của gã." Cố Duyên Chu nói, "Nhưng mà, là cái gì khiến gã biến thành như vậy, quy tắc vốn có của gã bị cái gì đánh vỡ? Người là động vật quần cư, nơi có nhiều người liền có quy tắc, có rất ít người sẽ vô duyên vô cớ đi đánh vỡ quy tắc vốn có, bởi vì một khi đánh vỡ liền có nghĩa phải trả cái giá thật lớn —— gã lại là vì sao? Kẻ điên nổi điên lên đều có nguyên nhân."

[Tôi phắc, thật sự là một lời đánh thức người trong mộng, khó trách người ta lấy giải thành tựu cả đời, mà cậu chỉ là một ảnh đế bình thường nho nhỏ.] hệ thống cảm thán nói, [trâu bò thật.]

Phân tích con người rất thấu triệt, hơn nữa còn là toàn phương vị không góc chết.

Thiệu Tư: [chú ý cách dùng từ của mày một chút, ảnh đế bình thường nho nhỏ?]

Hệ thống: […]

Trong thoáng chốc Thiệu Tư không khỏi nhớ tới, Cố Duyên Chu từng nói với hắn rằng: "Âu đạo luôn nói anh có thiên phú, nhân vật có phức tạp hơn nữa cũng chỉ một chút liền thông. Trên đời này nhiều người thế, anh thấy nhiều lắm rồi, cho nên anh yêu em như vậy."

Thứ mà anh yêu không phải bề ngoài ngăn nắp xinh đẹp của em.

Lúc Cố Duyên Chu nói lời này, ánh mắt tối xuống: "Anh gặp một linh hồn thú vị, lòe lòe phát sáng."

——-

1:45 phút, Cố Duyên Chu nhìn thấy cột mốc đường Hương Sơn xiêu xiêu vẹo vẹo bên vệ đường.

Anh dẫm phanh, thả chậm tốc độ xe, vừa lái vừa tìm số 170 là chỗ nào.

Đường Hương Sơn cũng không dài, chạy đến cuối mới nhìn thấy số 170.

Là một cửa tiệm cũ kĩ, tên là Tiệm cắt tóc A Quân, giờ này đã sớm đóng cửa, trên cửa sắt có khóa phòng trộm, cánh cửa bị người ta dùng sơn phun không nhìn ra bộ dạng ban đầu, đốm đỏ đốm xanh, không biết vẽ cái quỷ gì, ở trên cùng phun lên một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: quán bar Vamps đi cửa sau, cuối cùng còn có một cái mũi tên bự chỉ đường.

Trong đó, mấy chữ quán bar Vamps đã bị những đường sơn khác phun mờ, thoạt nhìn đã có tuổi tác nhất định.

Trên đường chỉ một mình anh, Cố Duyên Chu nhìn quanh bốn phía, đưa tay gửi tin nhắn cho người nọ: tao đến rồi, mày đừng động đến nó. Kế tiếp làm thế nào?

Rất nhanh nhận được hồi âm.

—— Vào từ cửa sau.

Cái gọi là cửa sau chính là từ trong hẻm nhỏ quẹo vào, phía sau Tiệm cắt tóc A Quân có cánh cửa sắt nhỏ, đẩy cửa sắt ra, đứng ở cửa nhìn xuống, là cầu thang quanh co, không biết đi thông chỗ nào.

"Quả thật là một quán bar ngầm vứt đi đã lâu." Một cảnh sát trẻ tuổi từ trước màn hình máy tính ngẩng đầu, đọc ra từng hàng tư liệu vừa rồi kiểm tra được, "Quán bar lâu năm, mở đã mười mấy năm, nhưng vài năm trước đột nhiên đóng cửa, ông chủ họ Hoàng tên Trung Vĩ, đã dời quốc tịch ra nước ngoài, không còn ai biết tin tức về ông ta."

Vương đội trầm tư hồi lâu.

Cố Duyên Chu theo cầu thang đi xuống, cuối cầu thang còn có một cái cửa sắt, trải qua năm tháng tẩy rửa, nước sơn ở chỗ tay nắm cửa cũng đã bắt đầu tróc ra, lúc đẩy cửa phát ra một tiếng "kẹt".

Anh cảnh giác bật đèn pin lên, sau đó sờ soạng trên tường một trận, đụng đến chốt mở đèn điện, "cạch" một tiếng ấn bật, không có bất cứ phản ứng gì.

"…"

Bốn phía tối đen, nơi đèn pin chiếu đến cũng có hạn, sau khi chiếu sáng quầy bar lại di chuyển về phía khác, quầy bar lại tiếp tục ẩn trong bóng tối. Trên quầy bar bày mấy hàng chế phẩm rượu đủ mọi màu sắc, có mạng nhện, có rất nhiều vật phẩm thủy tinh, cũng có ghế ngồi phủ kín một lớp bụi.

Cố Duyên Chu đi về phía trước hai bước, cửa sắt đột nhiên đóng lại ở phía sau, phát ra tiếng vang quỷ dị.

Anh xem xét mọi nơi, cũng không phát hiện được gì.

Vùng rìa ánh đèn pin lại quét đến trên quầy bar, có một quyển sổ ố vàng.

Mỗi một bước đi Cố Duyên Chu đều thật cẩn thận, xác nhận xung quanh đều không có người, lúc này mới nhích qua. Anh tựa lưng lên tường, tiện tay mở quyển sổ kia ra: sổ ghi chép nhân viên.

Cố Duyên Chu lật hai ba trang, trong lúc đó liên tiếp ngẩng đầu dùng đèn pin soi phía trước, xác định không có gì, lúc này mới tiếp tục lật xem: "Bartender, nhóm nhạc…"

Phía trên còn viết rất nhiều lời vui đùa, chẳng hạn như "tay trống thiệt bảnh", "muốn hẹn hò với vocal". Nhìn chữ viết rất xinh đẹp, hẳn là cô gái phục vụ trong quán bar, vui đùa viết lên.

Thiệu Tư không biết bên phía Cố Duyên Chu là tình huống gì, trước khi Cố Duyên Chu chưa nói ra ám hiệu gì thì bọn họ cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, bao gồm cả cảnh sát mai phục bên ngoài quán bar. Hắn muốn nói chút gì đó, lại sợ quấy rầy anh.

Vương đội cũng mang tâm tư như vậy, hắn vỗ vỗ vai Thiệu Tư, làm một thủ thế chớ có lên tiếng: "Suỵt."

Cố Duyên Chu lật tới tận trang cuối quyển ghi chép nhân viên này, lại thả về trên quầy bar, sau đó anh tiện tay rọi đèn, lại phát hiện không biết khi nào, trước mặt đã xuất hiện một bóng đen!

Cố Duyên Chu ngừng hô hấp.

Gã cứ như vậy lẳng lặng đứng trước mặt Cố Duyên Chu, yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Cái bóng kia như là hòa hợp một thể với đêm tối, chỉ hiện ra hình người, Cố Duyên Chu không chút hoang mang, nâng tay lên, rọi vào mặt người nọ.

——

Vương đội: "Liên lạc không được ư?"

"Liên lạc không được, loại K517 này là kiểu mới ra, micro mini rất ít khi trục trặc, " nhân viên cảnh sát nói, "Để tôi thử lại, kết nối lại lần nữa xem."

Đã là rạng sáng ba giờ.

Cách lúc Cố Duyên Chu mất liên lạc, đã qua tròn bốn mươi sáu phút.

Thiệu Tư thoạt nhìn dáng vẻ lười nhác, thực tế là căn bản không ngồi yên nổi: "Còn chưa được hả?"

"..."

Vương đội cũng hết đường xoay sở. Cục diện hiện tại rất nan giải, không biết tình huống bên trong, hắn không cách nào cân nhắc lợi hại, tùy tiện kêu đội ẩn núp bên ngoài vọt vào, thì lại có thể xảy ra chuyện xấu.

Chờ hắn hoàn hồn, Thiệu Tư đã cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Vương đội vội hỏi: "Cậu làm gì đó —— "

Thiệu Tư ăn mặc mỏng manh, đẩy cửa ra, đội gió lạnh bước đi: "Không đợi nữa, đi tìm hắn. Yên tâm, tôi không ngốc, tôi không đi vào, tôi chỉ muốn cách hắn gần một chút. Dù sao thì không thể cứ ở trong này mải, còn ở nữa có lẽ tôi phải tìm người đánh một trận đó."

Tính tình hắn vốn dĩ đã không tính là tốt, chỉ là bình thường lười phát tác thôi.

Bây giờ là thật sự nhịn không nổi.

Chờ Thiệu Tư chạy xe đến gần đường Hương Sơn, đã là rạng sáng ba giờ rưỡi.

Hắn ngồi ở trong xe đốt một điếu thuốc, từ vị trí của hắn xa xa nhìn qua, có thể nhìn ra ngoài hai con phố, còn có thể nhìn thấy bảng hiệu 'Tiệm cắt tóc A Quân'. Hắn cũng không kéo cửa sổ xuống, hút ngay trong không gian nhỏ hẹp không khí không lưu thông này.

Thiệu Tư không thường hút thuốc, hắn biết Cố Duyên Chu nghiện thuốc lá, có điều sau khi ở bên hắn, nghiện thuốc bớt đi rất nhiều.

Có lần tán gẫu, Cố Duyên Chu ôm hắn thuận miệng nói: "Cai thuốc, chung quy vẫn dễ hơn cai em. Em không thích anh liền không hút, không phải chuyện lớn gì, không cần phải quá cảm động. Nhiều nhất là nếu anh lên cơn nghiện thuốc lá, thì em cho anh hôn hai cái là được."

Thiệu Tư hoàn hồn, nhéo nhéo mũi, không thể phủ nhận hiện tại mình cực lo lắng, lo lắng muốn chết.

Nhưng lại tin tưởng anh.

Cố Duyên Chu nói chắc thắng, thì chính là chắc thắng.

—— Tận đến khi từ hướng tiệm cắt tóc, bốc lên một luồng khói đặc.

Khói ấy còn đen hơn cả bóng đêm, dốc sức tràn lên trên.

Thuốc trong tay Thiệu Tư run run: "Phắc."

130. Chương 130

"Khói là từ tầng hầm bốc lên… Xem bộ là lửa cháy."

"Lửa cháy? Sao lại có lửa cháy, có người phóng hỏa chăng?"

Lúc này, ai cũng ngồi không yên, trong phòng làm việc không ngừng có tiếng chân ghế ma sát với mặt đất két két, hết đợt này đến đợt khác. Có người đứng dậy đi ra ngoài, có người châu đầu ghé tai.

Một lão cảnh sát có kinh nghiệm đầy mặt u sầu nói: "Xem bộ dáng là có người phóng hỏa. Hơn nữa phiền toái chính là, tầng hầm phát sinh hoả hoạn, dập lửa khó khăn tương đối lớn. Nhìn từ bản vẽ xây dựng, quán bar này thiết kế kiểu địa đạo, đường tắt hẹp dài, cửa ra vào cũng ít, dẫn đến dòng khí không thông. Hơn nữa hoang phế nhiều năm như vậy, thiết bị phòng cháy không biết còn tác dụng hay không."

Vương đội vỗ bàn, từ miệng hô lên một câu: "Có khó hay không thì lửa này cũng phải dập!"

Bên kia.

[Cậu đừng xúc động mà…] hệ thống chỉ nhìn Thiệu Tư lái xe thôi, cũng cảm thấy phát khiếp, [lái nhanh như vậy muốn chết hả! Mới nãy Cố Duyên Chu phi như bay cậu nói cái gì, đừng có hoảng.]

Thiệu Tư mím môi, miệng còn lưu lại vị thuốc vừa rồi, nghèn nghẹn, tỏa lên một chút cay đắng. Hắn tùy ý hệ thống không ngừng ở bên kia léo nhéo, thật sự không nói một câu.

[Đã nói với cậu đừng nóng vội rồi, tôi không cảm nhận được dao động gì hết, không có dao động liền bảo đảm không sao.]

[Đã nói không sao mà, quả nhiên tình yêu khiến người ta mất đi lý trí.]

[… Ba Thiệu hôm nay sao ba cố chấp vậy? Nói thế nào cũng không nghe.]

Chờ đầu xe song song với 'Tiệm cắt tóc A Quân', lúc này Thiệu Tư mới mãnh liệt đạp phanh, trực tiếp đạp lút cán. Vừa rồi chạy quá nhanh, phanh cũng gấp, cả người hắn đều theo thân xe xóc nảy, nắm siết tay lái, bị lắc đến tỉnh táo hai phần.

Thiệu Tư cúi đầu xuống, tóc hai bên rũ xuống trước mắt, chặn đi tầm mắt.

Các đốt ngón tay đầu tiên là căng thẳng, sau đó chậm rãi buông ra.

"Câm miệng, đừng phiền, tao xuống xe nhìn xem."

Nói xong, Thiệu Tư tắt máy, rút chìa khóa, đẩy cửa xe ra.

Lực lượng cảnh sát vốn dĩ ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó đã xuất động, bọn họ tính phá cửa sau vào, xe cứu hỏa cũng đang trên đường tới. Khói đặc không chỉ không tiêu tán, mà hệt như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, xa xa nhìn qua, như là trên bầu trời con đường này tụ tập một đám mây đen bay lên.

…

Trước khi xe cứu hỏa tới, tiến triển của nhiệm vụ tìm kiếm cứu người cũng không thuận lợi.

"Báo cáo tổ trưởng, không tìm được người."

"Khu vực 2 cũng đã điều tra, không người."

"…"

“Không đi vào bên trong được nữa, khói quá nồng, vào không được.”

Tổ trưởng giơ cổ tay lên nhìn thời gian, rõ ràng trời lạnh như vậy, nhưng trên chóp mũi hắn đều là mồ hôi sốt ruột, đang muốn nói gì đó, khóe mắt nhìn đến bóng người bên cạnh.

Hắn nhìn qua, chỉ thấy người đàn ông thon gầy kia tựa vào cạnh xe, gió lớn lùa vào trong áo lông của người nọ. Áo lông bị gió thổi dán trên người hắn, thít chặt thắt lưng thon gầy —— nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh.

Lời tổ trưởng muốn nói đảo quanh bên miệng, cuối cùng vẫn không thể nói ra, hắn vốn muốn nói: dựa theo tình huống hiện nay, tình thế không quá lạc quan.

Ước chừng bảy tám phút sau, xe cứu hỏa đến.

Nhân viên cứu hỏa mặc đồng phục vừa xuống xe liền bắt đầu lưu loát tiến hành một loạt công tác dập lửa, ống nước thật dài cuộn trên mặt đất, một đầu cắm ở trong nước.

[Cậu không sao chứ?]

Hệ thống yên tĩnh một phen, lại cảm thấy không thể mặc kệ hắn tiếp tục như vậy: [anh đại, anh nói một câu đi?]

Thiệu Tư nhíu mày: [nói cái gì?]

Hắn lại không giúp được gì, không thể tùy tiện lộn xộn gây thêm phiền toái cho người ta —— không thì hắn đã sớm vọt vào rồi. Chỉ có thể nghẹn khuất chờ ở bên ngoài, nếu Cố Duyên Chu đi ra, hắn cũng có thể lập tức nhìn thấy anh.

Trước đây hắn đều không phát hiện, hắn lại bị Cố Duyên Chu ăn chặt như vậy.

Hệ thống im lặng hai giây, sau đó nói: [kể với cậu một câu chuyện nhé? Không phải cậu vẫn luôn tò mò vì sao tôi lại lưu lạc thành như bây giờ sao. Trước đây tôi cũng từng oai phong một cõi đó, Hắc Bạch Vô Thường trong truyện dân gian của các cậu trên cơ bản là dựa theo nguyên hình của tôi, tưởng tượng như vậy có phải cảm thấy tôi rất trâu bò không.]

Thiệu Tư không yên lòng: [Hửm?]

Hệ thống: [Cậu được lắm, đầy lòng đầy mắt đều là đàn ông, ngay cả một bí mật lớn như tôi cũng không hấp dẫn được cậu.]

[…]

Thiệu Tư đưa tay xoa xoa giữa mày: [vậy mày nói đi.]

Hệ thống: [hừ, tôi không nói.]

[…] Thiệu Tư buông tay xuống, cũng không truy vấn, chỉ nói, [à.]

[Đổi đề tài vậy, trước đây mày cho tao nhân vật manh mối, là Từ Hoàn Dương. Nhưng mà tĩnh tâm lại, càng nghĩ càng cảm thấy người này kỳ quái.] Vừa rồi ngoại trừ nghĩ về Cố Duyên Chu, Thiệu Tư còn luôn nghĩ về chuyện vụ án, nói, [hắn ta như vậy, có một kẻ sát nhân hát thay cho hắn ta, hắn ta còn có thể tiếp tục như không có việc gì mà làm ca thần của hắn ta ư.]

Cái tâm lý này cũng không bình thường được tới đâu. Chính cái gọi là chó không sủa thì sẽ cắn người, trong cả sự kiện này, Từ Hoàn Dương quá bị động. Nếu hắn là Từ Hoàn Dương, thì sao hắn có thể khoan dung cho một quả bom như vậy ở ngay bên cạnh mình?

Hệ thống nói: [nhưng hắn ta biểu hiện rất bình thường mà…?]

Thiệu Tư hơi hơi híp mắt: [cũng bởi vì hắn ta biểu hiện rất bình thường, cho nên mới nói hắn ta không bình thường.]

[Cho nên ngài có cao kiến gì?]

Thiệu Tư thản nhiên nói: [không có. Tao chỉ cảm thấy kỳ quái, còn chưa có nghĩ thông suốt.]

[…]

Hệ thống muốn giúp hắn dời đi lực chú ý, không thể thành công.

Thiệu Tư nhìn chằm chằm đám nhân viên cứu hỏa mặc đồng phục kia, rũ mắt xuống: Cố Duyên Chu, anh không được có sao đó.

Đội chữa cháy tới kịp thời, thế lửa không có tiếp tục lan ra bên ngoài, chủ yếu là vị trí tầng hầm đó thật sự là rất bất lợi, dập lửa cũng không thoải mái, tốn thời gian nhiều gấp đôi ngày thường.

Bọn họ đang muốn xâm nhập vào tìm kiếm cứu người, đội trưởng lại cảm thấy không thích hợp, phất phất tay, triệu tập mọi người chạy ra bên ngoài: “Rút —— lui lại trước —— ”

“Vì sao lại rút?”

Tình huống khẩn cấp, đội trưởng không có thời gian giải thích quá nhiều với họ, chỉ có thể vừa chạy vừa hô: “Nơi này có lẽ sắp nổ rồi —— ”

Quả nhiên, ngay khi một người cuối cùng chạy ra, không quá hai phút, từ tầng hầm truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Vụ nổ mang đến nhiệt độ cực nóng, lần thứ hai châm ngòi lửa cho quán bar ngầm nho nhỏ, khói đặc còn chưa mất, lại biến thành một cảnh tượng đáng sợ.

“Trong quán bar có chất lỏng dễ cháy, còn bốc khói. Tôi cảm thấy không thích hợp lắm, nghĩ thầm rằng khẳng định sẽ nổ.” Đội trưởng sờ mặt một phen, trên mặt hắn đều là mồ hôi, nước mưa, thêm cả những thứ dơ bẩn mờ mịt.

Thiệu Tư đi qua, trên mặt không có biểu cảm gì: “Hắn ở bên trong sao? Hắn không ở đó có phải không.”

“Cái này… chúng tôi cũng không biết. Nhưng vụ nổ tuyệt đối cũng là do người làm, ai lại rảnh rỗi đặt những thứ đó ở bên trong.”

Không có được câu trả lời thuyết phục mình muốn, cảm xúc của Thiệu Tư nhất thời có chút không khống chế được, sau lưng chính là ánh lửa đầy trời, tiếng nổ mạnh liên tiếp, từng chút từng chút bóp lấy trái tim hắn, thậm chí hắn vừa nhìn thấy người liền muốn rống hai tiếng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Lúc này mới cảm thấy lạnh.

Lạnh đến tận tim.

Không biết qua bao lâu, Thiệu Tư mơ hồ cảm thấy quanh mình đột nhiên yên tĩnh lại, thậm chí còn kèm theo một trận tiếng kinh hô.

Hệ thống nhẹ giọng nhắc nhở: [cậu xem xem ai đến.]

Thiệu Tư ngồi xổm đến run chân, còn chưa kịp đứng lên, đỉnh đầu đã bị người ta không nhẹ không nặng xoa hai cái, cùng với động tác này, còn có giọng trầm thấp quen thuộc của người kia: “Tổ tông, làm gì đó, khóc nhè hả?”

“…”

Thiệu Tư ngẩng đầu, mặt Cố Duyên Chu hắt ánh lửa, rơi vào đáy mắt hắn.

Còn thật sự khóc.

Cố Duyên Chu nhìn mà tim căng thẳng, đang muốn lau cho hắn: "Sao lại…" Sao lại khóc thành như vậy, là muốn anh đau lòng chết hả.

Nhưng mà Thiệu Tư không chút khách khí cho anh một quyền, từ góc độ người ngoài nhìn vào, hai người như là cùng một chỗ đánh đấm, cuối cùng Thiệu Tư trực tiếp đạp anh một cước, miệng còn nói: "Anh đứng yên đừng nhúc nhích, em còn chưa đánh xong."

Cố Duyên Chu cắng răn ăn hai phát, thầm nghĩ người này thật sự là không chút lưu tình, nhưng ánh mắt vừa chạm vào đôi mắt khóc đến đỏ lên của người nọ, liền không cần tự hỏi, mềm nhũn đáp: "Anh đứng bất động này."

Anh chờ tiếp tục bị đánh, Thiệu Tư lại không động thủ lần nữa, ngược lại ôm thắt lưng anh, chôn mặt gần ngực anh.

Cố Duyên Chu trở tay sờ sờ ót hắn: "Như vậy là đủ rồi? Không đánh nữa hả?"

Hương vị trên thân người đàn ông cũng không dễ ngửi, không biết anh chui ra từ góc nào, quần áo cũng rất bẩn, Thiệu Tư vươn tay nhéo nhéo sau eo anh: "Anh còn hỏi, da ngứa thiếu đánh hả?"

"Không ngờ em lo lắng cho anh như vậy." Ở chung lâu thế rồi, Cố Duyên Chu chưa từng thấy hắn khóc, người này bình thường trên mặt luôn không có biểu cảm gì, cao lãnh muốn chết, nếu không thì chính là bộ dạng lười biếng, không nữa thì chính là vẻ mặt ghét bỏ. Ngẫu nhiên tâm tình tốt cong cong khóe miệng cười rộ lên, xem như thưởng cho anh, "Anh rất vui, tuy rằng cực kỳ không đúng lúc, nhưng mà anh… rất vui. Có điều lại càng đau lòng, không nỡ để em khóc."

Thiệu Tư nói: "Đừng có xà nẹo, Sanh Sanh đâu?"

Cố Duyên Chu thầm nghĩ cũng không biết là ai xà nẹo, ôm anh không chịu buông tay.

Nghĩ đến tình thế bây giờ, anh thở phào nói: "Sanh Sanh căn bản là không ở đây, đã kêu người đi đón, ở trong một căn nhà kho bỏ hoang trên đường Khê Vân."

"Vốn dĩ có thể đi ra trước khi cháy, " Cố Duyên Chu tiếp tục giải thích, "Nhưng vì người kia, mà trì hoãn."

"Ai?"

—— Người phóng hỏa.

Lửa lớn nhanh chóng được dập tắt, chỉ là khói dư lượn lờ, trong không khí đều là mùi khói gay mũi.

Nghi phạm thuận lợi sa lưới. Nghe nói người nọ vốn dĩ muốn ở lại nơi đó tự sát, bị Cố Duyên Chu đè ép kéo ra từ một lối khác của quán bar ngầm.

Không một ai thương vong.

"Máy liên lạc là tôi tự mình tắt."

Cố Duyên Chu ngồi ở đối diện Vương đội, tình cảnh lần này tương đối long trọng, bên cạnh Vương đội còn có cục trưởng, và vài người ghi chép.

Vương đội cũng không ngờ câu đầu tiên Cố Duyên Chu nói với hắn sẽ là cái này, lập tức sửng sốt: "… Cậu tự tắt?"

"Phải. Bởi vì lúc ấy —— "

Thời gian quay lại rạng sáng 2:06.

Cố Duyên Chu rọi đến mặt gã, đó là một gương mặt bình thường. Tuổi không lớn lắm, nhưng trạng thái thoạt nhìn lại rất kém, hơn hai mươi tuổi, nhìn qua như là hơn ba mươi —— không phải do mặt già dặn, mà là thoạt nhìn phương diện tinh thần, sức khỏe đều không tốt.

Gã đội mũ.

Hốc mắt lõm vào, hai má lõm vào, môi nhếch lên. Trong tay nắm một con dao.

Hết chương 130

131. Chương 131

"Mày là ai?"

"Mày có tên không?"

Cố Duyên Chu nhìn chằm chằm ánh mắt gã, muốn đọc ra được chút gì đó từ bên trong.

Tự nhiên không được đáp lại.

Trong đáy mắt người nọ một vùng sương mù, vừa dày vừa nặng, như không tan đi được. Tử khí trầm trầm.

Lại tỉ mỉ nhìn, đẩy ra sương mù, khiến lòng người xem căng thẳng.

Gã buông dao xuống, không coi ai ra gì mà ngồi xuống, thậm chí còn mở cho mình một bình rượu —— nơi này hẳn là gã thường đến, động tác thành thạo, rượu gì đặt ở vị trí nào gã đều biết.

Hai người giao phong bất quá chỉ ngắn ngủi hai phút.

Cố Duyên Chu đem người trước mắt, cùng với Caesar trong «Nhà giam dục vọng» trùng lặp lên nhau, phát hiện một điểm giống nhau, nhưng đa phần, vẫn là khác biệt.

"Người trước mắt, cả người gã tản mát ra, không phải cái loại càn rỡ duy ngã độc tôn, cũng không phải không chỗ nào sợ hãi." Cố Duyên Chu nhớ lại, "Gã rất bi thương."

Cho dù gã chưa nói gì cả, nhưng thoạt nhìn, gã thực bi thương.

…

Cố Duyên Chu cũng biết là mình đang đánh cược.

Anh chủ động tháo máy liên lạc xuống, ném cái dụng cụ còn nhỏ hơn móng tay ấy vào trong ly rượu của người nọ, khối vuông màu đen nho nhỏ chìm xuống, chung quanh nó toát ra bong bóng hệt như nước có ga, cuối cùng chìm xuống đáy. Lúc này anh mới hỏi lại vấn đề lúc trước: "Mày là Trình Nguyên ư?"

Người nọ làm như kinh ngạc, đối diện ly rượu nửa ngày, lại ngẩng đầu nhìn anh.

Nghe đến đây, Vương đội đưa tay cắt lời anh, truy vấn: "Trình Nguyên là ai?"

"Là tên của vocal ban nhạc trên quyển ghi chép kia." Cố Duyên Chu nói, "Nếu gã biết hát, lại biết bắt chước âm thanh, trực giác nói cho tôi biết, hẳn gã chính là 'Trình Nguyên' trong ghi chép. Hơn nữa trong tất cả chữ ký, cũng chỉ có hai chữ Trình Nguyên viết non nớt nhất, từng nét bút một, quy quy củ củ. Có mấy hàng là ghi chép xin phép, chỉ vài chữ ít ỏi như vậy, mà thậm chí còn dùng cách ghép vần. Một người không hộ khẩu, không có nhận chín năm giáo dục bắt buộc, theo lẽ thường suy đoán, trình độ văn hóa của gã khẳng định không cao… Bởi vậy rất có thể gã chính là Trình Nguyên."

Dù có lí có lẽ hơn nữa, thì cũng chỉ là phỏng đoán lung tung mang theo phán đoán chủ quan mà thôi.

Nhưng Cố Duyên Chu thấy Trình Nguyên cởi mũ ra, chống tay bên cạnh bàn, đứng lên, thân hình cao gầy.

Gã nói: "Đã… thật lâu không có ai kêu tên tao."

Gã dùng chính là giọng nói vốn có —— vẫn có chút khác biệt với Từ Hoàn Dương. Giọng thật của gã sáng hơn một chút, nhưng chỉ cần hơi đè xuống, liền không khác ca thần là mấy. Gã đã quen đè thấp giọng nói chuyện từ lâu.

Trình Nguyên, nam, năm nay 28 tuổi.

Ngày sinh không rõ. Cha mẹ đều là nông dân, gia cảnh không tốt lắm.

Trình gia vốn đã có một đứa con trai, gã là thai thứ hai.

Mang thai ngoài ý muốn, trì hoãn thời cơ nạo thai tốt nhất, cũng từng thử phá. Nhưng trong nhà nghèo, không có tiền đi bệnh viện, dùng phương thuốc dân gian, một lần không thành, cứ như vậy mà sinh ra.

Cũng không cách nào cho gã đến trường, chờ Trình Nguyên 12 13 tuổi, trong nhà không đủ sức, không thể cho gã vào hộ khẩu, cũng không đóng nổi tiền phạt, liền muốn ném gã đi.

Ngày đó ba Trình hiếm khi nói dẫn gã ra ngoài đi chơi, đi công viên trò chơi trong thành phố, lần đầu tiên gã ngồi tàu lượn siêu tốc, nhưng mà từ trên phương tiện giải trí đi xuống, quay quắt lại tìm không ra cái người năm phút đồng hồ trước còn nắm tay gã.

"Kỳ thật gã biết địa chỉ trong nhà, chỉ là gã không muốn về, đó đã không còn coi là nhà. Cha trăm phương ngàn kế muốn ném gã ra ngoài."

Cố Duyên Chu lại nói: "Gã bắt đầu tự mình tìm việc làm, phát tờ rơi, làm cu li trên công trường —— ban đầu gã ở quán bar làm phục vụ, mỗi ngày lau bàn, đưa rượu. Có lần kết thúc công việc, vocal ban nhạc thuận miệng nói với gã 'tôi vẫn cảm thấy giọng cậu rất tốt, có hứng thú ca hát hay không?'."

Chính là những lời này, thay đổi cả cuộc đời gã.

Thiệu Tư ngồi ở trong phòng nghỉ, trên người khoác áo khoác của Cố Duyên Chu, cúi đầu hắt hơi một cái.

Lúc này, một bàn tay đẩy cửa cục cảnh sát ra, là một nữ cảnh sát trẻ tuổi, sau khi cô lộ mặt xong liền xoay đi, đứng ở cửa thoáng xoay người. Chờ cô rảo bước tiến vào, trong tay cô còn nắm một bàn tay núc ních thịt, vừa tiến đến liền hỏi: "Người nhà đâu —— người nhà có đây không."

Cố Sanh nhút nhát theo sau nữ cảnh sát, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt khóc đến sưng lên.

Thiệu Tư đứng lên: "Đây."

Nữ cảnh sát đánh giá hắn một chút: "Tôi đi lấy cái bảng, chờ một lát anh ký tên là có thể dắt bé về."

"Không bị thương chứ?"

"Bị thương thì không có, nhưng hiện tại trạng thái tinh thần bé không tốt lắm. Làm người nhà, anh nên giao lưu với bé nhiều nhiều."

Dọc theo đường đi Cố Sanh cố nén không khóc, có lẽ bởi vì quanh mình đều là khuôn mặt xa lạ. Hiện tại vừa thấy được người thân cận, liền cảm thấy tủi thân, cố tình lúc này Thiệu Tư lại thông suốt, thái độ khác thường đi đến trước mặt cô bé, ngồi xổm xuống, đưa tay lau mặt cho nó: "Ngoan, không có gì."

Thiệu Tư tự cho là lần này mình dỗ dành vô cùng đủ tư cách, nhưng mà Cố Sanh lại há mồm liền khóc, khóc đến thiếu chút nữa tắt thở.

"..."

Thiệu Tư vừa cảm thấy đau lòng, vừa nghĩ: đứa nhỏ này sao lại như vậy. Không cách nào dỗ nổi mà, chẳng lẽ lại không dùng đúng phương pháp?

Cửa cục cảnh sát lại bị đẩy ra, lần này người tới là Lý Quang Tông.

Nửa tiếng trước hắn mới vừa nhận được điện thoại của Trần Dương, sau khi hỏi rõ chân tướng liền ngựa không ngừng vó chạy qua bên này, sau khi vào cửa hắn gây ra động tĩnh có hơi lớn, vài cảnh sát liên tiếp ngẩng đầu nhìn hắn: "Tìm ai?"

Lý Quang Tông vừa vào cửa liền khom người 360 độ hành lễ: "Xin lỗi, xin lỗi, đã quấy rầy. Tôi tìm ba tôi."

Lúc này ba của hắn đang ôm Cố Sanh ở trên đùi, chút có chút không xoa đầu nó: "Đừng khóc."

Lý Quang Tông từ xa xa liền nhìn thấy ba Thiệu khí tràng vô địch mãnh liệt nhà mình, đi qua hỏi: "Đây là sao vậy, không có việc gì chứ, người không sao là tốt rồi không sao là tốt rồi."

Thiệu Tư nhíu mày: "Có sao. Nó cứ khóc hoài, dỗ sao cũng không nín."

Lý Quang Tông nói: "Đây là thân với cậu mới khóc. Con nít đều như vậy, bị ấm ức không ai an ủi còn đỡ, vừa có người quan tâm, liền khóc đến kinh thiên động địa. Phát tiết xíu cũng tốt, cậu tiếp tục dỗ… Cố ảnh đế đâu? Còn ở bên trong hả?"

Thiệu Tư nói: "Ừm, ghi khẩu cung."

Lý Quang Tông: "Nó có đói bụng không, bao lâu chưa ăn rồi? Với lại cậu và Cố ảnh đế hẳn là cũng chưa ăn cơm nhỉ, muốn ăn cái gì, tôi đi mua."

Thiệu Tư còn thật sự chưa suy xét tới vấn đề này, từ chạng vạng thẳng đến hiện tại, đã xảy ra rất nhiều chuyện, bận quên mất. Bị Lý Quang Tông nhắc tới như vậy mới thật sự cảm thấy hơi đói, hắn thay đổi tư thế ôm đứa nhỏ, thuận miệng nói: "Mua chút đồ thanh đạm đi, đều được, không kén chọn. Lại mua cái bánh ngọt nhỏ cho nó, vị dâu tây."

"Rồi." Lý Quang Tông ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ, "Đã bốn giờ hơn rồi? Giờ này hơi bất tiện, tôi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ nhìn xem."

Lý Quang Tông lái xe dạo hai vòng quanh đó, cuối cùng mang về hai bát mì oden: "Tìm không thấy gì khác, hơn nữa trời lạnh, cái này nóng, làm ấm người cũng tốt."

Cố Sanh ngửi được mùi, từ trong ngực Thiệu Tư ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng tắp lại đây, tiếng khóc cũng yếu xuống.

Thiệu Tư vươn tay, tiếp nhận một bát, nắm xiên trúc xách ra từ trong nước canh, đưa đến bên miệng Cố Sanh: "… Còn là một nhóc háu ăn chứ."

Cố Sanh còn chưa ăn xong một xâu bò viên, cửa phòng thẩm vấn đã mở, đoàn người chậm rãi đi ra ngoài, Cố Duyên Chu đi ở cuối cùng, cổ áo mở một khoảng lớn, thoạt nhìn không có tinh thần gì, trên người còn bẩn, nhưng vẫn khí thế bức người, khiến người ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy anh —— dù sao thì mặt mũi với dáng người vẫn còn đó.

Lý Quang Tông không kiềm lòng nổi đẩy Thiệu Tư: "Siêu bảnh."

Thiệu Tư: "… Bảnh cái gì, bẩn chết."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng khi người đàn ông bẩn bẩn ấy tới gần hắn động tay động chân hắn cũng không cự tuyệt, ngược lại còn chọn ra một xâu từ trong bát cho anh: "Có ăn không?"

Cố Duyên Chu cúi xuống, cắn một phát.

Phía sau là tiếng quát tháo giận không kiềm được của Vương đội: "Tôi đi ngay bây giờ —— bắt họ Từ tới, tôi cũng không tin, cho là mình làm ra chuyện đó, còn có thể toàn thân trở ra?"

Thiệu Tư nhíu mày: "Từ Hoàn Dương?"

Chuyện này ngoại trừ tội bao che, thì hắn ta còn làm gì khác nữa?

Trên đường trở về.

Cố Sanh rúc ở ghế sau, khóc mệt liền ngủ mất. Cố Duyên Chu động tác mềm nhẹ đắp cái chăn nhỏ cho con bé, thuận tay sờ sờ tóc nó. Quay đầu nhìn thấy Thiệu Tư giơ màn hình di động, ý bảo anh xem wechat.

[Ba Thiệu của mi]: Vương đội nói cái câu lúc nãy là có ý gì? Sao lại liên lụy đến Từ Hoàn Dương?

[Cố Duyên Chu]: em cách anh gần như vậy, gửi wechat cái gì.

[Ba Thiệu của mi]: Sanh Sanh đang ngủ, sợ ồn nó.

[Cố Duyên Chu]: ba Thiệu của chúng ta thật sự là càng ngày càng quan tâm người khác.

Cách vài giây, Cố Duyên Chu lại gửi ra một tin: không phải liên lụy, hắn là đầu sỏ gây tội.

Trình Nguyên được vocal của ban nhạc dìu dắt, học ca hát —— kỳ thật gã căn bản không cần phải học gì, thiên phú của gã ở phương diện âm nhạc cực cao. Chỉ cần là âm thanh gã muốn bắt chước, mặc kệ thế nào, đều không làm khó được gã.

Dần dần, gã cũng bắt đầu lên đài ca hát, nổi tiếng nhất thời, có tiếng khen "vua bắt chước", có chút danh tiếng trên con phố quán bar ấy.

Cuộc sống của gã phát sinh biến chuyển, là vào mùa hè năm thứ hai sau khi Từ Hoàn Dương xảy ra tai nạn xe.

Trình Nguyên cười nói: "Lúc ấy hắn chuẩn bị debut, hắn đã chuẩn bị thật lâu, hắn rất thích sân khấu lớn, thích bộ dạng tất cả nọi người sùng bái hắn. Thích đứng ở chỗ cao, nhưng vụ tai nạn đó, khiến hắn không có biện pháp tiếp tục ca hát. Hủy hết thảy của hắn."

Chu Lực vì bồi dưỡng hắn, cũng bỏ đủ vốn gốc. Bài «Kiếp phù du» kia có thể nổi như cồn, đều dựa vào hắn ta tuyên truyền, làm một ca khúc trên mạng, nó có thể nói là dẫn dắt một thời đại.

Hắn ta với Từ Hoàn Dương đã bàn xong hết hợp đồng, chỉ thiếu một bước vào cửa. Nhưng lại xảy ra loại chuyện này.

Không có ai cam tâm.

Chuyện debut chỉ có thể gác lại, Chu Lực đánh bậy đánh bạ, đi quán bar mua say, vô tri vô giác, tận đến khi Trình Nguyên lên đài hát một bài «Kiếp phù du».

Giống. Quá giống.

Ác niệm một khi dấy lên, giống như lửa địa ngục cháy lan ra đồng cỏ.

Không có đường để quay đầu lại.

Trình Nguyên gằn từng chữ: "Hắn dựa vào giọng của tao chiếm được hết thảy hắn muốn, sau đó, hắn lại muốn phá hủy tao."

[Cố Duyên Chu]: trước đó anh cũng chỉ suy đoán rằng, có lẽ sự thật chênh lệch với dự đoán của chúng ta. Trước khi anh nhìn thấy gã, cũng cho rằng gã là một kẻ điên giết người như ngóe.

[Cố Duyên Chu]: gã vén tay áo lên cho anh nhìn cánh tay của gã, trên đó chằng chịt vết tiêm. Từ Hoàn Dương tiêm thuốc phiện, thuốc ảo giác cho gã, lợi dụng trạng thái thần trí không rõ còn nóng nảy không thôi của gã, tăng thêm thôi miên.

Từ Hoàn Dương muốn gã đi chết.

Muốn gã tự sát.

Nhưng loại thủ pháp cực đoan này vốn là không thể khống chế, thuật thôi miên lại thêm thuốc ảo giác, đến tột cùng sẽ xuất hiện kết quả gì, ai cũng không biết.

Lúc cảnh sát đến cửa nhà Từ Hoàn Dương, Từ Hoàn Dương đang đứng trước cửa sổ thì thào tự nói: "Gã lại bắt người… nếu gã đã điên rồi, sao gã còn không chết đi?"

Cảnh sát phá cửa vào.

Từ Hoàn Dương xoay người, bên miệng còn treo nụ cười.

Không biết điên rốt cuộc là ai.

—— Ta giống như một con quỷ chậm rãi bò lên từ địa ngục, nước độc quấn quanh trái tim ta, vì thế ta liền từng chút một hư thối.

132. Chương 132

Kết án rất nhanh.

Người làm bạn qua mạng với Tiểu Sửu tiên sinh căn bản không phải là Trình Nguyên, từ đầu tới đuôi đều là Từ Hoàn Dương. Blog cũng không phải Trình Nguyên viết.

Trong lúc vô tình Tiểu Sửu tiên sinh phát hiện chân tướng, e sợ chuyện này liên lụy đến mình, ra nước ngoài tị nạn. Cùng năm, trong an bài hành trình của Từ Hoàn Dương liền có hạng mục tổ chức fan meeting ở các nơi trên toàn cầu. Vừa liên tưởng như vậy, chuyện mất tích hẳn là hắn cũng thoát không khỏi liên quan.

"Trạng thái tinh thần của Từ Hoàn Dương đã sớm xảy ra vấn đề, có điều hắn rất có năng lực, cả Chu Lực cũng không biết. Cũng giấu diếm được tất cả mọi người. Còn nhớ rõ trước đó anh đã nói không, muốn điên cũng phải có một lý do, chẳng hạn như tín ngưỡng sụp đổ."

Cổ họng hắn ta phế đi, cái gì cũng xong đời. Ở tuổi tốt nhất.

Vô số ngày đêm, giấc mộng từng ảo tưởng, thiên phú đã từng có được, công thành danh toại vươn tay có thể chạm đến. Đều vỡ nát trong tích tắc.

Hắn không chịu nổi loại đả kích này, càng miễn bàn chuyện đã xảy ra sau đó —— lần thứ hai hắn trở lại trong phạm vi tầm nhìn của công chúng, có được hơn ngàn vạn fan. Hắn là ca thần. Thần thoại không thể dao động của giới âm nhạc.

Hết thảy nhìn như là của hắn, nhưng hết thảy đều không phải của hắn.

Chu Lực thân là người đại diện, càng là bàn tay sau màn đẩy hắn về phía vực thẳm.

Ngay từ đầu Chu Lực không nghĩ đến chuyện quá dài, ước nguyện ban đầu của hắn ta kỳ thật rất đơn giản, hắn ta chỉ muốn kiếm lại thời gian và hơi sức mà giai đoạn trước đã đầu tư vào Từ Hoàn Dương thôi. Chứ không phải ngay cả hợp đồng cũng không cách nào ký, toàn bộ đầu tư đều phế đi.

Lúc ấy ngay cả lãnh đạo cũng khuyên hắn ta "đừng phí thời gian, nên ném thì phải ném", hắn ta không chịu, nói thế nào cũng phải ra cái album, thừa dịp vớt một khoản.

Không ngờ một lần vớt này, chính là nhiều năm như vậy.

Lần vớt này, vớt ra nhiều chuyện như vậy.

Chung quy phải nói, ngày đó Cố Duyên Chu coi như là đánh bậy đánh bạ.

Mỗi ngày Trình Nguyên sống đến hốt hoảng, dưới sự khống chế của thôi miên và thuốc phiện, đầu óc gã trở nên cực độ chậm chạp, Từ Hoàn Dương bảo gã làm gì gã liền làm gì đó. Bảo gã hát liền hát, gã tựa như con rối của Từ Hoàn Dương.

"Từ Hoàn Dương muốn hủy gã, cuối cùng lại biến gã thành bản thân hắn." Thiệu Tư nói, "Gã là vết nhơ của hắn —— hiện tại mới hiểu lúc ấy hắn viết bài «Bóng dáng» kia đến tột cùng là có ý gì."

Đây là một vòng tròn. Xoay tới xoay lui, cuối cùng vẫn xoay đến trên người mình. Trong đó trộn lẫn chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác.

Hủy diệt, ích kỷ, điên cuồng lại bệnh hoạn.

Cố Duyên Chu lại nói: "Thời gian Trình Nguyên tỉnh táo rất ít, khi gã tỉnh táo, gã muốn tìm cứu chuộc."

Lúc bắt cóc Sanh Sanh, gã đúng là muốn giết nó. Nhưng mà đối diện khuôn mặt ấy, khuôn mặt đó biến ảo thành mấy khuôn mặt chớp lóe trong đầu gã. Gã đột nhiên tỉnh táo.

Nếu gã không tỉnh táo, cũng sẽ không chọn địa điểm ở quán bar Vamps.

Không biết mình có thể kiên trì bao lâu, gã ném Sanh Sanh ở nhà xưởng vứt đi, lái xe rời xa, chạy đến quán bar.

Thiệu Tư không hiểu: "Vì sao gã ngoan ngoãn nói cho anh biết?"

"Đánh." Cố Duyên Chu nói, "Sau khi biết Sanh Sanh không ở nơi đó, anh đè gã đánh một trận, em không phát hiện mặt mũi gã có chút bầm dập hả?"

Thiệu Tư thầm nghĩ, em chú ý gã làm gì.

Chỉ nhìn anh.

"Không đánh gã, gã lại nổi điên." Cố Duyên Chu thản nhiên nói, "Nói đến một nửa gã lấy dao chém lung tung, nói thêm hai câu gã không rên một tiếng trực tiếp đi phóng hỏa."

Tuy rằng quá trình khúc chiết, nhiệm vụ cũng miễn cưỡng xem như hoàn thành.

Hệ thống nghe mà thổn thức: [mất đi giọng hát, còn khó chịu hơn chết sao? Sống thật tốt không được sao.]

[Vậy hàng năm liền không có nhiều người tự sát như thế rồi. Đối có vài người mà nói, sống còn khó hơn cả

chết.]

[…]

[Là vậy sao?]

[Tôi trước kia,] hệ thống chậm rãi nói, [đem thọ mệnh của một tội phạm, cho một cô bé. Cô bé mắc bệnh bạch cầu, lúc đưa vào danh sách, trên đó viết cô bé sống không quá tháng sau. Tội phạm lẩn trốn rất nhiều năm, mà cô bé thì vừa qua khỏi sinh nhật năm tuổi, cầu nguyện muốn sống thêm hai ngày.]

Thiệu Tư nói: [vậy mày có làm được không?]

Hệ thống: [không thì cậu cho rằng vì sao tôi bị huỷ bỏ?]

Hệ thống lại lẩm bẩm: [hiện tại hẳn là cô bé đó đã làm bà nội rồi, đã nhiều năm như vậy. Cái giá của nghịch thiên cải mệnh thật sự rất lớn.]

Nhưng mà nó không tin số mệnh.

Nó ở trong trạm thu hồi phế liệu tự mình chữa trị thiệt nhiều năm, cũng không biết thế nào liền nhìn hợp mắt người này, có thể là do cậu bạn Thiệu Tư bắt đầu từ tiểu học đã đâm thọc cực kỳ bí mật nhỉ?

[Lại nói lúc tiểu học mỗi ngày cậu đi mách lẻo giáo viên, mách đặc biệt lợi hại, cả lớp đều không ai đoán được là cậu. Tốt nghiệp nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn còn đoán cái tên đáng ghét lúc trước là ai.]

Thiệu Tư nói: [có lẽ bởi vì tao đẹp trai?]

Trước kia cũng là không có biện pháp, hắn cũng không thể động thủ với người ta, hơn nữa con nít, mắng hai câu còn muốn khóc, vừa khóc liền đòi kêu phụ huynh, cực phiền.

Vì thế hắn liền biến thành vua mách lẻo.

[…]

[Ê.] Giọng điệu Thiệu Tư hiếm khi bình tĩnh, thậm chí có thể nói là dịu dàng: [cám ơn mày.]

Hệ thống: [ố ồ, hóa ra cậu cũng biết nói tiếng người hả.]

[Tao nghiêm túc. Tuy rằng bình thường mày không quá đáng tin, muốn chết không muốn sống, thời khắc mấu chốt còn rớt xích. Có đôi khi thật sự muốn đánh mày, vò mày thành một cục ném vào trong thùng rác, nhân tiện lại đạp hai phát.]

Hệ thống: [Cậu càng nói càng quá đáng nha.]

[vẫn cám ơn mày.]

Cho hắn dũng khí không tin số mệnh không hề chịu thua.

Có thể sống tiếp, là một việc thật tốt đẹp.

——-

Cách ngày.

"Trên mạng đều nổ tung rồi." Lý Quang Tông cầm di động, nhấn vào màn hình cho Thiệu Tư nhìn, "Ca thần bị bắt, nhiệt độ đã nổ, bên công ty bọn họ muốn giấu cũng giấu không được, càng quậy càng lớn."

Có cư dân mạng bình luận: đau lòng một loạt fan của "ca thần", loại chuyện này, cả trong truyện cũng không dám viết, thệt kinh khủng.

Mắt Thiệu Tư không chớp một chút: "Hiện tại cậu đang đăng nhập nick của tôi hả?"

Lý Quang Tông: "… Đúng vậy, cậu muốn làm gì?"

Thiệu Tư: "Like cái đi, ngoan."

"…"

Lý Quang Tông theo lời nhấn like, lại tiếp tục nói: "Vậy tôi lại đăng cái weibo nhé được không, cậu xem cậu này, tần suất đăng weibo hệt như xác chết vùng dậy vậy."

Lý Quang Tông vừa định nói 'nhìn người đàn ông của cậu kìa', muốn lấy Cố ảnh đế đăng weibo cần cù chịu khó để thúc giục nghệ nhân nhà mình, lời vừa muốn từ miệng chạy ra ngoài, phát giác là lạ ở chỗ nào đó, lại nuốt trở vào: "Không đăng cũng được, không đăng cũng được."

Hắn thiếu chút nữa quên Cố ảnh đế người ta cả ngày đăng mấy cái thứ gì!

Hoàn toàn là khoe vợ cuồng.

Tất cả đều là mùi yêu đương chua thối.

Con người Cố Duyên Chu kỳ thật có hơi tẩm ngẩm tầm ngầm, bình thường nhìn không ra, cũng không khoe khoang rõ ràng, chỉ là thường xuyên nhìn thấy chút gì đó liền tag Thiệu Tư.

Fan Thiệu Tư hiện tại đều ngồi xổm dưới mục bình luận của Cố Duyên Chu, tỷ lệ bắt được thần tượng còn lớn hơn chút.

Nếu Thiệu Tư hồi âm, thường là đều bình luận kiểu như: có bệnh, muốn chết, cút, block anh đó.

Lợi hại hết biết.

Lý Quang Tông nghĩ đến việc sáng nay gọi điện thoại cho người trong nhà, nói là muốn chuẩn bị hàng tết, hỏi hắn ngày mấy về đón năm mới, mọi người tụ họp: "Đúng rồi, sắp hết năm —— "

Thiệu Tư: "Cậu đang đòi tôi tiền lì xì hay là đòi thưởng cuối năm?"

Lý Quang Tông mặt lạnh: "Tôi muốn hỏi một chút xem tết cậu có an bài gì."

Thiệu Tư: "Chắc ở nhà ngủ."

Năm rồi cho dù là tết nhất thì hắn cũng còn có rất nhiều công việc, liên hoan tiệc tối của các đài, còn có rất nhiều buổi lễ cuối năm, cực kỳ bận.

"Không phải chứ, " Lý Quang Tông thầm nghĩ tuy rằng mấy năm trước người này đều là như vậy, hắn cũng đã quen rồi, nhưng tình huống năm nay rõ ràng không giống, truy vấn, "Cậu đã có Cố ảnh đế rồi, còn ở nhà ngủ hả?"

Vì thế Thiệu Tư sửa miệng lại: "A, vậy đến nhà hắn ngủ?"

Lý Quang Tông: "…"

Thời gian nghỉ trưa vô cùng ngắn ngủi, Thiệu Tư ngồi phịch trong xe bảo mẫu, chơi hai ván game với Cố Duyên Chu, còn chưa xong, đạo diễn đã ở kia thu xếp xong: "Xêm xêm rồi, chuẩn bị chuẩn bị, chúng ta tiếp tục."

[Ba Thiệu của mi]: off, không đánh nữa, ván này cho anh thắng.

[Cố Duyên Chu]: em đánh tiếp cũng không thắng được.

[Ba Thiệu của mi]:…

[Cố Duyên Chu]: trần thuật sự thật.

[Ba Thiệu của mi]: cút cút cút.

[Cố Duyên Chu]: hôn một cái.

Một ngày quay phim chấm dứt.

Trên đường về nhà, trời đã đen kịt, Lý Quang Tông cũng mệt mỏi, nghiêng đầu ngồi ở ghế phó lái ngủ.

Tiếng ngáy rung trời.

Thiệu Tư cố nén không nhấc chân đá lưng ghế dựa hắn ta.

Lúc đến nhà, Cố Duyên Chu cũng vừa trở về không bao lâu, anh kéo cửa phòng tắm ra, từ bên trong đi ra, bên hông chỉ quấn cái khăn tắm, tóc còn nhiễu nước, ẩm ướt theo cổ chảy xuống, giương mắt nhìn hắn nói: "Về rồi?"

Thiệu Tư nhìn có chút khô miệng: "Ừm."

"Nước ấm chỉnh xong rồi, em thử xem." Cố Duyên Chu dựa ở cửa phòng tắm, thấy Thiệu Tư muốn cởi quần áo, cũng không tránh ra, thẳng tắp nhìn hắn, miệng nói lời vô nghĩa, "Hắn là cũng tàm tạm, nếu cảm thấy lạnh thì xoay sang bên trái."

Thiệu Tư cởi áo, trong khoảng thời gian này hắn sút mấy ký thịt, thoạt nhìn càng gầy: "Em cũng không phải lần đầu tiên tắm… anh nói xong chưa? Nói xong liền đi ra ngoài."

Cố Duyên Chu không lùi mà tiến tới: "Vừa rồi anh suy nghĩ một chút, anh cảm thấy anh có thể tắm thêm một lần nữa."

Thiệu Tư: "Anh bệnh hả?"

Cố Duyên Chu không chỉ nói ngoài miệng, hành động cũng rất nhanh.

Cuối cùng Thiệu Tư thiếu chút nữa trật eo trong phòng tắm: "Phắc, tư thế này anh xem ở đâu vậy… nhẹ chút…"

Đợt tắm này ước chừng một tiếng rưỡi, sau khi đi ra Thiệu Tư trực tiếp đổ ập lên trên giường, bị Cố Duyên Chu một phen vớt sang, cầm cái khăn mặt giúp hắn lau tóc: "Chưa khô, đừng nằm."

Thiệu Tư híp mắt, không nói chuyện.

Cố Duyên Chu hỏi: "Nghe con trai chúng ta nói, năm mới em muốn tới nhà anh ngủ hả?"

Thiệu Tư: "Có nghĩ tới, có điều hiện tại em hơi đổi ý. Em muốn ngủ, không muốn bị người ta ngủ."

"Vừa lúc ông nội của anh muốn gặp em, " Cố Duyên Chu khoát khăn mặt lên trên tay, nhìn Thiệu Tư ban đầu buồn ngủ muốn chết, sau khi nghe được lời anh nói liền mãnh liệt mở to hai mắt.

Thiệu Tư: "Ông nội của anh… muốn gặp em?"

Cố Duyên Chu nói: "Ừm. Ông ấy ở nhà xem bộ phim… Thiếu phụ về thôn mà em đóng, xem qua một lần, nói muốn gặp em."

Thiệu Tư: "…"

Xem bộ nào không tốt.

Lại chọn bộ đó, ấn tượng đầu tiên khẳng định trực tiếp hủy.

Cố Duyên Chu nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, xoa xoa đầu hắn: "Đừng sợ, ông rất thích em. Ông nói lúc ông còn trẻ cũng từng nuôi heo ở nông thôn."

133. Chương 133

"Cậu đang xem gì vậy?"

Lý Quang Tông âm thầm đánh giá Thiệu Tư đã lâu rồi, từ xa xa liền nhìn thấy người này thái độ khác thường ôm quyển sách không biết đang nghiên cứu cái gì. Hắn vừa mang theo nước vừa đi qua nói: "Tối hôm qua không xem kịch bản hả? Nói với cậu rồi, người trẻ tuổi kiềm chế chút, túng dục cũng sẽ xảy ra vấn đề đó."

Thiệu Tư không hề nâng đầu một chút: “Ai túng dục, lời này cậu có giỏi thì nói trước mặt nam thần của cậu kìa. Bảo hắn quản nửa người dưới của mình đi.”

Lý Quang Tông lập tức héo: “Không không không, không giỏi.”

Thiệu Tư lại lật qua vài tờ, thật sự là xem không nổi, một phen khép sách lại, nhận lấy nước, kéo cửa xe bảo mẫu ra: “Tôi đi xuống hít thở không khí.”

Lý Quang Tông ngồi ở ghế phó lái, trên đầu gối đặt notebook, tay gõ báo cáo dừng một chút, quay đầu lại nói: “—— Cậu đừng đi quá xa, lập tức khởi động máy đó.”

Thiệu Tư vặn nắp bình ra, đưa lưng về phía hắn ta phất phất tay, ôn hoà nói: “Biết.”

Lúc Lý Quang Tông quay đầu lại, khóe mắt vô tình lướt qua quyển sách ở chỗ ngồi, con heo trên bìa sách thật sự là rất đáng chú ý, hắn nhịn không được nhìn nhiều hai cái, theo con heo kia nhìn lên trên, nhìn thấy một hàng tiêu đề «Hướng dẫn nuôi heo».

“…” Lý Quang Tông sờ sờ đầu, “Gì?”

Không thể hiểu nổi.

Tới gần năm mới, nhận hoạt động không dám nhận thời hạn dài, không thì kéo dài tới năm sau, lại không thể trở về đoàn tụ với người nhà.

Vì thế sau đủ loại chọn ba lấy bốn, Lý Quang Tông chọn trúng một bộ điện ảnh coi như phù hợp yêu cầu. Chu kỳ quay phim chỉ có mười lăm ngày, trong đó có cảnh của Thiệu Tư, cũng chỉ quay bảy ngày. Thời gian canh cũng xêm xêm.

«Mùa hè năm ấy» là một câu chuyện tình yêu vườn trường thuần khiết lại mông lung, nữ chính thầm mến một nam sinh lớp bên cạnh. Toàn bộ câu chuyện không có gì gay cấn, giống hệt bọt biển đẹp đẽ mộng ảo trong quá trình trưởng thành, tỉnh mộng liền nát.

Bọt đó nhất định là từ trong ly nước có ga chua chua bốc lên, bởi vì… ngực ê ẩm trương trướng.

Thiệu Tư mặc đồng phục đơn giản, ống quần xắn lên trên, lộ ra một đoạn mắt cá chân. Trên mắt cá chân còn cột một sợi dây đỏ tinh tế.

Vừa cao vừa lãnh. Dáng vẻ nam thần mối tình đầu tiêu chuẩn.

Dựa theo kịch bản yêu cầu, giờ phút này hắn đang nằm trên bàn ngủ, sách giáo khoa đặt bên tay.

Lý Quang Tông nhịn không được, lén chụp trộm một tấm. Mặt trời buổi sáng mới vừa nâng lên, vừa lúc xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trên người Thiệu Tư, nhẹ nhàng nhợt nhạt dát một lớp viền cho hắn.

Trang cá nhân wechat.

Lý Quang Tông: [hình ảnh] khởi công rồi, trở về vườn trường! Cảm giác như mình trẻ lại mấy tuổi!

Lý Quang Tông mới vừa đăng lên, lập tức được like. Hắn mở ra nhìn, ba chữ Cố Duyên Chu im ắng nằm ở nơi đó.

…

Cách vài giây, Cố Duyên Chu còn inbox hắn: còn không?

Lý Quang Tông: cái gì?

Cố Duyên Chu: ảnh chụp.

A a a a a.

Lý Quang Tông chợt hiểu.

Thiệu Tư quay xong buổi sáng, cái gọi là quay cũng chỉ là ngồi ở trong phòng học xem sách, viết bài, chơi bóng trên sân bóng rổ, thanh xuân hết biết.

Đạo diễn nắm chặt tiết tấu, chờ bóng thuận lợi vào rổ, rơi xuống, nảy nảy vài cái trên mặt đất, kêu: "Cắt, cảnh này qua."

Từ trên sân bóng đi xuống, Thiệu Tư hơi hơi xoay người, hai tay chống trên đầu gối, mồ hôi trên đầu là hiệu quả lấy nước khoáng hắt ra. Hắn ngẩng đầu nhìn sang hướng Lý Quang Tông, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm hắn ta: "Cậu, làm gì đó."

Lý Quang Tông giấu đầu hở đuôi giấu di động ra sau: "Không có gì… Tôi chỉ tới đây xem thôi."

Thiệu Tư không hỏi lại, ngoắc ngoắc tay với hắn ta: "Đem đây."

Lý Quang Tông: "Tôi nhìn màn hình di động soi gương thôi, tóc tôi vừa rồi có hơi loạn, cậu giúp tôi nhìn xem, còn loạn không?"

“Nói lung tung, bịa tiếp đi, tôi nhìn thấy cậu ấn nút tắt máy.”

“…” Lý Quang Tông nói, “Tôi có ấn sao?”

Không thể gạt được. Lý Quang Tông không có biện pháp, đành phải đưa di động qua.

Trên màn ảnh còn dừng lại ở giao diện wechat.

[Cố Duyên Chu]: đồng phục không tồi, có thể mang một bộ về không?

Trong hàng chữ này, rõ ràng không có bất luận một chữ nào không đứng đắn, nhưng mà lấy hiểu biết của Thiệu Tư đối với anh, mười một chữ này tuyệt đối không chỉ đơn giản như mặt ngoài thoạt nhìn.

… Hơn nữa, còn hơi 18+.

Lý Quang Tông thấy Thiệu Tư lướt ghi chép nói chuyện một chốc, sau khi lướt xong còn tính trực tiếp dùng tài khoản của hắn ta hồi âm, vội nói: “Cậu đừng nói lung tung nha, tôi tự nhận là điểm của tôi trong cảm nhận của Cố ảnh đế vẫn rất cao, cậu đừng kéo chân tôi, thật vất vả mới tăng độ thiện cảm lên được…”

Thiệu Tư: “Độ thiện cảm chó má, không phải đều là do bán tôi mà kéo lên sao. Hiện giờ tôi rất tức giận, cậu đừng nói chuyện với tôi —— mẹ nó chụp cái quỷ gì đây, có thể chọn góc độ không, chân tôi nào có ngắn như vậy.”

Lý Quang Tông: “…” Hóa ra là cậu để ý cái này.

Thiệu Tư thu hồi hai tấm không quá vừa lòng, sau đó ném di động lại cho Lý Quang Tông.

Lý Quang Tông tiếp nhận di động, tiện tay hồi âm: muốn đồng phục làm gì?

[Cố Duyên Chu]: làm ba Thiệu của cậu?

…

[Cố Duyên Chu] đã thu hồi một tin nhắn.

Lý Quang Tông trợn mắt há mồm.

Cái tin nhắn kia tuy rằng rút về cực nhanh, có điều Thiệu Tư đứng ngay bên cạnh, tự nhiên nhìn đến rõ

ràng. Hắn đưa tay xoa mũi, mắng: “Tiền đồ.”

Lý Quang Tông sửng sốt hơn nửa ngày, sau đó khoát tay nói: “Không được, tôi phải bình tĩnh lại.”

Thiệu Tư: “Hắn cứ như vậy đó, không cần phải kinh ngạc. Hắn mới nói đồng phục tôi đã đoán được rồi, chỉ có chút tiền đồ ấy thôi.”

Lý Quang Tông: tôi không hiểu vợ chồng son mấy người lắm.

Hôm nay Cố Duyên Chu ở trong đoàn quay phim, địa điểm quay phim cách nơi này không quá xa, trong một thành điện ảnh mới xây phía tây. Thành điện ảnh cổ kính, cấu tạo to lớn khí thế, trên con đường nhỏ cạnh ao hoa sen gác mấy cái máy, phun ‘khói tiên’ ra ngoài.

Lúc Thiệu Tư đi qua, bọn họ vừa lúc quay xong một cảnh đêm cuối cùng, mọi người đều bận rộn kết thúc công việc, phim trường nhốn nháo, còn có người khiêng máy móc đi tới đi lui.

Phim trường vốn dĩ bố trí gọn ghẽ, bởi vì một cảnh nổ mả một đống hỗn độn, đầy đất đều là mảnh vụn, Thiệu Tư tìm không thấy chỗ đặt chân, chỉ có thể đứng ở cửa. Buổi tối gió lớn, hắn quấn một cái khăn choàng, khăn choàng che hơn phân nửa khuôn mặt.

Thiệu Tư cầm di động, vừa dạo bước vừa hỏi: “A lô, anh ở đâu.”

“Ở phòng nghỉ tẩy trang, mới vừa kết thúc công việc.” Cố Duyên Chu thay về quần áo của mình, tùy ý thợ trang điểm lấy tóc giả trên đầu xuống, anh nghe được tiếng bối cảnh ồn ào trong điện thoại Thiệu Tư, lại nói, “… Đã trễ thế này còn chạy loạn bên ngoài.”

Thiệu Tư chưa nói mình ngay ở cửa chờ anh, chỉ nói: “Anh còn bao lâu?”

Cố Duyên Chu: “—— chờ một lát, sao anh nghe được giọng đạo diễn của anh trong điện thoại?”

Thiệu Tư: “Lỗ tai thính dữ thế.”

Thợ trang điểm đang muốn tẩy trang mắt cho anh, Cố Duyên Chu khoát tay, đứng lên đi ra ngoài: “Em lại đây hả? Đứng yên đừng nhúc nhích, anh tới tìm em.”

Thiệu Tư còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại đã bị ngắt.

Lúc ra cửa Cố Duyên Chu đi gấp, áo khoác cầm ở trong tay, chưa kịp mặc, khoảnh khắc ánh mắt chạm đến đối phương liền dừng lại bất động, đầy mắt đều là người này: “Nếu anh không hỏi em em liền tính đứng đây hoài hả?”

Thiệu Tư: “Đương nhiên không phải, nếu quá mười phút anh còn chưa ra phỏng chừng em liền về.”

Cố Duyên Chu: “…”

Hết cách với người này.

Cố Duyên Chu trực tiếp nắm tay hắn đi ra ngoài, Thiệu Tư nói: “Anh tẩy trang xong rồi hả?”

Cố Duyên Chu nói: “Không tẩy, về nhà làm.”

“A —— Duyên Chu, ” đạo diễn vừa vặn nhìn thấy, chạy hai bước tới đưa thuốc hút cho anh, “Hôm nay quay thực thuận lợi, người mới ở trong đoàn, cũng nhờ cậu chỉ điểm cô ta, không thì không biết quay tới khi nào nữa. Tôi phiền nhất loại này, bên tài trợ cưỡng ép nhét người, ngay cả diễn cũng không biết diễn, còn muốn nhân vật làm cái quái gì cậu nói xem có phải không.”

Đạo diễn là một ông chú râu quai nón, ông ta nói xong, đưa điếu thuốc qua.

Cố Duyên Chu không nhận, hơi cong cong mắt, bộ dạng ra vẻ đạo mạo: “Xin lỗi, vợ tôi không thích ngửi mùi thuốc.”

Ban đêm tối lửa tắt đèn, trước đó đạo diễn không phát hiện bên cạnh anh còn có một người, nghe vậy, kinh ngạc nói: “Vợ?”

Ông ta ý thức được cái gì đó, vì thế dịch ánh mắt sang bên cạnh hai phân, gặp phải một đôi mắt, thanh thanh lãnh lãnh, hệt như kết băng.

Thiệu Tư đeo khăn choàng, nơi khác đều che, chỉ lộ ra đôi mắt.

Cũng không phủ nhận cái xưng hô này.

Đạo diễn nhìn mà cả người lạnh lẽo, nhét thuốc lại về trong hộp, vỗ vỗ vai Cố Duyên Chu: “Xin lỗi xin lỗi, không chú ý tới, vậy các cậu đi đường cẩn thận nha, lái xe chậm một chút.”

Cố Duyên Chu nói: “Ừm, đi đây. Ngày mai gặp.”

Thiệu Tư đi ở phía sau anh, theo anh lên xe. Cố Duyên Chu khởi động máy, lúc quẹo ra ngoài, thuận miệng nói: “Giúp anh gọi điện thoại cho anh Dương đi, anh có mấy thứ ở trong phòng trang điểm, bảo hắn thu dọn mang về nhà.”

Thiệu Tư: “Di động anh để chỗ nào?”

Cố Duyên Chu nghiêng đầu nhìn hắn một cái: “Trong túi quần áo, em lật lật xem.”

Điện thoại nhanh chóng được nhận, từ trong điện thoại truyền đến một tiếng: “A lô?”

Thiệu Tư không chút khách khí dán di động bên tai Cố Duyên Chu: “… Anh tự mình nói, em lười nói.”

Cố Duyên Chu: “…”

Trần Dương nghe xong, tìm một vòng trong phòng trang điểm: “Rồi, tôi nhìn thấy —— kịch bản với đồng hồ đúng không? Tôi giúp cậu cất trước, ngày mai mang lại cho cậu.”

Nói xong điện thoại, ngã tư phía trước vừa lúc gặp được một cái đèn đỏ.

Cố Duyên Chu đạp phanh, vươn tay nhéo nhéo mặt Thiệu Tư: “Làm biếng chết em đi, nói mấy câu cũng lười nói.”

Thiệu Tư nghiêng đầu né tránh tay anh: “Đừng làm rộn, hôm nay ai nói muốn làm em, khoản nợ này em còn chưa tính với anh đâu. Dọa con trai đến hoa dung thất sắc.”

Cố Duyên Chu sờ sờ mũi: “Hắn? Hoa dung?”

“Thuận miệng so sánh thôi đừng tích cực như vậy, ” Thiệu Tư nói, “Dù sao thì hình tượng anh cũng triệt để sụp rồi.”

Cố Duyên Chu nói: “Hình tượng có thể sụp, nhưng mà lòng dạ muốn làm em là thật.”

“…”

Thiệu Tư tập mãi thành quen, mặt không đổi sắc nhắc nhở anh: “Đồ ngốc, đèn xanh.”

134. Chương 134

Trang điểm trên mặt Cố Duyên Chu còn chưa có tẩy, cả khuôn mặt thoạt nhìn đặc biệt rêu rao, đường kẻ mắt màu đen phác họa dáng mắt thành hình hẹp dài, đuôi mắt hơi hơi nhướn lên, gian tà không chịu nổi.

Thiệu Tư nhìn mặt nghiêng của anh, nhớ tới nhân vật của người này là một vị "ma thần thượng cổ".

Đúng là rất ma.

"Nhìn chằm chằm anh cái gì đó."

Cố Duyên Chu cong môi mỉm cười, khoát tay lên trên vô lăng, thuận miệng nói, "Có phải phát hiện người đàn ông của em cực kỳ bảnh hay không."

Cái câu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi cũng không phải không có đạo lý.

Thiệu Tư sờ sờ cằm, cân nhắc Cố Duyên Chu thoạt nhìn đúng là đẹp trai hơn lúc hai người mới vừa quen biết một chút: "Tạm thông qua đi, còn kém hơn em chút."

Cố Duyên Chu theo lời hắn nói: "Vâng vâng vâng, nào dám so với ngài."

...

Sau khi trở về, hai người thu dọn xong, tắm táp xong liền tùy tiện ở phòng bếp nấu hai bát mì.

Nhiệm vụ duy nhất của Thiệu Tư chính là cầm bát ra từ trong tủ bát, đặt ở dưới vòi nước rửa, rửa xong liền đặt qua bên cạnh, chờ Cố Duyên Chu nấu mì.

Thiệu Tư nhìn đồng hồ treo tường, xác nhận cách lúc mì vào nồi đã qua thời gian rất lâu, chứ không phải ảo giác của bản thân hắn: "Nên vớt rồi nhỉ? Nấu nữa sẽ nát đó."

Cố Duyên Chu: "Chờ một chút, luôn cảm thấy chưa chín kỹ."

Thiệu Tư nhíu mày, không quá tin tưởng: "Anh được không đó."

Cố Duyên Chu vô cùng tự tin, dùng đũa dài khuấy khuấy đống mì kia, nói: "Vĩnh viễn không nên hỏi đàn ông có được hay không, chỉ cần tin tưởng anh là được."

Cuối cùng Thiệu Tư đối diện bát mì sợi nở thành một đống nát nhừ trước mặt, không có ý kiến gì. Cũng không có lời gì muốn nói.

Tùy tay gắp mấy cọng, còn chưa ăn đã đứt thành mấy đoạn, Thiệu Tư mặt không đổi sắc nói: "Anh vừa mới nói, tin tưởng anh là được? Giữa chúng ta có thể sẽ không còn cái thứ như tín nhiệm đó nữa đâu —— anh tự nếm xem, mì này có thể nát thành như vậy cũng không dễ dàng, về mặt này, có phải em còn nên

khen anh không."

Cố Duyên Chu ăn hai miếng cũng thấy hương vị kỳ quái, muối còn bỏ nhiều, vì thế vươn tay đoạt đũa của Thiệu Tư: "Gọi đồ ăn ngoài đi, đừng ăn nữa, chính anh cũng ăn không trôi. Có điều rất kỳ quái, mỗi lần anh nấu luôn cảm thấy lần này làm khẳng định sẽ không tệ lắm."

"Đừng nghĩ nhiều, " Thiệu Tư không chút lưu tình chọt thủng, "Là ảo giác đó."

Tuy Thiệu Tư kiêng ăn, có điều lại chưa từng kiêng đồ mà Cố Duyên Chu làm ra, chính bản thân hắn cũng không rõ vì sao.

Hắn trở tay dùng đũa đẩy tay Cố Duyên Chu ra, trên mặt ghét bỏ, vẫn tiếp tục ăn, cuối cùng dùng một loại giọng điệu bất đắc dĩ nói với anh: "… Thôi, ai bảo ba đây cưng chiều anh chứ."

Cố Duyên Chu: "…"

Phim «Mùa hè năm ấy» quay rất thuận lợi.

Nữ chính là người mới vừa tốt nghiệp từ học viện điện ảnh không bao lâu, diễn xuất không đủ, có điều loại phim thanh xuân này, ngây ngô cũng thành điểm sáng.

Ngắn ngủn hai tuần lễ ở chung, tuy rằng không gọi là quá quen thuộc, nhưng hợp tác cũng coi như vui vẻ.

Hôm cảnh diễn của Thiệu Tư đóng máy, có người đề nghị cùng đi khách sạn ăn một bữa cơm, coi như chúc mừng năm mới.

Phản ứng đầu tiên của Lý Quang Tông chính là cự tuyệt: "Ngại quá, kế tiếp chúng tôi còn có an bài khác, sợ là đi không được. Như vầy nhé, mọi người đi đi, muốn ăn cái gì tùy tiện chọn, hóa đơn tính cho chúng tôi, coi như chịu tội với mọi người."

Cái loại người như Thiệu Tư, bất luận là hoạt động tập thể gì, chẳng sợ bạn lấy dao đặt trên cổ hắn phỏng chừng hắn cũng cự tuyệt đến dứt khoát.

"Đi chớ, vì sao không đi." Song lần này, Thiệu Tư lại cất di động, từ phòng thay quần áo đi ra, thay đồ thường, ngẩng đầu liếc hắn ta một cái, "Khách sạn Bằng Lai hả?"

Lý Quang Tông đang kinh ngạc sao ba Thiệu nhà hắn lại thay đổi tính tình: "Đúng vậy, Bằng Lai, ngay bên đường Phi Hà —— không phải, cậu thật sự muốn đi hả? Tôi đã từ chối thay cậu rồi, không phải cậu chưa bao giờ tham gia loại hoạt động này sao. Trước kia mọi người trong công ty còn mở cá cược, chuyên môn đánh cược xem cậu có tới hay không… Tôi dựa vào cái này mà thắng không ít tiền."

Thiệu Tư đi thẳng ra ngoài, giải thích một câu: “Nam thần của cậu cũng đang ăn cơm ở đó, kích động không?”

Lý Quang Tông chợt hiểu, lắc đầu, vừa thở dài vừa cầm đồ đạc đi theo phía sau hắn: “Kích động cái rắm, nam thần trong cảm nhận của tôi đã sớm không còn sót lại chút gì, quả nhiên vẫn là khoảng cách sinh ra cái đẹp, yên lặng chiêm ngưỡng là được rồi.”

“Thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn cả trở mặt, ” Thiệu Tư nói, “Cậu làm fan của tôi đi, ba trăm sáu mươi độ không góc chết, gần xa đều đẹp.”

Lý Quang Tông ôm ngực: “Fan không nổi fan không nổi, cậu để tôi sống lâu thêm hai năm đi.”

Cả đoàn phim từng người lái xe đến khách sạn Bằng Lai, tập hợp trong phòng, đồ ăn còn chưa lên, đã mở cả một két bia. Nắp bình rải đầy đất.

Đạo diễn giơ rượu, đứng lên, gõ gõ trên bàn cơm, ý bảo những người còn lại đều nhìn qua bên mình, cao giọng thét to: “Tuy rằng tết còn chưa tới, nhưng trước hết tôi chúc mọi người một năm mới, tiền vô như nước, vạn sự như ý. Không nói nhiều, tôi kính trước.”

Nói xong, nâng ly một hơi cạn.

Bốn phía đều là tiếng ồn ào: “Một chai nữa nào, lại thêm một chai —— ”

Cái đám người bị nhiễm “mùi tết” này.

Trong số bọn họ, đa phần là từ tháng trước đã bắt đầu đoạt vé xe lửa, nghĩ đến việc bận rộn một năm rốt cuộc có thể về thăm người nhà, ăn đồ ăn quen thuộc, trong đầu liền có bao thứ đang không ngừng quay cuồng.

Biên kịch ngồi ở cạnh Thiệu Tư, thấy hắn uống xong một ly nước ấm, nhiệt tình hỏi hắn muốn uống chút rượu không: “Trắng hay vàng?”

Thiệu Tư trầm tư chốc lát: “Vàng đi.”

Biên kịch làm bộ muốn đi lấy rượu vàng, Thiệu Tư lại bồi thêm một câu: “Tôi tự rót là được.”

Sau đó biên kịch mắt mở trừng trừng nhìn tay Thiệu Tư lướt qua rượu vàng, dừng trên bình nước cam tươi mới, sau đó cầm lên rót nửa ly.

“...”

Thiệu Tư biết mình uống không được rượu, một ngụm cũng không động tới. Hắn rúc ở trong góc, ăn mấy đũa đồ ăn, hưng trí thiêu thiếu. Lập tức đặt điện thoại di động ở trên đùi, cúi đầu lướt lướt hai cái, gửi ra một tin nhắn.

[Ba Thiệu của mi]: anh Chu , còn sống không?

Hôm nay Cố Duyên Chu cũng là tiệc khánh công, ngày đóng máy dự tính của các đoàn phim ở thành điện ảnh gần như đều khống chế trong mấy ngày này, không từ chối được, còn bị chuốc rất nhiều rượu.

Lúc Thiệu Tư thay đồ trong phòng thay quần áo, đúng lúc nhận được cuộc điện thoại anh gọi tới, vừa nghe giọng liền nghe ra người này tuyệt đối đã uống rượu.

"Vợ ơi, anh yêu em."

Cố Duyên Chu nói xong, lại ở đầu kia điện thoại không đầu không đuôi tiếp tục nói: "Có lẽ em không biết, tối hôm qua anh thừa dịp em ngủ gặm cái dấu răng trên mông em —— khẳng định em không biết, em bị anh làm đến ngất đi rồi."

"… Phắc."

Thiệu Tư có tận vài câu thô tục muốn mắng, cưỡng ép nuốt xuống, lạnh mặt hỏi, "Uống say hả? Uống bao nhiêu?"

Cố Duyên Chu hóng gió trên hành lang: "Không uống bao nhiêu hết, không có say. Còn có thể nhớ em."

——

Wechat gửi ra nửa ngày cũng không ai đáp, Thiệu Tư dứt khoát tìm Trần Dương, Trần Dương hồi âm rất nhanh: cậu cũng ở Bằng Lai?! Vậy tốt rồi, Duyên Chu uống say, đang mượn rượu làm càn, tôi đang lo không có biện pháp với hắn.

…

[Ba Thiệu của mi]: hắn còn có thể uống say nổi điên hả?

[Trần Dương]: điên đó, cậu lại đây nhìn sẽ biết. Có điều hắn rất ít khi uống rượu, uống xêm xêm rồi liền từ chối, hôm nay cũng là do người trong đoàn quá náo loạn, nói cái gì mà không nói một tiếng liền come out không suy nghĩ, thay nhau ra trận muốn chuốc hắn, mỗi người đều nói là kính rượu chúc mừng hai người kết thành vợ chồng, Duyên Chu liền uống hết.

[Ba Thiệu của mi]: ngốc chết hắn đi.

[Trần Dương]: còn không phải vậy sao.

[Ba Thiệu của mi]:…

[Ba Thiệu của mi]: thôi, các anh ở phòng nào?

"5018?" Lý Quang Tông đang uống đến hăng say, nghe Thiệu Tư hỏi hắn, sờ sờ đầu, suy nghĩ chuyển mấy vòng mới nói, "Hẳn là ở trên lầu đó, cậu hỏi phục vụ một chút xem."

Thiệu Tư cầm quần áo đứng dậy bước đi: "Cậu chơi đủ rồi thì tự mình trở về, đừng uống quá nhiều, cũng đừng tự lái xe. Ngoan."

Lý Quang Tông uống có hơi choáng, giơ rượu gật gật đầu: "Vâng ạ ba."

Thiệu Tư cho rằng Trần Dương nói mấy lời đó tuyệt đối là nói ngoa.

Mặc dù Cố Duyên Chu không quá đáng tin trên "phương diện nào đó", nhưng nói thế nào thì cũng vẫn là một người cực kỳ trầm ổn, không thể tưởng tượng ra cảnh anh sẽ bị người ta chuốc say. Kết quả vừa đi qua nhìn, Cố Duyên Chu còn thật sự là đang say khướt.

Cố Duyên Chu say tương đối coi như có lý trí, chỉ không ngừng nhắc 'bà xã ở đâu', không thấy được bà xã còn không chịu đi.

Việc này làm Trần Dương sốt cả ruột, lúc đầu sợ quấy rầy Thiệu Tư, hắn biết hôm nay Thiệu Tư cũng ở trong đoàn quay phim, không dám gọi điện thoại.

Thiệu Tư đẩy cửa ra liền nhìn thấy hai người Trần Dương và Cố Duyên Chu, một ngồi trên sofa, một đứng, mắt to trừng mắt nhỏ: "…"

Thiệu Tư đang muốn hỏi 'hai người làm gì đó', Trần Dương đã thấy được hắn trước, như vứt đi gánh nặng chỉ vào hắn hô: "Bà xã cậu đến kìa, cậu xem xem có phải hay không."

"Làm cái gì vậy."

Thiệu Tư đóng cửa lại, nhìn quanh quất 'tình hình chiến đấu' trong phòng, vô cùng thảm thiết, bình rượu đầy đất, trong cái gạt tàn thuốc trên bàn cũng đầy ắp. Hắn quay đầu nói: "Anh Dương anh đi về trước đi, tôi lái xe lại đây, cũng không uống rượu, chờ một lát tôi xách hắn về."

Trần Dương có chút do dự: "Một mình cậu có được không? Hiện giờ hắn bướng bỉnh lắm, ai nói cũng không nghe. Ăn vạ không đi."

Thiệu Tư không nói chuyện, lập tức đi đến trước mặt Cố Duyên Chu, xoay người, vươn tay vỗ vỗ mặt anh: "Ê, lão lưu manh."

Cố Duyên Chu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hắn.

Thiệu Tư buông tay ra, lui về phía sau hai bước.

"Đứng lên."

"Đi về phía trước."

"Xoay hai vòng xem."

"…"

Mặc kệ Thiệu Tư nói gì Cố Duyên Chu đều nghe theo không lầm, bảo đi thì đi, bảo ngừng liền ngừng.

Thiệu Tư gật đầu: "Người này uống rượu vào sao hệt như tên ngốc vậy."

Trần Dương vừa cảm thấy không nhìn nổi, lại vừa cảm thấy mới nãy mình cố gắng lâu như vậy không có bất cứ hiệu quả gì, vô cùng thất bại: "… Vậy Duyên Chu liền giao cho cậu. Tôi đi trước, đến nhà rồi gửi tin nhắn cho tôi, trên đường chú ý an toàn."

Thiệu Tư khoát tay: "Được, đi đi."

Sau đó lại chỉ vào tên ngốc uống say nào đó: "—— Chưa nói anh, anh đi cái gì mà đi, đứng yên đừng nhúc nhích."

Cố Duyên Chu uống say ngốc đến hết biết, chỉ nghe một mình hắn nói, cũng chỉ muốn gặp hắn.

Thiệu Tư hệt như chăn dê đuổi người tới garage ngầm, chỉ mới tích tắc moi cái chìa khóa mở cái cửa xe, đã bị người ôm lấy từ phía sau, nặng nề đè trên cửa xe.

Cố Duyên Chu cúi đầu hôn lên sau gáy hắn, giọng khàn khàn gọi hắn: "… Bà xã."

Thiệu Tư để một bàn tay trên cửa sổ xe, cau mày nói: "Hôn thì hôn, mẹ nó đừng có cắn —— shhhh, anh còn hăng hái quá ha."

135. Chương 135

Thiệu Tư nói chưa dứt lời, vừa nói, miệng Cố Duyên Chu cắn càng thêm dùng sức.

…

"Anh rốt cuộc có say không vậy, giả vờ đúng không, buông tay."

Thiệu Tư muốn xoay người, nhưng mà người phía sau siết chặt thắt lưng hắn không buông. Không chỉ không buông tay, còn theo vạt áo hắn vói vào sờ lên trên.

Cố Duyên Chu híp mắt, vừa động tay động chân vừa nói: "Say."

À. Say.

Tin anh mới lạ.

Càng nói "tôi không có say" mới là say thật. Tuy rằng Thiệu Tư không ưa uống rượu, nhưng chút tri thức cơ bản ấy vẫn phải có.

Trước kia lúc cần xã giao, Lý Quang Tông luôn thay hắn chắn rượu, chắn đến cuối cùng say mèm, có lần nào không xiêu xiêu vẹo vẹo, đỡ tường đi ra ngoài, miệng la hét: "Tôi không có say —— tôi còn có thể uống —— đến, Vương tổng, chúng ta cạn!"

"…" Thiệu Tư hít sâu một hơi, "Anh từng thấy ai uống say rồi lại nói mình say chưa."

Cố Duyên Chu không biết xấu hổ: "Anh."

Con người Thiệu Tư, nóng tính lên một lời không hợp liền muốn đánh nhau, đương nhiên đa số thời điểm đều là phô trương thanh thế, dọa dọa người.

Một tay hắn kéo áo Cố Duyên Chu, nói vài câu tàn nhẫn. Cố Duyên Chu nửa mở mắt, mặc hắn làm ồn, cuối cùng còn sờ sờ đầu hắn: "Đừng làm rộn, ngoan một chút, đầu anh hơi choáng."

Vừa rồi anh say thật, chỉ là ý thức khôi phục tương đối nhanh thôi.

Một đường đi theo Thiệu Tư xuống lầu, garage ngầm lại lạnh, một trận khí lạnh đập vào mặt mà đến, tỉnh rượu cũng xêm xêm.

Đúng lúc này, một góc không xa truyền đến tiếng "tách" khẽ đến không thể nghe thấy, âm thanh cực kỳ nhỏ, nhưng mà cảm giác bị người ta rình coi quá mãnh liệt. Hai người bọn họ lại có bệnh nghề nghiệp, càng mẫn cảm với cái này.

Ánh mắt Cố Duyên Chu trầm xuống, Thiệu Tư cũng đã nhận ra, vừa định nói chuyện, Cố Duyên Chu vươn ra một ngón tay để trên môi hắn: "Suỵt."

Trước hết đừng động, nhìn xem người nọ rốt cuộc muốn làm gì.

Màn ảnh đen nhánh giấu ở chỗ cách mười lăm mét, một phóng viên đầu đội mũ lưỡi trai nấp ở sau xe việt dã, cong lưng, điều chỉnh tốt tiêu cự, không ngừng ấn nút chụp.

Tin tức lớn, đây chính là tin tức lớn.

Chồng chồng ảnh đế đánh nhau chia tay!

Bị một đống chuyện trước kia quấy nhiễu, Cố Duyên Chu theo bản năng nghĩ nhiều, cho rằng là biến thái gì đó, thấy thế thở phào: "… Papparazi."

Thiệu Tư nhìn lướt qua hướng xe việt dã, tên phóng viên kia nghiệp vụ tương đối thành thạo, thấy mình có lẽ đã bại lộ, quay đầu bỏ chạy, tốc độ tương đối nhanh. Nhanh như chớp, đẩy cửa an toàn chạy ra ngoài.

Cố Duyên Chu đưa tay xoa xoa ấn đường, một tay khác lướt qua Thiệu Tư, mở cửa xe: "Kệ, tùy hắn đi, lên xe."

Có thể là tư thế của người này quá lớn, Thiệu Tư hiểu lầm: "Anh ngồi ghế phó lái đi, đã như vậy mà còn lái xe."

Cố Duyên Chu mở cửa xe sau đó đưa tay, hơi hơi xoay người làm tư thế "mời": "Mở cửa xe cho em thôi, còn cắn ngược lại anh một cái. Ngồi vào đi."

Papparazi không chỉ chuồn nhanh, tốc độ đăng bài vô căn cứ cũng rất nhanh.

Sáng hôm sau, lời đồn Thiệu Tư và Cố Duyên Chu không hợp đã ồn ào huyên náo.

Lý Quang Tông: "Ba à, ba tỉnh ngủ chưa? Giải thích cho con xem, tối hôm qua ba với Cố ảnh đế xảy ra chuyện gì vậy, sao còn đánh nhau."

Thiệu Tư đương nhiên chưa tỉnh, đang muốn nói 'mới sáng sớm cậu chán sống có phải không', sau khi nghe được nửa câu, buồn ngủ cũng vơi đi một nửa: "Cái gì mà đánh nhau?"

Lý Quang Tông vừa nói vừa phóng to ảnh chụp papparazi đăng lên, tỉ mỉ xem xét: "Hừm… trong garage khách sạn, nhìn từ ảnh chụp, cậu đánh Cố ảnh đế xong, Cố ảnh đế còn kéo tóc cậu. Nội dung trung tâm là tình cảm hai người xuất hiện vết rách, đang đòi chia tay, còn có 'người biết chuyện' nói hai người đã sớm lén lút ly hôn."

Thiệu Tư nắm nắm tóc, cạn lời: "Hôn còn chưa kết mà ly cái gì. Chỗ nào ra người biết chuyện, hở cái là người biết chuyện, đám người kia nhàn rỗi không có chuyện gì làm, ăn no rửng mỡ hả."

"…" Nghe giọng điệu này Lý Quang Tông liền biết mình đoán không sai, đây nhất định là hiểu lầm, "A… vậy là…"

Vậy là không có việc gì hả.

Hắn còn chưa nói hết, giây tiếp theo từ trong điện thoại liền truyền tới một giọng nói quen thuộc, giọng nói kia vừa thấp vừa khàn: "Hưm? Ai vậy?"

Âm thanh rất dụ người.

Người ngoài cuộc như Lý Quang Tông nghe mà còn cảm thấy lỗ tai phát sốt.

Thiệu Tư cho anh nhìn màn hình di động, hai chữ "con trai" chói lọi treo trên đó.

Cố Duyên Chu thuận thế nhận di động, không cần đoán cũng biết xảy ra chuyện gì: "Chuyện ảnh chụp hả?"

Lý Quang Tông: "Phải phải phải, ngài thật là liệu sự như thần, tôi còn chưa nói gì nữa, ngài đã đoán trúng."

Cố Duyên Chu: "Được rồi, nịnh nọt hơi lố rồi. "

Lý Quang Tông: "…"

Cố Duyên Chu thuận miệng nói: "Tối hôm qua đùa giỡn với ba Thiệu của cậu thôi, papparazi chụp lung tung, tên ngốc đó chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ, lười đuổi theo hắn, cứ như vậy thôi. Lát cậu nói với

Trần Dương một tiếng, bảo hắn đừng hao tâm tổn trí."

"Không làm sáng tỏ à?" Lý Quang Tông có chút bất ngờ, "Hiện tại đồn ầm…"

Cố Duyên Chu trực tiếp ngắt lời: "Làm sáng tỏ cái chym, cậu còn thật sự vội vàng chơi với họ hả?"

Lý Quang Tông á khẩu không trả lời được: "… Hửm?"

"Bọn họ cứ như vậy đó, không dứt nổi, làm sáng tỏ cũng vô dụng, thứ bọn họ muốn cũng không phải chân tướng." Cố Duyên Chu nói, "Chia tay mới thú vị."

Lúc trước anh và Thiệu Tư hai bên đều nhìn không vừa mắt nhau, thì bọn họ cứ ráng ghép CP hai người, còn giờ lại đều dùng sức để hủy CP.

—— Chừng nào chia tay, tình cảm chừng nào xảy ra vấn đề, đề tài này là vĩnh viễn là tiêu điểm chú ý của truyền thông.

Lúc come out huyên náo lớn như vậy, giờ không thành đôi được mới vui mà.

"Chờ chính bọn họ cảm thấy không ổn, tự nhiên sẽ giải tán thôi." Cố Duyên Chu nói xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Tư, phát hiện người này híp híp mắt, dáng vẻ buồn ngủ không chịu nổi, vì thế nhéo nhéo mặt hắn, nói với Lý Quang Tông, "Không thèm nghe cậu nói nữa, ba Thiệu của cậu mệt rồi."

Lý Quang Tông nghe tiếng báo bận trong di động, gửi qua một tin nhắn cho Trần Dương: buổi sáng của chó độc thân, bắt đầu từ một bát bánh chó to đùng.

…

Lời đồn đãi chia tay lan truyền một trận, hai đương sự nói không phản ứng liền thật sự không hề phản ứng một câu, lại thêm sắp tới nghỉ đông, di động cả ngày tắt máy, bên ngoài bịa đặt như thế nào cũng thật sự không hề gì.

Ngược lại là Lý Quang Tông kinh hồn táng đảm nhìn nhóm fan đầu tiên là bị dắt tiết tấu, náo loạn vài ngày. May mà bọn họ đều không ngốc, sau khi thu hồi lý trí liền phát hiện: từ từ, cái này thật sự không phải là tán tỉnh hả?

Theo trạng thái tương tác bình thường của Thiệu Tư và Cố Duyên Chu trên weibo đến xem, hình thức ở chung lúc thường của hai người họ hoàn toàn có khả năng là như thế này.

—— Chỉnh sáng lên nhìn kỹ, tay Cố ảnh đế rõ ràng là đang xoa tóc ba Thiệu mà. Chỗ nào là kéo tóc. Tôi

thấy mấy người mới kéo đó, Cố ảnh đế cũng không phải đàn bà chanh chua.

—— Ba Thiệu cũng đâu có quơ nắm tay, nhiều lắm tính là xù lông thôi. Đánh yêu mắng yêu thôi, giải tán giải tán, không có dưa để ăn đâu.

—— Trăm triệu lần không ngờ vụn thủy tinh đến miệng lại biến thành đồ ăn chó.

Ba mươi tết.

Sáng sớm Cố Duyên Chu dậy chọn quần áo: "Năm mới còn mặc màu đen có phải có vẻ quá trầm buồn không?"

Thiệu Tư ngồi xếp bằng ở trên giường nhìn anh: "Hơi hơi. Vậy đi, nếu không thì anh mặc màu đỏ đi, cho vui vẻ."

"Em một chút cũng không khẩn trương nhỉ."

Lần đầu tiên Cố Duyên Chu dẫn người về nhà ăn tết, tuy rằng là về nhà anh, nhưng chính anh cũng có chút gấp gáp không thể nói rõ.

Tổ tông này quá quan trọng với anh, lý trí không dùng được, không có biện pháp thoải mái ứng đối.

Thiệu Tư bĩu môi: "Em khẩn trương chứ. Anh cho rằng em có thể dậy lúc sáu giờ sáng, còn ngồi ở chỗ này với anh nhìn anh lề mà lề mề thay quần áo là bởi vì cái gì?"

Trừ công việc ra, hắn lớn vậy rồi còn chưa từng thấy ông mặt trời sáu giờ sáng đâu.

Cố Duyên Chu buông quần áo xuống đi qua dùng râu cọ mặt hắn: "Em yên tâm, ông nội của anh luôn thiên vị người ngoài hơn, người nên khẩn trương là anh."

Tối hôm qua Cố Phong còn tán gẫu với Cố Duyên Chu: "Là cậu ta hả? Xác định chưa? Đừng nói anh không nhắc nhở em, em mang về nhà cho ông nội nhìn rồi, đến lúc đó muốn đổi người thì ông ấy sẽ đánh gãy chân em đầu tiên, đời này đừng mơ bước vào cửa nhà nữa."

Cố Duyên Chu nói: "Anh biết ăn nói không, cái gì mà đổi người."

Anh còn ngại thời gian vài chục năm quá ngắn nè, sao nỡ đổi.

Ông nội Cố là một người cố chấp, luôn nói đời này, chỉ nhận một người, bảo bọn họ nghĩ cho kỹ rồi hẵng

dẫn người về cho ông nhìn.

Năm đó bà nội Cố đi sớm, ông cũng không đi thêm bước nữa, lúc nhớ bà liền cầm khung ảnh, ngồi dưới ánh mặt trời lau lau, có đôi khi lau lau liền ngủ thiếp đi.

Nhà họ Cố là một căn nhà tổ, phong cách trang trí cổ xưa, có năm tháng nhất định, cổ kính. Lại là thế gia vọng tộc nổi danh, làm ăn rất lớn, cho nên tết đến, chỉ người đến tặng quà thôi cũng sắp đạp nát ngạch cửa.

Cố Duyên Chu dẫn Thiệu Tư vào cửa, đưa quà cho quản gia xong liền trực tiếp vào phòng.

Ông nội Cố không gặp khách, đã sớm pha trà xong chờ họ, ba người ngồi xuống trò chuyện vài câu, ông cụ quả thật rất hòa ái.

Thiệu Tư không biết nói gì, câu nệ nâng trà lên uống một hớp, lúc buông xuống, cố tìm đề tài: "Hắn thường xuyên nhắc về ông với cháu."

Ông nội Cố: "A? Nói ông cái gì?"

Thiệu Tư nói: "Nói lúc ông còn trẻ từng ở nông thôn một đoạn thời gian."

"..."

Chờ hai người gặp trưởng bối xong, ra cửa, Cố Duyên Chu mới cong môi cười nói: "Phục hai người, bàn về heo có thể bàn hơn nửa tiếng, hai người dứt khoát cùng mở trại nuôi heo đi."

Thiệu Tư thầm nghĩ: chỉ vì một câu thuận miệng mà anh nói, ông đây lật hướng dẫn nuôi heo tận hai lần, học cũng học rồi, cũng không thể xem uổng.

"Đi đâu?" Thiệu Tư bị anh nhét vào trong xe, hỏi.

Cố Duyên Chu buộc dây an toàn cho hắn, sau đó lại buộc cho mình: "Trong nhà nhiều người, có qua lại làm ăn đều đến chúc tết, phỏng chừng phải đến buổi tối mới yên tĩnh được. Dắt em dạo quanh đây trước đã."

"Trước khi anh lên đại học, đều sống ở nơi này. Bên kia có tiệm tạp hoá, lúc ban đầu là sân bóng rổ, hồi trung học thích chơi bóng, từng đánh bóng ở nơi đó, cùng với trường nghề kế bên —— cái đám kia cứ đến trường bọn anh gây chuyện hoài, nên liền đánh cược, thua thì quỳ xuống dập đầu ba cái, về sau gặp mặt đi đường vòng."

Cố Duyên Chu chậm rãi lái dọc theo con phố, đến một nơi nhìn quen mắt liền dừng lại giới thiệu với hắn:

"Trước kia lăn lộn với một đám bạn bè, đua xe, đánh nhau, uống rượu. Đánh nhau thì thường là trong ngõ hẻm kia, nhìn thấy không, ngõ cụt, chặn người rất tiện, chặn lại rồi đánh một trận."

Thiệu Tư nghe cảm thấy rất thú vị, nói: "Trâu bò, lúc trẻ giang hồ quá nha anh Chu."

Tiện thể hắn lại nghĩ, lúc trung học mình đang làm gì.

Nghĩ nửa ngày cuối cùng sờ sờ mũi nói: "Đại khái em chỉ có thể giới thiệu cho anh là thời trung học em ngủ ở chỗ nào thôi. Sân thượng tầng cao nhất khu dạy học, phòng tự học… lên lớp cũng ngủ."

136. Chương 136

Hai người lắc lư, lắc đến tận cửa trường cấp 3 của Cố Duyên Chu.

Cố Duyên Chu đỗ xe ở ven đường: "Đi xuống xem một chút nhé? Chờ một lát, em về đây, mang khăn choàng lên đã. Sáng hôm nay anh đã muốn hỏi, có phải em hơi cảm rồi không?"

Thiệu Tư tùy ý quấn khăn choàng trên cổ, sau đó soi kính chiếu hậu trong xe nhiều lần điều chỉnh, tận đến khi điều chỉnh ra một tạo hình có thể làm bật lên nét đẹp trai của hắn nhất mới thôi, hắn đưa tay sờ sờ: "Ừm, cổ họng hơi đau. Bệnh vặt thôi, hai ngày nữa là ổn rồi."

Hắn rất ít khi bị cảm, mỗi lần cũng chỉ choáng đầu hai ngày, bệnh vặt vãnh, không tính là gì, hồi trước lúc ở đoàn phim bị sốt cao còn tiếp tục quay phim mà. Mặc dù có đôi khi tính tình hắn hơi lớn, nhưng thật sự không có yếu ớt như vậy.

Cố Duyên Chu đưa tay qua sờ nhiệt độ, so sánh một chút phát hiện nhiệt độ quả thật bình thường, thầm nghĩ trở về nấu canh đường phèn tuyết lê cho hắn uống, tiện thể lại nói: "Lúc đầu anh cứ nghĩ là em —— thôi, không nói."

Thiệu Tư truy vấn: "Cho rằng cái gì?"

Cố Duyên Chu: "Kêu giường khàn giọng."

"…"

Thiệu Tư không nói hai lời đẩy cửa ra xuống xe.

THPT Lập Dương là một trường trung học bình thường.

Diện tích cũng không lớn, phương tiện xung quanh cũng không đầy đủ, cửa hàng xung quanh một căn cách một căn mở mấy tiệm, miễn cưỡng tạo thành một phố ăn vặt.

Chính như lời Cố Duyên Chu nói vừa rồi, cách THPT Lập Dương không xa, đại khái không quá một đoạn đường liền có một trường nghề.

Hai trường học cách nhau coi như gần.

Thiệu Tư nhớ rõ Cố Duyên Chu là bạn cùng trường đại học với hắn, vẫn luôn cho rằng trường cấp 3 người này học khẳng định cũng là trường trọng điểm, bởi vì lúc Cố Duyên Chu nhập học chính là điểm tài năng và điểm văn hóa đều được hạng nhất, cao đến phá kỷ lục trường.

"Bắt đầu từ lớp 11 mới học hành đàng hoàng, trước kia đều là lăn lộn khắp nơi, " Cố Duyên Chu giải thích, "Thi lên cấp 3 bị kẹt, thiếu chút nữa không đậu, nên bị khống chế tới tận lúc đó."

Lời này nói thì thoải mái, nhưng nghe lại cảm thấy có chút thiếu đòn.

Tốn thời gian ít hơn người khác một nửa, lại thi được điểm nghịch thiên như vậy.

Tết đến, trong trường học trống trơn, cổng cũng đóng lại. Bảo vệ cũng không thấy bóng dáng.

"Làm sao đi vào?" Thiệu Tư đi theo sau Cố Duyên Chu, chỗ mà bọn họ đang đến, cỏ dại mọc thành bụi, đường đi cực kỳ lắt léo. Nhưng mà cẩn thận phân rõ thì còn có thể nhìn ra chính giữa đã bị người ta đạp ra một con "đường", xem ra thường xuyên có người đi từ chỗ này, là một lối vào bí mật.

Cố Duyên Chu đi ở phía trước, vươn tay đẩy chướng ngại vật ra, một bức tường xuất hiện trước mặt Thiệu Tư.

Trên tường bị người ta lấy dao khắc ra rất nhiều chữ, cái gì mà 'xx từng đến đây du ngoạn', 'xxx anh thích em'.

Thật sự là năm tháng thanh xuân.

Cố Duyên Chu vừa nói chuyện vừa xắn tay áo, lộ ra một nửa cổ tay, thoạt nhìn một chút cũng không giống như là đang nói giỡn: "Leo tường qua thôi."

Thiệu Tư: "…"

Cố Duyên Chu cũng xoay người nhìn chữ trên tường, thuận tiện giải thích: "Bức tường này thấp hơn, dễ nhảy qua nhất. Bình thường đến trễ sợ bị bắt liền nhảy vào từ nơi này. Anh vốn cho rằng bên này khẳng

định đã bị hủy, không ngờ nhiều năm như vậy, truyền thống này vẫn luôn kéo dài đến hiện tại."

Thiệu Tư: "Không có camera hả?"

Cố Duyên Chu: "Vô dụng, gắn một cái đập một cái."

Thiệu Tư xem thế là đủ rồi.

Rất ok.

Nhảy vào không hề cố sức, hôm nay Thiệu Tư mặc quần hơi chật, biên độ động tác không thể quá lớn. Hắn ngồi ở trên tường, hai đùi buông xuống, do dự nhảy xuống như thế nào cho tốt, Cố Duyên Chu đã ở bên dưới mở hai tay ra với hắn: "Đừng sợ, nhảy xuống anh đón."

Thiệu Tư nhấc chân làm bộ muốn đá qua: "Sợ cái lông chứ sợ. Bớt nói nhảm, anh đừng cản đường, lui về phía sau chút."

"Rồi rồi rồi, " Cố Duyên Chu lui về phía sau, nói, "Vậy em chậm một chút."

Hai người cong lưng từ trong góc trường đi ra ngoài, tùy tiện tìm một dãy phòng, đi vào nhìn, phòng học nào cũng đều đã khóa lại. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong vắt nhìn vào, bàn ghế xếp chỉnh chỉnh tề tề.

"Mấy tầng này đều là lớp 11, tổng cộng mười sáu lớp."

Cấp 3 việc học nặng nề, thi cử lại nhiều, cho nên gần như hộc bàn và trên mặt bàn của mỗi người đều là sách, chất đống chỉnh chỉnh tề tề. Chờ nghỉ tết xong học kỳ sau khai giảng còn phải tiếp tục học tập.

Thiệu Tư nghỉ chân ở bên ngoài quan sát, nhìn thấy ở góc cuối lớp có một dãy bàn trống, liếc mắt một cái nhìn qua cực kỳ bắt mắt —— bởi vì trên bàn những người khác đều chất đầy sách, chỉ dãy bàn đó là cực kỳ sạch sẽ, cái gì cũng không có. Trong hộc bàn bên phải thậm chí còn kiêu ngạo bỏ hai hộp thuốc lá đã xé gói, với một cái bật lửa. Còn có một cục giấy vo tròn.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua: lớp 11/3.

"Hồi trước anh học lớp nào?"

Cố Duyên Chu vươn tay chỉ về phía trước: "11/8, đi dọc theo hành lang, lại quẹo qua là tới."

Chính Cố Duyên Chu cũng không biết vì sao, rõ ràng anh đã sớm không còn trẻ trung, ba mươi mấy tuổi rồi, còn kéo người yêu làm chuyện ngây ngô lại ấu trĩ như vậy. Nhưng chờ anh nhận ra, thì anh đã trèo vào phòng học, ngồi ở bàn đầu, Thiệu Tư an vị bên cạnh anh.

"Trường anh vầy không được rồi, giữ lại bức tường sập tùy thời có thể nhảy vào không nói, cửa sổ phòng học cũng không khóa kỹ." Thiệu Tư nằm lên bàn, một tay chống đầu, tiện tay lật lật sách giáo khoa để lại trong hộc bàn, "… Lịch sử trung học, lại nói lúc trước anh chọn khoa tự nhiên hay là xã hội vậy?"

"Khoa tự nhiên, nhưng kỳ thật môn xã hội cũng được, đều như nhau thôi, dù sao thì chỉ số thông minh của anh cao mà."

Thiệu Tư cười nhạo một tiếng: "Anh cứ tự kỷ đi."

"Lúc ấy em cũng chọn khoa tự nhiên, có điều không phải là vì am hiểu. Trong khóa bọn em có một tên 'đại tài tử' cực kỳ làm màu, giống hệt như văn nhân xuyên không tới, còn tâm cao khí ngạo, mắt mọc trên đỉnh đầu. Thi mà cao điểm hơn hắn hắn có thể lưu loát viết ba trang giấy lén đưa cho anh, cả bài đều là cái gì mà… luận tài văn chương tôi không nhất định bại bởi cậu, tài văn chương là không thể cân nhắc. Chịu không nổi hắn, ở chung lớp với hắn không bằng em đi tìm chết."

Thiệu Tư vừa nghĩ tới ba trang giấy kia, bây giờ còn thấy đau đầu.

Lúc ấy hắn hồi âm cho tài tử một hàng chữ: rắm thì đừng có thả ở đây.

Khiến tài tử trực tiếp giận khóc, sau nữa tài tử nghẹn vài ngày viết một bài thơ mắng hắn, đăng trên tập san của trường, chiếm hơn phân nửa trang tập san trường.

…

Hai người hiếm khi tán gẫu về chuyện cũ thời học sinh, chọc cho Cố Duyên Chu rất vui vẻ, anh đưa tay xoa xoa đỉnh đầu Thiệu Tư: "Nếu có anh Chu của em ở đó, lập tức khiến hắn biến mất."

Thiệu Tư: "Anh giang hồ quá, không trêu vào nổi. Lúc ấy nếu em gặp được anh, sẽ lập tức khiến anh biến mất."

Trò chuyện một trận, không biết là ai yên tĩnh lại trước, nhìn đối phương không nói.

Cố Duyên Chu chậm rãi tới gần hắn, nghiêng người, hơi hơi hướng về trước, một bàn tay nắm lấy tay Thiệu Tư, hai bàn tay đan xen với nhau.

Thiệu Tư nhắm mắt lại, giây tiếp theo, nụ hôn của Cố Duyên Chu liền đậu bên khóe môi hắn.

Thiệu Tư đột nhiên nhớ ra một chuyện, chỉ là một suy nghĩ chợt lóe qua trong đầu, cũng không định tỉ mỉ tìm hiểu, thuận miệng hỏi: "Có từng yêu sớm không?"

Cố Duyên Chu: "…"

Đang lo nhất thời không tìm ra đáp án tốt, đột nhiên từ chỗ cầu thang truyền đến một trận tiếng bước chân. Nghe ra là hai người, đang thảnh thơi đi lên trên lầu.

Hẳn là bảo vệ đi lên tuần tra.

Dù sao thì thân phận hai người họ tương đối mẫn cảm, bị người ta nhìn thấy không tốt lắm, Cố Duyên Chu đang suy nghĩ tìm một chỗ trốn, hai người kia đã bắt đầu nói chuyện.

"Này, cậu có cảm thấy tết nhất tớ kéo cậu lẻn vào đây cực kỳ không biết điều không?"

"Còn tạm, tớ chỉ cảm thấy đầu óc cậu có vấn đề."

"… Cái tài liệu photo nhỏ kia cậu cũng có phần mà."

"Nhưng mà người chép xong nhét trong hộc bàn quên ném không phải tớ."

"…"

Là hai học sinh.

Hai người họ nói chuyện, đi về hướng trái ngược, tiếng bước chân cũng càng ngày càng xa.

Lúc này hai người đó về trường học, còn mang theo mục đích như vậy, có thể nói là rất truyền kỳ.

Thiệu Tư khóa cánh cửa sổ vừa rồi không đóng kỹ, đẩy cửa đi ra ngoài: "Có người đến, sợ là sẽ đụng mặt, đi thôi."

Cố Duyên Chu nhìn đồng hồ, quả thật cũng đã đến giờ cơm, nhớ tới bữa sáng người này không có ăn, hiện tại khẳng định đã đói bụng đến hoảng, liền muốn đi về ăn bữa cơm, buổi chiều làm ổ ở nhà với hắn.

Hai người tránh đi hai học sinh, theo cầu thang bên kia đi xuống.

Sau khi lên xe, Cố Duyên Chu buộc dây an toàn, quay đầu qua, chủ động chuyển đề tài về: "Nói thẳng thì,

từng yêu sớm rồi, có điều cái đó cũng không được tính là yêu. Lúc ấy yêu đương chỉ là do giận người trong nhà, tuổi còn nhỏ không nghĩ rõ ràng, cảm thấy dựa vào cái gì mà anh không thể là đồng tính luyến ái. Từng làm rất nhiều chuyện vô liêm sỉ, cũng từng tổn thương rất nhiều người."

Thiệu Tư nghiêng đầu nhìn qua, hắn cũng sắp quên mấy phút đồng hồ trước từng hỏi vấn đề này rồi.

"Anh không tốt đến vậy, chuyện trước kia không thay đổi được. Nhưng mà anh chỉ yêu em, tương lai cũng đều là của em."

Cố Duyên Chu nói rất nghiêm túc, Thiệu Tư nhìn anh chăm chú hai giây, cảm thấy mặt có hơi phát sốt, lúc này mới phát hiện khăn choàng vẫn luôn quấn ở trên cổ không có cởi ra.

—-

Trở lại nhà họ Cố, đám khách khứa kia đều dời đến khách sạn vui chơi giải trí rồi, nhà họ Cố không thích bày tiệc tùng, phong cách nhất quán chính là bạn đến từ chỗ nào thì về lại chỗ đó đi.

Thiệu Tư vừa mới vào cửa, một bé gái mặc áo bông màu hồng phấn liền vọt ra.

Hôm nay Cố Sanh ăn mặc hệt như cái bánh chưng, hình thức trang phục còn cực kỳ cổ điển, gặp người liền hô: "Năm mới vui vẻ, tiền lì xì của con đâu."

"..."

Cố Sanh chơi đến chóp mũi đổ một lớp mồ hôi mỏng, chạy ra nũng nịu gọi người, nhưng gặp Cố Duyên Chu thì lại không đòi tiền lì xì, ngược lại lén lút kéo tay Thiệu Tư, kéo hắn sang một bên.

Thiệu Tư không biết cô bé muốn làm gì, Cố Sanh lại nói: "Tay!"

Thiệu Tư vươn tay, sau đó trong lòng bàn tay bị nhét một đống kẹo.

Nào là kẹo nuga, kẹo ô mai, kẹo thỏ trắng, chủng loại đa dạng.

Cố Sanh còn có chút luyến tiếc, ôm túi áo đau lòng một trận, ngoài miệng lại nói: "Ăn rất ngon, đều cho chú ăn đó."

Rõ ràng còn chưa ăn, đã cảm thấy ngọt.

Lần đầu tiên Thiệu Tư cười ra tiếng trước mặt cô bé, xoa xoa đầu nó, không chút khách khí: "Cám ơn con.

Năm mới vui vẻ."

Mặt mũi hắn vốn dĩ rất dễ nhìn, nhưng cả người quá lạnh, hiện tại cười lên, Cố Sanh trực tiếp nhìn đến ngây người.

Hết chương 136

137. Chương 137

Năm mới Lý Quang Tông ở nhà mập lên hơn năm ký, nọng dưới cằm càng thêm ngạo nghễ, rất giống một pho tượng phật Di Lặc.

Hắn vốn là dáng người dễ béo, ăn bao nhiêu tăng bấy nhiêu, chỉ là bình thường công việc nặng nề, xách đồ chạy khắp nơi, đi sớm về tối. Ở phim trường cũng vậy, bận đến ngày đông lạnh lẽo cũng có thể đổ mồ hôi toàn thân. Thiệu Tư lại không thích bên cạnh có quá nhiều người, ra đường ngay cả vệ sĩ cũng rất ít khi dắt theo, một mình hắn ta vừa làm người đại diện vừa làm trợ lý.

Vì thế hắn ta vừa về nhà, người trong nhà liền đau lòng bóp bóp cánh tay hắn ta: "Nhìn con gầy này… cân nặng bao nhiêu? Ai dô, sút mấy ký thịt vậy, nhớ lần trước con về còn 90kg mà, sao gầy thành như vậy."

Lý Quang Tông cười cười, vẫy vẫy cánh tay khi so sánh với người thường vẫn nhiều hơn một vòng thịt: "Công việc bận, công việc bận."

"Anh!" Lý Diệu Tổ từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy người liền nhào tới ôm, "Anh về rồi!"

"Bài tập viết xong chưa? Nghe nói lần này em thi cũng không tệ lắm hả."

Đối với đứa em trai nhỏ hơn hắn một giáp, Lý Quang Tông từ ái hệt như ông bố già, sờ sờ đầu cậu nhóc, nói: "Mang quà về cho em kìa, cầm về phòng nhìn xem, mô hình nhân vật em thích nhất đó."

Lý Diệu Tổ vươn tay với hắn: "Mô hình chờ một lát lại xem, chữ ký của em đâu."

Lý Quang Tông sửng sốt một chút: "Chữ ký gì?"

Lý Diệu Tổ: "Thiệu Tư đó! Nam thần của em!"

…

Lý Quang Tông thầm nghĩ, hắn còn thật sự quên mất cái này. Đứa em trai ngốc của hắn là fan cuồng của Thiệu Tư.

Lúc đầu còn đỡ, không có ấn tượng gì quá sâu với người này, chỉ cảm thấy Thiệu Tư cực kỳ đẹp trai, sau nữa nghe nói ông anh trai nhà mình dẫn dắt vị nghệ nhân này, liền bắt đầu yên lặng chú ý, vừa chú ý liền chuyển thành fan.

Lý Quang Tông vỗ vỗ đầu cậu bé, tức giận nói: "Em thích ai không được, lại thích hắn —— cái phẩm vị của em, hẳn là phải tăng lên đi, biết lúc thường tính tình hắn thế nào không. Hiện tại tuổi còn nhỏ, đừng có hở tí là treo hai chữ thần tượng ở bên miệng. Đó là một tên đại gia, em thích hắn là phải cúng hắn đó."

Lý Diệu Tổ: "Em biết chứ, nhưng một fan đủ tư cách là sẽ không dễ dàng thoát fan. Hơn nữa anh không thấy ảnh cực ngầu hả."

"…" Lý Quang Tông nói, "Em hết thuốc chữa."

Chữ ký tự nhiên là không có, nhưng mà Lý Quang Tông lấy danh nghĩa chúc mừng, gọi video cho Thiệu Tư, trò chuyện mấy phút đồng hồ.

Thiệu Tư đang nằm trên xích đu, híp mắt phơi nắng, nhìn thấy tên hiển thị liền trực tiếp nhận, đánh đòn phủ đầu nói: "Không bàn công việc."

"Không bàn công việc, đương nhiên không bàn." Lý Quang Tông vừa nói vừa đẩy đầu em trai sang bên cạnh, miễn cho cậu bé xáp quá gần lọt vào màn hình, tuy rằng vị đại gia kia căn bản không thèm để ý, "Năm mới vui vẻ nha ba!"

Thiệu Tư: "Cùng vui."

Hắn nói xong, lúc này mới mở mắt ra, nhìn thấy người trong video, hoảng sợ: "… Sao cậu phát tướng dữ vậy?"

Lý Quang Tông không thèm để ý, trái lại còn đắc ý vỗ vỗ cái bụng bia nhỏ của mình: "Ăn sung ngủ sướng, tuyệt không."

"Tuyệt. Sắp thành nợn rồi."

"Ha ha, cám ơn cậu bỏ tiền lì xì cho tôi, tốn kém quá tốn kém quá, tôi cũng có thể đổi chiếc xe để lái." Lý Quang Tông vui tươi hớn hở nói, "Hồi tết tôi cầm alipay ra khoe khoang, bọn họ đều hỏi cậu có còn thiếu người đại diện không."

Thiệu Tư thuận miệng nói: "Xin cậu đổi xe nhanh lên đi, cái xe của cậu thật sự rất nát. Với lại, không

thiếu người. Mắt mù một lần là đủ rồi, sẽ không có lần thứ hai nữa."

Lý Quang Tông chưa nói được hai câu, Thiệu Tư đã nhìn thấy trong video có thêm mấy cái đầu người.

Nam nữ già trẻ, bảy cô tám dì. Bọn họ châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, khi nói chuyện còn kèm theo khẩu âm.

Lý Quang Tông giơ di động muốn tránh đi bọn họ, nhón mủi chân, bộ dạng buồn cười: "Làm gì thế —— cha chả, đừng làm rộn, sang kia xíu."

Bọn họ đã sớm biết nghệ nhân mà Quang Tông dẫn dắt là đại minh tinh, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt. Mà để tránh phiền toái, Lý Quang Tông cũng rất ít khi nhắc với họ về Thiệu Tư. Trừ fan cuồng Lý Diệu Tổ, vì muốn cậu bé thức tỉnh, nên sẽ nói với cậu bé về một chút chuyện quái dị mà Thiệu Tư thường làm, chẳng hạn như game đã chơi tới cấp mấy linh tinh.

Ở trước mặt người ngoài Thiệu Tư rất biết lễ phép, cho người đại diện đủ mặt mũi, chào hỏi bọn họ, cũng làm cho bọn họ có chút được kính mà sợ.

Trò chuyện hai câu, mẹ Lý ghé sát vào hỏi một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi: "Quang Tông của nhà dì… có đối tượng chưa vậy?"

"Theo con được biết, hiện nay còn chưa có. Con sẽ giúp mọi người theo dõi hắn, vừa có tin tức liền lập tức thông báo cho mọi người." Thiệu Tư cười cười, "Công việc bận quá, điểm ấy con cũng nên chú ý, dành ra cho hắn thêm chút thời gian yêu đương."

Mẹ Lý: "Tốt tốt tốt."

Lý Quang Tông giơ chân: "Tốt cái gì mà tốt! Mẹ! Mẹ nói cái gì đó!"

Mọi người xem náo nhiệt xong cũng liền giải tán, đang muốn cúp video, Lý Quang Tông lại tái phát bệnh nghề nghiệp, nhịn không được nhắc nhở hắn một hành trình quan trọng sang năm: "Lễ trao giải đó —— cậu có hai tác phẩm được đề cử, tôi cảm thấy ảnh đế năm nay có lẽ vẫn sẽ rơi xuống đầu cậu."

"Lễ trao giải?"

Thiệu Tư nhéo nhéo mũi nói: "… Cậu không nói tôi cũng quên mất."

Năm sau, lập tức nghênh đón giải Kim Long lần thứ 53.

Giải Kim Long có giá trị tương đối lớn trong giới điện ảnh và truyền hình, có thể nói là đại diện cho tiêu

chuẩn cao nhất của toàn ngành, nhận thưởng trên lễ trao giải này, là mục tiêu phấn đấu của tất cả mọi người.

Một diễn viên, vinh quang lớn nhất không gì hơn diễn xuất được tán thành. Cho dù họ sẽ bị tình thế ép bức nhận rất nhiều phim thương nghiệp máu chó, nhưng trên cơ bản đều sẽ bảo đảm mỗi năm có một bộ phim áp trục, một bộ phim có thể tham dự đề cử giải thưởng.

Năm nay Thiệu Tư có hai tác phẩm được đề cử. Lý Quang Tông từng cân nhắc, trong hai tác phẩm, xác suất «Ẩn núp» nhận giải cao hơn một ít.

Lúc trước «Ẩn núp» chiếu phim, phòng bán vé còn phá cả kỷ lục.

Nội dung có chiều sâu, thủ pháp quay phim mới mẻ, dưới sự cố gắng của tất cả nhân viên, đem bộ phim điện ảnh này tạo thành một tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng Lý Quang Tông lại nghĩ, cũng chưa chắc.

Tư lịch Thiệu Tư còn chưa sâu, năm trước cầm ảnh đế một lần, năm nay lại lấy, gió này không khỏi chém quá lố.

Khẳng định có người không vui.

"Một lần diễn tập cuối cùng —— "

"MC, chỉnh lại váy một chút."

"Đoạn lời thoại vừa rồi, giọng điệu có thể hoạt bát thêm một ít, bắt đầu từ 'hoan nghênh các vị khách mời', đọc lại một lần."

Trên đài trải một tầng thảm, đỏ au, chói mắt. Ngọn đèn thẳng tắp chiếu xuống, chiếu lên vẻ mặt khẩn trương của hai MC. Hai người này là tay mới, diễn tập liên tiếp phạm sai lầm, làm cho bọn họ cảm thấy rất áp lực.

Nữ MC cầm micro, điều chỉnh biểu cảm trên mặt. Dung mạo cô xinh đẹp, dáng người thon dài, bộ lễ phục đỏ mặc ở trên người, làm bật lên dáng người xinh đẹp của cô, cô hắng giọng một cái chuẩn bị bắt đầu: "Khụ."

Dưới sân khấu còn loạn hơn trên đài, nhân viên vội vàng dán nhãn lên ghế ngồi, tiến hành điều chỉnh bố trí hội trường.

Thời gian khẩn cấp, qua nửa tiếng nữa —— khách mời đi thảm đỏ sẽ vào hội trường.

Hơn nữa toàn bộ hành trình trực tiếp trên TV, trên internet. Không có cơ hội biên tập sửa chữa, cho nên chờ một lát mỗi phân đoạn đều không thể xảy ra bất cứ sơ sót gì.

Trong xe bảo mẫu, Lisa đang nhiều lần xem kỹ bộ quần áo hôm nay mình phối cho Thiệu Tư: "Bảo đảm anh rực rỡ nhất toàn trường, cực kỳ ngầu cực kỳ bảnh, anh chờ một lát, nghiêng mặt qua… chỗ tối bên mũi để em dặm thêm cho anh."

Thiệu Tư tùy ý stylist bài bố, chỉ có lúc soi gương là cực kỳ phối hợp, còn đưa tay chỉnh chỉnh lọn tóc mỏng trên trán.

Lý Quang Tông cúi đầu chơi di động, không bao lâu lại ngẩng đầu hỏi: "Ba, anh Chu hỏi con xin ảnh chụp của ba nè, ba tự mình chụp hay là con động thủ giùm ba. Với lại ảnh hỏi ba vì sao không hồi âm tin nhắn của ảnh."

Thiệu Tư không ngẩng đầu lên: "Chụp cái gì mà chụp, chờ một lát không phải liền gặp sao —— ván này tôi còn chưa có chơi xong, đừng có phiền, ngoan."

Mỗi lần chỉ cần người này vừa nói 'ngoan', liền hết sức qua loa.

Nhưng cố tình lại khiến người ta không biết làm thế nào với hắn.

Lý Quang Tông lười tìm góc độ, dù sao thì người này nghịch thiên, cơ bản không có góc chết. Tùy tiện chụp hai tấm, gửi qua, thuận tiện kèm một hàng chữ: Cố ảnh đế, có thể là trong lòng hắn anh hết thời rồi, hắn chơi game chơi cực kỳ high.

Cố Duyên Chu không đáp lời.

Mấy phút đồng hồ sau, Thiệu Tư ở ghế sau phát ra một tiếng: "Phắc."

Lý Quang Tông: "Làm sao vậy?"

Thiệu Tư: "Cái tên Cố Duyên Chu này rảnh rỗi dữ vậy à? Không phải hắn còn phụ trách trao giải sao? Tôi con mẹ nó thiếu chút nữa liền thắng, kết quả nam thần của cậu vừa lên game liền từ sau lưng chém tôi."

"…"

"Chém xong lại thêm máu cho tôi. Có ý gì."

Thiệu Tư nói xong, lên wechat tìm người oán trời oán đất.

Lý Quang Tông sờ sờ mũi: "Có thể là muốn chứng minh mình chưa từng hết thời nhỉ."

Lisa bận bịu xong, cũng tự thoa một lớp son kem cho mình, lúc vặn chặt nắp bình hiếu kỳ nói: "Oa năm nay thế nào, có nắm chắc liên tục hai kỳ không?"

Thiệu Tư xả giận xong, Cố Duyên Chu dỗ hắn vài câu, hắn không đáp, trực tiếp ném điện thoại di động ở một bên: "Không biết, lười nghĩ."

Trên thảm đỏ sao sáng tụ tập, rất nhiều truyền thông bị một loạt dây cách ly ngăn ở bên ngoài, chỉ có thể liều mạng giơ camera.

Lúc đi thảm đỏ nhóm nghệ nhân đều chia thành từng tổ từng tổ, đa số là nam dắt nữ, cùng lên sân khấu với đạo diễn và diễn viên chính đoàn phim được đề cử.

MC canh ở bên tường ký tên, mặt mang mỉm cười: "Lần này «Phi vân» cũng đạt được đề cử phim nhựa xuất sắc nhất, câu chuyện tình yêu rung động đến tận tâm can ấy, cho dù qua nửa năm, dường như vẫn rõ ràng ở trước mắt… Liễu Kỳ là nữ nghệ nhân mới, có thể nói là tài năng mới xuất hiện, biểu hiện đáng tán dương."

Mỗi nhóm nghệ nhân chụp hình trên thảm đỏ xong, đi lên ký tên, đều phải tiếp nhận một đoạn phỏng vấn ngắn gọn.

MC đưa micro qua, hỏi cô: "Em cảm thấy thế nào, có hy vọng không?"

Liễu Kỳ cười cười: "Quan trọng ở việc tham dự thôi, em vẫn chỉ là một người mới, có thể tham dự đã vô cùng vui vẻ."

MC ép hỏi: "Vậy trong lòng em có người được chọn không, hoặc là nói, có đối thủ nào khiến em cảm thấy đặc biệt có áp lực hay không."

Liễu Kỳ nghiêng nghiêng đầu, trong khoảng thời gian này cô cũng trưởng thành hơn không ít, nhận rất nhiều phim chậm rãi tôi luyện diễn xuất, ứng phó loại trường hợp này thoải mái tự nhiên: "Áp lực thì chưa nói tới, mỗi một vị tiền bối em đều rất chờ mong. Người được chọn thì rất nhiều."

Đương nhiên. Chờ mong nhất, chỉ có một người.

Hắn là tốt nhất.

Liễu Kỳ còn chưa nói xong, ở cửa đã oanh động một trận, truyền thông vốn đang trật tự êm đẹp, bỗng nhiên xao động lên hệt như phát điên, ý muốn nghiêng người chen về phía cửa.

Chỉ thấy một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đỗ ở cửa vào thảm đỏ, Cố Duyên Chu đẩy cửa ra, đưa chân ra trước.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, dời ánh mắt lên trên —— Cố Duyên Chu một thân áo khoác dài màu đen, bên trong là sơ mi màu đỏ sậm, toàn bộ tạo hình thiên hướng âm u. Tóc anh vốn dĩ không dài, vài sợi trên trán đều vuốt ra sau, ngũ quan liền thành trọng điểm. Bắt mắt lại đáng chú ý. Trừ diện mạo, khí thế cũng tương đối mạnh, chỉ đứng ở nơi đó, không cần nói chuyện mà đã hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Sau khi Cố Duyên Chu xuống xe cũng không có đi về phía trước, anh giơ cổ tay lên nhìn thời gian, giống như đang chờ ai đó.

Thảm đỏ mặc dù ở bên ngoài, nhưng bố trí tuyệt đối không thua bên trong, trên thảm đỏ trải dọc lối đi vào rải đầy hoa tươi, ngay cả dây cách ly phóng viên cũng làm vô cùng tinh xảo, thêu hoa văn xa hoa tinh tế.

Tận đến hơn một phút sau, mới có một chiếc xe khác từ cửa lái vào.

Truyền thông lại là một trận xôn xao.

Càng miễn bàn Cố Duyên Chu lại tiến lên giúp người nọ mở cửa xe.

"Ồ ——" MC cũng nhịn không được kinh hô ra tiếng.

Hai người một trước một sau từ một đầu thảm đỏ đi về phía trước, Thiệu Tư đi tương đối chậm rãi, biếng nhác, Cố Duyên Chu liền thả chậm bước chân chờ hắn.

Cố Duyên Chu đợi chốc lát, duỗi tay phải ra sau, không quay đầu lại nói: "Đại gia, em đi chậm quá."

Thiệu Tư đẩy tay anh ra, không muốn nắm cho lắm, lại lập tức bị anh nắm chặt.

Ngón tay Cố Duyên Chu dài, khớp xương rõ rệt, nắm tay hắn dắt về phía trước.

Trong ấn tượng thì Thiệu Tư rất ít khi mặc quần áo sắc đỏ.

Hôm nay hắn lại mặc một chiếc áo khoác đỏ, màu đỏ rực rỡ hình thành tương phản mãnh liệt với sự lạnh lùng khắp người hắn, tương phản đến mức tận cùng, lại quyện thành một loại hài hòa khó hiểu.

Từ khi hai người bọn họ lên sân khấu, màn trập trong tay phóng viên truyền thông cũng sắp bị ấn nát, đèn flash lóe lên liên hồi.

Cố Duyên Chu đưa bút ký tên cho Thiệu Tư, chờ hai người ký tên xong, đi đến trước mặt MC, nhất thời MC không biết hỏi họ cái gì cho tốt, không khí có chút vi diệu.

Dựa vào năng lực ứng biến, cuối cùng MC nghẹn ra một câu: "Hừm… Thời gian qua thật nhanh, năm trước anh lấy ảnh đế, hình như mới qua không bao lâu. Không biết ba Thiệu của chúng ta lần này có nắm chắc không?"

Thiệu Tư cũng không thèm để ý cái giải thưởng này, nói thẳng: "Ai thích lấy thì lấy đi."

MC: "…"

Cứu mạng.

Tán gẫu không nổi rồi.

Cố Duyên Chu nghe xong lời này, nâng một cánh tay lên vòng ra sau lưng hắn, bàn tay đặt sau đầu Thiệu Tư, vỗ nhẹ một cái: "… Vui đùa quá mức rồi, xem em dọa người ta kìa. Trả lời đàng hoàng."

Năng lực hâm nóng không khí của Cố Duyên Chu có thể nói là nhất tuyệt, không khí lập tức được xào nóng.

MC lại hỏi vài câu, lúc này mới thả bọn họ đi vào.

Chờ tất cả nghệ nhân ngồi vào vị trí, trời bên ngoài cũng dần dần sẩm tối, toàn bộ hội trường cũng từ từ chìm vào bóng tối, mọi người liền ở trong bóng đêm nói chuyện phiếm, vui vẻ cười nói với nhau. Lúc lễ trao giải chính thức bắt đầu, theo âm nhạc vang lên, trên đầu, xung quanh tất cả nghệ nhân, ở tất cả những nơi mà mắt thường có thể nhìn thấy, đột nhiên sáng lên ánh đèn rậm rạp, hệt như sao sáng đầy trời.

Tiếp đó, hai luồng sáng mạnh chiếu vào chính giữa sân khấu, dừng trên người hai MC.

Toàn trường an tĩnh lại.

Sau khi Cố Duyên Chu vào hội trường cũng không có ngồi trên ghế bao lâu, anh vẫn luôn là khách mời trao giải của các lễ thưởng lớn, phải ra sau hậu trường, đến lúc đó còn phải phụ trách trao giải cho người ta.

Cả quá trình cũng rất thuận lợi.

Thiệu Tư ngồi ở phía dưới nghe mà mệt mỏi muốn ngủ.

Nữ MC nắm micro, vẻ mặt hưng phấn nói: "Trao xong rồi, vậy lễ trao giải hôm nay liền tới đây thôi —— "

Nam MC cười haha cản người hợp tác lại, trêu ghẹo: "Cái gì vậy, sao lại kết thúc ở đây, còn một giải thưởng quan trọng nhất chưa trao đâu, em quên à?"

Nữ MC gật đầu: "Xem cái trí nhớ của em này, ảnh đế năm nay của chúng ta còn chưa có công bố nữa."

Thiệu Tư nhịn không được, nhìn thời gian, sau đó cân nhắc tính khả thi của việc hắn móc di động chơi game mà không bị phát hiện.

Lý Quang Tông nhận thấy được động tác nhỏ của hắn, vươn tay chọt chọt hắn: "Thành thật chút! Nhét di động lại đi! Đừng cho là tôi không biết cậu muốn làm gì, có chán nữa cũng phải nghe, nghe cẩm nghĩ nhận giải của người ta cho tốt đi, học hỏi chút, coi người ta nói hay như thế nào. Lại nghĩ về cái thứ cớt chó mà năm trước cậu nói xem… Cái gì mà tôi cảm thấy mấy người rất có mắt nhìn, người ta không đánh cậu đã không tồi rồi."

Thiệu Tư: "…" Sự thật mà cũng không cho người ta nói.

"Cả năm trước, xuất hiện một lượng lớn phim ưu tú, diễn viên ưu tú. Đến tột cùng giải ảnh đế rơi ở nhà ai, cái này ai cũng không biết được." Nam MC khẳng khái thừa nước đục thả câu, "Mỗi một vị ở đây, sự cố gắng của họ đều rõ như ban ngày, nên chúng ta cũng liền không suy đoán thêm nữa, mời Cố ảnh đế công bố cho chúng ta nào —— "

Cố Duyên Chu lên sân khấu trong tiếng vỗ tay liên tiếp.

Đầu tiên là anh nói vài câu khách sáo, sau đó mở phong thư tổ giám khảo đưa cho anh, mở tấm thiếp màu đen ra, bên trên dùng chữ vàng tỉ mỉ in ra tên người kia.

Tất cả mọi người dưới đài dường như ngay cả hô hấp cũng thả nhẹ.

Thiệu Tư: "Tôi chỉ chơi chốc lát thôi, nhiều người như vậy, không ai nhìn tôi đâu."

Lý Quang Tông: "Một giây đồng hồ cũng không được, cậu nhét lại ngay, nhanh lên, không thì tôi giựt đó."

Cố Duyên Chu cố ý gợi trí tò mò một hồi, sau đó giọng điệu đột nhiên nhu hòa xuống.

Giọng người đàn ông ấy vốn đã thấp, chỉ nói chuyện bình thường thôi cũng đã có chút lạnh cứng, như bây giờ vừa thả nhẹ xuống, hệt như có sợi lông chim không ngừng quét qua bên tai. Anh cong môi cười, nói:

“Vợ, lên đài nhận thưởng.”

“…”

Tiếng ‘vợ’ này dọa bọn họ không nhẹ, ngoại trừ khiếp sợ, thì chính là nghĩ không ra, yên tĩnh qua đi, tất cả mọi người nổ tung nồi.

Nhân số theo dõi trực tiếp trên internet hơn trăm triệu.

Người xem đều sắp điên rồi, ngoại trừ điên cuồng đánh dấu chấm than trong khung bình luận, thì không biết còn có thể nói cái gì.

Thân là đương sự, một giây trước Thiệu Tư còn đặt trọng tâm trên chuyện ‘lén chơi di động’, nghe được lời của Cố Duyên Chu, cũng sửng sốt: “… Tôi có nghe lầm không?”

Lý Quang Tông há miệng, bị dọa. Qua chốc lát hắn ta mới kịp hoàn hồn, vỗ mạnh bả vai Thiệu Tư, kích động sắp rớt cả nước mắt: “Tôi phắc! Không nghe nhầm! Cậu đừng lo! Là cậu đó! Ảnh đế năm nay cũng là của cậu!”

Cố Duyên Chu thu hồi giọng điệu chuyên dụng với tổ tông nhà mình, lại đứng đắn nhìn camera, báo lại một lần: “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Thiệu Tư. Tác phẩm đề cử «Ẩn núp», tiếp sau đây xin nhìn màn hình lớn.”

Cảnh đầu tiên chiếu lên trên màn hình chính là Thiệu Tư ngồi ở trên một cái bàn rách nát, ngậm điếu thuốc hút.

Hắn chậm rãi phun khói ra từ miệng, khói kia giống như theo không khí, hắt vào trong ánh mắt hắn, một vùng mờ mịt.

Thiệu Tư chưa từng nghĩ rằng mình có thể đạt giải liên tục hai năm.

Hắn quả thật có thiên phú, nhưng là người cố gắng hơn hắn có nhiều, giải thưởng này không phải không thể không có hắn, thật sự muốn nói, chỉ có thể nói là vận may tốt, nhận được bộ phim hay, vào một đoàn phim có trách nhiệm.

Thiệu Tư đứng dậy lên sân khấu, đứng bên cạnh Cố Duyên Chu, tất cả mọi người bên dưới ồn ào: “A a a ——!”

Cảm giác này, giống như quay về thời điểm Cố Duyên Chu liên tục lấy giải ảnh đế năm đó, đều nói thế sự đổi thay, nhưng mẹ nó sao đều đổi vào nhà họ Cố vậy. Còn tranh thế nào nữa, không chơi nổi.

Giải thưởng lại bị nhận thầu.

Hai MC cũng nhịn không được trêu ghẹo một phen: "Không phải người một nhà không vào cùng một cửa."

Cố Duyên Chu nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: "Vui không?"

Thiệu Tư thẳng thắn: "… Anh thì sao, kêu vợ vui không, mặt mũi đều bị anh làm mất hết."

Cố Duyên Chu: "Gọi quen rồi, khống chế không được."

Hai người rải bánh chó khắp trên lễ trao giải.

MC hô to chịu không nổi: "Trời ạ —— buổi tối mọi người quay về không cần ăn cơm nữa, bên này có bánh chó hiệu ảnh đế cho mọi người ăn no."

Bọn họ không biết là, tuồng hay còn ở phía sau.

Phân đoạn kế tiếp chính là Cố Duyên Chu nhận cúp từ tay lễ tân, trao giải cho Thiệu Tư.

Nhưng mà Cố Duyên Chu chỉ nói một câu "vươn tay" với hắn, lại không lấy cúp, ngược lại lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen từ trong túi áo khoác, dùng ngón tay nhẹ nhàng mở ra, bên trong rõ ràng là một cái nhẫn nam.

…

Cố Duyên Chu lấy cái nhẫn nam kia ra, đeo vào trên tay hắn: "Có lẽ có chút đột ngột, những lời khác giữ lại về nhà nói, nhẫn thì em đeo trước đi, anh phải tuyên cáo với mọi người rằng em là người của anh."

Thiệu Tư nhìn cái nhẫn kích cỡ thích hợp đeo trên ngón áp út của hắn: "Ê, em còn chưa đồng ý đâu."

Cố Duyên Chu: "Vừa nãy em chấp nhận rồi."

Thiệu Tư dùng ngón tay vuốt vuốt chiếc nhẫn kia vài cái, thầm nghĩ, sao lại có người không biết xấu hổ như vậy.

Là nắm chắc rằng hắn lười tháo ra hả.

Thời buổi này khán giả đều thích xem trực tiếp trên mạng, có rất ít người xem TV, ở trên mạng bọn họ

còn có thể bình luận giao lưu với mọi người, hiện tại khu bình luận hệt như điên cuồng.

—— Cầu hôn????? A a a a a a a a!

—— Hai người họ hóa ra chưa kết hôn hả? Trong ấn tượng không phải đã sớm kết rồi sao, hóa ra còn chưa lấy giấy à.

—— Phắc, có thể là tui đang nằm mơ…

Ở mặt ngoài Cố Duyên Chu thoạt nhìn bình tĩnh, kỳ thật cũng sắp khẩn trương đến nổ tung, anh không dò được suy nghĩ của Thiệu Tư.

Thấy Thiệu Tư buông tay ra, rốt cuộc vẫn không tháo nhẫn xuống, anh thở ra một hơi.

"Nghĩ kỹ chưa?" Thiệu Tư đột nhiên vươn ra một ngón tay nâng cằm Cố Duyên Chu, khóe miệng mang theo chút ý cười, "Lão lưu manh, nửa đời sau cứ như vậy cung phụng em à?"

Còn không phải sao.

Đương nhiên cung phụng rồi.

Cầu còn không được.

———TOÀN VĂN HOÀN———

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vua-tinh-day-lien-nghe-noi-toi-ket-hon-roi